

Giới thiệu Tận Thế Đàn Thú

Lòng tham của con người , sự khai thác quá mức , ô nhiễm khí độc chất thải . Khi nó đã đạt đến giới hạn thì tận thế sẽ xuất hiện . Truyện Tận Thế Đàn Thú sẽ kể về những sự hủy diệt mà chính con người tạo ra...

Không phải thiên thạch , không phải người ngoài hành tinh mà đó là một cuộc sống cùng với những thứ cận bã mà con người đã tạo ra ...Các nhân vật chính , một nữ bốn nam và bốn thú , họ xuyên qua không gian và đến tương lai sau khi xuất hiện tận thế .

Một bối cảnh kinh người , sự bần cùng của những con người đã dẫn họ tàn sát lẫn nhau vì tranh giành nhau cái ăn cái ở !!! Có cả xác sống và xác thú hoành hành . Họ sẽ làm được gì để tồn tại trong cái thế giới đã kết thúc ấy ???

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Một buổi sáng tháng 3 năm 2011.

Dương Kiến từ trong tay trợ thủ nhận một động vật nhỏ được bao bọc trong khăn lông, nhảy xuống xe Jeep bước nhanh vọt vào doanh địa.

Bác sĩ thú y Lâm Gia đã sớm chờ ở cửa, dẫn Dương Kiến bước nhanh đến phòng y tế.

Dương Kiến đem vật nhỏ đặt lên bàn khám bệnh, Lâm Gia vừa mở khăn ra xem thì bên trong đã lộ ra một cái đầu đầy lông tơ trắng như tuyết, thì ra là một chú hổ con còn chưa có mở mắt.

Có lẽ là cảm giác được ánh sáng, hổ con nhúc nhích cái đầu nhỏ, nhu nhu nha nha kêu hai tiếng, thanh âm non nớt đáng yêu.

Sau khi Lâm Gia cẩn thận xem xét thân thể hổ con xong, lấy ống nghe xuống: “Không ngờ ở vùng Đông Bắc lại có hổ trắng, thật hiếm có. Là con đực, thân thể không có dị tật gì, cậu nhóc rất khỏe mạnh.”

Cô nhìn biểu hiện của Dương Kiến, mặc dù đã đoán được nhưng vẫn muốn hỏi: “Hổ mẹ đâu?”

Dương Kiến nghe được thân thể hổ con không có dị tật hay bị bệnh gì, mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Lâm Gia hỏi, sắc mặt bỗng nặng nề, trong mắt lộ ra đau đớn và căm phẫn: “Không phải hổ mẹ vứt bỏ con mình, mà là lúc đi kiểm ăn trở về bị bọn săn trộm giết, thật là đáng chết! Nếu không phải bọn anh kịp thời chạy tới, nhóc con này cũng xong rồi.”

Lâm Gia cắn răng mắng: “Bọn săn trộm đáng chết! Bắt được bọn họ chứ?”

Dương Kiến lắc đầu một cái, áy náy nói: “Không có, bọn họ có súng, hỏa lực rất mạnh, tổ viên của chúng ta có thể cứu được hổ con mà không có ai bị thương coi như là may mắn lắm rồi.”

Lâm Gia không hỏi tới nữa, cô dùng bông y tế cẩn thận lau chùi thân thể chú hổ con.

Hổ con nhúc nhích chớp mũi, run rẩy đưa mũi lại gần ngửi ngửi tay Lâm Gia. Hình như là ngửi thấy mùi làm hổ con an tâm, nên cọ gương mặt lông lá vào bàn tay của cô.

Lâm Gia sờ sờ cái đầu nhỏ bé của hổ con, trong mắt tràn đầy thương tiếc và trù ẻo: “Nhóc con đáng thương...”

Hổ con đáp lại bằng một tiếng kêu khế, đưa cái lưỡi phấn hồng ra liếm liếm lòng bàn tay Lâm Gia, cái đầu nhỏ quay trái quay phải cọ vào bàn tay Lâm gia, bộ dáng rất thân mật, Dương Kiến đứng một bên nhìn mà mắt tròn.

“Lâm Gia, nhóc hổ con này xem ra có duyên với em rồi, nhìn xem bộ dạng thân thiết của nó kia.”

Lâm Gia cười vui vẻ, cầm lấy khăn lông bao bọc kỹ lưỡng hổ con, ôm hổ con vào trong ngực, một tay cầm bình sữa đã chuẩn bị từ sớm ở trên bàn, lắc đều bình sữa, sau khi thử nhiệt độ của sữa trong bình mới đưa cho hổ con bú.

“Bé ngoan, uống sữa nha...”

Hổ con ngửi thấy mùi sữa thơm ngon, lập tức ngẩng đầu lên, kêu nhu nha mấy tiếng rồi men theo mùi sữa tìm kiếm, chớp mũi đụng phải núm vú cao su, cọ cọ một chút mới mở miệng ngậm núm vú cao su, từng ngậm từng ngậm bú. Hai chân trước bé xịu, mồm mím giờ lên, huơ huơ giẫm giẫm, tựa như đang bú sữa ở trong ngực của mẹ nó, vô cùng dễ thương.

Sau khi bú sữa xong, hồ con có vẻ như rất mệt mỏi, ngáp một cái, rúc vào trong ngực Lâm Gia co lại như một cuộn len trắng, ngủ thật say.

“Loài cọp ở trong thiên nhiên hoang dã có thể an toàn lớn lên có tỉ lệ rất thấp, huống chi đây là hồ trắng hiếm thấy, về sau chỉ sợ nó có thể bị nuôi nhốt suốt đời trong vườn thú không còn được qua trở về với thiên nhiên, thật đáng thương.” Dương Kiến thở dài một cái.

Lâm Gia ánh mắt buồn bã, ngay sau đó cô lại quật cường lên tiếng: “Cũng không nhất định... Nói không chừng nó sẽ là trường hợp đặc biệt”

Dương Kiến nhìn Lâm Gia một chút, biểu tình từ từ dịu dàng xuống, anh ôn hòa cười nói: “Chỉ hy vọng được như thế thôi.”

Nhìn hồ con ngây thơ đáng yêu ở trong ngực, Lâm Gia bắt gặp nở nụ cười, cúi đầu hôn lên trán hồ con, cẩn thận từng li từng tí đặt nó vào lồng chăm sóc trẻ sơ sinh.

Lâm Gia cách tấm kính thủy tinh nhìn chăm chú hồ con đang ngủ say, từ đáy lòng dâng lên từng trận ảm áp, một lúc sau cười nói: “Nhóc con, phải đặt cho nhóc cái tên mới được, gọi nhóc là Ngân Hồ nhé? Ha ha...”

Hai năm sau tại Tanzania. Hai con hồ trưởng thành một trước một sau chạy như bay ở trên thảo nguyên, khiến cho đàn linh dương bị giật mình hoảng sợ nhanh chóng chạy tán ra bốn phía.

Hai con cọp này đều là do chính phủ Trung Quốc đưa tới để tham gia chương trình huấn luyện Hồ Seberia làm quen cuộc sống hoang dại, đã huấn luyện tại Tanzania được gần một năm. Trong đó có một con là hồ trắng Seberia hiếm thấy, khỏe miệng nó còn lưu lại vết máu của con mồi.

Gần đây thời tiết nóng bức khác thường, ánh mặt trời chói chang nóng rực, tiến sĩ người Mi Jack - người sáng lập Quỹ động vật họ mèo để ông dòm xuống, ông khẽ vuốt đôi mắt cay xè của mình, nghiêng đầu nhìn cô gái phương Đông vóc người cao gầy xinh đẹp bên cạnh cười nói: “Không ngờ Ngân Hồ học được kỹ thuật săn mồi nhanh hơn. Thật ứng với câu nói kia, hồ trắng nếu không bị tự nhiên đào thải, thì sẽ trở thành vua của loài cọp. Ngân Hồ mặc dù là loài người nuôi dưỡng từ nhỏ, nhưng theo đà phát triển này, nó rất có tiềm lực trở thành vương giả.”

Lâm Gia vuốt mái tóc dài bị gió thổi có chút xốc xếch, không khỏi kiêu ngạo mà nhìn con hồ trắng đang hướng về phía cô mà vụt chạy đến: “Đó là đương nhiên, Ngân Hồ là giỏi nhất.”

Ngồi chồm hóm ở bên cạnh chân cô là một chú chó ngao Tây Tạng lai chó sói màu đen - Tatu đột nhiên ngẩng đầu lên, hướng Lâm Gia bắt mắt kêu nhỏ mấy tiếng, còn đưa móng vuốt lên đụng bắp chân của cô một cái.

Lâm Gia cúi người xuống, gãi cổ của Tatu, cười ha hả nói: “Tatu nhà ta cũng là giỏi nhất!”

Tatu dùng sức lắc cái đuôi, trong lòng mười phần sung sướng sủa hai tiếng, mắt lóe sáng rất là tự hào.

Lâm Gia đang cùng Tatu đùa giỡn, Ngân Hồ chạy tới, cách khoảng Lâm Gia mười mấy thước, nó dừng bước, hướng Lâm Gia gầm nhẹ một tiếng, thấy cô ngẩng đầu nhìn về phía mình, đôi mắt xanh thẳm của nó hí một cái, sự sắc bén lúc săn mồi biến mất, trở lại tràn đầy vui vẻ.

Ngân Hồ nhẹ nhàng chạy lên trước, đầu to lớn cọ xát cánh tay Lâm Gia, cúi đầu trong miệng phát ra tiếng ngáy.

Lâm Gia sờ lỗ tai của nó: “Làm rất khá, Ngân Hồ!” Ngân Hồ quơ quơ đầu, đưa lưỡi liếm láp bàn tay của cô. Đầu lưỡi nham nhám liếm lòng bàn tay Lâm Gia tê tê ngứa một chút, Lâm Gia không nhịn được bật cười.

Jack ở một bên nhìn rất thích thú, không khỏi cười nói: “Lâm, Ngân Hồ lại làm nũng với cô, ở tại trước mặt cô nó tựa như một chú mèo nhà, thật đáng yêu.” Ông vừa nói vừa đưa tay muốn sờ Ngân Hồ.

Ai ngờ Ngân Hồ lập tức quay ngoắt lại, khẽ cúi nghiêng đầu, hung ác hướng ông nhe răng gầm nhẹ, Jack hoảng sợ vội vàng rút tay trở về.

Lâm Gia thấy thế vội vàng tròn mắt quát bảo Ngân Hồ ngưng lại: “Ngân Hồ!”

Bị quát Ngân Hồ quay đầu lại liếc nhìn Lâm Gia, đôi mắt lam trong suốt tràn đầy uất ức, nó bất mãn vẫy mạnh cái đuôi, thu hồi răng nhọn, quay đầu tránh ra, chạy qua một bên cùng chú hồ Laka chơi đùa.

Jack lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, trêu chọc nói: “Lâm, cô là người duy nhất có thể tiếp xúc thân cận với Ngân Hồ. Ngân Hồ đã tính rất mãnh liệt, những người khác không có cách nào thân cận nó. Nói thật, tôi chưa từng gặp qua một con hồ nào như nó vậy, bị bỏ rơi từ nhỏ nhưng vẫn còn có thể giữ được bản tính hoang dã của loài hồ mạnh như vậy, nói không chừng nó sẽ trở thành động vật họ mèo to lớn đầu tiên do loài người nuôi dưỡng thành công phóng sanh đã ngoại.”

Lâm Gia thu lại nụ cười, cẩn thận nói: “Hiện tại nói như vậy hơi sớm, dù sao từ trước giờ cũng chưa từng có loài dã thú nào bị nuôi nhốt thành công trở về với cuộc sống hoang dã. Ngân Hồ mặc dù đã thể hiện rất xuất sắc, nhưng điều kiện sinh tồn trong tự nhiên hết sức hung hiểm gian khổ, những dã thú thuần hoang dại so Ngân Hồ còn lợi hại nhưng tỉ lệ sống sót của chúng nó cũng rất thấp, huống chi là Ngân Hồ từ nhỏ đã được con người nuôi dưỡng.”

Jack nhún vai: “Nói không chừng Ngân Hồ sẽ là một ngoại lệ.”

Khi hai người đang nói chuyện, một chiếc xe jeep ngụy trang từ đằng xa dong ruổi tới ngừng không xa chỗ họ.

Dương Kiến nhảy xuống xe, hồ một tiếng Lâm Gia, Lysa cũng theo xuống xe, hai người cùng nhau đi tới chỗ Lâm Gia.

Dương Kiến một thân quần áo cao bồi, sống ở Tanzania hai năm, thân thể hơn so trước kia càng cường tráng, làn da bị nhuộm thành màu chocolate, khuôn mặt vốn anh tuấn nay lại tăng thêm vài phần hoang dại.

Anh vốn là người vui vẻ hoạt bát, sau khi đến thảo nguyên Châu Phi càng như cá gặp nước, làm việc vô cùng vui vẻ thoải mái. Một năm trước, anh đã xin ở lại làm việc tại khu bảo tồn Tanzania, thời gian kéo dài đến sáu năm.

Nhưng mà giờ phút này sắc mặt của Dương Kiến không tốt lắm, anh móc ra một tờ giấy thông báo đưa cho Lâm Gia, buồn bực nói “Phía trên ra điều lệnh, muốn em tháng sau phải trở về nước.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Đan Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lâm Gia nhận lấy tờ thông báo, sau khi xem xong yên lặng gấp lại cẩn thận thả vào trong túi, nét mặt bình tĩnh nói: “Em hiểu rồi.”

Dương Kiến gương mặt không thể tưởng tượng nổi: “Thế nào, em thật định trở về như vậy à?”

Lâm Gia vuốt lại sợi tóc bị gió thổi loạn bên khuôn mặt, cười nhạt nói: “Nếu không thì có thể làm gì? Không trở về nước được sao? Em không có thể xanh, visa chỉ có thời hạn một năm, tháng sau là hết hạn rồi. Phía trên không cho phép em gian hạn thêm thời gian, em còn có thể ở lại không trở về được sao?”

Dương Kiến buồn bực nắm tóc, mày kiếm nhíu chặt lại một chỗ: “Em không phải nói là phía trên đồng ý để em ở lại đây làm việc ba năm mới trở về sao? Sao lại thay đổi quyết định vậy?”

Lâm Gia bất đắc dĩ thở dài nói: “Sở trưởng tiền nhiệm bị điều đi rồi, đã đổi lãnh đạo mới, sở nghiên cứu nhân lực không đủ, trước đến giờ chuyện phía trên hứa hẹn thực hiện rồi lại không làm đêm không xuê, việc của em cũng không có gì là lạ. . . . .”

Cô buồn cười mắt liếc Dương Kiến: “Bị điều đi là em không phải anh, tại sao anh còn tức giận hơn so với em”

Dương Kiến mặt nóng lên, vội hắng giọng một cái, nghiêm trang nói: “Em là học muối kiềm đồng nghiệp của anh, anh quan tâm đồng nghiệp là chuyện bình thường. Hơn nữa, Ngân Hồ cùng Laka tham gia huấn luyện làm quen với cuộc sống hoang dã em không thể rời đi được, không biết phía trên nghĩ như thế nào, thật vất vả công trình nghiên cứu đưa loài dã thú được con người nuôi dưỡng trở về tự nhiên mới có được một chút hi vọng, ngay tại thời khắc mấu chốt lại điều nhân vật quan trọng như em về, cũng không sợ kiềm củi ba năm thiêu một giờ.”

Lâm Gia không nói gì, cô lặng lẽ nhìn chăm chú vào Ngân Hồ, mặc dù trong đầu liệu mạng tự nói với mình Ngân Hồ cho dù tách khỏi mình cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng trong tim vẫn dâng trào cảm giác buồn bã luyến tiếc không thôi.

Giống như có tâm linh tương thông, đang vui vẻ huyền ảo Ngân Hồ chợt quay đầu lại liếc nhìn Lâm Gia. Nó đẩy Laka ra chạy đến trước mặt Lâm Gia, đầu cọ xát tay của cô, sau đó ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Lâm Gia, trong miệng vang lên tiếng khò khè, hình như đang hỏi thăm Lâm Gia đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn vào đôi mắt lam trong suốt dịu dàng này, Lâm Gia mấp máy môi, hết sức ức chế tâm tình của mình, đưa tay gãi nhẹ đám lông trắng mềm mại trên cằm Ngân Hồ, trong giọng nói lộ ra tràn ngập luyến tiếc: “Ngân Hồ, Gia phải đi rồi. Ngân Hồ phải luyện tập thật tốt, Gia hi vọng lần sau gặp lại có thể nhìn thấy Ngân Hồ trở thành Bách Thú Chi Vương” (Bách Thú Chi Vương: vua của muôn loài)

Ngân Hồ dường như hiểu được lời của Lâm Gia, nó tròn to hai mắt, nó quơ quơ tròn lố tai, lo lắng chuyển động vòng vo hai vòng tại chỗ, trong miệng không ngừng phát ra tiếng ô ô, rồi nâng một bàn chân trước lên, nhẹ nhàng đung giầy Lâm Gia một cái, dùng móng vuốt kều dây giầy, lay cho dây giầy tuột ra.

Ngân Hồ đem dây giầy găm ở dưới chân, thân thể khẽ nghiêng về phía sau, lỗ tai dán về phía sau đầu, ngẩng đầu nhìn Lâm Gia, bộ dáng kia giống như là giữ cô ở lại.

Hành động này làm những người có mặt đều giật mình kinh ngạc, Dương Kiến tròn to hai mắt: “Lâm Gia, Ngân Hồ không muốn em ra đi, thật là một con hồ có linh tính!”

Lâm Gia chớp mũi đau xót, cô giang hai tay ôm lấy cổ của Ngân Hồ: “Ngân Hồ, chỉ cần có thời gian ta liền tới thăm ngươi!”

Ngân Hồ dung lực ngồi dưới đất cùng Lâm Gia, cúi đầu liếm tay của cô, cái đuôi nhẹ nhàng quấn lấy cổ chân của Lâm Gia.

Ánh nắng của buổi chiều tà bao phủ lên một người một hồ đang ôm nhau, Lâm Gia rúc vào trong lớp lông rậm rạp mềm mại ở phía dưới cằm Ngân Hồ, lặng lẽ rơi lệ. . . . .

Đêm khuya trước khi đi một ngày, Lâm Gia bị hàng loạt những tiếng sấm vang dội đánh thức.

Cô vội vã đứng dậy đóng cửa sổ, vừa mới chạm vào then cài cửa sổ, liền nhìn thấy một tia chớp sang rực từ phía trên trời đánh xuống, kèm theo một tiếng sấm thật lớn, bên trong nhà phút chốc bị ánh sáng của tia chớp phát ra chiếu sáng hắt lên, thực làm người ta hoảng sợ không thôi.

Theo sau mấy đạo sấm sét hung hãn, là mưa như rút nước đổ xuống, những hạt mưa dày đặc mạnh mẽ nện lên trên cửa sổ phát ra âm thanh bang bang, làm song chắn cửa sổ run lên, Lâm Gia có cảm giác trong phút chốc thủy tinh sẽ bị hạt mưa nện vỡ.

Trong khoảng một năm nay vấn đề ô nhiễm môi trường trên toàn thế giới đã đi đến cực hạn, hiệu ứng nhà kính gia tăng một cách nhanh, vết đen Mặt trời hoạt động thường xuyên, nguồn nước khô kiệt nghiêm trọng, khí hậu ở thảo nguyên Châu Phi trở nên nóng bức hơn rất nhiều so trước kia.

(Vết đen Mặt trời: là các khu vực tối trên bề mặt Mặt trời, gây hiện tượng bão từ trường)

Điều kiện sinh tồn trở nên khó khăn, cho dù là động vật hoang dã hay gia súc gia cầm cũng xuất hiện tỉ lệ tử vong cao hơn rất nhiều so với trước đây.

Gần đây thời tiết càng thêm thay đổi bất thường, thường xuất hiện những cơn mưa bão kèm theo sấm chớp dữ dội, lần sau hung hãn, mãnh liệt hơn lần trước, tình hình rất là khác thường.

Lâm Gia vừa kéo rèm cửa sổ lại, thì nghe tiếng gõ cửa dồn dập.

Lâm Gia mở cửa, Dương Kiến một thân quần áo ướt đẫm, trên mặt toàn là nước mưa, đèn pin trong tay, lo lắng đứng ở cửa, vừa thấy cô liền hét lên: “Tia sét đánh trúng khu vực chuồng thú rồi, anh cùng Jack mới vừa qua bên đó kiểm tra tình hình. Sấm sét quá khốc liệt kèm mưa xối xả không thể xác định được mức độ bị ảnh hưởng, có thể có một vài con thú bị thương, Jack đã dẫn theo mọi người đi đến đó tiến hành cứu hộ.”

Lâm Gia hoảng hốt, vội vàng mặc quần áo tử tế, khoác áo mưa, mang theo hòm thuốc cùng đèn pin cầm tay rồi cùng Dương Kiến chạy thẳng vào trong màn mưa.

Giữa lúc tiếng sấm sét ầm ầm tạm dừng lại, loáng thoáng nghe được âm thanh ồn nóng bất an rít gào của loài thú, hai người mạo hiểm vượt qua màn mưa lao đảo vọt tới trước hàng rào sắt, Dương Kiến mở ra Thiết mờ hàng rào sắt, cùng Lâm Gia vọt vào.

Một tia chớp lóe lên chiếu sáng bầu trời đêm, ánh sáng từ tia chớp soi trên mặt đất là những thi thể đáng sợ.

Lâm Gia hoảng sợ hét lên, chợt níu chặt tay Dương Kiến: “Là bọn người Jack!”

Thi thể gần Lâm Gia nhất, khuôn mặt hướng về phía cô, mặc dù nửa bên mặt bị cây đen, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là Jack.

Lâm Gia muốn chạy qua xem, Dương Kiến kéo cô lại: “Đừng qua đó! Quá nguy hiểm!”

Anh vuốt khuôn mặt đầy mưa, đánh bạo đến gần mấy bước, tay cầm đèn pin chiếu lên thi thể, tức giận mắng: “Sấm sét đáng chết!”

Nói còn chưa dứt lời, một tia sáng trắng chói mắt từ trên trời bổ xuống, tiếng nổ ầm ầm vang lên, Dương Kiến kịp thời nhảy lên, nhào tới chỗ Lâm Gia, kéo cô chạy ra xa mười mấy thước, khó khăn lắm tránh thoát tia chớp.

Khoảng cách anh đứng lúc trước tới chỗ cô trên sân bị tia chớp đốt cháy không đến năm thước, chỗ bị sét đánh trúng bốc cháy, lại ngay lập tức bị nước mưa dập tắt.

Hai người một thân bùn lầy bò lên, đột nhiên cảm thấy đất dưới bàn chân đang chấn động, chấn cảm đột nhiên mãnh liệt, không bao lâu mặt đất bị xé rách ra xuất hiện vài vết nứt sâu hẹp, và không ngừng mở rộng, kéo dài ra.

Dương Kiến kéo Lâm Gia tránh thoát một khe nứt lan đến dưới chân cô, hai người hoảng sợ đưa mắt nhìn nhau, sợ hãi tràn ngập cơ thể.

Từng đợt tia chớp đánh xuống, lần sau mạnh hơn hung hãn hơn lần trước, như muốn xé rách bầu trời đêm đen khịt, tiếng loài thú rít gào từ nơi xa vọng lại càng thêm thê lương.

Nghe được mấy tiếng gào thét quen thuộc, Lâm Gia lo lắng kêu to: “Ngân Hồ!!”

Cô mới vừa chạy được hai bước, mặt đất lại bất chợt chấn động kịch liệt.

Lâm Gia đứng không vững ngã về sau, Dương Kiến xông lên trước đỡ cô.

Anh ôm Lâm Gia, giúp cô sức ổn định thân thể, khạc ra một hộp nước bùn bắn vào trong miệng, vội nói: “Không thể qua đó! Chúng ta đi thôi!”

Lâm Gia giùng giăng: “Không được! Ngân Hồ chúng nó. . . . .”

“Hiện tại không quan trọng nhiều nữa! Mau chạy khỏi đây quan trọng hơn!” Dương Kiến gấp đến độ rống to.

Lâm Gia vẫn nhất quyết không chịu đi, Dương Kiến tóm được hai cánh tay của cô, khom người đem cô khiêng lên trên vai nằm phía ngoài chạy đi.

Họ còn chưa chạy được vài bước thì mặt đất lại lần nữa rung chuyển dữ dội, Dương Kiến đứng không vững ngã nhào về phía trước, Lâm Gia từ trên vai anh văng ra ngoài, lăn xuống đất, Dương Kiến vội vàng nhoài người tới bắt được tay của cô.

Còn chưa kịp đứng lên, liền nghe từ phía xa truyền đến tiếng nổ lớn, trong lòng hai người trầm xuống, sở nghiên cứu đã bị phá hủy!

Trận động đất như được tiếp thêm sức từ cơn mưa như rút nước cùng sấm sét hung hãn, mặt đất ngày càng chấn động mãnh liệt, khe nứt càng ngày càng nhiều.

Dương Kiến muốn đỡ Lâm Gia đứng lên, lại nghe được cô kêu lên đau đớn: “Không được! Em bị trật chân rồi!”

Lại một hồi địa chấn kịch liệt, mặt đất đột nhiên bị đội lên, Dương Kiến đứng không vững, ngã xuống lần nữa, lăn tròn trên mặt đất, anh đang nắm chặt tay Lâm Gia buộc phải buông ra.

Mặt đất phía dưới Lâm Gia đột nhiên nứt ra một cái khe rộng chừng một thước, mắt thấy sẽ phải rơi vào trong cái khe, cô vội vàng tay chặt nắm cò trên mặt đất.

Trong lúc cô đang lâm vào tuyệt vọng thì bên tai bỗng truyền tới một tiếng Hồ gầm, một đợt gió mạnh ập tới, cổ áo phía sau của cô bị ngậm chặt, cả người trong nháy mắt bị kéo đi.

Ngân Hồ ngậm cổ áo Lâm Gia tung người nhảy lên, nhanh chóng chạy mấy bước đặt cô đến trên đất, lo lắng dùng đầu cùng cùng nhẹ vào Lâm Gia, ý bảo cô leo lên lưng mình.

Một số mãnh thú đụng vỡ lưới sắt chạy thoát ra ngoài mà may mắn sống sót, chú chó lai Tatu cũng chạy tới.

Lâm Gia gấn gượng đứng lên leo lên lưng Ngân Hồ, vừa bám chặt vào lông trên lưng nó để không bị rơi xuống, Ngân Hồ liền khấn cấp vùng lên chạy như điên.

Hồ Laka công Dương Kiến, cùng chạy song song với nó là sư tử Châu Phi Tây mỗ, sư tử trắng Dick cùng hai anh em báo săn chạy theo sát phía sau.

Hạt mưa giống như kim châm ghim trên da thịt, bầu trời bị tia chớp chiếu sáng rõ như ban ngày, cỏ cây rừng rậm đang bốc cháy, khe nứt càng ngày càng nhiều, càng ngày càng rộng ra, mặt đất nhanh chóng biến thành vực thẳm không đáy, từng mảng từng mảng ầm ầm sụp đổ xuống, đem vô số loài động vật chạy trốn nuốt hết.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Loài người vì lợi ích của bản thân, mặc sức khai thác phá hoại môi trường tự nhiên hành động tham lam ích kỷ này rốt cuộc bị Tự Nhiên trả thù.

Đối mặt với cơn cuồng nộ của Tự Nhiên thì cho dù là loài thú mạnh mẽ nhất cũng khó mà may mắn thoát khỏi, Ngân Hồ cùng chúng thú cuối cùng vẫn không thể tránh được một kiếp này. Giữa tiếng sấm vang dội trong không trung, bọn họ bị một vết nứt sâu thẳm đen kịt nuốt mất . . . .

Không biết qua bao lâu, Lâm Gia mới tỉnh lại sau cơn hôn mê, ý thức cùng tri giác từ từ khôi phục, chỉ cảm thấy lưng eo đau đớn vô cùng, cả người không còn sức lực, mí mắt nặng nề làm thế nào cũng không mở ra được.

Có vật gì đó ướt át, mềm mềm, ấm áp liếm qua liếm lại trên mặt cùng cằm của Lâm Gia, bên tai cô còn nghe thấy một hồi tiếng ngáy trầm thấp, từng làn hơi thở ấm áp phả vào mặt cô, cảm giác này rất quen thuộc.

Lâm Gia rên lên một tiếng, cố hết sức mở mắt ra: “Ngân Hồ. . . . . Tatu. . . . .” Giọng nói của cô yếu ớt đến nỗi chính bản thân cô cũng không nghe được thấy, nhưng Ngân Hồ cùng Tatu đều nghe được.

Tatu đang đứng một bên mừng rỡ sủa lên vài tiếng, đang chuẩn bị tiến lại gần liếm Lâm Gia, lại bị Ngân Hồ thô bạo đẩy văng ra.

Ngân Hồ nhe răng gầm nhẹ uy hiếp Tatu, nó vẫy vẫy lỗ tai, tiếp tục cúi đầu liếm liếm mặt của Lâm Gia, trong cổ họng phát ra tiếng ngáy trầm thấp trấn an cô, trong đôi mắt xanh thẳm thẳm thỉnh thoảng lóe lên sự linh động.

Lâm Gia vẫn để cho Ngân Hồ liếm mặt mình, lẳng lặng quan sát ánh mắt của nó, một loại cảm giác khác thường khó nói bỗng lóe lên trong đầu cô. Loại cảm giác này xẹt qua nhanh đến nỗi cô chưa kịp hiểu rõ.

Lâm Gia đưa tay đẩy cái đầu to lớn của Ngân Hồ ra, chống người muốn ngồi dậy, ai ngờ trên lưng truyền đến một cảm giác đau nhói, đau đến nỗi làm cô ngã trở lại trên mặt đất, không nhin được rên rỉ thành tiếng.

Tatu lo lắng đến độ ở bên chân Lâm Gia đi tới đi lui, rất muốn chạy tới liếm vết thương cho cô, lại bị Ngân Hồ hung tợn trừng mắt nhìn mà buộc phải lui lại, uất ức kêu lên ô ô.

Ngân Hồ đi tới sau lưng Lâm Gia, dùng đầu cứng cứng cơ thể cô một cách cẩn thận nhẹ nhàng, chuyển tư thế của cô thành nằm sấp, sau đó dùng móng vuốt nhẹ nhàng xé rách áo của cô, cúi đầu liếm láp vết thương trên lưng cô.

Trên lưỡi của động vật họ mèo có vô số những sợi lông ngắn mọc ngược, mặc dù Ngân Hồ đã thu vào toàn bộ, hơn nữa còn cẩn thận từng li từng tí chỉ dùng phần đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm láp, nhưng Lâm Gia bởi vì đau đớn nên thân thể phản xạ co lại tránh né đầu lưỡi của Ngân Hồ.

Ngân Hồ hít mất lại, nâng lên bàn chân trước lên nhẹ nhàng ấn bả vai Lâm Gia xuống không cho cô nhúc nhích.

Lâm Gia bị Ngân Hồ giữ chặt liếm láp một hồi, vết thương đã dần dần bớt đau đớn, hơn nữa còn truyền đến cảm giác mát rượi, cô nhắm mắt lại thư giãn cơ thể, không hề kháng cự lại sự liếm láp của Ngân Hồ nữa. Ngân Hồ thấy cô không phản kháng nữa, cũng không nữa đè giữ cô lại nữa, động tác của lưỡi càng thêm nhẹ nhàng mê dục.

Một lát sau, Ngân Hồ rút cuộc cũng chép miệng ba cái rồi ngẩng đầu lên, thấy mắt Lâm Gia lúc này đã có chút thần thái, nó phát ra nhẹ nhàng tiếng ngáy, cọ cọ mặt của Lâm Gia.

Lâm Gia thử động dậy cơ thể, cảm thấy bản thân đã khôi phục được một chút sức lực, cô ngồi dậy nhìn chung quanh.

Mặc dù là đêm tối, nhưng nương theo ánh trăng loáng thoáng, cô vẫn có thể phân biệt ra nơi mà bản thân ngồi là một khoảnh đất trống trắng xi măng, rất giống với một sân bóng rổ nhỏ ngoài trời.

Mặt đất bị tàn phá thê thảm, khắp nơi đều là vết nứt cùng đất cát, hai ba tòa nhà đổ nát hoang tàn nằm ở phía đối diện, xung quanh toàn bộ đều là cảnh tượng hoang vu thê lương, trừ bọn họ ra, không thấy có bất kỳ dấu hiệu hiện diện của con người cũng như động vật.

Lâm Gia kinh ngạc tròn to hai mắt, trong đầu nhất thời hỗn loạn rối bời, lăm bầm lâu bàu: “Chuyện gì đã xảy ra. . . . . Đây là nơi nào? Mình không phải rơi xuống khe nứt sao? Làm sao lại. . . . .”

Dần dần, một ý nghĩ kinh hãi từ trong đáy lòng bỗng nhiên dâng lên, cô chẳng lẽ là xuyên qua sao?

Lâm Gia theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, lại bị dọa sợ hết hồn, mặt trăng giống như được treo trên đỉnh đầu, liếc mắt sơ qua cũng có thể nhìn thấy đầy những hố lớn nhỏ lồi lõm trải rộng khắp bề mặt mặt trăng.

Ánh trăng nhợt nhạt lạnh lẽo đem một phần bầu trời đêm nhuộm thành sắc màu xám trắng đáng sợ, gió đêm lạnh thấu xương lúc có lúc không thổi tới, trong không khí thỉnh thoảng ngửi thấy được mùi tanh tươi hôi thối nhàn nhạt, đôi mắt nhìn chung quanh dường như nói dấu vết của người ngay cả cây cối hoa cỏ cũng không có.

Lâm Gia trong lòng hốt hoảng, bất giác đưa tay nắm chặt lấy lông trên bụng Ngân Hồ, Ngân Hồ bị kéo đến phát đau, có chút không thoải mái, quơ quơ đầu nhe răng, nhưng không có giẫy nhẫy tay Lâm Gia.

Tatu chạy lên trước liếm liếm tay Lâm Gia, mới làm cô đang trong cơn kinh hoàng mờ mịt chợt tỉnh dậy.

Lâm Gia lấy lại bình tĩnh, buông lỏng tay ra, vội vàng cẩn thận kiểm tra toàn thân Ngân Hồ cùng Tatu một chút, sau khi không có phát hiện vết thương nguy hiểm nào mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Gia nhớ đến Dương Kiến cùng mấy con thú khác, nhớ là bọn họ cùng mình rơi xuống khe nứt, tự hỏi có phải bọn họ cũng xuyên qua đến nơi này.

Quần áo trên người cô mỏng manh đơn giản lại còn bị ướt, gió lạnh vừa thổi tới là phát run lên.

Lâm Gia vừa lạnh vừa đói, đành phải gọi Ngân Hồ cùng Tatu tới gần nằm bên cạnh mình, cả người cuộn tròn nép vào cái bụng mềm mại nóng hổi của Ngân Hồ hấp thụ sự ấm áp. Một lát sau, cô cảm thấy cơ thể đã ấm lên rất nhiều.

Lúc trước tiêu hao một lượng năng lượng lớn, người cùng thú thể lực đã đến sớm cạn kiệt gần hết, việc quan trọng hiện nay là phải lập tức tìm thức ăn nước và uống bổ sung năng lượng. Nếu không người và động vật cũng không chống đỡ nổi, nhưng tình trạng thân thể của Lâm Gia hiện tại không có cách nào đi lại.

Lâm Gia vươn tay ôm lấy cổ của Ngân Hồ, Ngân Hồ khò khè quay đầu lại nhìn cô chăm chú, đôi mắt xanh trong suốt linh động dịu dàng vô cùng.

Lòng Lâm Gia chợt nảy lên, cô suy nghĩ một chút, thử dò xét hỏi: “Ngân Hồ, có thể cõng ta trên lưng không?”

Ngân Hồ lập tức gầm nhẹ một tiếng, nghiêng đầu cọ cọ Lâm Gia, sau đó nằm sát xuống đất, quay đầu lại dùng đôi mắt lam trong suốt ôn hòa dịu dàng nhìn cô chăm chú.

Lâm Gia nhúu đôi chân mày lại, cảm giác khác thường trong lòng sâu thêm mấy phần. Cô là bác sỹ thú y lại nhà nghiên cứu động vật nhiều năm, quen thuộc các tập tính của loài mãnh thú. Ngân Hồ là cô nuôi lớn, vẫn cùng cô thân thiết vô cùng, có thể nghe hiểu một chút mệnh lệnh đơn giản của cô, nhưng mức độ khôn ngoan thông minh của Ngân Hồ lúc này đã vượt xa khỏi trí tuệ vốn có của loài thú, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Gâu Gâu!” Tatu dùng lỗ mũi cọ phía sau lưng của cô thúc giục.

Lâm Gia quay đầu lại nhìn Tatu một chút, ánh mắt của đôi mắt sáng trong đen như mực kia dường như lóe ra tia linh động, làm cô không khỏi hơi ngẩn ra.

Chẳng lẽ thời điểm xuyên qua thời không, cái gì đó đã bị thay đổi rồi sao?

Tatu thấy cô vẫn như cũ không động đậy, lại dùng lỗ mũi cùn cộ cô.

Lâm Gia nhắm hai mắt lại, cố gắng áp chế cảm giác khác thường trong lòng xuống, có lẽ là cô suy nghĩ quá nhiều, dù là xuyên qua thời không, cũng không có khả năng sẽ làm thay đổi bản chất của loài thú . . . .

Lâm Gia leo lên lưng Ngân Hồ, Ngân Hồ đợi cô ngồi vững vàng mới đứng dậy, Lâm Gia vỗ vỗ cổ của nó: “Ngân Hồ, chúng ta rời khi đây thôi, đi tìm ít đồ ăn.”

Tatu dẫn đầu đáp lại Lâm Gia, ngẩng đầu sủa hai tiếng, đưa đến Ngân Hồ bắt mắt trông mắt liếc Tatu.

Trên đường phố hoang tàn âm u, một con hồ trắng to lớn, oai vệ công trên lưng một cô gái nhỏ nhắn lưng bước đi vững vàng, theo sát phía sau là một chú chó lai sói màu đen.

Lâm Gia quan sát chung quanh, nơi này rất giống với thị trấn nhỏ ở các quốc gia phương Tây, những tòa nhà hai bên đường tất cả đều hoang tàn đổ nát, không nơi ở trong các tòa nhà đó có ánh đèn cả, cũng không có một căn nhà nào còn nguyên vẹn.

Cửa sổ của các căn nhà bề tan tành, cửa chính đều bị bung ra, nóc nhà đổ sụp xuống, khắp mọi nơi đều có những xe hơi bị hư nằm rải rác trên đường.

Lâm Gia phát hiện rất nhiều chiếc xe hơi trên cửa sổ xe còn in lại một vết lớn màu đen bẩn thỉu. Dựa vào trực giác nghề nghiệp của Lâm Gia, làm cô cảm thấy những vết bẩn kia hết sức khả nghi.

Cô bảo Ngân Hồ đi tới bên cạnh một chiếc xe bỏ hoang, vừa mới lại gần liền bị một mùi hôi thối nồng đậm hun tới đến thiếu chút nữa nôn mửa, mùi máu tươi khiến Ngân Hồ cùng Tatu cũng trở nên lo lắng, nhỏ giọng gầm gừ, Lâm Gia khẳng định những vết bẩn kia chính là vết máu.

Lâm Gia đánh bạo nhìn vào bên trong cửa sổ xe vỡ vụn, một phen kinh hoàng, trái tim bỗng chốc đập dữ dội gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bên trong xe khắp nơi đều là vết máu đã chuyển thành màu đen, kinh khủng hơn chính là, trên ghế ngồi phía trước có một cái xác thối rữa dường như bị thú dữ cắn đứt mất một tay, ghế ngồi sau xe còn có một thi thể trẻ con đầy giò bọ bò lút nhút.

Lâm Gia bụm miệng, bị sợ đến thiếu chút nữa từ trên lưng Ngân Hồ té xuống, nỗi sợ hãi trong nháy mắt bao phủ toàn thân, cô run rẩy nằm ở trên lưng Ngân Hồ không dám nhìn nữa.

Lâm Gia tay chân lạnh lẽo, kéo quần áo che kín cơ thể, ra sức trấn an bản thân bình tĩnh lại, trong lòng hiểu rõ càng sợ hãi thì càng không giải quyết được vấn đề, cô cần phải biết rõ rốt cục đây là nơi nào.

Lâm Gia để Ngân Hồ công mình trên lưng đi xem xét những nơi khác, tình trạng giống như vậy, trong lòng càng ngày càng trầm xuống.

Ngân Hồ bỗng dừng bước, ngẩng cái đầu to lớn hướng đến cột đèn hoen rỉ bên cạnh khe răng gầm gừ.

Tatu vọt tới phía trước cũng nhắm đúng cột đèn này gầm gừ, móng vuốt nôn nóng cào trên mặt đất.

Ánh mắt Lâm Gia nhìn về hướng của bọn nó nhìn, hét lên một tiếng kêu sợ hãi, trên cột đèn đó có một thi thể bị treo lên, thi thể không có đầu, cánh tay, thân thể chỉ còn lại một nửa.

Lâm Gia vẫn chưa hết hoảng hốt, ánh mắt Ngân Hồ đột nhiên trở nên sắc bén, nó gầm lớn một tiếng, thay đổi phương hướng công cô chạy như điên, cho dù Lâm Gia gọi như thế nào Ngân Hồ cũng không chịu dừng lại, Tatu theo sát phía sau.

Lâm Gia ôm thật chặt, nằm trên lưng Ngân Hồ, tiếng gió gào thét bên tai, trong không khí mùi hôi thối cùng mùi máu tươi càng lúc càng nồng nặc, sau lưng truyền đến từng trận từng trận tiếng gào rít kỳ lạ làm rợn cả tóc gáy, Lâm Gia quay đầu lại nhìn, kinh hãi trợn to hai mắt, da gà toàn thân nổi cả lên.

Một đám xác sống hình người toàn thân máu thịt lẫn lộn đáng sợ, trong miệng phát ra tiếng gào rít kỳ quái đang truy đuổi theo sau bọn họ! Bên tai truyền tới tiếng dã thú điên cuồng gầm rú, từ bên trong những ngôi nhà đổ nát ở hai bên đường mấy cái bóng đen bỗng lao ra hướng Ngân Hồ cùng Tatu xông vào.

Tatu nổi giận sủa lớn một tiếng nhảy bổ tới mấy cái bóng đen, trong chớp mắt cắn xé lẫn nhau kịch liệt, Ngân Hồ nhanh nhẹn tránh khỏi đợt tấn công của một xác sống hình báo, nó cũng không tiếp tục tấn công lại công Lâm Gia tiếp tục chạy như điên, hai xác sống hình báo đổi theo sát phía sau không tha.

“Tatu! Quay lại đi!” Lâm Gia quay đầu lại đau lòng gọi lớn.

Tatu đang ra sức đánh nhau với ba xác sống hình chó, ngăn cản bọn chúng đuổi theo Lâm Gia.

Tatu có kinh nghiệm chiến đấu lại thừa hưởng huyết thống chó ngao Tây Tạng cùng với dòng máu sói hoang đang chảy trong cơ thể, hung hãn mạnh mẽ hơn chó thường gấp nhiều lần chỉ có mấy đầu, nó đã cắn đứt đầu của một xác sống hình chó.

Xác sống một khi không có đầu liền mất đi khả năng hành động, Tatu phát hiện điểm yếu này, ánh mắt sáng lên.

Sau đó, nó đặc biệt tấn công vào đầu của các xác sống, rất nhanh liền cắn đứt đầu của một xác sống hình chó khác, nhưng trên người cũng có rất nhiều vết thương, chân sau bị cắn mất một miếng thịt.

Xác sống càng tụ càng nhiều, xác sống hình người ở phía sau cũng dần dần hướng Tatu mà bao vây xung quanh, Tatu hung hăng cắn nát đầu của xác sống hình chó còn lại, ra sức phá vòng vây trùng trùng điệp điệp đuổi theo hướng của Lâm Gia.

Ngân Hồ không thể chạy được nữa, nó đang bị mấy xác sống hình mãnh thú chặn đường ở đầu phố, nó không dám để Lâm Gia xuống, công cô trên lưng cùng đám xác sống kia đánh nhau kịch liệt, bởi vì lo lắng cho Lâm Gia ở trên lưng nên không có cách nào sử dụng toàn lực để chiến đấu.

Lâm Gia ôm chặt cổ của Ngân Hồ, nín chặt lấy lồng trên cổ nó, dùng hết sức ổn định thân thể để không bị té xuống.

Trước mắt máu thịt bắn ra khắp bốn phía, tiếng kêu thảm thiết của bọn xác sống phát ra không ngừng bên tai, mắt thấy Ngân Hồ trên người vết thương càng ngày càng nhiều, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề, Lâm Gia tuyệt vọng cắn môi, hai mắt đỏ hoe, tim như rơi vào trong hầm băng lạnh thấu xương.

Cô rút cuộc thì xuyên qua đến nơi nào? Tại sao nơi này không có sự sống chỉ có những cái xác chết biết đi?!

[Giải thích cho người chưa biết]: Chó ngao Tây Tạng hay còn gọi là Ngao Tạng là một giống chó Ngao được người Tây Tạng nuôi và huấn luyện để bảo vệ gia súc và bảo vệ cuộc sống của những người dân bản địa trên vùng núi Himalaya khỏi những con thú hoang như chó sói, hổ, gấu và để canh gác các tu viện ở Tây Tạng. Chó ngao Tây Tạng được cho là Chúa tể của thảo nguyên và được mô tả là To hơn chó sói, mạnh hơn báo hoa và nhanh hơn hươu nai. Có khả năng chó ngao Tây Tạng là tổ tiên của 1 số giống chó ngao ngày nay.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tatu đuổi tới nơi, nhưng cho dù nó cùng Ngân Hồ hợp sức cũng không cách nào ngăn cản sự tấn công của bọn xác sống đang vây chung quanh họ mỗi lúc một nhiều, không có cách nào mang theo Lâm Gia phá vòng vây trùng trùng lớp lớp để chạy thoát.

Một xác sống hình báo từ phía sau bỗng nhảy vọt lên nằm vào Ngân Hồ mà tấn công, Ngân Hồ chột xoay người nhảy qua một bên tránh né, lại bị một xác sống hình báo khác dùng sức húc tới, quật thẳng vào Lâm Gia khiến cô mất hết sức lực từ trên lưng Ngân Hồ ngã xuống, lăn ra ngoài thật là xa.

Ngân Hồ nổi giận gầm lên một tiếng, điên cuồng xông tới cắn nát đầu của mấy xác sống vây xung quanh. Nó nhanh chóng vọt tới trước mặt Lâm Gia, móng vuốt bén nhọn nhanh chóng xé nát mấy xác sống hình người đang vây xung quanh cô.

Ngay lúc ấy đó, một quả cầu lửa từ trên bầu trời bay xẹt qua đỉnh đầu Lâm Gia, rơi xuống phía sau bọn xác sống, trong mọi thứ ở chung quanh bỗng chốc ầm ầm nổ tung, dấy lên một biển lửa hung hãn. Nhất thời luồng hơi nóng từ biển lửa nhanh chóng lan tràn, khắp nơi vương vãi những phần còn lại của cánh tay cùng chân bị đứt lìa của bầy xác sống.

Trên bầu trời truyền đến tiếng gầm rú, Lâm Gia bò dậy nhìn về phía bầu trời, hai chiếc máy bay trực thăng màu đen đang quanh quẩn ở trên đầu cô.

Chỉ chốc lát sau máy bay trực thăng lại lần nữa hướng về bầy xác sống bắn ra một quả tên lửa loại nhỏ. Ngay sau đó đầu đường xuất hiện hai chiếc xe bọc thép hạng nặng, nhắm về phía Lâm Gia mà chạy tới.

Ánh đèn sáng rực từ máy bay trực thăng chiếu thẳng vào Lâm Gia, làm cho cô gần như không mở mắt ra được, cùng với hỏa lực cực mạnh từ xe bọc thép đã đem bầy xác sống oanh tạc thành những vũng máu thịt lẫn lộn.

Tatu và Ngân Hồ vọt tới trước mặt Lâm Gia, Lâm Gia nhanh chóng leo lên trên lưng Ngân Hồ, chạy về phía xe bọc thép kia, cùng lúc đó, một máy bay chiến đấu tăng hình bay xẹt qua trên không, nhằm hướng bầy xác sống mà một loạt tên lửa, tiếp theo đó là một tiếng nổ rung trời.

Lâm Gia cảm thấy sau lưng có luồng không khí nóng rực đánh tới, toàn thân tức thì như đang bị thiêu trong lửa. Trước khi ngọn lửa nhấn chìm hết mọi thứ xung quanh bọn Ngân Hồ cùng Tatu đã kịp thời chạy thoát đến chỗ an toàn.

Trong máy bay trực thăng màu đen, thượng tá Mike để ống nhòm xuống, cau mày nhìn bóng dáng màu trắng ở phía dưới mặt đất, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, quay lại nói với Riva đang lái máy bay: “Kỳ lạ, khu B13 không phải đã từ lâu rồi không còn sinh vật may mắn sống sót sao? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện một cô gái, lại còn cưỡi trên lưng một con hổ trắng?!”

Riva huyết sáo: "Cô gái? Chúng ta thật là may mắn! Cứu được một cô gái! Cô ấy không bị bọn xác sống cắn bị thương chứ? Có xinh đẹp không?"

Thượng tá Mike đối với lời nói của Riva có chút khinh thường, nhưng vẫn nói đúng thật sự: "Quan sát bằng ống nhòm nên nhìn thấy không rõ lắm, vóc người dường như không tệ. Không biết cô ấy có bị bọn xác sống làm bị thương không? Nếu như thật sự bị thương sẽ nhiễm virus, cho dù có xinh đẹp cũng phải cách ly để xử lý."

Riva nhú mày chép miệng: "Dáng người rất tuyệt sao? Nhất định là người đẹp, thật là quá tuyệt vời! Nếu như không có bị thương, nhất định phải đưa cô ấy về sư đoàn không quân 27 của chúng ta, ngàn vạn lần không thể để sư đoàn bọc thép 8 đáng ghét kia cướp mất."

Mike ừ rừ nhìn mặt đất phía dưới qua ống nhòm, miệng nhếch lên: "Điều đó là không thể, cô ấy nhất định sẽ bị sư đoàn bọc thép 8 đưa đi, chúng ta không tới kịp để giành lấy cô ấy. Thật không cam lòng, quân đội trên đất luôn chiếm mất lợi ích của không quân! Có xung đột điều chúng ta đi chiến đấu, thứ tốt toàn bộ bị bọn họ chiếm hết!"

Đây là lời nói ghen tức của Mike, thực chất vai trò của lực lượng chiến đấu trên mặt đất cũng rất quan trọng, nhưng không quân xác thật cũng khá là bị uất ức.

Pháo đài sinh hóa Hợp Tung Quốc ở địa cầu có một quy củ, người phụ nữ bị quân đội nào mang đi thì sẽ thuộc về quân đội đó, cho nên mặc dù không quân được trang bị tối tân nhất lực chiến đấu cũng mạnh nhất, nhưng trong không quân lại không có nhiều phụ nữ bằng bộ binh.

"TMD! Bảo tất cả bọn hán đều đi chết đi!" Tiếng la không cam lòng của Riva bị âm thanh gầm rú của máy bay trực thăng nuốt mất.

Mới vừa thoát khỏi quỹ môn quan, Ngân Hồ cùng Tạp Tu lại bị mấy chiếc xe jeep quân dụng được trang bị tối tân chạy ở phía sau xe bọc thép bao vây xung quanh, ánh đèn từ xe phát ra chiếu thẳng vào mặt Lâm Gia, khiến cô không thể mở mắt ra được, đành phải giơ hai tay lên che bớt ánh sáng chói lóa.

Hơn mười người được vũ trang đầy đủ, mặc trang phục quân đội màu đen nhảy xuống xe, giương súng, nhanh chóng chạy đến gần Lâm Gia và bọn Ngân Hồ.

Lo lắng bọn họ sẽ nổ súng bắn chết Ngân Hồ, Lâm Gia cũng không quan tâm đối phương có nghe hiểu ngôn ngữ của mình không, vội vàng phát tay la lên: "Đừng bắn! Tôi là con người không phải xác sống!"

Bước chân của những binh lính kia ngừng lại một chút, người sĩ quan chỉ huy hơi hạ thấp vũ khí trong tay, dường như đang quan sát Lâm Gia. Sau đó trong mắt hần lóe ra tia kinh ngạc, anh ta hạ súng xuống, hướng Lâm Gia vẫy vẫy tay, ý bảo Lâm Gia đi qua bên anh ta.

Ở phía đối diện với ánh đèn, Lâm Gia cũng không thấy rõ khuôn mặt của người sĩ quan kia, nhưng cô thấy những binh lính này không có lập tức nổ súng về phía mình, sự sợ hãi trong lòng cũng bớt đi mấy phần, ít nhất thì những người lính này tạm thời không xem cô là xác sống.

Lâm Gia hiểu rằng mình nên làm phải theo chỉ thị của đối phương, cô nhanh chóng từ trên lưng của Ngân Hồ nhảy xuống, đang muốn chạy về phía những người quân nhân kia, không ngờ Ngân Hồ thấy cô nhảy xuống, lại chạy tới trước chắn ngang trước mặt cô không cho cô đi qua phía bên kia, còn trợn thật to đôi mắt hồ lên nhìn, hạ thấp đầu xuống nhe răng nanh bén nhọn như dao hướng về phía những quân nhân nhỏ giọng gầm gừ uy hiếp.

Người sĩ quan chỉ huy nheo mắt lại lộ ra sự nguy hiểm, chợt tất cả các họng súng lập tức nhắm ngay Ngân Hồ.

Lâm Gia kinh hãi hướng về phía những quân nhân khoát tay, hô lớn: "Xin đừng nổ súng! Đừng bắn! Nó sẽ không làm hại ai hết!"

Thấy họng súng của những quân nhân vẫn hướng vào Ngân Hồ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bóp cò, cô hoảng hốt đến độ túm lấy cả một mảng lông lớn trên cổ Ngân Hồ, lớn tiếng trách mắng nói: "Ngân Hồ! Không được tới gần đây! Cũng không được tấn công bất kỳ ai!"

Ngân Hồ quay đầu lại, trong đôi mắt xanh dương suốt tràn ngập sự uất ức, nhìn chăm chú Lâm Gia, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh ừ ừ kháng nghị.

Lâm Gia giờ phút này không dám có chút mềm lòng nào, cô không thể lùi bước, dùng ánh mắt thật nghiêm nghị nhìn chăm chăm Ngân Hồ: "Không được phép! Biết không? Ta nói không cho phép tấn công! Không cho phép tới gần!"

Trong đôi mắt xanh lam trong suốt toát ra nồng đậm lo lắng, Ngân Hồ cô lổ mấy tiếng, cuối cùng đành nhượng bộ, nó ừ rừ cúi đầu, lui về sau một bước, nhường đường, cái đuôi to buồn bã ừ ừ xuống mặt đất.

Tatu chân cà nhắc đi tới trước mặt Lâm Gia, liếm liếm vết thương trên mu bàn tay Lâm Gia do bị đá nhọn đâm phải, ô ô kêu nhỏ.

Lâm Gia vỗ vỗ đầu của nó an ủi, sau đó sai bước đi tới trước mặt người sĩ quan kia.

Người sĩ quan kia khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, dáng người vô cùng cao lớn, ước chừng 1m9, vóc người cân đối hoàn mỹ còn đẹp hơn cả siêu mẫu nam, bộ đồng phục đen ôm sát cơ thể làm những cơ bắp cường tráng bên chắc phô bày một cách rõ ràng, mái tóc xù mất nâu, sống mũi thẳng cao không làm mất đi vẻ hài hòa, trên khuôn mặt kết hợp vẻ đẹp nam tính của Đông lẫn phương Tây, dường như là con lai.

Anh ta cúi đầu nhìn Lâm Gia, giọng súng ý bảo cô giơ hai tay lên, một binh lính đi tới, nhanh chóng kiểm tra Lâm Gia. Sau khi kiểm tra xong, hần nói nhỏ vào tai người sĩ quan đó mấy câu, Lâm Gia không nghe rõ bọn họ nói những gì.

Người sĩ quan đột nhiên vươn cánh tay dài tóm lấy cánh tay Lâm Gia, kéo cô đến trước mặt, “cùm cụp” một tiếng. Lâm Gia còn chưa kịp phản ứng, trên cổ tay liền xuất hiện một cái còng tay.

Lâm Gia có chút bối rối, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, cô không làm ra bất kỳ hành động phản kháng nào.

Ngược lại Ngân Hồ cùng Tatu khẩn trương gầm nhẹ, nôn nóng định xông lên trước, Lâm Gia vội vàng quay đầu lại dùng ánh mắt ngăn chúng lại.

Người sĩ quan có vẻ rất hài lòng với phản ứng của cô, đẩy cô đến xe jeep bên cạnh ý bảo cô lên xe.

Lâm Gia vừa nhấc chân định lên xe, phía sau lưng bỗng vang lên hai tiếng súng, Ngân Hồ gầm lên giận dữ.

Lâm Gia hoảng sợ xoay người lại, đúng lúc nhìn thấy Ngân Hồ cùng Tatu trúng đạn ngã xuống đất.

“Ngân Hồ!!!”

Trong đầu Lâm Gia dường như có tiếng nổ lớn vang lên, ngực như bị dao mổ sắc bén đâm trúng một nhát, lý trí trong chớp mắt như sụp đổ, cô mất không chế không ngừng la hét chói tai, vung vẩy hai cánh tay ra sức muốn thoát khỏi sự kiểm chế của người sĩ quan chạy tới bên cạnh Ngân Hồ.

Người sĩ quan nhũn mảy lại, trên gương mặt biểu tình thiếu kiên nhẫn, anh ta dễ dàng không chế được Lâm Gia đang kích động, cánh tay rắn chắc tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, đem cô đẩy mạnh lên trên cửa kính xe, cúi đầu quát lên bên tai cô: “Bình tĩnh một chút! ! Hai con thú kia trúng đạn thuốc mê, không bị gì hết!”

Tiếng la hét của Lâm Gia dừng lại, tâm trạng hoảng hốt lo lắng tột độ của cô bởi vì lời của anh ta mà đột nhiên biến mất. Bỗng mất đi rồi được lại, cái cảm giác vui mừng như điên mà hoàn toàn nhấn chìm cô. Chợt buồn chợt vui, cô hoàn toàn không chú ý tới người sĩ quan sử dụng tiếng Trung.

Lâm Gia vội vàng xoay người quan sát bọn Ngân Hồ, quả nhiên trông thấy bụng Ngân Hồ cùng Tatu phồng lên xuống, chúng nó còn hô hấp! Lâm Gia hít sâu một hơi, thoáng bình tĩnh trở lại, lộ ra nụ cười mừng rỡ. Trong lúc bất chợt toàn thân thư giãn, cảm giác mệt mỏi không chịu nổi cộng thêm thân thể còn mang theo vết thương khiến cô kiệt sức, hai chân mềm nhũn té xuống đất.

Người sĩ quan kịp thời tóm lấy hông của Lâm Gia, chỉ dùng một tay đã có thể bế cô lên. Bộ ngực mềm mại đầy đặn của phái nữ đè ép lên trên ngực anh. Trong lúc nhất thời tâm trí có chút hoảng hốt, nhưng anh rất nhanh liền định thần lại, cố gắng khiến ánh mắt tập trung trên khuôn mặt của cô gái, không chạy tới chạy lui, không nên nhìn chăm chú những nơi khác.

Lâm Gia cũng không muốn ngắt đi lúc này, cô cố gắng mở mắt nhìn người sĩ quan: “Xin hãy thả tôi xuống, tôi có thể tự đi được.”

“Không được! Cô phải chấp nhận để chúng tôi bảo vệ.” Chân mày của người sĩ quan nhíu chặt hơn, một câu bác bỏ yêu cầu của Lâm Gia.

Lâm Gia không hề kiên trì nữa, thể lực của cô đã cạn kiệt, đến nỗi ngay cả đầu ngón tay cũng không nhấc lên được nữa.

“Corey, Thượng tá sư đoàn bọc thép 8, từ hôm nay trở đi, cô sẽ do sư đoàn bọc thép 8 tiếp quản, theo quy định trong thời gian kiểm tra mọi hành động của cô tạm thời bị hạn chế, xin hợp tác.” Theo lệ thường, Corey báo tên của mình, đơn vị và quân hàm, về mặt có chút cứng rắn.

Lâm Gia trợn to hai mắt, sau cùng cũng phát hiện người đàn ông này nói là tiếng Trung, cô giật giật môi, vẫn còn là nhìn được không có mở miệng hỏi thăm. Cô không biết mình đã đến một thế giới như thế nào, tốt nhất đừng nói quá nhiều lời, nói nhiều sai nhiều dễ dàng gây ra phiền toái.

Corey đem Lâm Gia ôm vào xe jeep, đặt cô vào ghế sau, bản thân cũng lên xe, ngồi bên cạnh Lâm Gia.

“Thượng tá Corey, trận chiến đã kết thúc! Bọn zombie đã bị tiêu diệt, trải qua kiểm tra bọn chúng đều là zombie cấp thấp, quân ta không có thương vong.” Một binh lính đã chạy tới báo cáo tình hình chiến đấu.

Corey gật đầu một cái: “Toàn bộ rút lui! Hành động phải nhanh!”

“Rõ!” Binh lính làm động tác nghiêm, nhận chỉ thị: “Hai con thú kia đã bị xác sống cắn bị thương, rất có thể đã lây nhiễm virus xác sống, có nên giết chết tại chỗ không ngay?”

“Không cần!” Lâm Gia nghe được hai chữ giết chết, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bắt lấy cánh tay Corey, cầu xin nói: “Xin đừng giết bọn chúng! Bọn chúng rất có thể không bị nhiễm virus!”

Corey liếc nhìn Lâm Gia, do dự một chút, nói với người binh lính kia: “Mang về giao cho khu D9 bộ nghiên cứu miễn dịch hóa học, những người đó sẽ xử lý.”

Binh lính nhận mệnh đi, mặc dù vô cùng lo lắng cho Ngân Hồ cùng Tatu, Lâm Gia cũng biết không thể yêu cầu gì thêm được nữa. Bọn họ có thể tạm thời tha cho Ngân Hồ không chết, đối với những người quân nhân xa lạ này đã là giới hạn cuối cùng rồi.

Cô buông lỏng tay ra, yên lặng ngồi lại vị trí, cúi đầu co người lại núp ở trên ghế sau.

Lúc xe jeep khởi động thì lại có một anh chàng sĩ quan tóc vàng chui vào xe, anh ta nhàn nhạt gật đầu với Corey một cái, thì ngồi vào bên trái Lâm Gia.

Kết quả, hai người đàn ông to lớn cường tráng kẹp Lâm Gia ở giữa.

Cũng không biết là có ý hay là vô ý, rõ ràng không gian xe jeep không phải quá nhỏ, nhưng người đàn ông bên trái này có khuynh hướng ngày càng sáp vào giữa, ngày càng ép sát vào Lâm Gia.

Lâm Gia khó chịu nhíu nhíu mày, cũng không dám lên tiếng phản đối, cô chỉ lặng lẽ xê dịch sang bên phải, ai ngờ cái tên bên trái cũng xê dịch theo cô.

Đối với Corey, tên đàn ông trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh này rõ ràng rất có hứng thú đối với cô, thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô chăm chú, ánh mắt xanh biếc sáng lấp lánh, giống như nhìn thấy món thức ăn yêu thích.

Lâm Gia rất không thích ánh mắt người đàn ông này nhìn mình, ánh mắt này nóng rực dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đốt cháy hai cái lỗ trên người cô. Nhưng ở vào tình huống lúc này, cô không dám phản ứng lại một cách mạnh mẽ.

“Cain, thiếu tá sư đoàn bọc thép 8.” Cain nhìn chằm chằm Lâm Gia, đôi mắt tỏa ánh sáng lấp lánh: “Cô thuộc phân khu nào?”

Lâm Gia cố gắng hết không để tâm đến ánh mắt nóng rực của Cain, mắt khẽ nhìn xuống, nhỏ giọng trả lời: “Tôi tên là Lâm Gia, không thuộc bất kỳ phân khu nào hết.”

Vốn là cô định tùy tiện nói xạo một phân khu nào đó cho qua chuyện, nhưng nghĩ tới bọn họ có thể dễ dàng tra ra được là mình nói dối, quyết định hay là nên nói thật đi thôi.

“Không thuộc về bất kỳ phân khu nào?” Cain kinh ngạc nhìn cô.

Anh vừa định hỏi tiếp, Corey lên tiếng ngăn cản nói: “Cain, cô ấy còn chưa có trải qua đợt kiểm tra bắt buộc, hơn nữa sau khi trở về chắc chắn sẽ bị thẩm vấn, một mình cậu tra hỏi cô ấy là không phù hợp trình tự.”

Cain chẳng hề để ý cười đùa nói: “Đừng nghiêm túc như vậy, chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi, chẳng lẽ cậu đối với cô ấy không tò mò sao?”

Corey lạnh lùng lườm Cain, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị, Cain đành phải cười cười, nhún nhún vai: “Mình hiểu rõ rồi, mình sẽ không lại phạm sai lầm.”

Anh ta quả thật không hỏi thăm nữa, chỉ là như cũ tiếp tục nhìn chằm chằm Lâm Gia, ánh mắt chuyển đến bộ ngực cao vút của Lâm Gia, nhịp thở cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Lâm Gia cảm nhận được sự thay đổi của Cain, khẩn trương nắm chặt tay lại, cô lại hướng bên Corey mà nhích qua. Mặc dù hai bên đều là đàn ông, nhưng Corey ít nhất không có biểu hiện hứng thú quá mạnh mẽ đối với cô.

Cain quả thực sắp có điểm kiểm chế không được, anh đã hơn nửa năm chưa tiếp xúc thật sự với một cô gái, lần trước do liều mạng lập công lớn, mới được Tướng quân ngợi khen, cho phép cùng một cô gái trong độ tuổi thích hợp, lần đầu tiên anh được “Thân thể chiều sâu kết hợp”.

Đối với sĩ quan bọn họ, bình thường dù các cô gái có ở trước mặt cũng khó được lại gần, hiện tại một cô gái xinh đẹp, tuổi còn trẻ đang trong tầm mắt anh, ngồi ở bên cạnh anh, còn cùng anh dính nhau gần như vậy, cũng có thể ngửi được hương thơm từ mái tóc cô tỏa ra, anh gần như phải dùng tất cả sức lực mới khắc chế đè nén cảm xúc mãnh liệt mang tên “Dục vọng” trong cơ thể mình xuống.

Phải biết rằng số phụ nữ sống sót không có bị lấy ít vô cùng, mỗi một người phụ nữ đều rất quý giá, đặc biệt là những người phụ nữ trong độ tuổi sinh sản. Các cô gái được bảo vệ rất kỹ, mỗi một người phụ nữ đều bố trí rất nhiều người có năng lực chuyên môn để chăm sóc, trừ công việc sinh con. Họ không cần làm bất kỳ công việc gì khác. Mặc dù vật chất thiếu hụt, những người phụ nữ vẫn như cũ có một cuộc sống rất tốt. Phụ nữ trẻ thậm chí còn hiếm hơn, mặc dù gánh vác trách nhiệm sinh con nặng nề, nhưng họ chỉ biết những đứa bé được sinh dựa trên việc đã chọn lựa kỹ càng khắp mọi mặt của người cha, phương thức thụ thai phần lớn là tiến hành thụ tinh nhân tạo, mà không phải là hai người khác phải kết hợp, người đàn ông trừ phi lập được chiến công hiển hách được chính phủ phê duyệt đặc biệt cho phép hoặc là Thượng tướng sáu sao mới có thể tư cách cùng phụ nữ cả nước thân mật. Những người sĩ quan bình thường cùng binh lính lúc bình thường chỉ có thể tự mình giải quyết.

Hôm nay bọn họ lại may mắn như vậy, chẳng những cứu được một cô gái trẻ tuổi, hơn nữa cô gái này đáng vẻ còn cực kỳ xinh đẹp. Theo quy định, cô gái này thuộc về sư đoàn bọc thép 8 bọn họ, cho dù không thể cùng với cô “Chiều sâu kết hợp”, nhưng vẫn có hi vọng có thể gần gũi cô ấy.

Cain nhìn Lâm Gia một cách thèm khát, cô gái này có khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng khó gặp, mái tóc đen sáng bóng dài đến thắt lưng, bộ quần áo bó sát người màu xám nhạt chặt chẽ bao vây lấy thân thể có lỗi có lỗ của cô, làm nổi bật những đường cong duyên dáng, làn da mịn màng gọi cảm là màu mật ong. Trong mắt của Cain, toàn thân Lâm Gia ở khắp mọi nơi phảng phất một sự cảm dỗ chết người.

Lâm Gia nhận thấy được Cain càng ngày càng áp sát mình, lồng ngực to lớn rắn chắc dựa sát cánh tay của mình, chớp mũi anh cũng sắp đụng phải mặt cô, trong lòng cực kỳ tức giận, cơ thể không khỏi căng thẳng. Nhưng cô không thể phản kháng, không thể làm gì khác hơn là khẽ nâng khuỷu tay trái lên ngăn cản Cain tiếp tục đến gần, đồng thời thân thể theo bản năng di chuyển về phía bên phải.

“Devic! Dừng xe!” Corey đột nhiên lớn tiếng ra lệnh cho binh lính lái xe Devic.

Devic lập tức thắng xe, Cain lúc này mới thức tỉnh từ trong cảm xúc say đắm, cảm thấy rất kỳ lạ hỏi: “Tại sao dừng xe?”

Corey hướng người lính ngồi đối diện ở bên cạnh Devic nói: “Cậu đi đến ghế phía sau ngồi.”

Sau khi người lính đó xuống xe, Corey quay đầu ra lệnh Cain: "Cain, cậu ngồi vào ghế trước mặt đi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Cain bị Corey đuổi đi, nội tâm rất khó chịu, thói mặt hờn dỗi ngồi ở trên ghế, dọc đường đi cũng không nói nữa.

Corey ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt không có biểu tình gì, đôi mắt lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không hề nhìn Lâm Gia, chỉ xem như cô không tồn tại.

Không có Cain quấy rầy, Lâm Gia thả lỏng không ít, cô khẽ ngắm Corey, tuy rằng không rõ bên ngoài trời tối như mực, nơi nơi toàn là phế tích có cái gì đẹp, bất quá Corey đã giải vây thay cô, đuổi Cain đi không cho quấy rầy cô, tuy rằng người này có vẻ lạnh lùng, nhưng coi như cũng rất lịch sự, ấn tượng mà cô dành cho Corey tốt hơn người khác nhiều.

Lâm Gia thu hồi tầm mắt, động đậy thân thể tìm một tư thế thoải mái tựa vào xe, nội tâm thì cứ vô cùng bất an không yên, nhưng cô vẫn bắt buộc chính mình nhắm lại đôi mắt, tựa vào ghế nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cô đã xác định rất có khả năng mình đã xuyên không đến thời đại zombie hoành hành, nhân loại sinh tồn gian nan, nơi này hơn phân nửa vẫn là Địa Cầu, chỉ là thời không khác thời.

Tương lai gặp phải chuyện gì, cô thật không có cách gì đoán trước, bây giờ việc duy nhất mình có thể làm chính là dưỡng tinh thần thật tốt chuẩn bị toàn lực ứng phó.

Tuy rằng Corey đang đôi mắt nhìn ngoài cửa sổ, kỳ thật tất cả tâm tư đã sớm đặt lên cô gái bên cạnh. Cô gái này có ngoại hình phi thường xuất sắc, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn phụ nữ hoàn mỹ của hắn —— so với Clover thê tử thượng tướng Rick cũng không hề thua kém, không thể không thừa nhận, hắn thật sự có chút dao động.

Corey cũng là nam nhân bình thường thân thể cường tráng, chẳng qua so với Cain, anh không xem việc tán tỉnh nữ nhân là quan trọng, hoặc là nói yêu cầu rất cao.

Lần trước binh đoàn bọc thép 8 lập công lớn, Corey khéo léo chống đỡ được sự khen ngợi "Đặc biệt" của thượng cấp, bị Cain lên cười nhạo. Cain nói anh tư tưởng bảo thủ giống như người viễn cổ, không phát tiết thời gian dài cần thận ngặt ra bệnh.

Corey cũng hiểu ý của Cain, đại đa số đàn ông đều có ham muốn giống Cain, giờ zombie hoành hành khắp nơi, con người sinh sống cực kỳ gian nan, hơn nữa bọn họ làm quân nhân, lúc nào cũng đều có thể chết.

Phụ nữ quý giá như vậy, thật vất vả tìm mọi cách lấy lòng để được gần gũi với các cô ấy, mong muốn thông qua "kết hợp" tự nhiên mà có cơ hội làm các cô ấy hoài thai đời sau của mình. Đây đều là giấc mộng của rất nhiều đàn ông, vậy mà anh lại có thể dễ dàng buông tha như vậy, đối với Cain mà nói đây không phải có bệnh thì là cái gì?!

Suốt một thời gian dài, Cain thật sự có chút hoài nghi thân thể Corey thật sự có điều khó nói, còn không chắc là đệ đệ thiếu kích thích mà không thể phản chấn được. Vì "Cứu giúp" bạn, Cain thông qua nhiều cách tìm rất nhiều loại tạp chí "Tình yêu" mà đàn ông trưởng thành "Cần hằng ngày" để ảo tưởng giải quyết, không những thế còn tìm rất nhiều phim 3D "Chiều sâu tiếp xúc" mới nhất làm người xem xịt máu mũi, thu thập đầy đủ mọi thứ chuẩn bị tìm Corey rồi cho anh xem.

Hôm đó, Cain nhân lúc nghỉ trưa, nhét toàn bộ vào trong quần phục, lén lút đi tìm Corey. Nhưng anh ta quá không may, lúc ở ngõ quẹo thì vô tình gặp thiếu tướng Randy của không quân 27 hôm nay đến nghỉ sự với binh đoàn bọc thép 8.

Cain bị dọa cho nhảy dựng vội vàng hành quân lễ, kết quả những thứ giấu trong ngực đều rớt ra hết. Một cái đĩa có bìa khiêu gợi còn rơi đến bên chân Randy.

Thiếu tướng Randy còn thú vị nhặt đĩa lên nhìn nhìn, bốn cột hướng về Mourinho - thiếu tướng binh đoàn bọc thép 8 đi cùng hắn cười nói: "Khó trách dạo này các người yêu cầu không quân chúng ta phối hợp trợ giúp chiến đấu, hiếm khi nào được độc lập hoàn thành nhiệm vụ, thì ra bọn lính bị chút vật bình thường này tiêu hao quá nhiều 'Thể lực', đến chiến trường đều là mềm như chân tôm."

Lúc ấy sắc mặt thiếu tướng Mourinho tối sầm, ánh mắt sắc lạnh như muốn lăng trì Cain. Trước mặt thiếu tướng Randy, Mourinho dùng súng đốt thành tro tất cả bảo bối mà Cain thật vất vả mới thu thập xong.

Sau đó, lập tức Cain bị giam một tháng, cả năm không được nghỉ ngơi và bị tước quyền giao tiếp. Tước quyền giao tiếp tức là trong một năm Cain sẽ không có cơ hội được tiếp xúc với phụ nữ, cho dù lập được chiến công hiển hách đến mấy cũng không thể. Ngay cả ngày hội quan trọng nhất mọi năm —— "ngày hy vọng" anh cũng không thể tham gia.

Cain bị quân đội xử phạt nghiêm khắc như vậy cảm thấy rất bị đả kích, sau khi ra khỏi phòng tạm giam trừ thời gian giao chiến ở bên ngoài, thời gian còn lại anh đều tỏ vẻ bất mãn, không có việc gì liên tìm Corey cầu nhau, nói anh vì anh em tốt, hy sinh phúc lợi quý giá nhất của người chiến sĩ, nhưng Corey lại là không có phản ứng gì, anh "Chết" thật sự là không đáng.

Lâm Gia xuất hiện đối với Cain mà nói quả thực là ánh sáng rực rỡ cứu rỗi cuộc đời u ám của anh, vậy mà anh mới thân cận Lâm Gia không đến mười phút thì đã bị Corey đuổi đi, có thể hiểu được nội tâm anh phần uất và oán khí sâu đậm bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, Corey yên lặng cong lên khóe miệng, thông cảm nhìn Cain ngồi ở hàng ghế trên đang đề thấp mũi sinh hờn dỗi.

Anh không cho Cain tiếp cận Lâm Gia cũng là vì không có biện pháp khác. Không thể phủ nhận, Lâm Gia là một cô gái rất có sức quyến rũ, cực kì hiếm thấy, ngay cả Christopher cũng có hảo cảm rất tốt với Lâm Gia. Nhưng dựa theo quy định, trên chiến trường cứu được con người còn may mắn sống sót, nhất là phụ nữ thì trước tiên phải dựa theo luật lệ của quân khu đi kiểm tra và để quan chấp pháp thẩm vấn. Chứ trước đó ai cũng không thể một mình tiếp xúc các cô, càng không được làm gì quá đáng với họ, nếu không sẽ bị xử phạt nghiêm khắc.

Corey thật muốn gỡ cái đầu gối của Cain một cái, xem có phải tình trùng đã lên tới não rồi hay không, chỉ có chút thời gian mà cũng không thể chờ được, cậu ta không sợ làm trái với quân kỷ để lại bị xử phạt thì không phải một năm không được tiếp xúc phái nữ mà rất có thể là bị tịch thu luôn quân tịch, gián cậu ta xuống làm cu li cấp bậc thấp nhất, cả đời cũng không bao giờ có cơ hội nhìn thấy phụ nữ. Bọn họ chỉ cần kiên nhẫn chờ Lâm Gia thông qua kiểm tra, sau đó cô sẽ trở thành phụ nữ chuyên thuộc binh đoàn bọc thép 8, đến lúc đó còn lo gì không có cơ hội thân cận cô!

Cain thì không đọc được suy nghĩ của Corey, vẫn còn đang sinh hờn dỗi như cũ, anh thẳng tắp ngồi ở phía trước rất có khí phách không hề quay đầu lại lần nào. Nhưng mỗi lần anh vừa nghĩ đến ngồi phía sau mình là một phụ nữ xinh đẹp, tìm liến như bị một trăm con mèo cào cấu ngứa ngáy khó chịu thì lại ngượng ngùng quay đầu, đôi tay nắm thành quyền dùng sức bóp chặt, chịu đựng không đến nửa giờ, thật sự nhìn không được, chờ lúc xe Jeep xóc nảy mà vụng trộm nhón cổ thật cao thông qua kính chiếu hậu nhìn coi Lâm Gia.

Corey giống như không hiểu lòng người khụ khụ hai tiếng, nhón mày lạnh lùng ngồi xích qua chỗ kính chiếu hậu phản chiếu, Cain không thấy được giai nhân, lại thu lấy ánh mắt cảnh cáo của Corey, anh tức giận rục rịch về, bực bội ngã người ngồi phịch vào ghế dựa.

Corey thấy Cain cuối cùng cũng chịu yên phận, mờ ám thờ nhẹ một hơi, anh nhìn sang Lâm Gia, không khỏi hơi sùng sốt, Lâm Gia cứ như vậy nhắm lại đôi mắt im lặng tựa vào ghế, đúng là bộ dạng của người đang ngủ.

Nhưng rất nhanh Corey liền phát hiện Lâm Gia cũng không có ngủ, sắc mặt cô hơi tái nhợt, hai tay gắt gao ôm chính mình, tận lực lui thân thể thành một đoàn cuộn tròn ngồi tựa vào sau ghế, đây là theo bản năng tự mình bảo vệ bản thân.

Cô nhắm đôi mắt nhìn như bình tĩnh, nhưng mi tâm lại nhăn nhó, đôi mắt thỉnh thoảng run run chớp động, lông mi dài như cánh quạt bất an run rẩy, môi giương thành một đường thẳng nghiêm túc, có lẽ vì thời gian dài không có bổ sung nước mà cánh môi xuất hiện không ít vết nứt.

Ánh mắt Corey vội vàng lẩn tránh, nhủ nhủ mảy, anh cời ấm nước quân dụng bên hông xuống, khẽ đẩy đẩy Lâm Gia, thấy cô lập tức mờ mắt, đôi mắt đen láy mờ mịt sương mù nhìn mình, tìm không hiểu sao khẽ động.

"Uống nước đi."

Corey rất nhanh che dấu sự bối rối trong lòng, bình tĩnh đưa ấm nước cho Lâm Gia. Lâm Gia có chút bất ngờ, sau đó lễ phép cười cười với Corey: "Cảm ơn."

Cô đúng là khát nước kinh khủng nhưng vì bây giờ thân phận của cô xem như là tù binh, cho nên vẫn chịu đựng không mở miệng.

Lâm Gia vẩn nấp ấm nước, ngẩng đầu lên uống ừng ực ừng ực mấy ngụm nước, nước mát lạnh chảy vào cổ họng, thoải mái đến mức xua tan những lo lắng và bất an đi mất.

Có nước uống dễ chịu nên môi Lâm Gia khôi phục lại trơn bóng, cánh môi đỏ mọng còn đọng lại giọt nước làm lòng người nhận nhạo.

Corey căng thẳng nhìn chằm chằm giọt nước trên khóe môi Lâm Gia, tầm mắt theo cái cổ thon dài duyên dáng đi xuống, dừng lại phía trên khuôn ngực đầy đặn đang phập phồng, hô hấp nhất thời trở nên dồn dập, một cổ khô nóng lan khắp toàn thân, bụng truyền đến cảm giác buộc chặt khó nhịn.

Corey kinh ngạc cảm thấy chính mình có chút khác thường, vội vàng cưỡng chế dời ánh mắt từ trên người Lâm Gia dời đi nơi khác, quay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh nắm chặt nắm đấm, lặng lẽ điều chỉnh hô hấp, cực lực điều chỉnh dục niệm đang mãnh liệt tuôn trào trong cơ thể, nhưng địa phương gì đó vẫn không cho anh sĩ diện mà đùn lên như cái liều.

Corey làm bộ như lơ đãng tùy tay cầm lấy súng đặt ở trên đùi, che chắn cái địa phương dọa người kia.

Lâm Gia cũng không có chú ý tới sự khác thường của Corey, cô uống xong nước, thỏa mãn thở dài, trả ấm nước lại cho anh ta, cũng không quên nói lời cảm ơn lần nữa.

Corey gât gât đầu, mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng ánh mắt ôn hòa hơn rất nhiều. Cain ngồi ở phía trên thông qua kính chiếu hậu thu hết tất cả hành động của hai người vào mắt, hối hận vừa rồi sao mình lại không nghĩ ra, mấy ngụm nước là có thể đổi lấy hảo cảm của mỹ nữ, chẳng phải rất đơn giản sao? !

Lâm Gia trong lúc vô tình nhìn vào kính chiếu hậu, vừa lúc ánh mắt giao nhau với Cain.

Tìm mạnh mẽ đập liên hồi, Cain cong lên khoe môi đang chuẩn bị cười cười với cô, ai ngờ Lâm Gia dời nhanh tầm mắt đi chỗ khác, khuôn mặt trở nên lạnh lùng một lần nữa.

Cain hoàn toàn suy sụp, bắt đầu vô cùng phiền não, anh cảm thấy ấn tượng của Lâm Gia về anh nhất định rất xấu, về sau nhất định không muốn nói chuyện với anh, bây giờ phải làm sao để thay đổi cái nhìn của Lâm Gia đây? Vừa nghĩ đến lần đầu gặp mặt đã bị Lâm Gia chán ghét, Cain như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Nhưng Cain không có phiền não bao lâu, bởi vì quân đội rất nhanh đến khu an toàn B10.

Lâm Gia nhìn qua cửa kính xe thấy được một cái cửa sắt rất cao, hai tòa tháp cao chia làm hai bên, ánh sáng từ trên tháp chiếu xuống đoàn xe binh đoàn bọc thép, rào sắt có điện cao thế vây quanh bãi đất trống rộng lớn, bên trong chỉ có một kho hàng bằng sắt khổng lồ.

Trước cửa sắt cũng không có quân nhân đi ra nghênh đón hoặc kiểm tra, khi quân đội đến thì cửa tự động chậm rãi mở ra.

Đoàn xe binh đoàn bọc thép tới gần cửa sắt, từ trong hai phiến cửa sắt bỗng nhiên thoát hiện sóng điện từ màu đỏ, sau đó hội tụ thành một tấm màn mỏng chắn ngang cửa.

Đoàn xe binh đoàn bọc thép cũng không có dừng lại, từng chiếc từng chiếc chạy đến trước tấm màn, lần lượt chạy xuyên qua quảng sáng. Đến khi xe Jeep của Corey xuyên qua tấm màn đỏ rực đó, Lâm Gia thấy rõ ràng luồng sáng trực tiếp xuyên thấu thân xe, tiếp theo là thân thể người.

Thời điểm ánh sáng đỏ xuyên thấu qua thân thể cô, Lâm Gia chỉ cảm thấy hơi hơi nóng lên, cũng không có cảm giác không khỏe gì khác.

Trong lúc đó, Corey vẫn nhìn chăm chú vào Lâm Gia, khi nhìn thấy Lâm Gia không có biểu hiện gì khác thường, khoe miệng không nhịn được nhếch lên. Thông qua luồng sáng màu đỏ này hẳn có thể xác nhận Lâm Gia thật là con người chứ không phải zombie, nhưng còn về chuyện cô có bị nhiễm virus zombie cao cấp hay không thì phải chờ trở về kiểm tra mới biết được.

Virus zombie cao cấp có thời kỳ ủ bệnh, nếu bị nhiễm người bệnh sẽ không lập tức xuất hiện dấu hiệu gì, bệnh không có biểu hiện ra ngoài thân thể, cơ năng vẫn hoạt động như con người bình thường, ánh sáng đỏ chỉ có thể phân biệt được con người và zombie thông thường, hoàn toàn không thể nhận ra zombie cao cấp.

Đây là lí do vì sao sau khi quân đội cứu người phải đưa về khu an toàn tiến hành xét nghiệm 1 tháng cực kì cẩn thận đồng thời phải trả lời thẩm vấn của quan chấp pháp, xác định không có việc gì thì mới có thể trở về sống ở khu loài người.

Đây là trình tự bắt buộc phải cực kì chặt chẽ, bất cứ người nào trong lúc kiểm tra không được cho phép tự ý cùng người đã cứu mình về qua lại, sẽ phải chịu xử phạt cực kì nghiêm khắc.

Đội trưởng xe thiết giáp chạy đến chỗ kho hàng to như lô-cốt duy nhất ở bãi đất trống, cửa sắt có nhiều răng cưa cài vào nhau nặng trĩu của kho hàng từ từ mở ra, từ bên trong đột nhiên lóe ra ánh sáng màu xanh lục lập lòe mờ ảo, chúng biến thành vô số điểm sáng di chuyển không xác định trong không gian rồi biến mất ở hai bên đường, kho hàng thì ra là một cái cửa thông đạo dẫn xuống dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Xe Jeep theo sát phía sau xe thiết giáp chạy vào trong thông đạo, Lâm Gia tò mò nhìn ra ngoài một chút, thông đạo có hình thang, độ cao cùng độ rộng đủ để chứa một nhóm nhỏ hành khách đi qua, vách tường và trần nhà được tạo thành bởi từng khối đá trắng hình vuông to lớn xếp chồng lên nhau.

Mỗi khi cửa lớn mở ra, ánh sáng mặt trời lọt vào làm mỗi viên đá phát ra quang mang màu xanh lục nhu hòa, có tác dụng giúp quân đội chiếu sáng.

Trên trần thông đạo có một loạt khe hở hình lưới carô có tác dụng như lỗ thông gió để dưỡng khí, không khí cuộn cuộn không ngừng vận chuyển ra vào, vừa để thông đạo được thông thoáng vừa để bổ sung không khí cho đoàn người.

Đoàn xe càng đi sâu vào trong thì không gian càng thêm rộng lớn, 5 phút sau xe Jeep ra khỏi thông đạo, phía trước càng thêm trống trải, trong nháy mắt đoàn xe binh đoàn bọc thép đã chạy đến trước sân bay quân dụng của khu căn cứ quân sự B10.

Đây mới thật sự là chốn bồng lai tiên cảnh! Ở trong lòng Lâm Gia không ngừng âm thầm khen ngợi, mặc dù Địa Cầu ở thời đại này bị virus zombie hoành hành, nhưng may mắn vẫn còn tồn tại những con người biết vận dụng sự thông minh của mình tạo ra môi trường sinh sống mới, thật làm cô bội phục vạn phần.

Hai bên sân bay đứng sừng sững mười cái cột đèn chiếu sáng bằng năng lượng mặt trời, phía sau sân bay đỗ hơn trăm chiếc máy bay chiến đấu đang

chính tề nằm trong trạm ngừng trú, trên tầng 2 của sân bay còn xây dựng một cái sân bay mini hình đĩa khác, ở đó ngừng bốn chiếc máy bay trực thăng được vũ trang đầy đủ.

Máy bay chiến đấu và máy bay trực thăng đều được trụ sở giấu ở một nơi riêng biệt dưới lòng đất mà cách thức mở cửa thông đạo thì chỉ có phi cơ mới có thể biết.

Đội quân binh đoàn bọc thép đi vòng qua sân bay, tiến vào quảng trường rộng lớn thuộc doanh địa của bọn họ. Đoàn xe vừa dừng lại, người lính bộ đội hậu cần liền đi lên đón.

Lâm Gia phát hiện trong đoàn quân nhân chào đón có bốn năm người đàn ông mặc quân phục không giống với quân nhân khác, mọi người đều mặc quân phục màu đen viền vàng, mà bọn họ lại là màu trắng viền xanh (xanh lam), trong đó có một người trên quân hàm còn khảm hai viên bảo thạch màu lam hình vương miện, quân nhân mặc quân phục trắng đó đi thẳng về phía xe Jeep của Corey.

Corey và Cain nhìn thấy tên quân nhân kia có hai viên đá hình vương miện cài trên vai, kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều thấy được từ trong mắt nhau nổi lên tia nghi hoặc.

Mây kiem đen rậm của Corey nhấn càng sâu, anh nhìn Lâm Gia, giật giật môi, tựa hồ muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Nhưng Cain lại không nhìn được, thốt ra: "Tại sao người tới đón Lâm Gia lại là quan chấp pháp của thủ đô? Bọn họ rốt cuộc là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn đem các cô gái may mắn được giải cứu ở trong khu cướp đi hết sao?!"

Lâm Gia kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cain, tuy rằng cô còn chưa biết toàn bộ pháp luật của thế giới này, nhưng hiển nhiên trong lời nói của Cain đã cho thấy sự tình bây giờ không giống với trình tự bình thường mà tiến hành.

Corey bắt mắt liếc Cain một cái: "Cain, đừng quên cậu là quân nhân, thủ đô phải tới quan chấp pháp đều là do bộ chỉ huy tối cao sắp xếp, chúng ta không được nghi ngờ."

Cain ngậm miệng, phần nộ theo Corey xuống xe.

Corey và tên quân nhân đứng đầu kia nói chuyện với nhau vài câu, trong lúc đó anh không ngừng quay đầu nhìn về phía Lâm Gia, biểu tình rất là phức tạp, cuối cùng hình như hắt thở dài một hơi, đi đến mở cửa xe, ý bảo Lâm Gia bước xuống.

Lâm Gia kiểm chế cảm giác không yên, hít sâu một hơi sau, bình tĩnh xuống xe.

Đến khi Lâm Gia chui ra khỏi xe đứng trước mặt mọi người, cô nghe đám quân nhân hít khí lạnh, thấy được kinh diễm trong mắt bọn họ và kích động khó nén trên mặt.

Cảm nhận được tầm mắt nóng rực từ bốn phương tám hướng bắn đến, Lâm Gia khản trương nắm chắc cánh tay, tâm lý có phần khiếp đảm, cô không ngừng tự an ủi chính mình, cô gắng không cho mình lộ ra vẻ sợ hãi.

Corey nhẹ nhàng mở cánh tay đang bầu chặt của Lâm Gia ra, cảm giác tay cô lạnh như băng khẽ run, nhất thời cảm thấy thương tiếc không thôi. Nhưng hiện tại anh hoàn toàn bất lực, thân là quân nhân đứng đầu, chức trách của anh chính là phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp, cho dù trong lòng anh luyến tiếc Lâm Gia đến mấy thì cũng chỉ có thể bó tay chịu đựng.

Cũng may, tuy rằng thời gian kiểm tra có lâu hơn thời gian quy định bình thường, nhưng thủ đô đã hứa sau khi đợt kiểm tra kết thúc sẽ cho Lâm Gia trở về binh đoàn bọc thép 8.

Một sĩ quan mặc quân phục trắng đi đến trước mặt Lâm Gia, cặp mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, sau đó nghiêm túc hành quân lễ với cô một cái, lễ độ nói: "Quý cô tôn kính, tôi là quan chấp pháp của thủ đô Liên Bang - thượng tá Hoffman. Dựa theo quy định từ trước đến nay, ngài hẳn là ở lại khu B10 tham gia kiểm tra. Nhưng mười ngày trước thủ đô Liên Bang có điều chỉnh khẩn cấp, sau này khi cứu được phụ nữ thì phải đưa đến viện nghiên cứu sinh vật tiến hành kiểm tra một tháng, hiện tại tôi- quan chấp pháp cấp cao của Federal State sẽ tiến hành đánh giá tình huống của ngài. Sau khi đánh giá được thông qua, ngài sẽ tạm trú ở Federal State một thời gian rồi trở về khu an toàn B10 và thoải mái sống ở đó. Ngài có dị nghị gì với quyết định này không?"

Thanh âm của anh ta rất ôn hòa nhã nhặn nghe không ra ưu tư, lúc này anh ta chỉ là đang thuật lại quyết định, chứ không phải thật sự muốn trung cầu ý kiến của Lâm Gia, chỉ vì địa vị của phụ nữ ở thế giới này đặc biệt, theo lễ tiết anh ta mới hỏi cô một tiếng.

Người đàn ông này không to lớn như những quân nhân khác, dáng người vô cùng thon dài, da dẻ hơi tái nhợt như người bệnh, mái tóc màu đỏ hiếm thấy, dung mạo thanh tú cử chỉ tao nhã, cả người thoát nhìn giống như rất dễ gần thân cận, nhưng đôi mắt màu phi thủy lại lộ ra hàn ý như cự người ngàn dặm.

Lâm Gia bị ánh mắt lạnh như băng của anh ta đánh giá, cả người không được tự nhiên, cô kiên trì nhìn anh ta, cũng học cách nói lễ độ mà xa cách của anh ta trả lời: "Không có, tôi nguyện ý nghe theo an bài."

Hoffman thấy vẻ mặt trấn định của cô, trong mắt hiện lên một tia thương thức, anh phát phát tay, hai gã quân nhân quân phục trắng đi đến trước mặt Lâm Gia, mở còng tay ra cho cô, khoát một chiếc áo chống khuẩn trong suốt nhẹ nhàng đủ để bao trọn toàn thân cô.

Cain đứng ở một bên, ánh mắt lập lờ bất định, anh si ngốc nhìn Lâm Gia, trong mắt tràn đầy không nở cùng quyền luyện, không khỏi nhắc chân đi về phía Lâm Gia, nhưng còn chưa kịp di chuyển thì đã bị Corey túm cánh tay kéo trở về.

Cain tức giận đến nhường mây trắng đang muốn phát cáu, nhưng lời nói đến khóe miệng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Corey uy hiếp phải nuốt trở lại.

Anh phần hận hất tay Corey ra, quay lưng không hề nhìn Lâm Gia, chỉ là ngực anh kịch liệt đập phồng, nắm đấm nắm chặt kêu răng rắc, tất cả biểu tình trên mặt đều là không cam lòng và phẫn nộ.

Lâm Gia không có làm hành động phản kháng gì, cô được đoàn quân nhân mặc quân phục trắng đưa đến trước hàng máy bay trực thăng màu trắng kim loại bên cạnh, thuận theo bước lên trực thăng.

Corey nhìn theo Lâm Gia, nhìn bóng dáng mảnh khảnh gầy yếu của cô, ngực ần ần đau, đột nhiên sinh ra một loại kì vọng mơ hồ, hy vọng Lâm Gia có thể quay đầu nhìn mình một cái.

Nhưng hy vọng của anh không được đáp lại, Lâm Gia từ đầu đến cuối đều không hề quay đầu nhìn anh.

Cửa khoang thuyền dần dần khép lại, ngăn cách bóng dáng Lâm Gia ở cửa khoang, Corey cô đơn nhìn máy bay trực thăng từ từ nâng lên, chỉ cảm thấy ngực đau lợi hại hơn.

Chờ đến khi máy bay trực thăng bay lên cao, Cain mới xoay người, anh vừa tức vừa lo, gân xanh trên trán đều nổi lên, giờ phút này không thể kiềm chế được, một quyền mạnh mẽ cùng với cơn giận nện lên cửa xe Jeep, gắt cổ họng quát: "Tướng quân Mourinho không ngờ lại thật sự đáp ứng người của thủ đô mang Lâm Gia đi? ! Phụ nữ chúng ta cứu về thì không phải chỉ thuộc về chúng ta sao? ! Cho dù là thủ đô cũng không có quyền cướp đoạt chứ? ! Quý tha ma bắt bộ chỉ huy tối cao! ! Quý tha ma bắt quan chấp pháp Liên Bang! ! Khu của chúng ta không có sở nghiên cứu zombie sao? Thủ đô là thích phái mấy tên gia hỏa đến xen vào việc của người khác? ! Hay là nghiên cứu viên và quan chấp pháp của khu chúng ta đều bị zombie cắn chết hết rồi? !"

Corey nhắm đôi mắt, áp chế đi tất cả cảm giác không cam lòng cùng nghi hoặc trong nội tâm, lúc mở mắt ra ưu tư lúc này đã biến mất khôi phục lại vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, anh vỗ vỗ bả vai Cain: "Người của thủ đô cũng không có nói sẽ tiếp quản Lâm Gia, bọn họ đã làm cam đoan với thiếu tướng Mourinho, khi nghiên cứu cùng thẩm phán chấm dứt, sẽ đem Lâm Gia đưa trả lại cho khu B10, chúng ta cứ chờ vài ngày nữa thử xem."

Cain tức giận đến không ngừng chửi má nó, Corey không tiếp tục nói chuyện nữa, thu thập mọi thứ cần thiết rồi đi về doanh trại. Anh không nghĩ sẽ đứng ở chỗ này cùng Cain phát tiết nỗi bức tức vô nghĩa làm lãng phí thời gian, không bằng trực tiếp đi tìm thượng tướng Mourinho thương lượng làm sao để Lâm gia nhanh chóng trở lại khu B10.

Máy bay trực thăng bay về cửa thông đạo máy bay chuyên dụng, lúc lên tới giữa không trung, Lâm Gia nhìn qua cửa kính thấy được phía sau sân bay không ngờ còn có một tòa thành thị loại nhỏ được bao phủ trong ánh sáng nhu hòa của những ngọn đèn màu lục nhạt.

Từ trên cao nhìn xuống, thành trấn khu B10 không có những căn nhà cao chọc trời hiện đại, chỉ có những căn phòng ở được ngăn cách thành từng ô nổi liền dãy đặc như hình tổ ong.

Thành phố dưới đất có nhiều hạn chế, không gian cất chứa người có hạn, vì không những muốn tận dụng hết khả năng không gian dưới đất mà còn để dễ dàng cho việc phòng ngự, các nhà khoa học của thế giới này đã nghĩ đến kết cấu kiến trúc xây nhà như tổ ong.

Lâm Gia âm thầm lấy làm kỳ lạ, chẳng trách khi vừa mới xuyên qua, cô đi vòng vòng trong các thành trấn mà không nhìn thấy bất cứ người nào, lúc đầu còn cho rằng quân đội đem cư dân tập trung đến một nơi nào đó tương đối an toàn để bảo vệ, nhưng hóa ra không phải vậy, con người không có sinh hoạt trên mặt đất của Địa Cầu, mà là dời xuống dưới đất cố gắng sinh tồn.

Lâm Gia im lặng, thời đại này cách niên đại trước khi cô xuyên qua đến mấy trăm ngàn năm. Nghìn năm trước, con người bởi vì công nghiệp kịch liệt bành trướng và dân số tăng nhanh, làm cho hoàn cảnh tự nhiên nhanh chóng chuyển biến xấu, thiên tai và ôn dịch không ngừng hoành hành. Sau đó nạn zombie bùng nổ, hoàn cảnh càng thêm ác liệt, con người đã không có cách gì sinh sống trên mặt đất. Trải qua đến hơn trăm năm nhóm khoa học gia nghiên cứu sinh vật trên toàn cầu cùng hợp tác cố gắng nghiêm mật thăm dò, lựa chọn mười mấy lục địa thích hợp, đem con người may mắn còn sống sót từ trên mặt đất chuyển toàn bộ xuống dưới đất, thành lập mười lăm cái địa hạ Federal State, thống nhất xưng là Địa Cầu sinh hóa liên hợp quốc.

Kể từ khi virus zombie sinh ra đột biến và tiến hóa, con người và zombie giao chiến càng thêm thường xuyên, hơn nữa Địa Cầu ô nhiễm môi trường lại không được cải thiện, Federal State lúc đầu là mười lăm cái địa hạ nay giảm bớt còn chín, dân cư lúc trước may mắn sống sót từ bốn triệu giảm mạnh đến một triệu, phụ nữ và đàn ông tỉ lệ rất không đồng đều, ước lệ 1: 200. Trong hoàn cảnh ác liệt, tỉ lệ sinh đẻ ngày càng chậm lại, cho nên, trọng trách sinh sản của phụ nữ ở thời đại này càng thêm quý giá.

Thông đạo dẫn xuống khu máy bay chuyên dụng là một hang động hình tròn bằng kim loại như nắp cống, được xây dựng trên mặt đất thông với căn cứ không quân.

Khi máy bay trực thăng tiếp cận thông đạo, cửa thông đạo liền xuất hiện những ánh sáng màu xanh, sau đó theo hai bên miệng cống chậm rãi mở ra, hình thành cửa ra hình tròn thật lớn, cũng giống như mái che sân thể dục ở hiện đại có thể đóng vào mở ra khi trời mưa.

Sau khi thông đạo mở ra cũng không có cát đá rớt xuống mặc dù miệng cống rất nặng làm bằng kim loại phải chịu tải một tầng đất đá để che dấu. Máy bay trực thăng bay vào thông đạo, trong nháy mắt liền bay lên bầu trời đêm.

Lâm Gia mệt mỏi dựa ghế, sau khi trải qua nhiều chuyện, cô đã sớm mệt không chịu nổi, trong tiếng máy bay trực thăng gầm rú đình tai nhức óc, cô thoải mái tựa vào ghế mơ màng ngủ.

Hoffman ngồi ở bên cạnh Lâm Gia có chút mất tự nhiên, tận lực nhích xa Lâm Gia một chút. Không bao lâu, anh phát hiện Lâm Gia đã ngủ, rốt cục không hề che dấu nữa, trên mặt hiện ra vẻ chán ghét.

Hoffman cau mày nhìn cả người Lâm Gia dính đầy vết máu cùng bùn nhão, cho dù Lâm Gia toàn thân được quần áo chống khuẩn bao bọc, nhưng tính ra sạch sẽ làm anh khó có thể chịu được. Nếu Lâm Gia đổi thành đàn ông, bảo đảm anh sẽ cho bảo vệ đá tên gia hỏa lòi thối lếch thếch này ra khỏi cửa khoang thuyền.

Hoffman lấy từ trong túi ra một cái bao tay trắng mang vào, nắm lấy tay trái Lâm Gia, kéo áo chống khuẩn lên, cúi đầu cẩn thận xem xét miệng vết thương trên cánh tay cô.

Vết thương của cô rất nhỏ, miệng vết thương nằm ở bên cánh tay trái, nhiệt độ cơ thể tuy rằng khá thấp nhưng mạch đập lại mạnh mẽ, trên tay có mấy chỗ bị thương hẳn là do zombie làm, máu đã ngừng, da thịt trên vết thương và vết máu lưu lại đều là màu sắc bình thường, chung quanh cơ thể cũng không có xuất hiện chất sùng hóa hay hư thối.

Hoffman nhẹ nhàng đề một chỗ miệng vết thương, không có cường thũng hay mủ màu đen thối chảy ra, lại ngừng đầu quan sát mặt Lâm Gia, hô hấp bình thường, mặt có huyết sắc, cánh môi mềm mịn sáng bóng, không có xuất hiện dấu hiệu gì cho thấy bị nhiễm virus zombie.

Mi tâm nhú chặt của Hoffman thả lỏng một chút, anh nhẹ nhàng buông tay Lâm Gia ra, ngưng mi nhìn chăm chú vào Lâm Gia đang ngủ, có phải hay không chính là cô gái này?

Lâm Gia rất mệt mỏi, Hoffman kiểm tra lâu như vậy, cô cũng không có tỉnh dậy. Chỉ chớp lát sau, Lâm Gia bỗng nhiên khó chịu hừ một tiếng, cau mày hai tay ôm chặt thân thể, bởi vì cảm thấy lạnh nên da thịt mềm mại bên ngoài nổi lên một tầng da gà.

Hoffman chậm rãi đứng dậy, trầm mặc nhìn chăm chú vào Lâm Gia.

Thật lâu sau, một người sĩ quan trẻ tuổi ngồi ở đối diện Hoffman nhìn không được hỏi: "Thượng tá, người mà chúng ta muốn tìm có thể là cô ta không?"

Hoffman không có trả lời, anh nâng mi nhìn lướt qua người sĩ quan kia, âm thanh lạnh lùng nói: "Đem quân phục của cậu cởi ra cho tôi."

"A? Rồi." Sĩ quan nghe theo mệnh lệnh cởi áo của mình đưa qua, Hoffman nhận lấy sau đó nhẹ tay nhẹ chân đắp lên người Lâm Gia.

"Thượng tá, nếu như quả thật là cô ta, chúng ta chẳng lẽ thật sự phải trả người lại cho khu B10?" Sĩ quan trẻ tuổi vẫn là chấp nhất muốn nghe được câu trả lời khẳng định của cấp cao.

Hoffman không có trả lời, anh ném cái bao tay xuống chỗ ngồi, thả lỏng thân thể, lông mi dài che khuất bích mâu liễm diễm mà yêu dã.

"Quân nhân đối với cấp cao không thể có nghi vấn chỉ có phục tùng. Daniel, cậu phải nhớ kỹ điều này." Hoffman liếc mắt nhìn Daniel, vừa lòng nhìn thấy Daniel rung mình một cái: "Cho nên cảm miệng của cậu lại, đừng có lại hỏi những câu ngu xuẩn như vừa rồi."

Bên cạnh, Lâm Gia trong mê man được ấm áp, dần dần thả lỏng mi tâm, ngủ càng sâu.

Đến lúc Lâm Gia tỉnh lại thì trời đã tối, tựa vào ghế dựa trong cabin ngủ liên tục nhiều giờ cũng không phải là một loại hưởng thụ, cho dù chỗ ngồi rất mềm mại.

Cô xoa bả vai đau nhức, bên cạnh chuyển đến một túi bánh mì và một chai nước, bên tai lại lần nữa vang lên thanh âm lễ độ mà xa cách của Hoffman: "Quý cô Lâm Gia, mời dùng chút thức ăn. Lúc này thấy ngại ngủ rất ngon nên không có đánh thức."

Lâm Gia đói bụng gần hai mươi mấy giờ, vừa nghe đến thức ăn, bụng phản ứng nhanh hơn đầu óc lập tức hưởng ứng, không ngừng lên tiếng kháng nghị.

Hai người sĩ quan trẻ tuổi ngồi đối diện nghe được âm thanh, đều buồn cười, cười ra một tiếng.

Lâm Gia xấu hổ vô cùng, cô bối rối quay đầu về phía Hoffman nói lời cảm ơn, sau đó chỉ bụ đầu để ý ăn uống, thỉnh thoảng ngượng ngùng ngước lên nhìn người khác, hai má xinh đẹp hiện lên hai rặng mây đỏ ửng.

Lâm Gia đâu biết rằng bộ dạng e thẹn quần bách này ở trong mắt đám quân nhân là cực kì xinh đẹp đáng yêu. Hai người sĩ quan trẻ tuổi ngồi đối diện cô lòng đã sớm tràn đầy thỏa mãn và si mê, bọn hắn ngừng thờ trợn tròn đôi mắt tham lam nhìn chăm chăm Lâm Gia, tay đặt ở hai bên đùi đều bắt đầu run rẩy kích động.

Hoffman nhìn thấy thi khoe môi cong lên một chút, trong ánh mắt xinh đẹp xẹt qua một tia ý cười ấm áp, trong đầu bỗng dâng lên một cái ý nghĩ, nếu cô gái này đúng là người mà anh muốn tìm, anh nhất định sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ cô, không để cô bị thương tổn.

"Thượng tá, đã đến khu D9." Thanh âm điều khiển viên kéo suy nghĩ của Hoffman trở lại.

"Thông báo khu D9 mở cửa thông đạo phi hành ra, chúng ta chuẩn bị bay xuống."

Thời điểm Lâm Gia nghe được bọn họ nói đến "khu D9", tim bỗng đập nhanh, cô nhớ rõ tối hôm qua Corey sai người đưa Ngân hồ và Tatu đến bộ nghiên cứu thuốc miễn dịch của khu D9, không biết hiện tại chúng nó đã đến khu D9 hay chưa, cô có thể được gặp chúng nó hay không..

Hoffman liếc mắt nhìn Lâm Gia một cái, trầm giọng nói: "Hiện tại cô và hai thú cưng của cô không có cùng lúc đến khu D9, thời gian kiểm tra của bọn nó sẽ lâu hơn chúng ta hai, ba giờ."

Lâm Gia bị anh nhìn thấu tâm tư, cũng không che dấu, thản nhiên nói: "Tôi thật sự rất lo lắng. Ngân hồ và Tatu đều là tự tay tôi nuôi nấng lớn."

"Ồ?" Hoffman neho lại đôi mắt, mỗi hoài nghi trong lòng tăng thêm.

Anh rất ung dung thản nhiên, nói tiếp: "Chúng nó bị zombie cắn, lúc cô ngủ tôi đã nhận được tin tức, khi đạn gây mê hết hiệu lực, chúng nó cũng không có tỉnh, hơn nữa đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu phát bệnh..."

Ánh mắt Lâm Gia trở nên u ám, trái tim tựa như bị một bàn tay vô hình cào cấu mạnh bạo, đau đến mức cô nói không ra lời, chuyện cô lo lắng cuối cùng đã xảy ra.

Lâm Gia thân là bác sĩ thú y, kỳ thật sớm đoán được Ngân hồ và Tatu rất có khả năng đã nhiễm virus zombie. Bọn nó bị đám zombie vây đánh, trên người bị thương nhiều như vậy, rất khó không bị nhiễm bệnh, cho nên tối hôm qua quân nhân của binh đoàn bọc thép 8 mới suýt chút nữa giết Ngân hồ và Tatu ngay tại chỗ, nhưng cô làm sao có thể mà chấp nhận được Ngân hồ và Tatu cứ như vậy bị người ta giết? !

Mặt Lâm Gia tái nhợt nghiêm túc nhìn Hoffman, hốc mắt phỉếm hồng, cô yên lặng nhìn anh, gian nan cầu khẩn nói: "Nếu Ngân Hồ và Tatu vẫn chưa hoàn toàn biến đổi thành zombie, cầu xin các ngài đừng giết chúng nó, được không?"

Hoffman nhìn đôi mắt trong suốt của Lâm Gia dần dần tràn ngập hơi nước, một cảm giác kì lạ từ đáy lòng dâng lên, bất giác mở miệng an ủi nói: "Họp chủng quốc sẽ không dễ dàng xử quyết bất kì sinh mệnh may mắn còn sống sót nào, sinh mệnh đó sẽ được thả nếu xác định các triệu chứng bệnh đã biến mất hoàn toàn. Bộ nghiên cứu hóa học miễn dịch của khu D9 là chuyên môn trị liệu và nghiên cứu động vật bị nhiễm virus zombie, Ngân hồ và Tatu chắc chắn là đang được kiểm tra quan sát ở nơi đó. Nếu chúng nó có thể đương đầu được đến phút cuối cùng thì..."

Hoffman dừng lại, không nói thêm gì nữa, kể từ khi virus zombie xuất hiện đến giờ, chưa có trường hợp một sinh vật nào sau khi bị nhiễm virus zombie mà còn có thể tiếp tục gắng gượng sống sót.

Mấy trăm năm nay, viện nghiên cứu vacsin miễn dịch virus zombie đã hy sinh vô số sinh mệnh động vật mà vacsin zombie như cũ chỉ là một ảo ảnh.

Hoffman không muốn lừa Lâm Gia, nhưng cũng không nỡ nói thật, Ngân hồ và Tatu đã bị nhiễm virus zombie, vận mệnh chúng nó bây giờ chỉ còn chờ đợi từ vong...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sau khi máy bay đáp xuống sân bay hình đĩa ở tầng hai, Lâm Gia theo sau Hoffman bước xuống trực thăng.

Các sĩ quan chờ bên ngoài khu D9 tiến lên đón bọn họ, rất nhanh không chút nào ngoài ý muốn ánh mắt của bọn họ bị Lâm Gia thu hút.

Trong đó người sĩ quan đứng đầu có dáng người cực kì khôi ngô, nhìn qua ước chừng 35, 36 tuổi, một thân quân phục thiếu tướng xanh đen thẳng thớm, mặt sáng mắt đen, tướng mạo oai hùng, ánh mắt sắc bén.

Khi người này nhìn thấy Lâm Gia, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, nhưng rất nhanh liền biến mất vô tung vô ảnh khôi phục lại bình tĩnh.

Hoffman hướng về phía người đó đoan chính làm một cái quân lễ: "Tướng quân Leila, tôi là tổ trưởng tổ đặc phái của thủ đô quan chấp pháp-thượng tá Hoffman, thỉnh cầu ngài cho phép tổ đặc phái chúng tôi được tá túc nghỉ ngơi ở khu D9 do ngài quản lý một thời gian."

Thiếu tướng Leila trả lại anh một cái quân lễ: "Khu D9 đã tiếp nhận chỉ thị của thủ đô, tổ đặc phái có thể dừng lại ở các khu bổ sung năng lượng."

Quân hàm của Leila tuy rằng cao hơn so với Hoffman, nhưng Hoffman là do bộ chỉ huy tối cao của thủ đô phái xuống, Leila đương nhiên sẽ không xem anh thành cấp dưới, mà là lấy cùng cấp lễ đối đãi.

Leila nhìn Lâm Gia, nói với Hoffman: "Chúng tôi đã theo chỉ thị của thủ đô, an bài nhân viên chuyên môn tạm thời phụ trách chiếu cố quý cô này, cam đoan trong lúc tổ đặc phái của thủ đô nghỉ ngơi hồi phục sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì."

Hoffman do dự một chút, hài lòng cười nói: "Đã làm phiền tướng quân, chúng tôi bổ sung năng lượng xong liền xuất phát, sẽ không chậm trễ quá lâu."

Tuy rằng anh không muốn để nghiên cứu viên ở khu này tiếp xúc với Lâm Gia, nhưng trong lúc tổ đặc phái nghỉ ngơi hồi phục phải cần khu quân đội liên bang bảo vệ, mà trước mắt Lâm Gia thật sự là cần chữa thương và nghỉ ngơi.

Lâm Gia và Hoffman ngồi trên ô tô của tướng quân Leila, sau 1 lúc liền đến căn cứ tiếp năng lượng của khu D9.

Căn cứ tiếp năng lượng là một tòa nhà tám cạnh bằng thép đen, là trung tâm bộ chỉ huy khu D9 và còn là nơi cung ứng năng lượng. Lúc này, ở cửa đã sớm có người đứng chờ.

(Tòa nhà 8 cạnh: cũng không biết hình dạng ra sao nữa, trong convert và bản raw đều ghi như vậy: tòa nhà bát giác)

Xe Jeep vừa dừng lại, Leila liền nhanh chóng xuống xe, không hề nhìn cấp dưới đang đứng im lặng chính tề trước cửa chờ đợi hần mà bước nhanh đến chỗ người phụ nữ trung niên mặc váy dài hồng đậm đang yên tĩnh đứng sau cửa thủy tinh, rất nhanh, bóng dáng cao lớn của Leila đã đem cô gái nhỏ nhắn yếu đuối hoàn toàn ôm vào trong lòng.

Cánh tay Leila một phen ôm cô gái nhập vào trong ngực, cúi đầu tìm kiếm môi mọng của cô gái hôn xuống, kiên định mà nhanh chóng.

Sau đó hần nhanh chóng buông lỏng tay ra, tay phải khẽ vuốt hai má mềm nhẵn của cô gái, rừ mi mắt chăm chú nhìn vào cô ta, ánh mắt sắc bén đã sớm rút đi, trở nên ôn nhu như mặt nước: "Vật nhỏ, em tại sao lại tự mình đến đây, thân thể vừa mới tốt lên cần phải nghỉ ngơi nhiều, nếu không phải em ngăn cản thì anh đã sớm an bài một chuyên gia thật tốt đến chăm sóc cho em."

Tân Hiểu ôn nhu cười, một tay cầm bàn tay to lớn của Leila, một tay sửa lại tóc mai bên thái dương của hần, mỉm cười nhẹ giọng nói: "Em nghỉ ngơi lâu như vậy đã sớm không có còn gì đáng lo nữa. Nếu anh còn không cho em đi làm việc, em sẽ chán đến chết mất... Hay anh dẫn em đi gặp cô gái gì đó mà anh nói đi."

Leila ôm eo nhỏ của Tân Hiểu, ôm cô ta đến trước mặt Hoffman và Lâm Gia, giới thiệu với bọn họ: "Đây là vợ của tôi... Bạn đời cố định —— Tân Hiểu. Cô ấy là chủ tịch hội Đồng Minh Phái Nữ, đồng thời cũng là người phụ trách tiếp đón phụ nữ đến khu D9."

Nói xong hần lại chỉ vào Hoffman và Lâm Gia: "Vật nhỏ, đây là quan chấp pháp mà thủ đô phái đến-thượng tá Hoffman, còn đây là cô gái tối hôm qua được khu B10 giải cứu, gọi là Lâm Gia."

Tân Hiểu đánh giá Lâm Gia một chút, từ tận đáy lòng tán thưởng nói: "Thật sự là một cô gái xinh đẹp."

Lâm Gia im lặng để cho cô gái đó đánh giá, rốt cuộc thân phận của mình là gì đi nữa thì cũng đều phải bảo trì im lặng, cô lễ phép mỉm cười với Tân Hiểu một cái.

Tân Hiểu vươn tay phải về phía Hoffman: "Thiếu tá Hoffman, hân hạnh được gặp. Trong lúc tổ đặc phái của thủ đô nghỉ chân ở khu D9, Lâm Gia sẽ do tôi phụ trách chiếu cố."

Hoffman nhẹ nhàng tiếp được bàn tay mềm mại của Tân Hiểu, cong người hạ thắt lưng như chuồn chuồn lướt nước dán môi mọng lên mu bàn tay của cô ta một chút xong liền nâng thân lên, trên mặt vẫn duy trì nụ cười tao nhã: "Rất vinh hạnh được thấy ngài, quý cô."

Anh xoay người nói với Lâm Gia: "Quý cô Tân Hiểu đây sẽ giúp cô kiểm tra thân thể một chút, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi hồi phục một ngày ở khu D9, cô hãy thoải mái thư giãn thật tốt."

Hoffman cho hai người sĩ quan hộ tống Lâm Gia, Tân Hiểu bảo họ đưa Lâm Gia lên lầu ba.

Tại khoa chữa bệnh ở lầu ba của khu D9, Lâm Gia được theo lệ thường kiểm tra thân thể, vì cô có vết thương nên rất đáng quan tâm, phải lấy máu xét nghiệm, sau đó Lâm Gia được Tân Hiểu mang đến phòng khách đặc biệt chuẩn bị cho phái nữ ở tầng bốn.

Nói là phòng khách đặc biệt, kỳ thật là phòng xếp siêu cấp xa hoa diện tích một nghìn nhiều thước vuông, hai bên cửa phòng khách là sáu người quân nhân trẻ tuổi mặc quân phục màu đen cao lớn tuấn mỹ đứng canh giữ.

Tân Hiểu hỏi một người thanh niên tóc đen trong số đó: "Nước ấm và quần áo chuẩn bị tốt rồi chứ?"

Người thanh niên cung kính rừ mi mắt trả lời: "Toàn bộ đã chuẩn bị tốt."

Tân Hiểu gật gù đầu, sau đó chỉ vào bọn họ rồi cười nói với Lâm Gia: "Bọn họ là sĩ quan hầu hạ được khu D9 tuyển ra cho cô, quân hàm đều là trung úy trở lên, tướng mạo xuất chúng thân thể khỏe mạnh, toàn bộ đều đã thông qua khảo nghiệm lý luận cao cấp 'Chiều sâu kết hợp' và huấn luyện thủ hộ thân cận, bọn họ đều chưa từng chính thức cùng người khác giới chiều sâu kết hợp, thân thể đều rất sạch sẽ..."

"Ách..." Lâm Gia càng nghe càng cảm thấy quý dị, một loại dự cảm không tốt tự nhiên dâng lên, trong lời nói của Tân Hiểu như thế nào lại giống như tú bà đang đề cử kỹ nữ với khách hàng, sau lưng không khỏi đổ mồ hôi hột, cô vội vàng xua tay cự tuyệt nói: "Tôi không cần hầu hạ như vậy, thật sự!"

Tân Hiểu nhìn ra Lâm Gia đang lo lắng, có chút buồn cười: "Cô đừng khẩn trương, tôi chỉ là theo trình tự giới thiệu bọn họ với cô một chút. Không được có đồng ý, bọn họ tuyệt đối không làm ra chuyện xâm phạm cô."

Lâm Gia nghe xong, vội hỏi: "Vậy mời cô bảo bọn họ rời khỏi đi, tôi không cần người hầu hạ, nhất là đàn ông." Lời vừa ra khỏi miệng, Tân Hiểu và đám thanh niên sắc mặt e ngại chột biến đổi.

Tân Hiểu nhìn chăm chú vào đôi mắt Lâm Gia, cười nhạt nói: "Thực sự là không thể được. Liên Bang liên hợp quốc có quy định, phụ nữ vô luận ở khu nào cũng đều phải an bài nhân viên chuyên môn chăm sóc mọi thứ, nếu xảy ra vấn đề, tướng quân phụ trách khu đó sẽ bị truy cứu trách nhiệm." Lúc cô

ta nói chuyện tuy rằng miệng đang mỉm cười nhưng giọng điệu lại rất nghiêm túc chân thật đáng tin.

Lâm Gia nghe cô ta nói đây là pháp luật quy định, biết mình không có biện pháp chối từ, đành phải lựa chọn im lặng, trong lòng tính toán tùy theo hoàn cảnh ra sao mà hành sự, sẽ tìm cơ hội đẩy đám thanh niên đó đi nơi khác.

Tân Hiểu thấy Lâm Gia không hề phản đối, sắc mặt cũng dịu đi không ít. Cô đã từng gặp qua rất nhiều người nên sớm nhìn thấu Lâm Gia chưa từng trải qua chuyện phòng the, cho nên cũng hiểu rõ tâm lý kháng cự của Lâm Gia.

Đều là thân phụ nữ, người nào mà không mong muốn một đời chỉ cùng một người đàn ông duy nhất âu yếm dưới mái ấm của hai người, ai lại nguyện ý để một đám đàn ông đủ mọi dáng vẻ quay quanh mình, thời thời khắc khắc bị bọn họ giám thị? Nhưng thời đại này dù cho phụ nữ có được địa vị tôn quý cũng không thể quên được nghĩa vụ quan trọng của người phụ nữ, đó là phải tận khả năng sinh dục con cái, bởi vậy phụ nữ rất khó có được bạn đời cố định duy nhất.

Cũng giống như chính cô, mười sáu tuổi bắt đầu căn cứ theo pháp luật bị người ta thụ tinh, dù tránh né như thế nào, cuối cùng mười hai năm cũng bị không dưới mười tên đàn ông tiến hành thân thể kết hợp, tổng cộng sinh ra mười đứa bé. Mãi đến năm ngoài, cô mới có được quyền tự do lựa chọn sinh dục, miễn bị trình tự cố định của sở nghiên cứu khoa học ép phải giao hợp, cũng có được hai người bạn đời cố định, trong đó một người chính là thiếu tướng Leila.

Cô và thiếu tướng Leila tuy rằng không phải vợ chồng nhưng cũng đã có cảm tình rất sâu. Leila không phải thượng tướng sáu sao, không có cách gì có được quyền lợi độc chiếm một phụ nữ làm vợ hợp pháp nên không thể không cùng người khác chia sẻ Tân Hiểu.

Mà Tân Hiểu cũng cùng một người bạn đời khác có cảm tình, đó là cận thân hộ vệ của cô-Kiều An, hẳn là người duy nhất còn sống đến bây giờ trong mười lăm người cận thân hộ vệ của Tân Hiểu.

Hợp chủng quốc vì bảo vệ phụ nữ, từ lúc một người phụ nữ được sinh ra, bộ chỉ huy tối cao sẽ tỉ mỉ chọn lựa ra mười lăm người thiếu niên ưu tú đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc để làm chuyên thuộc hộ vệ cho người phụ nữ đó, bọn họ được trao tặng quân hàm và vinh dự rất cao, tuyên thệ dùng sinh mệnh để bảo vệ cô gái mệnh định của mình, cả đời hết lòng vì cô ấy, không được phản bội.

Còn bây giờ Tân Hiểu coi như là rất may mắn, dù sao hiện tại cô đã không cần phải làm một cái máy chỉ biết sinh sản nữa.

"Trên người cô rất bẩn, trước tiên đi tắm rửa thay quần áo, sau đó xuống lầu dùng điểm tâm." Tân Hiểu chỉ chỉ quần áo bẩn Lâm Gia đang mặc trên người, lại nói với cô mấy câu, xong rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Một người thanh niên tóc dài màu kim được cột gọn sau đầu đi lên trước, lễ độ nâng tay về phía Lâm Gia mời nói: "Quý cô tôn kính, tôi gọi là Healy. Phòng tắm ở bên cạnh, mời ngài đi theo tôi."

Lâm Gia liếc anh ta một cái, tức giận nói: "Tôi đã biết, không cần anh dẫn đường. Các anh đều đi ra đi, tôi tự mình đi đến đó."

Healy hoàn toàn không động đậy, vẫn như cũ duy trì tươi cười tao nhã: "Quý cô, như vậy khó mà làm được. Cho dù ngài không cần chúng tôi thân cận phục vụ, chúng tôi cũng phải thời khắc canh giữ bên cạnh ngài, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

"Anh..." Lâm Gia tức giận đến muốn bứt tóc, tắm rửa một cái có thể phát sinh cái gì ngoài ý muốn chứ? ! Lúc nào cũng đều phải đi theo cô, chẳng lẽ cô đi WC cũng muốn đứng kế bên sao? !

"Ngài nếu không cần toàn bộ chúng tôi giúp đỡ thì có thể chọn lựa ra vài người hợp ý ngài, nhưng ít nhất phải có người thân cận chiếu cố ngài." An Đức thấy Lâm Gia đen mặt nghiêm túc trừng mình, ni tâm đều vận thành chữ xuyên, trong lòng rất là kỳ quái, cô gái vừa được cứu về này tại sao một chút quy định hợp chủng quốc cũng đều không biết?

Lâm Gia thầm than một tiếng, nhập gia tùy tục cũng không hề dễ dàng. Cô do dự một chút, nâng ngón tay lên trước người Healy: "Vậy thì anh đi, người khác không cần cùng tiến vào."

Healy có chút thụ sủng nhược kinh nhìn Lâm Gia, khó nén vui sướng trong lòng, anh không ngờ rằng Lâm Gia lại chọn một mình mình: "Được, tốt... Bên này, mời."

Trong ánh mắt hâm mộ, ghen tị, phẫn hận đang nhìn chăm chú của đám thanh niên còn lại, Healy cầm quần áo đã giúp Lâm Gia chuẩn bị tốt đặc ý dẫn cô đi đến phòng tắm.

Lâm Gia tâm phiền ý loạn theo bước Healy vào phòng tắm, vừa mới vào cửa liền tròn tròn mắt, đây rốt cuộc là phòng tắm hay là suối nước nóng, bể bơi?

Hơn nữa, vì sao tất cả ba mặt cửa kính sát đất đều là trong suốt không che chứ? ! ! Bị một người đàn ông nhìn chăm chăm xem còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn cả đồng người vây xem cô tắm rửa sao? ! !

Nhìn thấy ánh mắt Lâm Gia ầm ầm uất giận, Healy vội vàng giải thích: "Xin yên tâm, cửa là đặc chế, người bên ngoài nhìn không thấy được bên trong"

Lâm Gia giật mình, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, thật tốt là thế giới này cũng không phải như cô nghĩ không có giới hạn. Cần thận hồi tưởng lại, trừ hôm nay mới biết được bên người phụ nữ phải thời khắc có quân nhân bảo vệ, thì cô chưa từng bị ai phi lễ hay không tôn trọng gì cả.

Trong bồn tắm đã sớm được chu đáo đổ đầy nước ấm, từng màn sương màu trắng sữa bốc lên trên mặt nước, nhiệt độ trong phòng đã được điều chỉnh độ ấm vừa phải thoải mái, bên cạnh bồn tắm còn có một cái bàn thủy tinh hình tròn thiết kế tinh xảo, mặt trên được khắc hoa văn màu xanh lục, trên đó còn đặt hộp giấy đựng chai xà phòng và bọt biển.

Healy đem quần áo bỏ vào cái giỏ dưới chân bàn thủy tinh, đi đến góc tường ấn công tắc điện, một tấm vải mỏng hồng nhạt thật lớn từ trên trần nhà chậm rãi rũ xuống, vừa lúc vây quanh cửa vào bể.

Anh đi đến trước mặt Lâm Gia, chần chờ một chút, sau đó đưa một cánh tay về phía ngực Lâm Gia.

Lâm Gia sợ hãi nhảy dựng, vội vàng che ngực lại sau đó lùi một bước, lạnh lùng nói: "Anh muốn làm gì?" Thật vất vả thuyết phục bản thân không cần xem người này thành kẻ xấu xa, nhưng mà hành động của Healy lại làm cho lòng cô không nhìn được sinh ra cảnh giác.

Healy bên tai đồ ửng, bị ánh mắt chán ghét của Lâm Gia nhìn có chút e thẹn quần bách, đồng thời cũng cảm thấy hoang mang, anh là đang nghiêm túc dựa theo trình tự quy định mà làm, rốt cuộc là sai chỗ nào chứ? Đúng rồi, cô gái này là người vừa được cứu về, chắc là cô còn chưa có quen.

Trên mặt Healy lộ ra nụ cười thoải mái, lập tức trả lời: "Tôi tuân theo quy định hầu hạ ngài tắm rửa, trước tiên là giúp ngài cởi quần áo." Anh nói xong lại nâng lên cánh tay.

Lâm Gia gấp đến độ lui lại mấy bước, lớn tiếng nói: "Tôi có thể tự mình làm được, anh đừng động tay động chân!" Cô cho rằng chỉ cần chịu đựng khi tắm bị đàn ông nhìn thôi chứ, vậy mà hiện tại bọn họ còn muốn cùng cô tắm rửa! Đáng ghét!

Healy bị Lâm Gia quát, tay cứng lại giữa không trung, trên mặt hiện ra khó xử, trong đầu không ngừng hiện lên quy định của pháp luật, thậm chí cô gái này nói muốn tự mình cởi quần áo tắm rửa rốt cuộc có gì không phù hợp quy định?

Lâm Gia không đợi Healy suy nghĩ rõ ràng đã chạy thật nhanh cầm lấy đồ dùng tắm rửa chui vào sau tấm màn, cởi nhanh quần áo rồi nhảy vào bồn tắm bắt đầu kỳ cọ.

Ngần ngợ một hồi Healy lấy lại tinh thần nhớ đến pháp luật quy định mình phải trông coi chủ nhân cho đến khi tắm xong, vì thế không bằng mình cứ tuân theo quy định giúp chủ nhân tẩy rửa xong rồi báo cáo kết quả làm việc là được.

Vén tấm màn bằng vải thô ra, Healy tiến vào, ngồi xổm bên bể rất tự nhiên cởi quần áo.

Trong lòng Lâm Gia thầm mắng, mặt đỏ lên quay lưng lại, đem thân mình nỗ lực chìm vào trong nước, chỉ chừa lại đầu và cánh tay lộ trên mặt nước, miếng bọt biển trong tay kỳ cọ càng nhanh hơn.

Healy cởi quần áo lộ ra thân thể to lớn hoàn mỹ của anh, cầm lên chai sữa tắm đổ vào lòng bàn tay chà một chút để tạo bọt, sau đó cầm lấy khăn tắm chậm rãi đi vào bể, anh đem khăn tắm thấm cho ngập nước, dùng bàn tay đầy sữa tắm cọ lên trên khăn tắm, chà xát đến khi ra thật nhiều bọt.

Healy cầm khăn tắm đưa về phía Lâm Gia, đang chuẩn bị giúp cô lau thân thể thì Lâm Gia đã cúi mạnh người, cả người chui vào trong nước, mặt nước nhất thời nổi lên một tầng bọt xà phòng, Healy thỉnh thoảng bị nước bắn tung tóe lên mặt, nhất thời ngậy ra tại chỗ không hề động.

Lâm Gia nhân cơ hội làm một loạt di động xuyên qua anh leo lên bể, nhanh chóng cầm lên khăn mặt đặt ở trên bàn lung tung lau khô thân thể, cầm theo quần áo sạch chạy ra khỏi màn, một bên thật nhanh mặc quần áo một bên hướng đám người bên ngoài nói: "Tôi đã tắm rửa xong rồi, nhanh ra ngoài thôi." Nói xong liền mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Mấy tên thanh niên chờ ở ngoài không đoán được Lâm Gia nhanh như vậy đã đi ra, đều có chút giật mình. Đến khi bọn họ phát hiện trên mặt Lâm Gia còn dính bọt nước, tóc dài ướt sũng dán trên lưng, quần áo trên người lại nhăn nhúm do dính nước, trong lòng người người đều sinh ra bất mãn mãnh liệt với Healy.

Tên gia hỏa Healy này làm sao mà thông qua được khảo nghiệm tuyển chọn thủ hộ thân cận cho phụ nữ? Ngay cả hầu hạ tắm rửa cũng làm không tốt thì còn làm cái gì được nữa!

Lâm Gia chịu không nổi ánh mắt sấm soi này của đám thanh niên, tùy tay sửa sang lại quần áo, cười nói: "Tôi thật đã tắm xong rồi, có thể đi xuống lầu."

Một tên thanh niên lắc đầu: "Tóc ngài còn chưa có hong khô, quần áo cũng bị ướt hết dính vào người, phải thay cái khác. Nếu ngài bởi vì vậy mà sinh bệnh, thì chúng tôi thật thất trách." Vừa dứt lời, đám thanh niên lập tức tìm quần áo cho Lâm Gia thay, rồi tìm máy sấy hong khô tóc.

Sau khi loạn thành một đoàn xong, bỗng nhiên nghe được tiếng gõ cửa, thanh âm của Hoffman từ ngoài cửa truyền đến: "Quý cô Lâm Gia, tôi tới đón ngài dùng bữa sáng, ngài chuẩn bị tốt rồi chứ?"

Lâm Gia như lấy được đại xá, vội vàng ra sức đẩy đám thanh niên đang vây quanh cô ra, mở cửa đáp: "Tôi đã chuẩn bị tốt."

Hoffman nhìn thấy Lâm Gia trong nháy mắt thất thần, nụ cười ním đọng lại trên môi, trong đôi mắt thâm thúy hình như có ánh lửa toát ra, lúc sáng lúc tối, mắt không nháy nhìn Lâm Gia chăm chú.

Chiếc váy dài màu lam đem đường cong gợi cảm thướt tha trên thân thể hoàn mỹ của Lâm Gia hiện ra, mấy tóc mềm mại như mây nhu thuận dán trên gương mặt, trên đó còn vương lại mấy giọt nước, khuôn mặt sau khi được tẩy rửa sạch sẽ càng thêm sáng như ngọc, da thịt màu mật ong lộ ra bên ngoài phát ra ánh sáng như sứ, e thẹn mà thanh nhã, mi dài cong vút rũ xuống đôi đồng tử trong trẻo hữu thần, cả người toả ra một vẻ đẹp thanh lệ thoát tục.

Lâm Gia thấy Hoffman nhìn chăm chăm mình thật lâu không nói, cho rằng anh cảm thấy mình vẫn còn bê bối, xấu hổ giải thích nói: "Tôi không quen có người hầu hạ mình tắm rửa, cho nên tắm có chút vội vàng..."

Hoffman lấy lại tinh thần, cười cười: "Không có vấn đề gì, ngài như vậy trông rất ổn. Đi thôi, thiếu tướng còn đang chờ chúng ta dùng cơm."

Ngồi ở trước bàn ăn, Lâm Gia cầm dao nĩa nhìn phần ăn của mình, lại lặng lẽ nhìn cái đĩa trước mặt người khác, thầm than phụ nữ ở thế giới này quả nhiên là hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, nhìn thức ăn là biết.

Thức ăn của cô và Tần Hiểu là một miếng thịt bò nướng tươi mới rất non mềm và hai lát bánh mì bơ, còn thêm một ly rượu trái cây ngọt ngào. Mà người khác, bao gồm cả thiếu tướng Leila trong đĩa cũng chỉ có một bát canh đậu phụ và hai khoanh bánh mì đen cứng ngắt.

Loại bánh mì đen này lúc trước Lâm Gia cũng từng được ném qua, không có hương vị gì còn thật cứng rất khó ăn, chỉ có thể để no bụng chứ tuyệt đối không thể xem là mỹ vị. Nhưng cả hai người đàn ông đều ăn rất ngon, bọn họ không lãng phí dù là một chút thức ăn, đầu tiên là canh đậu phụ sau đó là tới bánh mì cũng đều được ăn sạch sẽ.

Lâm Gia đối với mỹ thực trước mặt có chút không nuốt nổi, thời đại zombie hoành hành, thức ăn thiếu thốn là chuyện đương nhiên, con người muốn sinh tồn rất là mệt nhọc khó khăn, ngay cả động vật hoang dã có con nào con sống hay không thì nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Cô nghe Hoffman nói, khu D9 là khu an toàn duy nhất nhận nuôi động vật hoang dã may mắn còn sống, cũng là nơi duy nhất phụ trách giúp đỡ động vật sinh đẻ.

Con người nuôi dưỡng động vật ngoài việc cung cấp thức ăn ra, còn có mục đích chủ yếu khác là dùng để nghiên cứu thuốc miễn dịch virus zombie.

Ngân hồ và Tatu được đưa tới khu D9 chủ yếu là để chăm sóc, nhưng thật ra cũng là vật thí nghiệm cho con người nghiên cứu.

Lâm Gia nghĩ đến Ngân hồ và Tatu thì không còn thấy thèm ăn chút nào nữa, tùy tiện ăn một chút rồi buông dao nĩa xuống.

Hoffman phát hiện trong mâm của Lâm Gia vẫn còn rất nhiều thức ăn nên hỏi: "Quý cô Lâm Gia, rất khó ăn sao?"

Lâm Gia lắc đầu: "Không, không phải. Là do tôi lo lắng cho bạn của tôi, nên có chút ăn không vô."

Hoffman nhún mày nói: "Vậy cũng không thể lãng phí thức ăn, cho dù không thèm ăn thì cũng phải ăn đi."

Lâm Gia mặt đỏ lên, gật gật đầu: "Tôi đã biết." Thức ăn hiện nay đang thiếu thốn như thế, phụ nữ còn có thể có thức ăn như vậy để ăn đã là rất may mắn rồi, vậy mà cô lại không biết quý trọng, thật sự là không nên.

Nhìn Lâm Gia một ngụm lại một ngụm cố gắng nuốt hết thức ăn, sắc mặt Hoffman mới dần dần dịu đi, lộ ra vẻ tươi cười. Kỳ thật, anh lo lắng là Lâm Gia không ăn, thân thể sẽ không có sức mà chống cự, cô thoát nhìn mảnh khảnh tinh tế như vậy...

Lâm Gia vừa nuốt xuống miếng thịt bò cuối cùng, một người sĩ quan vội vàng tiến vào, báo cáo với Leila: "Chúng tôi nhận được cầu viện của thiếu tá Cain của khu B10, đoàn xe của bọn họ đang trên đường đến khu chúng ta thì gặp phải một đám zombie công kích, cầu cứu khu chúng ta lập tức trợ giúp!"

Cain vươn nửa thân mình ra ngoài xe Jeep, cầm súng máy bắn ra một loạt đạn, nổ nát đầu zombie hình báo đang nghênh diện đánh tới.

Anh lùi về bên trong xe, hô với phó điều khiển Devic ngồi bên cạnh: "Quân viện trợ của khu D9 sắp tới chưa?"

"Bọn họ còn chưa tới kịp, chúng ta phải kiên trì trong chốc lát nữa!"

Cain ném xuống băng đạn không, phát hiện mình chỉ còn lại một băng đạn và hai viên lựu đạn.

Anh cảm giận trừng mắt nhìn hai con thú hôn mê bất tỉnh nằm ở bên cạnh, cắn răng mắng: "Minh thật là con mẹ nó bị điên, không phải là ở quân doanh ăn uống ngủ nghỉ tốt hơn nhiều sao, tự nhiên tự mình lại chạy đến đây cho zombie cắn chết!"

Devic dùng súng đánh lui hai gã zombie, cũng không quay đầu cười nhạo anh: "Ai kêu cậu bị cô gái đó mê hoặc, chẳng phải muốn tự mình hộ tống thú cưng của cô ấy lấy lòng sao, đáng đời cậu!"

Cain trẻ mồ hôi xem thường: "Cậu cút đi đi! Không phải cậu cũng thích Lâm Gia sao? Mới đồng ý vụng trộm đi theo mình ra đây tìm chết?!"

Devic bên tai đỏ ửng, nhếch miệng không biết làm sao cười nói: "Được rồi, mình thừa nhận, đầu óc mình cũng không hề tỉnh táo!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cain ôm theo băng đạn, chui ra cửa kính xe ném một trái lựu đạn về phía đám zombie sau đó nhanh chóng lùi về.

Cách đó không xa vang lên một tiếng nổ, máu văng tung tóe tưới một đồng huyết nhục mơ hồ lên khắp cửa kính xe.

Trung úy phụ trách điều khiển xe Jeep nhìn thấy càng ngày càng nhiều zombie chạy đến, tay lái bắt đầu run rẩy kịch liệt, Devic tát hấn một cái, mắng: "Tiểu tử cậu là quân nhân! Sợ cái gì mà sợ? ! Tay lại run nữa, anh đây liền đá cậu ra cho zombie ăn! Nghe rõ chưa? !"

Trung úy phấn chấn lại tinh thần, lớn tiếng nói: "Rõ!"

Đoàn xe không có cách gì lao ra khỏi vòng vây zombie, mà ở phía trước bọn họ là một chiếc xe Jeep được võ trang khác đột nhiên bị mất đi không chế, mang theo âm thanh phanh gấp ben nhon đụng vào tảng đá thật lớn ở ven đường.

Sau một tiếng nổ chấn thiên, một đoàn lửa đỏ bốc lên trời, sóng xung kích tràn ra với tốc độ cao đuổi kịp những phần chân tay cụt của zombie, đánh chúng vỡ thành từng khối bay tán loạn, một cỗ khí bông rất đập vào mặt kính, xe Jeep bị chấn động mãnh liệt lay động không ngừng, trong nháy mắt cửa kính xe bị cát đất bám đầy không thể nhìn rõ phía trước, trung úy chỉ còn cách phải phanh xe dừng lại.

Chung quanh tràn ngập mùi máu làm người ta buồn nôn, đi tới chỗ phế tích bị thi thể hài cốt đám zombie che lấp, Cain và Devic nhìn chăm chăm ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt, trong mắt đều nổi lên tơ máu.

Quân đội hộ tống chỉ còn lại bọn hắn và hai chiếc xe thiết giáp hạng nặng, hơn bốn mươi người đồng đội chỉ còn lại tám người, đám zombie tuy rằng bị thương nặng nhưng căn bản không có ý lui bước, vẫn đang lăm le muốn nhào tới bọn hắn. May mắn xe thiết giáp có hỏa lực lớn, tạm thời áp chế được đám zombie tiến công.

Cain ném ra một viên lựu đạn cuối cùng, thờ hồn hèn tựa lưng vào ghế.

Xe Jeep này là loại có thể nguy trang, xe khá lớn, đã thế toàn bộ băng ghế sau đã bị tháo dỡ, chừa lại không gian rất lớn, Ngân Hồ và Tatu nằm ở bên chân Cain, bởi vì virus phát tác mà sốt cao lâm vào hôn mê.

Chúng nó phát ra tiếng hít thở rất trầm trọng, miệng hơi mở ra, răng nanh ẩn hiện bên môi, thân thể thỉnh thoảng thống khổ run rẩy một chút.

Cain thờ phỉ phò, đôi mắt nhìn chăm chăm Ngân Hồ, khuôn mặt tươi cười của Lâm Gia thỉnh thoảng lại hiện ra trong đầu anh. Vì một cô gái xinh đẹp mà anh lại đánh cược cả mạng sống của mình đi hộ tống 2 thủ cung của cô ấy, đầu óc anh quả nhiên là có vấn đề!

Cain nắm chặt súng máy, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, trong lòng do dự có nên giết hai con mãnh thú dị biến này ngay tại chỗ hay không, chúng nó sớm hay muộn gì cũng sẽ biến thành zombie, không bằng giết luôn bây giờ đi... Nhưng bên ngoài nhiều zombie như vậy, anh thật sự không muốn lãng phí đạn. Viện quân khu D9 còn chưa có tới, đạn được trong xe thiết giáp mà hết, toàn bộ bọn anh chắc chắn sẽ chết trong miệng zombie.

Khóe miệng Cain hiện lên một nụ cười khổ, mặc kệ là giết hay không giết hai con mãnh thú này, kết cục của anh cũng đều như nhau... Hay là thôi đi, miễn cho sau khi xuống địa ngục còn cảm thấy có lỗi với cô gái đó...

Một hồi lâu sau, hỏa lực của xe thiết giáp hạng nặng dần dần yếu đi, Cain dời tầm mắt khỏi người Ngân Hồ, nhìn đến hai thùng xăng đặt ở góc sáng sủa ở sau xe.

Anh hít sâu một hơi, hướng Devic quát: "Đem toàn bộ súng và lựu đạn của cậu cho mình!"

Devic giật mình, lấy súng và lựu đạn đưa cho anh: "Cậu định làm gì?"

Cain cầm lựu đạn nhét vào túi quần, đem súng vác trên lưng, dùng dây lưng cột 2 xăng thùng lại một tay nhấc lên nói: "Mình đi cho nổ đám hết đám zombie kia tạo một ra con đường, các cậu tìm cơ hội phá vòng vây trốn đi!"

Devic còn chưa kịp mở miệng, Cain đã mở cửa xe nhảy xuống, anh chạy về phía bọn zombie, một bên bắn một bên rống to: "Anh đây thiêu chết đám quái vật các ngươi!"

Devic không gọi được Cain trở về, hận mắng một tiếng mẹ, không biết làm sao tức giận kêu lên: "Nhanh khởi động xe!"

Trung úy vừa khởi động xe Jeep, phía trước liền truyền đến vài tiếng nổ, đám zombie ngăn chặn trước lối đi bị một mảnh biển lửa nuốt hết, cũng không còn thấy bóng dáng Cain đâu nữa.

Trong mắt Devic phản chiếu ánh lửa đầy trời, mặt anh vận vẹo bi phần làm cho người ta sợ hãi.

Devic cố nén bi thương hét lớn: "Xông đi ra! !" Xe Jeep như được võ trang thêm mỡ lợn cấp tốc hướng về phía trước phóng đi.

Ánh lửa dần dần yếu đi, khói đặc bị gió thổi lan ra, hài cốt zombie cháy đen nằm rải rác chung quanh, Cain quả nhiên liều mạng đã tạo được một con đường.

Xe Jeep vừa lao ra khỏi biển lửa không lâu, trên đỉnh xe đột nhiên truyền đến vài tiếng trầm đục, ngay sau đó, một zombie thân hình khổng lồ từ trên đỉnh xe nhảy xuống trước cửa kính chắn gió, liều mạng dùng móng vuốt sắc nhọn và cái đuôi đập mạnh vào kính thủy tinh.

Lực đánh lớn đến mức khiến kính thủy tinh rất nhanh xuất hiện vết nứt, trung úy sợ tới mức kinh hãi suýt buông tay lái, tầm mắt bị chắn không dám nhấn ga quá mạnh, chỉ có thể xoay loạn tay lái mong muốn bỏ rơi được đám zombie lại phía sau.

Một zombie hình báo nhảy đến đu trên cửa xe, đưa móng vuốt sắc bén hung ác đánh về phía Devic ngồi gần cửa kính xe.

Devic rút ra súng lục bắn về phía zombie đó, máu đen bắn ra, zombie tru lên một tiếng, chẳng những không có dừng lại công kích ngược lại càng điên cuồng mà đập phá.

Xe Jeep trừ kính chắn gió phía trước là thủy tinh cao cấp ra, những cửa kính còn lại không được rắn chắc như vậy, rất nhanh một cái móng vuốt đầy máu tanh phá cửa sổ mà vào, Devic kêu thảm một tiếng, cánh tay trái bị móng vuốt zombie xuyên thủng.

Cơ hồ ngay lúc đó, thân xe chấn động mạnh, kính chắn gió bằng thủy tinh ầm ầm vỡ vụn, zombie phá cửa sổ mà vào, phóng lên người trung úy, giãy tiếp theo máu tươi bắn tóe đầy mặt và đầu cổ Devic.

Xe Jeep đánh một cái quay vòng, chạy lên một sườn đất sau đó ngừng lại.

Devic cầm súng bắn nát đầu zombie đang cắn xé trung úy, sau đó một chân đá cửa bước xuống xe. Lúc mở cửa xe ra, từ trên đỉnh xe rớt xuống một cái đầu zombie đã mất đi nửa thân dưới.

Devic rút từ bên hông ra một con dao găm, thờ hồn hèn tựa người vào cửa xe, máu tươi theo cánh tay không ngừng giọt rơi xuống mặt đất.

Đám Zombie chậm rãi vây quanh anh, nhưng lại không có lập tức phát động công kích, bởi vì chúng nó xem nhân loại và động vật sắp biến thành zombie là đồng bọn, sẽ không chủ động công kích.

Devic cười khổ nhìn vết thương đang hư thối trên cánh tay trái, tâm lạnh đi rất nhiều đồng thời lại dâng lên một cổ hung ác tàn bạo, anh không muốn biến thành một cái xác không hồn, trong đầu anh dâng lên một suy nghĩ duy nhất chính là nhất định phải loại đám quái vật này đồng quy vu tận!

Xăng dần dần tràn ra chạm đến bên chân anh, Devic ném cây súng lục đã sớm không còn viên đạn nào xuống, sờ soạng túi lấy ra một cái hộp quẹt, nhìn chăm chú vào đám zombie đang chậm rãi tới gần anh, khỏe môi kéo ra một nụ cười tàn nhẫn.

Ngón cái bật hộp quẹt, một ngọn lửa nhỏ phừng lên, Devic nắm chặt cái hộp quẹt, yên tĩnh chờ đợi thời cơ.

Lúc anh đang chuẩn bị ném cái hộp quẹt thì từ trong trung tâm đám zombie đột nhiên phun ra một vòi máu, nhiều bóng dáng khổng lồ mà sắc bén cấp tốc xuyên qua đám zombie, nhanh như tia chớp, chúng nó chạy đến đâu là zombie máu chảy thành sông đến đó.

Devic kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, mãnh thú! Đó là rõ ràng mãnh thú! Sao lại thế này? !

Devic còn chưa kịp hoàn hồn, chỉ thấy một cái đầu mãnh thú trắng như tuyết từ trong đám zombie phóng về anh đánh tới, trong khoảnh khắc đó hai zombie ở phía sau anh bị mãnh thú đó đánh thành mấy khối thịt nát vụn.

Mãnh thú lông trắng vừng vàng đứng ở trước mặt Devic, nâng lên móng vuốt hướng về phía anh vung lên, cả người Devic bị đánh bay ra mấy thước, cái hộp quẹt rơi khỏi tay, tung thành một hình vòng cung trên không trung rồi rơi vào trong đám đất cát xa xa.

Devic bị đánh cho sao bay vòng vòng, miệng ăng đầy cát, anh còn chưa kịp phun ra, bả vai đã bị một đôi chân thú nặng nề đè xuống, bóng đen to lớn của mãnh thú bao phủ cả người anh.

Devic cố gắng mở đôi mắt, rốt cục thấy rõ bộ dạng của mãnh thú, đây là một con sư tử đực lông trắng đã trưởng thành, trên đám lông màu trắng còn dính máu đen của zombie, cái miệng sư tử gần trong gang tấc phun ra mùi máu tươi dày đặc, suýt chút nữa làm anh ngạt thở mà ói ra, trên hàm răng trắng nhọn âm u tích mịch còn lưu lại mấy vụn thịt thối của đám zombie.

Sư tử trắng khò khè cúi đầu ngửi ngửi Devic, đến khi nhìn thấy vết thương trên cánh tay trái của anh, đồng tử kịch liệt co rút lại, gầm nhẹ một tiếng há mồm liền tấp tới cánh tay bị thương.

Răng rắc một tiếng máu tươi bắn ra bốn phía, một cái tay cụt bị sư tử trắng vứt ra thật xa, Devic đau đến lớn tiếng kêu thảm thiết, cả người nhin không được run rẩy, giãy dụa không biết làm sao bị bạch sư chặt chẽ đè lại bất động.

Sư tử trắng vẫn còn chưa buông tha, lại dùng sức liếm cắn chỗ tay bị đứt của anh, dùng móng vuốt to lớn sắc bén như lưỡi dao đem chỗ thịt bị hư thối cắt xuống từng khối từng khối.

Devic đau đến đầu đầy mồ hôi hột, miệng đều cắn ra máu, rốt cục chịu không nổi đau đớn mà ngất đi.

Sư tử trắng sử lý sạch sẽ phần thịt thối ở vết thương xong mới buông lỏng móng vuốt, thấy còn chưa sạch hết liếm liếm môi, nó nghiêng đầu nhìn nhìn Devic đã hôn mê, đôi mắt màu vàng hiện lên một tia linh động.

Sư tử trắng không tiếp tục ở lại với Devic nữa, quay đầu chạy đến bên xe Jeep, móng vuốt cạy mở cửa xe rồi nhanh nhẹn nhảy vào trong.

Sư tử trắng vừa nhìn thấy Ngân Hồ và Tatu đang hôn mê, trong cổ họng lập tức phát ra tiếng khò khè vội vàng. Nó cúi đầu dùng cái mũi đen ướt đẫm đẩy đầu Ngân Hồ, lại dùng móng vuốt khều khều Tatu.

Mùi dầu hòa gay mũi càng ngày càng đậm, sư tử trắng thấy chúng nó không có phản ứng, lo lắng rống to một tiếng, cái đuôi trên mặt Ngân Hồ quét mạnh một cái. Ngân Hồ hừ một tiếng, mí mắt khẽ động đậy, nhưng vẫn không có tỉnh lại.

Sư tử trắng không biết làm sao phát ra tiếng phì phì trong mũi, cúi đầu ngậm cổ Tatu kéo nó hướng ra ngoài cửa xe, riêng cái đầu Ngân Hồ quá lớn, một mình nó không thể kéo nổi.

Đám zombie bị mấy đầu mãnh thú công kích dần dần lùi lại phía sau, sư tử trắng thật vất vả đem Tatu kéo ra khỏi xe Jeep, chung quanh truyền đến tiếng gầm rú, mặt đất âm âm chấn động, nó há miệng thở dốc ngẩng đầu lên nhìn trời, 3 chiếc máy bay trực thăng được võ trang xuất hiện ở phía nam chân trời, mà phía trước xuất hiện một loạt xe tăng hạng nhẹ.

Trong đôi mắt vàng của sư tử trắng dần mất đi sát khí, nó xoay người rống to vài tiếng về phía đồng bọn còn đang chém giết zombie.

Rất nhanh, hai báo vương to lớn với hoa văn xinh đẹp trên cơ thể thật nhanh thoát khỏi vòng vây chạy đến trước mặt nó, sư tử trắng lập tức cúi người, hai báo săn hiểu ý hợp sức nâng Tatu đặt lên lưng sư tử trắng.

Xa xa truyền đến một tiếng sư tử rống vang trời, sư tử trắng lưng công Tatu từ từ đứng lên, luyến tiếc không ngừng nhìn Ngân Hồ đang nằm sau thùng xe, sau đó cùng đồng bọn nhanh chóng rút lui khỏi chiến trường, cấp tốc chạy vội rời đi.

Chúng nó vừa rời khỏi, máy bay trực thăng được võ trang liền hạ cánh xuống, hướng về đám zombie phóng ra hai quả đạn pháo loại nhỏ, lại một tiếng nổ mạnh nữa vang lên. Đám zombie đuổi tới chỗ xe tăng thừa cơ phát động tiến công rốt cục cũng bị đánh tan.

Ở một nơi cách xe Jeep không xa, dưới cồn cát phía sau tảng đá đột nhiên giật giật, sau đó dần dần trôi lên, cát đá rơi xuống xung quanh, Cain mặt xám mày tro từ trong đám đất cát đi ra.

Quần phục màu đen trên người anh đã rách nát không chịu nổi, cả người đầy những vết thương lớn nhỏ. Nếu không phải ngay thời khắc quan trọng anh nhanh chân trốn ở phía sau tảng đá này thì anh đã sớm bị thiêu thành tro rồi.

Máu từ trán chảy xuống che khuất tầm mắt anh, Cain nâng tay lau đi vết máu, đứng lên nghiêng nghiêng ngã ngã đi về phía xe Jeep, đến nơi mới biết trong xe đã tràn ngập xăng.

Cain vội vàng nhảy lên chỗ ngồi đằng sau, nắm lấy chân sau Ngân Hồ liều mạng kéo ra ngoài, miệng còn không ngừng quát: "Người cái tên súc sinh này bây giờ không được chết! Bằng không, ta rút cuộc liều mạng vì cái gì?!"

Một chiếc xe thiết giáp khu D9 chạy nhanh đến đây, dừng trước người Devic đang hôn mê.

Năm sáu tên quân nhân từ trên xe nhảy xuống, một tên quân nhân đem Devic cõng lên vai đưa anh lên xe thiết giáp, còn lại vài tên quân nhân khác chạy về phía xe Jeep.

Đến khi bọn họ nhìn thấy Cain đang liều mạng kéo một con hổ trắng ra ngoài mới vội vàng chạy nhanh đến giúp anh nâng Ngân Hồ xuống, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra xa, vừa chạy đến trước xe bọc thép, xe Jeep đằng sau đã nổ tung.

Cain quay đầu nhìn khói đặc cuộn cuộn còn xe Jeep chỉ còn lại khung sắt, nâng tay gõ đầu Ngân Hồ một cái, nhếch miệng cười nói: "Thiếu chút nữa anh đây liền cùng súc sinh người biến thành lợn quay, theo đuổi một cô gái thật mẹ nó đòi mạng..." Vừa dứt lời, mắt liền nhắm lại cả người mềm nhũn ngã xuống.

Trong phòng khách đặc biệt tầng bốn, mười hai người quân nhân trẻ tuổi được phái đến bảo hộ Lâm Gia đều đang đứng lặng tại đại sảnh, lo lắng nhìn Lâm Gia ngồi trên sofa đưa lưng về phía bọn họ.

Hơn hai giờ, Lâm Gia vẫn duy trì cùng một cái tư thế ngồi ở trên sofa, đôi tay cô siết chặt làn váy, các đốt ngón tay nổi lên, biểu tình đông lạnh, môi hồng khẽ nhếch, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm đồng hồ báo thức trên tường đối diện, mắt cũng không hề nháy.

Sau khi nhận được tin tức cầu viện của Cain, Leila và Hoffman liền rời đi, mà cô thì bị Tân Hiểu đuổi về phòng khách. Tân Hiểu bảo cô an tâm ở chỗ này chờ tin tức, cũng bị hạn chế không thể tùy ý đi lại.

Lâm Gia không có cách nào khác, đành phải ở trong này ngồi chờ, cô cũng không bận tâm suy nghĩ cách ứng phó mấy sĩ quan kia nữa, chỉ chuyên tâm cầu nguyện Ngân Hồ và Tatu có thể được cứu trợ đúng lúc.

Thời gian một phần một giây trôi qua, Lâm Gia tâm càng ngày càng bất an, mỗi một giây trôi qua đều giống như đang dầy vò cô.

Người hộ vệ trẻ tuổi nhất trong đó thật sự nhìn không được nữa, hần dùm khuỷu tay phải đụng đụng Healy, nói nhỏ: "Healy, anh đi an ủi Lâm Gia một chút đi. Cô ấy bị thương, dọc đường đi lại không được nghỉ ngơi tốt, lúc này lại lo lắng sợ hãi, thật sợ cô ấy sẽ sinh bệnh..."

Healy nhớ tới lúc trước Lâm Gia đã từng mâu thuẫn khi chọn anh nhưng lại không cho anh hầu hạ tắm rửa, có chút do dự, trong lòng lo lắng Lâm Gia sẽ chán ghét mình, nếu cứ như vậy mà đi lên, ấn tượng có thể hay không càng lúc càng kém?

Nghĩ đi nghĩ lại, dù Lâm Gia có chán ghét mình như thế nào đi nữa thì thân là sĩ quan hộ vệ chuyên thuộc mà khu D9 tuyển chọn, mình không thể nhìn cô lo lắng sợ hãi mà mặc kệ.

Healy cố lấy dũng khí rồi đi qua, rót một ly nước ấm đưa tới tay Lâm Gia, dịu dàng nói: "Quý cô Lâm Gia, đừng quá lo lắng ... viện quân khu D9 đã đuổi theo rồi, nhất định sẽ cứu được bạn của ngài về."

Healy gọi tên Lâm Gia vài lần cô mới ngẩng đầu thờ dãn nhìn về phía anh.

Healy lập lại lời nói lần nữa nhưng Lâm Gia chỉ là nhìn anh, thật lâu không nói được lời nào.

Anh bị cô nhìn mà trong lòng bồn chồn, sợ cô lộ ra ánh mắt chán ghét. Anh muốn khuyên tiếp vài câu, lại không biết tiếp theo nên nói cái gì mới tốt, khăn trương căng môi, tay cầm cái chén cũng không xong.

May mắn Lâm Gia chậm rãi lấy lại tinh thần, đôi mắt trắng đen rõ ràng chớp chớp, khôi phục chút thần sắc.

Cô nhận cốc nước, nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn, cúi đầu nhấp một ngụm nước.

Mặt Healy đỏ lên, đôi mắt nhất thời sáng ngời, tim kích động đập không ngừng, khóe miệng kim lòng không đậu cong lên, cũng lập tức chẳng còn câu nề lễ tiết gì nữa. Anh đang chuẩn bị khuyên thêm vài câu nữa thì cửa bị đẩy ra, Hoffman bước nhanh mà vào.

Lâm Gia nhanh chóng đứng lên, cốc nước rơi trên mặt đất, nước bắn tung tóe lên gầy da của Healy.

Lâm Gia nhìn thấy sắc mặt Hoffman ngưng trọng, trong lòng không khỏi trầm xuống.

"Quân cứu viện đã trở lại, quân tiếp viện của khu B10 chỉ còn sống bảy người, riêng con chó sói đã mất tích."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Dựa theo quy định của liên minh, cũng là vì an toàn, quân đội không cho phép Lâm Gia đi thăm Ngân Hồ đang bị nhiễm virus zombie.

Tuy kết quả này nằm trong dự kiến của Lâm Gia nhưng khi nghe Hoffman nói như chém đinh chặt sắt cự tuyệt thỉnh cầu của cô thì trong lòng vẫn là cực kỳ khó nén thất vọng và lo lắng.

"Tôi nghĩ nên giải thích với ngài một chút, con hồ trắng đó thực sự đã bị nhiễm virus zombie, trước mắt đang là giai đoạn dị biến, nếu sau 24h tình trạng của nó vẫn không có cải thiện, quân đội sẽ phụng mệnh mà giết nó."

Một trận mê muội đập vào đầu, thể xác và tinh thần đã sớm cực kỳ mệt mỏi suốt chút nữa không chống đỡ được, Lâm Gia nhắm mắt muốn mình bình tĩnh lại một chút nhưng cơ thể vẫn còn trống rỗng mềm nhũn, lão đạo nghiêng ngã ngồi trở lại sô pha.

"Quý cô Lâm Gia!" Bên tai vang lên hai tiếng kêu lo lắng, Hoffman và Healy cơ hồ đồng thời vươn cánh tay về phía cô.

Hoffman phát hiện được hành động của mình, lập tức thu hồi lại cánh tay, lo lắng trong đáy mắt cũng biến mất cực nhanh, khôi phục lại bình tĩnh.

Healy chạy đến bên cạnh Lâm Gia, đỡ bả vai của cô, nửa ôm cô vào trong lòng.

Healy lo lắng nhìn người trong lòng, trong lời nói không chút nào che dấu thân thiết: "Ngài không thoải mái? Tôi lập tức đưa ngài đến phòng y tế."

Lâm Gia cảm thấy khí lực toàn thân như bị rút đi mất, cả người mềm mại vô lực.

Cô cắn răng từ từ nhắm hai mắt đợi trận mê muội qua đi, mới mở mắt ra nhẹ nhàng rời khỏi tay Healy, nhẹ giọng nói: "Tôi không sao, cảm ơn anh."

Hoffman im lặng nhìn chăm chú vào Lâm Gia, một hồi lâu sau, âm thanh bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Lần này khu B10 tổng cộng đưa 6 mảnh thú đến khu D9, ngoài Bạch Hồ và Tatu ra, những dã thú còn lại toàn bộ đã chết hết, mà bốn mươi quân nhân phụ trách hộ tống chỉ còn lại bảy người."

Lâm Gia rung động ngẩng đầu nhìn về phía Hoffman, môi giật giật, một chữ cũng không phun ra được.

Lâm Gia cảm thấy ngực mình đập liên hồi, cả người lạnh lẽo. Mặc dù những quân nhân đã hy sinh kia cô vốn không hề quen biết nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ khổ sở, nhiều sinh mệnh cứ nhẹ nhàng chết đi như vậy... Tối hôm qua 33 người quân nhân còn vì cứu cô mà đánh hội đồng với đám zombie, khi đó bọn họ vẫn còn sống rất tốt. Vậy mà chỉ mới qua hơn hai mươi mấy giờ, bọn họ liền mất đi sinh mệnh. Cho dù dùng mọi biện pháp cố gắng sinh tồn,

con người vẫn cứ yếu ớt như vậy, thế giới zombie hoành hành này quả nhiên là địa ngục trần gian...

Hoffman hạ mi mắt, thấp giọng nói: "Tôi biết ngài rất lo lắng, rất đau lòng cho hai mảnh thú mà ngài nuôi từ nhỏ tới lớn. Nhưng tuy rằng tạm thời ngài không được phép gặp, nhưng chúng nó còn chưa chết, vẫn còn có hi vọng sống sót, ngài không cần đau buồn như vậy, mà anh em của chúng tôi lại vì thế mà chết trận... Trong mắt của ngài, động vật so với mạng người còn quan trọng hơn sao?"

"Không, tôi không có ý như vậy..." Lâm gia khổ sở lắc đầu: "Nghe được chiến hữu của các anh hy sinh, tôi cũng rất khổ sở và tiếc nuối."

Nhìn thấy được đau thương trong mắt Lâm Gia, ánh mắt lạnh lùng của Hoffman mới nhu hòa một chút, anh dừng một chút, bình thần điều chỉnh lại nội tâm xong mới chậm rãi mở miệng nói: "Kỳ thật nếu không phải thiếu tá Cain và thiếu tá Devic cố chấp thì con hồ trắng của ngài cũng không thể cứu được."

Lâm Gia kinh ngạc, Cain? Trong đầu cô liền hiện lên khuôn mặt của một người thanh niên cực kỳ anh tuấn nhưng lại mang theo chút vô lại, chẳng phải là cái người thích say mê nhìn cô chăm chăm, còn muốn động tay động chân với cô?

Không phải là Cain ở khu B10 sao? Anh tại sao lại chạy tới bảo vệ bọn Ngân Hồ? Hơn nữa còn là tên đàn ông háo sắc này cứu Ngân Hồ...

Lâm Gia chớp chớp đôi mắt, có chút không hiểu tại sao. Nhưng mặc kệ như thế nào đi nữa cũng là Cain đã cứu Ngân Hồ, Lâm Gia rất cảm kích anh ta, tất cả những ấn tượng không tốt về anh ta cũng giảm đi rất nhiều, thật lòng lo lắng cho an nguy của anh ta. Vô luận thế nào, nàng cũng không hy vọng anh ta bởi vì vậy mà gặp chuyện không may.

"Bọn họ bây giờ như thế nào? Có còn sống hay không?" Lâm Gia không yên hỏi Hoffman.

"Devic bị thương rất nghiêm trọng, bị đứt một cánh tay, có nguy cơ bị nhiễm virus zombie. Cain thì đỡ hơn, không có bị zombie cắn, nhưng bị thương cũng không nhẹ, hiện tại bọn họ còn đang ở trong phòng phẫu thuật."

Lâm Gia nghĩ nghĩ, đứng lên thành khẩn thỉnh cầu Hoffman: "Nếu như quy định cho phép, sau khi hai vị thiếu tá giải phẫu tinh lại, tôi có thể đi thăm bọn họ một chút?"

Cain bị thương không nặng, phẫu thuật cũng tương đối đơn giản, lấy ra mảnh đạn rồi băng bó, sau một tiếng đã xong, mà Devic đã nằm phẫu thuật gần bốn tiếng trong phòng giám sát đặc biệt.

Sau khi được đưa vào phòng bệnh Cain liền mệt mỏi ngủ thiếp đi, mãi đến gần tới mới tỉnh dậy, vừa mở mắt ra anh liền cảm thấy cực kỳ buồn bực.

Cain nhướn mày, tức giận liếc nhìn Hoffman đứng ở trước giường, xoay người đưa móng đối diện với Hoffman, cố ý lạnh giọng hừ nói: "Thật vất vả tìm được đường sống trong chỗ chết, vừa mở mắt lại gặp cái tên hỗn đản cướp cô gái của ta, thật mẹ nó đáng ghét!"

Lông mi thanh tú Hoffman hơi hơi run rẩy, khẽ môi gọi lên một độ cong trào phúng, khẽ cười nói: "Thiếu tá Cain là đang bắt nạt với tôi sao? Còn là với quyết định của bộ chỉ huy tôi cao?"

Cain nặng nề mà hừ một tiếng, không có trả lời.

Hoffman cúi đầu sửa sang lại cái bao tay trắng một chút, giống như lơ đãng thờ dãi: "Tôi vốn cố tình mang quý cô Lâm Gia đến thăm thiếu tá, nhưng mà xem ra, cậu sẽ không vì việc tôi làm mà cảm kích, tôi nghĩ là nên bảo cô ấy trở về."

Nghe vậy mắt Cain phút chốc sáng ngời, mạnh mẽ ngồi dậy hướng về Hoffman quát: "Tôi cảm kích! ! Lâm Gia ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy! !" Lời còn chưa dứt liền đau đến nhe răng nhếch mép, hít một ngụm khí lạnh xong lại ngã trở về giường.

Hoffman buồn cười nhìn Cain cả người đau đến run rẩy mà vẫn còn ngang bướng không để mình yên, trong mắt hiện lên một tia trêu tức: "Cậu vì muốn lấy lòng một cô gái mà tự tiện rời khỏi khu B10 đi hộ tống thú nuôi của cô ấy, đến nỗi bản thân còn suýt mất mạng, đáng sao?"

Cain xem thường nhìn anh: "Cậu lạnh lùng như vậy chả trách không biết cái quái gì, đàn ông chỉ cần có thể theo đuổi được người con gái mình thích thì dù làm cái gì cũng đáng giá! Tôi tự nguyện vì cô ấy toi mạng thì đó là việc của tôi, không phiền cậu xen vào! Đừng nhiều lời nữa, mau bảo Lâm Gia vào đi!"

Hoffman mở cửa ra, bảo Lâm Gia đang chờ bên ngoài bước vào.

Cain vừa gặp Lâm Gia đã kinh diễm tròn tròn đôi mắt, mắt sáng ngời đẹp đến suýt chút nữa rơi xuống đất. Không ngờ mới qua mười mấy giờ không thấy mà Lâm Gia, cô ấy lại trở nên hấp dẫn như vậy!

Dung nhan thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan tinh xảo nhu hòa, tóc đen mượt nhẹ nhàng rủ bên hông, da thịt màu mật ong tinh tế căng tràn sức sống, toàn thân toát ra sự nhu thuận, hoạt bát mà không kém phần năng động, mạnh mẽ. Lần đầu gặp mặt cô còn là một thân quần áo bẩn thỉu nay lại đổi thành một bộ váy dài màu lam nhu hòa, váy ôm trọn thân mình thon thả của cô, để lộ những đường cong tuyệt đẹp, vài lọn tóc bóng bao vây khuôn ngực đứng thẳng ngạo nghễ, cổ áo khoét sâu làm vùng ngực cảm như ẩn như hiện, xuống dưới chính là vùng eo nhỏ mảnh khảnh, nhìn qua giống như chỉ cần dùng sức sẽ bẻ gãy làm đôi. Phần mông hơi vênh lên bởi vì đi lại mà làm váy ngắn ôm sát căng ra, đồng thời đùi đẹp thon dài thẳng tắp cũng theo đó mà lộ ra, tất cả đều làm cho anh không thể di dời tầm mắt.

Lâm Gia bị ánh mắt cực nóng của Cain nhìn chăm chú thật sự không được tự nhiên, nhưng nghĩ đến người đàn ông này liều chết cứu Ngân hồ, nên mới cố nén cảm giác không được tự nhiên xuống.

Cô xoay người bước lên trước mỉm cười với Cain, thành khẩn nói lời cảm ơn: "Thiếu tá Cain, thật sự cảm ơn anh đã cứu Ngân hồ."

Cain rất có chút thụ sủng nhược kinh, anh kích động ngồi dậy, nhìn đôi mắt mang ý cười của Lâm Gia, đầu óc nhất thời trống rỗng, nói chuyện cũng không lưu loát: "Không... Không có gì, tôi là quân nhân mà."

Hoffman rũ xuống lông mi thật dài, che dấu sự khinh bỉ và không hài lòng ở trong mắt.

Lâm Gia chú ý tới băng trắng quấn trên ngực Cain bởi vì động tác đứng dậy mà bị máu thấm ướt, liền bước lên phía trước nhẹ nhàng đỡ vai của anh, thân thiết nói: "Anh đừng có đứng lên, nhanh nằm xuống đi. Nhìn xem, vết thương bị anh làm nứt ra rồi."

Trên vai truyền đến cảm giác ấm áp mềm mại, thân thể Cain liền cứng đờ, tim "thình thịch" nhảy loạn, bất giác thuận theo lực đạo của Lâm Gia nằm trở lại gối, lại nắm chặt không buông bàn tay đang muốn rút lại của cô đưa đến bờ môi hôn nhẹ, ánh mắt trông mong nhìn cô, vội vàng hỏi: "Cô có thể ở lại thêm một lát nữa chứ?"

Lâm Gia bị hành động đột ngột của Cain dọa sợ, muốn rút tay về lại không biết làm sao Cain lại càng nắm chặt hơn, căn bản rút không ra, mặt đỏ lên nói: "Thiếu tá Cain, anh buông tay ra trước đi."

Cain khôi phục lại tinh thần, nhanh chóng buông lỏng tay ra, vừa cúi đầu xin lỗi vừa áp ứng giải thích: "Áy, thật sự thật sự xin lỗi, vừa rồi là tôi không đúng, không phải có ý mạo phạm cô."

Cain thấy Lâm Gia còn nhăn lông mày, trong lòng hồi hận muốn chết, tại sao hồi nãy lại xúc động như vậy? ! Dọa cho mỹ nhân sợ chẳng phải càng làm cô ấy ghét mình sao...

Lâm Gia nhìn băng vải thấm máu trên ngực Cain, trong lòng có chút khó chịu đều rất nhanh tiêu tán đi mất, cô nhu hòa cười cười với Cain: "Không, không có vấn đề gì. Anh bị thương, cần nghỉ ngơi thật tốt, tôi không tiện quấy rầy quá lâu."

Cain nóng nảy: "Bấy nhiêu đây thì lo cái gì, tôi ngủ một giấc thì tốt rồi. Thật vất vả mới gặp được cô, cô ở lại trò chuyện với tôi một chút đi."

Mi tâm Hoffman nhíu lại, không đợi Lâm Gia mở miệng, tiến lên kéo Lâm Gia ra sau, từ trên cao liếc mắt nhìn Cain, âm thanh lạnh lùng nói: "Thân phận của quý cô Lâm Gia chưa được thủ đô xác nhận, mang cô ấy tới gặp cậu đã là ngoại lệ. Chúng tôi chỉ là dừng lại khu D9 ít ngày để bổ sung năng lượng, lập tức rời đi sớm thôi."

Nhìn Cain nhướng mày trừng mắt chuẩn bị phát hỏa, Hoffman lạnh nhạt nói thêm một câu: "Tối hôm qua cậu một mình hành động, khu B10 đã phái người đến đây điều tra, không lâu nữa cậu sẽ bị quân kỷ xử phạt, tốt nhất bây giờ nên tranh thủ mà nghỉ ngơi đi."

Cain nghe vậy kiểm chế lửa giận, hai tay đặt bên mép giường nắm chặt thành quyền, bất đắc dĩ nhìn Hoffman kéo Lâm Gia hướng cửa mà đi.

Cửa phòng bỗng nhiên bị người mở ra, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa, Hoffman hơi kinh hãi: "Thượng tá Corey? !"

Corey liếc mắt nhìn Lâm Gia một cái, hướng về Hoffman làm một cái quân lễ, xong rồi đưa một bao văn kiện cho anh: "Thiếu tá Hoffman, tướng quân Mourinho xin chỉ thị của bộ chỉ huy tối cao. Thượng tướng Rick đã phê chuẩn, cho phép khu B10 phái sĩ quan bộ đội đặc chủng đến hiệp trợ tổ đặc phái của thủ đô đi hộ tống quý cô Lâm Gia."

Sau khi Hoffman nhìn kỹ văn kiện, kinh ngạc nhìn Corey: "Thiếu tá Cain cũng được phê chuẩn là sĩ quan hộ tống? Cậu ta còn được thiếu tướng Mourinho trao tặng tam cấp công trạng?"

Corey nghiêm túc gật đầu: "Không sai, thiếu tá Cain không có làm trái với quân kỷ tự tiện hành động, tối hôm qua cậu ta hành động là được thiếu tướng Mourinho phê chuẩn. Lần này biểu hiện trên chiến trường của cậu ta phi thường xuất sắc làm thiếu tướng Mourinho rất vừa lòng."

Cain chớp chớp đôi mắt, hoài nghi mình là đang nằm mơ, anh rõ ràng là trái với quân kỷ chuẩn êm khỏi khu B10, tướng quân Mourinho không những không xử phạt anh mà còn khen ngợi? Anh mờ mịt nhìn về phía Corey, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Corey làm sợ tới mức rùng mình một cái.

Hoffman hoài nghi nhìn Corey, đầu ngón tay nhẹ nhàng búng tờ văn kiện, chậm rãi làm một cái quân lễ: "Quan chấp pháp thượng tá Hoffman nhận được chỉ thị của thượng tướng Rick, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của tướng quân."

Ánh mắt Corey nhìn lướt qua Lâm Gia: "Bởi vì sẽ còn điều động an bài tổ sĩ quan đặc phái hộ tống của thủ đô, chỉ sợ thượng tá phải dừng lại ở khu D9 thêm vài ngày nữa."

Hoffman nhíu mày nói: "Chúng tôi không thể chậm trễ quá lâu, nhiều nhất chỉ đợi được đến ngày mốt."

Corey do dự một chút: "Được rồi."

Hoffman quay đầu nhìn về phía Cain: "Thiếu tá Cain bị thương, không tiện đi theo chúng ta, tốt nhất vẫn nên ở lại chỗ này dưỡng thương đi."

Cain gấp đến độ từ trên giường giật bắn lên, hét lớn: "Không thể! Bị thương nhẹ như muối cắn thôi, hiện tại muốn tôi đi chém giết zombie cũng không có vấn đề gì! Hoffman, tên tiêu tử cậu đừng hòng đá tôi ra chỗ khác!" Kết quả vì quá kích động mà miệng vết thương kéo căng, Cain liền mạng hít không khí cắn răng nhịn đau, liền mạng chịu đựng giả vờ như không có việc gì.

Corey trầm giọng nói: "Cain, thượng tá Hoffman nói đúng, tổ đặc phái không thể mang theo người bị thương xuất phát, thương thế cậu không nhẹ, tạm thời ở lại khu D9 dưỡng thương đi."

"Mình không sao, mình..."

"Đây là mệnh lệnh!" Corey nghiêm túc nhìn Cain đang ý đồ tranh cãi, giọng điệu cứng rắn không cho phép từ chối.

Cain giật mình, không cam lòng nhìn thoáng qua Lâm Gia, như bóng cao su bị xì hơi yếu đuối nằm trở lại giường.

Hoffman chớp chớp đôi mắt hẹp dài, bờ môi khê cong một nụ cười trào phúng sau đó liền lập tức biến mất.

Hoffman đang chuẩn bị mang Lâm Gia rời khỏi, hai gã mặc quân phục bước nhanh vọt vào cửa: "Thượng tá Hoffman, mời ngài lập tức đến phòng giám sát nhìn xem, thân thể thiếu tá Devic đột nhiên xuất hiện tình trạng dị thường!"

"Cậu ta biến thành zombie ?"

"Không phải! Chúng tôi phát hiện cốt tủy và xương máu của thiếu tá Devic sinh ra một loại tế bào có thể chống đối lại virus zombie, loại tế bào này được sinh ra đồng thời đã thay đổi gen của cậu ấy, tiêu hao kịch liệt các cơ năng trong thân thể cậu ấy, tình trạng của cậu ấy trước mắt cực kỳ nguy hiểm!"

Hoffman chấn động, trong đầu hiện lên gương mặt của một người. Chẳng lẽ Devic cũng xuất hiện tình trạng đó?

Corey lo lắng cho đồng đội, vội hỏi: "Mau dẫn chúng ta đến đó!"

Mọi người chạy tới cửa phòng giám sát miễn dịch virus, chợt nghe tiếng gào thét thống khổ của Devic từ bên trong truyền đến.

Nhìn thấy bọn họ đến đây, người bác sĩ trẻ tuổi chờ ở cửa kính hoảng chào đón: "Thiếu tá Devic đang cực kỳ thống khổ, cậu ấy nổi cơn điên giãy dụa không ngừng, chúng tôi đã tiêm vào rất nhiều thuốc an thần cho cậu ấy nhưng cũng không có tác dụng!"

Hoffman đang cẩn thận hỏi tình hình cụ thể, Devic đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú cực kỳ thể lương, sau đó im bất, không gian phút chốc im lặng bình tĩnh lạ thường.

Mọi người biến sắc, trong lòng bao phủ một dự cảm bất an.

Corey đẩy tên bác sĩ kia ra, dẫn đầu vọt vào phòng giám sát, Lâm Gia đi theo Hoffman cũng bước đi vào.

Lúc nhìn thấy tình cảnh trong phòng giám sát, Lâm Gia kinh hoàng bịt kín miệng, cả căn phòng là một màu đỏ chói mắt làm cho ngực cô đau đến cơ hồ không thở nổi, nháy mắt tầm nhìn trở nên mờ hồ, chất lỏng ấm áp theo khóe mắt mãnh liệt chảy xuống, cô theo bản năng nắm chặt cánh tay Corey.

Devic nhắm chặt hai mắt nằm ngửa trên giường bệnh to lớn rộng rãi, biểu tình thập phần thống khổ, sắc mặt trắng xanh, môi mỏng bị răng nanh cắn đến huyết nhục mờ hồ, trên cằm đều là vết máu, bên ngoài da thịt xuất hiện màu đỏ tím quỷ dị. Tay chân anh ta bị băng dán cột chặt vào cạnh giường, băng vải trên người và khăn trải giường bên dưới đã bị máu tươi làm ướt đẫm, chỗ cụt tay vẫn như cũ máu bắn tung tóe ra ngoài.

Nhân viên bảo hộ trong phòng giám sát đều hoảng sợ lùi đến góc sáng sủa, không ai dám tiến lên kiểm tra Devic sống hay chết.

Corey bình tĩnh rũ mi mắt, đi đến chỗ Devic, lại bị Hoffman ngăn lại.

"Đề tôi." Hoffman mang bao tay vào, đi đến bên giường, bàn tay thật cẩn thận đưa đến sau gáy Devic tìm kiếm.

Đầu ngón tay vừa tiếp xúc đến da thịt của anh ta, Devic đột nhiên mở mắt, đôi mắt đỏ bừng trừng trừng nhìn Hoffman, làm anh sợ tới mức liên tục rút lui.

Corey thấy Devic tỉnh lại, kinh hãi hô: "Devic!"

Devic ngẩng đầu, đôi mắt đỏ bừng đầu tiên nhìn Corey, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Lâm Gia đang đứng phía sau Corey.

Devic nhìn chằm chằm Lâm Gia, miệng từng ngum từng ngum thở hào hển, ngực phập phồng kịch liệt, anh ta há miệng, cố gắng phát ra thanh âm: "Sự tử trắng..." Vừa phun ra ba chữ, sau đó ngực bỗng nhiên nảy lên một cái mạnh mẽ, cả người như bị điện giật run rẩy kịch liệt không ngừng.

Devic thống khổ điên cuồng ngẩng đầu lên la hét, liệu mạng kéo dài cổ, toàn thân lộ ra gân xanh, da thịt màu đỏ tím nháy mắt trở nên đỏ bừng dữ tợn hơn, giống như bị lửa nhiệt độ cực cao đốt cháy, những người có mặt đều nghe được âm thanh xương cốt của anh đang rung động kêu "răng rắc".

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

"Mau tiêm cho cậu ta thuốc cầm máu và thuốc an thần!" Bác sĩ trưởng từ trong kính ngạc thanh tỉnh lại, vỗ tay một cái lớn tiếng ra lệnh nhân viên bảo hộ, trong lúc bối rối hẳn ta đã quên mất thuốc an thần cần bản đã sớm không có tác dụng gì với Devic.

Hoffman nghiêm túc lạnh lùng xông lên trước, đẩy nhân viên bảo hộ đang chuẩn bị tiêm thuốc mê cho Devic ra, xoay người lạnh lùng nói với bác sĩ trưởng: "Lập tức tiêm cho Devic 10 CC vacsin zombie mới bào chế!"

"Cái gì? !" Bác sĩ trưởng không thể tin được trừng mắt nhìn Hoffman: "Thượng tá Hoffman, ngài không phải nói giỡn chứ..."

Cái gọi là vacsin zombie thật ra hoàn toàn không có hiệu quả miễn dịch gì, căn bản chính là tiêm virus zombie vào cơ thể, lúc trước thường dùng để thực nghiệm cho người tù hoặc đám động vật nhưng cho đến bây giờ chưa từng có một ai thông qua được thí nghiệm, toàn bộ đều biến thành zombie.

Tiêm vào cho Devic vacsin zombie chính là thúc giục anh ta tiến hóa nhanh hơn một bước biến thành zombie, vậy không phải là muốn mạng anh ta sao? !

Hoffman nhìn bác sĩ trưởng, hàn ý âm u tích tụ trong mắt bắt đầu bắn ra, âm thanh lạnh lùng nói: "Tôi lệnh cho các người lập tức tiêm cho thiếu tá Devic 10 CC vacsin zombie! Không nên để tôi nói lại lần nữa!"

Corey phần nộ vọt tới trước mặt Hoffman, quát anh: "Cậu là có ý gì? Cho Devic làm vật thí nghiệm sao?"

Lâm Gia bởi vì đang nắm lấy cánh tay Corey nên cũng bị anh lôi theo, cô cũng như Corey kinh ngạc nhìn chăm chú vào Hoffman.

Hoffman lạnh lùng nhìn Corey: "Muốn bảo vệ được tính mạng Devic, chỉ có duy nhất một biện pháp này! Nếu còn kéo dài thời gian, cậu ta rất nhanh sẽ bị những tế bào dị biến trong cơ thể phản phệ mà chết!"

Corey còn đang muốn tranh cãi thì Devic lại lần nữa phát ra tiếng la thê lương, dẫn tới mọi người đều nhìn qua.

Devic nhắm chặt hai mắt, há miệng không ngừng rống lên, toàn thân buộc chặt, thân thể phát cuồng giãy dụa vặn vẹo, tựa như có vật gì đó rất đáng sợ đang chiếm đoạt, cắn nuốt máu huyết anh ta.

Anh ta điên loạn không ngừng dùng thân thể mình liều mạng đập trên giường sắt, miệng vết thương trên người chưa khép lại bị động tác của anh ta liên lụy toàn bộ vỡ ra, máu loãng cùng mồ hôi trộn lẫn ướt đầm toàn thân, từng giọt máu còn vẩy ra khắp sàn nhà chung quanh. Da thịt đỏ bầm dần dần trở nên trong suốt, da dẻ nổi lên chỉ chít mạch máu màu đỏ tím, cứ như sẽ lập tức bạo liệt mà vỡ ra.

Hoffman biết tình huống đang nguy cấp, một phen nắm áo Corey, lạnh lùng nói: "Cậu muốn nhìn Devic chết sao? Nơi này thuộc quyền khống chế của tôi, tôi lệnh cho các người làm như thế nào thì phải làm như thế đó! ! Ai phản đối chính là cãi lại quân lệnh! !"

Corey cảm tức nhìn Hoffman, xiết chặt nắm đấm, môi nhếch lên nhẹ run run nhưng cũng không có mở miệng nữa.

Hoffman hừ lạnh một tiếng bỏ tay xuống, quát với nhân viên bảo hộ: "Nhanh chóng tiêm cho cậu ta vacsin zombie! !"

Bốn gã nhân viên bảo hộ thân thể khỏe mạnh nhanh chóng mặc quần áo chống khuẩn vào, liều mạng đè tay chân Devic lại, nhanh nhẹn buộc chặt anh ta bằng băng dán.

Hoffman nhanh chóng tiêm 10 CC vacsin zombie vào tĩnh mạch trên cánh tay phải của Devic, sau đó lui sang một bên quan sát phản ứng của anh ta.

Qua một hồi lâu, Devic phát ra một tiếng ngâm đau đớn thật dài, biểu tình vặn vẹo hơi hơi thả lỏng, thân thể đình chỉ giãy dụa kịch liệt, suy sụp nằm đổ trở lại trên giường.

Màu sắc da thịt anh ta không hề trong suốt, mà là lúc đỏ lúc trắng, dụng cụ đo nhiệt độ cơ thể anh ta không ngừng biến ảo, lúc thì lên rất cao lúc lại xuống rất thấp.

Devic nằm ngửa trên giường, hai mắt nhắm chặt, đỉnh đầu đóng đũa, thân thể vô lực run rẩy, khớp hàm không ngừng cấn khản khách.

Mười mấy phút sau, mọi người kinh ngạc phát hiện miệng vết thương bị vỡ ra trên người Devic đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại, gân mạch chỗ cụt tay nấp mấy lên xuống, bao lại mạch máu bị vỡ ra cùng đoạn xương, mà da thịt cũng chậm rãi biến trở về màu sắc bình thường.

"Cậu ta làm sao rồi?" Corey nhìn không được hỏi Hoffman.

"Bởi vì không biết tại sao, gen Devic sinh ra đột biến, tạo ra những tế bào có khả năng cắn nuốt virus zombie, đồng thời cũng làm cho máu huyết biến đổi trở thành hợp chất phức tạp hơn, nếu không có đủ virus zombie làm thức ăn, tế bào dị biến sẽ phản phệ lại chính thân thể của cậu ta. Mà lúc nó cắn nuốt virus zombie đồng thời cũng sẽ tiết ra chất xúc tác kích thích máu và bộ phận cơ thể sinh trưởng." Hoffman nhìn chăm chăm Devic, kiên nhẫn giải thích: "Đây là trường hợp mà gần đây bộ chỉ huy tối cao mới phát hiện, sau khi đến thủ đô tôi sẽ kể lại cho cậu nghe. Trong cơ thể sinh ra loại tế bào dị biến này sẽ cảm thấy cực kì thống khổ, không phải người thường có thể chịu đựng được, hy vọng Devic có thể tiếp tục gắng gượng."

Hoffman vừa dứt lời, chỉ thấy thân thể Devic mãnh liệt chấn động vài cái, sau đó xụi lơ cả người ảm ảm ngã xuống, hoàn toàn ngắt đi.

"Tốt lắm, buông ra cậu ấy ra đi! Sau khi vệ sinh phòng bệnh sạch sẽ, tiêm cho cậu ta thêm một mũi nữa là được." Hoffman thở dài một hơi nhẹ nhõm, anh đã thành công, trường hợp Devic và cái người thanh niên thần bí kia giống nhau, nhưng không biết cậu ta có thể giống người đó may mắn vượt qua hay không.

Hoffman đem ống tiêm cất vào trong cái hòm thuốc đặc chế, tháo cái bao tay xuống ném vào thùng rác, xoay người phân phó bác sĩ trưởng: "Hai mươi tư giờ tiếp theo, thân thể Devic sẽ từng bước xuất hiện các dấu hiệu cơ quan nội tạng suy kiệt, đến lúc đó mọi người trăm ngàn lần không được đến gần cậu ta, cũng không cần làm biện pháp cứu hộ gì cả, chỉ cần tiến hành nghiêm mật theo dõi và ghi chép số liệu kiểm tra triệu chứng bệnh tật của cậu ta là được, cách một giờ đem đầy đủ tình trạng của cậu ta báo cáo cho tôi."

Nhân viên bảo hộ theo Hoffman phân phó, đầu vào đầy bắt đầu vệ sinh phòng bệnh sạch sẽ, thay băng vải và khăn trải giường mới cho Devic.

Sau khi ra khỏi sở nghiên cứu, hoàn toàn không còn ngửi thấy mùi máu tươi và thuốc sát trùng, tinh thần Lâm Gia mới khôi phục lại.

Cô chớp chớp đôi mắt đau rát, lòng mày vẫn luôn căng thẳng giờ phút này mới thoáng thả lỏng xuống.

Corey quay đầu nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi: "Quý cô Lâm Gia, cô có khỏe không?"

Lâm Gia ngẩng ra, ngẩng đầu đón nhận cặp mắt trong vắt ôn hòa của Corey, thấy anh bẽn lẽn mỉm cười ra hiệu với mình, cô mới giật mình ý thức được cô còn đang nắm chặt lấy cánh tay Corey.

Lâm Gia nhanh chóng buông lỏng tay ra, nhìn thấy cánh tay Corey bị cô bấu chặt tạo ra mấy vết lõm khá sâu, hơi ngượng ngùng: "Tôi không sao... Vừa nãy tôi quá khẩn trương đã làm anh bị thương, thật xin lỗi."

Corey cảm thấy thật buồn cười, chút đau nhứt này chỉ là gãi ngứa, Lâm Gia áy náy căn bản là không cần thiết.

Ánh mắt Corey nhìn Lâm Gia càng thêm nhu hòa: "Sắc mặt cô không tốt lắm, để tôi đưa cô trở về nghỉ ngơi."

"A, được, làm phiền anh." Lâm Gia gật gật đầu, tuy rằng vẫn còn lo lắng cho Devic, nhưng cô rõ ràng bây giờ mình ở lại cũng không giúp được cái gì, hơn nữa trong lòng cô còn đang băn khoăn chuyện Ngân Hồ, cô muốn tìm cơ hội nhờ Tần Hiểu giúp cô nói với tướng quân Clermont, có thể cho cô được gặp Ngân Hồ.

Hoffman ho nhẹ một tiếng, chen vào nói: "Thượng tá Corey, tướng quân Clermont đã an bài cho quý cô Lâm Gia nhân viên bảo vệ riêng rồi, trong lúc dừng lại khu D9 cô ấy không cần người khác bảo vệ."

Corey nhún nhún mày, ần nhẩn ả giận đang nhen nhóm trong lòng, nhìn thẳng Hoffman nghiêm túc nói: "Nếu bộ chỉ huy tối cao đã phê chuẩn cho tôi trở thành thành viên bộ đội đặc chủng hộ tống Lâm Gia, thì tôi đây là đang phụ trách an toàn toàn bộ hành trình của cô ấy, bất luận ở đâu, tôi cũng đều có trách nhiệm bảo vệ cô ấy, ai cũng không thể gạt tôi ra ngoài."

Hoffman liếc mắt nhìn Corey: "Chẳng lẽ ý tứ của thượng tá là phải làm cận thân hộ vệ cho quý cô Lâm Gia?"

Corey mặt không chút thay đổi, giọng điệu kiên định: "Tôi chỉ đang tuân theo chỉ lệnh của thượng tướng, ngài có nghi vấn gì sao?"

Nghe hai người đối thoại, nghĩ đến định nghĩa của từ cận thân hộ vệ ở thế giới này, lòng Lâm Gia thoáng cái chùng xuống.

Vừa nghĩ đến những ngày kế tiếp, Corey sẽ thời thời khắc khắc đi theo bên người cô, không hề có kỳ quan sát cô tắm rửa ngủ nghỉ, Lâm Gia lập tức cảm thấy vô cùng rối rắm.

So với khu D9 đảm cận thân hộ vệ "thanh niên sức trâu" được phái tới bảo vệ cô kia, thì đương nhiên Corey gần gũi với cô hơn một chút. Nói thật, ấn tượng của cô với người đàn ông này khá tốt. Corey rất có phong độ quý ông, bộ dạng cũng không khó coi, còn đã từng cứu cô, thay cô giải vây.

Anh cũng không háo sắc giống Cain, cũng không âm trầm như Hoffman, thoát nhìn là loại người thành thực, đáng tin cậy. Được rồi, nếu lúc cô tắm rửa không biết chỉ định người nào trong đám người kia thì cô tình nguyện chọn Corey, không chọn Healy hay người nào khác.

Lâm Gia đang không ngừng suy nghĩ thì một âm thanh quen thuộc bỗng nhiên vang lên: "Corey! Tình trạng của Devic thế nào? Cậu ta vẫn còn sống chứ?"

Lâm Gia ngẩng đầu nhìn, không ngờ Cain lại tự mình tìm đến đây. Chỉ thấy anh mặc qua loa bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, áo còn chưa cài nút, lộ ra phần ngực rắn chắc toàn băng vải, một tay đỡ vách tường chậm rãi đi đến chỗ bọn họ.

Corey vội vàng bước đến đỡ lấy anh: "Cậu chạy tới đây làm gì? Devic tạm thời không sao. Nhưng cũng không phải hoàn toàn có thể sống sót, phải xem cậu ấy có thể vượt qua hai mươi tư giờ kế tiếp hay không rồi mới tính tiếp."

Cain cậy mạnh hất nhẹ tay Corey ra, nửa người tựa vào trên vách tường chống đỡ cơ thể, nhún mày nói: "Nghe Devic có chuyện, làm sao mà tôi có thể ngồi yên được? ! Chỉ là cái tên bác sĩ đáng ghét kia không cho phép tôi đi ra, tôi chỉ còn cách thừa dịp bọn họ không chú ý mà trốn ra."

Lâm Gia nhìn thấy băng vải trong ngực Cain không có chảy máu, âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nghe anh nói như vậy, cảm thấy anh mặc dù có chút háo sắc, nhưng vẫn rất chính trực, lại thật lòng quan tâm đến bạn bè, thật sự tính cách cũng không đến nỗi nào.

Cain nhìn thấy Lâm Gia thân thiết nhìn chăm chú vào mình, đôi mắt lập tức sáng lên, người lập tức có tinh thần, thẳng lưng nói với Corey: "Corey, vừa rồi mình đã nghe hết toàn bộ. Mình cũng được cấp trên của thủ đô phê chuẩn làm bộ đội đặc chủng của Lâm Gia, có nghĩa vụ hộ tống cô ấy trong suốt hành trình được bình an đến thủ đô, các người đường mơ tưởng ném tôi ra!"

Hoffman gi皱 cợt cười một tiếng: "Thiếu tá Cain, hiện tại với cái bộ dạng này cậu còn có thể bảo vệ ai?"

Cain tức giận trừng mắt nhìn Hoffman, ưỡn ngực hô: "Dù cho tay chân tôi có bị què thật đi nữa thì cũng hơn xa so với người nào đó tay trái gà không chặt cần phải có người khác bảo vệ, rõ ràng là!"

Sắc mặt Hoffman trầm xuống, ánh mắt trở nên u tối hung ác.

Anh xuất thân từ gia đình quân nhân địa vị hiển hách, đáng tiếc từ nhỏ thân thể anh yếu ớt, không có cách nào như các nam nhân khác trong gia tộc trên chiến trường lập được những chiến công hiển hách, tranh nhau quân hàm cao.

Lòng tự trọng của Hoffman rất mạnh, anh hạ quyết tâm vô luận thể nào đi nữa cũng muốn được làm quân nhân, tổ chức cơ thể không cho phép anh học ở trường quân đội hay đến trại huấn luyện, nên anh liền liều mạng học tập và thi đỗ trường cao đẳng hợp chủng quốc giỏi nhất quốc gia khoa nghiên cứu virus, sau khi tốt nghiệp trải qua một phen nỗ lực nữa mới có thể tiến vào thủ đô làm quan chấp pháp, vài năm sau rốt cục đạt được quân hàm thượng tá. Mặc dù Hoffman phải trải qua muôn vàn gian khổ mới đạt được thân phận quân nhân, nhưng mà trong mắt cha mẹ anh, những người làm quan chấp pháp không được tính là quân nhân chân chính, bao nhiêu cố gắng của anh đều không được gia tộc chấp nhận.

Corey thấy sắc mặt Hoffman càng ngày càng âm trầm, trong lòng thầm kêu không ổn. Anh đã từng nghe qua nhiều lời đồn đại về gia tộc Hoffman, trong lòng biết trong lúc vô ý Cain đã xúc phạm đến Hoffman. Hoffman là quan lớn mà bộ chỉ huy tối cao ở thủ đô phái xuống, đắc tội với anh ta không được lợi gì mà còn chọc giận anh ta, sợ rằng sẽ bị đoạt tư cách hộ tống Lâm Gia.

Corey vội vàng nghiêm khắc khiển trách Cain: "Cậu cũng có mệnh nễ gì đâu chứ? Muốn có thể tận lực làm việc thì trước hết để cho bác sĩ giúp cậu chữa khỏi mấy vết thương này, mau trở về phòng bệnh đi!" Không đợi Cain mở miệng, anh đã nhanh bắt lấy cánh tay Cain kéo đi.

Hoffman im lặng nhìn Corey kéo Cain đang không ngừng kháng nghị biến mất ở cuối hành lang, sau đó mới xoay người nói với Lâm Gia: "Cô đi về trước nghỉ ngơi cho tốt, nếu Ngân Hồ và Devic có chuyện gì tôi sẽ phái người đến báo cho cô."

Anh lệnh cho đám người Healy dẫn Lâm Gia trở về phòng khách đặc biệt, còn bản thân thì lưu lại phòng giám sát tiếp tục quan sát Devic.

Lúc Lâm Gia trở lại phòng khách, nhân viên phục vụ đưa cơm chiều cho bọn họ.

Phần ăn của Lâm Gia có vẻ phong phú, thịt bò beefsteak và rau xanh, còn có một ổ bánh mì trắng thêm vài món điểm tâm ngọt, mà bữa tối của đám thủ vệ là một ổ bánh mì lúa mạch kẹp thịt heo nướng thật to.

Lâm Gia ngồi ở chính giữa bàn ăn, nhìn thức ăn trong đĩa của mình không hề có ý muốn động dao nĩa, đãi ngộ đặc biệt này làm cho cô cảm thấy có chút bất an.

Cô cũng không quá tán đồng chế độ bảo vệ phụ nữ quá mức này, mặc dù phụ nữ cực kì trân quý, hơn nữa còn gánh vác trọng trách sinh dục, nhưng bảo vệ quá mức đối với phụ nữ mà nói cũng không phải là chuyện tốt, đóa hoa trong tủ kính luôn rất dễ dàng bị bẻ gãy.

Dù sao đây cũng là thời đại zombie hoành hành ác liệt, phụ nữ được sống một cuộc sống an nhàn sung sướng thật sự có vẻ không thích hợp. Nếu như phụ nữ được đàn ông bảo vệ sẽ hình thành thói quen, một khi gặp phải tình huống mất đi sự che chở này thì khả năng chết chắc là rất cao.

Lâm Gia vẫn luôn cúi đầu xuất thần suy nghĩ một hồi lâu mới ngẩng đầu, lại phát hiện đám người Healy đều đang tha thiết nhìn chăm chú vào mình, không có người nào động thức ăn ở trước mặt.

Lâm Gia bị bọn họ nhìn đến phát sợ, cười gượng nói: "Các anh tại sao không ăn cơm?"

Healy ngớ ngẩn cười cười: "Ngài còn chưa ăn, chúng tôi đương nhiên cũng không thể ăn trước."

Nghe vậy Lâm Gia cầm lấy dao nĩa cắt một miếng thịt bỏ vào miệng, vừa ăn vừa cười nói: "Nha, tôi ăn rồi, các anh cũng mau ăn đi."

Chung nam bị Lâm Gia tươi cười làm dao động, trở mặt một hồi rồi mới ngây ngô cười cầm bánh mì to béo kia lên ăn, rất nhanh đã ăn xong hết.

Lâm Gia liếc nhìn trước miệng Healy còn chưa liếm hết, nhẹ nhàng đưa đĩa của mình đặt xuống trước mặt anh: "Tôi ăn không hết nhiều thức ăn như vậy, anh giúp tôi ăn phần còn lại đi."

Healy thụ sủng nhược kinh nhìn Lâm gia, nói chuyện cũng lắp bắp: "Cho... Cho tôi ăn sao?"

Đám người còn lại thấy thế trong lòng chua lỏm, tất cả đều bắn ra ánh mắt đao kiếm hung hăng nhìn Healy, phải biết rằng đây chính là Lâm Gia tỏ vẻ có hảo cảm với Healy nha! Có nghĩa là tiêu tử Healy này so với ai trong số họ cũng đều có cơ hội cùng Lâm Gia tiến hành chiều sâu tiếp xúc cao hơn!

Lâm Gia thân nhiên cười nói: "Đúng vậy, dù sao tôi cũng ăn không nổi." Cô cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ là đơn thuần cảm thấy thức ăn ở thế giới này thiếu thốn, không thể lãng phí dù là một chút, mà mình lại ăn không vô, cho nên mới cho người khác ăn, đối với cô thì cho ai cũng vậy thôi. Chẳng qua

Healy ngồi gần cô nhất, hai người cũng như có chút quen biết nên mới cho anh ta ăn.

Healy kích động tay cũng run rẩy, suýt chút nữa ngay cả dao nĩa cũng cầm không được, anh thập phần quý trọng thức ăn Lâm Gia đưa, cẩn thận cắt vụn, sau đó chậm rãi ăn hết, ngay cả một giọt canh nước cũng không chừa lại.

Lâm Gia che miệng lặng lẽ ngáp một cái, từ lúc xuyên qua đến giờ cô chỉ mới chớp mắt được hai tiếng trên máy bay, thật sự đã chịu đựng hết nỗi, thậm chí tắm rửa xong sẽ thoải mái ngủ một chút.

Lâm Gia vừa đứng lên, chúng nam lập tức đi theo đứng dậy, tất cả đều mắt trông mong nhìn cô, hù cô hết hồn.

Healy hỏi: "Ngài có phải là muốn đi nghỉ ngơi?"

Lâm Gia gật gật đầu: "Tôi hơi mệt, muốn đi ngủ."

Ánh mắt Healy lóe lên, trán định cười nói: "Vậy thỉnh ngài chỉ định mấy người trong số chúng tôi ngủ cùng đi."

Cùng ngủ? ! ! Trong đầu Lâm Gia ầm một cái, trong lòng nhất thời kêu rên không ngừng, cô suýt chút nữa đã quên đám thanh niên này là cận thân hộ vệ! Cô đi đến đâu bọn họ liền theo tới đó, ngay cả tắm rửa ăn ngủ cũng phải đi theo! Thật sự rất nguy hiểm, cô không cần đâu!

"Tôi muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một lúc, các anh không cần ngủ cùng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Lâm Gia ý đồ thuyết phục bọn họ.

Healy như chém đinh chặt sắt lắc đầu bác bỏ: "Không thể! Bên người ngài gì lúc nào cũng phải có cận thân hộ vệ đi cùng. Lúc phụ nữ nghỉ ngơi một mình thật sự khá là nguy hiểm, có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn phát sinh trong lúc ngài ngủ, cho nên lúc nghỉ ngơi nhất định phải có người bảo vệ, đây là pháp luật quy định."

Khóe miệng Lâm Gia co rút, thậm chí chẳng phải là có đám đàn ông mấy người đi cùng nên lúc phụ nữ ngủ mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao!

Cô đau đầu an ủi: "Nếu các anh đã nhất định như vậy, vậy nằm dưới đất nghỉ ngơi hoặc là ngủ xô pha đi." Như vậy là được rồi chứ, không cùng nhau ngủ trên một cái trên giường thì nguy hiểm sẽ nhỏ đi một chút.

"Cách này chỉ sợ là không thể." Healy vẽ mặt còn do dự: "Theo quy định, chúng tôi phải cùng ngài ngủ trên giường."

Lâm Gia bỗng nhiên rất muốn đánh người, đây là cái quy định gì? ! Thời đại này phụ nữ rất thừa thớt nên có thể lợi dụng pháp luật tạo ra hết cơ hội này đến cơ hội khác để cho đàn ông hợp pháp ăn vụng sổ sàng sao? !

"Tôi chỉ ngủ một lát thôi, sẽ không gặp chuyện không may..." Lâm Gia ai oán giãy dụa.

"Chỉ sợ ngài chỉ ngủ năm phút đồng hồ, cũng phải có người ngủ cùng." Healy nhăn mặt như ong mề, anh không hiểu vì sao Lâm Gia cố ý trái với quy định, chẳng lẽ cô không thấy bọn họ là muốn bảo vệ cô thật tốt sao?

Lâm Gia nhut chí ngậm miệng, cô rõ ràng vô luận mình trốn thế nào đi nữa cũng có kết cục "phải" cùng ngủ.

Lâm Gia nâng mắt vô cùng oán hận trừng mắt nhìn Healy, tức giận nói: "Tốt lắm, các anh nhất quyết như vậy thì cũng chỉ có thể chọn một người, bằng không tôi thề rằng không ngủ."

Lâm Gia liếc nhìn họ, nhưng trong mắt Healy, chỉ cảm thấy vô cùng quyến rũ xinh đẹp. Tiểu tử đơn thuần lập tức đỏ mặt, tim đập giống như muốn phá lồng ngực mà ra, cả buổi mới ấp úng hỏi: "Vậy ngài muốn chỉ định ai?"

Anh nhớ lại vừa rồi Lâm Gia cố ý đưa thức ăn cho mình ăn, khẳng định chắc chắn Lâm Gia sẽ chỉ định anh cùng ngủ, vì thế trái tim trong lồng ngực nhảy cẫng cuồn cuộn .

Lâm Gia cắn môi quét mắt nhìn đám thanh niên xa lạ ánh mắt chờ mong, lòng thoáng bồn chồn, ai cô cũng không muốn chọn, phải làm sao bây giờ?

Một lát sau, Lâm Gia vô cùng gian nan giơ tay lên, đang chuẩn bị tùy tiện chỉ đại một người thì cửa đột nhiên mở ra .

Corey bước nhanh đến trước mặt Lâm Gia, trên mặt mang theo mỉm cười ấm áp: "Tôi vừa nói chuyện với Hoffman xong, hơi tốn chút thời gian, quý cô Lâm Gia, cô đã ăn cơm tối chưa?"

Lâm Gia nâng lên cánh tay chuyển một vòng, chỉ đến chớp mắt Corey, đôi mắt khẽ nhắm lại, đỏ mặt cắn răng nói: "Vậy thì anh đi, Corey, tôi chỉ định anh cùng ngủ... ngủ..."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sau khi Corey tắm rửa xong, bước chân trầm ổn đi vào phòng ngủ, cả người mang theo một trận mùi thơm cây cỏ tươi mát mà vào.

Lâm Gia đã sớm thay xong áo ngủ bằng tơ lụa mà Healy chuẩn bị cho cô, trong lúc Corey tắm rửa, cô ngồi ở bên giường, câu được câu không nói chuyện với Healy.

Healy rất là cố chấp, anh theo quy định pháp luật cận thân hộ vệ —— bắt buộc bên người Lâm Gia bất cứ lúc nào cũng phải có người bảo vệ, cố ý trong lúc Corey tắm rửa ở lại phòng ngủ bảo vệ Lâm Gia. Gặp phải một người cố hủ như vậy, Lâm Gia thật là không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

Có Healy ở bên cạnh, Lâm Gia lo lắng chỉ cần mình nằm xuống giường, thì tên thanh niên sức trâu này khẳng định sẽ lại lấy quy định gì đó ra để lừa cô, đúng lý hợp tình lên giường cùng ngủ. Cho nên mặc dù cô đã rất mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng không có đi ngủ trước. (Thanh niên sức trâu: raw dịch ra như vậy, convert là lẳng đầu thanh)

Không biết vì sao, lúc nhìn thấy Corey bước vào phòng ngủ, tâm tình Lâm Gia phút chốc yên tâm lạ thường.

Trên bờ vai dày rộng lớn của Corey đắp một cái khăn mặt, mái tóc ngắn màu đen ướt sũng đang từng giọt nhỏ xuống, trên trán còn vurun vài giọt nước. Anh mặc áo ngủ bằng vải bông màu xám rộng rãi, vạt áo hơi mở ra được thất lung tùy ý thất tại bên hông gầy gầy mà khỏe mạnh của anh, lộ ra lồng ngực tinh trắng màu đồng cổ và mấy khối cơ bụng mạnh mẽ, da thịt tinh tế căng tràn dưới ánh đèn mà tỏa ra hào quang như kim loại, áo ngủ không dài chỉ vừa đủ che khuất cặp mông căng tròn mà hữu lực của anh, lộ ra đôi chân hẹp dài cường tráng.

Corey nhìn thoáng qua Lâm Gia, nhẹ gật đầu với cô, sau đó nhìn Healy: "Trung úy Healy, cậu có thể đi ra ngoài rồi, tôi sẽ chiều cố quý cô Lâm Gia thật tốt."

Healy vạn phần không tình nguyện đứng lên, chậm rì rì rời khỏi phòng ngủ, lúc đi đến cửa còn quay đầu tràn đầy chờ mong nhìn nhìn Lâm Gia, thấy cô nhìn cũng không nhìn mình thì mới thất vọng đóng cửa rồi đi.

Nhìn Corey ném xuống khăn lau mặt, đi đến gần cô, Lâm Gia khản trương nói: "Thượng tá Corey, anh..."

"Xin yên tâm, ngài an tâm nghỉ ngơi đi." Corey như là biết Lâm Gia muốn nói gì, mỉm cười ngắt lời cô: "Chưa được ngài thực sự cho phép, tôi tuyệt đối sẽ không làm hành động vô lễ đối với ngài."

Mặt Lâm Gia đỏ lên, suy nghĩ trong lòng bị Corey nhìn thấu, có chút xấu hổ cười cười: "Thật có lỗi, là tôi suy nghĩ nhiều quá."

Cô cảm thấy suy nghĩ của bản thân có chút tiểu nhân, Corey và cô nghỉ ngơi trên cùng một cái giường, bất quá là tuân theo quy định pháp luật của thế giới này thôi.

Mặc dù phụ nữ trên Địa Cầu thời đại này rất thừa thốt, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả đàn ông đều là dã thú háo sắc vừa thấy phụ nữ là liền nghĩ bậy bạ nọ kia, huống hồ đám người Corey đều là quân nhân kỷ luật nghiêm minh, cùng cô ngủ chung chắc chắn thật sự chỉ là vì muốn bảo vệ cô mà thôi.

Lâm Gia vừa nghĩ như vậy, liền cảm thấy thoải mái hơn, lúc trước có lẽ là do cô lo lắng quá mức rồi, gãi gãi đầu, cười nói với Corey: "Tôi ngủ đây, chúc ngủ ngon, thượng tá Corey."

Cô nằm lên giường lăn vào bên trong, kéo chăn qua đắp lên người, đưa lưng về phía Corey nhắm đôi mắt lại.

Rất nhanh đèn tắt, xung quanh lập tức chìm vào trong bóng tối, cô cảm giác được giường lún xuống, sau đó truyền đến một loạt tiếng động nhỏ, xong liền không có động tĩnh gì nữa.

Một hồi lâu sau vẫn không nghe được động tĩnh gì, rốt cục Lâm Gia mới thả lỏng tâm tình, mảy đang nhú lại dần dần buông ra, cô thả lỏng thân thể đã co cứng, sau đó lập tức cảm thấy mệt mỏi lan ra toàn thân, không bao lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Nghe được Lâm Gia phát ra hô hấp đều đều, Corey ở bên cạnh nằm đưa lưng về phía cô lúc này mới thả lỏng thân thể đang căng thẳng, mở mắt ra lặng lẽ thở một hơi.

Bởi vì không muốn Lâm Gia sẽ quá mức khản trương nên Corey vẫn duy trì cùng một tư thế không dám động, mãi đến khi xác định Lâm Gia đã ngủ, anh mới dám thoải mái cử động tay chân.

Corey thật cẩn thận xoay người lại, nhìn về phía Lâm Gia.

Corey chưa từng cùng phụ nữ ngủ qua, một chút tiếp xúc thân mật cũng chỉ có năm đó đi vũ hội phải cùng bạn gái được chỉ định nhảy một khúc. Anh biết người bạn gái kia là do cấp trên cố ý an bài một lần ngợi khen, chỉ cần anh nguyện ý, có thể tận tình hưởng thụ một lần kết hợp vui vẻ. Nhưng anh đối với người phụ nữ đó không có cảm giác gì, từ đầu đến cuối đều duy trì khoảng cách với cô ta.

Nhưng mà hiện tại Lâm Gia nằm bên người anh thì không giống như vậy, Corey không biết nói như thế nào về cảm giác với Lâm Gia.

Lần đầu gặp mặt, anh kinh diễm bởi vẻ ngoài xinh đẹp của Lâm Gia, đồng thời càng thêm thương thức lúc cô gặp phải nguy hiểm mà vẫn có thể bình tĩnh

ứng xử. Mặc dù sợ hãi, bất luận phải đối mặt với loại hoàn cảnh nào đi nữa, cô gái này vẫn chưa bao giờ biểu lộ một chút cảm xúc tiêu cực. Cô luôn cố gắng tìm mọi biện pháp bảo vệ hai con mãnh thú nuôi từ nhỏ, trên đường đi cũng không khóc không nháo, im lặng nghe theo quân đội an bài, phối hợp kiểm tra.

Cô có ranh giới của mình, hiểu được phải tôn trọng nam nhân cũng rất tự tôn trọng bản thân mình. Làm phụ nữ, cô không cuồng vọng không tự đại, thái độ đối với các quan quân vừa không nịnh nọt cũng không ngạo mạn.

Nhớ vừa rồi Lâm Gia còn đỏ mặt với anh, khoe miệng Corey không kim được cong lên, đáy lòng nổi lên một cảm giác mềm mại không nói nên lời.

Trong nhận thức của anh, phụ nữ bình thường đã quen thậm chí hưởng thụ được cận thân hộ vệ bảo hộ bên người, duy chỉ có mỗi cô Lâm Gia không biết rõ lai lịch này, cô tựa hồ rất không tình nguyện nhận loại bảo vệ này, cố vất hết óc nghĩ biện pháp tránh né, kết quả vì không có cách gì trốn tránh được mà phiền não. Bất quá, cô như vậy ngược lại rất là đáng yêu..

Thành phố dưới đất vào buổi tối sau khi tắt đèn trong phòng ngủ thường rất ít ánh sáng, kỳ thật Corey không thấy rõ lúc ngủ Lâm Gia trong như thế nào, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng nằm nghiêng của cô. Nhưng với anh thì diện mạo của Lâm Gia lại càng ngày càng hiện ra rõ nét ở trong đầu, dần dần chiếm cứ tất cả suy nghĩ của anh.

Lâm Gia cảm giác mình đã ngủ thẳng một hơi tới sáng, lúc cô rời giường thì thấy Corey đang ngồi trên sô pha ở bên giường uống cà phê, anh ăn mặc chỉnh tề thần thái sáng láng, hiển nhiên đã dậy từ rất lâu.

Corey thấy cô đã tỉnh nên buông cà phê xuống, cầm lấy quần áo mới đã sớm chuẩn bị tốt ở bên cạnh, đứng dậy đi đến bên giường: "Quý cô Lâm Gia, tối hôm qua ngủ ngon chứ?"

Lâm Gia có chút ngượng ngùng cười cười với anh: "Uh, ngủ rất ngon."

"Vậy là tốt rồi." Corey cầm quần áo đặt lên giường: "Đây là quần áo chuẩn bị cho ngài. Một chút nữa quý cô Tân Hiểu sẽ đến đây mang ngài đi dùng bữa sáng, ngài mau chuẩn bị một chút."

Ánh mắt Lâm Gia lóe lên, muốn đi gặp Ngân Hồ phải được tướng quân Clermont đồng ý, cô cảm thấy biện pháp tốt nhất chính là nhờ Tân Hiểu hỗ trợ, mặc kệ có thể thành công hay không, cô cũng nhất định phải cố gắng thử xem.

Tắm rửa buổi sáng cũng là Corey đi cùng, trong phòng tắm sương mù lượn lờ, Lâm Gia cởi ra quần áo ngủ, thả mái tóc ra, dùng khăn tắm bao thân thể lại rồi chậm rãi bước vào trong ao, mãi đến khi nước ấm tràn qua gáy, mới cởi bỏ khăn tắm bắt đầu tẩy rửa.

Buổi sáng hôm qua khi tắm rửa bởi vì có Healy ở bên cạnh nên cô rất khẩn trương liều mạng, tắm rửa cực kì vội vàng, nhưng sau đó lại cảm thấy cả người cứ như vẫn chưa được rửa sạch sẽ nên rất khó chịu, mà hiện tại, rốt cục cô cũng có thể thoải mái nằm trong nước ngâm một lát.

Lâm Gia quay đầu nhìn thoáng qua bóng dáng cao lớn đứng sừng sững bên ngoài tắm màn thô, thấy anh thật sự chưa từng tiến vào, tâm tình lại thả lỏng mấy phần, không khỏi âm thầm may mắn đã lựa chọn Corey.

Trái ngược hoàn toàn với Healy đầu óc cổ hủ chỉ biết tuân theo chủ nghĩa phục vụ và làm việc, Corey xử sự linh hoạt hơn rất nhiều, vì người đó có vẻ như một quý ông thật thụ, ít nhất anh sẽ chú ý đến suy nghĩ của cô, không làm cô cảm thấy quá khó xử, có anh làm cận thân hộ vệ thật là tốt, chắn đi không ít phiền toái.

Corey đứng thẳng tắp đưa lưng về phía bể tắm, tuy rằng giờ phút này anh không nhìn thấy Lâm Gia, nhưng nghe được từ phía sau truyền đến tiếng nước và âm thanh Lâm Gia lơ đãng phát ra thoải mái ngâm nhẹ, ngửi được hương hoa hồng của sữa tắm, trong đầu đã không kiểm soát được mà vẽ ra hình dáng da thịt trơn bóng yếu điệu tuyệt mỹ của cô đang tắm trong ao, lập tức anh cảm thấy cả người khô nóng không chịu nổi, muốn vén rèm lên vọt vào nơi đã làm dục vọng của anh càng ngày càng mãnh liệt.

Corey cả người cứng ngắc căng thẳng, hốc mắt dần dần nhiễm màu đỏ tình dục, trán chảy ra từng giọt mồ hôi, theo thái dương mà rơi xuống, trong lòng bàn tay đang nắm chặt thành quyền đã sớm ướt đầm.

Corey cắn răng nhắm mắt lại hít sâu vài cái, buồn bực khó chịu cời một cục áo ra, trong cơ thể giống như bị lửa nóng thiêu đốt, dưới bụng cảm giác trướng đau càng ngày càng mãnh liệt, anh đã sắp nhẫn nại không nổi.

Không có cách gì tiếp tục áp chế được tình dục trong cơ thể đang mãnh liệt mà lên, Corey than nhẹ một tiếng, rốt cục kéo khóa kéo dưới quần xuống, tay lớn lạng yên cầm cái gì đó màu đỏ tím vừa nháy ra, nơi đó đã sớm căng trướng không chịu nổi, anh cấp tốc hoạt động tay của mình..

"Thượng tá Corey, tôi tắm xong rồi." Lâm Gia bước đi ra, cô thay bộ quần áo khác, lần này Tân Hiểu chuẩn bị cho cô một chiếc váy ngắn tay màu hồng nhạt được thắt lưng màu lá sen cột ở bên eo.

Lâm Gia sửa sang lại quần áo, nâng mắt ngai ngừng cười với Corey.

Hồ hấp của Corey trong nháy mắt chậm lại, ánh mắt giằng co không ngừng quét trên người Lâm Gia, chiếc váy hồng nhạt ngắn tới đầu gối càng tôn lên những đường nét của cô, so với hôm qua còn xinh đẹp hơn vài phần, trên người cô mang theo hương hoa hồng mê người, vì vừa tắm rửa xong nên da thịt sáng bóng ónh nhuận, giống như bóp nhẹ một cái cũng có thể chảy ra nước, hai má đỏ hồng như được đánh phấn, mi dài cong vút vẫn còn đọng chút nước, đôi mắt đen láy long lanh đỏ đang nhẹ nhàng nhìn anh.

Corey mở to đôi mắt, chỉ cảm thấy máu toàn thân cấp tốc hội tụ xuống bụng, hô hấp gần như tạm dừng.

Lâm Gia thấy ánh mắt Corey lóe sáng, nhìn mình một câu cũng không nói, không được tự nhiên kéo kéo váy, cười nói với Corey: "Quý cô Tân Hiểu khẳng định đã sớm đến rồi, chúng ta đi ra đi." Nói xong xoay người đi đến cánh cửa.

Corey bỗng nhiên nói: "Xin chờ một chút." Lâm Gia dừng lại, khó hiểu nhìn anh.

Corey đi đến phía sau cô, kéo xuống cái khăn đang quấn trên đầu cô, vén mái tóc mềm nhẹ của cô ra sau tai, ngón tay thô ráp cố ý hay vô tình lướt qua tai sau và da thịt trên cái cổ mẫn cảm của cô.

Corey cúi đầu, dán bên tai cô nhẹ giọng nói: "Ngài đã quên tháo khăn trùm đầu." Hơi thở ấm áp lướt qua trên cổ Lâm Gia, lồng ngực dày rộng rắn chắc gần như ép sát lên lưng cô.

Khoảng cách gần như thế, Lâm Gia hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi thở nam tính của riêng anh.

Corey thật sự đứng rất gần cô, anh có thể nhìn rõ lỗ tai phồng nộn của Lâm Gia trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, khóe môi hơi cong lên, sau đó lùi lại phía sau một bước đụng đụng cánh tay Lâm Gia: "Được rồi, chúng ta đi dùng điểm tâm thôi."

Lâm Gia sờ sờ hai má nóng bỏng, gật gật đầu: "Àn..."

Tân Hiểu quả nhiên đã sớm chờ trong phòng khách, thấy Lâm Gia đi ra, liền tươi cười chào đón, đánh giá cô từ trên xuống dưới một hồi mới thân thiết vòng tay qua tay cô: "Thật sự là mỹ nhân, cô là người xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp đó!"

Lâm Gia then thừng cười cười, cô thật sự cũng không rõ mình có bao nhiêu xinh đẹp: "Phu nhân, ngài quá khen, tôi cũng không phải mỹ nhân gì đâu."

Tân Hiểu kéo cô đi ra ngoài cửa: "Tôi nói thật mà, không phải là lời xã giao đâu, phụ nữ xinh đẹp tôi từng gặp qua không ít, trong đó chỉ có Clover là có thể cùng cô so sánh."

Trong lòng Lâm Gia vẫn đang vương bận chuyện khác, không muốn cùng cô ấy tiếp tục cái vấn đề dung mạo rồi rắm này thêm nữa, cô nói sang chuyện khác: "Phu nhân, tôi biết là rất đường đột, nhưng tôi muốn nhờ ngài giúp một chuyện."

Tân Hiểu mỉm cười nói: "Chuyện gì?"

Lâm Gia mím mím môi, nhanh chóng tìm từ thích hợp, trình trọng nói: "Là như thế này, hôm qua vừa cứu về một con hổ trắng, nó là được tôi từ nhỏ nuôi nấng trưởng thành, tên là Ngân Hồ. Buổi tối hôm trước Ngân Hồ vì cứu tôi mà bị thương. Nghe nói virus zombie trong cơ thể nó có dấu hiệu phát tác, theo quy định tôi không có cách gì gặp nó. Nhưng là, ngày mai tôi phải rời khỏi nơi này đến thủ đô, nếu như Ngân Hồ không thể đương đầu đến phút cuối, tôi chỉ sợ về sau sẽ không bao giờ thấy được nó. Phu nhân, ngài có thể giúp tôi nói với tướng quân không, cho phép tôi đi gặp nó một lát, chỉ cần nhìn một cái thôi cũng được."

Tân Hiểu vẫn là mỉm cười nhìn chăm chú vào cô, chỉ là chậm rãi buông lỏng tay cô ra: "Cô gái, tuy rằng tôi là bạn đời của tướng quân Clermont, nhưng cũng không có quyền can thiệp vào quyết định của anh ấy. Một lát nữa, tướng quân Clermont sẽ dùng bữa sáng cùng chúng ta, cô muốn nói cái gì thì trực tiếp nói với anh ấy đi."

Nhìn thấy ánh mắt của Tân Hiểu hoàn toàn không có chút độ ấm nào, lòng Lâm Gia liền trầm xuống, cũng không phải là cô để ý đến sự xa cách của Tân Hiểu, mà là sợ hãi cuối cùng vẫn không được gặp Ngân Hồ.

Trong lòng Lâm Gia hậm hực, trên đường đi cũng không nói nữa, Tân Hiểu cũng không chủ động bắt chuyện với cô.

Đến cửa nhà ăn, Corey thừa dịp người khác không chú ý, đi đến bên cạnh cô thấp giọng nói: "Cô đi xin Hoffman đi, cậu ta là người của thủ đô, có đặc quyền xử lý động vật bị nhiễm bệnh."

Nghe vậy đôi mắt Lâm Gia liền sáng lên, cảm kích ngẩng đầu nhìn Corey. Corey cũng hướng cô cười cười, xoay người nhường đường cho cô.

Bởi vì tướng quân Clermont còn chưa đến, mọi người cũng không thể ăn trước, nên đành phải ngồi chờ. Một lát sau, Clermont mới vội vàng chạy tới, theo sát phía sau là Hoffman.

Nhưng hai người cũng không phải đến để dùng bữa sáng, về mặt Clermont nghiêm túc, hẩn nhìn lướt qua mọi người, trầm giọng nói: "Tối hôm qua thiếu tá Devic của khu B10 bị thương được cứu trở về thì tất cả cơ quan đã bị suy kiệt toàn diện, cậu ta gặp kỳ tích mà tiếp tục gắng gượng được đến giờ, nhưng các cơ quan nội tạng trong cơ thể cậu ta lại xuất hiện biến hóa làm người ta khó có thể tin. Mới vừa rồi tôi và thượng tá Hoffman thương nghị một chút, quyết định đưa cậu ta và con hổ trắng kia đến sở nghiên cứu dịch bệnh ở thủ đô, vì thế khu D9 sẽ phái ra một quân đoàn bộ binh để hộ tống tổ đặc phái trở về thủ đô."

Tân Hiểu kinh ngạc đứng dậy hỏi: "Vì sao ngay cả hổ trắng cũng phải đưa đi? Khu D9 là nơi chuyên nghiên cứu virus động vật zombie, hổ trắng kia ở lại chỗ này quan sát không phải tốt hơn sao?"

Clermont nhíu nhíu mày, nhìn Hoffman.

Hoffman mặc quân phục màu trắng thẳng thớm sạch sẽ, sắc mặt rất là mỗi một, đôi mắt che kín tơ máu. Anh xoa xoa mi tâm, kiên nhẫn trả lời: "Bởi vì

con hổ trắng đó cực kì đặc biệt, nó đích thực đã bị nhiễm virus zombie, nhưng cho tới bây giờ virus còn chưa có thể ăn mòn thân thể nó, ngược lại các tế bào hồng cầu trong cơ thể nó sinh ra hiện tượng dung hợp khác thường, chúng tôi phát hiện loại biến dị này đang ảnh hưởng đến kết cấu gen của con hổ trắng, tình huống cực kì quý dị. Trước mắt tình trạng thân thể của con hổ trắng đó đã vượt qua phạm vi nghiên cứu virus động vật zombie của khu D9, cho nên phải đưa đến thủ đô quan sát nghiên cứu."

Sau khi Hoffman nói xong, mọi người hai mặt nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

Hoffman đi đến trước mặt Lâm Gia: "Quý cô Lâm Gia, hiện tại cô có thể đi gặp hổ trắng của cô. Tôi nghĩ có cô ở đó, đối với việc nghiên cứu hổ trắng sẽ tiến hành thuận lợi hơn."

Thấy Lâm Gia kinh hi đứng lên nhìn mình, vẻ hậm hực trên mặt lúc nãy của cô đã giảm đi rất nhiều, ánh mắt Hoffman trở nên nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Trên đường đến thủ đô, chúng tôi còn cần sự trợ giúp của cô."

Cách cửa kính thủy tinh dày được lưới sắt quấn quanh, Lâm Gia đứng ở ngoài cửa kính, nhìn chăm chú vào Ngân Hồ bị vòng sắt cố định bốn chân nằm ở trên bàn giải phẫu để theo dõi, trong mắt tràn đầy vẻ buồn rầu.

Ngân Hồ vẫn đang trong trạng thái hôn mê sâu, sau khi virus zombie phát tác, nó vẫn không ngừng sốt cao. Dụng cụ đo nhiệt độ cơ thể của Ngân Hồ trước mắt đã đạt tới 43 độ C, nó thật nhìn rất khó chịu.

Số liệu các hạng mục kiểm tra triệu chứng bệnh đều vượt qua tiêu chuẩn bình thường vài phần, cơ quan nội tạng không có xuất hiện dấu hiệu hư thối, ngay cả máu cũng không có xuất hiện tình trạng bị nhiễm virus zombie mà mất đi hoạt tính, ngược lại bởi vì virus zombie xâm nhập vào máu mà các tế bào hồng cầu sinh ra biến đổi nhanh, sức sống cũng tăng nhiều.

Quá trình virus zombie và tế bào hồng cầu dung hợp biến dị mang đến cho Ngân Hồ thật lớn thống khổ, mà nguyên nhân dung hợp biến dị thì căn bản tra không ra.

Vài người nghiên cứu viên mặc đồ phòng hộ đang vây quanh Ngân Hồ làm kiểm tra, Hoffman cũng ở trong đó, anh cùng người nghiên cứu viên nói chuyện với nhau, hai hàng lông mày nhăn lại, vẻ mặt ngưng trọng, trong lúc nói chuyện thỉnh thoảng quay đầu nhìn Lâm Gia một cái, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu trong đó còn mang theo thâm trầm nghi hoặc.

Lâm Gia không có chú ý ánh mắt của Hoffman, kể từ lúc cô bước chân vào đây đến giờ, tầm mắt chưa từng rời khỏi Ngân Hồ.

Trong lòng cô rất khó chịu, trước đây lúc Ngân Hồ và Tatu bị bệnh, đều là do cô tự mình chăm sóc trị liệu, nhưng mà bây giờ, cô chỉ có thể bị ngăn cách bên ngoài cửa sổ, bất lực nhìn nó đau đớn lại đau đớn.

Hoffman nói với cô, không có cách gì kết luận tình huống trước mắt của Ngân Hồ rốt cuộc là tốt hay xấu, cũng không có cách gì đoán trước Ngân Hồ có thể sống sót hay không. Sau khi dị biến Ngân Hồ sẽ biến thành bộ dạng gì, trước mắt nghiên cứu viên cũng chưa biết, nhưng nếu như trong quá trình dị biến không có cách nào khống chế được nó, quân đội sẽ áp dụng biện pháp cũ-chính là giết nó.

Lâm Gia hít sâu một hơi, đôi môi mím thành một đường thẳng tắp, đôi mắt dùng sức chớp chớp, cố gắng bức nước mắt sắp tràn ra trở về, tay đặt trên cửa kính thủy tinh siết lấy lưới sắt, trong lòng không ngừng cổ vũ Ngân Hồ.

Corey đứng phía sau Lâm Gia, yên lặng nhìn ngón tay thon dài của cô, cực lực khắc chế xúc động muốn ôm thân thể mảnh khảnh mềm mại của cô vào trong ngực.

Anh nhìn ra được, Lâm Gia là loại người trong cứng ngoài mềm, nội tâm cô cũng không yếu đuối, không cần sự đồng tình hay an ủi vô nghĩa, nhưng cho dù là vậy, thì mỗi khi anh nhìn thấy Lâm Gia như thế, vẫn không kiềm chế được khát vọng muốn tới gần cô, muốn ôm lấy cô mà an ủi.

Loại ý nghĩ này làm cho chính Corey cũng cảm thấy rất kinh ngạc, mới có thời gian hai ngày ngắn ngủi, anh như thế nào lại trở thành bộ dạng chấp nhất không muốn buông tay Lâm Gia?

Trong lúc Corey đang nghi hoặc không biết làm sao, thì đột nhiên Ngân Hồ phát ra một tiếng rống lớn, thân thể cao lớn nặng nề run rẩy vài cái, giãy giụa làm cho vòng sắt vang lên mấy tiếng loảng xoảng.

Ngoại trừ Hoffman, còn lại vài người nghiên cứu viên đều hoảng sợ lùi lại phía sau.

Ngân Hồ dồn dập thờ phỉ phò, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ trầm trọng, toàn thân căng thẳng không khống chế được mà co rút, từng khối từng khối bắp thịt nhô lên, vòng sắt cố định bốn chân nó bị nó dùng sức vùng vẫy mà bắt đầu lỏng ra.

Chỉ chốc lát sau, hô hấp Ngân Hồ càng trở nên dồn dập, tiếng gầm rú càng ngày càng thống khổ, lông trên bụng phập phồng kịch liệt, toàn bộ thân thể không khống chế được co rút liên tục, chỗ miệng vết thương trào ra một dòng chất lỏng màu đỏ tím, vòng sắt cố định chân trước bên trái bị nó giựt mạnh mà nứt toạc ra, đinh ốc bay nhanh ra ngoài.

Nhóm nghiên cứu viên sợ tới mức hét ầm lên, ai cũng đều muốn thoát khỏi phòng bệnh, Hoffman móc súng lục ra nhắm ngay phía Ngân Hồ, hét lớn với đám người sắp xông ra ngoài kia: "Không cần hoảng! Lập tức tìm cho nó một liều thuốc mê! Nếu vẫn không được, tôi sẽ nổ súng giết nó!"

Nhìn thấy súng lục trong tay Hoffman, rốt cuộc Lâm Gia không thể nhịn được nữa, cô vỗ cửa kính hô lớn: "Ngân Hồ! Ngươi mau bình tĩnh lại cho ta! Ngân Hồ! Có nghe thấy không!" Thân thể Ngân Hồ mạnh mẽ chấn động một cái, hai mắt rõ ràng đang nhắm chặt lại lập tức mở ra, đôi mắt màu đỏ rực

vàng tìm kiếm ánh mắt Lâm Gia, vừa vận chống lại tầm mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Bắp thịt toàn thân Ngân Hồ đột nhiên xoắn suốt lên thành từng khối từng khối như muốn nứt toạc ra, vòng sắt khóa chân trước bên phải cũng bị nó bứt bay ra ngoài.

Cả người nó nâng lên, ngẩng đầu hung ác hướng về Lâm Gia rống to một tiếng, thanh âm quanh quẩn vang vọng trong phòng giám sát, cửa kính cũng bị tiếng gầm làm rung động kịch liệt như sắp vỡ nát.

Nhân viên y tế sợ tới mức kêu sợ hãi mở cửa chạy ra ngoài, sắc mặt Hoffman trắng bệch, tay trái khẽ xoa ngực, trên mặt xẹt qua một tia thống khổ, tay phải cầm súng không khống chế được mà nhẹ nhàng run rẩy.

Ngân Hồ phát hiện bản thân bị khóa ở trên giường, điên cuồng rống lên ra sức vùng vẫy, hai cái vòng sắt khóa chân sau rất nhanh cũng bị bung ra.

Hoffman nhắm mắt lại căng môi chịu đựng nỗi khiếp sợ trong lòng, một lần nữa nâng lên cánh tay phải nhắm ngay Ngân Hồ.

Anh đang chuẩn bị kéo cò súng, đúng lúc Corey xông vào bắt lấy tay phải nhấc lên, một tiếng súng nổ vang lên, viên đạn bắn thủng trần nhà.

Một bóng dáng hồng nhạt xẹt qua người bọn họ, cầm lấy ống tiêm thuốc mê trên bàn, nhào về phía hồ trắng đang giãy dụa kịch liệt, không để ý cả người bị hồ trắng đầy máu làm vấy bẩn, mở ra hai tay một phen ôm cổ của nó, kề môi vào lỗ tai nó hô lớn: "Ngân Hồ! ! Bình tĩnh một chút! ! Ta là Lâm Gia! !"

Ý thức đã bắt đầu tan rã Ngân Hồ làm sao có thể nghe được Lâm Gia nói gì, nó cuồng bạo mà vùng vẫy cái cổ, Lâm Gia bị một lực lớn hất hai chân lên khỏi mặt đất, nửa người bị hung hăng đụng đến xe đẩy y tế bên cạnh.

Xe đẩy bị cô đụng làm toàn bộ dụng cụ đổ ra hết, dụng cụ phẫu thuật rơi đầy đất, thậm chí có mấy chuỗi dao còn bay lên ghim vào vách tường.

Lưng và hai chân Lâm Gia truyền đến đau nhức suốt chút nữa làm cho cô hít thở không thông, bên thắt lưng bị móng vuốt của Ngân Hồ cào thành mấy đường, cô gất gao cắn răng nuốt tiếng kêu đau đớn xuống. May mắn Ngân Hồ vẫn còn một chút lý trí, vừa rồi là cô liều chết bám lấy da lông trên cổ Ngân Hồ, nên cả người mới không bị quăng đi, còn không mấy cái dao phẫu thuật bị hất đi kia sẽ đâm hết lên người cô.

Khứu giác nhạy bén của Ngân Hồ đột nhiên ngửi được mùi máu tươi quen thuộc, thân thể đột nhiên cứng đờ đình chỉ mọi hoạt động. Nó là tiểu hồ mà Lâm Gia tự tay nuôi lớn, từ trong xương tủy đã sớm khắc sâu mùi máu của Lâm Gia, Lâm Gia bị thương đã gọi về được một tia lý trí của Ngân Hồ.

Ngân Hồ hơi mở miệng trầm trọng thở hào hển, đồng tử màu đỏ kịch liệt co rút lại.

Một lát sau Ngân Hồ hồng hộc thở phì phò, chậm rãi cúi người xuống nằm sát trên giường sắt, thu hồi móng vuốt dùng sức bấu ở trên giường, thân thể không nhịn được run rẩy, cực lực áp chế trong xúc động mãnh liệt muốn tàn sát bừa bãi trong đầu.

Lâm Gia phát hiện biến hóa của Ngân Hồ, cô ngẩng đầu phát ra tiếng gọi nhẹ nhàng từ trong cổ họng: "Ngân Hồ, Ngân Hồ..."

Con mắt Ngân Hồ run rẩy, nửa ngày sau mới cứng ngắc quay đầu nhìn Lâm Gia, màu đỏ như máu trong mắt chậm rãi tan ra một chút ánh sáng.

Lâm Gia tiến tới đặt trán cô kề lên trán Ngân Hồ, nhìn vào đôi mắt nó, ôn nhu nói: "Ta ở đây, Ngân Hồ, ngươi phải kiên trì. Ta không sao, ngươi cũng không được phép có việc gì, cũng không cho phép phát cuồng, không cho phép từ bỏ, có nghe hay không..."

Đôi mắt Ngân Hồ rung động kịch liệt, màu đỏ như máu nhạt đi không ít, lộ ra một chút màu lam trong suốt. Nó khò khè vuron đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm mặt Lâm Gia, nhưng rất nhanh liền cúi đầu đem đầu chôn ở trong chân trước, toàn thân khắc chế không được không ngừng co rút, miệng phát ra thanh âm gầm nhẹ đè nén thống khổ.

Lâm Gia buông tay ra, nhìn đau cô hết sức đứng lên, thuận thực đem thuốc gây mê tiêm vào thân thể Ngân Hồ.

Một lát sau, Ngân Hồ dần dần không còn rung động nữa, đôi mắt nửa khép hờ, hô hấp trong nháy mắt cũng khôi phục ổn định.

Lâm Gia dùng băng gạc lau đi máu trộn lẫn với nước bọt bên miệng nó, cúi người ôm lấy cổ nó, đem đầu dán ở bên tai nó, ngón tay nhẹ nhàng chải vuốt từng sợi lông mềm mại trên cổ nó, vừa phát ra tiếng rừ rừ trầm thấp như tiếng mèo.

Ngân hồ nghe nghe, ánh mắt dần dần tan rã, đồng tử dần dần phóng đại, không bao lâu liền nhắm lại đôi mắt chìm vào ngủ say.

Đám người Healy ở viện điều trị nghe được tiếng súng vang thì vội vàng chạy vào, bọn họ thấy được toàn bộ quá trình Lâm Gia trấn an Ngân Hồ, vừa e

ngại vừa kinh dị lại bội phục nhìn Lâm Gia.

Hoffman dùng sức bỏ tay Corey ra, xông lên trước đem dụng cụ thăm dò một lần nữa gắn vào trên người Ngân Hồ.

Khởi động dụng cụ, cho thấy nhiệt độ cơ thể của Ngân Hồ đã giảm xuống một chút, nhưng số liệu các hạng mục kiểm tra triệu chứng bệnh cũng không dùng biến hóa, vẫn chưa ổn định.

Hoffman đổi một đôi bao tay khác, lấy ngón tay quét một chút vết máu màu tím đã bắt đầu đông lại trên miệng vết thương của Ngân Hồ, tay nhẹ vãn về ngửi ngửi một chút, lông mi nhăn càng chặt.

Anh ngẩng đầu nhìn Ngân Hồ, lại gặp đôi mắt lóe sáng của Lâm Gia, không khỏi ngẩn người.

Lâm Gia nhanh chóng rũ mi mắt xuống, không để cho Hoffman bắt được ưu tư trong mắt cô.

"Thượng tá Hoffman..." Khi Lâm Gia ngẩng đầu lần nữa, trong mắt chỉ còn lại cầu xin, cô ôm lấy Ngân Hồ không chịu buông tay, thành khẩn thỉnh cầu nói: "Vừa rồi ngài cũng thấy đó, cho dù Ngân Hồ thống khổ đến thế nào đi nữa cũng có thể nghe hiểu của lời nói của tôi, nó không có biến thành zombie, cũng không có đá thương người khác, nó thật sự có thể chịu người khác khống chế. Ngài không phải muốn đưa nó đến thủ đô sao, tôi nguyện ý toàn lực hiệp trợ các ngài. Có tôi đi cùng, Ngân Hồ tuyệt đối sẽ không làm tổn thương con người. Cho nên, trong lúc này xin ngài đừng dễ dàng giết nó như vậy nữa, có được không?"

Hoffman nhìn chăm chú vào Lâm Gia, ánh mắt lóe lên ánh sáng bất định.

Anh không có trả lời Lâm Gia, xoay người lạnh lùng nhìn lướt qua nhân viên bảo hộ đang lục tục trở lại phòng giám sát, lạnh giọng mệnh lệnh nói: "Trước khi hồ trắng này tĩnh lại, làm tốt tất cả công tác chuẩn bị, không cho phép xảy ra sơ xuất."

Corey đi qua đỡ Lâm Gia lên, nhìn đầu gối bầm tím và vết cào ướm đầy máu trên thắt lưng cô, tim co rút đau đớn lợi hại, xoay người ôm Lâm Gia lên.

Lâm Gia thỉnh thoảng bị anh bế lên, hoảng sợ, theo bản năng giật mình tránh né.

Corey buộc chặt cánh tay, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Cô bị thương, không cần lộn xộn."

Lâm Gia cũng rõ ràng thương thế của bản thân, vì thế không hề nhúc nhích, mà thành thật tựa vào trong ngực Corey, để anh ôm cô đến trên giường y tế ở phòng kế bên.

Corey gọi bác sĩ tới giúp cô xử lý vết thương, mà đám người Healy bị anh lấy lý do gây trở ngại trị liệu mà toàn bộ bị ngăn ở ngoài cửa không cho phép tiến vào.

Người bác sĩ trẻ tuổi đỏ mặt nói với Lâm Gia một tiếng thật có lỗi, mới bắt đầu bắt tay xử lý vết thương trên người cô.

Bởi vì vị thương ở vùng lưng và thắt lưng, nên chỉ có thể cắt quần áo trên lưng mới có thể xử lý được.

Ngân Hồ cũng không có trực tiếp công kích Lâm Gia, vết cào trên lưng Lâm Gia là do lúc Ngân Hồ vùng vẫy muốn thoát ra mà đầu ngón tay không cẩn thận cắt trúng cô, đã sớm cầm máu, cũng không có nghiêm trọng gì nhiều, khử trùng bôi thuốc, băng bó đơn giản một chút là được.

Nhưng phần lưng bị đụng lại có vẻ nghiêm trọng, khi bác sĩ cắt áo Lâm Gia, lộ ra một mảng lớn da thịt bị máu ứ đọng. Corey choáng váng hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy thần sắc đau lòng, thật hận người bị thương không phải là anh.

Bác sĩ đè mảng da thịt bị máu ứ đọng kia kiểm tra xem có bị gãy xương hay không, Lâm Gia lập tức đau đến lưng cứng đờ, dùng sức bắt lấy lan can giường bên cạnh. Cô cắn chặt môi dưới không rên một tiếng, cô im lặng để cho bác sĩ xử lý vết thương, không bao lâu trên trán liền chảy ra một tầng mồ hôi.

Một bàn tay ấm áp bao lấy mu bàn tay Lâm Gia, cầm chặt bàn tay mềm mại của cô, mồ hôi trên trán bị người dùng vải bông ôn nhu lau đi.

Mặt Lâm Gia trắng bệch căng cứng từ từ ngẩng đầu, đối diện với mắt thâm thúi của Corey. Tầm mắt hai người giao nhau trong chốc lát, Corey khẩn trương mím môi hơi hơi cong lên, cười cười cô vũ cô, ôn nhu nói: "Chịu đựng một chút, rất nhanh là tốt rồi."

Lâm Gia đau đến không có cách nào nói chuyện, khê gật đầu, nhắm mắt lại không tiếng động chịu đựng.

Bác sĩ rất nhanh xử lý tốt chỗ bị thương, nói với Corey: "May mà không có gãy xương, có mấy vùng thịt mềm hơi bầm tím một chút, cũng không nghiêm trọng lắm, mỗi ngày uống thuốc đúng giờ với lại nghỉ ngơi nửa tháng là ổn rồi."

Corey thở dài nhẹ nhõm một hơi, cời quân phục của mình ra cẩn thận khoác lên lưng Lâm Gia: "Cô bị thương hành động không tiện, tôi đi nói chuyện với Hoffman một lát, tạm thời cô ở lại khu D9 dưỡng thương, để cho cậu ta mang Devic và Ngân Hồ đi trước, qua mấy ngày chúng ta lại khởi hành sau."

Lâm Gia cả kinh, nhanh chóng bắt lấy tay anh, vội vàng nói: "Không cần đâu, thượng tá Corey! Mấy vết thương này không còn gì đáng lo nữa, tôi cam đoan sẽ không làm chậm trễ mọi người. Tôi phải đi cùng tổ đặc phái, chỉ có tôi mới có thể khống chế được Ngân Hồ. Nếu tôi không đi theo, nếu như Ngân Hồ đột nhiên phát cuồng, thượng tá Hoffman nhất định sẽ giết nó."

Corey do dự một chút, mặc dù anh không đành lòng, nhưng chung quy cũng không thể lờ đi ánh mắt cầu xin của Lâm Gia, rốt cuộc anh bắt đầu thở than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ tay nâng, trấn an nói: "Được rồi, tôi không nói."

Lúc này Lâm Gia mới yên lòng, nhìn Corey mà vui sướng cười cười: "Cám ơn anh..." Bởi vì lúc này phải nhịn đau đớn nên bên khóe mắt vẫn còn một chút nước, càng làm cô thêm xinh đẹp ôn nhu.

Corey nhìn thấy tim khẽ động, từ đôi mắt chuyển xuống môi mọng ónh nhuận vẫn còn in dấu răng, lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Yết hầu lần lên lần xuống, khuôn mặt râm nắng im lặng hiện lên đỏ ửng.

Anh cố tự trấn định lòng mình, xoay người ôm Lâm Gia lên: "Tôi đưa cô trở về." Lâm Gia ân một tiếng, vươn tay nắm lấy quần áo Corey ổn định thân thể. Cách lớp quần áo mỏng, từ ngực truyền đến xúc cảm ấm áp mềm mại, Corey tim đập lợi hại hơn.

Corey đi ra phòng y tế, không nhìn ánh mắt hâm mộ của đám cận thân hộ vệ kia, bước nhanh rời đi, đám người Healy thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Trở lại phòng khách, Corey ôm Lâm Gia tới trên giường trong phòng ngủ, Lâm Gia bị thương vùng lưng và thắt lưng bên trái, nên chỉ có thể nằm nghiêng ở trên giường. Corey không ra ngờ Lâm Gia lại chỉ định anh, sau khi đuổi hết tất cả sinh vật giống đực còn lại ra khỏi phòng ngủ, anh đi đến phòng tắm múc một chậu nước ấm đặt ở bên giường, lại tìm một cái khăn mặt ngâm vào trong nước.

Corey vắt cho ráo nước, lấy quần phục khoác cho Lâm Gia xuống, giúp cô chà lau máu vấy bẩn trên người một chút.

Lâm Gia cảm thấy trên người chột lạnh, vội vàng kéo chăn che khuất ngực, mặt quần bách đỏ bừng. Cô vẫn không có cách gì thích ứng cái loại thân cận chiếu cố này, lắp bắp nói: "Tôi, tôi tự mình làm..."

Corey lúc này không có đáp ứng cô, cự tuyệt rất kiên quyết: "Không thể." Nói xong nhấc lấy khăn lau vết máu trên người Lâm Gia, lực tay cực kì nhẹ nhàng, như sợ khí lực quá lớn sẽ đụng đau Lâm Gia.

Lâm Gia cũng không kiên trì nữa, chỉ nhắm lại đôi mắt im lặng để cho anh chà lau thân thể.

Da thịt non mềm trơn mượt tràn đầy co dãn, phần lưng dịu dàng và đường cong uyển chuyển của Lâm Gia ngay trước mắt Corey, anh cơ hồ phải dùng hết tự chủ mới khắc chế được chính mình không đi hôn lên khối thân thể xinh đẹp này.

Bốn phía xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh, chỉ nghe mỗi tiếng hít thở của hai người. Sau nửa ngày, Lâm Gia mới nghe được Corey khàn khàn nói: "Lần này là tôi thất trách, không có bảo vệ cô cho tốt. Về sau, sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như vậy nữa." Lâm Gia mở mắt, nhẹ mím môi, không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ đành im lặng không nói.

Hoffman theo thiếu tướng Clermont từ trong văn phòng đi ra, không đi được bao lâu thì gặp Tân Hiểu đang từ đối diện đi tới.

Hoffman đứng lại, làm một cái quân lễ với Tân Hiểu: "Phu nhân, chào ngài."

Tân Hiểu dịu dàng cười một tiếng: "Tướng quân có ở đây không?"

"Có, thưa phu nhân."

Tân Hiểu gật gù đầu, nhìn thoáng qua Hoffman một cái xong liền đi thẳng đến văn phòng. Sau khi đi được vài bước thì dừng lại xoay người gọi Hoffman, chần chờ một chút sau đó cười nói: "Cá nhân tôi cảm thấy, ngài không nên mang hồ trắng đi, nó ở lại khu D9 để chúng tôi quan sát có vẻ tốt hơn. Dù sao đối với noi chuyên ngành nghiên cứu virus động vật zombie như chúng tôi, thì cho dù là sở nghiên cứu bệnh dịch của thủ đô cũng so ra kém khu D9."

Hoffman ánh mắt chột lóe, mỉm cười nói: "Thật xin lỗi, phu nhân. Bộ chỉ huy tối cao đã truyền xuống chỉ thị, lệnh tổ đặc phái phải đem hồ trắng về thủ đô quan sát nghiên cứu."

Tươi cười của Tân Hiểu lập tức có chút cứng ngắc, trong mắt xẹt qua một tia căm giận, nhưng cô ta rất nhanh khôi phục lại thần thái tao nhã tự nhiên: "Tôi cũng chỉ đề nghị vậy thôi, mọi chuyện đương nhiên phải nghe theo bộ chỉ huy tối cao an bài." Nói xong xoay người bước nhanh rời đi.

Hoffman trầm mặc nhìn bóng dáng của cô ta, mãi đến khi cô ta đi vào văn phòng thiếu tướng thì mới xoay người rời khỏi.

Clermont đang ngồi ở sau bàn công tác xem văn kiện, nhìn thấy Tân Hiểu đi theo phía sau vệ binh bước vào, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

Sau khi người vệ binh rời khỏi văn phòng, hần liền vui sướng đứng lên, bước nhanh tiến lên ôm Tân Hiểu vào trong lòng: "Sao em lại tới đây?"

Tân Hiểu ôn nhu cười nói: "Anh dạo này bề bộn nhiều việc, trừ thời gian dùng cơm còn lại em khó được gặp anh. Anh đã không có thời gian tới tìm em, vậy em chỉ còn cách đến gặp anh."

Trong mắt Clermont tràn đầy triu mến, hần cúi đầu ngậm lấy môi Tân Hiểu.

Sau một hồi hai người âu yếm vành tai chạm tóc mai thì Clermont mặt mang áy náy cúi đầu bên cô tai nhẹ giọng nói: "Thật lâu không có ở cùng em, thật là có lỗi... Hôm nay phải triệu tập sĩ quan họp chọn lựa ra quân đoàn hộ tống tổ đặc phái, chỉ sợ sẽ làm việc đến tối, lại không có cách nào ở cùng em, em không cần chờ anh..."

Hắn dừng một chút, có chút không tình nguyện nói: "Anh cho Kiều An nghỉ mấy ngày, giờ chắc hẳn đã trở lại quân doanh, để hẳn ở cùng em đi."

Tân Hiểu ở trong ngực hắn cười nhẹ một tiếng, hai tay gắt gao ôm Clermont, ngẩng đầu kiễng chân hôn khẽ môi Clermont một chút, sau đó lại một lần nữa cùng hắn dây dưa thật lâu, mãi đến khi hô hấp của hai người đều có chút dồn dập mới buông nhau ra.

Tân Hiểu nhìn Clermont, trong mắt tràn đầy nồng đậm quyền uy, ngón tay thon khê vuốt cằm cương nghị của hắn, chột chột mũi hắn, dịu dàng nói: "Anh đó, lúc nào cũng nói một đường nghĩ một nẻo, anh chính là một cái bình dấm chua thật lớn, trong lòng rõ ràng không muốn để Kiều An gặp em, còn giả bộ rộng lượng. Đừng cho là em không biết, anh có ý thăng chức cho anh ấy, lệnh anh ấy tiến hành huấn luyện bí mật cho đám tân binh trong quân doanh kia, một lần là đi luôn hơn nửa năm, ngay cả một ngày nghỉ cũng không cho anh ấy."

Clermont bắt được bàn tay mềm của cô đưa lên môi khẽ hôn, thở dài: "Không sai, anh chính là không có cách nào chịu được cùng người đàn ông khác chia sẻ em, nhìn thấy Kiều An liền chán ghét liền ghen tị. Thật hy vọng anh có thể nhanh chóng thăng lên cấp thượng tướng, có thể chính thức trở thành người chồng hợp pháp duy nhất."

Ánh mắt Tân Hiểu liền âm u, cô nhắm mắt lại chôn mặt vào ngực Clermont, nửa ngày mới nhẹ giọng nói: "Em cũng hy vọng ngày đó nhanh đến."

Sau khi dùng xong bữa tối Tân Hiểu liền trở về phòng mình, tắm rửa sạch sẽ rồi chỉ mặc một chiếc áo ngủ bán trong suốt mỏng manh liền đi ra, mà giờ phút này trong phòng đã nhiều thêm một cái bóng đáng cao lớn.

"Hiệu Nhi, anh rất nhớ em..." Thanh âm Kiều An hùng hậu từ tính, hẳn yên lặng nhìn Tân Hiểu, ánh mắt thâm tình lưu luyến nhìn qua thân thể mềm mại của cô, sau đó mở rộng hai tay.

Tân Hiểu vui mừng chạy tới chỗ Kiều An, nhào vào lòng hắn ôm ấp, cánh tay ngọc mảnh khảnh vòng ở cổ hắn: "Em cũng rất nhớ anh, Kiều An..."

Kiều An gắt gao ôm cô, giống như muốn đem thân thể cô hòa nhập vào người hắn, hắn gấp đến độ không thể chờ cúi đầu bắt giữ môi mọng của cô, dùng sức trần trọc hút.

Tân Hiểu nhẹ ngậm một tiếng, thân thể nhất thời mềm nhũn ở trong lòng Kiều An, cơ thể chặt chẽ dán ở trên thân hình to lớn của hắn mà nhẹ nhàng vẫy vẫy, rất nhanh đã chìm ngời dục vọng của hắn đến mức gần như muốn nổ tung.

Kiều An thờ hờ ngẩng đầu, đôi mắt màu nâu hừng hực lửa dục. Hắn bế ngang Tân Hiểu ném lên trên giường, hơi thô bạo kéo áo ngủ trên người cô xuống, khi hắn phát hiện Tân Hiểu không mặc áo lót, thì lửa dục trong mắt càng lớn.

Kiều An nhanh chóng cởi bỏ tất cả chướng ngại vật trên người, hướng về Tân Hiểu đè ép xuống, thân hình cường tráng bao phủ toàn bộ cơ thể yếu ớt nhỏ bé của cô, rất nhanh trong phòng vang lên tiếng thờ dòn dập thô suyền của đàn ông và tiếng rên rỉ yếu ớt của phụ nữ, rất lâu sau, mây mưa mới tan đi.

Tân Hiểu mi dài che khuất mắt đẹp, ghé vào trong ngực dày rộng của Kiều An, tựa hồ cực hạn vui vẻ lúc này còn chưa tan hết.

Bàn tay to lớn của Kiều An nhẹ vỗ về cái lưng trần trụi mềm nhẵn của Tân Hiểu, cảm giác thoải mái từ trên lưng truyền đến, Tân Hiểu thích ý thờ dài, cọ cọ vào trong ngực Kiều An.

Sau khi Kiều An hôn hôn tóc đen của cô xong, mới oán giận nói: "Clermont càng ngày càng muốn độc chiếm em, còn dám lợi dụng chức quyền đem anh đi điều đi chỗ khác, làm hại anh quanh năm suốt tháng khó được ở với em mấy ngày. Nếu không phải pháp luật quy định hẳn không thể độc chiếm em, thì cho dù không có anh cũng sẽ có người khác cùng hẳn chia sẻ em, hẳn sẽ sớm phải anh đến quân đoàn tiên phong chịu chết đi."

Tân Hiểu mở mắt ra, hôn lồng ngực hắn một cái, ôn nhu nói: "Kiều An, Clermont không phải người như vậy, anh ấy sẽ không cố ý làm khó dễ anh. Năm nay khu D9 phải tới rất nhiều tân binh, đại bộ phận đều là bộ đội đặc chủng đang trong thời kì đào tạo, không phải tùy tiện người nào cũng đều có thể huấn phục bọn họ. Clermont tín nhiệm anh, mới cho anh đi huấn luyện đám tân binh này. Anh và anh ấy đều là người đàn ông mà em yêu nhất, em sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với các anh."

Kiều An kích động ôm chặt Tân Hiểu: "Anh biết, Hiệu Nhi, anh biết."

Khỏe môi Tân Hiểu kín đáo khẽ nhếch, cô đứng thẳng dậy nhìn chăm chú vào Kiều An: "Kiều An, anh có thể giúp em một việc hay không?"

"Em nói đi, anh khẳng định hỗ trợ." Kiều An mỉm cười khê vuốt khuôn mặt Tân Hiểu, đối với lời nhờ vả của cô, Kiều An cho tới bây giờ cũng chưa từng từ chối, chỉ sợ Tân Hiểu gọi hắn đi chết, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Tân Hiểu thấp giọng nói: "Em đã khuyên Clermont đồng ý cho anh gia nhập quân đoàn hộ tống tổ đặc phái của khu D9, em muốn anh làm..."

*****

Hôm nay Lâm Gia phải ăn bữa tối ở trên giường, Corey không cho cô xuống giường nửa bước, ngay cả đi toilet cũng là ôm cô đi. Đương nhiên anh chỉ là ôm cô đến toilet, xong liền đóng cửa chờ ở bên ngoài.

Đến buổi tối ngủ, lưng Lâm Gia đau đến không ngủ được, Corey không dám cho cô dùng loạn thuốc giảm đau, nên chỉ dùng khăn mặt bao túi nước ấm lại, xong rồi cẩn thận giúp cô đắp lên lưng làm tan vết bầm.

Sau một hồi, Lâm Gia cảm giác đau đớn hơi giảm, rốt cục chậm rãi ngủ. Mà Corey thì cả một đêm không dám ngủ say, sợ Lâm Gia buổi tối lúc ngủ sẽ đột nhiên phát sốt, nhưng may mà thể chất Lâm Gia khá tốt, ngủ một đêm tới sáng mà vẫn không bị gì.

Sáng sớm, Lâm Gia đã bị Cain lớn giọng đánh thức, chỉ nghe anh ở ngoài cửa lo lắng ồn ào: "Corey! Cậu đi ra đây nhanh lên! Chúng ta có phiền toái! Nhanh đi ra đây! !"

Corey đề Lâm Gia lại, ý bảo cô tiếp tục nghỉ ngơi, sau đó nhanh chóng mặc quần áo, mở cửa, một phen đẩy Cain muốn nhào vào trong ra, tức giận nói: "Cậu đánh thức Lâm Gia đó có biết không! Có việc gì quan trọng mà sáng sớm cậu đã chạy loạn tới đây, chẳng lẽ là tối hôm qua zombie cắn móng cậu sao?"

Cain không cam lòng mà rướn cổ nhìn vào trong phòng ngủ, mới buồn bực trả lời: "So với chuyện zombie cắn móng của anh đây thì chuyện kia còn khó giải quyết hơn! Hai cái tên trùng thối của không quân 27 vừa tới khu D9, bọn họ còn nói muốn gia nhập quân đoàn đặc chủng hộ tống tổ đặc phái đi thủ đô!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Corey lấy làm kinh hãi, không ngờ rằng thiếu tướng Randy của sư đoàn không quân hành động nhanh như vậy, xem ra bọn họ thật sự không cam lòng để binh đoàn bọc thép 8 độc chiếm Lâm Gia.

"Sư đoàn không quân phái người nào đến đây?"

Cain bĩu môi, trong mắt tràn đầy khinh bỉ: "Còn có thể là ai? Ngoài hai cái tên trùng thối Mike và Riva chứ! Nghe nói hôm qua thiếu tướng Randy biết được binh đoàn bọc thép 8 gia nhập quân đoàn đặc chủng của khu D9, thì lập tức đi gửi bản phát biểu đề xuất với thiếu tướng Rick. Trong bản phát biểu đó nói sư đoàn không quân 27 nhiều lần hiệp trợ binh đoàn bọc thép 8 tác chiến đánh bại đám zombie, nhưng lần nào phụ nữ được cứu về cơ hồ đều bị binh đoàn bọc thép chúng ta chiếm lấy, bọn họ không có được ngợi khen và phần thưởng công bằng, nên rất không phục. Yêu cầu bắt đầu từ bây giờ sẽ cùng binh đoàn bọc thép chúng ta phân chia công bằng phụ nữ được cứu về. Và tướng quân Rick cũng đã phê chuẩn thỉnh cầu của bọn họ!"

Corey vừa nghe là Mike và Riva, bất giác khẽ xiết lòng bàn tay của mình, tuy rằng bình thường anh và hai người này quan hệ không tốt chút nào, nhưng không thể không thừa nhận, năng lực tác chiến của hai người họ tương đối xuất sắc, nhất là Mike, trên đường hộ tống bọn họ sẽ rất có rất nhiều cơ hội lập công lớn, sau đó được tướng quân Rick khen ngợi và chiếm được sự ưu ái của Lâm Gia.

Tất cả phụ nữ của thời đại này cơ hồ đều thích đàn ông cường đại, hơn nữa Mike là loại người trầm ổn giáo hoạt, rất biết cách mang đến niềm vui cho phụ nữ. Năm năm trước, lúc Corey chỉ mới hai mươi một tuổi vẫn còn là cấp trung úy, anh được lệnh phải bảo vệ một cô gái tên Ruili đến khu A7, đó là lần đầu tiên anh động tâm với một cô gái, vậy mà đến khi cô gái cũng rất có hảo cảm đối với anh, tỏ vẻ nguyện ý cùng anh tiếp xúc. Ai ngờ không đến mấy ngày, đã bị Mike hoành đao đoạt ái, cuối cùng cô gái đó chủ động cùng Mike tiến hành chiều sâu kết hợp, sau còn cười nhạo anh không hiểu phong tình, không có phụ nữ nào thích đàn ông cứng nhắc như anh.

Corey biết Mike kỳ thật cũng không có thích gì cô gái đó, tất cả chỉ vì làm cho anh khó xử mới đoạt cô gái đó đi, còn xúi cô ấy nhục nhã anh.

Cái gai này vẫn luôn ghim sâu vào lòng Corey, không có cách gì nhổ ra, cho dù hai người sau này vẫn vì việc công mà hợp tác rất nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng không có cách gì để giải tỏa khúc mắc giữa hai người.

Mà lúc này đây, Corey lại thật sự có cảm tình với Lâm Gia. Anh xác định Lâm Gia chính là người con gái mà anh vẫn luôn tìm kiếm, anh làm sao có thể dễ dàng vì quy định pháp luật mà buông tha chứ, dù cho bên cạnh Lâm Gia có những người đàn ông khác, anh cũng nhất quyết không thể chịu đựng được trong số đó có Mike.

Corey còn muốn hỏi Cain vài câu, thì Clermont đã phái người mời anh đến văn phòng tướng quân, anh chỉ đành phải dặn dò Cain và Healy vài câu, sau đó mới đi theo vệ binh ra ngoài.

Cain xem xét phòng ngủ, rồi mới vỗ bả vai Healy một cái: "Các cậu canh giữ bên ngoài cho tốt! Tôi đi xem Lâm Gia." Nói xong liền nhắc chân hướng phòng ngủ mà đi.

Healy vội vàng chặn trước mặt anh, một bộ đứng đắn nói: "Thiếu tá Cain, cậu không thể đi vào một mình. Quý cô Lâm Gia không có chỉ định cậu hầu hạ bên cạnh cô ấy."

Đám người An Đức cũng bắt mắt trừng Cain, cái tên gia hỏa cả người quần đầy băng này dựa vào cái gì muốn một mình thân cận Lâm Gia?!

Cain nhếch đuôi lông mày, nhìn lướt qua chúng nam, nói với Healy: "Tôi hỏi cậu, trong số những người cận thân hộ vệ của Lâm Gia thì quân hàm của ai cao nhất?"

Healy còn thật sự nói: "Đương nhiên là thượng tá Corey."

Cain hai tay giao nhau ôm ở trước ngực, khoe miệng gọi lên: "Hiện tại Corey không ở đây, quân hàm ai cao nhất?"

Healy chần chờ một chút, không tình nguyện nói: "Là thiếu tá ngài..."

"Vây không phải xong rồi sao." Cain nhún vai, hất cằm liếc Healy: "Corey là cận thân hộ vệ được Lâm Gia chỉ định hầu hạ bên người, hiện giờ cậu ấy có việc tạm thời rời khỏi, đương nhiên tôi giúp cậu ấy chiếu cố Lâm Gia."

Healy không phục, kiên quyết đứng ở cửa không chịu tránh ra: "Ai sẽ tạm thời thay thượng tá Corey chiếu cố quý cô Lâm Gia còn chưa biết, phải do quý cô Lâm Gia quyết định, chứ không phải xét quân hàm ai cao hơn."

Healy vừa nói xong, đám người An Đức cũng xông tới, khua môi múa mép mà dậm vào: "Đúng vậy, đúng vậy. Không thể bởi vì quân hàm của cậu cao hơn so với chúng tôi, mà liền không nhìn chuẩn tắc hộ vệ và ý nguyện của quý cô Lâm Gia, ai sẽ tạm thay thượng tá chiếu cố cô ấy phải do quý cô Lâm Gia tự mình quyết định."

Đôi mắt Cain trừng trừng nhìn họ, thẳng lưng, lạnh lùng nói: "Tuy rằng tôi không phải sĩ quan của khu D9, nhưng hôm qua tôi đã được thượng tướng Rick bổ nhiệm làm cận thân hộ vệ cho Lâm Gia, là cận thân hộ vệ chính quy, không giống các cậu chỉ là cận thân hộ vệ mà khu D9 tạm thời an bài. Còn nữa, quân hàm của tôi là thiếu tá, các cậu đều chỉ là trung úy. Nếu cùng là cận thân hộ vệ của Lâm Gia, thì vị trí của tôi cao hơn các cậu! Vả lại, làm sao mà tôi không biết chuẩn tắc hộ vệ? Còn phải đợi các cậu dạy sao? ! Bây giờ tôi muốn đi hỏi ý kiến của Lâm Gia. Các cậu cứ âm ỉ như vậy mà nghi ngờ cấp trên, trong mắt còn có quân kỷ sao?"

Đám người Healy bị Cain trực tiếp giáo huấn như vậy, đều chột dạ mặt đỏ lên. Trong quân đội, cấp dưới luôn tuyệt đối phục tùng cấp trên, cho dù cấp trên không phải là người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, thì cũng tuyệt đối không thể ở trước mặt mà chống đối hay nghi ngờ.

Vì thế, tất cả chỉ đành phải thối lui sang hai bên, đồng thanh cất cao giọng nói: "Thành thật xin lỗi, trưởng quan!"

Cain nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Bất cứ lúc nào cũng đừng quên các cậu là quân nhân, đừng bao giờ làm mất mặt quân nhân!" Đây là rập khuôn câu nói mà trước đây Corey thường giáo huấn anh, hiện tại lại bị anh lấy ra mà giáo huấn ngược lại đám sĩ quan trẻ tuổi này, trong lòng thật dễ chịu, nhưng trên mặt thì một chút cũng không biểu hiện ra.

Healy gãi gãi đầu, ôm một tia hy vọng cuối cùng khẩn cầu nói: "Tôi cùng ngài đi vào hỏi quý cô Lâm Gia được không?"

Cain khoát tay: "Tôi đi hỏi là được rồi, xong rồi sẽ nói kết quả lựa chọn của Lâm Gia cho các cậu."

Healy không biết làm sao gạt gắt đầu, quan lớn vô luận nói cái gì cũng đều là chân lý.

Lâm Gia bị âm thanh âm ỉ ngoài cửa đánh thức hoàn toàn, đứng dậy muốn mặc quần áo, lại phát hiện quần áo của mình đã sớm bị cắt thành từng mảnh vụn. Corey vội vàng đi nên cũng không có đưa đến quần áo mới cho cô.

Bởi vì tối hôm qua Corey chườm nóng cho cô, mà ngay cả áo ngủ vẫn như cũ nằm trong tủ quần áo không có mặc, chỉ đắp một cái chăn mỏng ở trên người.

Đầu gối và trên lưng bị thương làm cho cô không có cách nào đi lại, nghe đám đàn ông bên ngoài tranh cãi âm ỉ hình như đang tranh nhau hầu hạ cô, Lâm Gia gấp đến độ ót ứa ra mồ hôi, cô cũng không muốn bị một đám đàn ông xa lạ vậy xem thân thể!

Đang lúc Lâm Gia luống cuống, thì cửa mở ra, cô vội vàng lấy chăn che kín toàn thân, mới đỏ mặt nhìn về phía người tới. Nhìn thấy chỉ có một mình Cain bước vào, không khỏi sùng sốt: "Thiếu tá Cain? Bọn họ..."

Cain quay đầu ra ngoài cửa liếc mắt một cái, gót chân vừa nhấc khẽ đá cửa khép lại, không lưu tình chút nào ngăn cách ánh mắt ghen tị và nóng vội của đám người Healy ở bên ngoài, sau đó mới nhảy lại chỗ Lâm Gia cười nói: "Yên tâm, tôi sẽ không để bọn họ tiến vào."

Lâm Gia thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Thật tốt quá... Đúng rồi, thiếu tá Cain, thương thế của anh sao rồi? Tại sao không đi nghỉ ngơi?"

Cain chẳng hề để ý nhếch miệng cười nói: "Chỉ là chút vết thương ngoài da, điều trị một ngày, đã sớm không sao nữa rồi."

Lâm Gia hoài nghi cau đôi mày thanh tú, nhìn chỗ ngực vạt áo quân phục rộng mở lộ ra băng vải: "Làm sao lại có khả năng tốt lên nhanh như vậy, anh cũng không phải siêu nhân."

Cain chớp chớp đôi mắt, vuốt cằm nghĩ nghĩ: "Siêu nhân? Nga... Cô là nói siêu nhân trong chuyện cổ đại thần thoại xưa sao? Ân, năng lực phục hồi của tôi cũng giống siêu nhân gì đó ! Nếu cô không tin, thì để tôi cho cô xem vết thương của tôi." Nói xong anh liền đi đến ngồi bên giường, nhanh chóng cởi áo khoác ra, lộ ra thân thể to lớn.

Cain chỉ vào băng vải trên ngực và bụng, cười tủm tỉm nói với Lâm Gia: "Đây, cô xem xem, vết thương của tôi đã sớm kết vảy. Ngủ một ngày, thể lực cũng khôi phục, tùy thời đều có thể xuất phát đi thủ đô."

Lâm Gia là một bác sĩ, dù sao Cain cũng cứu Ngân Hồ, cô quả thật có chút lo lắng cho thương thế của Cain, nghe anh nói như vậy cũng không nghĩ nhiều, theo thói quen mà để mặt sát vào kiểm tra vết thương trên ngực anh. Tuy rằng là bác sĩ thú y chỉ thường xem vết thương hay bệnh cho động vật,

nhưng ít nhiều vẫn có thể nhìn ra được mức độ thương tổn của con người.

Cain cúi đầu căng nhìn chăm chăm khuôn mặt gầy trong gang tấc của Lâm Gia, ánh đèn xanh nhạt chiếu vào trên mặt cô, tỏa ra một tầng ánh sáng nhu hòa, da thịt của cô như thêm vào mấy phần ónh nhuận trong sáng, lông mi dài mà cong vút theo đôi mắt di động nhẹ nhàng rung rẩy, tóc dài đen nhánh bóng mượt ôn nhu rũ bên má cô, môi anh đào hồng nhạt nhẹ cong cong, trong nghiêm túc còn lộ ra mấy phần đáng yêu.

Người được trên thân cô truyền đến hương hoa hồng nhàn nhạt, cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô phả ra trên ngực, Cain chỉ cảm thấy tim giống như bị ngàn vạn sợi lông chim nhỏ nhẹ nhàng quét qua quét lại, mềm mềm xốp xốp còn có chút nhột nhột, thật là khó nhịn cực kì!

Hầu kết Cain lẫn lộn vài cái, nuốt nuốt nước miếng, tầm mắt bắt giác di chuyển lên trên, ánh sáng trong mắt bỗng nhiên tắt ngấm.

Thì ra Lâm Gia bôi vì nghiêng người mà chắn móng trên lưng lạng yên chảy xuống một góc, lộ ra một mảnh nhỏ da thịt nõn nà màu mật ong ở phía sau lưng.

Chả trách cô phải dùng chân đập lên người, thì ra ở bên trong cô không có mặc quần áo!

Cain ý thức được điều này, chỉ cảm thấy trong cơ thể trào ra một luồng nhiệt nóng, dưới thân lập tức truyền đến cảm giác sung lên, cả người khô nóng không chịu nổi, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Sau khi Lâm Gia xác định vết thương của Cain thật sự không có việc gì, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ năng lực phục hồi của người đàn ông này thật đúng là bu ru hân, chỉ mới ngăn ngừa có một ngày, lại có thể hoạt động tự nhiên, nếu đổi lại là cô thì ít nhất phải nằm trên giường ba ngày năm bữa mới có thể đi lại.

Cô ngẩng đầu nhìn Cain, lại bị đôi mắt phiếm hồng của anh làm hoảng sợ: "Thiếu tá Cain, anh làm sao rồi?"

Lâm Gia thẳng đứng dậy, không thể ngờ chắn móng cũng từ đằng sau vai chảy xuống, toàn bộ phần lưng đều lỏa lồ, may mắn cô nhanh tay, vội vàng bắt được chắn móng, một lần nữa gói thân thể lại kỹ lưỡng, bằng không cô sẽ thật sự được xem là thoát y trước mặt Cain.

Mặt Cain biến sắc, anh đã phát hiện vết bầm xanh tím trên lưng Lâm Gia, tình dục cuộn cuộn trong mắt nhanh chóng tiêu tán.

"Đề tôi xem thương thế của cô một chút!" Dưới tình thế cấp bách Cain cầm cánh tay Lâm Gia, không nghe cô kháng nghị, cường thế đem cô xoay người, kéo ra chắn móng đang bao lấy thân thể cô.

Lúc Cain nhìn thấy máu bị ứ đọng thành từng mảng lớn xanh tím đáng sợ ở giữa lưng Lâm Gia, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ngay cả thanh âm cũng mang theo một chút run rẩy: "Làm sao lại bị thương thành như vậy? Rất đau sao?"

Ánh mắt đảo qua, lại thấy vết cào bên trái thất lưng của Lâm Gia, đau lòng lại thêm đau lòng.

Cain buông lỏng tay ra cúi người xuống, đang chuẩn bị cẩn thận kiểm tra toàn thân Lâm Gia một chút, thì Lâm Gia đã nhanh tay nhặt lên chắn móng khoắc lên người.

Cô xoay người đỏ mặt trừng mắt nhìn Cain, tức giận nói: "Thiếu tá Cain, đừng quên quy định của cận thân hộ vệ, chưa được tôi thực sự cho phép, anh không được có hành động mạo phạm tôi. Hy vọng anh hãy bớt phóng túng bản thân làm những hành vi vượt quy củ này một chút!"

Cain sừng sốt, nhìn Lâm Gia e thẹn phiền muộn trừng mình, trong mắt hiện lên một tia bối rối, anh cũng không muốn Lâm Gia lại lần nữa chán ghét mình, nếu Lâm Gia nhận định anh là sắc lang, nhất định sẽ không đồng ý cho anh cơ hội thân cận, vậy thì nguy rồi!

Cain vội vàng ngồi ngay ngắn lại, ảo não nắm nắm tóc, rũ đầu thấp giọng nói: "Thực sự xin lỗi, là tôi thất lễ ... Tôi nhìn thấy cô bị thương, đầu óc liền rối loạn, hoàn toàn không nhớ rõ mấy cái quy tắc gì đó... Tóm lại, là tôi đã mạo phạm! Thành thật xin lỗi!"

Lâm Gia vốn đang có chút buồn bực cử chỉ thô lỗ lại lỗ mãng của Cain, nhưng nghe anh nói như vậy, lại nhìn băng vải trước ngực anh, con tức liền tiêu đi hơn phân nửa. Nói đến thật ra Cain cũng không làm hành động quá giới hạn gì với cô, anh còn liều chết cứu Ngăn Hồ, hẳn là thật lòng lo lắng cho cô nên mới làm như vậy.

"Quên đi, anh cũng là lo lắng cho tôi..." Lâm Gia thờ dài.

Cain thấy tức giận trên mặt Lâm Gia thoáng cái đã chậm rãi tiêu tan, tâm tình khẩn trương mới thả lỏng một chút. Đôi mắt khẽ chuyển động, anh lấy lòng cười nói: "Tôi lập tức tìm quần áo mới đến cho cô. Cô muốn dùng bữa sáng trong phòng không?"

Lâm Gia gật gật đầu: "Muốn..."

Mặt Cain sáng lên, lập tức chạy đi ra nói với chúng nam đang đứng ở cửa chờ đợi: "Quần áo Lâm Gia đã rách hết không thể mặc được nữa, các cậu lập tức đi tìm một bộ quần áo mới đến. Còn nữa, bữa sáng của cô ấy sẽ dùng ở trong phòng, các cậu cứ bung bữa sáng tới cho tôi là được."

Healy hỏi: "Quý cô Lâm Gia chỉ định ai tạm thay thượng tá Corey?"

Cain nhường mầy, cố ý nói vòng vo: "Tôi đã nói rõ ràng như vậy, cậu còn muốn hỏi lại?"

Healy ngán người, ịu xiu làm quân lể: "Rõ!"

Cain dùng sức mím môi, kiềm chế khóe miệng đang muốn cong lên, trong lòng thì đang không ngừng thủ thế chữ V thắng lợi, thầm nghĩ đám “thanh niên sức trâu” này thật sự rất dễ lừa.

Quần áo rất nhanh được đưa đến, vì lo lắng thương tích trên người Lâm Gia, nên lần này Tân Hiểu chuẩn bị cho cô một bộ quần áo rộng thùng thình bằng sợi bông mềm mại.

Lâm Gia vừa mặc quần áo xong, đã bị Cain ôm ngang lên, cười cười với Lâm Gia: "Tôi ôm cô đi đánh răng rửa mặt."

Lâm Gia cũng không cựa mạnh, để Cain ôm mình đến toilet. Dù sao Corey cũng không ở đây, mình lại không có cách nào đi lại, thế nào cũng sẽ có sĩ quan thay anh ấy chiều cô bên người mình, là ai thì cũng đều như nhau cả thôi.

Cain đặt Lâm Gia tới trên ghế trong phòng toilet, giúp cô mở nước nóng rửa mặt, lại lấy kem đánh răng nặn ra bàn chải rồi đưa tới tay Lâm Gia, dặn vài câu xong mới chịu đi ra ngoài, cũng không quên đóng cửa lại.

Lâm Gia xoay xoay bàn chải đánh răng, liếc nhìn bóng dáng phía sau kính thủy tinh mờ, khẽ cười cười.

Người ta thường nói không nên trông mặt mà bắt hình dong, Cain xem ra cũng không háo sắc đáng khinh như cô nghĩ.

"Thượng tá Corey, tôi nhận được chỉ lệnh của thượng tướng Rick, kể từ ngày hôm nay, thượng tá Mike và thiếu tá Riva của sư đoàn không quân 27 sẽ gia nhập quân đoàn đặc chủng. Các cậu hẳn là rất quen thuộc sẽ không cần tôi giới thiệu." Clermont chỉ chỉ Mike và Riva đứng ở một bên, nói với Corey.

Mike cười nói với Corey: "Thượng tá Corey, hai ngày trước chúng tôi vừa mới thắng được một vụ hợp tác, tin tưởng nhiệm vụ lần này cũng sẽ thuận lợi hoàn thành."

Lông mày Corey nhíu lại: "Hộ tổng tổ đặc phái đến thủ đô đều là bộ binh, hai người các cậu là không quân, làm sao được phê chuẩn gia nhập?"

Phán quan tổ đặc phái muốn đem Devic và Ngân Hồ đang trong thời kì dị biến đến thủ đô, vì muốn thường xuyên theo dõi tình trạng thân thể của bọn họ, nên trong quân đội không thể thiếu thiết bị điều trị đặc biệt, xe quân dụng cỡ lớn và nhân viên y tế.

Liên Bang hợp chủng quốc ngoại trừ thủ đô ra, thì những châu khác của Federal State đều không có khả năng đảm đương nổi loại yêu cầu máy bay vận chuyển cỡ lớn này, chỉ có thể dựa vào bộ binh để hộ tổng tổ đặc phái đến thủ đô.

Hơn nữa qua khỏi phạm vi quản hạt của khu D9, chính là đến sa mạc chết chóc và thành tử vong do zombie chiếm cứ. Từ khu D9 xuất phát đến một châu khác của Federal State, lấy tốc độ của bộ binh mà nói, nhanh nhất cũng phải hơn một tháng. Lộ trình rất xa xôi, không quân không có khả năng tùy thời trợ giúp quân đoàn đặc chủng.

Mike khẽ đẩy vành nón, nhẹ cười một tiếng: "Thượng tá Corey, lần này tôi và Riva- đội viên của không quân 27 gia nhập vào quân đoàn đặc chủng, sẽ không giống như trước kia điều khiển máy bay giúp bộ binh giải vây."

Corey nhướn mày kiếm lên: "Nếu hai vị lần này không thể điều khiển máy bay chiến đấu tham chiến, tôi hy vọng thượng tá Mike và thiếu tá Riva không cần làm chậm trễ bộ binh."

Sắc mặt Mike lập tức cứng đờ, thu lại tươi cười, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Corey, trầm giọng nói: "Thượng tá yên tâm, trên chiến trường chúng tôi nhất định sẽ không giận nếu các anh em bộ binh không quan tâm hỗ trợ khi gặp nguy hiểm, lại càng không có chuyện độc chiếm quân công."

Clermont nhìn không khí giữa hai người càng ngày càng không thích hợp, tay vung lên đánh gãy đôi thanh gươm cung bạt kiếm của bọn họ, đưa cho mỗi người một tờ giấy: "Đây là danh sách nhân viên quân đoàn đặc chủng, chúng ta sẽ mở hội nghị nghiên cứu lộ tuyến và phương án chiến đấu. Sau đó, theo tôi đến quân doanh gặp những người đó một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Lâm Gia cũng không có thói quen nghỉ trưa, nhưng sau khi bị thương không có cách nào đi lại, thân thể lại rất đau, nên uống thuốc xong liền rất nhanh ngủ mất.

Cain nằm ở bên cạnh Lâm Gia, nín thở thu khí nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ của Lâm Gia.

Lâm Gia nằm nghiêng chìm vào mộng đẹp, chần mông mềm mại bao bọc cả người cô, lộ ra những đường cong năng động mà dịu dàng phập phồng lên

xuống theo từng nhịp thở, thân thể hơi hơi cuộn tròn, tóc dài đen bóng mềm mại xoa trên đầu và sau gáy. Có thể là vì đau đớn, nên cho dù cô đang ngủ, đôi mày thanh tú vẫn nhẹ nhàng nhả lại, lông mi cong dài che khuất đôi mắt tinh sáng quật cường thường ngày, in bóng dưới mí mắt, phần môi hơi hơi mở ra, cái cằm đầy đặn, mũi cao duyên dáng cùng với da thịt trơn bóng mọng nước, tất cả đều làm cô tăng thêm mấy phần diễm đạm đáng yêu.

Mùi thơm cơ thể thanh nhã tươi mát chui vào xoang mũi, Cain nuốt nuốt nước miếng, trong lòng đã rất hưng phấn lại cảm thấy thập phần gian nan, anh liều mạng khắc chế xúc động đang dâng lên trong cơ thể.

Hương thơm từ thân thể mềm mại, dung nhan đang ngủ diễm lệ thôi thúc người ta muốn chạm vào, lại chỉ có thể nhìn không thể làm gì khác, thật sự là muốn thử thách sức mạnh ý chí của Cain, mà từ trước đến giờ, đối với phụ nữ xinh đẹp thì một chút lực chống đỡ anh cũng không có, huống chi giờ phút này nằm bên cạnh lại là người phụ nữ mà anh vẫn luôn cực độ khát vọng.

Cain nhắm nài nửa ngày, rốt cục vẫn là nhìn không được vron tay vụng trộm xoa hai má Lâm Gia, đầu ngón tay vừa chạm được làn da của cô, xúc cảm mềm mại như tơ lụa làm anh thoải mái thở dài.

Lâm Gia bỗng nhiên hừ một tiếng, Cain hoảng sợ, như bị điện giật co tay lại, nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Một hồi sau, không có nghe thấy động tĩnh gì Cain mới mở mắt ra, lại thấy lông mày Lâm Gia nhăn chặt lại, mi dài bất an rung động, trên mặt hiện ra một tia hoảng sợ, tựa hồ đang mơ thấy cái gì khiến cô rất sợ hãi.

Cain lấp bắp kinh hãi, vội vàng đưa tay tới, thật cẩn thận ôm Lâm Gia vào lòng, khẽ vuốt mái tóc của cô, ở bên tai cô khẽ ní non an ủi.

Không bao lâu Lâm Gia liền khôi phục bình tĩnh, lông mày căng chặt cũng dần dần buông ra, cả người vô thức nhích tới gần Cain, cuộn mình trong lồng ngực rộng lớn ấm áp của anh mà yên tâm ngủ.

Thân thể mềm mại thơm mát dán chặt trong lòng, Cain thật vất vả làm tỉnh táo lại trái tim đang bắt đầu đập cuồng dã, còn cái nơi nào đó thì chí chí chiến đấu sục sôi giờ cao lên, cứng rắn mà chia vào bắp đùi, cho dù cách vài lớp quần áo, nhưng địa phương nào đó giống như có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Lâm Gia, càng lúc càng sung lên khó nhịn.

Mặt Cain căng thẳng đỏ bừng, thân thể cứng ngắc, anh biết nếu cứ tiếp tục như thế này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Thật vất vả chịu đựng được đến lúc Lâm Gia ngủ yên, Cain vẫn luôn cố ngừng thở bây giờ mới từ từ chậm chậm di chuyển, mãi đến khi chuyển đến sát mép giường, mới dám thở ra một hơi.

Cain chịu thua nhìn xuống bụng dưới, thật ngượng ngùng đưa tay vuốt mặt, cắn răng nhắm mắt bắt buộc chính mình niệm Kinh Thánh xua đi dục vọng.

Khi Lâm Gia tỉnh lại trời đã gần tối, Tân Hiếu phái người đưa bữa tối cho cô và đám người Cain đến phòng khách.

Cain vừa ôm Lâm Gia đến trước bàn ăn thì Corey trở lại.

Vừa nhìn thấy Mike và Riva đi theo phía sau Corey bước vào, sắc mặt Cain liền biến đen, không khỏi thốt ra: "Tại sao hai người bọn họ lại đến đây?"

Không đợi Corey trả lời, Mike đã đi lên trước, vron tay với Cain: "Thiếu tá Cain, tôi và Riva được tướng quân phê chuẩn gia nhập quân đoàn đặc chủng, khoảng thời gian sau này chúng ta đều cùng thuộc một quân đoàn, nhất định phải hợp tác thật ăn ý, đảm bảo có thể bảo vệ tốt tổ đặc phái và... quý cô Lâm Gia."

Cain âm thầm kêu tổn hơi thừa lời, bởi vì quân hàm của Mike cao hơn so với anh, nên đành phải theo quy củ nề nếp làm quân lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: "Xin thượng tá Mike yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ."

Mike nhìn thoáng qua Lâm Gia, khi bắt gặp ánh mắt cô, thì vui vẻ lộ ra nụ cười ôn hòa tao nhã.

Lâm Gia sững sốt, cũng lễ phép trả lại anh một cái tươi cười. Cô phát hiện người sĩ quan tên Mike này có một đôi mắt màu xanh đậm, khi anh mỉm cười thì tinh quang trong mắt không ngừng lưu chuyển, màu tím nhạt giấu kín dưới đáy mắt lúc ẩn lúc hiện, trông rất là yêu dã.

Corey hắng giọng một cái, ra lệnh tất cả cận thân hộ vệ đứng ngay ngắn thành một hàng, nghiêm túc nói với bọn họ: "Tướng quân Clermont an bài toàn bộ các cậu vào quân đoàn đặc chủng hộ tống tổ đặc phái, rạng sáng ngày mai sẽ xuất phát đến thủ đô, cơm nước xong lập tức trở về quân doanh chuẩn bị!"

Trên mặt đám người Healy đều lộ ra vẻ kinh hãi, vốn tưởng rằng ngày mai bọn họ có khả năng sẽ không còn được gặp lại Lâm Gia, ai biết tướng quân Clermont sắp xếp toàn bộ bọn họ vào quân đoàn đặc chủng, đây chính là kinh hãi ngoài dự liệu. Có thể theo bên cạnh Lâm Gia, thì bao nhiêu nguy hiểm bọn họ cũng không quan tâm. Quân nhân lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần hy sinh trên chiến trường, huống chi cái thời đại zombie hoành hành như vậy, sinh mệnh đã sớm luôn bị uy hiếp bất cứ lúc nào, đám người Healy cũng chẳng hề sợ hãi từ vong, có thể vì cô gái mệnh định của mình mà chết trận thì đây chính là vinh quang lớn nhất.

Đám thanh niên trẻ tuổi chính tề cúi chào rồi lớn tiếng đáp lại: "Rõ!"

"Tốt lắm!" Corey gật gật đầu, xong mới chỉ vào Mike và Riva, giới thiệu nói: "Hai vị này là sĩ quan của sư đoàn không quân 27 khu B10, thượng tá Mike và thiếu tá Riva. Bây giờ bọn họ gia nhập quân đoàn đặc chủng, cũng sẽ là cấp trên của các cậu."

Lâm Gia nhìn lướt qua cả phòng toàn là quân nhân, dời ánh mắt cúi đầu nhìn chằm chằm bàn ăn trước mặt, tay đặt trên đầu gối theo bản năng vịn vào góc áo.

Corey chú ý đến Lâm Gia khác thường, thừa lúc Mike nói chuyện với đám người Healy, đi đến phía sau cô, xoay người kề vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Đừng lo lắng, hai người này cũng không phải cận thân hộ vệ của cô. Hơn nữa, sau khi ra khỏi khu D9, thì chỉ có tôi, Cain và Devic mới là cận thân hộ vệ của cô."

Thượng tướng Rick rốt cuộc lo lắng binh đoàn bọc thép 8 sẽ khoan nhượng, nên không có phê chuẩn Mike và Riva trực tiếp trở thành cận thân hộ vệ của Lâm Gia. Một khi đã như vậy, thì trên đường đến thủ đô, anh sẽ không để cho hai cái tên gia hỏa này dễ dàng tiếp cận Lâm Gia. Cho dù đến thủ đô, anh cũng sẽ không để Mike được đến gần Lâm Gia.

Lâm Gia nghe Corey nói như vậy, trong lòng lập tức sáng ngời trở lại, cô quay đầu ngược ngừng cười cười với Corey, tâm tư bị người ta nhìn thấu thật đúng là có chút xấu hổ.

Mike sớm thu hết hành động của Corey và Lâm Gia vào trong mắt, anh tùy ý dận dò đám người Healy vài câu, xong rồi kéo Riva đi đến chỗ Lâm Gia. "Quý cô Lâm Gia, xin chào."

Lâm Gia vội vàng ngồi thẳng dậy: "Thượng tá Mike, thiếu tá Riva, chào các anh, cảm ơn các anh ngày đó đã cứu tôi và Ngân Hồ. Thật có lỗi, tôi đang bị thương, không có cách nào đứng lên."

Mike sớm nghe nói về nguyên nhân Lâm Gia bị thương, anh đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy bả vai Lâm Gia, trong mắt tràn đầy thương tiếc, ôn nhu nói: "Đừng lộn xộn, cẩn thận vết thương. Tôi đã xin chỉ thị của tướng quân Clermont, trang bị bác sĩ riêng và xe quân dụng đặc chế cho ngài, hẳn là sẽ có ích cho ngài rất nhiều."

Lâm Gia cảm kích cười nói với anh: "Thật là cảm ơn thượng tá rất nhiều."

Corey nhần nhần lông mày, trong lòng có chút hậm hực, thầm trách mình trước đó không nghĩ đến chuyện này.

"Xin ngài yên tâm, trên đường chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực bảo đảm ngài an toàn." Mike nâng người dậy, liếc nhìn Corey một cái, thấy sắc mặt anh rất khó coi, trong lòng đặc ý, khóe miệng cũng nhẹ cong lên.

Mike xoay người tao nhã thi lễ với Lâm Gia, cười nói: "Chúng tôi không quấy rầy ngài dùng bữa tối nữa. Ngày mai gặp lại, quý cô Lâm Gia."

Riva sùng sốt, không hiểu nhìn nhìn Mike, bọn họ cố ý tới nơi này không phải là tranh thủ ở lại bên cạnh Lâm Gia sao? Như thế nào chỉ nói vài câu tiếp đón liền phải đi? Đây không phải là tiện nghi cho 2 tên trướng thủ của binh đoàn bọc thép kia sao?

Riva đang chuẩn bị mở miệng hỏi, lại bị Mike bắn tới một cái ánh mắt sắc bén như dao làm sợ tới mức ngậm miệng lại, chỉ phải thành thành thật thật đi theo phía sau anh ta rồi đi.

Cain gãi gãi đầu, kinh ngạc nhìn Corey: "Hai cái tên gia hỏa này không ngờ không có mặt dày mày dạn yêu cầu ở lại, thật đúng là kỳ quái..."

"Bọn họ đi không xin ở lại không phải là rất tốt sao? Chúng ta cũng bớt được chút phiền toái." Corey hừ lạnh một tiếng, không nghĩ quá nhiều làm chi cho thêm rối rắm, ngày mai cứ gặp chiêu phá chiêu là được.

Corey ngồi xuống ghế dựa bên cạnh Lâm Gia, Cain thấy Corey không có hứng thú, cũng chỉ đành ngược ngừng theo mọi người ngồi xuống ăn cơm.

Riva đi theo Mike xuống lầu, rốt cục nhìn không được hỏi: "Vì sao chúng ta không xin ở lại? Tuy rằng tướng quân Randy không có nói rõ chúng ta là cận thân hộ vệ cho Lâm Gia, nhưng ai mà không biết, có thể được bộ chỉ huy tối cao đặc biệt phê chuẩn gia nhập quân đoàn đặc chủng thì chắc chắn cũng sẽ là cận thân hộ vệ cho Lâm Gia, nếu chúng ta đã muốn ở lại, thì hai tên gia hỏa kia cũng không có tư cách đuổi chúng ta đi."

Mike nghiêng đầu liếc nhìn Riva một cái, lắc đầu cười nói: "Cận thân hộ vệ thì được cái gì chứ? Chẳng qua so với sĩ quan bình thường nhiều cơ hội thân cận Lâm Gia hơn một chút thôi, có được hầu hạ bên người hay không còn phải xem ý nguyện của Lâm Gia. Chúng ta muốn trụ được lâu dài, thì hoặc là không tranh đấu, còn nếu đã tranh đấu thì phải nắm chắc sẽ trở thành người mà Lâm Gia chọn làm bạn đời. Lâm Gia còn chưa quen thuộc tôi với cậu, vì thế phải từng bước một đạt được hảo cảm của cô ấy, lưu lại ấn tượng tốt với cô ấy, làm cho cô ấy chậm rãi thích chúng ta. Đến lúc đó, cô ấy sẽ chỉ định tôi với cậu trở thành bạn đời, ai cũng ngăn cản không được. Hiện tại mà nóng vội, ngược lại sẽ làm cô ấy phiền chán."

Riva bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu, cao hứng vỗ bả vai Mike: "Đúng là cậu thông minh!"

Mike kéo vành nón xuống, cười nhẹ nói: "Đó là đương nhiên, bằng không làm sao mình lại được nhiều phụ nữ tự nguyện cùng mình kết hợp như vậy?"

Trước khi đến khu D9, đám người Corey chuẩn bị cơm chiều có vẻ rất phong phú, ngoài bánh mì đen kẹp chân giò hun khói và canh khoai tây ra, còn có hai âm gà và nửa con heo sữa nướng. Bữa tối của Lâm Gia là một chén canh trứng chim thịt băm thập phần đậm đà, một đĩa cá chiên vàng xốp ngon miệng, một ly đậu hủ hạnh nhân và một đĩa rau dưa hoa quả.

Corey cắt phần thịt heo sữa và gà tây tươi ngon nhất, đặt vào trong đĩa của Lâm Gia.

Đội Lâm Gia ăn hết thịt nướng, chúng nam mới bắt đầu ăn.

Bọn họ khó khi nào được ăn thức ăn ngon như vậy, ai nấy đều ăn cực kỳ hưởng thụ.

An Đức rất nhanh ăn hết phần ăn của mình, cuối cùng còn chưa đã thèm cầm lấy cái đĩa liếm liếm. Anh chấp miệng xong ngẩng đầu lên, phát hiện Lâm Gia đang nhìn mình, bên tai đỏ lên, gương mặt ngừng rũ mi mắt xuống.

Lâm Gia nở nụ cười, An Đức mới mười chín tuổi, ở trong mắt cô vẫn là một đứa trẻ, cô cũng không có ý cười nhạo An Đức, ngược lại cảm thấy bé trai này rất đáng yêu.

Lâm Gia đem canh thịt băm còn chưa có động qua đặt xuống trước mặt An Đức, nhẹ giọng nói: "An Đức, tôi không thích ăn canh thịt, anh giúp tôi ăn nó có được không?"

Bàn tay trên bàn của An Đức hơi hơi run lên, mặt đỏ như muốn bật máu, anh ngẩng đầu nhìn Lâm Gia, ánh mắt ngừng lại vui vẻ, nửa ngày mới từ trong cổ họng ập ứng nói: "Được..."

Tất cả những người có mặt ngay cả Corey ở bên cạnh cũng đều hâm mộ nhìn An Đức, nhất là Cain, ánh mắt tựa như muốn ăn sống nuốt tươi An Đức, tiểu tử chết tiệt này cư nhiên so với anh còn được Lâm Gia ưu ái hơn, thật sự là rất đáng giận!

Nếu Corey trở lại, Cain tự nhiên liền mất đi tư cách hầu hạ bên người Lâm Gia.

Anh cũng không dây dưa nhiều, thu thập đồ đạc xong liền đi ra ngoài, mãi đến khi tất cả mọi người đều ngủ hết mới trở về.

Cain âm thầm vào gian phòng của mình, đóng chặt cửa lại, rồi mới để túi quần áo lên giường.

Anh không dám bật đèn, nên lấy đèn pin trong túi quần áo ra, nằm ở trên giường cầm lấy một quyển sách nương theo ánh đèn pin mà xem, vừa xem vừa làm như thật đồng tình mà liên tục gật đầu.

Lật hơn mười mấy trang, đột nhiên đôi mắt trắng lớn ném sách qua một bên, vội vàng lấy từ trong đồng hồ ra một cái đĩa CD đặt vào máy tính, đeo tai phone nói thầm: "Không nghĩ tới loại kỹ thuật này cũng phải thường xuyên học tập mới có thể tiến bộ..."

Nhìn chăm chú màn hình một hồi lâu, hô hấp Cain bắt đầu càng ngày càng dồn dập, tầm mắt chậm rãi mờ hồ, buổi sáng nhìn thấy Lâm Gia khỏa thân lộ ra thân thể uyển chuyển lại hiện lên trong đầu anh, cả người nhất thời khô nóng không chịu nổi, không bao lâu trán chảy ra một tầng mồ hôi, bụng truyền đến cảm giác trương đau khó nhịn.

Dần dần, nữ chủ trong phim biến thành bộ dáng Lâm Gia, ngay cả tiếng rên rỉ mê người cũng bị Cain ảo tưởng thành âm thanh của Lâm Gia, giống như giờ phút này ngay tại đây cô đang ở dưới thân anh ngâm nga.

Dục vọng đã cực lực kiềm chế từ buổi trưa đến giờ lại lần nữa bùng cháy, cũng không có cách gì nhẫn nại, Cain thờ hờn hờn ngồi dậy cởi hết quần áo, nằm ở trên giường, tay phải khẩn cấp cầm lấy cái thứ hình trụ màu tím đỏ đang hưng phấn ngẩng đầu, một bên không ngừng ảo tưởng Lâm Gia một bên thì cấp tốc vuốt ống, hai mắt anh giăng kín sương mù nhìn trần nhà, khớp hàm ngậm chặt, dồn dập thở hào hển, tay trái nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Rất lâu sau, Cain mới phát ra một tiếng rống kiềm chế, cả người chột căng như cây cung, run rẩy phóng thích.

Một hồi lâu sau, anh mới thả lỏng thân thể nằm đỏ trở lại giường, nhắm lại đôi mắt vẫn còn dư vị cao trào, chậm rãi bình ổn nhịp tim đập.

Cain mở mắt ra, chưa lau đi dấu vết trên người, đã thật nhanh bò dậy, cầm tạp chí và đĩa CD bảo bối nâng lên hôn một cái, sau đó bỏ toàn bộ vào trong ba lô.

5h sáng hôm sau, đoàn xe quân đoàn đặc chủng đang ở quảng trường quân doanh tập hợp để chuẩn bị xuất phát. Trong đoàn xe có hai xe y tế quân dụng cỡ lớn, một chiếc chở Ngân Hồ, một chiếc chở Devic, ngoài tổ đặc phái của thủ đô ngồi trên xe y tế quân dụng ra, còn có sáu người được khu D9 phái tới hiệp trợ quân y.

Trước lúc xuất phát, Corey ôm Lâm Gia đi thăm Ngân Hồ và Devic một chút.

Tình trạng của một người một thú trước mắt đều rất ổn định, chỉ là Devic vẫn đang trong hôn mê sâu, da có chút trắng bệch dọa người, ngay cả mái tóc màu vàng kim cũng nhìn như bị phủ kín một tầng sương trắng.

Khi Lâm Gia đến, Hoffman và nhân viên y tế đang kiểm tra thân thể Devic, không biết vì sao, nhìn qua tâm tình Hoffman tựa hồ không tệ.

Thấy Corey ôm Lâm Gia lên xe, Hoffman ngừng lại việc đang làm, tự mình kiểm tra chỗ bị thương cho Lâm Gia.

Kiểm tra xong, Hoffman đưa thuốc tốt cho cô uống, cười nhạt nói: "Đầu gối và vết bầm trên lưng qua nửa ngày sẽ hết, phần eo bị thương cũng đừng lo, chỉ là vết thương ngoài da không có nhiễm trùng, tự động nó sẽ lành lại, không cần băng bó. Kỳ thật tổ đặc phái nán lại hai ngày rồi xuất phát cũng không thành vấn đề, chỉ là ngại quá cật lực, may mắn bị thương cũng không nặng, bằng không trên đường sẽ phải nếm mùi đau khổ."

Trong lời nói của Hoffman còn có ý tứ cười nhạo, Lâm Gia tự động xem nhẹ, trước mắt cô chỉ là một người được cứu về thân phận còn chưa rõ, một nửa tương lai vận mệnh cũng là do người đàn ông này nắm giữ, nếu trong lòng có điều bất mãn với anh ta, cũng không thể biểu lộ ra nửa phần.

"Tại sao Devic lại biến thành bộ dạng này? Sinh mệnh của cậu ấy có nguy hiểm gì hay không?" Corey chờ Hoffman làm việc xong, rốt cục mở miệng hỏi.

"À, chỉ có thể nói sau khi cậu ta bị nhiễm virus zombie thì thân thể sinh ra dị biến, hơn nữa loại dị biến này hơn phân nửa là phát triển theo chiều hướng tốt, tôi nghĩ, trước mắt cậu ta hẳn là không có nguy hiểm gì đến tính mạng, nhưng về sau thì không biết." Hoffman nhếch nhếch mày, cho Corey một câu trả lời mơ hồ.

Sau khi Lâm Gia nói cảm ơn với Hoffman xong, Corey liền dẫn cô xuống xe.

"Thượng tá Corey, chờ một chút." Hoffman đi theo xuống xe, gọi Corey lại. Anh nhìn thoáng qua Lâm Gia, sau lại nhìn thẳng Corey trầm giọng nói: "Phán quan tối cao của thủ đô chưa xác nhận thân phận của quý cô Lâm Gia, thì ngài và thiếu tá Cain vẫn chưa được xem là cận thân hộ vệ chân chính của cô ấy. Cho nên, mong ngài cần phải phối hợp với tổ đặc phái, chờ làm chuyện gì vượt quá phạm vi chức trách của ngài."

Lâm Gia rũ mi mắt xuống, tránh đi ánh mắt của Hoffman đang nhìn về phía cô.

Hoffman là đang cảnh cáo Corey không thể che chở cô, phải luôn nhớ kỹ cô chỉ là một người thân phận không rõ được nhân viên cứu hộ mang về, chứ không phải một người phụ nữ bình thường được hưởng đặc quyền.

Corey không có trả lời, chỉ gật gật đầu với Hoffman, liền ôm Lâm Gia lên một chiếc xe y tế khác.

Lâm Gia nhìn thấy Ngân Hồ bị khóa chặt nằm trên tấm giường sắt trong xe y tế, lần này số vòng sắt trói bốn chân của nó nhiều hơn gấp đôi, cũng dày hơn rất nhiều.

Thuốc mê hôm qua tiêm vào đã sớm hết, sau khi Ngân Hồ tỉnh lại thân thể vẫn đau đớn như cũ, nhưng cũng không có xuất hiện tình trạng không khống chế được như hôm qua.

Ngân Hồ nghe được động tĩnh liền quay đầu, sau khi nhìn thấy Lâm Gia liền cao hứng ngẩng đầu, lỗ tai gật gật, trong cổ họng phát ra tiếng khò khè trầm thấp, đôi mắt màu lam trong suốt lại giăng đầy tơ máu đang trùng to nhìn cô, ánh mắt vừa ủy khuất vừa áy náy xấu hổ, râu mép hai bên không ngừng gật gật nhếch lên.

Lâm Gia biết Ngân Hồ đang làm nũng với cô, nhớ tới bộ dạng thảm thiết ngày hôm trước của nó, hốc mắt cô nhất thời nóng lên, vươn tay về phía nó, Corey ôm cô đến bên cạnh Ngân Hồ mới buông ra.

Lâm Gia cúi người ôm lấy cái đầu cực to của Ngân Hồ, xoa xoa lỗ tai đầy lông xù của nó. Cô nhận thấy được thân thể Ngân Hồ khẽ run rẩy một chút, cơ thể thật sự căng thẳng, cô biết nó vẫn đang rất thống khổ nhưng lại luôn liều mạng nhẫn nại, trong lòng không khỏi đau xót, thanh âm mang chút nghẹn ngào: "Ngân Hồ, đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh ngươi..."

Ngân Hồ khò khè quay đầu lại, nhẹ nhàng liếm liếm mặt cô, lại dùng đầu cọ cọ cổ cô, trong ánh mắt màu lam linh động đều là bóng dáng của cô, chuyên chú mà nhiệt liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Khi Lâm Gia kiểm tra vết thương trên người Ngân Hồ, thì kinh ngạc phát hiện đa số vết thương đều đã khép lại, có vết thương nhỏ thậm chí đã lên da non, tốc độ khép lại thật sự vượt quá phạm vi hiểu biết của cô.

Đúng lúc này, hai người nhân viên y tế đẩy xe đến, trong tay người thanh niên đó còn cầm một thùng thịt bò lớn, người nọ thấy Lâm Gia đang xem vết thương trên người Ngân Hồ, cười nói với cô: "Con hồ trắng này thật là do cô nuôi lớn sao? Nó quả thực là kỳ tích. Động vật bị nhiễm virus zombie trong 418 giờ sẽ mất đi sức sống biến thành một cái xác không hồn, nhưng nó lại không có biến thành zombie, ngược lại sức sống càng thêm tràn trề, ngay cả gien cũng có biến đổi lớn, cũng giống như người..."

"Được rồi, đừng dong dài." Một người bác sĩ lớn tuổi khác nhanh chóng cắt ngang lời cậu ta nói, chỉ vào thùng thịt bò: "Còn không mau cho hồ trắng ăn đi."

Corey nhìn thùng thịt bò, kinh ngạc hỏi: "Tại sao lại là thịt bò chín? Loài hồ không phải đều ăn thịt tươi sao?"

Người bác sĩ trẻ tuổi nhìn nhìn Lâm Gia: "Chúng tôi cũng thấy kỳ quái, không biết tại sao hồ trắng không chịu ăn thịt tươi, chỉ ăn thịt chín. Quý cô, trước đây ngài đều cho nó ăn thịt chín sao?"

Lâm Gia nghe vậy ngẩn ra, trước đây Ngân Hồ chỉ thích ăn thịt tươi thôi, lâu lâu cũng chịu ăn một chút thịt chín nhưng bất quá cũng chỉ là ăn chơi, nếu như có thịt tươi nó tuyệt đối không bao giờ đụng tới thịt chín. Cô nghĩ nghĩ, an ủi vuốt ve cái đầu đầy lông của Ngân Hồ, ôm lấy cổ nó, dần môi bên tai nó nhẹ giọng nói: "Ngân Hồ, từ lúc nào ngươi lại chỉ thích ăn thịt chín? Không phải trước đây ngươi thích ăn thịt tươi nhất sao?" Kỳ thật cẩn thận nghĩ liền rõ ràng, Ngân Hồ nhất định là sau khi virus zombie phát sinh biến dị, mới trở nên chỉ thích ăn thịt chín. Chỉ là loại thay đổi này có ý nghĩa như thế nào? Lâm Gia không đoán được.

Ngân Hồ giật giật lỗ tai, ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên quay đầu hướng người bác sĩ trẻ tuổi cảm khối thịt chín chuẩn bị cho nó ăn kia rống cao một tiếng, người nọ sợ tới mức liên tục lui về phía sau, khối thịt trong tay cũng rơi xuống đất.

"Ngân Hồ!" Lâm Gia sợ người đó bị chọc giận sẽ làm hại Ngân Hồ, vội vàng vỗ đầu Ngân Hồ một cái, nghiêm khắc khiển trách: "Không cho phép dọa người khác! Có nghe không!"

Ngân Hồ ngoan ngoãn quay đầu cọ cọ mặt Lâm Gia, ngược đôi mắt trông mong nhìn cô, cổ họng phát ra tiếng khò khè trầm thấp, trong ánh mắt màu lam tràn đầy ủy khuất.

Ánh mắt đáng thương tràn đầy mong đợi kia làm cho tim Lâm Gia chột thất lại, cô nhìn vòng sắt thật dày đang chặt chẽ khóa bốn chân và cái đuôi của Ngân Hồ, hít hít cái mũi nén ẩm ướt trong mắt trở về.

Cô ôm cổ Ngân Hồ, hôn cái mũi ướt sũng của nó một cái, ngón tay nhẹ nhàng chải vuốt bộ lông mềm mại trên gáy nó, ôn nhu nói: "Không muốn người khác đút ăn, cũng không cần phải hù dọa bọn họ như vậy."

Hành động này của Ngân Hồ cô còn không hiểu sao, không phải là thấy cô đến mới không chịu để ăn người khác đút ăn sao. Trước kia nó cũng thường xuyên dùng cách này làm nũng và giận dỗi, cùng Tatu tranh đoạt sự chú ý của cô.

Lâm Gia nhờ Corey cầm thùng thịt bò đến, cầm một miếng thịt đưa đến bên miệng Ngân Hồ. Ngân Hồ vui vẻ khò khè một tiếng, nheo đôi mắt xanh lại, cọ cọ tay Lâm Gia, há miệng cẩn thận cắn khối thịt, nhắm nuốt mấy miếng liền nuốt vào bụng, ăn xong thì liếm liếm miệng lại khò khè trông mong nhìn Lâm Gia.

Lâm Gia nhin cười, lại cầm lên một miếng thịt đưa đến bên miệng nó, không bao lâu thùng thịt bò rất nhanh đã bị Ngân Hồ xử lý xong.

Ăn xong, Ngân Hồ hình như không còn khó chịu như hôm qua nữa, nó thỏa mãn quơ quơ lỗ tai, gầm nhẹ một tiếng với Lâm Gia.

Lâm Gia thấy Ngân Hồ ăn ngon miệng như vậy, lo lắng trong lòng mới hơi giảm đi một chút, cười vỗ vỗ cái đầu cực to của nó: "Ngân Hồ, ngoan lắm."

Corey nhìn đồng hồ một chút, đã sắp đến giờ bộ đội xuất phát.

Corey đi đến bên người Lâm Gia, thấp giọng nói: "Chúng ta cần phải trở về, quân đoàn sẽ lập tức xuất phát."

Lâm Gia gật gật đầu, cô rất muốn ở lại với Ngân Hồ, nhưng mà lý trí nói cho cô biết, loại yêu cầu này tuyệt đối không thể nói ra miệng, cho nên chỉ đành phải lưu luyến sờ sờ đầu Ngân Hồ: "Ngân Hồ, không phải sợ, ta cũng ở trên một chiếc xe khác đi cùng người mà."

Corey vừa bế Lâm Gia lên, Ngân Hồ lập tức giẫy dụa ngẩng đầu, phát ra tiếng gầm nhẹ dồn dập về phía Lâm Gia, mắt xanh toát ra quuyến luyến và thương tâm nồng đậm.

Cái mũi Lâm Gia liên tục chua xót, nhìn không được hốc mắt liên ướt, cô cắn cắn môi nhìn nước mắt xuống, cười dịu dàng trấn an Ngân Hồ: "Ngân Hồ, nghe lời! Yên tâm đi, trên đường ta đều đi cùng người, chỉ cần bọn họ cho phép ta sẽ đến gặp người."

Ánh mắt Ngân Hồ ảm đạm xuống, quay đầu nhắm đôi mắt lại, ghé vào trên giường sắt không nhúc nhích nữa.

Lâm Gia lau đi khóe mắt ướt át, miễn cưỡng cười với Corey: "Thượng tá Corey, chúng ta đi thôi."

Corey xem hết tất cả, cũng cảm thấy hơi khó chịu, anh thở dài một hơi an ủi Lâm Gia nói: "Con hồ trắng này thật sự rất thông minh. Cô đừng lo lắng, mỗi ngày khi bộ đội ngừng lại nghỉ ngơi lấy sức, tôi sẽ xin Hoffman đồng ý cho cô đến gặp nó."

Lâm Gia cảm kích cười nói: "Vậy thì rất cảm ơn anh."

Lỗ tai Ngân Hồ khẽ động, thoáng mở đôi mắt. Chờ Corey ôm Lâm Gia xuống xe, nó mới quay đầu nhìn bóng dáng Corey, đôi mắt màu lam trong trẻo vô cùng.

Khu D9 chuẩn bị cho Lâm Gia một chiếc xe Jeep bọc thép đã được nguy trang. Thân xe cao lớn, không gian bên trong xe rất rộng, băng ghế sau đã bị tháo dỡ, thay vào đó là một cái giường xếp, trên giường trải một tấm đệm thật dày, đệm màu bạc mắc tiền được xếp ngăn nắp đặt ở đầu giường.

Riva và Mike ngồi ở vị trí điều khiển và phó điều khiển trên xe, ban ngày Riva phụ trách lái xe. Cain là cận thân hộ vệ của Lâm Gia, chủ yếu phụ trách bảo vệ an toàn của cô, nên cùng với Corey ngồi cùng cô ở phía sau, hiện tại ba người Cain, Rive, Mike đã sớm chờ ở trong xe.

Corey lên xe Jeep, ôm Lâm Gia cẩn thận đặt lên giường. Cain lập tức đưa bữa sáng cho Lâm Gia, bữa sáng của cô hôm nay là một hộp sữa nóng và bánh mì kẹp thịt.

Cain nhân cơ hội ngồi vào bên cạnh Lâm Gia, cười tủm tỉm nói: "Nhân lúc còn nóng, mau ăn đi. Quân đoàn sẽ lập tức xuất phát, cô không có gì lót bụng sẽ chịu không nổi xóc nảy đâu."

"Ừm, cảm ơn anh, thiếu tá Cain." Lâm Gia cười nói.

Cain gãi gãi lỗ tai, cười nói: "Cô gọi tôi Cain là được rồi, còn mang theo cái gì quân hàm, thấy rất xa cách. Tuy rằng cô còn không chưa tiếp nhận tôi, nhưng chúng ta dù sao cũng xem như là bạn mà."

Lâm Gia gật gật đầu: "Cain."

Cain nghe được tim liền rung động, ngây ngô nở nụ cười.

Corey buồn cười liếc Cain một cái, hướng anh vươn tay: "Bữa sáng của mình đâu?"

Cain sững sốt, ngượng ngừng gãi đầu, hắc hắc cười nói: "Mình tưởng cậu đã ăn rồi?! Với lại... Bộ hậu cần cũng đã phân phát xong thức ăn rồi, cũng... không còn gì để ăn."

Mike ngồi phía trước nghe vậy quay đầu lại, chuyển đến một ổ bánh mì đen, nhìn Corey cười nói: "Thượng tá Corey, tôi còn lại một ổ bánh mì, nếu không chê thì cậu cầm ăn đi."

Corey do dự một chút, nhận ổ bánh mì đen hướng Mike quơ quơ: "Cảm ơn, tôi đây không khách khí!"

Tươi cười trên khóe miệng Mike phút chốc cứng đờ, cười gượng vài tiếng xong xoay người sang chỗ khác.

Trong mắt Corey hiện lên một tia trào phúng, Mike cho rằng mình khinh thường sẽ không muốn ăn thức ăn của cậu ta, mới cố ý trước mặt Lâm Gia làm bộ làm tịch. Rõ là ngốc thích tự cho mình là đúng! Thức ăn trân quý như vậy, nếu cậu ta tự nguyện chịu đói nhường đồ ăn cho mình, thì không có lý do gì mà không nhận "Ý tốt" này của cậu ta.

Mắt Cain khẽ chuyển động, đưa ấm nước cho Corey, nhướn mày cố ý lớn tiếng nói: "Trưởng quan, cậu mau ăn đi. Thượng tá Mike khó khi nào hào phóng được một lần, đừng có làm mất sĩ diện của cậu ấy!"

Mike nghe vậy sống lưng cứng ngắc, môi mím thành một đường thẳng tắp.

Lâm Gia chớp chớp mắt, khóe miệng vô thức cong lên, khi phát hiện ra thì luống cuống nhanh thu đi tươi cười vui đầu gặm bánh mì.

Corey nhếch mày, mặt không chút thay đổi nhận ấm nước sôi uống một hớp xong rồi ăn bánh mì đen, chỉ là trong mắt không dấu được ý cười nhạo.

Riva cảm giận thông qua kính chiếu hậu trừng mắt nhìn Cain, nhin không được quay đầu phản bác nói: "Cậu nói vậy! Lần nghỉ đông ngày đó sau khi cậu ở quán bar uống say không còn biết gì thì phát hiện đã quên mang tiền, chẳng phải là thượng tá thay cậu trả..."

Mike một phen kéo Riva lại, trầm giọng nói: "Đừng làm miệng!"

Cánh tay to lớn của Cain thẳng tắp giơ lên chào kiểu quân đội, trên mặt không hề có chút xấu hổ: "Đuốt ứng, tôi thừa nhận có chuyện này. Thượng tá đã thay tôi thanh toán tiền một lần, hơn nữa vì muốn giáo huấn tôi để lần sau không tái phạm mà đem đó liền đến ký túc xá của tôi cầm lại tiền, làm cho mấy tên anh em cùng ký túc xá cười nhạo tôi smáy ngày trời."

"Xi ——" Lâm Gia rốt cục không nín được cười ra một tiếng, suýt chút nữa đem sữa trong miệng phun ra, cô đỏ mặt xấu hổ nhìn đám người Cain cười cười: "Tôi vừa mới... Uống..." Nói xong liền ngượng ngừng cúi đầu, mi mắt rung động che dấu ánh mắt, khóe môi lại không chế không được nhếch lên.

Mặt Mike lúc đỏ lúc trắng, anh biết loại sự tình này càng giải thích càng có vẻ giả tạo, nên ần nhẫn không nói lời nào.

"Cậu cái tên chết tiệt này dám bẻ cong sự thật! Ngày đó cậu say quá mức, thượng tá Mike tốt bụng đưa cậu về ký túc xá, sau khi trở về là cậu tự mình say khướt mà vung loạn tiền tùm lum." Riva bùng nổ, xông đến chỗ Cain quát.

"Tôi sao có thể bẻ cong sự thật? Lúc ấy tôi thật sự còn trả tiền lại cho thượng tá Mike, cậu ta còn nói 'Cũng tốt, miễn cho cậu sau khi tỉnh rượu lại quyết nợ' ". Mặt Cain không đỏ tím không đập nói, dù sao anh cũng chỉ khuyếch đại lên một chút, cũng không tính là nói dối. Ai kêu hai tên này quá kiêu ngạo, mặt dày mày dạn muốn cùng bọn họ cướp Lâm Gia, không nhân cơ hội giáo huấn một chút là không được.

"Tất cả đều câm miệng! Còn chưa xuất phát đã nội chiến, hai người các cậu đều là quân nhân!" Corey lớn tiếng ngăn cản hai người khác khẩu: "Chờ tới khi quân đội nghỉ ngơi, phạt hai người các cậu hít đất một trăm cái!"

Cain và Riva đều trừng mắt nhìn đối phương một cái, thờ phỉ phò đồng thời xoay người không thèm nhìn nhau nữa.

Mike xoay người nhìn Corey, cười lạnh nói: "Xem ra ngày đó tôi thật sự là có lòng tốt xử lý chuyện xấu, ngược lại hôm nay làm thiếu tá Cain bị cười nhạo."

Corey nghiêm khắc nhìn Cain: "Cain, vừa rồi cậu rất vô lễ. Còn không mau giải thích với thượng tá Mike." Mọi người ở đây đều thuộc quân đoàn đặc chủng, hiện tại Mike có thể xem như là cấp trên của Cain, cấp dưới ở trước mặt cấp trên tỏ ra khó chịu, truyền ra ngoài đối với Cain cũng không tốt.

Cain không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào khác, anh chỉ đành phải thành thành thật thật giải thích với Mike: "Trưởng quan! Thành thật xin lỗi!"

Mike chờ anh nói xin lỗi xong, mới mỉm cười chậm rì rì nói: "Thiếu tá Cain bắt quá là hay nói giỡn, cũng không có gì quá quan trọng, tôi không ngại."

Đáy lòng Cain xem thường, cậu không ngại còn buộc tôi giải thích làm gì? ! Tất người ta một cái còn muốn khoe là mình thông minh sao? !

"Trưởng quan! !" An Đức bỗng nhiên xuất hiện ở trước cửa xe, đoạn chính làm quân lễ.

"Chuyện gì?" Corey hỏi.

An Đức nhìn Lâm Gia đang nhìn mình, khuôn mặt tuấn tú lập tức đỏ hồng, tim cũng bắt đầu đập nhanh.

Anh lấy lại bình tĩnh, cầm bao giấy trong ngực đưa cho Corey: "Đây là chút đồ ăn vặt gửi cho quý cô Lâm Gia, hy vọng cô ấy có thể nhận."

Corey xem xét một chút thứ trong bao giấy rồi mới đưa cho Lâm Gia, hỏi An Đức: "Cậu làm sao mua được nhiều đồ ăn cao cấp như vậy? Chắc là tốn không ít tiền nhỉ?"

Lâm Gia lấy thứ trong bao giấy ra, bên trong có một túi hoa quả khô, một hộp bánh vòng cao cấp, một lọ sữa đường, hai bao thịt bò lớn và một thanh chocolate cực to được đóng gói tinh mỹ. Chút đồ ăn vặt này xuyên không về trước kia thì không đáng kể chút nào, nhưng ở thế giới vật chất cực kỳ thiếu thốn này, lại xem như là vật xa xỉ, cho dù thân phận Tần Hiểu là phụ nữ cao quý, cũng chỉ thỉnh thoảng mới có mà ăn.

An Đức lén nhìn Lâm Gia, thấy mặt cô lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, trong lòng lại vui vẻ, gãi gãi đầu, ngại ngùng cười nói: "Không phải một mình tôi mua, mà là mọi người cùng nhau hùng tiền đặt hàng. Noi cung cấp thực phẩm đến tận vừa rồi mới đưa mấy thứ này đến, thật may là vẫn còn kịp..."

Lâm Gia có chút cảm động, thầm nghĩ đám bé trai lớn xác này thật đúng là rất đơn thuần, rất đáng yêu.

Cô cười giờ bao giấy lên quơ quơ, rất thành khẩn nói lời cảm ơn với An Đức: "Tôi thật sự rất thích. Cảm ơn nhiều lắm, An Đức. Thay tôi chuyển lời dùm, nói là tôi rất cảm ơn mọi người."

Mặt An Đức càng đỏ hơn, liên tục xua tay, cổ họng ấp úng nói: "Không, không cần cảm ơn. Thật, thật sự. Tôi, tôi đi trước..." Nói cũng chưa nói hết câu đã nhanh chóng chạy đi mất.

Cain ngắm thanh chocolate trên tay Lâm Gia, trong lòng thầm mừng đám binh nhì kia thật giỏi hoạt, nhất định phải tìm cơ hội giáo huấn bọn họ mới được!

Sau khi Kiều An giao ba lô cho trung sĩ, quay người lại ôm Tần Hiểu vào lòng, nóng vội ở trên môi mọng của cô trần trọc hút một phen sau, cánh tay càng thêm buộc chặt, hận không thể khảm thân thể yêu kiều nhỏ nhắn của cô vào trong ngực.

Tần Hiểu nheo thịt mềm bên hông hấn một chút, sáng giọng: "Em cũng sắp không thở nổi, anh còn không mau buông tay..."

Kiều An thở dài một hơi, thả lỏng cánh tay, nhưng vẫn ôm cô, về mặt có chút cô đơn, dán bên tai cô thấp giọng nói: "Hy vọng anh còn có thể sống đến khi giúp em đạt thành tâm nguyện..."

Tần Hiểu nghe được tim liền run lên, đôi tay ôm chặt lấy hấn, cố gắng cười nói: "Đừng nói chuyện ngốc như vậy. Anh khẳng định sẽ không gặp chuyện không may, em chờ tin tức tốt của anh."

Nhiều năm qua Kiều An vẫn dùng sinh mệnh để bảo vệ cô, mặc dù cô chưa thể xem là yêu Kiều An tới tận xương tủy, nhưng vẫn tương đối có tình cảm khá sâu.

Quân đoàn đặc chủng hộ tống tổ đặc phái đi thủ đô có thể nói là một chuyến đi tử vong, cô cũng từng do dự. Bởi vì sau khi Kiều An gia nhập quân đoàn đặc chủng, vô cùng có khả năng còn chưa bắt đầu thực hiện kế hoạch của cô thì đã toi mạng ở nơi nào đó trong lúc chiến đấu. Nhưng cuối cùng nhiều năm qua đi tâm nguyện chiến thắng tình cảm, cô vẫn cố gắng dụng tâm thuyết phục Clermont để cho Kiều An gia nhập quân đoàn đặc chủng.

Giờ phút này hai người phải đối mặt với ly biệt, lo lắng và sợ hãi đã nhiều ngày bị cô cố ý xem nhẹ nay lại toàn bộ tràn lên trong lòng, cô bắt đầu hỏi hận đã để cho Kiều An gia nhập quân đoàn đặc chủng.

Tần Hiểu càng nghĩ càng sợ hãi, nếu Kiều An chết, cô có thể chịu được sao?

Cô cực lực khắc chế thân thể đang run rẩy, dán mặt vào trong ngực dày rộng của Kiều An, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hấn, tầm mắt bỗng nhiên bắt đầu mơ hồ.

Tần Hiểu ngẩng đầu nâng mặt Kiều An, nhẹ giọng nói: "Em hỏi hận, Kiều An. Nếu không... Anh đừng đi, việc kia em cũng không cần anh đi làm. Em sẽ lập tức đi nói với Clermont, bảo anh ấy triệu hồi anh về quân doanh..."

Kiều An cầm tay cô đưa đến bờ môi hôn nhẹ, cười nói: "Ngốc à, quân lệnh không thể sửa, làm sao có thể thay đổi thất thường như vậy. Vả lại, ngoài anh ra, còn có ai có thể giúp em xử lý việc này?"

Kiều An một lần nữa ôm Tần Hiểu vào trong ngực, ôn nhu nói: "Yên tâm đi, anh nhất định sẽ còn sống trở về gặp em."

Clermont và một đám sĩ quan đứng ở trên đài cao xa xa, nhìn chăm chú vào đoàn xe quân đội đặc chủng đang theo thứ tự chạy vào cửa thông đạo. Tần Hiểu yên lặng đứng ở bên cạnh Clermont, nhìn chằm chằm một chiếc xe thiết giáp có đường vân màu đỏ đi phía cuối đoàn xe, trong mắt chợt xuất hiện một chút lệ quang.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hai giờ sau, đoàn xe thiết giáp rời khỏi phạm vi khu D9 khổng lồ, chạy vào vùng sa mạc lớn.

Đoàn xe đến châu kế tiếp của Federal State nhanh nhất cũng cần một tháng, trên đường ngoài khu M7 trên trần Diva có một điểm cung ứng năng lượng bí mật ra, những chỗ còn lại không có khả năng trợ giúp cho quân đoàn.

Lâm Gia quần một cái chăn mỏng, tựa vào cửa kính xe nhìn ra vùng sa mạc. Bầu trời rất trong lành, không thấy một đám mây nào, ánh nắng có chút chói mắt, nhưng nhiệt độ trong không khí cũng không cao, ước chừng chỉ có mười mấy độ gì đó. Sa mạc màu xám tro nhạt nhẽo vừa nhìn là thấy vô tận, mỗi một chỗ phong cảnh nhìn qua đều giống nhau như đúc, đi rất lâu cũng không nhìn thấy sinh vật gì.

Corey vỗ nhẹ vai Lâm Gia, ôn nhu nói: "Đừng nhìn, ánh sáng mặt trời rất chói, nhìn vào sa mạc quá lâu đôi mắt sẽ đau. Thương thế của cô còn chưa có tốt, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi."

"Ừm." Lâm Gia thuận theo nằm xuống, cô ngồi lâu lắm rồi, chỗ bị thương ở thắt lưng quả nhiên có chút đau.

Cain vội vàng mở ba lô lấy ra tuýp thuốc mỡ và một bao bông gòn, ngồi vào bên người Lâm Gia: "Đắp chút thuốc mỡ đi, sẽ tốt lên nhanh hơn một chút. Đây chính là thuốc đặc trị mà quân y Lannok ở chiến địa đưa cho tôi, nghe nói bôi lên giảm đau cực kì nhanh. Tôi vẫn luyến tiếc không dám dùng, nên cũng chưa mở."

(Ty Vy: Lannok là nam 9 luôn nha mọi ng' ^^)

Lâm Gia nghĩ nghĩ, cũng không có từ chối: "Vâng cảm ơn anh." Vết thương tốt lên nhanh chừng nào, thì sẽ càng sớm không liên lụy bọn họ chừng đó, cũng có thể đi gặp Ngăn Hồ nhiều hơn.

Cô kéo chăn mỏng ra, nằm nghiêng đưa lưng về phía Cain. Cain vén áo của cô lên, lộ ra những mảnh bầm tím, anh thoa thuốc mỡ lên, dùng bông gòn cẩn thận bôi loạn lên đó.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Gia liền cảm thấy lưng truyền đến cảm giác hơi lạnh, đau đớn quả nhiên giảm bớt không ít.

Cain thoa lại thoa, ánh mắt không tự chủ được đi xuống, lúc nhìn đến cái eo nhỏ dịu dàng của Lâm Gia, bụng liền căng thẳng, một dòng nhiệt nóng nhấm thẳm chỗ đó mà hội tụ, cảm giác sưng cứng lại truyền đến, anh nhanh dời đi tầm mắt.

Cain nhắm mắt lấy lại bình tĩnh, kéo tiếp ống quần Lâm Gia lên, lại thoa thuốc mỡ lên đầu gối cô. Thật vất vả mới bôi xong, thái dương cũng chảy ra đầy mồ hôi.

Cain lau mồ hôi sau ót, như trút được gánh nặng thở ra một hơi, sau đó cong lưng ôm bụng về mặt thoáng kho ngồi xuống bên cạnh, buồn rầu áp chế tiểu Cain đang ngo ngoe ngằng đầu nhìn anh, cả buổi vẫn duy trì cùng một cái tư thế không dám động.

Corey giúp Lâm Gia đắp chăn mỏng xong, buồn cười nhìn Cain, lắc lắc đầu. Cain này là tên sắc quỷ, luôn không khống chế được dục vọng của bản thân, hành trình chỉ mới vừa bắt đầu, không phải khen chứ ngày thứ nhất đã nhịn không được, sau này cậu ta còn nhẫn nại như thế nào nữa!

Riva không yên lòng lái xe, thường thường liếc nhìn kính chiếu hậu, mới vừa rồi anh thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy đường cong duyên dáng của Lâm Gia cùng một đôi chân thon dài trắng nõn, lòng lại ghen tị phát cuồng Corey và Cain. Rõ ràng người cứu Lâm Gia đầu tiên là anh và Mike, không phải hai cái tên đáng ghét của binh đoàn bọc thép này, vì sao người làm cận thân hộ vệ cho Lâm Gia không phải là anh và Mike, mà là hai cái tên này? !

"Riva, chú ý lái xe!" Mike trầm giọng nói: "Chúng ta là quân nhân, phải bảo đảm quý cô Lâm Gia được an toàn, không được giống người nào đó, thích phân tâm loạn lạc, kết quả chỉ làm trò hề."

(Loạn lạc: nghĩ chuyện bậy bạ)

Cain cúi đầu tức giận liều mạng cắn răng, bắt lực với tiểu Cain vẫn còn đang "ngược nhìn anh", anh không có biện pháp thẳng lưng đúng lý hợp tình phần bác Mike, nên đành phải giả vờ không có nghe thấy gì.

Khóe môi Mike hơi hơi cong lên, dè dặt vành nón nhắm mắt nghỉ ngơi, buổi tối anh còn phải thay ca điều khiển xe với Riva, hiện tại tranh thủ nghỉ ngơi một chút, dưỡng đủ tinh thần để ban đêm còn điều khiển.

Corey vỗ vỗ bả vai Cain: "Cậu chăm sóc Lâm Gia cho tốt, mình ngủ trước một chút." Nói xong ôm súng nằm xuống chăn mỏng trải dưới ghế, dùng mũ che khuất mặt nhắm mắt lại ngủ.

Trước khi đến được châu kế tiếp của Federal State, những quân nhân vì muốn duy trì sức chiến đấu và rút ngắn lại hành trình, nên đều phân hai ca luân phiên nhau nghỉ ngơi và canh gác.

Đoàn xe chạy gần mười mấy giờ, trong lúc đó chỉ có tạm dừng trú giữa trưa một lần. Màn đêm buông xuống, lúc 7h tối, quân đoàn rốt cục thả chậm tốc độ, chọn một vùng sa mạc bằng phẳng mà ít gió ngừng lại.

Xe thiết giáp khép thành hình nửa vòng tròn, bảo vệ xe cung cấp thức ăn, xe y tế cỡ lớn và xe Jeep bọc thép Lâm Gia đang ngồi vào trung tâm.

Từng nhóm quân nhân xuống xe giải quyết vấn đề sinh lý hoặc kiểm tra tình trạng của xe, còn quân nhân của đội hậu cần chuyên bếp núc thì nhanh chóng làm tốt việc phân phát thức ăn.

Đám người Corey uống nước trước xong rồi mới ăn bánh mì đen, hiện tại thức ăn của Lâm Gia cũng không khác mọi người lắm, cũng là bánh mì đen và một miếng chân giò hun khói, bất quá cô còn được thêm một chén canh thịt hầm, mặt khác trọng lượng của bánh mì đen chỉ có bằng một nửa ổ bánh mì của đám quân nhân, nhưng cũng đủ để cô ăn thật no rồi.

Lâm Gia ăn mấy miếng thức ăn, thật sự có chút nhịn không được, đỏ mặt nói với Corey: "Thượng tá Corey, tôi muốn xuống xe..."

Corey lập tức rõ ràng ý tứ của cô, anh cầm lấy chăn ném cho Cain, lại nhắc một thùng nước giao cho Riva: "Hai người các cậu cũng cùng đi."

Lâm Gia e thẹn quần bách không thôi: "Bọn họ có thể không cùng đi được không..."

"Không thể." Corey như chém đinh chặt sắt cự tuyệt, nghiêm túc nói: "Ban đêm rất nguy hiểm, một mình tôi không có cách gì cam đoan cô sẽ an toàn."

Xuất phát từ lo lắng an toàn, ở một khu xa lạ, phụ nữ mặc kệ là đi đâu hay làm gì, thì cận thân hộ vệ cũng đều phải canh gác bên cạnh các cô. Giữa trưa lúc nghỉ ngơi, vì Lâm Gia mãnh liệt yêu cầu, nên Corey mới ôm cô rời đoàn xe đến phía sau một cồn cát cách đó không xa, để cho cô một mình giải quyết vấn đề. Nhưng đến buổi tối, hệ số nguy hiểm tăng cao, những người có mặt không thể rời khỏi vòng bảo hộ của quân đội, nên Lâm Gia cũng chỉ có thể ở trong vòng tròn bảo vệ của đoàn xe mà giải quyết vấn đề sinh lý cá nhân, còn có bên người cũng không thể thiếu ba quân nhân bảo vệ.

Lâm Gia biết là Corey suy nghĩ cho an toàn của cô, nên không phản đối nữa, dù sao ban đêm ở thế giới zombie hoành hành quả thật cực kì nguy hiểm, cô cũng không thể bởi vì thẹn thùng mà lấy sinh mạng đi mạo hiểm.

Corey vừa ôm Lâm Gia nhảy xuống xe, liền nhìn thấy Healy và An Đức đi về phía bên này, thì ra bọn họ cũng lo lắng cho an toàn của Lâm Gia, cố ý đến đây bảo vệ cô.

Corey không nói gì, chỉ gật gật đầu với Healy, ôm Lâm Gia đến cách đó không xa, để cho Cain và Riva treo chân mòng anh đưa lên ngăn cách Lâm Gia và mọi người, sau đó lệnh toàn bộ xoay người sang chỗ khác.

Corey buông Lâm Gia ra, chờ cô giải quyết vấn đề sinh lý xong, lại thay đổi một chỗ khác một lần treo chân lên.

Corey vặn mở nắp ấm nước, rót một chút nước làm ướt khăn mặt, đưa cho Lâm Gia: "Thật xin lỗi, quân đoàn mang nước không nhiều lắm, chỉ có thể cung cấp đủ ba ngày tắm rửa một lần. Cô cố chịu đựng mấy ngày, dùng đồ cái này lau người đi."

Lâm Gia nhận khăn mặt, Corey lập tức xoay lưng lại, Lâm Gia nhìn nhìn đám quân nhân đang vây chung quanh đưa lưng về phía cô, trong lòng không khỏi ấm áp. Tuy rằng quy định pháp luật của thế giới này rất là lừa đảo, nhưng cũng không thể phủ nhận, đám người Corey vẫn luôn giữ lại một phần tôn trọng đối với cô, bọn họ làm người thật sự cũng không tệ lắm.

Lâm Gia cởi quần áo, lau sơ cả người một lần, may mà thời tiết cũng không nóng, bằng không ba ngày không thể tắm rửa thì còn khó chịu đến cỡ nào nữa.

Riva nghe phía sau truyền đến tiếng ma sát, lòng liền ngửa ngáy khó nhìn, hầu kết càng không ngừng lăn lộn, thầm nghĩ xoay người sang xem Lâm Gia một cái. Nhưng mà anh hơi động dậy một chút, liền lập tức thu được ánh mắt khinh bỉ của những người khác, trong lòng cực kì hậm hực, không khỏi càng thêm bất mãn với Corey. Thầm mắng Corey cả ngày cả ngày giả vờ giả vịt, chiếm lấy Lâm Gia trước, không cho anh và Mike tiếp cận nửa bước, bây giờ còn tước đoạt cơ hội được xem trộm thân thể Lâm Gia của anh, thật sự là rất đáng giận.

Một giờ sau, đoàn xe tu sửa xong lại lần nữa xuất phát, lúc này đổi thành Mike điều khiển xe Jeep, Corey canh gác, Riva và Cain nghỉ ngơi.

Lâm Gia nằm trên giường xếp nhỏ, thật lâu không có cách nào đi vào giấc ngủ, ban đêm nguy hiểm trùng trùng điệp điệp như vậy khiến cô nghĩ đến buổi tối lúc vừa xuyên qua đến thế giới này, một màn máu chảy đầm đìa lại lần nữa hiện lên trong đầu, sợ hãi đã áp chế vào đáy lòng từ lâu nay lại âm thầm chậm rãi tăng thêm.

Lâm Gia sợ run cả người, tay lặng yên nắm chặt chăn mòng, thầm nghĩ nếu có Ngân Hồ ở bên cạnh thì tốt rồi, trước kia mỗi lần cô thương tâm hay sợ hãi gì cũng đều thích tựa lên người Ngân Hồ, dịu dàng vuốt ve bộ lông ấm áp mềm mại, sau đó tất cả những tạp niệm trong lòng liền nhanh chóng tiêu tán vô tung. Nhưng mà hiện tại...

Lâm Gia bất giác nhìn về phía Corey đang ngồi ở một bên, người đàn ông này không biết từ lúc nào làm cho cô có một chút cảm giác an toàn, giờ phút này cô bỗng nhiên có chút mong đợi Corey có thể cùng cô nói cái gì đó hoặc là... Có thể đến đây cầm tay cô...

Corey đang xem xét tư liệu trong máy tính quân dụng nhỏ, ánh huỳnh quang chiếu vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh, làm giảm đi mấy phần sắc bén, thêm một tia nhu hòa, theo hình ảnh trên màn hình không ngừng biến đổi, đôi mắt thâm thúy của anh cũng lúc sáng lúc tối.

Anh hình như phát hiện ánh mắt của Lâm Gia, bất ngờ ngừng đầu, nhìn thấy ánh mắt thần thờ của cô, không khỏi ngẩn ra, vội vàng khép máy tính lại, chuyển đến bên giường cô ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Không được ngủ à?"

Lâm Gia nhìn anh chăm chú nửa ngày mới thấp giọng nói: "Chỉ là có chút..." Nói đến đây thì dừng lại, Lâm Gia rừ mi mắt, cô vẫn không thể nói hai chữ "sợ hãi" ra miệng.

Mắt Corey chợt lóe, tay phải đưa vào trong chăn, bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cũng không để cô tránh thoát, cúi người dán bên tai cô ôn nhu nói: "Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô, an tâm ngủ đi..."

Lâm Gia mím môi, chậm rãi nhắm đôi mắt lại.

Tay của Corey rất lớn, rất có lực, lòng bàn tay khô ráo mà ấm áp, nhiệt độ thông qua lòng bàn tay truyền vào tay Lâm Gia, dần dần xua tan hết lạnh lẽo trong lòng. Theo thân xe xóc nảy, ý thức của Lâm Gia cũng dần dần mơ hồ, không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Một đêm này thật bình an trôi qua, cũng không có bị đám zombie tập kích, Lâm Gia cảm giác mình đã ngủ thẳng một giấc tới sáng.

6h sáng, quân đoàn ngừng trú nghỉ ngơi hồi phục.

Lâm Gia phát hiện thuốc mỡ Cain cho dùng rất tốt, vết úr máu trên lưng và đầu gối tan đi không ít, cô đã có thể xuống giường đi lại.

Mọi người vừa ăn xong bữa sáng, thì Hoffman tới.

Thì ra từ khi Ngân Hồ biết Lâm Gia cùng nó đồng hành, nó không còn đồng ý ăn thức ăn người khác đưa, Hoffman đành phải tìm Lâm Gia hỗ trợ.

Lúc Lâm Gia nhìn thấy Ngân Hồ, nó vẫn còn đang náo loạn, nghe răng trợn mắt với nhân viên y tế đang muốn cho nó ăn, giằng co làm thịt chín rơi đầy đất.

"Ngân Hồ! Không cho phép nháo!" Lâm Gia giận tái mặt lạnh lùng nói, trong lòng lại gấp đến độ không thể kiểm soát nổi. Nếu Ngân Hồ cứ náo loạn, lỡ như chọc giận Hoffman, anh ta giết chết nó thì làm sao bây giờ? !

Ngân Hồ thấy Lâm Gia đến, lập tức thu hồi biểu tình hung ác, trong ánh mắt màu lam tràn đầy vô tội, miệng còn phát ra tiếng gặm nhẹ ừ ừ khụt, làm cho Lâm Gia vừa đau lòng vừa buồn cười.

Ngân Hồ này thật sự là càng ngày càng giáo hoạt, cũng... Càng ngày càng đáng yêu.

Cô áy náy vội vàng nói xin lỗi với mấy nhân viên y tế, nhặt khối thịt lên đi đến chỗ Ngân Hồ.

"Ngân Hồ, về sau không cho phép tùy hứng như vậy nữa, phải ngoan ngoãn mà ăn, có nghe không?" Lâm Gia ra vẻ tức giận gõ nhẹ đầu Ngân Hồ một cái, trong cổ họng Ngân Hồ lập tức phát ra tiếng khò khè, đầu cọ cọ mặt Lâm Gia.

"Đã lớn như vậy, còn làm nũng..." Lâm Gia hôn khuôn mặt đầy lông của Ngân Hồ một cái, đưa khối thịt tới bên miệng nó: "Mau ăn đi!"

Ngân Hồ liếm liếm tay Lâm Gia, vui vẻ bắt đầu gặm cắn khối thịt.

Lâm Gia vuốt ve da lông mềm mại trên lưng Ngân Hồ, phát hiện thân thể nó rất thả lỏng, không có vì nhin đau mà buộc chặt cơ thể nữa, nhìn qua tựa hồ so với hôm qua tốt hơn nhiều, lo lắng trong lòng cũng thoáng giảm đi một chút.

Có lẽ đúng như lời Hoffman nói, thân thể Ngân Hồ dị biến là phát triển theo chiều hướng tốt.

Đang lúc Ngân Hồ cắn thịt ăn, thì ngoài xe đột nhiên vang lên tiếng súng kịch liệt, về mặt Corey biến đổi, nhanh chóng bế Lâm Gia lên nhảy khỏi xe, hướng về xe Jeep bọc thép mà chạy tới.

Lâm Gia thẳng lưng, lướt qua vai Corey, rõ ràng nhìn thấy phía trước có một đoàn zombie hình dạng đáng sợ đang cấp tốc xông đến chỗ quân đoàn bọc thép.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Corey ôm Lâm Gia nhảy lên xe Jeep, Cain cũng nhanh chóng mở cửa lên theo.

Sau khi Mike thăm dò ngoài cửa sổ xong, thì tháo ống nhòm xuống vứt qua một bên rồi cầm lấy súng máy, nói với Corey: "Số lượng Zombie không ít, trong đó còn phát hiện có zombie cao cấp, có thể đây sẽ là một trận ác chiến."

Bên tai truyền đến tiếng gầm rú, hai xe thiết giáp hạng nặng lái tới gần, bảo vệ xe Jeep bọc thép ở trung tâm.

Corey lấy chân mông bao cả người Lâm Gia lại, nắm tay cô: "Đừng sợ, chúng tôi sẽ đánh lui bọn nó!"

Nói xong anh buông tay cô xoay người muốn đi ra ngoài canh gác, tay lại bị Lâm Gia bắt lấy, anh quay đầu đối diện với đôi mắt đen tuyền mang theo cố chấp của Lâm Gia, hỏi vội: "Có chuyện gì?"

Kỳ thật Lâm Gia rất muốn nói với Corey là mình cần một cây súng để phòng thân, nhưng lại lập tức nghĩ đến thân phận khó xử hiện giờ của mình, đám quân nhân thì vẫn còn đang hoài nghi cô, vì vậy làm sao mà có khả năng họ sẽ cho cô một thứ vũ khí nguy hiểm như vậy.

Cô chần chờ một chút rồi buông lỏng tay ra, sửa lời nói: "Anh cũng phải cẩn thận!"

Cô chỉ là thuận miệng nói một câu, nhưng lại làm cho lòng Corey ấm áp, nhìn không được đưa tay vuốt ve mặt Lâm Gia, xong rồi mới vừa lòng mà đi đến trước cửa kính xe.

Cain ăn dấm chua trề môi liếc Corey một cái, buồn bực cầm súng lên nhắm ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài tiếng súng và âm thanh lửa đạn càng ngày càng kịch liệt, thỉnh thoảng lại có tiếng gầm rú của đám zombie, Lâm Gia ngồi trong xe Jeep được quân đoàn bảo hộ ở vòng trung tâm, đám zombie nhất thời không có cách gì đột phá tiến vào.

Vì muốn tiết kiệm đạn dược và tránh cho ngộ thương người khác, đám người Corey chỉ là chú ý chiến đấu chặt chẽ bên ngoài, cũng không có nổ súng quá sớm.

Ước chừng qua hai mươi phút sau, hai xe thiết giáp bảo vệ xe Jeep rốt cục phát động công kích, một tiếng nổ vang lên, tạo ra một trận cát bụi bay mù mịt, đầu tiên là phá tan phòng tuyến bên ngoài, mấy con sói zombie bị đạn pháo nổ thành máu thịt bầy nhầy.

Không chờ khói thuốc súng tan đi, từ trong vùng khói dày đặc xuất hiện mấy bóng đen nhanh như tia chớp nhào về phía xe Jeep. Bởi vì khoảng cách quá gần, không ở trong phạm vi tầm bắn của xe thiết giáp, nên hỏa lực của xe liền trở thành vô dụng.

Ánh mắt Corey và Cain lạnh lùng, trên mặt cũng không có thần sắc kinh hoàng, hai người vẫn như cũ duy trì tư thế nhắm không có nổ súng.

Báo zombie vọt tới trung tâm, đột nhiên tiếng súng vang lên, một viên đạn từ hai phía khác nhau bắn tới mấy con báo zombie, máu mù đen thối bắn ra tung tóe, đầu của hai con báo zombie bị đạn bắn cho nát bầy, thân thể văng ra xa hơn mười thước mới ngã xuống. Viên đạn xuyên thấu thân thể zombie bắn vào cát, vùi sâu trong đất.

Mặt khác ba con báo zombie còn lại đã xông đến vị trí chỉ còn cách xe Jeep hơn mười thước. Cain và Corey lúc này mới kéo cò súng, một trận tiếng súng đinh tai nhức óc ứa qua đi, đầu của ba con báo zombie bị oanh tạc thành mảnh nhỏ, mất đi không chế, thân thể đụng vào nhau, cùng nhau đổ xuống trên mặt đất. Máu đen cùng với nước mưa tanh hôi từ trong thân thể hư thối lòi cả xương chân ra, thấm vào cát.

Mọi người còn chưa kịp thở, lại thấy thêm mấy zombie phá được vòng phòng vệ bên ngoài chạy đến, Mike ngồi phía trước lớn tiếng nói: "Chú ý! Có một zombie cao cấp! Hình như là cấp Mammon!"

Trong mắt Corey và Cain xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lạnh lùng.

Trong hai ngày Lâm Gia dưỡng thương, Corey cũng có nói qua cho cô biết zombie cao cấp là gì.

Đa số zombie cao cấp là do động vật có hình dạng zombie hoặc là sinh vật dị dạng tiến hóa mà thành. Có cực ít zombie trong quá trình thi hóa mà sinh ra đột biến quý dị nào đó, loại đột biến này làm cho zombie đó tiến hóa thành làm một loại zombie có được trí tuệ nhất định.

Số lượng zombie cao cấp cực ít, trong đó căn cứ trình độ sức mạnh mà chia làm ba cấp bậc, con người dùng tên ma quỷ để mệnh danh chúng nó, cấp bậc theo thứ tự được gọi là Satan, Douma, Mammon. Cấp bậc càng cao, lực phá hoại càng mạnh, trí tuệ càng cao. Tốc độ của zombie cao cấp cực nhanh, lực công kích so với zombie bình thường mạnh hơn mấy chục lần, mỗi lần xuất hiện đều mang đến cho quân đội loài người thương vong thật lớn. Bộ chỉ huy tối cao của hợp chủng quốc phát hiện sắp tới số lượng zombie cao cấp sẽ tăng trưởng nhanh, tương lai sự sống còn của con người sẽ càng thêm khó khăn.

Buổi tối ngày Lâm Gia xuyên qua đã gặp phải zombie, nhưng may mắn đó đều chỉ là đám zombie cấp thấp, nếu không bằng vào Ngân Hồ và Tatu thì căn bản là không thể chống đỡ được đến lúc quân đội tới cứu viện.

Lâm Gia mặc dù có chút sợ hãi, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn nhiều hơn. Cô đang chuẩn bị tới gần cửa sổ muốn nhìn rõ ràng chút, thì đột nhiên Corey rống to một tiếng: "Nó đang tới chỗ chúng ta, bắn!" Anh và Cain đồng thời bắn về phía một bóng dáng màu lam đang cấp tốc phóng tới gần, nhưng zombie cao cấp lại thật linh hoạt tránh được hết, từng viên đạn bay sát thân thể nó vùi vào trong cát. Chỉ một cái chớp mắt tên zombie cao cấp kia đã nhảy đến trước xe Jeep, Lâm Gia chỉ kịp nhìn rõ thân hình cao lớn như con người của nó, nhưng trong giây tiếp theo nó liền biến mất không thấy.

Corey biến sắc, đột ngột xoay người, tay trái kéo Lâm Gia lùi về phía sau, tay phải giờ súng máy lên nhắm ngay phía sau Lâm Gia, cơ hồ ngay khoảnh khắc đó, chỗ Lâm Gia vừa ngồi lúc này đột nhiên bị một cái móng vuốt cứng như sắt thép xuyên thủng.

Cain kéo cò súng trước cả Corey, viên đạn bắn vào móng vuốt như đang bắn vào trên tấm thép, phát ra âm thanh kim loại va chạm, thậm chí còn tóe ra tia lửa.

Xe Jeep là loại xe nguy trang đã được võ trang, cả chiếc xe đều bao một tầng kim loại gia cố đặc biệt, tất cả cửa kính xe đều là thủy tinh cao cấp, một loại rất khó bị zombie đánh nát hay đâm thủng, vậy mà móng vuốt zombie cao cấp lại rất dễ dàng xuyên thủng vách xe, có thể thấy được sức mạnh zombie cao cấp lớn đến mức nào.

Zombie Mammon thu hồi móng vuốt, nháy mắt không thấy bóng dáng, chỉ lưu lại trên vách đá sau xe một cái lỗ thủng lớn.

Đỉnh xe mạnh mẽ lồm xồm, cũng liên tiếp để vài cái hố hình dấu chân. Corey bảo vệ Lâm Gia ở phía sau người, Cain và Mike liên tục bắn về phía đỉnh xe, viên đạn xuyên qua đỉnh xe, tạo ra một đồng lỗ thủng, ánh sáng mặt trời xuyên qua lỗ đạn chiếu xuống, rọi lên quần áo của mấy người trong xe.

Bên ngoài truyền đến tiếng súng càng thêm mãnh liệt cùng với tiếng rống gọi, những chiếc xe Jeep và các quân nhân khác cũng chạy đến đây cứu viện.

Thân xe mãnh liệt lắc lư vài cái, Lâm Gia không thể chịu được tiếng súng, đành phải ôm lỗ tai tránh ở phía sau Corey, nhìn qua cửa kính xe thấy được cái bóng màu lam xuyên nhanh qua làn mưa đạn xông đến trước mặt vài người quân nhân chạy tới cứu viện, thừa dịp mọi người còn đang trong kinh hãi, giờ vuốt tấn công bọn họ. Thân thể hai người quân nhân bị cào thành mấy đường sâu hóm, máu bắn tung toé, lòi cả xương, hai người còn chưa kịp kêu rên thì lương tâm thiết, thì cả người đã bị ném lên giữa không trung.

Zombie Mammon cũng nhảy lên theo, nó hoàn toàn không sợ vài tên quân nhân còn lại đang điên cuồng nã đạn, đến giữa không trung thì xé hai người sĩ quan kia thành hai nửa.

"A ——" Lâm Gia kinh sợ la lên một tiếng ngăn ngừa, bị một màn bi thảm khủng bố này dọa sợ tới mức nhắm mắt lại.

Zombie Mammon đáp xuống mặt đất lại tiếp tục công kích, những quân nhân còn lại vội vàng tản ra, một bên nổ súng một bên duy trì khoảng cách an toàn với nó.

Lâm Gia nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở trong đó, đang định cẩn thận nhìn cho rõ ràng, thì người nọ đã bị móng vuốt zombie đánh trúng chính diện, thân thể nhất thời bị hất ra hơn mấy thước, trong ngực phun ra mấy vòi máu. Khi người đó rơi xuống trên mặt đất, mặt vừa lúc quay về phía xe Jeep, sau khi Lâm Gia thấy rõ khuôn mặt người đó, thì mạnh mẽ trừng lớn mắt, một nỗi đau đớn mãnh liệt trào lên ngực, thốt ra: "An Đức! !"

Cain đỏ con mắt, bị phần mắng to: "Mẹ nó! Một đám ngu xuẩn! Nhắm vào mắt nó mà bắn!!"

Loại zombie Mammon cao cấp này thể xác cực kỳ cứng rắn, ngay cả đầu cũng không sợ đạn, chỉ có đôi mắt mới là địa phương yếu ớt nhất, đó chính là chỗ trí mạng của nó.

Cain mở cửa xe nhảy xuống, bưng súng máy rống giận xông đến chỗ con zombie đó.

"Cain! Cậu trở về ngay lập tức! !" Corey gấp đến độ rống to, vì bảo vệ Lâm Gia, anh không thể rời khỏi, đành phải vọt tới cửa xe nâng súng bắn liên tục tận lực yểm trợ Cain.

Phương pháp của Cain tuy rằng cực chuẩn, nhưng tốc độ của zombie Mammon quá nhanh, căn bản không có khả năng nhắm chính xác.

Zombie nhảy lên không trung, phốc xuống chỗ Cain. Cain căng thẳng chạy vài bước, nhảy lên xoay người, nhắm ngay đầu zombie bắn một trận càn quét, lùm cọ trên mặt cát, mụn lực quán tính lúc trước nhảy lên mà cấp tốc trượt ra ngoài.

Zombie Mammon ở giữa không trung không ngờ còn có thể vận vẹo thân thể tránh né, móng vuốt bảo vệ đầu, phần lớn đạn đều chỉ bắn trúng cánh tay cứng như sắt thép của nó. Có một viên đạn xuyên qua khe hở giữa móng vuốt nó, bắn trúng xương hốc mắt, chỉ cách con mắt có mấy cm, tuy rằng không có bị bắn trúng chỗ hiểm, nhưng viên đạn mang theo sức công phá mạnh mẽ nên vẫn để vết thương trên nơi yếu ớt nhất của nó.

Zombie Mammon gầm lên giận dữ, đáp xuống mặt đất, móng vuốt đâm vào trong cát dùng sức vung lên, cát đá bị nó nhấc lên tạo thành một cột sóng to cao mấy thước, nặng nề hất xuống người Cain.

Cain bị cát đá phủ đầy đầu đầy người, toàn thân đau đớn như bị đá dè, đôi mắt bị cát dính vào đau xót không có cách gì thấy rõ, thân thể được huấn luyện nhiều năm cứ theo bản năng mà toàn lực lăn qua một bên, khó khăn lắm mới tránh được một vuốt zombie đập xuống.

Nhưng một kích tiếp theo của zombie Mammon, anh còn chưa có hoàn toàn tránh đi, đâm một phát, trên lưng Cain bị thêm thêm một vết thương sâu hoắm ồ ạt đổ máu. Cổ chân phải cũng bị zombie bắt được, cả người trong nháy mắt đã bị zombie cầm lên, ngay sau đó lại bị hung hăng quăng xuống mặt đất.

Cả người Cain đau nhức như bị xé rách, suýt chút nữa đã hôn mê, súng máy trong tay đã bị văng ra thật xa. Zombie Mammon đứng thẳng người, không ngờ nó lại cao chừng ba thước.

"Cain! !" Lâm Gia kinh hãi không thôi, không khỏi gọi ra một tiếng.

Corey cắn răng nhào ra, mãnh liệt bắn con zombie khốn khiếp đó. Mặt khác vài người quân nhân còn lại cũng hướng về nó không ngừng bắn.

Zombie mammon một tay nắm chân Cain lôi đi, một tay che đôi mắt mình, liên tục nhảy qua nhảy lại tránh né. Cain cắn răng cố gắng giãy dụa, rốt cục lấy lựu đạn bên hông ra. Zombie Mammon lập tức phát hiện ý đồ của anh, lại quăng anh xuống đất, may mắn cát ở đây khá mềm mại, thân thể Cain lại cường tráng, nên chỉ bị rơi cho sao bay vòng vòng, lựu đạn cũng rơi tay bay ra xa.

Zombie gầm lên giận dữ, hơi thở hôi thối màu lam từ trong miệng nó phun ra, nó nắm một chân khác của Cain lên, muốn xé anh thành hai nửa.

"Đừng mà! !" Lâm Gia kinh hãi kêu to, chỉ cảm thấy tim như sắp vỡ ra.

Một bóng trắng nhanh như tia chớp đánh về phía zombie Mammon, hất nó ra xa hơn mười thước, Cain bị vứt ra ngoài, rơi xuống cát hồi lâu cũng không có cách nào nhúc nhích.

Bốn chân sư tử trắng vừa mới tiếp đất, liền tiếp tục nhảy lên không trung, bộ lông trắng như tuyết theo động tác của nó tung bay, lại lần nữa phốc qua con zombie vừa bị đụng còn chưa kịp đứng lên kia.

Zombie giờ vượt chém sư tử trắng, bị nó nhanh nhẹn tránh đi. Sư tử trắng há mồm tấp tới đầu zombie Mammon, zombie cuống quýt đưa cánh tay ngăn trở, sư tử trắng cũng không chút do dự cắn xuống. Máu đen bắn ra, zombie phát ra tiếng kêu khàn khàn, nổi điên cố gắng hất sư tử trắng xuống.

Sư tử trắng và zombie Mammon không ngừng giằng co, hai cái bóng triền đầu dính vào một chỗ, trong lúc nhất thời cũng khó mà tách ra.

Đám người Corey thấy một màn như vậy, kinh ngạc ngơ ngác nhìn nhau, không thể tin được rằng nanh của con sư tử trắng này lại lợi hại như thế, ngay cả đạn cũng không bắn thủng được thân thể của zombie Mammon, vậy mà sư tử trắng lại thực nhẹ nhàng cắn nó bị thương. Vì không muốn ngộ thương sư tử trắng, bọn họ đành phải tạm thời ngừng bắn.

Đôi tay Lâm Gia gắt gao nắm lấy cửa xe, các đốt ngón tay nổi lên, đôi mắt căng thẳng nhìn chằm chằm sư tử trắng, miệng kích động gọi nhỏ: "Dick..."

(Ty Vy: nam 9 tiếp...)

"Cô nói gì?" Mike kỳ quái quay đầu hỏi.

Lâm Gia lấy lại tinh thần, vội vàng lắc lắc đầu, nuốt lệ sắp trào ra khoe mắt trở vào: "Không có gì."

Cô bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lấy bao y tế bao nhảy xuống xe.

"Cô làm gì vậy? ! Mau trở lại xe ngay!" Mike hoảng sợ, cũng nhanh chóng nhảy xuống xe đuổi theo cô.

Lâm Gia chạy đến bên người An Đức, dùng tốc độ nhanh nhất cầm máu cho cậu ta. Mà khi cô nhìn thấy vết thương bị zombie cào trên cổ An Đức, trái tim nhất thời như rút xuống hầm băng. Động mạch trên gáy bị cắt vỡ, máu tươi không ngừng trào ra, cát dưới thân cậu ta đã sớm chuyển thành một vùng đỏ sẫm.

Lâm Gia cắn môi, không cho phép bản thân vì đau lòng mà khóc lên tiếng, cô không nguôi hy vọng làm sạch bông y tế và băng gạc đắp lên gáy An Đức, lại dùng tay đè chặt lại, nhưng trong nháy mắt sợi bông đã bị máu tươi làm ướt đẫm, máu từ khe hở giữa tay cô tràn ra.

Lâm Gia rót cuộc nhìn không được, nước mắt tràn mi, từng giọt từng giọt rơi trên khuôn mặt đã không còn chút máu của An Đức: "An Đức, cậu phải cố gắng lên! Không được chết, có biết không!! Cậu phải cố gắng!!"

An Đức dồn dập thở hào hển, thân thể càng không ngừng run rẩy, anh ta nghe được âm thanh Lâm Gia, mí mắt khẽ rung động, cố hết sức mở mắt ra.

Đôi mắt luôn trong suốt như phi thủy nay lại bị phủ kín một tầng sương mù, khi anh nhìn rõ được Lâm Gia, thì con mắt ảm đạm đó lóe lên một tia sáng cuối cùng, môi mỏng tái nhợt giật giật, phát ra một tiếng ngậm nhẹ cực mong manh: "Lâm Gia..."

Anh hơi nâng cánh tay lên, Lâm Gia vội vàng gắt gao nắm chặt, cô vuốt ve mu bàn tay anh, cúi xuống ôm lấy anh, nức nở nói: "An Đức... Đừng chết... Không được chết..."

Thiếu niên đơn thuần đáng yêu này làm sao có thể liên như vậy chết đi? Hôm qua bé trai này còn ngại ngùng nỉm cười với cô, đồ mặt cùng cô nói chuyện. Thanh chocolate kia cô cũng chỉ cam lòng ăn có một chút, mùi vị ngọt ngào đó đến bây giờ tựa hồ còn quanh quẩn trên đầu lưỡi và trong lòng cô. Cô vốn định tìm một cơ hội cùng mọi người chia sẻ chút thức ăn trân quý đó...

Mike yên lặng xoay người sang chỗ khác không đành lòng nhìn nữa, chết trận ở trên sa trường, phần lớn vận mệnh của quân nhân ở thế giới này đều là như thế, ngay cả chính anh chỉ sợ cũng rất khó tránh khỏi. Chẳng qua, An Đức là thanh niên, cậu ta chỉ mới mười chín tuổi.

"Lâm Gia! Cẩn thận!" Corey đột nhiên hô to.

Mike vừa quay đầu, cả người đã bị một sức mạnh cực lớn đánh bay, ngã ra hơn mấy chục thước, mặc dù cũng không có làm anh bị thương, nhưng là nằm cả nửa ngày cũng không thể đứng dậy nổi.

Một con hổ lớn lông vàng từ trên không trung nhảy xuống, đi đến bên cạnh Lâm Gia, gầm nhẹ với cô một tiếng, mắt to màu vàng kim mong đợi nhìn

chăm chú vào cô.

Đám người Corey phát hiện kẻ vừa đột nhiên xông vào là một con hổ lông vàng, cả đám liền súng sốt, theo bản năng không có lập tức nổ súng.

Lâm Gia run rẩy vươn tay sờ sờ đầu con hổ màu vàng kim, thanh âm còn mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Người là... Laka?"

Laka vui vẻ khò khè một tiếng, đầu cọ cọ mặt Lâm Gia, sau đó cúi đầu liếm liếm vết thương trên cổ An Đức.

Lâm Gia hoảng sợ, đang muốn đẩy Laka ra, lại bỗng nhiên lóe lên một cái ý niệm trong đầu, lại chậm rãi thu hồi cánh tay.

Mike vừa lúc đứng lên, khi anh nhìn thấy hổ lông vàng kim đang liếm liếm chỗ bị thương của An Đức, vội vàng giơ súng máy lên định bắn, thì Corey đứng lúc xông đến ngăn anh lại: "Không được nổ súng!"

"Nhưng mà..." Mike vừa mở miệng, đã bị tiếng kêu khàn khàn của zombie phát ra ngắt lời.

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, sư tử trắng không biết khi nào đã hoàn toàn áp chế được zombie, răng nanh sắc nhọn đâm vào tròng mắt hư thối của nó, máu phun ra như suối.

Cả người zombie kịch liệt co rút, ngay sau đó, từng lớp da cứng rắn như thép kia bắt đầu tróc ra rơi xuống, dần dần lộ ra phần thịt đỏ như máu và xương cốt trắng hếu ở bên trong.

Đội cho da toàn thân zombie Mammon bị tróc ra hết, sư tử trắng mới nhả miệng ra nhảy qua bên cạnh, híp đôi mắt nhìn Corey lắc lắc cái đuôi. Sau đó nó cũng không để ý con zombie kia nữa, vọt thẳng tới chỗ Lâm Gia, cũng cúi đầu liếm vết thương của An Đức.

Corey khôi phục tinh thần lại, bung súng nã liên hoàn về phía zombie Mammon còn đang run rẩy giãy dụa, bắn cho đầu nó nát bấy mới thôi.

Lúc này tiếng súng bên ngoài đã thưa thớt dần, một tiếng sư tử rống đến tận trời đột nhiên vang lên, lỗ tai sư tử trắng khẽ động, ngửa đầu rống to một tiếng hồi ứng, xong xoay người liền muốn rời đi, nhưng mới chạy một bước nó đã dừng lại quay đầu nhìn Lâm Gia.

Laka cũng ngừng đầu, lưu luyến cọ cọ Lâm Gia, liền đi theo sau sư tử trắng, tung người nhảy lên một cái, biến mất vô tung.

Corey và Mike liếc nhìn nhau, ai cũng không có kéo cò súng, nếu ngay cả móng vuốt của zombie Mammon cũng không thể làm tổn thương được con sư tử trắng, vậy thì súng đạn gì đó càng không có tác dụng gì với chúng nó, hơn nữa hai người cũng không muốn nổ súng.

Lâm Gia biết thân thể của Dick chúng nó nhất định đã xảy ra dị biến, loại dị biến này làm cho chúng nó có được năng lực miễn dịch virus zombie và sức mạnh cực kì khủng bố, nhưng Dick chúng nó hình như cũng không tin nhiệm con người của thế giới này, ra tay cứu giúp nhưng không muốn tiếp xúc. Cô không hề ngăn cản Dick và Laka rời đi, bởi vì cô không muốn nhìn thấy Dick chúng nó và Ngân Hồ giống nhau, đều bị con người dùng vòng sắt giam cầm nghiên cứu, còn có, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị giết.

Lâm Gia lập tức kiểm tra vết thương trí mạng trên cổ An Đức, phát hiện miệng vết thương không ngờ đã dính lại với nhau, không tiếp tục đổ máu nữa. Cô bắt mạch cho An Đức, nhịp đập khá mạnh mẽ nhưng vẫn không có biến mất. Lâm Gia thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật tốt, An Đức cậ ta còn sống!

Lâm Gia vừa xử lý tốt vết thương còn lại trên người An Đức xong, liền nhìn thấy Hoffman mang theo vài người thầy thuốc nâng cáng chạy tới phía bên này.

Cô lau mồ hôi trên mặt, thả lỏng thần kinh, ngồi bẹp xuống đất, yên lặng cảm tay An Đức.

Vết thương trên lưng Cain cũng không sâu, chỉ bị thương ngoài da, sau khi xác định không có bị nhiễm virus zombie, liền khâu vết thương, bôi thuốc và băng bó kỹ lại.

An Đức là người quân nhân duy nhất bị zombie đánh một cú chí mạng như thế mà còn có thể sống sót, anh cũng không có bị nhiễm virus zombie, có thể là bởi vì mất máu quá nhiều mà làm cho hôn mê bất tỉnh, nên được đưa vào xe y tế tiến hành trị liệu, nằm cùng một chiếc xe với Devic.

Lần này bị đám zombie tấn công bất ngờ, bởi vì được nhóm mãnh thú dị biến Dick đến viện trợ, nên quân đoàn đặc chủng thương vong rất ít, mà đám zombie cũng bị tiêu diệt hơn phân nửa, còn có một zombie cao cấp bị tiêu diệt, phải nói trận này thắng lợi rất lớn.

Đối với Hoffman mà nói, mãnh thú dị biến xuất hiện chính là kinh hi, sau khi phát hiện Lâm Gia và đám mãnh thú dị biến này có quan hệ thân mật lại làm cho anh càng thêm kích động.

Hoffman cũng không hề ước thúc Lâm Gia hành động, hơn nữa đồng ý cho Lâm Gia có thể tùy thời đến thăm Ngân Hồ.

Corey ngồi trên mặt đất, im lặng nhìn chăm chú vào nhóm quân nhân chuyên môn đang bận rộn việc sửa chữa chiếc xe, sau một hồi bỗng nhiên trầm giọng nói: "Tôi cảm thấy, lần này đám zombie tấn công không giống với trước đây. Lần này chúng nó tấn công bất ngờ hẳn là có mục tiêu."

Cain cũng đang nằm trên mặt đất đầy cát bên cạnh mà chợp mắt, bởi vì vết thương trên lưng đau đớn làm cho anh buồn rầu khó chịu, nghe được câu nói của Corey, tinh thần liền tỉnh táo một chút: "Mục tiêu là gì?"

Corey trầm ngâm một chút, mới chậm rãi nói: "Lâm Gia..."

Tác giả: nhóm mình thú xuất hiện ... Suýt chút nữa tôi cho An Đức làm vật hi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

"Tại sao cậu lại nghĩ mục tiêu của đám zombie là Lâm Gia?" Cain ngồi dậy kỳ quái hỏi, lại bởi vì động tác quá nhanh mà làm ảnh hưởng đến vết thương trên lưng, đau đến nhe răng nhếch miệng, hút hết mấy ngụm khí lạnh mới bình thường trở lại. Corey còn chưa có mở miệng, thì từ xa đã nhìn thấy đám người Lâm Gia đi tới bên này, liền ngừng câu chuyện. Ánh mắt đảo qua Mike và Riva đi phía sau Lâm Gia, mày kiếm khó phát hiện khe nhai.

Vì buổi sáng bị zombie tập kích qua, nên quân đoàn phải người đến phụ trách bảo vệ Lâm Gia nhiều gấp đôi, chẳng những Healy được triệu hồi, mà ngay cả Mike cũng thành cận thân hộ vệ tạm thời của Lâm Gia.

Healy là người trung hậu tính tình đơn giản, cũng không có ý xấu với Lâm Gia, nên không cần quá lo lắng. Nhưng Mike thì không như vậy. Corey cảm thấy Mike tiếp cận Lâm Gia không phải xuất phát từ thật lòng muốn bảo vệ cô, mà phần lớn là vì vinh dự của sư đoàn không quân 27 và hư vinh cá nhân cậu ta, mới chạy tới tranh đoạt quyền sở hữu Lâm Gia với bộ binh.

Corey chú ý tới Lâm Gia đi đường có chút không được tự nhiên, nên bước nhanh đến trước mặt cô, trong mắt tràn đầy thân thiết nói: "Thương thế của cô còn chưa có tốt lên, sao lại tự đi một mình rồi?"

Lâm Gia nghe Corey nói rất chân thành, trong lòng có chút cảm động, nhưng cô thật vất vả mới có thể tự mình đi lại, thật sự không muốn cả ngày bị người ôm tới ôm lui, liền cười nói: "Tình huống mấy ngày nay đã sớm không sao nữa rồi, hoạt động gân cốt một chút sẽ khá lên nhanh hơn."

Corey vẫn là không đồng ý nhủ nhủ này, bất mãn nhìn Healy: "Thượng úy Healy, cậu biết rõ trên đùi quý cô Lâm Gia có thương tích, tại sao còn để cho cô ấy tự mình đi lại?" Lời tuy là nói với một mình Healy, nhưng kỳ thật cũng là đang chất vấn Mike.

Healy xấu hổ cụp mi mắt không dám cãi lại, Mike lại hoàn toàn không động đậy, ngược lại hướng Corey cười khiêu khích: "Thượng tá Hoffman nói vết thương của quý cô Lâm Gia cũng đã đỡ hơn khá nhiều rồi, đi một chút có sao đâu chứ? Thượng tá Corey, không phải là cậu muốn suốt đoạn đường đến thủ đô này đều ôm quý cô Lâm Gia chứ?"

Sắc mặt Corey lạnh lùng, trầm giọng nói: "Đây là cậu nói, cũng không phải tôi nghĩ như vậy. Chỉ vì nếu tôi đã là cận thân hộ vệ của Lâm Gia, thì phải có trách nhiệm tận tâm chăm sóc cô ấy, có một số việc không thể chiều theo tính tình của cô ấy được."

Mike không quan tâm nhún nhún vai: "Thì tùy cậu thôi. Nhưng tôi cũng không cho rằng mình nghĩ sai."

Mike không tiếp tục nói chuyện với Corey nữa, bước đến đối diện Lâm Gia cố ý che ở phía trước Corey, nhìn Lâm Gia dịu dàng nói: "Tôi vừa báo đội hậu cần đưa nước ấm đến đây, cô tắm rửa một cái rồi lại đi thăm Ngân Hồ."

Corey nghe vậy sừng sốt: "Thương thế của Ngân Hồ rất nghiêm trọng sao?"

Ánh mắt Lâm Gia liền âm u: "Tôi cũng không biết, miệng vết thương cũng không sâu, khép lại cũng rất nhanh. Chỉ là Hoffman nói Ngân Hồ bị nhiễm virus zombie mạnh hơn bình thường, thân thể xuất hiện dị biến cấp độ hai, không biết nó có thể vượt qua hay không. Cho nên tôi hy vọng có thể ở lại bên cạnh Ngân Hồ mấy ngày, bởi vì chỉ có tôi mới có thể khống chế được khi nó phát cuồng, tôi có thể hỗ trợ mọi người."

Buổi sáng lúc chiến đấu, xe y tế cũng bị hai con zombie Mammon đột phá được vòng phòng ngự của quân đoàn tới tập kích, mọi người trong quân cứu viện cũng ngăn không được, để cho một con zombie Mammon vọt vào xe y tế, cắn chết một nhân viên ở trong đó.

Trong lúc nổi giận Ngân Hồ đã thoát khỏi vòng sắt, hất con zombie Mammon ra ngoài xe, cùng chúng nó bắt đầu cắn giết.

Ngân Hồ chỉ vừa mới hạ sốt, vậy mà phải đồng thời đối phó với hai con zombie Mammon nên có vẻ lực bất tòng tâm, thân thể nhiều chỗ bị zombie cắn. May mắn trong lúc nguy cấp, có hai con báo săn đột nhiên xuất hiện gia nhập chiến đấu, cùng Ngân Hồ giết chết hai con zombie Mommon.

Sau khi chiến đấu kết thúc, hai con báo săn hình như còn muốn mang Ngân Hồ đi, nhưng Ngân Hồ không lại chịu, mà chạy trở về xe y tế không đi ra nữa, hai con báo săn không có cách nào khác đành phải rời khỏi.

Chúng nó vừa đi xong, Ngân Hồ liền chống đỡ không nổi hôn mê bất tỉnh, lại lần nữa bắt đầu sốt cao. Hoffman và nhân viên y tế rút máu nó rồi tiến hành xét nghiệm, sau khi kiểm tra thì phát hiện Ngân Hồ bị sốt là do vết thương nhiễm virus zombie Mammon, trong cơ thể còn sót lại virus zombie phát sinh tiến hóa, gen và các cơ quan sinh ra lột xác cấp độ hai, kết quả dị biến đến bây giờ còn chưa có thể đoán được.

Corey nhìn ánh mắt khẩn cầu của Lâm Gia, nghĩ nghĩ cũng cảm thấy không ổn: "Vậy được rồi, mấy ngày này cô cứ ở cùng Ngân Hồ đi, bắt quá bên

cạnh cô phải có người ở lại bảo vệ."

Anh xoay người phân phó Cain: "Cain, ăn com chiều xong cậu mang theo vũ khí và đồ dùng cần thiết, chúng ta đưa Lâm Gia đến xe y tế bên kia."

Cain vui vẻ làm một cái quân lễ, lớn tiếng nói: "Đã rõ! Thưa trưởng quan!" Nói xong đôi mắt cười híp thành hai đường trăng khuyết, trong lòng hớn hở như nở hoa.

Lâm Gia rất là cảm kích, chân thành nói: "Thượng tá Corey, thật sự là cảm ơn anh !" Do dự một chút, lại ngượng ngùng nói: "Anh có thể giúp tôi xin thượng tá Hoffman một chút hay không, tôi vừa xin anh ta, nhưng anh ta không đồng ý cho tôi ở lại với Ngân Hồ."

Corey dịu dàng cười nói: "Yên tâm, tôi sẽ đi nói với cậu ta."

Hai người đang nói chuyện, thì quân nhân của đội hậu cần đưa com chiều tới, hai người trong đó còn mang theo một cái cà-mên

Com chiều là mỗi người một cái bánh mì đen kẹp dưa chuột và thịt xông khói, còn có trong cà-mên là canh hoa thịt trứng ngon lành, đây là quân đoàn đặc biệt khao các chiến sĩ thêm com để ăn mừng chiến đấu thành công.

Corey lấy nắp ấm nước sôi làm cái bát, múc một "Bát" canh hoa thịt trứng đưa cho Lâm Gia, đội ngũ hành quân không có khả năng mang theo bát đĩa, quân nhân đều là dùng ấm nước làm bát, Lâm Gia cũng đã sớm quen.

Vừa ăn xong bữa tối không bao lâu, thì nhìn thấy hai người quân nhân hậu cần bung theo một thùng nước ấm lớn đi về phía bên này, đây là đội hậu cần đặc biệt chuẩn bị nước tắm rửa cho Lâm Gia. Thân thể quân nhân cường tráng, muốn tắm rửa thì trực tiếp dùng vòi sen tắm nước lạnh là được, không cần phải hao phí xăng quý giá đun nước nóng.

Mắt Cain sáng lên, đứng dậy chạy nhanh qua, chỉ huy hai người quân nhân hậu cần đặt thùng ra phía sau xe, xong rồi lập tức hung hăng cường chế bọn họ rời đi.

Healy kiểm tra nhiệt độ nước trong thùng, nuốt nước miếng, lại vụng trộm liếc nhìn Lâm Gia, hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước anh thân cận hầu hạ Lâm Gia tắm rửa, trong đầu hiện ra đường cong tron bóng tuyệt đẹp của Lâm Gia, nhất thời cảm thấy máu toàn thân đều dồn hết lên mặt, xoang mũi nháy mắt trào ra một dòng chất lỏng, anh vội vàng xoay người bưng kín cái mũi, vài giọt máu đỏ tươi rơi xuống mũi chân anh thấm vào trong cát.

Corey thấy Healy đột nhiên chảy máu mũi, đoán được cậu ta nhất định đang liên tưởng đến cái hình ảnh kích thích gì, không khỏi lại vừa bực mình vừa buồn cười, thật không rõ khu D9 tại sao lại tuyển ra mấy tên binh lính sức khỏe kém như vậy làm cận thân hộ vệ cho Lâm Gia.

Corey không biết làm sao lắc lắc đầu, vỗ bả vai Healy một cái: "Trung úy Healy, cậu đến đội hậu cần nhận đồ dùng tắm rửa và quần áo của quý cô Lâm Gia đi."

Healy hàm hàm hồ hồ đáp ứng một tiếng, lão đảo bước vội vàng đi ra ngoài.

Trong mắt Mike hiện lên một tia châm biếm, thầm nghĩ bất quá chỉ là một cô gái xinh đẹp thôi, mà có thể làm cho đầu óc mấy tên sĩ quan bộ binh choáng váng mê loạn, quả nhiên là một đám nhà quê chưa từng lên tỉnh.

Ở trong mắt Mike, tuy rằng bộ dạng Lâm Gia rất xinh đẹp, nhưng dáng người lại không đủ nóng bỏng, hơn nữa là người cứng nhắc, tính tình quá mức im lặng, so với mấy cô gái trước kia anh quen thì có vẻ Lâm Gia không thú vị lắm. Huống hồ trước mắt thân phận của Lâm Gia vẫn chưa rõ, có thể khẳng định là xuất thân của cô không cao. Nếu không phải vì muốn bảo vệ vinh dự của sư đoàn không quân 27, thuận tiện đả kích Corey- đối thủ cạnh tranh một chút, thì Lâm Gia thật sự không đáng để anh mạo hiểm tính mạng mà xông vào nguy hiểm đi gia nhập quân đoàn đặc chủng bảo vệ Lâm Gia.

Lâm Gia nhìn một vòng chung quanh, có chút thất bại thờ dãi, chung quanh ngoại trừ cát bụi mênh mông vô bờ thì không còn gì khác, cũng không có nổi một chỗ có thể che chắn.

Lúc tắm rửa không thể rời khỏi vòng bảo vệ của quân đoàn, mọi người đều là tùy tiện tìm một chỗ hơi ít người mà tắm vòi sen lộ thiên, dù sao cũng đều là nam với nhau nên không có gì kiêng kỵ.

Nhưng mà Lâm Gia là nữ. Cho dù biết đám đàn ông sẽ không nhìn trộm, nhưng cũng tuyệt đối không thể tắm rửa lộ thiên trước mặt bọn họ. Nhưng lại không thể không tắm rửa, chịu đựng suốt ba ngày nay, cô đã sớm cảm thấy trên người nhớp nháp cực kì khó chịu.

Lâm Gia nhìn quần áo trên người, nghĩ là sẽ mặc luôn quần áo mà tắm rửa, xong rồi lại vào trong xe thay bộ khác. Tuy rằng tắm như vậy không sạch sẽ lắm, nhưng cũng đỡ hơn so với việc trần truồng tắm cho người ta vậy xem.

Corey thấy Lâm Gia nhăn mày, bàn tay mềm vân vê góc áo, rất là rối rắm nhìn chằm chằm thùng nước ấm, trong mắt rõ ràng lộ ra khát vọng, nhưng vẫn đứng ở tại chỗ không hề động. Corey nghĩ một chút liền đoán được Lâm Gia đang băn khoăn chuyện gì.

Anh kêu Cain đến, xoay người nói với Lâm Gia: "Đừng lo lắng, tôi lập tức dựng một gian phòng tắm cho cô, cô có thể an tâm tắm rửa thoải mái."

Lâm Gia kinh hi nhìn Corey: "Thật sao?"

Corey đã tính trước mọi việc: "Đương nhiên, việc này rất đơn giản, cô chờ tôi một chút." Nói xong liền cùng Cain bước nhanh ra ngoài.

Mike nhìn hai người đi xa, ho nhẹ một tiếng đi đến bên cạnh Lâm Gia, không chút để ý cười nhẹ nói: "Cái tên Corey này sao mà thay đổi lớn thế nhỉ, trước kia cậu ta còn không biết phải làm như thế nào để làm lấy lòng phụ nữ."

Lâm Gia chớp chớp đôi mắt: "Thượng tá Corey thay đổi rất nhiều sao?"

Mike thấy cô tò mò, gãi đúng chỗ ngứa, tiếp tục chậm rãi mà nói: "Khi đó Corey vẫn còn là thượng úy, thanh niên chất phác, không hiểu phải chăm sóc cho phụ nữ như thế nào, cho dù đứng trước mặt cô gái mà mình thích, thì cũng không biết biểu đạt ra sao. Bằng không quý cô Ruili chắc chắn đã nguyện ý kết hợp với cậu ta rồi, nói không chừng vào lễ tạ thân còn sinh cho cậu ta một đứa con... Ừm, nói tóm lại hai người bọn họ không thể cùng một chỗ với nhau thật sự là rất đáng tiếc. Cái tên Corey đó thật sự rất yêu Ruili, lại bởi vì không biết lấy lòng phụ nữ mà mất đi cơ hội mà đa số các sĩ quan đều tha thiết mơ ước. Tôi cho rằng Corey hẳn là còn chưa có quên Ruili. Vào ngày lễ hi vọng cuối năm ngoái, trong buổi vũ hội hai người họ được cấp trên an bài gặp mặt, hai người đã trở thành bạn nhảy và có một đêm vui vẻ bên nhau. Năm nay quý cô Ruili cũng đã nhiều lần gọi điện cho tướng quân Mourinho, hy vọng ông ấy điều Corey đến khu E2 của cô ta, bất quá đều bị tướng quân Mourinho lấy lý do nhân công không đủ mà cự tuyệt."

Lâm Gia nghe vậy không khỏi trở mặt một chút, trong lòng dâng lên một loại cảm giác không nói nên lời, cũng có chút buồn bực, có chút... Tức giận? Tóm lại cái loại cảm giác này cô rất không thích. Corey có yêu cô gái khác hay không, thì có liên quan gì đến cô đâu chứ?

Lâm Gia rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm tình, hơi hơi cười với Mike, thân nhiên nói: "Mỗi người đều có quyền lợi theo đuổi sở thích riêng của mình, nhưng cũng không phải ai cũng đều có thể đạt được mong muốn, chuyện này rất là bình thường. Tôi cho rằng người có ý chí kiên định như thượng tá Corey, nếu như có thể xác định được người mà anh ấy thật sự yêu, thì anh ấy nhất định sẽ cố gắng theo đuổi người nọ, trừ khi bị người đó không yêu anh, còn không anh ấy hẳn là sẽ không từ bỏ. Yêu và không yêu ai đều là do thượng tá Corey tự mình quyết định, chứ không thể nghe người khác nói, mà tôi cũng không có hứng thú với chuyện này."

Mike vẫn luôn quan sát Lâm Gia, đương nhiên sẽ không bỏ qua vẻ lúng túng và mắt mắt thoáng hiện trên mặt cô, khóe môi khẽ nhếch, trong lòng tự nhiên dâng lên một tia khoái ý, nhưng trên mặt lại không thể hiện ra chút nào: "Tôi chỉ là nhất thời cảm thán thôi, cũng không không phải là có ý nghị luận việc riêng của người khác. Cô nói rất đúng, Corey có còn thích Ruili hay không thì đều là chuyện của cậu ta, không liên quan đến người bên ngoài như chúng ta."

Lâm Gia nghe vậy càng cảm thấy không được tự nhiên, không muốn cùng anh ta tiếp tục đàm luận loại đề tài này nữa, vừa vận nhìn thấy Healy cầm một bao quần áo và đồ dùng tắm rửa đi tới bên này, cô liền tiến ra nhận đồ trong tay Healy: "Cảm ơn cậu, thượng úy Healy."

Quần áo và đồ dùng tắm rửa đều được bọc trong túi plastic, toàn bộ đều mới tinh, trong túi ngoài khăn tắm ra không ngờ còn có một bao băng vệ sinh.

Lâm Gia không khỏi thầm than Tân Hiệu cẩn thận, thật sự là lo lắng cho cô hết mọi phương diện.

"Lâm Gia, chúng tôi đem đồ đến rồi đây!"

Lâm Gia nghe được tiếng la của Cain, ngẩng đầu nhìn tới nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy Cain ôm một cuộn vải thô lớn hình như như là loại vải bố mà chạy tới chỗ cô, Corey đi theo phía sau anh, trên vai kiêng mấy cái giá thép.

Corey thấy Lâm Gia đang nhìn đến đây, nhướn mày cười: "Cô chờ một chút, bọn tôi lập tức làm cho cô một cái phòng tắm."

Corey đặt tất cả trên mặt đất, chỉ huy mọi người cực nhanh dùng vải bố và cái giá vây thành một gian phòng tắm đơn giản tạm thời.

Lâm Gia đi quanh "phòng tắm" hai vòng, lòng cực kì vui vẻ, cô rốt cục cũng có thể an tâm tắm rửa thoải mái rồi, lúc trước bị Mike nói làm cho buồn bực giờ lập tức tiêu tán vô tung, ấn tượng về Corey lại tốt lên mấy phần. Dù sao Corey cũng không phải người yêu của cô, chỉ là một người sĩ quan phụ trách bảo vệ và giám thị cô, có thể suy nghĩ cho cô như thế, cũng đã rất tốt rồi.

Lâm Gia tắm rửa thay đồ xong rồi mới đi ra ngoài, hơi nước nóng làm hai má cô hồng hồng, đôi mắt đen tuyền long lanh như mặt nước, tóc đen ướt sũng tùy ý xỏa trên vai, mặc một chiếc đầm hồng phấn, cả người nhìn qua gọi cảm hơn bình thường một chút, vừa đi ra là hấp dẫn ánh mắt của những người đang có mặt ở đây.

Cain trừng lớn đôi mắt, ánh mắt di chuyển vài vòng trên người Lâm Gia, nháy mắt trong đầu liền lại nghĩ bậy, dẫn đến cả người cũng phản ứng theo.

Corey phát giác Cain khác thường, mặt không chút thay đổi hung ác giẫm chân Cain, Cain oa oa oa kêu một tiếng, ôm chân nhảy dựng, thấy Lâm Gia hồ nghi nhìn về phía mình, lúc này mới chịu ngoan ngoãn lại.

Cain xấu hổ gãi gãi lỗ tai, lúng túng nói: "Còn lại rất nhiều nước ấm, tôi cũng muốn đi tắm, đừng lãng phí." Nói xong liền vọt vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau liền truyền ra tiếng nước ào ào.

Corey đeo súng máy lên lưng, đang chuẩn bị mang Lâm Gia đi tìm Hoffman, thì Mike bước đến: "Chờ một chút, tôi đi cùng với các người."

Corey liếc một cái: "Không cần, cậu không phải là cận thân hộ vệ chính thức, sáng mai hãy qua bảo vệ Lâm Gia."

Mike bị ghen không nói nên lời, chỉ có thể trở mặt nhìn Corey dẫn Lâm Gia đi xa.

Corey nói một hồi mới thuyết phục được Hoffman đồng ý cho Lâm Gia ở bên cạnh Ngân Hồ mấy ngày này.

Trên xe y tế có hai chiếc ghế xếp loại nhỏ, bình thường thì xếp lại để dựa trên vách xe, lúc dùng thì kéo xuống là có thể làm ghế dựa vừa có thể làm

giường. Buổi tối Lâm Gia sử dụng một cái trong đó làm giường, mà Corey và Cain thì thay phiên trải ra đất nghỉ ngơi.

Liên tục hai ngày Ngân Hồ đều hôn mê bất tỉnh, hai ngày này Lâm Gia cũng ngủ không ngon, toàn là trời gần sáng mới một quá mơ màng ngủ thiếp đi, mặt trời vừa lên thì liền tỉnh lại, cứ như vậy mỗi ngày ngủ không đến năm tiếng.

Giữa trưa ngày thứ ba, những người có mặt đều xuống xe dùng cơm trưa, Lâm Gia bởi vì lo lắng cho Ngân Hồ, nên qua loa ăn mấy miếng liền trở về xe.

Mới vừa đi vào, Lâm Gia đã bị một màn trước mặt làm cho choáng váng!

Không ngờ cô lại nhìn thấy một người đàn ông khôi ngô tóc màu bạch kim, dáng người cực kì cường tráng đang trần truồng nằm trên giường Ngân Hồ, tay chân đều bị vòng sắt khóa chặt, mà Ngân Hồ lại không thấy đâu!

Lâm Gia kinh hãi trừng lớn đôi mắt, đang muốn xông lên trước nhìn cho rõ cuối cùng là người nào, nhưng nào biết vừa mới chạy ra một bước, thì đột nhiên một trận chóng mặt mãnh liệt kéo tới, hai mắt tối sầm lại tai thì bịt ụ, suýt chút nữa đứng không nổi mà mềm nhũn ngã xuống đất.

Lâm Gia thật nhanh nhắm mắt lại ổn định cơ thể, cắn răng chịu đựng cho cơn choáng váng qua đi.

Đến khi cô mở mắt ra một lần nữa, thì lại nhìn thấy Ngân Hồ vẫn yên tĩnh mà nằm trên giường sắt, bốn chân bị vòng sắt trói buộc, làm gì có người đàn ông tóc trắng nào đâu chứ.

Lâm Gia sững sờ đứng tại chỗ, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Cô đi đến bên giường, run rẩy vươn tay vuốt ve lưng Ngân Hồ, bộ lông mềm mại luôn qua những khe hở giữa ngón tay cô, nhiệt độ cơ thể ấm áp cùng với xúc cảm chân thật nhắc nhở cô, một màn vừa rồi bất quá chỉ là ảo giác mà thôi.

Lỗi tai Ngân Hồ giật giật, quay đầu qua nhìn Lâm Gia, miệng phát ra tiếng khò khè mềm nhẹ, đôi mắt màu lam trong trẻo có thần.

Lâm Gia thấy Ngân Hồ tỉnh lại, trong lòng nhất thời mừng rỡ, vội vàng xem xét máy đo nhiệt độ, phát hiện Ngân Hồ đã hạ sốt, liền kích động ôm lấy cổ nó, dùng sức nhào nặn cái mặt đầy lông kia: "Ngân Hồ thật là giỏi! Ta biết ngươi nhất định có thể sống sót mà!!"

Ngân Hồ nheo đôi mắt lại, nhếch môi hà hơi, râu giật giật nhếch lên, bộ dạng giống như đang đắc ý cười.

Lâm Gia không hiểu lòng khê run, tay nâng mặt Ngân Hồ lên, trán kề trán chăm chú nhìn nó, dừng thật lâu ở đôi mắt xinh đẹp như ngọc bích kia, cười nhẹ nói: "Ngân Hồ, ngươi nói thử xem có buồn cười không? Vừa rồi không ngờ ta lại nhìn thấy ngươi biến thành một người đàn ông, xem ra mấy ngày nay ta mất ngủ liên tục nên tinh thần không ổn mà sinh ra ảo giác rồi..."

Đôi đồng tử của Ngân Hồ kịch liệt co rút lại, màu lam trong mắt lóe ra ánh sáng.

Nó liếm liếm mặt Lâm Gia, hưng phấn mà gầm nhẹ một tiếng, thân thể đột nhiên mãnh liệt cựa quậy.

Lâm Gia sợ tới mức nhanh chóng ôm lấy nó, vội la lên: "Ngân Hồ, làm sao vậy? Cảm thấy rất khó chịu sao?"

Mắt Ngân Hồ lóe lóe, xong rồi lập tức an tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm xuống giường, lỗi tai không ngừng chuyển động, miệng phát ra tiếng khò khè.

Lâm Gia khẩn trương quan sát Ngân Hồ một hồi lâu, sau đó mới từ từ thả lỏng, cười sờ sờ đầu Ngân Hồ: "Ngươi làm ta sợ muốn chết, may mà không có việc gì... Có đói bụng không? Ta đi lấy đồ ăn cho ngươi ăn."

Sau khi tỉnh lại khẩu vị của Ngân Hồ tốt hơn rất nhiều, hai thùng thịt chín cực to trong chốc lát đã bị nó ăn sạch, cuối cùng còn chưa hết đã thèm liếm liếm miệng, mắt trông mong nhìn Lâm Gia.

Lâm Gia bị bộ dạng tham ăn này của nó chọc cười, lắc đầu nói: "Không còn nữa, ngươi đã ăn nhiều lắm rồi."

Corey bung một chậu nước, thử đem chậu nước đến bên miệng Ngân Hồ: "Ngân Hồ, uống nước."

Ngân Hồ ừng ực một tiếng, nghiêng đầu đánh giá Corey một chút, sau đó cúi đầu liếm nước.

Cain đứng ở một bên không dám tới quá gần, tay ôm ngực chắc chắn cảm thán: "Con hổ trắng này ăn còn ngon hơn chúng ta, có thể ăn nhiều thịt như vậy, thật khiến cho người ta hâm mộ! Tôi thấy về điểm này thì thức ăn trong chỗ tồn trữ lương thực của hậu cần hơn phân nửa là nó ăn."

Ngân Hồ ngẩng đầu liếc Cain một cái, rất là khinh thường quơ quơ đầu, lại tiếp tục vui xuống uống nước.

"Corey! Devic đã xảy ra chuyện!" Kiều An đột nhiên xông vào, vẻ mặt lo lắng: "Cậu mau đến xem một chút đi, Devic nổi điên, tình hình rất không ổn!"

Lúc đám người Corey chạy tới, thì Devic đã bị bốn năm tên quân nhân giữ chặt, bọn họ chia ra đè tay chân Devic lại, gắt gao kiểm soát anh ta ở trên sàn.

Devic điên cuồng mà gầy dựa, cơ bắp toàn thân xoắn xuyết thành khối khối nổi lên, da tái nhợt, tóc đã hoàn toàn biến thành màu trắng không ngừng loạn rụng, hai mắt sung huyết trợn lên, miệng phát ra tiếng hô rống chói tai.

Sau khi đi biến trên bờ môi Devic vuron ra răng nanh sắc nhọn, móng tay trở nên cứng rắn sắc bén như dao găm, gậy, bả vai cùng với trên lưng mọc ra lông tơ màu trắng rậm rạp, làm cho anh ta nhìn qua giống đã thú chứ không phải là con người.

Lâm Gia liều lĩnh muốn tiến lên nhìn cho rõ ràng, lại bị Corey giữ chặt kéo đến phía sau bảo vệ: "Đừng tới gần, rất nguy hiểm!"

Một nhân viên y tế định tiêm virus zombie vào người Devic, nhưng dù có cố gắng cách mấy cũng không đâm kim vào da thịt anh ta được, đâm vài lần không ngờ kim tiêm bị bứt đến gãy đôi.

Hoffman vội vàng lấy ra cái hòm thuốc anh ta vẫn luôn mang theo, thay một cây kim tiêm đặc biệt khác.

Cây kim vừa đâm vào tĩnh mạch trên cánh tay Devic, chỉ thấy anh ta ngẩng đầu hét to một tiếng, đột nhiên dùng sức điên cuồng giãy dụa, hai người quân nhân đang đè cánh tay anh ta bất ngờ không kịp đề phòng bị quăng đi, Hoffman cũng bị sức mạnh này ném ngã.

Corey và Cain nhào lên trước, dùng toàn lực đè hai tay Devic lại, Hoffman cũng nhanh chóng đứng lên, đâm ống tiêm virus zombie vào trong mạch máu Devic.

Một phút sau, Devic rốt cục không giãy dụa nữa, thở hổn hển tê liệt ngã xuống đất, màu đỏ rực trong đôi mắt cũng dần dần biến mất.

Một hồi lâu sau, con mắt Devic khẽ giật giật, ánh mắt dừng ở trên mặt Corey, môi mấp máy nửa ngày mới phun ra được một câu: "Trưởng quan..." Thanh âm khàn khàn vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

"Trưởng quan... Cậu nỡ súng giết tôi đi..." Devic dồn dập thở hào hển, thống khổ nhắm đôi mắt lại, màu lưu ly trong đôi mắt âm đạm không còn ánh sáng: "Tôi không muốn biến thành quái vật... Thà chết cũng không muốn..."

"Câm miệng! ! Devic cậu là quân nhân, không cho phép nói chuyện hèn nhát như thế!" Corey nghe vậy nhấn lại mảy kiếm, cầm tay Devic nói: "Devic, tuy rằng cậu bị mất đi một cánh tay, nhưng cậu đã chiến thắng virus zombie mà sống sót được đến giờ! Cơ thể biến hóa, không những giúp cho cậu may mắn sống sót mà còn tạo ra một hy vọng mới cho con người, đây là kỳ tích! Nhớ kỹ, cậu không phải quái vật! Cậu là một chiến sĩ xuất sắc "

Devic nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong suốt sáng ngời của Corey, tựa hồ muốn tìm kiếm sự thật giả của những lời này từ trong mắt Corey, nửa ngày sau, trong mắt anh hơi hơi dấy lên một tia hi vọng, thanh âm run rẩy nhẹ giọng hỏi: "Trưởng quan, tôi thật sự là một người chiến sĩ xuất sắc sao?"

Ánh mắt Corey sáng ngời, dùng sức gật gật đầu: "Phải! Cậu rất xuất sắc! Devic!"

Lâm Gia cũng đi đến, thật cẩn thận cầm lấy mu bàn tay to lớn của Devic, nắm chặt, giọng nói mềm nhẹ lại kiên định: "Thiếu tá Devic, ngài là quân nhân dũng cảm nhất mà tôi từng gặp, cảm ơn ngài đã cứu Ngân Hồ!"

Ánh mắt Devic run lên, ngược lên nhìn Lâm Gia, nhìn thấy trong mắt cô không có chút giả bộ cảm kích và chân thành thân thiết nào, trong lòng đang gằn như tuyệt vọng lại cảm thấy một tia ấm áp.

Anh gật gật đầu, nhắm đôi mắt lại, lông mi không ngừng run rẩy, môi mông tái nhợt run run không nói nữa.

Corey vội vàng bảo mọi người nâng Devic đến trên giường, nhân viên y tế rất nhanh một lần nữa gắn những dụng cụ thăm dò và điều trị roi ngón ngang kia lại trên người anh ta.

Cain lắc lắc cánh tay, lau mồ hôi sau ót, lòng còn sợ hãi nhỏ giọng nói thầm: "Sức của Devic lớn thật, cứ như bị con sư tử trắng kia hất ngã vậy..."

Lòng Lâm Gia khẽ động, tầm mắt đảo qua cánh tay có móng vuốt như mãnh thú và bộ lông màu trắng trên lưng Devic, sau một hồi trầm tư, liền kéo Cain đi đến một bên, nhỏ giọng hỏi: "Thiếu tá Cain, xin hỏi cánh tay Devic là bị zombie cắn rơi sao?"

Cain ngoác nhìn chằm chằm bàn tay Lâm Gia đang giữ chặt anh, xúc cảm mềm mại trắng mịn làm cho đầu óc anh trống rỗng, căn bản không chú ý đến Lâm Gia đang nói cái gì.

Lâm Gia buông tay ra, hỏi lại một lần nữa, lúc này Cain mới tỉnh lại, có chút áy náy gãi gãi lỗ tai: "Tôi cũng không biết cánh tay Devic có phải bị zombie cắn rơi không nữa, lúc ấy tôi đang hôn mê..."

Devic nằm trên giường sắt bỗng nhiên mở mắt, khàn giọng cố sức nói: "Vào cái lúc tôi bị zombie cắn trúng cánh tay trái, tôi đã cho rằng mình nhất định đã bị nhiễm virus zombie, đang định cùng đồng quy vu tận với chúng thì có một con sư tử trắng xông đến giết chết chúng nó, sau đó nó cắn đứt tay trái của tôi..."

Lâm Gia chợt giật mình, không chờ anh nói xong, liền kích động thốt ra: "Là Dick!" Lời vừa ra khỏi miệng cô lại lập tức hối hận. Quả nhiên cô nhìn thấy những người có mặt đều ngạc nhiên nghi ngờ nhìn cô, lòng thầm mắng chính mình thật là thiếu kiểm chế.

Hai tròng mắt Hoffman híp lại, trầm giọng nói: "Dick? Ý của quý cô Lâm Gia chính là con sư tử trắng đã giết chết zombie Mammon sao? Tôi biết đám mãnh thú dị biến kia hình như rất thân mật với cô, hay là bọn chúng đều do cô nuôi lớn?"

Lâm Gia biết nếu cứ tiếp tục che giấu cũng không còn ý nghĩa nữa, liền thản nhiên nói: "Đúng vậy! Dick, Ngân Hồ, kim hồ Laka còn có anh em báo săn đều là mãnh thú tôi nuôi lớn." Lời này vừa nói ra, những người có mặt ở đây đều tròn tròn đôi mắt.

Cain miệng chữ O, mắt chữ A, từ kinh ngạc dần dần biến thành vô hạn sùng bái, lắp bắp nói: "Đám mãnh thú dị biến kia đều... Đều là do cô thuần dưỡng sao? Thật sự là quá... Quá lợi hại!"

Lâm Gia nghĩ nghĩ, trình trọng nói: "Không, trước kia khi tôi và Dick chúng nó còn ở bên nhau, thì chúng chỉ là những mãnh thú bình thường. Tôi cũng không biết từ lúc nào thì thân thể chúng nó phát sinh dị biến."

Hoffman lấy từ trong túi ra một tờ giấy báo cáo xét nghiệm đưa cho Corey: "Đây là báo cáo xét nghiệm gen và máu của Devic..." Mới vừa nói đến đây thì ngoài xe đột nhiên vang lên một trận tiếng nổ mạnh, tựa như một quả bom ngay bên chân họ phát nổ.

Sóng xung kích mạnh mẽ đánh úp lại, thùng xe chấn động mãnh liệt, mọi người bất ngờ không kịp phòng bị suýt chút nữa ngã thành một đoàn. Giường sắt nghiêng ngã, Devic cũng từ trên giường rớt xuống theo.

Lâm Gia đứng không vững, ngã vào trong một vòng tay ôm ấp dày rộng, thì ra lúc cô ngã xuống, Cain đã đứng lúc vron cánh tay ôm lấy cô.

Một người quân nhân mở cửa xe vọt vào: "Trưởng quan! Có một đoàn sói sa mạc đột nhiên chạy đến tập kích quân đoàn!"

"Là tên Roddy Elias kia sao? Được lắm! !" Ánh mắt Corey trở nên tàn nhẫn: "Cain! Cậu ở lại bảo vệ Lâm Gia!" Nói xong vác súng máy lên lưng nhảy ra khỏi xe.

Nhân viên y tế theo chỉ huy của Hoffman, vội vàng xem xét tình trạng của Devic và An Đức, còn Cain thì lao thẳng đến gắt gao ôm Lâm Gia ở trong ngực không chịu buông tay.

Từ khi làm cận thân hộ vệ cho Lâm Gia, cô cơ hồ đều bị Corey một mình độc chiếm, anh có rất ít cơ hội thân cận với cô, lúc này thật vất vả mới được một lần ôm ấp ôn hương nhuyễn ngọc mà anh vẫn luôn ao ước này, cho nên anh làm sao có thể dễ dàng đồng ý buông tha chứ.

Mãi đến khi Lâm Gia cảm thấy không được tự nhiên, bảo anh buông cô ra thì Cain mới rất không tình nguyện mà thả lỏng tay.

Lâm Gia nghe tiếng súng và tiếng nổ mạnh kịch liệt ở ngoài xe, cả hai bên đều dùng súng pháo giao hỏa, nhin không được tò mò hỏi Cain: "Sói sa mạc có phải là quân đoàn hay là tổ chức gì đó không? Bọn họ là người của khu nào?"

Cain lắc lắc đầu: "Sói sa mạc không phải quân đoàn mà là một đội cường đạo do Roddy Elias cầm đầu, không thuộc khu nào cả, cũng không phải là người của Federal State. Trên mặt đất ngoài con người may mắn sống sót ra, thì còn có rất nhiều người bại hoại mất trí, bọn họ hợp lại thành lập ra các tổ chức cường đạo lớn nhỏ khác nhau, nghe nói bọn họ có được bí mật của căn cứ dưới lòng đất, thông qua buôn lậu súng ống đạn dược hoặc cướp bóc mà có được vũ khí."

Lâm Gia lấp bắp kinh hãi: "Còn có con người ở ngoài phạm vi cai quản của Federal State sao?"

Cain ừ một tiếng rồi lại cảm thấy kỳ quái nhìn cô: "Đương nhiên là có, không phải cô cũng là một trong những loại người đó sao? Hàng năm các khu quân đội đều cứu về một đám người may mắn sống sót, những người đó sau khi trải qua thẩm tra xong thì trên cơ bản đều được an trí ở lại khu quân đội đã cứu bọn họ. Cô cũng là do khu B10 chúng tôi cứu về, cho nên sau này cũng sẽ ở lại khu B10."

Lâm Gia cười khan một cái, chợt dạ quay đầu nhìn qua chỗ khác, cũng không thể nói với Cain cô là người xuyên không, căn bản không phải là người thời không này, cho nên cô mới hoàn toàn không biết gì cả.

"Khi Federal State mới thành lập, không có khả năng đưa hết tất cả những con người Địa Cầu còn may mắn sống sót vào vòng bảo vệ. Sau đó vài châu của Federal State bị thất thủ rơi vào tay giặc, người sống sót bên ngoài ngày càng nhiều." Cain không có cảm thấy Lâm Gia khác thường, cứ tự mình độc thoại.

Bên ngoài lại truyền đến một tiếng nổ thật mạnh, sau đó nghe được một mảnh ồn ào, Lâm Gia nheo mắt, lòng cứ như bị ong chích cảm thấy hoảng loạn không yên.

Cô vội vàng bắt lấy cánh tay Cain, lo lắng nói: "Tôi muốn đến xem Ngân Hồ! Nó ở bên kia nhất định đã xảy ra chuyện!"

Cain nghe được vậy giật mình, cũng hiểu được có gì đó không ổn. Lần này không giống như đám zombie, bọn đạo tặc thì có được các vũ khí hiện đại, hỏa lực không thua kém gì quân đội Federal State, xe y tế lại quá lớn, rất dễ bị lửa đạn đánh trúng.

Mặc kệ Ngân Hồ ở bên kia có phải là đã xảy ra chuyện thật hay không thì việc mang Lâm Gia rời khỏi xe y tế có vẻ an toàn hơn.

"Được! Chúng ta đi xem thử!" Anh vòng tay ôm lấy thắt lưng Lâm Gia, đẩy ra Hoffman đang ý đồ ngăn bọn họ lại, mang theo Lâm Gia nhảy xuống xe.

Trực giác của Lâm Gia rất chuẩn, xe y tế Ngân Hồ đang nằm đúng là đã xảy ra chuyện, lúc cô và Cain chạy tới, chỉ nhìn thấy sau khi vụ nổ tan đi thì lại bùng lên một trận lửa lớn, trong đám lửa đang hùng hực thiêu đốt xe y tế, chỉ còn thấy được xương cốt của hơn mười người quân nhân không kịp chạy đi mà bị nổ banh xác, cũng có mấy người may mắn thoát được nhưng bị thương cũng không nhẹ.

Quân nhân cứu viện và nhân viên y tế vừa chạy tới đã vội vàng nâng người bị thương đến nơi an toàn để tiến hành chữa trị khẩn cấp.

Lâm Gia không dám tin nhìn xe y tế đã biến thành một đồng sắt vụn trong ngọn lửa bập bùng kia, trái tim như bị trúng tên, đau đớn không chịu nổi, nước mắt tràn mi, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ.

Cô cắn chặt môi dùng sức lắc đầu, mặc kệ nước mắt cứ tuôn ra như mưa, run run môi lắp bắp nói: "Không, sẽ không! Ngân Hồ, Ngân Hồ sẽ không chết, sẽ không chết..."

"Cẩn thận! !" Cain đột nhiên nhào tới chỗ Lâm Gia, ôm chặt cô cấp tốc lăn vòng sang bên cạnh, viên đạn gào thét bắn vào mảnh cát bọn họ vừa đứng, lúc đó Lâm Gia mới giật mình tỉnh lại, cũng cảm giác được thân thể Cain đang căng thẳng.

Cain ôm Lâm Gia tránh thoát những viên đạn lạc, nhanh chóng nhảy lên trốn sau một chiếc xe Jeep bọc thép, kéo cô ra sau lưng anh, mượn xe Jeep để ẩn nấp, giờ súng máy lên chỉ để lộ ra họng súng bắn về phía trước.

Lâm Gia đứng lên, lúc cô nhìn thấy phía sau lưng Cain, đôi đồng tử lập tức co rút lại, chỗ quần áo sau thắt lưng đã bị viên đạn cắt ra một cái lỗ lớn, máu cũng từ trong đó chảy ra ào ào, Lâm Gia vội vàng đè lại miệng vết thương của anh, la lên: "Cain, anh bị thương!"

Cain đau đến đấy nhếch miệng, xoay người lùi về sau, không cho Lâm Gia đụng đến vết thương của anh nữa, cắn răng nói: "Tôi không sao!"

Anh vừa nhặt viên đạn bên cạnh lên xem, vừa cảm hận mắng: "Con mẹ nó! Trong quân đoàn đặc chủng có nội ứng! Vòng phòng ngự bị bọn họ trong ứng ngoài hợp mà phá hủy!"

Lâm Gia thấy miệng anh tuy rằng nói không sao, nhưng môi lại trắng bệch, trán và sau gáy đã tràn đầy mồ hôi, biết anh nhất định đau đến lợi hại, vết thương cần phải lập tức xử lý mới tốt.

Cain xem viên đạn xong thì vứt qua một bên, lại nâng súng tiếp tục sống mái với đám cướp kia.

Lâm Gia nhìn xung quanh một vòng, phát hiện cách đó không xa có một nhân viên y tế bị nổ chết, trong tay còn cầm một cái hộp y tế. Cô đợi cho tiếng súng ngừng lại, liền lập tức xông qua chụp lấy hộp y tế, sau đó nhanh chóng chạy trở về.

Lâm Gia đột ngột hành động làm Cain hết hồn, phát hiện cô chỉ nhảy ra ngoài có một chốc như vậy, nhưng lại làm cho anh sợ tới mức nhảy dựng.

Bản thân anh bị thương còn không dám tùy tiện xông qua đó, vậy mà cô không nói gì đã liều mạng như vậy, nhưng vì sợ cả hai sẽ bị đạn bắn trúng, nên chỉ đành phải liều mạng nổ súng yểm trợ cho cô.

Cain thấy Lâm Gia bình an trở lại bên cạnh mình, lúc này mới hơi nhẹ nhàng thở ra một chút.

Đợi cho đến khi Corey dẫn người đến trợ giúp, anh mới thu hồi súng, nhớ lại một màn vừa rồi Lâm Gia liều lĩnh như vậy, anh đau lòng, cắn răng nổi giận dùng dùng xoay người, nhưng còn chưa kịp nói thì đã bị Lâm Gia đè lại bả vai.

Lâm Gia cời dây lưng, kéo góc áo bên hông Cain ra, sau đó thật nhanh tháo cúc áo của anh, mở vạt áo lộ ra từng khối cơ bụng tinh trắng màu đồng.

Một hơi như vậy làm mặt Cain đỏ bừng, đôi mắt dùng sức chớp chớp, trong đầu một mảnh hỗn loạn, vì một loạt động tác của Lâm Gia mà anh đã sớm quên mất mình muốn nói gì.

Cain ngơ ngác nhìn Lâm Gia, trong lòng hiềm khi nào thấy xấu hổ, ngượng ngùng như vậy.

"Vết thương trên lưng anh phải lập tức xử lý!" Lâm Gia hoàn toàn không chú ý tới Cain đang ngượng ngùng, vừa nói vừa mở hộp y tế ra.

Cô ngẩng đầu, thấy Cain vẫn đang sững sờ như cũ thì gấp đến độ vỗ anh một cái, phiền muộn nói: "Còn thất thần làm gì, nhanh lên nằm sấp xuống đi!"

Cain bị hù nhảy dựng, gật đầu nhanh như giã tỏi, ngoan ngoãn cời áo nằm úp sấp trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Lâm Gia rất nhanh kiểm tra xong vết thương của Cain, phát hiện viên đạn trượt qua vùng da sau thắt lưng anh, lưu lại một vết thương dài bằng một ngón tay, ra không ít máu, may mà miệng vết thương mặc dù sâu nhưng vẫn chưa tới nỗi chí mạng, lòng cũng buông lỏng.

Cô vội vàng dùng cồn khử trùng vết thương, bôi thuốc cầm máu, rồi quấn băng gạc và băng y tế lại.

Cain nằm sấp trên mặt đất, cảm gổ lên mu bàn tay, mắt căng thẳng nhìn chăm chăm đồng cát đá trước mặt, mi dài che khuất hai tròng mắt anh, lại dấu không được ánh sang đang lập lòe trong mắt.

Cảm nhận được bàn tay mềm mại hơi lạnh không ngừng di chuyển trên da thịt, anh nhớ lại sự lo lắng không chút giả bộ vừa rồi của Lâm Gia đối với anh, lòng liền cảm thấy rất là sung sướng, cũng hoàn toàn quên đi vết thương đang đau đớn, môi mỏng dùng sức nhin xuống ý cười, nhưng khóe miệng vẫn không chế không được cong lên. Anh cũng là một người từng trải, nhưng những chuyện mà anh trải qua chỉ toàn là chiến đấu, đánh nhau không màng sinh tử, lần đầu gặp phải chuyện như vậy không tránh khỏi có chút cảm giác kỳ diệu khó nói nên lời.

Hốt hoảng, thấp thòm không yên, quyến luyến, vui sướng, rung động, các loại tâm tình cùng thu vào một chỗ, ngây thơ như mối tình đầu của người nam sinh.

Cain chớp chớp đôi mắt, còn thật sự nghĩ, lẽ nào Lâm Gia chính là mối tình đầu của mình?

Lâm Gia vừa băng bó vết thương cho Cain xong thì chợt nghe phía trước truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, tiếng súng cũng ngừng lại. Chỉ chốc lát sau, Corey dẫn người chạy đến chỗ bọn họ.

Thấy Corey bình yên vô sự, Lâm Gia thoáng an tâm, xem ra người chết là mấy tên cướp.

Cô đứng dậy muốn đi xem xét cẩn thận mấy bộ xương trong xe y tế, lại bị Corey một phen tóm trở về.

"Phải tách ra thôi! Mấy tên bị giết vừa rồi là nội gián trong quân đoàn, bọn họ đã cho đám cướp vào trong vòng phòng ngự của quân đoàn!" Corey gấp rút nói, lại thấy Lâm Gia đang đau lòng nhìn xương cốt bị ngọn lửa thiêu cháy cùng với xe y tế kia nên chặn lại nói: "Yên tâm đi, lúc xe y tế bị nổ, Ngân Hồ không có ở bên trong!"

Lâm Gia nghe vậy ngẩn ngơ, chợt kinh hi nhìn Corey: "Như vậy nghĩa là Ngân Hồ không bị sao hết?"

Corey ôm Lâm Gia lên sau xe Jeep, lau một phen mồ hôi và bụi đất dính trên mặt cô: "Có một người nhân viên y tế bị thương nói cho tôi biết, khi thượng tá Kiều An báo tin bọn cướp phá vòng vây tiến vào, thì xe chữa bệnh ở ngay khoảng cách gần nhất, lại to lớn cồng kềnh rất dễ bị nhắm trúng, nên đã sớm sai người dời Ngân Hồ đi ra ngoài."

Lâm Gia vui sướng nắm tay Corey lại: "Thật tốt quá!"

Corey thấy Lâm Gia vui vẻ như thế, có chút không đành lòng, trầm mặc một chút mới nói: "Thượng tá Kiều An chuyển Ngân Hồ đến một chiếc xe Jeep nguy trang khác. Không ngờ trên chiếc xe đó có nội gián, hắn đánh thượng tá Kiều An hôn mê, chiếm xe Jeep xông ra ngoài. . . Nhưng mà cô đừng quá lo lắng, chúng tôi sẽ tìm Ngân Hồ về!"

Lâm Gia chỉ cảm thấy cả người như rơi xuống hầm băng, ngực đau đớn không chịu nổi, mới vài giây trước cô còn cảm thấy hạnh phúc như lên thiên đường, chớp mắt một cái lại rớt xuống địa ngục, thật sự là chịu không thấu.

Cô run rẩy nắm chặt tay Corey, bối rối lắc lắc tay anh: "Bây giờ chúng ta phải nhanh đi tìm nó..."

Lâm Gia có chút không khống chế được cảm xúc của mình, trong lòng tràn ngập sợ hãi làm cho cô mất đi bình tĩnh, móng tay đâm sâu vào da thịt Corey.

Mặt Corey cũng không hề nhăn một chút nào, anh vươn tay trái ra nhẹ vỗ về bả vai Lâm Gia, dịu dàng an ủi: "Quân đoàn đã phái xe thiết giáp đuổi theo rồi, cô đừng quá lo lắng." Thanh âm từ tính, hùng hồn, trầm thấp mà kiên định, có một loại trấn an rất đặc biệt mạnh mẽ, bàn tay to lớn an ủi đầu vai Lâm Gia một chút, dần dần xoa dịu hết những ưu tư nôn nóng của cô.

Lâm Gia rất nhanh bình tĩnh trở lại, kinh ngạc thấy mình còn đang bấu lấy cánh tay Corey, liền buông lỏng tay ra.

Cô nhìn mấy vết hằn thật sâu như muốn bật máu trên cánh tay Corey, áy náy cắn môi, rừ mi mắt thấp giọng nói: "Tôi không sao, vừa rồi tôi có chút không khống chế được cảm xúc... Thật xin lỗi."

Tiếng súng mới vừa ngừng nay lại đột nhiên vang lên dày đặc một lần nữa, xa xa truyền đến tiếng hô rống của zombie, cả ba người đều kinh ngạc.

"Chết tiệt! Nhất định là mùi máu tươi đã dẫn đám zombie chạy đến đây! Xem ông đây có đập nát đầu đám quái vật chúng mày không!" Cain cắn răng nống, nắm súng lên xoay người định nhảy ra ngoài.

Corey ngăn lại, đẩy anh ra sau, lạnh lùng nói: "Cậu đã bị thương như vậy mà còn liều lĩnh sao? ! Lập tức dẫn Lâm Gia trở về xe đi!" Quay đầu lệnh cho Healy: "Cậu cũng ở lại bảo vệ Lâm Gia!"

Cain không cam lòng nống một tiếng, che chở Lâm Gia chạy về xe Jeep bọc thép.

Xe Jeep nguy trang bay nhanh qua cồn cát, cát bụi đầy trời, người thanh niên ngồi ở chỗ điều khiển tranh thủ thời gian quay đầu lại xem xét Ngân Hồ nằm

ở phía sau, khuỷu tay phải đung đung sững quan trung niên đang nhắm mắt nghiêng ngả, dựa vào trên cửa kính xe, cười nhạo nói: "Thượng tá Kiều An, không cần giả bộ, quân đoàn xe bọc thép đã bị tôi bỏ xa rồi!"

Vẫn "Hôn mê bất tỉnh" Kiều An mở đôi mắt đứng thẳng dậy, ánh mắt cực kì có thần.

"Thượng tá Kiều An, không thể tưởng được anh thật sự đồng ý hợp tác với chúng tôi! Yên tâm đi, tôi tự bại lộ để che dấu anh, anh vẫn còn có thể trở về quân đội của Federal State, bọn họ sẽ không hoài nghi anh."

Ouro nháy nháy mắt với Kiều An, thấy vẻ mặt hân hoan nghiêm nghị lạnh lùng, lòng không vui, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, cười lạnh nói: "Thượng tá Kiều An là xem chúng tôi không vừa mắt sao? Nói cho anh biết, nếu không có thủ lĩnh Roddy Elias trợ giúp, chỉ bằng vào mấy người các anh thì căn bản không có biện pháp giấu diếm được quân đoàn mà chuyển con hổ trắng này ra ngoài."

Kiều An liếc Ouro một cái, thấy hắn ta đang đắc ý dào dạt, trong lòng đã phiền chán lại càng thêm hậm hực.

Hắn không muốn cùng tên đó tranh cãi, liền đứng dậy đi đến chỗ ngồi phía sau, sờ sờ cổ Ngân Hồ, phát hiện nhịp đập của Ngân Hồ mạnh mẽ lạ thường, không khỏi nhăn mày hỏi: "Ouro, cậu bỏ bao nhiêu thuốc mê vào hai thùng thịt chín kia? Nếu cho thuốc quá ít, giữa đường con hổ trắng này đột nhiên tỉnh lại, chúng ta liền tiêu!"

"Yên tâm, tôi bỏ thuốc đủ liều để cho nó mê man hơn mười mấy giờ, cam đoan trước khi đến căn cứ nó sẽ không tỉnh lại!"

Kiều An hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Cậu đừng nói tự tin như vậy! Con hổ trắng này là mãnh thú dị biến, số lượng thuốc cho dã thú bình thường không có tác dụng với nó." Vừa nói vừa đưa tay thăm dò đôi mắt đang nhắm chặt của Ngân Hồ, muốn xác định mắt lên xem xét đồng tử của nó.

Ouro tùy ý nhìn ra kính chiếu hậu ngoài xe, đột nhiên mở to đôi mắt, thất thanh kêu lên: "Thượng tá Kiều An! Có một con chó sói đuổi theo!!"

(Ty Vy: Yay, Tatu trở lại, trừ Ngân Hồ ra mà thích Tatu nhất >v<, nhưng mà tác giả bắt công với Tatu quá, huhu)

Kiều An lắp bắp kinh hãi, cơ tay lại cảm lấy súng máy, đến trước cửa kính xe thò đầu nhìn ra sau, quả nhiên nhìn thấy một bóng đen đang cấp tốc đuổi theo bọn họ, tốc độ nhanh kinh người, chốc lát nó chỉ còn cách sau xe Jeep không đến trăm mét.

Ouro nhớ lại trong những trận chiến trước con sư tử trắng cầm đầu nhóm mãnh thú dị biến giết chóc hung mãnh ác tuyệt, không khỏi rung mình một cái: "Con sói này nhất định cũng là mãnh thú dị biến, nó chạy tới vì con hổ trắng này!"

"Ngu xuẩn! Đây không phải là sói, nó to hơn chó sói nhiều!" Kiều An bình tĩnh cho ra phán đoán.

Hắn bỏ súng máy xuống, nhặt ống bắn đạn pháo bên chân lên: "Nếu mãnh thú dị biến không sợ đạn, vậy thì đổi cái này thử xem."

Kiều An kéo cửa kính xe xuống đưa nửa người ra ngoài, nhấc ống đạn pháo lên nhắm ngay đầu chó sói, đang muốn bóp cò thì đột nhiên ngửi được một mùi hôi thối.

Một bóng đen từ trên đỉnh xe nhào xuống, Kiều An trong lòng biết không ổn, may mắn là kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tay chân nhanh chóng sinh ra phản ứng, xoay người thay đổi góc nhắm, bắn ngay vào bóng đen kia.

"Đùng" một tiếng, trong nháy mắt ánh lửa phun ra, vô số máu thịt hư thối và chất nhầy màu xanh lục tanh hôi dính lên nửa người Kiều An.

Đằng sau còn cát ở hai bên đường, đột nhiên nhảy ra hơn mười zombie chạy về phía xe Jeep, tựa như đã sớm mai phục trước ở nơi này, chỉ còn chờ người chui đầu vào lưới thối.

"Chết tiệt!" Ouro chửi ầm lên, đoàn xe tiếp viện bọn họ này giờ vẫn không thấy bóng dáng, hắn bắt đầu có chút hoảng sợ rồi.

Một zombie nhảy lên đỉnh xe, Kiều An dùng hỏa tiễn bắn đầu nó thành từng mảnh nhỏ, còn chưa kịp thay đạn, lại có thêm hai zombie phóng lên đầu xe.

Ouro liên tục xoay tay lái muốn hất chúng nó ra, zombie gầm rú, càng không ngừng mãnh liệt đánh vào cửa kính xe, không bao lâu kính thủy tinh cao cấp cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Kiều An nhặt súng máy lên, mở cửa xe, hòng súng nhắm ngay đầu hai con zombie trên đầu xe, cuống bắn.

Toàn bộ chất nhầy tanh tưởi, nhớp nháp phun tung toé lên trên kính thủy tinh, chắn hết tầm nhìn của Ouro. Ouro im lặng nhìn đường phía trước, chỉ đành phải buông lỏng chân ga.

Xe Jeep liên tục đảo quanh, bánh xe cuộn cuộn thổi tung cát bụi, tốc độ chậm lại. Đám zombie nhân cơ hội vây đánh kịch liệt hơn, chỉ một hồi sau, zombie bám đầy trên xe Jeep.

Hai mắt Kiều An đỏ bừng cơ hồ muốn phun hỏa, gân xanh trên trán lộ ra, cầm súng máy điên cuồng bắn vào đám zombie đang định trèo vào cửa kính xe.

Tiếng súng đinh tai nhức óc như thế, nhưng Kiều An căn bản không nghe thấy, bên tai chỉ còn vọng lại tiếng nỉ non thảm thiết của Tân Hiểu, trong mắt tất cả đều là dung nhan tú nỉ lệ của Tân Hiểu, hắn cắn răng càng không ngừng hí rống: "Minh không thể chết được! Không thể chết được!..."

Hắn còn chưa có hoàn thành phó thác của người trong lòng, hắn muốn được sống trở về ôm người phụ nữ yêu dấu của hắn, hắn còn muốn cùng cô ấy tạo ra một đứa con... Vì vậy, làm sao hắn có thể chết ở chỗ này được chứ!

Kính thủy tinh trước đầu xe rốt cục cũng bị zombie đập vỡ, Ouro giẫm mạnh phanh lại, theo tác dụng của quán tính mà quãng hai con zombie đó ra ngoài, Kiều An ngồi ghé sau bất ngờ không kịp phòng bị cả người hung hăng đập vào lưng dựa phía sau, súng máy trong tay cũng rớt ra.

Mấy zombie đang treo lên cửa kính xe nhân cơ hội phá cửa xe xông vào, Kiều An không kịp đứng lên, nhìn móng vuốt zombie vung về phía mình, tuyệt vọng mà nhắm mắt lại.

Ngay lúc móng vuốt zombie sắp chạm được thân thể Kiều An thì trong nháy mắt đột nhiên bị bẻ gãy, cũng trong lúc đó, máu đen phun tung toé lên toàn thân hắn.

Thân xe kịch liệt xóc nảy, Kiều An mở đôi mắt bị máu đen dính đầy mặt che khuất, chỉ nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng quất xuống đầu mình. Kiều An bị đánh cho bay qua một bên, hắn căn bản không kịp nhìn rõ ràng là ai cứu mình, thì đã hôn mê.

Ouro từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy một đôi mắt hổ màu lam hung ác, hắn kinh hãi xoay người, đúng lúc này một zombie từ trên đỉnh xe nhảy xuống, nhảy qua kính chắn gió đã sớm bị phá thành mảnh nhỏ, nhào vào trên người hắn, cắn một phát lên vai hắn, móng vuốt cũng đâm sâu vào ngực phải.

Ouro nghe được âm thanh răng nhọn của zombie đâm vào da thịt mình, ý chí đều tan vỡ, khuôn mặt vặn vẹo, tru lên một tiếng sợ hãi trước khi chết.

Ngân Hồ phá nát cửa xe, đánh bay hai con zombie, sau đó nhảy lên không cần đầu con zombie đang định nhảy lên người nó, rút xuống, khi đầu zombie rơi trên mặt đất thì đưa ra bàn chân hồ to lớn giẫm nát đầu zombie.

Một bóng đen nhanh như tia chớp xông lên, đụng ngã hết đám zombie đang từ đầu xe lao vào vây đánh Ngân Hồ, túm lấy con zombie đang ở trên người Ouro giẫm cắn, hất lên giữa không trung xé thành từng mảnh vụn.

Khỏe miệng Ouro không ngừng trào ra máu đen, thân thể mảnh liệt run rẩy, miệng vết thương xi lên bọt trắng, da thịt dần dần bị chất sùng hóa ăn mòn, sắc mặt đã xuất hiện tình trạng virus zombie xâm nhập tới não, biến thành màu xám tro, mắt trợn trừng, đồng tử giãn rộng, ánh mắt thì trở nên u tối, mất sức sống.

Trải qua một phen ác chiến, Ngân Hồ và Tatu hợp lực rốt cục cũng tiêu diệt toàn bộ đám zombie tấn công bất ngờ.

Tatu đi quanh Ngân Hồ mấy vòng, còn để mũi sát vào người người, tựa như phát hiện cái gì, cực kì vui vẻ lắc lư cái đuôi.

Ngân Hồ nhìn Tatu, cũng phát ra tiếng gầm nhẹ vui vẻ, vô cùng thân thiết dùng cái mũi đụng đụng Tatu như đang chào hỏi.

Tatu xoay người không một tiếng động nhảy lên xe, kéo Ouro đang thì biến xuống đất.

Hai thú nghiêng đầu nhìn chăm chăm Ouro đang cong người không ngừng co giật trên mặt đất, nửa ngày sau, Tatu như thờ dài một hơi, nhào tới cắn đứt cổ hắn ta.

*****

Cain và đám người Healy đều canh gác ở trước xe, nhiệm vụ là đánh lui những zombie có ý đồ muốn xông tới. Lúc này trong đám zombie không có zombie cao cấp, zombie phá vòng vây xông tới cũng không nhiều, vẫn chưa có tạo thành uy hiếp quá lớn. Nhưng đám người Cain đều là những chiến sĩ đã trải qua rất nhiều trận chiến ác liệt, nên không bởi vì vậy mà lơ lỏng, vẫn toàn lực phòng thủ chiến đấu.

Lâm Gia thừa lúc Cain đổi băng đạn, hỏi anh: "Tình hình chiến đấu thế nào rồi? Tôi nghe được tiếng súng càng ngày càng mãnh liệt hơn hồi này."

Cain lên đạn xong, nhếch miệng cười: "Chúng ta bị zombie tập kích, đám cướp kia cũng không ngoại lệ, bọn họ chỉ có thể tạm thời thay đổi mục tiêu đi giết zombie trước. Hắc hắc, bọn họ ở bên ngoài, cũng đồng nghĩa với việc làm quân tiên phong cho chúng ta!" Đang nói thì xa xa truyền đến tiếng gầm gừ của mãnh thú.

Nghe được tiếng thú rống quen thuộc, mắt Lâm Gia sáng lên, mừng rỡ bắt lấy cánh tay Cain, vui vẻ nói: "Nhất định là bọn Dick đến đây!"

Sau khi mãnh thú dị biến gia nhập chiến đấu, đám zombie rốt cuộc không thể tiến vào vòng phòng ngự của quân đoàn được nữa nhưng tiếng súng đạn chẳng những không yếu đi, mà ngược lại càng thêm kịch liệt.

"Cái tên khốn Roddy Elias kia muốn rút lui!" Cain đoán chừng rất có thể đám cướp kia thấy zombie bị mãnh thú dị biến áp chế, nên lại chứng nào tật nấy thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của, muốn trước khi rút lui còn phải cướp được một số vật liệu và súng ống, đạn dược của quân đoàn.

Mike nhìn quanh bốn phía, mở cửa xe nhảy xuống, phát tay gọi Healy: "Cậu đi theo tôi xem tình hình thế nào!"

Tuy Lâm Gia biết bọn Dick dũng mãnh dị thường, nhưng cô vẫn rất lo lắng cho an nguy của chúng nó, nhịn không được kéo kéo tay áo Cain, cầu xin nói: "Thiếu tá Cain, tôi cũng đi xem có được không?"

Cain thấy Lâm Gia chò đợi nhìn chăm chú vào mình, mắt đẹp trong suốt nhẹ nhàng lay động như mặt hồ, hy vọng lại mang theo chút ưu sầu lo, một màn

như vậy làm lòng anh mềm nhũn.

Anh không cần nghĩ ngợi gật gật đầu: "Được!"

Lâm Gia đi theo Cain, nhưng chạy chưa được vài bước, chợt nghe thấy phía trước truyền đến một trận tiếng kinh hô, Cain cảnh giác, nhanh chóng kéo cô ra sau người.

Từ trên không trung đột nhiên có một bóng đen đáp xuống, một trận gió mạnh mẽ vượt quá sức chịu đựng phát qua, thổi tóc Lâm Gia bay tán loạn.

Một bóng người cao lớn cường tráng chợt rơi xuống đối diện hai người, một thứ ánh sáng màu bạc chói mắt bay bay trước mặt, dao động làm cho Lâm Gia hoa mắt.

Hai người còn chưa kịp dừng lại, thì màu bạc kia nhoáng lên một cái, trong nháy mắt Cain bị văng ra xa, mà Lâm Gia thì lại đụng vào một cái ôm ấm áp mà rắn chắc.

Mặc dù vùng ngực kiên cố dày rộng này cũng đủ co giãn bóng loáng, nhưng Lâm Gia vẫn là bị đụng cho lổ tai một trận ù ù, máu xông cuộn cuộn lên ngực, trước mắt tối xầm, trong lúc nhất thời không thể thấy rõ thứ gì nữa.

"Ừng ực..." Người đó phát ra tiếng khò khè khản trương, cánh tay trắng kiện thật cẩn thận ôm lấy cô, cúi đầu dùng cằm nhẹ nhàng cọ xát đỉnh đầu cô. Lâm Gia còn chưa cao đến ngực người đó, người kia cúi đầu cũng không thấy được hai má cô.

Mái tóc màu bạch kim theo động tác của anh ta mà trượt xuống vai Lâm Gia như thác nước, dưới ánh sáng mặt trời màu bạc kia như phát ra một tầng hào quang lấp lánh loá mắt.

Tác giả: Rốt cục cũng biến thành trai đẹp khóa thân, nhưng mà chiều cao lại chênh lệch không nhỏ, vấn đề này tương lai phải tính làm sao? - ____ -

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Lâm Gia tai ù mất hoa, tay theo bản năng đặt lên ngực người kia, kéo dần khoảng cách của hai người ra một chút.

Cô chịu đựng cho con choáng váng qua đi, lúc mở mắt liền nhìn thấy phần ngực hoàn mỹ rắn chắc tràn đầy sức bật, hai mảnh cơ ngực màu đồng được phân chia ra hai bên, mỗi bên là một viên châu mờ mờ màu đỏ sậm, theo hô hấp của anh ta mà chậm rãi lên xuống.

Một giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống trên da thịt sáng bóng đó, dưới ánh sáng mặt trời còn lóe ra một chút thủy quang, thật là gọi cảm đến cực điểm.

Thân thể của cô bị một cánh tay trắng kiện chặt chẽ quấn quanh, ép cô tới sát trong khuôn ngực dày rộng kia, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của đàn ông đập vào mặt, bao phủ cả người cô, lòng bàn tay anh ta cực nóng, thân thể hai người kề sát nhau, nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể anh ta xuyên qua lớp áo mỏng truyền lên người cô, làm chân cô có chút muốn nhũn ra.

Lâm Gia chớp chớp đôi mắt, rốt cục hoàn toàn tỉnh táo, hai má nhất thời nóng lên. Cô đỏ mặt ngẩng đầu, giao nhau với một đôi mắt màu lam trong suốt như nước biển, đồng thời trong mắt cô cũng phản chiếu hình ảnh một khuôn mặt thanh niên trẻ tuổi cực kì khôi ngô tuấn tú. Ước chừng chỉ mới 18,19 tuổi, khuôn mặt góc cạnh, thân hình hoàn mỹ, mái tóc dài màu bạch kim dưới ánh mặt trời lấp lánh đẹp mắt, theo gió mà tung bay.

Trong lòng Lâm Gia vừa sợ hãi than một tiếng về dung mạo xuất chúng của người thanh niên này, thì giây tiếp liền bị thứ trên đỉnh đầu anh ta hấp dẫn sự chú ý, thật không ngờ đó là một đôi lỗ tai tròn đầy lông màu trắng đang nhích tới nhích lui.

Lâm Gia kinh ngạc tròn tròn mắt, đây, đây, đây là cái gì? Tại sao người thanh niên này lại có một đôi lỗ tai mèo? Đó không phải là đồ giả chứ?

Vừa đúng lúc hai cái lỗ tai tròn đó nhúc nhích chuyển động, Lâm Gia ghen hờn nhìn trần trời. Không, không phải tai giả, mà thật là lỗ tai của anh ta! !

"Ừng ực..." Nam tử thấy cô ngẩn người, còn cho rằng Lâm Gia bị mình làm hoảng sợ, liền nghiêng đầu phát ra tiếng khò khè dồn dập, tay phải ôm eo di chuyển lên lưng cô, như đang lừa con nít mà nhẹ nhàng vỗ vỗ, lực đạo cũng cực kì nhẹ, sợ làm cô bị thương.

Lâm Gia lấy lại tinh thần, miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi đôi lỗ tai tròn đang rung động kia, người thanh niên nhíu mày lại cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt màu lam tràn đầy lo lắng. Từ trong yết hầu phát ra tiếng gầm nhẹ chậm rãi giống như có thể chấn động đến đáy lòng cô, âm thanh chậm chậm như đang đợi cô trả lời.

Một loại cảm giác quen thuộc đột nhiên dâng lên, không biết vì sao cả trái tim đều ấm áp dào dạt, tràn ngập an toàn, cơ thể vì khản trương mà căng thẳng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Người thanh niên thấy Lâm Gia thả lỏng người, lông mi cũng từ từ giãn ra, vui vẻ nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng nanh sắc bén trắng như tuyết.

Lâm Gia nhìn thấy hai hàng răng nhọn sắc bén như vậy, thì tóc gáy toàn thân dựng thẳng lên, nhìn không được rung mình một cái. Đây, đây làm sao có thể là răng của con người chứ, có răng nanh dài như vậy, rõ ràng là răng của mãnh thú mà!! Người thanh niên này rốt cuộc là người hay là dã thú vậy? ! !

"Tên quái vật kia! Mau buông Lâm Gia ra! !" Cain đứng lên, nâng súng nhắm ngay người thanh niên tóc bạch kim đó, ngón trỏ lại giữ hờ cò súng, sợ trong một lúc không cẩn thận mà làm ngộ thương Lâm Gia đang ở trong lòng tên thanh niên kia.

Lỗ tai người thanh niên tóc bạch kim dựng thẳng, cong người hạ thắt lưng gờ tay bẻ Lâm Gia lên, để cho cô ngồi trên cánh tay mình. Anh ta nhìn Cain nhếch mày, cái mũi hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt xanh tuy rằng tràn đầy khinh thường lại nhưng không có nửa phần địch ý, ngược lại còn mang theo một chút ý cười nhếch nhem.

Lâm Gia đành phải bắt lấy bả vai của thanh niên tóc bạch kim, tránh cho mình bị ngã xuống đi, lại đột nhiên cảm thấy thắt lưng bị siết chặt, cúi đầu nhìn xem, thì ra là một cái đuôi lông trắng quấn quanh eo cô. Đôi mắt tiếp tục quét lên trên, bỗng chốc mặt liền đỏ bừng, quần bách vội vàng ngừng đầu không dám nhìn loạn nữa.

Không ngờ rằng người thanh niên này cả người không mảnh vải, trong lúc không cẩn thận cô đã nhìn thấy cây nấm to lớn đồ sộ đang lác lác giữa hai chân anh ta!

Người thanh niên phát hiện Lâm Gia quay đầu không thèm quan tâm mình, rất là không hiểu, quay người Lâm Gia qua gắt gao ôm ở trong ngực, cái đầu lớn cúi thấp không ngừng cọ ngực cô.

Lâm Gia càng thêm mặt đỏ tai hồng, cô không dám nhìn anh ta, chỉ lấy khủy tay hung ác đẩy đẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mặc kệ anh là người hay quái vật, nhưng phiền anh buông tôi ra trước!"

Anh ta vẫn không chịu buông, bàn tay to lớn đầy móng vuốt bén nhọn cứ như vậy cầm lấy cánh tay Lâm Gia, nhưng lại không dám dùng sức nhiều, mỗi móng vuốt hơi hơi nhếch lên, miệng phát ra tiếng "ừm ực" trầm thấp, cái đuôi lớn vòng bên hông Lâm Gia cũng buông ra, không ngừng đong đưa phía sau anh ta.

Lại một lần nghe được tiếng khò khè quen thuộc, Lâm Gia như nhận ra cái gì, tim đập nhanh hơn, bất tri bất giác cũng dừng lại không tránh né nữa, trong đầu bỗng nhiên hiện ra tình cảnh mấy ngày trước nhìn thấy trên xe y tế. Còn nhớ rõ ngày đó trong lúc nhất thời cô đã nhìn lầm Ngân Hồ thành một người thanh niên tóc bạch kim, khi đó cô còn tưởng mình ngủ không đủ giấc mà sinh ra ảo giác.

Nhớ rõ Hoffman đã từng nói qua, sau khi bị nhiễm virus zombie, thì không biết vì nguyên nhân gì, gen của Devic và Ngân Hồ sinh ra dị biến. Thân thể Devic đã xuất hiện những đặc điểm của thú, vậy thì Ngân Hồ không phải cũng sẽ xuất hiện bộ dạng con người sao?

Lâm Gia nghĩ đến đây, liền thông suốt, hít sâu một hơi, chậm rãi quay đầu lại, nhìn thẳng cặp mắt sáng như ngọc bích kia, thử nhẹ giọng hỏi: "Anh là... Ngân Hồ?"

Lỗ tai tròn lập tức kích động run rẩy giật giật, mắt xanh càng thêm sáng rọi đẹp mắt, người thanh niên tóc bạch kim kinh hãi nhìn cô, khoe miệng kéo ra thật rộng như đang tươi cười, đầu gật mạnh như gà mổ thóc, cái đuôi lớn đầy lông cũng lại một lần nữa vòng qua lưng Lâm Gia.

"Àn... Hồ... , Nhân... Hồ..." Ngân Hồ khép mở quai hàm khó khăn phát ra âm thanh, miệng không ngừng vụng về nhấp mấp, cố gắng bắt chước Lâm Gia phát âm, nhưng lại nghe thấy không giống, liền gấp đến độ liều mạng chớp đôi mắt, trán cũng chảy đầy mồ hôi.

Anh hô vài tiếng nhưng vẫn không có cách gì phát ra từ chính xác, lỗ tai cụp xuống, có chút nản lòng mím môi lại, ôm lấy Lâm Gia, đầu lớn ủy khuất cọ cọ bả vai cô, miệng lại vang lên tiếng "ừm ực".

Khoe miệng Lâm Gia giật giật, một tia nghi ngờ cuối cùng cũng tiêu tán sạch sẽ, lấy cái loại động tác làm nũng này mà nói, thì Ngân Hồ thật sự đã dị biến thành nửa người nửa thú !

Cain nghe thấy Lâm Gia gọi quái nhân này là Ngân Hồ, liền sợ tới mức suýt chút nữa té lăn ra đất. OH MY GOD! Không thể nào! Hồ trắng biến thành nửa người nửa thú sao? Làm sao có thể? ! !

Cain nuốt nước miếng cái ọt, trán chảy mồ hôi ròng ròng. Suy nghĩ của anh khá nhạy bén, rất nhanh liền nghĩ đến bộ dạng sau khi dị biến của Devic, nếu đột biến gen có thể làm cho Devic xuất hiện đặc điểm của thú vật, thì như vậy Ngân Hồ cũng sẽ có khả năng biến thành nửa người nửa thú.

"Cain! Đã xảy ra chuyện gì?" Phía sau truyền đến tiếng lo lắng của Corey, Cain xoay người nhìn Corey dẫn theo người chạy đến.

Đến khi đám người Corey nhìn thấy một người thanh niên nửa người nửa thú cực kì khôi ngô đứng phía sau Lâm Gia, thì đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Một người quân nhân trẻ tuổi thấy Lâm Gia bị nửa người nửa thú ôm chặt trong ngực, liền cuống quýt gờ súng máy lên, lại bị Cain bước lên bắt lấy súng ấn mạnh xuống.

Cain đưa chân đá hấn ta ngã lộn, hung ác trừng mắt nhìn hắn, tức giận quát: " Cái tên óc heo này! Không biết ở góc độ này mà nổ súng sẽ ngộ thương Lâm Gia sao!"

Cain quay đầu nói với Corey: "Bạn cũng thấy rồi đó, cái tên khốn nửa người nửa thú này vừa rồi đột nhiên xuất hiện, sau đó Lâm Gia bị tên đó bắt được. Hừ, mình còn nghe thấy Lâm Gia gọi tên quái vật đó là 'Ngân Hồ' nữa chứ."

Corey sững sờ: "Cái gì? Tên kia chính là Ngân Hồ sao?"

Cain nhớ tới vẻ khinh thường trong mắt Ngân Hồ, liền nhướn mày bĩu môi chất lưỡi một tiếng, hàm hồ nói: "Không biết, có lẽ là vậy..."

Lâm Gia nhìn Corey bước đến, nên vỗ ngực Ngân Hồ ý bảo anh buông tay ra, Ngân Hồ nghe lời buông tay.

Lâm Gia đang muốn giải thích rõ ràng với Corey, thì giữa không trung bỗng nhiên có một bóng người mạnh mẽ rơi xuống, "bịch" một tiếng, người kia vững vàng đáp xuống trước mặt cô, cũng vẩy lên một trận cát bụi.

Mọi người đều kinh hãi, vừa giờ súng máy lên, chỉ thấy một bóng đen đập gió phóng tới, bất ngờ chạy xuyên qua dòng người không kịp phòng bị, bóng đen đó dường như rất vội vã, cũng lười để dàng hoàng, cứ thế mà quăng người đang vác trên vai vào trong đám người Corey, giống như đang ném bóng Bowling đánh cho những người có mặt ngã thành một đống.

Cain đứng ở hàng đầu tiên, rất bất hạnh bị nghiêm trọng nhất, Cain bị đụng cho sao bay vòng vòng, máu trong người cũng suýt chút phun ra ngoài, cả người cứ như bị đá đè, trên lưng bắt đầu truyền đến đau nhức, vết thương mới chồng lên vết thương cũ làm anh đau đến mức muốn rên cũng rên không nổi.

Corey cũng bị hất đi không nhẹ, anh nằm trên mặt đất một hồi lâu mới đứng lên được, cũng xốc người đang đè trên người mình dậy.

Cẩn thận nhìn lên, người này không ngờ lại là thượng tá Kiều An vừa bị đám cướp kia bắt làm con tin mạng đi!

Hai mắt Kiều An nhắm nghiền, vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Trên mặt hắn có một vết xanh tím cực kì rõ ràng, từ sau ót kéo dài đến cằm, giống như bị người dùng roi hung ác quất một trận.

Mà cái tên đầu sỏ đã ném Kiều An vào người bọn họ thì đang vui vẻ nhảy đến trước mặt Lâm Gia, ngồi xổm xuống, nắm một bàn tay Lâm Gia lên, vô cùng thân thiết liếm lòng và mu bàn tay cô.

Lâm Gia kích động nhìn hai cái lỗ tai lớn nhọn nhọn trên đỉnh đầu người thanh niên tóc đen, còn có cái đuôi lông xù màu đen đang dùng sức loạn vung ở phía sau, sau khi biết được Ngân Hồ có thể biến thành nửa người nửa thú, thì cô gần như có thể khẳng định ngay người thanh niên này là ai.

Nó không chết, mà còn biến thành người trở về bên cạnh cô!

Lâm Gia cắn cắn môi, nâng tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, cố gắng làm cho thanh âm mình không run run: "Anh, anh chẳng lẽ là Ta... Tatu?"

Lỗ tai của người thanh niên tóc đen liền dựng thẳng, nâng đầu lên, đôi mắt đen cười đến cong thành vòg trắng khuyết, ha ha thè ra đầu lưỡi, miệng phát ra tiếng "ô ô", cái đuôi vỗ càng thêm vui sướng, hành động giống y như lúc Tatu vui vẻ vẩy.

"Quả nhiên là..." Lâm Gia than nhẹ một tiếng, rung rung mỉm cười sờ sờ đầu Tatu: "Thật tốt quá, Tatu không xảy ra chuyện gì, vẫn còn sống, thật tốt..."

Tóc ngắn của Tatu hoàn toàn không mềm mại như tóc của Ngân Hồ, mà là rất cứng rất thô, chọc vào tay cô ngứa ngứa, cảm giác hoàn toàn giống như khi cô dịu dàng vuốt ve Tatu trong bộ dạng chó sói.

Tatu vui sướng nhìn chăm chú vào Lâm Gia, cúi đầu cọ cọ cánh tay cô, sau đó đứng thẳng người lên.

Tatu thấp hơn so với Ngân Hồ, nhưng người cũng cao hơn 2m, đứng sừng sững như người khổng lồ ở trước mặt Lâm Gia, hai người cách nhau không quá một thước.

Lâm Gia nhìn lướt qua thân thể khỏe khấn đẹp đẽ như điêu khắc của anh, mặt lại một lần nữa hồng lên, xấu hổ nhìn trời.

Lại, lại là một người đàn ông nửa thú trần như nhộng!

Được rồi, tốt lắm, phía sau là một người đàn ông tóc bạch kim đang khóa thân, trước mặt lại thêm một người đàn ông tóc đen cũng đang khóa thân, còn mình thì quần áo không ngay ngắn kẹp giữa hai người bọn họ, chung quanh còn có một đám sĩ quan nhìn chăm chăm vây xem, tràng diện này thật sự là muốn bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu ái muội, thật là làm cho trí tưởng tượng của người ta bay xa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Healy nâng Cain dậy, nhỏ giọng hỏi: "Trưởng quan, quý cô Lâm Gia không phải là quen hai tên quái vật này chứ? Nhìn bộ dáng bọn họ rất thân mật." Healy không ý thức được trong lời nói của mình lộ ra mùi dấm chua nồng nặc.

Cain hừ một tiếng, lòng buồn bực vô cùng, liếc mắt nhìn Lâm Gia, đau xót trên lưng hình như càng kịch liệt hơn. Anh dựa vào người Healy, đưa tay sờ sờ vết thương ở sau lưng, nghĩ đến vừa rồi bị va chạm như vậy miệng vết thương tất nhiên đã bị nứt, rút tay lại nhìn, quả nhiên trong lòng bàn tay dính đầy máu.

Cain mắng một tiếng ‘mịa nó’, bàn tay chui lên quần áo, lau khô máu. Cắn răng trừng mắt liếc Tatu một cái, lòng thầm mắng con chó sẵn thói tha vô liêm sỉ này biến thành người không ngờ sức lại lớn như vậy, ném người như ném bóng, suýt chút nữa ném chết anh rồi! Lâm hại mình làm trò cười ở trước mặt Lâm Gia, nhất định tìm cơ hội trả thù mới được!

Lâm Gia nhìn nhìn Corey đứng cách đó không xa, thấy vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng, kỳ quái nhìn chằm chằm bên này, cũng không có hạ lệnh nổ súng, thấy rõ điều đó cô liền an tâm, khéo miệng bắt giác cong lên.

Đại khái là bởi vì cảm thấy Corey tin nhiệm mình mà đáy lòng Lâm Gia sinh ra chút vui sướng.

Sau khi Lâm Gia trấn an Ngân Hồ và Tatu xong, liền vội vàng đi đến chỗ Corey. Corey mặc dù tin cô, nhưng người khác thì lại không chắc chắn sẽ như vậy, vì thế cô phải giải thích rõ ràng với bọn họ.

"Thượng tá Corey! Đã xảy ra chuyện gì?" Hoffman mang theo vài nhân viên y tế chạy đến, khi anh ta nhìn thấy có hai tên nửa người nửa thú cao lớn đi theo sau Lâm Gia thì không khỏi dừng bước lại.

Hoffman nhìn chằm chằm Ngân Hồ và Tatu, màu xanh lục trong đôi mắt khê gọn sòng, sau đó anh liền lấy lại bình tĩnh, thu về mặt kinh ngạc, bước nhanh đến chỗ Lâm Gia, nhưng trên mặt vẫn mang theo một tia vui sướng khó để nén.

Lâm Gia dừng bước lại, kinh ngạc nhìn Hoffman, mới vừa rồi trong mắt anh ta không che dấu được kinh hãi, hoàn toàn không giống như người khác khi nhìn thấy Ngân Hồ liền kinh hãi. Có cảm giác như, Hoffman đã sớm biết Ngân Hồ và Tatu sẽ biến dị thành bộ dạng nửa thú.

Hay là trước đó anh ta đã từng gặp qua mãnh thú dị biến khác có thể biến thành hình người giống như Ngân Hồ và Tatu?

Không để Lâm Gia kịp suy nghĩ, thì Hoffman đã vượt qua đám người Corey hướng cô đi tới.

Ngân Hồ thấy Hoffman đến gần, mảy kiếm khê nhú, đột nhiên thả người nhảy đến trước mặt Lâm Gia, che chở cô ở đằng sau, đưa móng vuốt làm bộ muốn chém Hoffman, cảnh cáo không cho phép anh tới gần, còn xoay người bày ra tư thế tiến công, nhìn anh nhe răng thấp giọng rít gào, chỉ cần Hoffman lại gần một bước nữa anh sẽ liền công kích.

Ngân Hồ còn nhớ rõ cái tên đàn ông tóc đỏ da trắng nõn này từng muốn bắn chết mình, còn bảo người dùng sắt khóa chặt anh trên giường sắt, muốn động cũng không thể động, luôn dùng cây kim thô to châm vào người anh rút máu, cả ngày làm cho anh hôn mê bất tỉnh, cho nên anh rất là ghét Hoffman!

Hoffman suýt nữa bị Ngân Hồ tấn công, nên cứng đờ tại chỗ không dám nhúc nhích nữa. Anh cũng không biểu hiện ra quá nhiều kinh hoàng, bờ môi còn hiện lên vẻ mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt cố ý lướt qua Ngân Hồ, thân thiết nhìn chăm chú vào Lâm Gia ở phía sau: "Quý cô Lâm Gia, cô có bị thương hay không?"

Ngân Hồ nhìn thấy Hoffman còn dám nói chuyện với Lâm Gia, nhất là còn nhìn Lâm Gia bằng ánh mắt mà anh cực kỳ ghét, tựa như đang tuyên bố Lâm Gia là giống cái của hắn.

Ngân Hồ khí thế tràn trề mà phun ra một hơi, quyết định hù dọa giống đực lông đỏ này một chút, cảnh cáo không cho phép hắn tới gần giống cái của anh!

Ngân Hồ nhìn Hoffman gằm nhẹ một tiếng, bờ môi thú hóa ra răng nanh, cúi người xuống, đầu gối cong lại, đúng là đang làm ra tư thế hổ tộc muốn giết con mồi.

Hoffman rốt cục biến sắc, mặt liền trắng bệch lui vài bước, anh không ngờ Ngân Hồ lại muốn giết anh.

Lâm Gia thấy thế kinh hãi, một phen túm cái đuôi Ngân Hồ liền mạng kéo lại.

Ngân Hồ thình lình bị túm, oa oa oa kêu một tiếng, chỉ đành phải dừng động tác lại. Anh quay đầu khép mở quai hàm trừng Lâm Gia, trong đôi mắt màu xanh lam tràn đầy ủy khuất và không hiểu, miệng không ngừng phát ra thanh âm “ừng ực”.

Cũng không phải là anh bị Lâm Gia túm đau mà cảm thấy ủy khuất, chút sức lực này của Lâm Gia còn không đủ gãi ngứa cho anh nữa kia. Anh chỉ là không rõ vì sao Lâm Gia không cho anh giáo huấn cái tên lông đỏ bại hoại đáng ghét này một chút, cái tên khốn này trước kia đã từng hung hăng ăn hiếp anh đó nha!

Lâm Gia bị Ngân Hồ nhìn có chút áy náy, nhưng cô phải ngăn cản Ngân Hồ ra tay. Không phải nói giỡn chứ nếu làm Hoffman bị thương, chỉ sợ không riêng gì Ngân Hồ mà tất cả mãnh thú dị biến sẽ đều bị Federal State xếp vào danh sách phải tiêu diệt!

Lâm Gia không có cách nào để giải thích cho Ngân Hồ, nên đành phải buông cái đuôi anh ra, nhìn vào đôi mắt anh nghiêm khắc nói: "Trước kia không

phải em đã nói rồi sao, không cho phép anh tùy tiện làm tổn thương người khác!"

(Ty Vy: vì Hồ và Tatu đã thay đổi hình người nên đổi cách xưng hô luôn, lúc đầu còn chưa quen nhưng sau này đỡ phải đổi nữa, cũng đỡ sựong)

Ngân Hồ nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi rũ mi mắt xuống, nhảy qua một bên ngồi xổm trên mặt đất, đưa lưng về phía Lâm Gia cụp lỗ tai, cái đuôi hữu khí vô lực mà rũ trên mặt đất.

Lâm Gia biết Ngân Hồ lại đang giờ tính trẻ con ra, nhưng mà giờ phút này cô không rảnh an ủi anh, xoay người nói với Hoffman: "Thượng tá, hai người bọn họ không phải là quái vật. Có lẽ anh sẽ cảm thấy lời tôi nói rất không hợp lý, nhưng mà đó là sự thật."

Cô nâng ngón tay chỉ Ngân Hồ, nghiêm mặt nói: "Anh ta là Ngân Hồ." Lại chỉ hướng Tatu: "Đây là chó sói Tatu đã mất tích mấy ngày nay. Hai người bọn họ đều là mãnh thú dị biến, về phần vì sao lại biến thành cái dạng này thì..."

"Mãnh thú dị biến thành hình dạng nửa người nửa thú, trí tuệ cao, có nhân tính." Không chờ cô nói xong, Hoffman đã lẩm bẩm nói, tựa như là đang tự lẩm bẩm lâu lâu nói với mình: "Mãnh thú dị biến có được thể chất cực kỳ đặc biệt, sau khi hấp thu virus zombie, thì gen phát sinh đột biến. Hấp thu virus zombie cấp độ càng cao thì càng có thể đẩy nhanh tốc độ tiến hóa gen hơn, nhưng hình thái cuối cùng lại không thể nào biết được."

Lâm Gia nghe xong bất giác kinh ngạc, cô im lặng nhìn Hoffman, rốt cục sau nhiều ngày suy đoán cô đã khẳng định, Hoffman quả nhiên đã sớm biết Ngân Hồ sẽ biến thành hình dạng nửa người nửa thú.

Trong quá trình thân thể Ngân Hồ và Devic dị biến, thì chỉ có một mình Hoffman là biểu hiện luôn rất bình tĩnh, anh ta còn chuẩn xác nhìn bệnh trạng mà cho ra phán đoán, thông thạo mà lập ra phương án cứu hộ và quan sát, mà hôm nay còn nói ra lời này... Tất cả đều cho thấy, anh ta tuyệt đối từng tham gia qua một cuộc nghiên cứu nửa người nửa thú giống bọn Ngân Hồ, như vậy, Ngân Hồ và Tatu hẳn là không phải nhóm mãnh thú đầu tiên có thể biến thành hình người.

Lâm Gia nghe được bên ngoài truyền đến tiếng sư tử rống, trong lòng chấn động, hay là bọn Dick cũng có thể biến thành nửa người nửa thú? Vậy Hoffman có từng gặp qua bộ dạng hình người của bọn Dick hay chưa?

Corey và Cain liếc nhau, đều hiểu rõ ý tứ trong mắt đối phương, chà trách quân đội xuất động bộ đội tinh nhuệ như thế để bảo vệ Ngân Hồ và Devic, thủ đô nhất định đã sớm triển khai việc nghiên cứu mãnh thú dị biến, không chừng mãnh thú dị biến xuất hiện sẽ trở thành cơ hội hóa giải vấn đề zombie.

Hoffman tiến lên một bước, làm một cái quân lễ với Lâm Gia, nghiêm túc nói: "Quý cô Lâm Gia, Federal State cần ngài giúp. Vì sinh tồn của con người, ngài có thể khuyên Ngân Hồ hoặc là Tatu theo chúng tôi cùng đến thủ đô hay không? Xin yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không thương tổn..."

Một tiếng thú rống đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên cắt ngang lời nói của Hoffman, một bóng trắng xẹt qua đỉnh đầu mọi người, nhẹ dừng ở trên đỉnh xe Jeep.

"Dick!" Lâm Gia kinh hi hô một tiếng.

Khỏe miệng sư tử trắng Dick còn lưu lại một vết máu, nó như đáp lại lời cô nói mà lắc lắc cái đuôi, nhưng không chạy đến, đôi mắt màu vàng chỉ nhìn về phía Tatu và Ngân Hồ, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ ngắn ngủi, như đang thúc giục bọn họ.

Ngân Hồ ôm ngực ngồi trên mặt đất, đầu xoay qua một bên, không hề quan tâm đến nó.

Tatu nhìn thoáng qua Lâm Gia, sau đó nhìn Dick lắc lắc đầu.

Dick không ngờ hai thú đều cự tuyệt rời khỏi với nó, không khỏi sùng sốt. Nó gầm nhẹ một tiếng, từ đỉnh xe nhảy xuống đi đến chỗ Ngân Hồ.

Mọi người đều đã gặp qua Dick, biết nó sẽ không đa thương con người, cũng không nâng súng về phía nó.

Ngân Hồ nhảy dựng lên, thân thể run run, trong chớp mắt liền biến thành hồ trắng, há miệng nhe răng bắt mắt gầm nhẹ với Dick.

Dick dừng lại, không chút nào yếu thế rống trả, thanh âm rất là nồn nóng.

Người ở đây chính mắt nhìn thấy Ngân Hồ hóa thú trong nháy mắt, tất cả đều phát ra tiếng than sợ hãi, lại thấy hai mãnh thú dị biến giương nanh múa vuốt hung ác rít gào với đối phương, thì không khí bỗng trở nên khẩn trương lên.

Lâm Gia phát hiện tiếng sùng bên ngoài đã ngừng lại, xem ra đám zombie đã bị đánh lui, cô bỗng nhiên hiểu rõ được cái gì, liền bắt lấy cánh tay Tatu: "Tatu, đừng để cho hai người họ đánh nhau!"

Tatu lập tức phát ra tiếng trấn an trầm thấp, nắm tay Lâm Gia lên liếm liếm, sau đó thả người nhảy đến chỗ Ngân Hồ và Dick, đồng thời thân thể cũng run lên biến thành một con chó sói to lớn, xoay người rống Dick vài tiếng.

Dick dừng gầm rú, nó lui về phía sau một bước nhìn nhìn Tatu và Ngân Hồ, đôi mắt to màu vàng lộ ra không biết phải làm sao.

Nó không giằng co với Ngân Hồ nữa, quay đầu đi đến trước mặt Lâm Gia, cúi đầu cọ cọ cánh tay cô, ngừng đầu ôn nhu nhìn cô chăm chú.

Dick cực ít khi nào chủ động đi thân cận người khác, Lâm Gia cười cười, đưa tay sờ sờ cái bờm lông trắng như tuyết trên cổ Dick: "Dick, anh không

phải là muốn mang Ngân Hồ và Tatu đi chứ?"

Chỉ mang Ngân Hồ và Tatu đi, mà bỏ lại cô...

Ánh mắt Dick lóe lên, lùi lại phía sau vài bước, vịn phần không muốn, nhìn cô một hồi lâu sau đó mới xoay người rời đi.

Ngân Hồ thấy Dick rời khỏi, vui vẻ lắc lắc cái đuôi, chạy chậm đến trước mặt Lâm Gia, biến thành hình người ôm cô lên khỏi mặt đất, miệng phát ra tiếng “ừng ực” vui vẻ.

Anh cọ cọ bả vai Lâm Gia, bỗng nhiên ngẩng đầu lè lưỡi thật nhanh liếm liếm mặt Lâm Gia, đầu lưỡi như cổ ý như vô tình đảo qua môi cô. Lâm Gia cảm thấy một trận tê dại từ môi lan tràn đến toàn thân, ngay cả tim cũng cảm thấy ngứa, rất là khó chịu. Thân thể bị Ngân Hồ gắt gao giữ trong ngực, bắp đùi trần trụi của cô còn cựa quậy bấn loạn lên phía trên cái thứ to khủng bố gì đó, hai má thoáng cái lại trở nên nóng hừng hực.

Lâm Gia e thẹn phiền muộn nâng tay lên, hung hăng gõ đầu Ngân Hồ một cái: "Ngân Hồ, để em xuống!"

Ngân Hồ oa oa oa kêu một tiếng, rụt cổ lại, rất không tình nguyện đặt Lâm Gia xuống đất. Tatu cũng biến trở về hình người, đi thông thả đến bên cạnh Lâm Gia không ngừng cọ cọ.

Cặp mắt của đám người Corey phóng ra tia lửa, người người nắm tay thành nắm đấm vang lên tiếng rắc rắc, nắm đến mức ngón tay suýt chút nữa bị gãy xương, trong lòng mỗi người đều trừ Ngân Hồ cho đầu bị xuất huyết não mà chết quách đi cho rồi.

Con sắc hổ chết tiết này! Động dục thì đi tìm cọp cái đi, tại sao lại ở đây cướp phụ nữ của bọn họ chứ! Vốn đã có rất ít phụ nữ rồi, quân nhân cạnh tranh nhau đã kịch liệt đến mức gần như tàn khốc, vậy mà bây giờ lại nhiều thêm hai cái tên nửa người nửa thú đã sớm được Lâm Gia yêu thích tham gia. Thật muốn chết quá đi, làm đàn ông thật sự rất không dễ dàng, hu hu...

Hoffman âm thầm than thở, xem ra bởi vì là quan hệ với Lâm Gia, mà Ngân Hồ và Tatu sẽ tạm thời không rời đi. Bất quá, anh còn phải nghĩ biện pháp đưa bọn họ đến thủ đô mới được.

"Trưởng quan, đám zombie đã bị đánh lui, bọn cướp trong sa mạc cũng bỏ chạy." Một tên binh lính tới báo cáo với Corey.

Corey gật gật đầu: "Lập tức dọn dẹp sạch chiến trường!"

Trong quân đoàn đột nhiên gia nhập thêm hai mãnh thú dị biến, nhất thời sĩ khí phấn chấn lên không ít, ngoại trừ đội hậu cần rất là khổ sở, phải biết rằng lượng cơm ăn của hai tên nửa thú này không phải là nhiều bình thường, mà chỉ mới ăn chơi một chút cũng đã bằng với lượng cơm một binh sĩ ăn ba ngày.

Ngân Hồ và Tatu đương nhiên sẽ ngồi chung xe Jeep nguy trang với Lâm Gia, không gian trong xe vốn rộng rãi nay lại bởi vì hai thú gia nhập mà trở nên chật chội.

Nhưng mà Corey chẳng những không tức giận, mà ngược lại rất là vui vẻ, vừa vịn anh có thể lấy đây làm cái cớ mà đuổi Mike và Riva đến xe khác, làm hai người tức giận đến suýt chút nữa hộc máu.

Riva tức giận muốn chết, ban đầu còn thà chết cũng không chịu xuống xe, kết quả Ngân Hồ lại thập phần không kiên nhẫn biến thành hình thú xông đến chỗ Riva rộng to, suýt chút nữa rống cho lỗ tai anh điếc luôn.

Riva sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, rút cục chỉ đành phải mặt mày xám xịt mà xuống xe nhường chỗ cho Ngân Hồ và Tatu, lúc xuống được xe thì chân anh mềm suýt chút nữa là ngã lăn ra đất.

Đội hậu cần không có quần áo thích hợp với hình thể của hai thú cho nên vì không muốn khi hai người bọn họ biến thành hình người mà đất ‘trím’ nơi nơi đi dạo, Cain đã tìm hai tấm khăn trải giường bằng vải thô, tùy cơ ứng biến khăn cấp làm quần cho bọn họ mặc.

Tatu tính tình ôn hòa, cho dù không quen cũng không cự tuyệt. Chỉ có Ngân Hồ thật sự rất là bướng bỉnh, lúc đầu chết sống không muốn, còn biến thành hình thú lăn lộn trên mặt đất làm nũng. Lâm Gia đã quen chịu đựng cái tính lằng nhằng này của anh, Ngân Hồ chính là xấu lắm cứ thích trần truồng chạy loạn, cuối cùng Lâm Gia không thể không nghiêm mặt dạy dỗ một hồi, anh mới rất không tình nguyện mặc quần vào.

Mấy ngày sau, bộ hậu cần đưa tới quần áo đặc chế cho bọn họ, Ngân Hồ thấy chẳng những phía dưới phải mặc quần chật cứng, mà ngay cả phía trên cũng phải mặc áo, lại càng không vui, ghét bỏ hình người quá mức phiền toái, liền biến trở về hình thú, chính là không muốn mặc quần áo.

Lâm Gia thấy thế, cũng không miễn cưỡng anh nữa, nói thật, ở chung với Ngân Hồ mang hình thú sẽ thoải mái hơn nhiều so với lúc Ngân Hồ ở hình dạng người. Hai ngày sau, Ngân Hồ biến trở về hình người, chủ động mặc quần áo vào.

Bởi vì Ngân Hồ đã bị kích thích mãnh liệt, trong hai ngày anh biến thành hình dạng hổ này, mỗi ngày đều nhìn Tatu hình người cứ dán dính Lâm Gia cọ cọ làm nũng. Lâm Gia nói chuyện với Tatu, giúp cậu ta chải đầu sửa sang lại quần áo, cùng cậu ta ăn cơm, dạy cậu ta làm thế nào sử dụng đồ dùng rửa mặt, hơn nữa lúc cô ấy tắm rửa cũng cho Tatu hỗ trợ bảo vệ. Mà Ngân Hồ bởi vì biến thành hình thú, Lâm Gia ngoại trừ chải lông và đút thịt cho anh ra, thì mấy cái đãi ngộ cho Tatu anh đều không có! Mới được hai ngày, anh đã không thể chịu nổi, rút cục biến trở về hình người, sau đó thành thành thật thật mặc quần áo vào.

Lâm Gia nhìn Ngân Hồ ngồi ở bên cạnh đang bĩu môi nhíu mày không ngừng lôi kéo quần áo mình, đuôi lông mày khẽ nhíu, lòng cảm thán, con hổ đơn giản thật là dễ không chế...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Tân Hiểu vội vàng chạy tới văn phòng Clermont, không kịp chờ người vào thông báo liền xông vào trong.

Về mặt cô kinh hoàng nhìn Clermont từ sau bàn công tác đi tới, mắt long lanh như sắp khóc, thanh âm mang theo run rẩy: "Em nghe nói Kiều An bị đám cướp sa mạc và nội gián trong quân đoàn bắt làm con tin, anh ấy có..."

"Đừng lo lắng, Kiều An không có gặp chuyện không may!" Clermont vội vàng đáp, hần bước vài bước đi đến trước mặt Tân Hiểu, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô, ôn nhu trấn an nói: "Em xem em kìa, nhất định là không có nghe rõ ràng lời của anh truyền tới đã liền hoảng sợ vội vã chạy đến..."

Tân Hiểu nghe vậy mới hơi bình tĩnh lại, chôn đầu ở trong ngực Clermont, hấp thụ độ ấm của hắn, trong chốc lát lặng lẽ lau đi nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nghẹn ngào hỏi: "Kiều An thật sự không có chuyện gì sao?"

"Đồ ngốc, không phải vừa nói xong sao, cậu ta không có chuyện gì, đã được an toàn cứu trở về quân đoàn, chẳng qua bị một chút vết thương ngoài da." Clermont khẳng định trả lời, thờ dài cúi đầu hôn nước mắt trên mặt cô, buồn buồn khẽ cười nói: "Em đó, vừa nghe tin Kiều An bị bắt liền trở nên kinh hoàng, mất điều khiển như con nít vậy. Thôi được rồi, đừng khóc nữa, thật khó coi... Yên tâm đi, anh đã lệnh cho đám quân nhân phải bảo vệ Kiều An thật tốt, cam đoan sẽ đưa cậu ta bình an trở về bên cạnh em, vậy là chu toàn rồi chứ."

Tân Hiểu nghe vậy lỗ tai liền đỏ ửng, ở trong lòng Clermont thả lỏng thân thể, nâng tay vòng lấy thắt lưng trắng kiện của hắn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

Nửa ngày sau cô mới ngưng ngừng ngẩng đầu, đỏ mặt bắt lấy vạt áo Clermont, sắc giọng: "Còn không phải là do em rất lo lắng cho anh ấy nên mới..." Cô nâng mắt trộm ngắm Clermont, thấy sắc mặt hắn mặc dù không thay đổi, nhưng ánh sáng trong mắt đã từ từ giảm xuống rồi nên vội vàng nói: "Nếu như em cũng nghe được anh gặp chuyện không may, chỉ sợ em sẽ trực tiếp té xỉu."

Ánh mắt Clermont lập tức sáng lên, hắn ôm Tân Hiểu càng chặt, đưa tay nhẹ nhàng xoa nắn hai má Tân Hiểu, sùng nịch cười nói: "Hiểu Nhi, em nhớ kỹ, anh và Kiều An vì có em mà nhất định sẽ liều mạng sống sót. Đừng quên, chúng ta đã từng thề, đời này đời sau sẽ mãi mãi ở bên nhau."

Tân Hiểu đã cảm động lại đau lòng, cô nín thở gật gật đầu, cong môi cười, kiễng chân chủ động hôn Clermont, bàn tay mềm đưa lên trên ngực hắn, chậm rãi cời nút áo của hắn, làm lộ ra vùng ngực to lớn màu nâu. Tân Hiểu tiến tới, in một nụ hôn nóng bỏng trên ngực hắn, tay nhỏ bé chui vào vạt áo chạy loạn trên cơ thể hắn, tham luyến dịu dàng vuốt ve cơ ngực rắn chắc. Ngày đó cô quá mức lo lắng cho Kiều An, nên không có hoan ái cùng Clermont, nay Kiều An đã không có chuyện gì, Clermont lại đang ghen, không thể không trấn an hắn một phen.

Hô hấp Clermont hơi chậm lại, màu mắt trở nên đen tối thâm trầm, xoay người bế Tân Hiểu lên, bước đến trước bàn công tác, đặt cô lên bàn, vung tay lên phủi toàn bộ mọi thứ trên mặt bàn xuống đất.

Clermont cúi người nặng nề áp lên cơ thể mềm mại của Tân Hiểu, tay lớn thăm dò vào làn váy của cô, xoa bóp đùi thon dài mềm nhẵn, sau đó hướng lên trên tìm kiếm cửa vào u cổ mềm mại ấm áp kia, đầu ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vờn ve đoá hoa.

Sau khi miệng hoa viên đã ẩm ướt, đầu ngón tay bắt đầu thâm nhập vào cửa hoa huyết, đâm vào thật sâu, cảm giác được bên trong vách thịt ấm áp trắng mịn đang gắt gao cắn nuốt đầu ngón tay hắn, Clermont cắn chặt hàm răng, dưới bụng buộc chặt đau đớn, hai mắt nhiễm màu đỏ tình dục, mồ hôi từ thái dương rơi xuống trên bộ ngực cao ngất của Tân Hiểu.

Hơi thở nóng rực lướt qua một bên má mềm mại của Tân Hiểu, cơ ngực màu nâu của Clermont kịch liệt phập phồng, ngón tay vẫn ra vào với tốc độ nhanh, dẫn tới người dưới thân cắn môi cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, khó nhìn vận vẹo thân thể mềm mại.

Trong mắt Clermont chứa đầy dục vọng, hắn rút ngón tay ra, gắt gao nhìn chăm chăm giọt nước trong suốt đang chảy xuống đầu ngón tay, đôi mắt lại càng thêm sâu thẳm. Hắn thờ gấp cời hết quần áo của mình, sau đó có chút thô bạo kéo tiếp quần áo của Tân Hiểu, thân thể cường tráng màu đồng đỏ xuống, bao trùm toàn bộ cơ thể yêu kiều trắng nõn của Tân Hiểu.

Hắn đặt Tân Hiểu gắt gao ở dưới thân, sau một hồi liếm ngực hôn gáy, thắt lưng trắng kiện chột đẩy mạnh một cái, tiến vào, thân thể bắt đầu cuồng dã đong đưa. Mặt Tân Hiểu ửng hồng, hai mắt nhắm nghiền, cắn môi, ngược cổ, cả người run run, áp chế không được tiếng rên rỉ từ khe hở môi tràn ra.

Clermont liên tục hung ác đỉnh hơn mười cái, vùi đầu bên cổ cô dồn dập thở dốc, khàn giọng nói: "Hiểu Nhi... Thật muốn làm cho em sinh con của anh..."

2 giờ sau, Tân Hiểu mới từ văn phòng Clermont đi ra. Mặt của hai người cảnh vệ đứng ở cửa không hề thay đổi, biểu hiện rất là bình tĩnh. Mãi đến khi bóng dáng Tân Hiểu biến mất ở cửa quẹo, thì hai người mới lên lút liếc nhìn nhau, trao đổi một cái ánh mắt khinh bỉ trêu tức.

Tân Hiểu trở lại phòng mình, tìm vật đính ước mà Kiều An đưa cho cô làm thứ xác định quan hệ bạn đời—— một cái vòng cổ bằng bạc khảm đá ruby

quý báu, cô cầm trong tay vuốt ve thật lâu.

Thật lâu sau cô quỳ gối trước giường, khụy tay chống ở mép giường, nhắm mắt lại, đôi tay nắm chặt để bên bờ môi yên tĩnh cầu nguyện.

Ngày đầu tiên Kiều An rời khỏi, cô liền hối hận, nếu là vì chấp niệm nhiều năm của mình, mà lấy đi tính mạng của Kiều An, cô nhất định sẽ không tha thứ cho mình, sẽ thống khổ cả đời.

Tân Hiểu từng có mười lăm người hộ vệ bên người, nay chỉ còn lại có một mình Kiều An, tình cảm của cô đối với Kiều An đã sớm không đơn giản chỉ là người yêu và bạn tốt nữa rồi.

Từ nhỏ Kiều An liền ở bên cạnh cô, toàn tâm toàn ý yêu cô, bảo vệ cô, hai người đã trải qua rất nhiều trận sinh tử, tâm hồn sớm gắn bó chặt chẽ.

Kiều An là một người sĩ quan xuất sắc chính trực, thân phận quân nhân làm cho hắn cực kì tự hào. Lý tưởng của hắn là cố gắng tranh quân công lên làm tướng quân, có thể ngang hàng ngồi cùng Clermont ăn cơm, sau đó vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cô. Nhưng mà vì thực hiện kế hoạch của cô, mà Kiều An cơ hồ là không chút do dự từ bỏ lý tưởng của hắn, cam nguyện bị hủy cả đời quân công và vinh dự.

Ngày đó cô vẫn lo lắng đề phòng, mỗi đêm đều không có cách gì bình an đi vào giấc ngủ. Cô rất muốn nói với Kiều An, bảo hắn từ bỏ, không cần hành động nữa, nhưng mà thời đại này, thông tin rất khó khăn, nếu muốn liên lạc với Kiều An thì phải xin được thủ lệnh của Clermont, quân đội truyền tin mới có thể thụ lí. Mà cô không thể cho Clermont biết kế hoạch của mình, nếu không Clermont sẽ lạnh nhạt với cô, khi đó tình cảnh Kiều An và cô sẽ trở nên cực kì nguy hiểm.

Buổi sáng hôm nay vừa mới nghe được cảnh vệ báo cáo quân đoàn đặc chủng bị bọn cướp “sói sa mạc” và đám zombie tấn công bất ngờ, đồng thời Kiều An cũng bị bắt làm con tin, cô liền choáng váng, phản ứng đầu tiên chính là không còn kịp rồi!

Không kịp nghe cảnh vệ nói xong, cô liền xông đến văn phòng Clermont.

Bọn cướp không phải là bất ngờ tấn công quân đoàn, Kiều An và Ngân Hồ cùng bị nội gián Ouro bắt cóc, điều này chứng minh Kiều An đã liên lạc hợp tác với Roddy Elias, hắn thật sự vì cô mà từ bỏ lý tưởng cả đời mình!

Lúc cô nghe Clermont nói Kiều An đã được cứu trở về quân đoàn, chỉ bị vài vết thương nhẹ, cô vừa mừng vì may mắn cũng vừa càng thêm lo lắng. Một khi Roddy Elias tham gia vào, thì kế hoạch không thể bỏ dở, chỉ cần có thêm Roddy Elias nhúng chân vào thì sẽ không người trong cuộc nào có thể thoát thân.

Nếu sự tình bại lộ bị bộ chỉ huy tối cao phát hiện, Kiều An nhẹ thì bị giam cầm cả đời, nặng thì bị phán xử cực hình, ngay cả tính mạng cũng không thể bảo đảm, chỉ sợ Clermont cũng có thể sẽ bị liên lụy.

Lần đầu tiên Tân Hiểu cảm thấy mình rất là ngu xuẩn, vì sao lại không thể quên được chuyện quá khứ, kết quả đi đến bước đường này, hiện tại cô và Kiều An, thậm chí là Clermont, đều đã không thể lui được nữa.

Kiều An buông ống nhòm xuống lui người về, trong lúc vô tình liếc nhìn kính chiếu hậu, theo bản năng sờ sờ mặt, dấu vết xanh tím trên mặt vẫn bắt mắt như cũ, chỉ là nhan sắc nhợt nhạt một ít.

Ngày đó khi hắn tỉnh lại thì phát hiện mình đã trở về quân đoàn, bản thân thì nằm trên ghế sau của xe Jeep, Hoffman ngồi ở bên cạnh, đang từ trên cao nhìn xuống hắn, một màn kịch chiến kia lại hiện lên trong đầu.

"Cậu tỉnh rồi sao, thượng tá Kiều An. Chúng tôi theo lệ cũ đã kiểm tra thân thể của cậu một lần, cậu cũng không có bị thương gì nghiêm trọng." Giọng Hoffman không mang theo bất kì ưu tư gì, trên mặt cũng không có bất cứ biểu tình nào, ánh mắt giống như mặt hồ băng, trong trẻo mà lạnh lùng, sâu âm u.

Khi Kiều An nhìn thấy ánh mắt anh như vậy, lưng hơi chảy ra mồ hôi lạnh, thời khắc đó trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ là người này chẳng lẽ có thể nhìn thấu mình sao? Kiều An rất nhanh liền phủ định cái suy đoán này, nếu Hoffman phát giác được chuyện hắn thông đồng với địch, thì chắc chắn sẽ không để hắn thoải mái nằm trong xe nhận chữa trị, mà hắn là phải trói hắn lại, giam giữ trên xe thiết giáp mới đúng.

Kiều An không có tỏ ra nửa điểm bối rối, hắn nhìn Hoffman gật gật đầu, sau đó bình tĩnh nhìn anh, im lặng chờ anh mở miệng.

Hoffman thấy Kiều An thân nhiên đối diện mình, lông mày khẽ nhăn lại không thể nhận ra. Anh đúng là đang hoài nghi Kiều An, là một người sĩ quan thân kinh bách chiến, Kiều An không thể dễ dàng như vậy liền bị một tên sĩ quan trẻ tuổi như Ouro bắt cóc. Nhưng trong tay anh lại không có chứng cứ, cũng không thể khẳng định Kiều An chính là nội gián.

Hoffman dời tầm mắt, thân nhiên nói: "Thượng tá Kiều An, mời cậu kể lại toàn bộ quá trình bị Ouro bắt cóc một lần nữa." Anh rút bút máy từ túi áo ra, cầm bút lướt nhẹ trên mặt Kiều An một chút: "Còn có, mời cậu nói cho chúng tôi biết, vết thương trên mặt cậu là từ đâu mà có?"

Nấp viết lạnh lẽo xẹt qua vết thương, đau đớn nhẹ nhàng khiến Kiều An nhăn mày lại. Bị Hoffman coi thường làm trong lòng hắn dâng lên lửa giận. Nhưng Kiều An lập tức rõ ràng Hoffman là đang cố ý chọc giận hắn, ưu tư kích động càng dễ để lộ ra sơ hở.

Trong lòng Kiều An cười lạnh, hắn áp chế cơn tức, đầu óc nhanh nhạy lọc lại những hình ảnh trước khi hôn mê, chỉ mười mấy giây sau liền tổ chức tất cả ký ức. Nhớ đến hình ảnh cuối cùng kia là có một bóng trắng quất vào mặt hắn, hình như rất là giống cái đuôi của Ngân Hồ, nhưng hắn không thể nói rõ ràng tình hình lúc đó, nên làm Hoffman hoài nghi càng sâu.

Kiều An cau mày như là đang cố gắng nhớ lại, một hồi lâu sau, mới mờ mờ lác lác đầu:

"Lúc tôi tỉnh lại, thì phát hiện Ouro trôi tôi trên ghế trước, Ngân Hồ thì bị hấn tiêm thuốc gây mê nên mê man bất tỉnh. Ước chừng mười mấy phút sau, Ouro phát hiện bị đám zombie mai phục, đại khái là thất lạc với đoàn xe tiếp ứng hấn. Một mình hấn không có cách gì thoát khỏi đám zombie, nên chỉ có thể tạm thời thả tôi ra cùng hấn đối phó zombie, nhưng rốt cục vẫn không thể ngăn được bọn chúng, để cho hai con zombie đung vào xe. Vừa lúc đó Ngân Hồ tỉnh lại, đại khái là sau khi dị biến thuốc gây mê không hữu hiệu như trước kia, nó chỉ mê man trong thời gian rất ngắn. Zombie nhảy vào thùng xe, Ngân Hồ liền cần xé bọn chúng, thùng xe quá mức nhỏ hẹp, trong lúc hỗn chiến không biết cái đuôi của nó như thế nào mà quất vào mặt tôi, chuyện sau đó tôi không biết gì nữa."

Đầu bút Hoffman cảm không ngừng bay trên giấy, ghi chép lại toàn bộ, sau khi viết xong thì nhìn chăm chú máy tính bản một hồi, bỗng nhiên nâng mắt hơi hơi cười, như đang tán thưởng nói: "Thượng tá Kiêu An không hổ là sĩ quan thân kinh bách chiến kiệt xuất, cho dù chỉ vừa mới thanh tỉnh mà lại có thể..." Anh không có nói hết câu, mà nhún nhún vai rồi rời đi. Vài ngày sau, hấn được quân đoàn chỉ huy từ vị trí nòng cốt điều đến đội xe thiết giáp tiên phong.

Kiều An phục hồi tinh thần lại, cảm thấy trên mặt lại bắt đầu nóng rất đau đớn.

Hấn quay đầu nhìn Ngân Hồ ở phía xa đang đi lên xe Jeep nguy trang, tay đặt bên đùi bắt giác nắm thành quyền.

Ngân Hồ biến thành nửa người nửa thú có chỉ số thông minh cao là hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hấn, Kiêu An rất lo lắng ngày đó Ngân Hồ có nghe hiểu cuộc nói chuyện lúc đó của hấn và Ouro hay không.

Hấn đã nghe Hoffman nói, Ngân Hồ và Tatu mang hấn về quân đoàn. Ngân Hồ quát xiu hấn, là vì phát hiện hấn là nội gián sao?

Trong lòng Kiêu An bất an không yên, hấn muốn tìm cơ hội đi thử Ngân Hồ một chút. Nhưng mặc kệ Ngân Hồ có phát hiện gì hay không, thì kế hoạch nhất định phải hành động nhanh hơn.

Kiều An nhìn bản đồ đặt trên đầu gối, nhìn chăm chăm dấu hiệu thành phố York trên mặt giấy, thâm trầm thở ra một hơi. Cơ hội tiếp theo sẽ xuất hiện ở trong này, hấn không thể thất bại lần nữa.

Sắc trời dần dần tối, hoàng hôn xuống, đoàn xe ngừng lại.

Xe Jeep còn chưa có ngừng lại hoàn toàn, Ngân Hồ đã dán mặt lên cửa kính xe, mắt xanh sáng long lanh nhìn ngoài cửa sổ, vui vẻ hô to một tiếng: "Thịt! !" Khóe miệng Lâm Gia giật giật, chữ thịt này là chữ đầu tiên mà Ngân Hồ học được, nói rõ ràng được đến vậy, còn mang theo biểu cảm vui sướng nữa chứ.

Xe vừa dừng lại, anh đã khẩn cấp mở cửa xe, xoay người một phen bẻ Lâm Gia lên nhảy ra ngoài, Tatu cũng theo sát phía sau nhảy xuống xe.

Corey và Cain ngồi ở ghế trước buồn bực liếc nhau, Ngân Hồ và Tatu cả ngày ở bên cạnh Lâm Gia một tác cũng không rời, hai người có rất ít cơ hội thân cận, đuổi được hai cái tên Mike và Riva kia đi, lại đụng phải hai cái nửa thú càng khó dây dưa, thật sự là đau đầu!

Đội hậu cần đưa tới mấy thùng nước lạnh trước, đây là để cho bọn Corey tắm rửa. Từng nhóm quân nhân đến tắm rửa, Corey liền nhường cho Cain và Ngân Hồ tắm trước.

Cain định đùa giỡn Ngân Hồ một chút, chỉ thùng nước đặt dưới chân Ngân Hồ, ngoài cười trong không cười nói: "Thùng nước này là để cho người tắm rửa. Nè, người có biết tắm rửa không đó?"

Ngân Hồ căn bản không có nghe Cain nói, anh nhìn thùng nước, mắt sáng lên, ngồi xổm xuống ôm lấy thùng nước, cúi đầu lè lưỡi liếm liếm nước uống.

Cain sững sốt một chút, lập tức ôm bụng ha ha cười lớn, một bên cười một bên nói: "Con hổ ngốc nghếch, không ngờ lại uống nước tắm rửa."

Lâm Gia thấy Cain giễu cợt Ngân Hồ, trong lòng có chút không thoải mái, cô chạy nhanh tới kéo Ngân Hồ, chỉ vào thùng nước nói với anh: "Đây không phải là nước cho anh uống, mà là cho anh tắm rửa, có hiểu không?" Nói xong làm một cái động tác tẩy rửa thân thể.

Ngân Hồ nghe rõ ràng, nhếch miệng cười rộ lên, dùng sức gât gât đầu, hàm hồ trả lời: "Rửa... Rửa..." Nói xong thật nhanh cởi hết quần áo, cái đuôi vòng qua Lâm Gia, chỉ vào thùng nước, cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt: "Gia... Giúp... Rửa..."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lâm Gia quần bách đồ mặt, trước kia đúng là cô thường xuyên giúp Ngân Hồ tắm rửa thân thể, nhưng mà lúc đó Ngân Hồ chỉ là một con hổ trắng thuần

túy, chứ không phải một người đàn ông khóa thân như bây giờ! Nhưng Ngân Hồ nói cũng không sai, anh bắt quá là theo thói quen muốn cô hỗ trợ tắm rửa thôi.

"Ngân Hồ, anh bây giờ không giống với trước kia." Lâm Gia nghĩ nghĩ, tận lực dùng những từ mà Ngân Hồ có thể nghe hiểu để giải thích với anh: "Anh biến thành bộ dáng đàn ông, mà em là phụ nữ, cho nên em không thể giống như trước kia giúp anh tắm rửa."

Ngân Hồ gãi gãi tóc, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào cô, trong mắt tràn đầy hoang mang.

"Anh tự mình tắm rửa, hiểu không?" Lâm Gia vỗ vỗ cánh tay Ngân Hồ, ngăn cái đuôi của anh, xoay người muốn trốn.

Ngân Hồ thấy Lâm Gia phải đi, gấp đến độ đưa tay nắm lấy bả vai của cô, quay cô qua đối diện với mình, kéo tay Lâm Gia ấn đến ngực cọt cọt: "Rửa... Sơ..." Lúc ở hình thú, Lâm Gia sẽ tắm rửa chải lông cho anh, đó là chuyện Ngân Hồ thích nhất, anh không rõ hình người và hình thú khác nhau chỗ nào, ngược lại càng kỳ quái vì sao Lâm Gia đột nhiên không chịu tắm rửa chải lông cho anh.

Đôi mắt Lâm Gia đối diện với cơ ngực rắn chắc kiên mỹ của Ngân Hồ, một giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống viên hồng quả bên ngực trái, trượt đến từng múi cơ rõ ràng trên bụng. Dưới lòng bàn tay cô là cơ ngực màu đồng bóng loáng nóng hổi của Ngân Hồ, cô có thể rõ ràng cảm giác được nhịp tim đập trầm ổn hữu lực của anh. Dáng người Ngân Hồ cường tráng, tỉ lệ hoàn mỹ, trên người lại không có mùi vị tanh tưởi của loài thú, chỉ có hơi thở mang theo mùi nắng và vị mồ hôi thân nhiên, không có một chút khó ngửi mà thậm chí rất là dụ hoặc.

Mặt Lâm Gia đỏ như sắp bật máu, cô cắn bản đẩy Ngân Hồ không ra, ngược lại Ngân Hồ thấy cô giãy dụa lại càng dán vào gần hơn.

Lâm Gia ngẩng đầu ngược nhìn Ngân Hồ, chỉ thấy mặt anh đột nhiên phóng đại, chột toàn bộ mặt cô bị đầu lưỡi của anh liếm hết một lần.

Một bên Cain và Corey tức giận đến sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên, tay nắm chặt vang lên tiếng "rắc rắc".

Cain nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng: "Đáng giận, cái tên sắc hổ này..." Tuy biết mình căn bản không phải là đối thủ của Ngân Hồ, nhưng anh thật sự muốn xông lên hành hung cái tên sắc hổ này một phen.

Nhìn thấy Ngân Hồ bắt đầu liếm liếm gáy cổ và ngực Lâm Gia, Cain gấp đến độ bắt đầu cào tóc bứt tai, đánh không lại Ngân Hồ, vậy dòi lực chú ý của tên đó đi, tóm lại là không thể để cho cái tên nửa thú vô lo vô nghĩ này chiếm tiện nghi của Lâm Gia!

Anh thay một bộ mặt khinh miệt, ôm ngực, nhịp chân liếc nhìn Ngân Hồ, cố ý la lớn: "Thật là buồn cười, một con hổ lớn như vậy, không ngờ còn muốn phụ nữ hỗ trợ tắm rửa, thật là không biết xấu hổ!"

Ngân Hồ quay đầu nhìn Cain một cái, anh không hiểu ý tứ của Cain, nhưng anh mơ hồ biết được lời Cain nói không hề hay ho gì. Anh nặng nề mà thờ ơ hất ra một hơi, hung ác trừng Cain, nghe răng găm nhẹ với Cain.

Cain cảm thấy ánh mắt Ngân Hồ như châm độc, châm đến mức anh chột dạ. Cain gian nan nuốt nước miếng một chút, lo lắng Ngân Hồ sẽ phóng đến cắn xé mình, nên vội vàng lui về phía sau vài bước.

Ngân Hồ thấy mặt Cain thể hiện thần sắc kinh hoàng liền nhanh chóng thu hồi bộ dạng hung ác, rất là đặc ý nhếch miệng cười, sau đó quay đầu lại bắt đầu cọt cọt đến cọt cọt đi trên vai Lâm Gia. Anh chỉ là muốn hù dọa Cain một chút, căn bản không có ý muốn làm Cain bị thương. Ấn tượng của anh về Cain vẫn còn rất tốt, cảm thấy tên giống đực này tuy rằng miệng thì nói chuyện đáng ghét, nhưng lại đối với Lâm Gia tốt lắm, anh nhớ rõ tên này đã từng bảo vệ mình, còn cứu Lâm Gia vài lần nữa.

Lâm Gia bị Ngân Hồ liếm đến mức vạch đen đầy đầu (= =|||), một tay đẩy miệng Ngân Hồ lại đang đưa tới gần, một tay bắt lấy cái đuôi anh dùng sức kéo. Ngân Hồ làm như được gãi ngứa oa oa oa một tiếng, chẳng những không buông cái đuôi ra, mà ngược lại còn lè lưỡi liếm lòng bàn tay Lâm Gia.

Da thịt lòng bàn tay cực kì mẫn cảm, bị xước mang rô trước đầu lưỡi nhẹ nhàng xẹt qua, một trận tê dại như điện xẹt vào lòng bàn tay lan ra toàn thân, Lâm Gia không khỏi rùng mình một cái.

Cô nhìn Ngân Hồ sau khi thực hiện được ý đồ thì cong đôi mắt xanh, cười tùm tùm cùng với hai cái lỗ tai tròn xoay tới xoay lui trên đỉnh đầu, lại vừa bực mình vừa buồn cười.

Đang muốn nói vài câu với anh, thì bên hông lại bị một cái đuôi lớn đầy lông xù quấn quanh, sau đó một thân thể cường tráng ấm áp dán vào phía sau lưng cô, Tatu từ phía sau vòng cánh tay ôm lấy cô, miệng than thở nói: "Gia... Cũng... Giúp... Tu... Rửa..."

Lâm Gia đau đầu xoa trán, được rồi, Ngân Hồ còn chưa có thuyết phục xong, thì Tatu lại chạy tới giúp vui.

Lâm Gia hít sâu một hơi, dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn lướt qua Ngân Hồ và Tatu, tách 2 cái đuôi đang quấn bên hông mình ra, phụng phịu nói: "Ngân Hồ, Tatu, cả hai mau buông ra cho em!"

Hai thú đồng thời sùng sốt một chút, bọn họ biết Lâm Gia đã thật sự tức giận. Nhớ tới lúc trước, khi bọn họ hồ nháo thì Lâm Gia sẽ bày ra biểu tình như vậy, dùng giọng điệu như vậy nói với bọn họ.

Tatu thật thà chất phác lập tức buông Lâm Gia ra, còn Ngân Hồ thì không muốn rời cứ dùng cái đuôi cao thấp vuốt ve thắt lưng Lâm Gia, đôi mắt màu lam trông mong nhìn cô.

Lâm Gia không động đậy, nghiêm túc nhìn chăm chú vào anh.

Một lát sau, Ngân Hồ “Ừng ực” kêu vài tiếng, mới chậm rãi buông lỏng cái đuôi. Anh nhếch miệng, đáng thương hề hề nhìn Lâm Gia.

Lâm Gia thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lúc cô nhìn thấy bộ dạng ủy khuất cụp lỗ tai xuống của Ngân Hồ và Tatu, thì lại mềm lòng, cô nghĩ nghĩ sau đó giận dữ nói: "Cả 2 biến thành hình thú đi, em sẽ tắm cho các anh, vậy là được rồi chứ gì."

Corey nghe xong vội vàng nói: "Không được, bọn họ không thể biến thành hình thú, chúng ta không có nhiều nước như vậy!" Lâm Gia ngẩn ra, nhanh chóng ngăn Ngân Hồ biến thành hình thú.

Cô suyết chút nữa đã quên mất, đây là sa mạc, đội hậu cần của quân đoàn mang theo nước có hạn, đều là nghiêm mật tính toán tốt lượng nước, mỗi quân nhân chỉ có thể dùng nửa thùng nước, có thể san sẻ ra cho hai cái nửa người nửa thú này đã là quá xa xỉ rồi, họ đã chịu đựng để cho 2 hình thú Ngân Hồ và Tatu tắm.

Cain nắm chặt tay thành nắm, đôi mắt chuyển động, nghĩ ra một cái chủ ý.

Anh liêu chết chạy đến chỗ Ngân Hồ, cố lấy dũng khí thử dùng đầu ngón tay khều khều bả vai Ngân Hồ. Ngân Hồ quay đầu nhìn anh, biểu tình cực kì bình thản, còn quơ quơ cái đuôi về phía anh. Cain thấy vậy mới bình tĩnh một chút, anh còn tưởng Ngân Hồ sẽ dùng đuôi quất mình một phát chứ.

Cain thần bí chớp chớp đôi mắt nhìn Ngân Hồ, ngón trỏ ngoắt một cái, ý bảo Ngân Hồ đưa lỗ tai đến đây. Ngân Hồ tò mò cũng chớp chớp mắt xanh, cúi đầu đưa lỗ tai đến.

Cain đề thấp giọng nói: "Da mặt Lâm Gia mỏng, rất ngại nắng... cho giống đực, nếu người cứ cưỡng cầu như vậy, cô ấy nhất định mất hứng, sẽ tức giận không quan tâm người nữa. Người có còn muốn cô ấy làm giống cái của người hay không hả?"

Ngân Hồ gật đầu như gà mổ thóc: "Uốn..." (muốn)

Cain cười thầm trong lòng, con hồ này thật đúng là ngây thơ dễ bị lừa. Anh xoay người chắn ngang tầm mắt Lâm Gia, đưa tay ôm lấy bả vai Ngân Hồ, nháy mắt ra hiệu nói: "Được! Vậy ta dẫn người đi tắm rửa, đừng làm phiền cô ấy. Học được cách tự chăm sóc cho bản thân, thì sẽ học được cách chăm sóc cô ấy. Lâm Gia thấy người thông minh khỏe mạnh như vậy, khẳng định sẽ đồng ý trở thành người phụ... giống cái của người, đến lúc đó cô ấy không tắm rửa cho người cũng không sao nhưng người có thể tắm cho cô ấy..."

Đôi mắt Ngân Hồ lóe sáng, cái đuôi “vụt” một tiếng dựng thẳng lên, trong đầu ảo tưởng ra hình ảnh mình tắm cho Lâm Gia, chớp mũi nóng lên, suyết chút nữa phun máu mũi.

Anh nhanh đưa tay che cái mũi, kinh hi nhìn Cain, dùng sức gật đầu.

Cain cứ chiều cũ mà làm tiếp, lại kéo Tatu qua lặng lẽ nói những lời y như vậy, Tatu đương nhiên là mừng rỡ gật mạnh đầu, nhếch môi ngây ngô cười.

Lâm Gia hồ nghi nhìn bọn họ, nhìn không được hỏi: "Thượng tá Cain, anh nói gì với bọn Ngân Hồ vậy?"

Cain rụt cổ, cười lớn liên tục xua tay: "Không có gì, chỉ là khuyên bọn họ đừng quần quít bắt cô tắm rửa dùm thôi."

Cain kéo Ngân Hồ đến xe Jeep bên kia, rất nhanh bên trong liền truyền đến tiếng nước ào ào.

Lâm Gia lau mồ hôi sau ót, đang lúc may mắn vì giải quyết xong vấn đề tắm rửa của hai thú, thì đột nhiên nghe được Cain gầm lên giận dữ, thanh âm còn mang theo đau đớn. Sau đó chợt nghe tiếng anh hít khí chửi má nó: "Con hồ chết tiệt! Dám dùng cái đuôi quất anh mày ! Hít... Ta cầm khăn mặt lau cho người, chứ không phải muốn sờ người, bỏ đây không có hứng thú với cái tên đực rựa như người!"

Sau một ngày ầm ĩ, rốt cục Ngân Hồ và Tatu cũng học xong cách tắm rửa bằng hình người. Buổi tối trở lại trong xe, Ngân Hồ kéo Lâm Gia từ trên giường hành quân lên ôm vào trong lòng, cái đuôi cuốn quanh thắt lưng cô, cảm nhẹ nhàng cọ mặt cô, miệng đứt quãng than thở: "Khô... Sạch... Thơm..."

Lâm Gia xi cười, Ngân Hồ là đang khoe với cô mình đã tắm rửa thật sạch sẽ thơm tho sao. Trước kia mỗi lần Ngân Hồ tắm xong đều dính lấy cô cọ đến cọ đi, mãi đến khi cô dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm mại trơn trượt trên người mới chịu bỏ qua.

Lâm Gia nâng tay sờ sờ lỗ tai Ngân Hồ, cười nói: "Phải phải, Ngân Hồ tắm rửa rất sạch sẽ thơm tho."

Ngân Hồ cười ha ha, cầm tay Lâm Gia liếm liếm, sau đó lại thật cẩn thận ôm chặt cô. Ánh trăng óng ánh kim loại chiếu xuống, phát qua hai má Lâm Gia, mũi cô xanh thản nhiên chui vào trong mũi, rất là nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngủ.

Tatu thấy thế cũng lại gần, kéo một tay Lâm Gia qua, nắm trọn trong lòng bàn tay to lớn của anh, nhẹ nhàng vuốt ve, cái đuôi vui vẻ đong đưa.

Corey đang lái xe ở phía trước, lưng cứng ngắc, môi mím chặt lại, đôi mắt nhìn chăm chăm phía trước, trên mặt tuy rằng nhìn không ra ưu tư gì, nhưng trong mắt lại khó nén mất mát. Cain “chua lè” nhìn kính chiếu hậu, trong lòng khó chịu cực kì, hận không thể nhào qua giành lấy Lâm Gia từ trong ngực Ngân Hồ, nhưng mà dù có cho phép anh cũng không dám qua.

Cain thu ánh mắt lại, âm thầm nắm tay, Lâm Gia có quyền lựa chọn bạn đời của cô, nhất định phải làm cho cô sớm ngày chấp nhận mình mới được, tình địch thật sự là nhiều lắm, không chỉ riêng quân nhân mà còn có nửa thú, thời gian càng lâu càng bất lợi với chính mình!

Ngân Hồ và Tatu rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, Lâm Gia nằm ở trong lòng Ngân Hồ mở mắt, lặng lẽ sờ sờ hai má nóng bỏng, không biết vì sao chỉ cảm thấy trong lòng mềm thành một mảnh, thậm chí còn cảm thấy nhẹ ngọt ngào.

Lâm Gia rất kinh ngạc vì loại phản ứng này của mình, từ sau khi Ngân Hồ và Tatu biến thành nửa thú, cảm giác của mình đối với bọn họ hình như đã thay đổi?

Xét thấy quan hệ hai thú và Lâm Gia ngày càng thân mật, Corey càng thêm áp lực, hai thú cả ngày chiếm lấy Lâm Gia, mà anh và Cain lại bởi vì quy định mà không có bao nhiêu thời gian ở chung với cô.

Corey nghĩ ra một biện pháp, anh đi tìm Healy, ba người thay phiên đảm nhiệm công tác bảo vệ và điều khiển xe. An bài như vậy, ba người sẽ có thời gian ở cùng Lâm Gia.

Tuy rằng trong lòng hai người khó chịu khi Healy gia nhập, nhưng nghĩ đến cuối cùng có thể thân cận Lâm Gia, thì liền không quan tâm đến chút cảm giác không thoải mái kia nữa.

Tatu ngồi xếp bằng ở bên chân Lâm Gia, xếp giường làm cái bàn, cầm bút lông Corey cho anh, nhìn theo bản mẫu Lâm Gia viết, gạch một đường trên giấy các-tông vát đầu viết chữ, Lâm Gia nghĩ nghĩ bèn dịu dàng vuốt ve lỗ tai Tatu một chút: "Tatu, anh đúng là làm cho người ta không cần phải lo lắng nữa." Nếu không làm sao người ta lại nói chó là bạn tốt của con người chứ.

Tatu ngẩng đầu, đôi mắt đen như ngọc lờ lờ tỏa sáng, chậm rãi nói: "Gia cũng... rất... tốt, Tu... sẽ... cố gắng." Tatu bắt lấy bàn tay Lâm Gia đang lùi về, đưa lưỡi liếm liếm đầu ngón tay cô. Mặt Lâm Gia đỏ lên, muốn rút tay về lại bị Tatu nắm chặt, mãi đến khi anh liếm đủ năm đầu ngón tay xong, mới cảm thấy thỏa mãn buông ra. Tatu nhìn Lâm Gia chớp chớp đôi mắt, nhếch miệng cười, sau đó vùi đầu tiếp tục viết chữ.

Lâm Gia đỏ mặt xoay người, làm bộ như không có việc gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thì tim đập liên hồi. Lúc trước khi Tatu không có biến thành hình người, thì cô bị anh liếm mặt liếm tay hoàn toàn không hề để ý, nhưng mà bây giờ tại sao lại trở nên bối rối như vậy?

Corey ngồi ở vị trí phó điều khiển thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy một màn này, trong lòng có chút buồn bực. Thật vất vả đuổi được 2 tên khốn Mike và Riva kia đi, lúc đầu anh còn thấy rất vui mừng, kết quả lại phát hiện Ngân Hồ và Tatu càng làm cho người ta đau đầu hơn.

Lúc này Ngân Hồ đang bám vào lưng ghế phó điều khiển, ngồi xổm phía sau Cain tò mò nhìn anh chơi game, đôi mắt màu lam mờ to, mắt không nháy nhìn chăm chăm màn hình máy tính mini, lỗ tai nhích tới nhích lui, miệng khẽ nhếch vang lên tiếng “ừm ừc”, cái đuôi hưng phấn mà xoay đến xoay đi.

Lâm Gia nhìn Ngân Hồ một cái, đôi mắt chuyển đến cái đuôi quơ đến quơ đi ở phía sau mông anh, buồn cười suốt chút nữa cười lên tiếng, vội vàng che miệng lại quay sang chỗ khác dùng sức nín cười.

Lúc mới nhận quần áo đặc chế cho Ngân Hồ và Tatu từ đội hậu cần, Lâm Gia liền phát hiện một vấn đề. Kích thước tuy rằng vừa vặn, nhưng mà lại quên mất chừa chỗ cho cái đuôi của bọn họ thò ra. Cô đành phải mượn dao găm của Corey, “đục” một cái lỗ ở phía sau quần, để cho bọn họ mặc vào xong, mới kéo cái đuôi ra ngoài qua cái lỗ, vấn đề đã được giải quyết.

Ngân Hồ nghe được tiếng cười của Lâm Gia, lỗ tai động một cái quay đầu lại nhìn cô, thấy Lâm Gia cũng nhìn lại mình, liền lấy lòng nhếch miệng cười cười với cô, cái đuôi mềm cũng bò lên cánh tay Lâm Gia, miệng phát ra thanh âm hàm hồ: "Gia... Cười..."

Lâm Gia mím môi nhịn cười, néo néo cái đuôi nhỏ của anh, chớp mắt nói: "Ngân Hồ, đừng quên hôm nay anh còn phải luyện chữ đó."

Ngân Hồ nghe vậy cả người lập tức ừ rừ, lỗ tai tròn cụp xuống, rừ đầu ngồi trên mặt đất. Đôi mắt màu lam đáng thương hờ hờ nhìn Lâm Gia, cái đuôi lấy lòng vuốt ve tay cô, miệng than thở: "Không... viết, được... không?"

Lâm Gia cố ý đánh mặt lại, như chém đinh chặt sắt nói: "Không được, phải học được cách viết chữ, đọc chữ."

Mấy ngày này Lâm Gia nhàn rồi không có chuyện gì làm, sẽ dạy Tatu và Ngân Hồ đọc chữ và nói chuyện, phát âm nói chuyện thì hai thú học không tệ lắm, bây giờ cũng có thể lắp bắp nói ra được vài câu.

Tatu tính tình trầm ổn nên ngồi yên được, năng lực học tập lại mạnh, tốc độ học chữ cũng nhanh hơn so với Ngân Hồ, mới có mấy ngày đã viết được hơn mười chữ cái.

Còn Ngân Hồ thì hoạt bát hiếu động, căn bản là không ngồi yên được, dạy anh nói chuyện thì còn có chút hứng thú, dù sao học nói cũng có thể thuận tiện trao đổi với Lâm Gia, vậy nên anh mới chịu học. Nhưng mà học viết chữ thì anh sẽ không hứng thú như vậy, chỉ học cách viết tên của mình và Lâm Gia, còn lại không có tâm tư tiếp tục học.

Về sau chỉ cần Lâm Gia lấy giấy bút ra gọi anh lại, anh sẽ liền giờ tính xấu lẩn lộn lộn, nếu không giả ngu thì liền giả bộ ngủ, làm hết mọi biện pháp trốn tránh viết chữ, cứ như một đứa trẻ không thích học bài vậy.

Lâm Gia kéo Ngân Hồ qua, nhét bút lông và giấy các-tông vào trong tay Ngân Hồ: "Trước cơm chiều hôm nay phải viết được mười lần từng chữ cái em mới dạy đó."

Thấy Ngân Hồ cong môi nhú này, vẻ mặt không tình nguyện, Lâm Gia chỉ chỉ Tatu, nhếch mày nói: "Nhìn xem Tatu chăm chỉ chưa kìa, anh ấy đã học được cách viết rất nhiều chữ. Anh muốn thua Tatu sao?"

Ngân Hồ trừng mắt, phồng má, buồn bực nói: "Không! Tô (Hồ)... Không... Thua!" Nói xong ôm giấy và bút nằm xấp trên giường hành quân, thúc cánh tay đẩy Tatu qua một bên, còn khiêu khích nhìn Tatu hất cằm, nhe răng hừ nói: "Tô... Nhất định... thắng!"

Tatu tốt tính cười cười với anh, chủ động đưa bản chữ mẫu Lâm Gia viết đến cho anh chép: "Tập... trung... viết đi."

Ngân Hồ đoạt lấy giấy các-tông, thân thể nửa ghé vào mép giường, nghiêng người, cánh tay vòng qua giấy các-tông, cố ý ngăn trở tầm mắt Tatu, không cho Tatu xem

Lâm Gia dờ khóc dờ cười, cúi người nhẹ nhàng vịn chéo lỗ tai anh, cười mắng: "Ngân Hồ, không thể làm như vậy!"

Ngân Hồ chớp mắt xanh, ừy khuất nhìn cô một cái, sau đó lăm bằm lâu bầu thẳng lưng lên, đẩy đẩy giấy các-tông qua bên Tatu.

Lâm Gia không khỏi xoa trán, thăm than tâm tính Ngân Hồ đơn giản cứ như một đứa con nít, Ngân Hồ hình người đứng là khó hầu hạ hơn so với khi anh ở hình thú.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ngân Hồ nhú chặt mày rậm, miệng mím thành một đường thẳng, cực kỳ khổ sở, vạch vẽ từng nét chữ ở trên giấy các-tông.

Lâm Gia ở một bên yên lặng nhìn, cũng không có giục anh. Mặc dù Ngân Hồ có thể biến thành nửa người nửa thú nhưng bản chất anh vẫn là dã thú, anh có thể giao tiếp với người khác là tốt rồi, không thể quá ép buộc anh được.

Không lâu sau, Tatu đã viết xong những chữ mà Lâm Gia yêu cầu. Anh đem bản chữ đến trước mặt Lâm Gia, cái đuôi không ngừng đong đưa, rất là mong đợi nhìn cô chăm chăm.

Lâm Gia cũng không hề qua loa mà nghiêm túc kiểm tra lại một lần, sau đó cô sờ sờ lỗ tai nhọn của Tatu, cười khen: "Tatu viết chữ rất đẹp, rất ngay ngắn. Hơn nữa, còn không có một lỗi chính tả nào. Thật giỏi quá!"

Ánh mắt Tatu sáng lên, nhếch miệng cười ha ha, cái đuôi to dùng sức lắc lư.

Anh đứng dậy ngồi vào bên cạnh Lâm Gia, giương tay, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong ngực, cúi đầu dùng chóp mũi cọ cọ bờ vai cô, nhỏ giọng “ừm ừm” nói: "Tu giỏi.....Gia.....Thương.....Cho.....Tu đi."

Lâm Gia cảm thấy buồn cười. Trước đây, khi Tatu làm xong việc mà cô yêu cầu, thì lúc nào cũng vui vẻ mà cọ cọ bên người cô đòi vuốt ve, bình thường cô cũng hôn Tatu một cái coi như là phần thưởng. Nhưng lúc đó, Tatu là bộ dạng chó sói, hôn một cái đương nhiên là không có một chút áp lực nào.

Lỗ tai Lâm Gia nóng lên, ngẩng đầu, chột dạ liếc nhìn Tatu một cái, vóc người hình tam giác hoàn mỹ, vai rộng eo thon, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan anh tuấn tinh xảo, hơn nữa trên đầu còn có một đôi lỗ tai nhọn nhích tới nhích lui, đáng yêu chết người. Bây giờ, Tatu không những siêu cấp đẹp trai mà còn siêu cấp đáng yêu nữa. Nếu còn ở thế kỉ 21, chắc chắn anh sẽ làm cho đông đảo các quý cô, thiếu nữ mê mẩn.

Lâm Gia thừa nhận, ban đầu khi đối mặt với Tatu trong khoảng cách gần như vậy, cô cũng khó tránh khỏi chuyện mặt đỏ tim đập. Khuôn mặt khỏi ngó như vậy, nếu không phải là người yêu của anh, muốn cô trực tiếp hôn thì cô không làm được.

Lâm Gia suy nghĩ một chút, nhìn Tatu cười một cái, giơ tay lên dùng sức sờ sờ lỗ tai nhọn của anh, giọng điệu cung chiêu nói: "Rất tốt, vậy em thưởng cho anh đồ ăn ngon có được không?"

Trong mắt Tatu hiện lên vẻ thất vọng, ánh mắt âm trầm, buồn bã ỉu xìu, rù lỗ tai xuống.

Anh ừ ừ khuất kêu lên vài tiếng “ô ô”, sau đó cúi người, chôn đầu ở cổ Lâm Gia, cọ cọ: "Không cần.....ăn.....ngon, muốn Gia.....Hôn hôn Tu....." Lời nói còn chưa dứt, Ngân Hồ đã “ngao” một tiếng nhào tới, cường thế đoạt Lâm Gia từ trong lòng Tatu ra, ôm vào ngực mình.

Ngân Hồ ôm Lâm Gia ngồi dưới đất, vừa lăm bằm dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu của Lâm Gia, vừa hung hăng nhe răng với Tatu.

Tatu đột nhiên bị Ngân Hồ đoạt đi người trong ngực cũng rất là tức giận, khuôn mặt trở nên dữ tợn, không hề yếu thế nhìn Ngân Hồ rống to một tiếng.

Lâm Gia cũng bị chuyện xảy ra bất thành linh này dọa sợ hết hồn, sau khi lấy lại tinh thần, cô nhìn thấy Ngân Hồ và Tatu đang nhe răng, rống lẫn nhau, rất có xu hướng muốn đánh nhau một trận lại càng thêm nóng lòng.

Cô cố gắng thoát ra từ trong lòng Ngân Hồ, đưa tay, dùng sức chéo gò má Ngân Hồ và Tatu một cái, lạnh lùng quát: "Ngân Hồ, Tatu, không cho phép

đánh nhau! Hai người đang hoảng một chút cho em!"

Mặt Ngân Hồ và Tatu bị Lâm Gia néo tới biến dạng, nước mắt lưng tròng, miệng kêu “ô ô”. Cain ở một bên thấy vậy cũng kinh hãi, trong lòng mơ hồ có chút kích động, không ngờ bề ngoài Lâm Gia nhu nhược như vậy nhưng khi tức giận lên cũng rất đáng sợ. Corey vẫn bình tĩnh như thường, chỉ là lặng lẽ sờ soạng mặt mình một chút. Healy thì không có cách nào tập trung mà lái xe, anh không ngừng liếc trộm kính chiếu hậu, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Ngân Hồ và Tatu cũng không dám bỏ tay Lâm Gia ra, chỉ có thể nháy mắt ngồi chồm hổm trên mặt đất, giả bộ đáng thương nhìn cô chăm chú, trong miệng phát ra tiếng “hừ hừ”, uyển chuyển cầu xin tha thứ.

Lâm Gia nhìn cười, cố ý nghiêm mặt nói: "Các anh còn âm ỉ nữa không?" Hai người lắc đầu như trống bỏi, cái đuôi phía sau mông cũng dùng sức đóng đũa không ngừng, hết sức lấy lòng Lâm Gia.

Lâm Gia thấy thế liền buông lỏng tay ra: "Về sau không cho phép đánh nhau nữa, có biết hay không?" Ngân Hồ và Tatu xoa xoa má, liên tục gật đầu.

Lâm Gia cười cười, sờ soạng lỗ tai hai thú một cái: "Rất tốt, như vậy mới đúng."

Ngân Hồ cúi người ôm lấy Lâm Gia ngồi xuống giường, giờ tay đặt lên gò má của Lâm Gia, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trơn mềm của cô, đôi mắt xanh lam long lánh nước nhìn cô chăm chú, lầm bầm nói: "Mới vừa rồi.....Tu.....Muốn hôn hôn Gia.....Tu thật hư!.....Hồ.....Tức giận."

Lâm Gia đỏ mặt kéo tay anh xuống, đưa ngón trỏ dùng sức đâm vào trán anh, nhún lông mày quở trách: "Không thể trách Tatu được, đó là thói quen trước kia của anh ấy. Mấy ngày trước, không phải anh cũng theo thói quen khi còn ở dạng thú, cõn hết quần áo đòi em tắm cho anh sao? Chẳng phải em cũng đã nói, sau khi các anh biến thành hình người thì cần phải sửa lại thói quen trước đây một chút sao?"

Ngân Hồ mở to hai mắt, hình như đang suy ngẫm lại những lời Lâm Gia vừa nói, một hồi lâu sau, anh mới ấp úng hỏi: "Gia.....Sẽ không thể.....Tắm.....Cho Hồ.....nữa sao?"

Lâm Gia nhìn đôi mắt xanh lam mờ mịt của anh, không hiểu sao có chút đau lòng, nhưng cô vẫn gật đầu khẳng định: "Ngân Hồ biến thành hình người, em liền không thể giúp anh tắm rửa, Tatu cũng giống như vậy, em cũng không thể hôn anh ấy như trước đây."

"Vi.....Vi sao?" Ngân Hồ cực kì hoang mang hỏi.

"Đó là bởi vì....." Lâm Gia cau mày, suy nghĩ một hồi, không biết nên nói như thế nào để cho bọn họ hiểu ý của mình.

Tatu nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, lỗ tai chột dựng lên, hình như đã hiểu ra cái gì.

Anh gãi đầu, ‘ừm ừc’ một tiếng, sau đó di chuyển cái mông qua ngồi xuống trước mặt Lâm Gia, cúi đầu, lắp bắp nói: "Tu..... Vẫn.....Chưa phải..... Là..... Giống đực.....của Gia, cho nên.....Gia không thể.....Hôn Tu, cũng không thể.....Tắm.....Cho Tu."

Lâm Gia kinh ngạc nhìn về phía Tatu, không ngờ anh lại có thể nói ra lời mình muốn nói, cô gật đầu một cái: "Ừ, Tatu nói không sai."

Mắt Ngân Hồ sáng lên, vẻ mặt trở nên sung sướng, anh cười híp mắt cầm tay Lâm Gia, thân thiết liếm liếm mu bàn tay cô: "Ngân Hồ sẽ trở thành.....Giống đực.....của Gia, đến lúc đó.....Gia liền.....Có thể hôn....."

"Bập ——" lời thổ lộ của Ngân Hồ bị một tiếng đập đột nhiên vang lên cắt đứt, Cain đen mặt ngồi ở một bên đóng mạnh Laptop lại, hai mắt phóng ra tia lửa nhìn chằm chằm Ngân Hồ.

Hai tên dã thú không biết xấu hổ này, ôm Lâm Gia liếm tới liếm lui thì thôi đi, thế mà còn dám công khai ‘cầu yêu’ nữa, xem người khác chết hết rồi sao?!

Lửa giận bốc lên, lời nói của Cain có chút không mạch lạc, anh chỉ vào Ngân Hồ tức giận quát: "Cái tên sắc hổ này! Động dục thì tìm đồng loại của người đi, đừng có quẩn lấy Lâm Gia! Cô ấy cũng không phải là hổ cái!"

Ngân Hồ cũng không tức giận, lơ đãng lắc lư lỗ tai, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: "Ta chỉ muốn.....Gia, không cần.....Hồ cái."

"Nói nhảm cái gì đó?" Lâm Gia đỏ mặt, giờ tay lên vỗ ót Ngân Hồ một cái, từ trong ngực của anh chui ra ngòi qua một bên.

Thấy Ngân Hồ lại muốn đi tới, cô vội vàng vươn tay ngăn lại, nghiêm mặt nói: "Ngân Hồ, không cho phép âm ỉ nữa. Chữ của anh còn chưa có viết xong, nhanh đi viết đi. Trước giờ com tôi mà còn chưa viết xong thì ngày mai anh đừng mong lên chiếc xe này."

Ngân Hồ bị dọa, cái đuôi dựng thẳng lên, anh vội vàng nhặt lên giấy bút đã ném sang một bên lên, nằm úp sấp trên giường xếp, cặm cụi viết.

Cain thấy Ngân Hồ như vậy, tâm tình lập tức trở nên tốt hơn, đang muốn nói móc mấy câu thì Corey đã giờ khuỷu tay thọc sau lưng anh một cái, nhỏ giọng nói: "Bớt tranh cãi một tí đi, đừng quên chức trách của cậu là bảo vệ Lâm Gia chứ không phải là tranh giành người yêu!"

Cain đồng ý một tiếng, ngậm miệng lại.

Tatu ngồi xếp bằng bên cạnh Lâm Gia, lòng đầy mong đợi lại có chút thấp thỏm nhìn cô chăm chú, nhẹ giọng nói: "Gia không thể... Hôn... Vậy... Chải lông... Cho Tu đi."

Ánh mắt Lâm Gia khẽ run, cô nhìn vào cặp mắt trong suốt của Tatu, trong lòng chợt có chút khó chịu và tự trách. Bất luận bề ngoài của Tatu và Ngân Hồ là gì, thì suy nghĩ của bọn họ vẫn rất đơn giản, từ đầu đến cuối họ luôn đối xử tốt với mình. Ngược lại bản thân mình, mấy ngày nay luôn cố ý giữ khoảng cách với bọn họ, mặc kệ là hình thú hay hình người, họ vẫn là họ thôi không phải sao, tại sao cô lại phải phân biệt?

Lâm Gia nhìn về phía Tatu cung chiều cười cười, dịu dàng nói: "Được."

Mắt Tatu lập tức trở nên sáng rực, nhếch miệng cười ha ha, đầu lưỡi mềm mại đưa ra bên ngoài không ngừng run rẩy.

Anh nắm tay Lâm Gia lên, liếm liếm, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống, gối đầu lên đùi Lâm Gia cọ qua cọ lại: "Chải lông.....Chải lông....."

Lâm Gia thở dài một hơi, tay phải xoa xoa đỉnh đầu của anh, ngón tay nhỏ nhắn vùi sâu vào mái tóc đen bóng của anh, nhẹ nhàng chải chuốt một lần từ trên xuống dưới, động tác giống y như lúc Tatu còn ở dạng thú.

Tatu vừa lòng nheo mắt lại, cái đuôi nhẹ nhàng lay động, cổ họng phát ra tiếng “ừm ừc” thoải mái, khẽ rung cả người.

Ngân Hồ hâm mộ, nhếch lông mày, chữ còn chưa viết xong nên không dám lại gần, chỉ dùng cái đuôi nhọn quăn lấy cổ chân Lâm Gia vuốt ve, giọng nói “ôm ôm”: "Hồ..... Cũng muốn.....Chải lông."

Lâm Gia cười nói: "Anh viết xong chữ rồi em cũng sẽ chải lông cho anh." Ngân Hồ vui mừng “ngao” một tiếng, càng thêm ra sức rên chữ.

Hơn 20 phút sau, Corey nhận được thông báo khẩn cấp, có chiếc xe cơ giáp hạng nặng bị hư, bộ đội tạm thời dừng lại không đi tiếp nữa, công binh muốn tiến hành sửa chữa gấp.

Đang nằm ở bên giường chăm chỉ rên chữ, Ngân Hồ phát hiện xe đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu lên, vui mừng liếm miệng một cái, chạy đến trước cửa xe hô to: "Thịt!"

Cain cười to nói: "Con hồ ngu ngốc, đây là dừng xe để kiểm tra, còn chưa tới lúc ăn cơm tối, làm sao có thịt mà ăn chứ?!"

Ngân Hồ hoài nghi nhìn Cain một cái, cái đuôi phía sau mông cũng uốn éo thành dấu chấm hỏi. Anh nhìn về phía Lâm Gia xác định lại: "Gia, Hồ không có.....thịt ăn sao?"

Lâm Gia bị bộ dáng của anh chọc cười: "Còn chưa tới giờ, trời tối mới có thịt ăn."

Ngân Hồ cúi cổ nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cái đuôi sa sút tinh thần nằm rạp xuống trên mặt đất, nản lòng, thoái chí ngồi vào bên cạnh Lâm Gia, cúi đầu sờ bụng nói: "Đói bụng.....Quá à....."

"Em có đồ ăn ngon nè." Lâm Gia lấy một túi thịt bò khô từ dưới giường ra giơ lên trước mặt anh. Đây là đồ ăn vặt mà đội hậu cần chia cho cô ngày hôm qua, cô không nỡ ăn nên giấu dưới giường, tính để dành lại cho Ngân Hồ và Tatu ăn cho đỡ thèm.

Ngân Hồ cầm lấy túi giấy, lỗ mũi dán vào đó hít hà, vui mừng nhìn Lâm Gia: "Là thịt!"

Lâm Gia cười cười, giúp anh xé túi giấy ra, đem phần lớn thịt khô chia cho anh và Tatu, số thịt còn dư lại thì cho đám người của Cain.

Cain phồng má, vui sướng ăn thịt bò khô, vốn tâm tình anh còn khá buồn bực, bây giờ đã tốt hơn rất nhiều. Lâm Gia đem thịt khô trân quý chia cho mình, vậy không phải chứng minh là cô có tình cảm với mình sao.

Bộ đàm chợt vang lên lần nữa, bên trong truyền đến giọng nói của Hoffman: "Thượng tá Corey, xin ngài và quý cô Lâm Gia tới ngay đội y tế, có chuyện quan trọng cần báo cáo."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Bởi vì bây giờ bên cạnh Lâm Gia đã có Ngân Hồ và Tatu theo sát một tác cũng không rời nên Corey liền ra lệnh cho Cain và Healy ở lại.

Trên đường đi, Lâm Gia một mực suy nghĩ, cuối cùng Hoffman cũng không nhẫn nại được nữa mà tìm đến cô rồi, muốn cô thuyết phục Ngân Hồ và Tatu đến thủ đô phối hợp với Liên Bang làm nghiên cứu.

Những ngày qua, Hoffman cũng không có tới tìm cô, anh chỉ ở trong xe y tế, chuyên tâm chăm sóc những người bị thương và theo dõi thân thể dị biến

của Devic, ngay cả truyền tin cũng không hề đề cập đến Ngân Hồ và Tatu.

Ngoài mặt Hoffman giống như đã quên đi chuyện này, nhưng trên thực tế, chuyện ăn uống mấy ngày nay của Ngân Hồ và Tatu ở Quân Đoàn Đặc Chủng đều là do anh sắp xếp.

Lâm Gia cảm thấy Hoffman chính là đang quan sát quan hệ giữa cô với Ngân Hồ và Tatu có bao nhiêu thân thiết, sau khi đã hiểu rõ, anh sẽ tìm kiếm cơ hội tốt nhất để nói với cô.

Bản thân Lâm Gia còn đang bị quân đoàn theo dõi, cô không tìm ra biện pháp nào khác, nên chỉ có thể kéo dài thời gian thôi.

Hoffman không tìm cô, cô cũng sẽ không chủ động đi tìm anh ta, ngay cả chuyện đi thăm An Đức cô cũng không đi, chỉ vì muốn tận lực tránh mặt anh.

Nghĩ đến chuyện sau khi tới thủ đô, Ngân Hồ và Tatu rất có thể sẽ bị người ta khóa ở trên giường sắt để nghiên cứu, trong lòng cô liền khó chịu, cũng hiểu ra tại sao khi đó Dick muốn mang Ngân Hồ đi. Vì vậy, cô luôn mong đợi Dick đến đây, nhưng Dick không còn xuất hiện nữa.

Về phần Dick tại sao không chịu mang mình đi, Lâm Gia đã sớm không thêm đề ý đến, cô tin tưởng bọn Dick có nỗi khổ riêng.

Lâm Gia từng lên khuyên Ngân Hồ và Tatu rời đi, nhưng hai thú lại cố ý ở lại bảo vệ cô. Cô càng nói, hai người càng cáu kỉnh, giả bộ không thêm đề ý tới cô, còn bày ra bộ dáng ủy khuất như bị cô vứt bỏ vậy. Lâm Gia không còn cách nào khác, nếu khuyên bọn họ không nghe, cô cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

Lâm Gia vừa đi vừa nghĩ, đi theo Corey lên xe y tế.

Devic không còn bị khóa sắt trói buộc ở trên giường, anh mặc quần quân đội màu đen, khoác áo khoác bệnh nhân rộng thùng thình, bao phủ toàn bộ cơ thể, anh đang ngồi ở mép giường nói chuyện với Hoffman, khi nói, răng nanh bên môi cũng lúc ẩn lúc hiện.

Tóc trắng rối tung xõa ngang vai, mắt đã biến thành màu đỏ nhạt, ánh mắt trong suốt. Khuôn mặt trắng như tuyết, nhưng lộ ra vẻ hồng hào khỏe mạnh, xem ra thân thể khôi phục cũng không tệ.

Nhìn thấy Corey đi tới, Devic vội vàng đứng lên. Anh khàn trương cực kì, nói chuyện cũng có chút lắp bắp: "Trưởng quan, thượng tá Hoffman nói, tôi. . . . Trong cơ thể tôi sinh ra kháng thể đã miễn dịch thành công rồi, sẽ không biến thành zombie nữa."

Corey thấy thần trí Devic thanh tỉnh, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều so với mấy lần gặp mặt trước kia, anh cũng rất vui mừng: "Tôi đã nói rồi, nhất định cậu có thể chiến thắng được virus zombie! Chúc mừng cậu, Devic!"

Devic mừng rỡ, nhưng ánh mắt lại chợt âm trầm, trên mặt cũng hiện lên một tia khổ sở, anh rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Trưởng quan, bây giờ bộ dáng tôi như vậy. . . . Về sau sợ rằng không thể tiếp tục đi theo anh."

Corey ngăn ra, cau mày nhìn về phía Hoffman: "Thượng tá Hoffman, anh có phải sẽ giao Devic cho Sở Nghiên Cứu của thủ đô hay không?"

"Thượng tá Corey, tôi cũng chỉ làm việc theo quy định thôi." Hoffman thấy ánh mắt Corey không tốt, bắt đầu đi lắc đầu một cái: "Devic cũng tốt, hai nửa thú cũng tốt, theo chỉ thị của bộ chỉ huy tối cao, bọn họ đều phải bị mang đến trung tâm nghiên cứu của thủ đô, tiếp nhận kiểm tra và điều trị."

Lâm Gia siết chặt lòng bàn tay, mím môi nhìn chăm chú vào Hoffman, quả nhiên anh ta muốn mang Ngân Hồ và Tatu về thủ đô, bắt bọn họ làm nghiên cứu.

"Tôi gọi hai người tới đây, chủ yếu là muốn cho hai người xem một thứ." Hoffman nhú mày cười một tiếng, đưa tay tháo cái áo khoác trên người Devic ra.

Corey và Lâm Gia đều kinh ngạc khi thấy chỗ cụt tay của Devic trước kia, bây giờ đã mọc ra một cánh tay mới!

Không, chính xác mà nói thì đó là một cánh tay thú!

Cánh tay này thô to và cứng cáp hơn cánh tay phải rất nhiều, bắp thịt cứng rắn như sắt, bên ngoài bị lớp lông ngắn màu trắng bao trùm, xương ngón tay to lớn lộ ra, móng vuốt màu đen hình mũi khoan sắc bén vô cùng.

"Ngân Hồ sau khi trải qua dị biến đã hóa thành hình người, tình huống của Devic cũng không khác biệt lắm, nhưng cậu ta lại hóa thành hình thú. Nguyên nhân dị biến cũng không rõ ràng lắm, cần tiến hành nghiên cứu kỹ càng hơn." Hoffman giải thích: "Điều có thể xác định chính là, trong máu của Ngân Hồ và Devic đều cùng sinh ra kháng thể virus, sẽ không bị zombie cấp thấp lây bệnh."

Corey nhú mày: "Chỉ miễn dịch với virus zombie cấp thấp thôi sao?"

Hoffman gật đầu một cái, có chút tiếc hận nói: "Phải, kháng thể đối với virus của zombie cao cấp từ Mammon trở lên thì không có hiệu quả. Thật may là zombie cao cấp mặc dù mạnh mẽ đến đáng sợ, nhưng số lượng lại cực ít, không thể dễ dàng gặp phải."

Một nhân viên y tế đưa tới một quả cầu inox kích cỡ bằng quả trứng gà, Hoffman nhận lấy thả vào trong tay Devic: "Devic, hãy cho Thượng tá Corey thấy một chút sức mạnh của cậu đi."

Devic dùng sức siết chặt quả cầu sắt, một lát sau mở tay ra. Quả cầu đã bị anh bóp đến biến hình, như một nắm bột nhào bị anh nắn đến hư, mặt ngoài là những dấu tay lõm sâu vào trong mặt cầu.

Corey thấy thế cũng phải kinh hãi: "Đây là sức mạnh sau khi biến dị sao?"

Hoffman khẳng định trả lời: "Đúng vậy. Loài người sau khi dị biến thành thú, chẳng những có thể tạo ra kháng thể đối với virus zombie, sức mạnh cũng sẽ tăng lên gấp mấy lần. Loài người thành công hóa thú cực ít, thiếu tá Devic rất may mắn, nhưng trước mắt, cậu ta cũng không hoàn toàn hóa thành hình thú, sinh mạng vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm như cũ, còn cần tiếp tục quan sát."

Anh nhìn về hướng Lâm Gia nói: "Quý cô Lâm Gia, trước mắt tình trạng của Ngân Hồ và Tatu cũng không ổn định, hi vọng cô có thể thuyết phục bọn họ ở lại phối hợp với công việc nghiên cứu tại thủ đô. . . . ."

"Thật xin lỗi, tôi không có cách nào giúp được anh." Lâm Gia nhàn nhạt cắt đứt lời của anh ta: "Ngân Hồ bọn họ đều có quyền được tự do, tôi sẽ không khuyên bọn họ."

Hoffman giận tái mặt: "Tại sao? Với kết quả nghiên cứu của Ngân Hồ, thủ đô sẽ làm cho tỉ lệ sống sót của loài người tăng lên, mang đến hi vọng chiến thắng được zombie, ngại chẳng lẽ không thể vì loài người mà góp một phần sức lực hay sao?"

"Tôi đương nhiên sẵn sàng góp sức. Nhưng nếu như Sở Nghiên Cứu làm tổn thương Ngân Hồ và Tatu chỉ vì mục đích biến bọn họ thành vũ khí tiêu diệt zombie, tôi tuyệt đối sẽ không giúp các người." Lâm Gia dừng một chút, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt của Hoffman, chậm rãi nói: "Tôi nhớ kĩ, anh từng muốn giết chết Ngân Hồ, tôi không muốn bọn họ bị thương tổn."

Hoffman ngẩn ra, thấy trong mắt Lâm Gia là phòng bị và chỉ trích, trong lòng không khỏi có chút không thoải mái, chán chường lại về mặt, anh nói: "Thân là quan chấp pháp, tôi tuyệt đối sẽ không tùy ý tước đoạt sinh mạng của bất kì ai, kể cả động vật cũng thế. Tình hình lúc đó ngài cũng thấy được, Ngân Hồ bị virus zombie ăn mòn mất đi không chế, căn bản không có biện pháp để không chế cậu ta. Nếu tôi không đưa ra quyết định đứng đắn, tất cả những người đang có mặt ở đó có thể bị nguy hiểm đến tính mạng. Tôi chỉ dựa theo tình hình lúc ấy mà đưa ra quyết định bắn chết cậu ta, nhưng cuối cùng tôi cũng không có nổ súng. Bây giờ, Ngân Hồ đã thành công dị biến thành nửa thú, dưới tình huống bình thường sẽ không xuất hiện tình trạng mất không chế, nếu không phải cực kì bất đắc dĩ, chúng tôi sẽ không tổn hại đến tính mạng của cậu ta. Nếu như, cô có thể thuyết phục bọn họ phối hợp với nghiên cứu của quân đội, tôi bảo đảm cô và hai thú sẽ lấy được thân phận hợp pháp, thoải mái sống một cuộc sống an toàn."

"Tình huống cực kì bất đắc dĩ là như thế nào? Do các người phán đoán sao?" Lâm Gia cũng không nhượng bộ, cô biết rõ tình cảnh của mình, cũng không nhiều lời với Hoffman, cô không thể lấy tính mạng của Ngân Hồ và Tatu đổi lấy sự tin tưởng của Hoffman.

Hoffman kìm chế lại tâm tình của mình, nói: "Vậy cô cần chúng tôi bảo đảm như thế nào mới chịu bằng lòng giúp chúng tôi?"

"Không cần, nói thật, tôi không tin cam đoan của các người." Lâm Gia lắc đầu một cái, kiên định nói: "Nếu như ở lại bên cạnh tôi sẽ mang đến nguy hiểm cho bọn họ, tôi tuyệt đối sẽ không cho bọn họ ở lại."

Ánh mắt Hoffman trở nên lạnh lùng, anh ta nhìn chằm chằm Lâm Gia một lúc lâu mới cười lạnh nói: "Vậy cô cho rằng Ngân Hồ rời đi sẽ an toàn sao? Đừng có mơ tưởng nữa! Mất đi sự che chở của quân đội Liên Bang, tình cảnh mà Ngân Hồ gặp phải sẽ càng thêm nguy hiểm. Lần trước, bọn cướp sa mào tập kích quân đoàn bất ngờ, mục đích chính là Ngân Hồ. Mãnh thú dị biến rất mạnh mẽ, zombie cấp thấp và vũ khí thông thường không làm gì được bọn họ, nhưng bọn họ cũng không phải là mạnh nhất. Mặc dù, Ngân Hồ và Tatu tiến hóa thành nửa người nửa thú, thế nhưng đều không phải là hình thái cuối cùng, bây giờ tình trạng thân thể của bọn họ cũng không ổn định, có thể nói là rất yếu ớt. Nếu cô không tin lời của tôi, vậy thì cứ chờ xem đi."

Lâm Gia im lặng không nói, trong lòng cô đang rất rối loạn. Bộ chỉ huy tối cao đương nhiên đã nắm giữ rất nhiều bí mật của mãnh thú dị biến, cho nên Hoffman mới có thể nói chắc chắn như thế. Nếu như Ngân Hồ và Tatu còn phải trải qua quá trình biến dị khổ sở thì chuyện tiếp nhận sự bảo vệ và điều trị của quân đội Liên Bang là lựa chọn tốt nhất.

Hoffman thấy cô không có tiếp tục phản đối, trong lòng có ba phần nắm chắc, tiếp tục khuyên nhủ: "Quý cô Lâm Gia, hi vọng cô có thể nghiêm túc suy nghĩ lại lời đề nghị của tôi. Thật ra thì quân đội cũng có thể dựa vào thủ đoạn để cưỡng chế, bắt bọn Ngân Hồ phải phối hợp nghiên cứu, nhưng tôi tôn trọng tình cảm giữa cô và bọn họ nên không muốn làm như thế."

Corey đứng ở một bên giữ vững trầm mặc, đều là quân nhân cho nên lập trường của anh và Hoffman giống nhau.

Mặc dù Devic chưa từng gặp Ngân Hồ và Tatu nhưng anh cũng đã hiểu sơ được tình hình nơi đó thông qua Hoffman. Anh cũng là quân nhân, đương nhiên cũng đồng ý với suy nghĩ của Hoffman.

Hoffman thấy Lâm Gia vẫn không nói được lời nào, giọng nói cũng hòa hoãn một chút: "Còn rất nhiều ngày mới đến thủ đô, trong thời gian này cô cứ từ từ suy nghĩ đi."

Anh ta lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Corey: "Tôi đã báo cáo tình hình của thiếu tá Devic lên cấp trên, bộ chỉ huy tối cao tạm thời quyết định dừng lại chức vụ của cậu ta. Sau khi đến thủ đô, cậu ta phải tiếp nhận nghiên cứu, trị liệu và quan sát. Đây là chỉ thị của thủ đô."

Corey nhận lấy chỉ thị, lướt nhìn một cái rồi bỏ vào túi, vỗ vỗ bả vai của Devic, trấn an nói: "Về sau nói không chừng cậu còn có cơ hội trở lại bộ đội."

Devic trầm mặc cúi đầu, không để cho người khác nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Ba ngày sau, quân đoàn rời khỏi sa mạc, đi tới thành phố York.

Corey nói cho Lâm Gia biết thành phố York là nơi có lượng dầu hỏa và mỏ thiết rất phong phú, cũng có một số ít người còn sống sót từ mười năm trước, sống tại đây.

Bộ chỉ huy tối cao từng phái người đến thuyết phục cư dân của thành phố York gia nhập thủ đô Liên Bang, chuyển đến sống ở dưới lòng đất. Nhưng các cư dân gần như không muốn sống một cuộc sống không có ánh mặt trời, bọn họ từ chối lời mời của Liên Bang, lựa chọn cuộc sống mà zombie có mặt ở khắp nơi trên mặt đất.

Bọn họ nói, họ tình nguyện chết dưới ánh mặt trời cũng không muốn sống ở dưới lòng đất.

Ban đầu các cư dân của thành phố York dùng vật dụng hàng ngày và thức ăn trao đổi rất nhiều vũ khí với Liên Bang, sau còn lên lút cùng Roddy Elias thuê một đội quân, gây dựng lực lượng vũ trang của riêng mình.

Hai năm trước, thành phố York bị zombie tấn công, chỉ trong một đêm đã biến thành thành phố chết. Nhưng không một ai ngờ tới, nguyên nhân làm cho thành phố York trở nên như thế không phải bởi vì zombie, mà là do lính đánh thuê làm.

Thành phố York đã dẫn sói vào nhà, bọn lính đánh thuê của sa mạc đã xúi giục những người trẻ tuổi gia nhập vào trụ sở bí mật của Roddy Elias. Vì thế sau vài năm, thành phố York chỉ còn lại phụ nữ, người già và trẻ con không có sức chống cự, bị zombie hủy diệt.

Roddy Elias và Liên Bang cùng nhau tranh đoạt tài nguyên của thành phố York, mấy năm qua chiến hòa không ngừng. Nhưng cuối cùng thành phố York cũng nằm trong sự khống chế của quân đội Liên Bang, trở thành một trong những căn cứ cung cấp nhiên liệu trên mặt đất, do quân đoàn C8 chiếm đóng.

Thành phố York rất giống với những thị trấn lớn của nước Mỹ, mặc dù có bộ đội khu C8 đóng quân nhưng vẫn có vẻ tiêu điều, đói bại như cũ. Trừ bỏ nhà lầu bằng bê-tông thì không thấy được bất kì cây cối nào, đường phố rất rộng, mặt đường cũng coi như trơn lán, lúc có xe thiết giáp tuần tra lái qua, chung quanh cát bụi tung bay. Các tòa nhà kiến trúc ở đây bị hủy hoại nghiêm trọng, chỉ còn một số ít tòa nhà coi như tốt, khắp nơi trên tường đều là vết đạn, cửa sổ bị vỡ thành mảnh nhỏ, những quân nhân ở lại đều được sắp xếp nghỉ ngơi tại nơi này.

Sau khi quân đoàn đến thành phố York, thì nhận được thông báo bộ đội khu C8 đã dời ở đầu phố.

Tám chiếc xe tăng cỡ nhỏ chờ cho đoàn xe của Quân Đoàn Đặc Chung tiến vào thành phố York, hơn mười phút sau xe đã dừng lại ở sân thể dục trong trường học.

Healy vừa cho xe dừng hẳn, thì có chừng mười người quân nhân mặc quân phục màu đen xông tới, phù hiệu trên tay áo bọn họ là dấu hiệu của khu C8.

Corey xuống xe nói với bọn họ vài câu, sau đó mang theo bọn họ đi đến.

Corey gõ cửa sổ xe một cái, ý bảo Cain mang Lâm Gia xuống. Ngân Hồ và Tatu cũng theo sát Lâm Gia.

Lần đầu tiên những quân nhân kia nhìn thấy nửa người nửa thú, đều không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Một tên quân nhân khá lớn tuổi trong đó đi tới trước mặt Lâm Gia, chào theo kiểu quân đội: "Sư đoàn thứ 13 khu C8 . . . . ."

"Thiếu tá sư đoàn thứ 13 kiêm quân y của chiến địa Lannok!" Quân nhân đang tự giới thiệu mình lại bị một người khác hắng giọng cắt đứt.

Mọi người nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy một quân nhân trẻ tuổi khoác một cái áo được sĩ cũ kĩ bụi bặm trên vai, tay áo được xoắn lên đang lười biếng ngồi trên một đồng đá vụn ở cách đó không xa, phát tay chào với bọn họ.

Anh xoay tròn nón quân đội trên đầu ngón trỏ, mái tóc dài màu đỏ vàng * được tùy tiện buộc lại ở sau ót, quân phục trên người nhăn nhăn nhúm nhúm, chỉ cài có mấy cái nút áo làm lộ rõ ra cơ ngực gầy gò, bèn chắc màu mặt ong.

Thấy mọi người nhìn sang mình, anh nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng muốt đều đặn, đôi mắt màu xanh phát sáng rạng rỡ, nhìn về phía Lâm Gia: "Hi! Người đẹp, lần đầu gặp mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Lâm Gia lễ phép gật đầu nhìn anh nói: "Xin chào thiếu tá Lannok. Tôi tên là Lâm Gia."

"Hi, Lâm tiểu thư gọi tôi Lannok là được rồi." Lannok rất thân thiết nói, cười hi hi nhìn Lâm Gia vẫy tay ra hiệu. Sau đó, anh quan sát Ngân Hồ và Tatu sau lưng Lâm Gia một cái, miệng tâm đắc nói: "Là mảnh thú dị biến nha. . . . . Trước kia chỉ nghe nói qua, đây là lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy đó."

Ngân Hồ đã chán muốn chết, ngáp một cái, kéo tay trái của Lâm Gia qua, cúi đầu hết sức chuyên chú chơi đùa với ngón tay của cô, không thềm để ý

đến người khác

Còn Tatu thì vẫn nhìn chăm chăm vào Lannok, ánh mắt lập lờ bất định.

Anh ngẩng đầu lên, dùng sức hít hà không khí, trên mặt hiện ra vẻ chán ghét, chỉ vào Lannok, quay đầu nhìn Lâm Gia nói: "Cái đó.....người đàn ông này.....Thật bẩn, trên người.....Có mùi máu.....rất nặng.....Mùi máu.....của đàn ông.....Trẻ con.....Người sống.....Còn có zombie.....rất khó ngửi."

Lâm Gia ngăn ra, thấy Lannok nhìn về phía bên này, vội vàng cầm tay Tatu néo một cái, lắc đầu ra hiệu kêu anh đừng nói nữa.

Tatu mở to hai mắt, không rõ nguyên do, lắc lư lổ tai nhọn, mặc dù không hiểu vì sao Lâm Gia không để cho anh nói chuyện, nhưng anh vẫn rất nghe lời, gật đầu một cái thật mạnh.

Cảm giác được bàn tay ấm áp mềm mại của Lâm Gia không ngừng bóp nhẹ lòng bàn tay mình, Tatu kích động đong đưa cái đuôi, lập tức vứt chuyện của Lannok ra sau đầu, nắm tay Lâm Gia lên liên tục liếm.

Mới vừa rồi, lời của Tatu nói cũng không nhỏ cho nên tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy, trong lòng mọi người cũng cảm giác nặng nề.

Quân nhân đóng quân trên mặt đất, không phải chỉ đối mặt với zombie mà còn phải ứng phó với thế lực của Roddy Elias, mỗi ngày đều có binh lính trẻ tuổi hy sinh, có mấy người còn chưa tới 20 tuổi.

Trong mắt Lannok xẹt qua một tia thống khổ. Đêm qua, trợ thủ của anh - một binh lính trẻ tuổi mới 17 tuổi vừa vào quân ngũ không lâu - Tiểu Lăng đã chết đi ở trong lòng anh. Nửa người cậu nhóc bị đạn pháo oanh tạc, cậu không phải chết trong tay của zombie, mà là bị bọn cướp - những kẻ đã giả dạng thành cư dân còn sống sót ở trong thành tập kích bất ngờ giết chết.

Lannok hít sâu một hơi, dùng nụ cười để che giấu bi thương trong đáy mắt, cố ý cầm cổ áo lên, cúi đầu ngửi một cái, miệng thì thầm: "Tôi chỉ mới không tắm có bấy nhiêu thôi, chẳng lẽ khó ngửi đến vậy sao? Khụ, thôi, không sao cả....."

Lannok ngẩng đầu lên, tầm mắt chuyển qua trên mặt của Liệt Minh Uy: "Thượng tá Liệt Minh Uy, thuốc men và thức ăn mà tôi muốn đã được đưa tới chưa? Còn nữa, các chiến hữu của Độc Lập Đoàn cần phải có thêm mền và quần áo. Hơn một tháng trước, tôi đã đề xuất với ngài về chuyện này, lẽ ra phải phân phát cho chúng tôi rồi chứ. Buổi tối ngủ đã ngoại mà không có mền thì sẽ chết rét mất, quần áo của đám người kia đã rách nát đến nỗi 'trym' cũng che không được rồi. Mạng của những người Đoàn Độc Lập tuy 'tiện', nhưng mà....."

"Lannok! Ai cho phép cậu trở về?" Sắc mặt Liệt Minh Uy trầm xuống, lớn tiếng cắt đứt lời nói tùy ý của Lannok, cau mày nhìn anh: "Tôi đã nói rồi, Đoàn Độc Lập nhất định phải giữ vững thành Ouse, không có mệnh lệnh của tôi, tất cả mọi người đều không được phép trở về! Cậu tự tiện trở lại, không sợ bị xử trí theo quân pháp sao? !"

Đuôi lông mày của Lannok nhếch lên, anh chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người, ngẩng đầu chẳng hề để ý nói: "Vậy thì thế nào?"

Nụ cười trên mặt Lannok biến mất, anh đứng trên gạch ngói vỡ vụn, sống lưng uốn thẳng tắp, ánh mắt lấp lánh phát sáng lạ thường: "Muốn xử trí tôi như thế nào cũng được, nhưng phải cho tôi thời gian mấy ngày để cứu người trước, tất cả những người bị thương của Đoàn Độc Lập đang chờ tôi đem thuốc về cứu mạng."

"Chuyện này nói sau đi." Liệt Minh Uy không muốn dài dòng với Lannok thêm nữa, xoay người nhìn về phía Corey nói: "Thượng tá Corey, chúng tôi đã chuẩn bị trụ sở vô cùng an toàn cho quý cô Lâm Gia, ngay tại phía trước. Mặt khác theo như quy định, chúng tôi đã chọn lựa mười quân nhân cực kì ưu tú phụ trách bảo vệ an toàn cho quý cô Lâm Gia."

Đứng ở cách đó không xa, hơn mười người quân nhân vũ trang đầy đủ, áo mũ chỉnh tề nghe vậy lập tức vây quanh, trong mắt của mỗi người không thể che giấu được vui mừng.

Liệt Minh Uy chỉ vào người quân nhân trẻ tuổi khôi ngô đứng chính giữa, rồi nhìn về nhóm người Corey giới thiệu: "Cậu ta là....."

"Carney North, thiếu tá Sư Đoàn Bọc Thép thứ 13 khu C8, em trai ruột của thượng tá Liệt Minh Uy." Lannok đứng sau lưng người quân nhân gần đó, đi cà nhắc tới, duỗi cổ lớn tiếng nói.

Thấy mọi người nhìn sang, Lannok tùy tiện bóp cái mũi trên đầu, đôi tay ôm ngực, cười xấu xa nhìn Lâm Gia chớp mắt nói: "Hãy để cho tôi giới thiệu những người này cho cô."

Anh vươn tay bắt lấy tay phải của một quân nhân trẻ tuổi, kéo cổ áo của cậu ta đến trước mặt, bĩu môi nói: "Người này gọi là Raim, Trung úy chiến đội không quân khu C8, 23 tuổi, không còn là xử nam. Món ăn yêu thích là thịt nướng tẩm rượu, còn thích ngắm những người đẹp tóc vàng, mắt xanh, ngực lớn. Năm ngoái đã lập được chiến công, đem lần đầu tiên của mình hiến dâng cho quý cô Lise, đáng tiếc chỉ mới một lần liền bị cô ấy đá. Lise chê cậu ta bộ dáng tầm thường, không hiểu phong tình, ở trên giường quá mức hung mãnh như dã thú, kỹ thuật quá kém. Chắc chắn, Raim đã bị đá kích rất lớn, suýt vì chuyện đó mà không 'dậy' được nữa. Nhưng cũng may, cậu ta rất được cấp trên anh minh tin tưởng. Thượng tá Liệt Minh Uy đây, vì muốn trấn an tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương của cậu ta cho nên đã đặc biệt sắp xếp cậu ta tạm thời đảm nhiệm chức vụ hộ vệ cho quý cô Lâm Gia, giúp cậu ta sớm ngày thoát khỏi bóng ma thất tình....."

Raim gấp đến độ dùng sức nháy mắt với Lannok, mặt đỏ lên, nhỏ giọng cầu khẩn: "Lannok, đừng nói nữa.....Anh muốn tôi làm gì cũng được, chút nữa tôi đem đồ đến cho anh."

Lannok nhếch miệng cười một tiếng, buông Raim ra, đi lên phía trước mấy bước đưa tay chụp tới, bắt được một quân nhân vừa thấy anh đã bị dọa sợ đang chuẩn bị chạy.

Lannok bóp chặt cổ của người nọ, đè đầu cậu ta xuống, kéo đến trước mặt, cọt nhả nói: "Cậu ta tên Dock, 21 tuổi, tay súng bắn tỉa ưu tú của bộ binh khu C8, vẫn còn là xử nam. Ba ngày trước, vốn là muốn theo Lĩnh Thiết Giáp Đoàn thứ 16 trở về khu C8, nhưng khi nghe nói Quân Đoàn Đặc Chứng sẽ lập tức tới thành phố York, cậu ta đã mãnh liệt yêu cầu ở lại. Vừa vận thương tá Liệt Minh Uy là bạn tốt của anh trai cậu ta....."

"Lannok, cậu cảm miệng lại cho tôi!" Liệt Minh Uy giận đến mặt xanh mét, trên trán cũng toát ra gân xanh: "Cậu muốn bị giam ngay bây giờ sao?"

"Bây giờ còn chưa muốn, phải đợi sau khi tôi đem thuốc men về chữa trị cho những người bị thương của Đoàn Độc Lập xong thì mới được. Trưởng quan, xin phân phát đồ cho tôi đi." Lannok liếc mắt nhìn hắn, thành thật trả lời.

Cánh tay của anh bóp chặt hơn, Dock bị anh xiết cổ đến đỏ mặt, thiếu chút nữa không thở nổi nhưng cậu cũng không dám tránh thoát khỏi tay anh.

Liệt Minh Uy hung hăng nhìn chăm chăm Lannok, cặp mắt đen lạnh lẽo như băng.

Khỏe môi Lannok cong lên cười giễu cợt, bình tĩnh nhìn thẳng hắn.

Liệt Minh Uy hít sâu một hơi, từ từ dời đi ánh mắt, mặt lạnh, gọi phụ tá của hắn tới: "Cậu lập tức mang thiếu tá Lannok đi lấy đồ đi."

"Cám ơn trưởng quan." Lannok buông tay ra, nhìn Liệt Minh Uy chào theo kiểu quân đội: "Sau khi trở lại, tôi sẽ tiếp nhận bất kì hình phạt nào."

Dock vội vàng tránh qua một bên, vuốt cổ, không ngừng ho khan, thảm thán tự mình xui xẻo, khi không lại trở thành nơi trút giận của hai người này, thật sự làm khó người ta mà.

Lannok vỗ vỗ bả vai Dock, từ trong túi móc ra một lọ thuốc cao nhét vào trong tay cậu, thần bí cười nói: "Xin lỗi, không ngờ tôi lại dùng lực mạnh như vậy. Cái này cho cậu, là thuốc dán trừ sẹo mà tôi nghiên cứu, hiệu quả cực kỳ tuyệt vời. Chỉ cần dán trong một tuần lễ, những vết thương trên người cậu bảo đảm tất cả đều biến mất, không cần lo lắng bị các người đẹp ghét bỏ."

Dock liếc nhìn Liệt Minh Uy một cái, đem lọ thuốc trả lại cho Lannok, chê cười nói: "Cám ơn trưởng quan, tôi không cần, làm lính trên người sao có thể không có mấy vết sẹo được."

Lannok nhún nhún vai, không sao cả, nhận lại lọ thuốc nhét vào trong túi, lăm bầm nói: "Cũng tốt, tôi chỉ còn dư lại một lọ, để lại cho chính mình dùng thôi."

Lannok xoay người, chuẩn bị cùng phụ tá rời đi thì thấy Cain đẩy đám người kia ra, chạy đến phía sau lưng anh, dùng sức vỗ vai anh một cái, cười nói: "Lannok! Cậu còn sống thật đúng là kỳ tích!"

Lannok quay đầu lại, liếc Cain một cái: "Thiếu tá Cain, mình cũng thật tò mò, loại người đầu óc ngu si, lại dễ dàng kích động như cậu thế nào mà còn chưa bị zombie cắn chết."

Cain 'chặc' một tiếng, hoàn toàn không tức giận, ngược lại cười nói: "Cái tên vô lại như cậu vậy mà vẫn còn sống, thì làm sao mình chết được."

Hai người hoàn toàn không coi ai ra gì, chửi xéo lẫn nhau. Sắc mặt Liệt Minh Uy càng thêm âm trầm. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì Lannok và Cain không chừng đã bị giết chết mấy trăm lần rồi.

Lannok và Cain trêu chọc nhau vài câu, lúc gần đi, còn cố ý dấn vào bên tai Cain nhỏ giọng nói: "Cain, mặc dù quý cô Lâm Gia rất đẹp, thế nhưng hai nửa thú kia mạnh mẽ đến mức biến thái, mình cảm thấy cậu không có một phần thắng nào, chỉ bằng sớm rút lui đi."

Cain nghe được, nổi giận, nướng mày trợn mắt, đang muốn nổi điên, thì Lannok đã như một làn khói dạt theo vị phụ tá kia biến mất dạng.

Lannok rời đi vội vã, thế nhưng đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Lâm Gia. Trên đường đi, cô tìm cơ hội len lén hỏi Cain: "Thiếu tá Lannok là quân nhân khu C8 sao? Đoàn Độc Lập đã xảy ra chuyện gì?"

Cain liếc nhìn Liệt Minh Uy đi ở phía trước, nhỏ giọng nói: "Thiếu tá Lannok vốn không phải là quân nhân khu C8, cậu ta từng được quan chấp pháp đứng đầu thủ đô khen ngợi. Nhưng ba năm trước đây, cậu ta đột nhiên chủ động đưa ra yêu cầu cư trú trên đất liền, làm bác sĩ quân y ở chiến trường. Bởi vì chỗ ở của cậu ta thuộc phạm vi quản lí của khu C8, cậu ta muốn ở lại, thì phải phục tùng quân lệnh của bộ chỉ huy khu C8."

Liệt Minh Uy quay đầu nhìn Cain một cái, trong mắt ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Cain không thể làm gì khác hơn là im miệng, Lâm Gia cũng thức thời không hề hỏi tới nữa.

Liệt Minh Uy sắp xếp trụ sở cho nhóm người Corey là một tòa nhà ba tầng, đây là trụ sở tốt nhất của thành phố York.

Trong ba ngày ở lại thành phố York này, Lâm Gia và nhóm người Corey sẽ ở tại nơi này.

Vì lý do an toàn, Lâm Gia được sắp xếp ở tại lầu cuối. Lầu cuối có ba gian phòng, Lâm Gia ở gian lớn nhất, tất nhiên Ngân Hồ và Tatu cũng sẽ ở cùng

cô. Còn Corey và nhóm hộ vệ thân cận thì ở tại hai gian phòng khác của lầu cuối. Theo như quy định, mỗi buổi tối, sẽ có một hộ vệ đến phòng của Lâm Gia phụ trách bảo vệ cô. Mười quân nhân mà Liệt Minh Uy phái tới ở tại lầu hai, phụ trách canh gác.

Lầu một là phòng khách và phòng bếp, mỗi một tầng lầu đều có nhà vệ sinh, cuộc sống thường ngày rất dễ dàng.

Tủ lạnh của phòng bếp có đầy đủ thức ăn dùng trong ba ngày, Quân Đoàn Đặc Chung phái tới hai người lính hậu cần phụ trách nấu cơm cho mọi người.

Lâm Gia quét dọn gian phòng sạch sẽ, trong phòng có một tủ gỗ và hai cái giường lớn. Tủ gỗ hẳn là đồ cổ, chế tác tinh xảo, không có chỗ nào bị tổn hại. Ga trải giường đều hoàn toàn mới, còn là màu hồng nhạt mà phái nữ ưa thích, vừa nhìn đã biết là đặc biệt chuẩn bị vì Lâm Gia.

Trên sàn nhà gỗ được trải một tấm thảm bằng lông cừu trắng tinh mềm mại, Ngân Hồ và Tatu vừa bước vào phòng đã vui vẻ lăn lộn đùa giỡn trên thảm.

Hơn một tháng nay, mỗi ngày nhóm người Corey đều tập trung tinh lực cao độ, thời thời khắc khắc giữ vững cảnh giác, trực ngày trực đêm, mỗi ngày chỉ được ngủ bốn giờ. Lúc ngủ chỉ có thể rút vào chỗ ngồi trên xe hoặc nằm trên mặt đất, cho dù thân thể và tinh thần vô cùng mệt mỏi. Hôm nay, cuối cùng đã có thể nằm trên giường lớn nghỉ ngơi mấy ngày, những quân nhân âm thầm mừng rỡ, trên mặt cũng hiện ra vẻ mệt mỏi.

Lính hậu cần ở phòng bếp làm bữa ăn tối, Corey ở phòng khách lầu một thương nghị sự tình với Liệt Minh Uy, Cain và Healy lấy quy định hộ vệ cận thân, ở lý trong phòng Lâm Gia không chịu đi ra ngoài. Ngân Hồ cũng thật thích Cain và Healy cho nên cũng mặc kệ hai người ăn vạ trong phòng Lâm Gia, nhưng Mike và Riva thì không tốt số như vậy, Mike vừa mới đặt chân bước vào cửa, liền bị Ngân Hồ ném ra ngoài không chút lưu tình.

Lâm Gia đã tương đối quen thuộc khi ở chung với đàn ông, trên căn bản có thể xem như các anh không tồn tại. Cô đơn giản thu dọn một tý, rồi lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Healy đứng đợi chuẩn bị theo Lâm Gia vào, lại bị Cain trừng mắt nhìn, đành phải ngượng ngùng lui về.

Cain hạ hê cởi nút áo đi tới phòng tắm, mới vừa bước được hai bước thì thấy một cái bóng trắng chột lóe, Ngân Hồ đã vọt vào phòng tắm trước Cain. Chỉ thấy đuôi anh vung lên, nặng nề đóng cửa phòng tắm lại.

Đến khi Cain hoàn hồn, nhìn thấy cửa phòng tắm khép chặt, giận đến mức dậm chân tại chỗ, hét lớn: "Cái tên sắc hổ này, chuyện tốt gì cũng đều bị người cướp hết!"

Lâm Gia bị Ngân Hồ đột nhiên xông tới làm giật mình, vốn là muốn đuổi anh ra ngoài, nhưng khi nghe Cain oán trách, liền rất nhanh bỏ đi cái ý định này.

Thay vì cho Cain hoặc những người khác quan sát mình tắm rửa, thì không bằng để cho Ngân Hồ ở lại đây vẫn tốt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đan Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Lần đầu tiên Ngân Hồ được vào phòng tắm, cảm giác rất là mới mẻ.

Anh tò mò liếc nhìn chung quanh một vòng, đầu tiên là nhảy vào trong bồn tắm nằm một cái, sau đó lại cầm lấy vòi sen cần mấy cái nghiên cứu một phen, tiếp đó lại lấy một chai sữa tắm hương hoa hồng từ cái kệ trên tường xuống ngồi.

Ngân Hồ để sữa tắm vào mũi hít hà một hơi, sau đó “hắt xì” một cái.

Anh xoa xoa mũi, ném sữa tắm trên mặt đất, cau mày nói: "Khó ngửi. ....Mùi thật lạ."

Lâm Gia cảm thấy rất kỳ lạ, cô nhặt chai sữa tắm lên nặn ra một ít, ngửi một cái, cười nói: "Đầu có, rất thơm mà. Đây là sữa tắm mùi hoa hồng, anh ngửi lại thử xem nào."

Ngân Hồ nghiêng đầu, lui về phía sau, cố chấp nói: "Khó ngửi!"

Lâm Gia có chút khó xử, cô dùng loại sữa tắm này để tắm, có phải Ngân Hồ cũng sẽ cảm thấy cô khó ngửi hay không?

Lâm Gia nhìn cái đuôi đang lắc qua lắc lại của Ngân Hồ, trong lòng có chút rối rắm, chẳng biết từ khi nào cô lại bắt đầu để ý cái nhìn của Ngân Hồ đối với mình.

"Ngân Hồ, anh qua đây. Ngồi ở chỗ này không được lộn xộn nha." Lâm Gia đặt cái chai xuống, kéo Ngân Hồ qua, cho anh ngồi chồm hổm ở cửa, đưa lưng về phía bồn tắm.

Ngân Hồ rất là không hiểu, mấy lần muốn xoay người đối mặt với Lâm Gia, đều bị cô đè lại bả vai không cho phép nhúc nhích.

Ngân Hồ nghiêng đầu nhìn cô, lỗ tai tròn xù lông xoay tới xoay lui, cặp mắt xanh lam tràn đầy nghi ngờ.

Dáng người Ngân Hồ cực kì cường tráng, cho dù ngồi dưới đất cũng không thấp hơn Lâm Gia bao nhiêu, về điểm này Lâm Gia cũng nào có hơi sức mà quan anh, anh cũng không có làm trái ý của Lâm Gia, mặc dù rất là nghi hoặc nhưng anh vẫn rất nghe lời mà đưa lưng về phía cô, ngồi ở cửa phòng tắm

Thân thể Ngân Hồ nhích tới nhích lui, mới nghĩ người được mấy giây lại bắt đầu không yên phận được nữa, “Ừm ừc” quay đầu lại, giờ lên cái đuôi nhọn nhẹ nhàng quét qua cần cổ nhạy cảm của cô.

Lâm Gia ngửa ngửa, rụt cổ lại, sờ sờ lỗ tai anh, xoay đầu của anh lại, nghiêm mặt nói: "Ngân Hồ không được lộn xộn, ngồi yên ở đây không được nhúc nhích, không cho phép quay đầu lại nhìn. Ngoan nha, tắm xong em chải lông cho anh."

Ngân Hồ mở to hai mắt, vui mừng gật đầu một cái: "Được! Hồ muốn ..... Gia.....Chải lông.....Cho Hồ!" Nói xong, thành thật xoay mặt về phía cửa, ngồi yên bất động.

Lâm Gia thấy anh thành thật, nắm chặt thời gian, đổ nước đầy bồn tắm, thử độ ấm của nước một chút.

Cô có chút chột dạ, liếc mắt nhìn về phía Ngân Hồ đang gật gù hả hê đưa lưng về phía cô ngồi ở cửa phòng tắm, rón rén cời váy ra, trên người chỉ còn lại đồ lót.

Lâm Gia bước vào bồn tắm, thò hai tay ra sau lưng, đang chuẩn bị cời khóa áo lót ra thì chợt có một bàn tay to ôm lấy eo cô từ phía sau, ngay sau đó áo lót buông lỏng, khóa áo bung ra, áo lót từ trên người cô rơi xuống.

Lâm Gia bị dọa sợ, khẽ la lên một tiếng, vội vàng lấy áo lót che lại ngực mình. Nắm chặt bàn tay to không phải của cô, quay đầu lại, tức giận trừng mắt Ngân Hồ một cái: "Không phải em bảo anh ngồi yên ở đó sao? Sao anh không nghe lời!"

Ngân Hồ nhếch miệng cười một tiếng, cúi đầu nhìn cô chăm chú, mái tóc bạch kim từ bên tai rủ xuống, lướt nhẹ qua trên mặt và vai của Lâm Gia.

Anh ôm chặt lấy cô, không muốn buông tay, ánh mắt quay tròn ở trên người Lâm Gia nhìn tới nhìn lui, tầm mắt rất nhanh dừng lại trên bộ ngực mà cô đang che đậy.

Ngân Hồ nâng tay lên nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay đang bung kín bộ ngực của Lâm Gia, đè ép làm cho cặp tuyết lê đầy đặn, nõ nang của cô càng thêm tuyệt mỹ, lờ lờ rõ ràng.

Lỗ tai Ngân Hồ ửng đỏ, đôi mắt xanh lam lấp lánh ánh sáng, cái đuôi kích động đong đưa, trong miệng hưng phấn “Ừm ừc” một tiếng: "Nơi này ..... Của Gia.....Thật là đẹp, thơm quá à."

Mặt Lâm Gia đỏ rực, nhón chân lên đưa tay muốn che kín ánh mắt của anh, xấu hổ nói: "Không cho phép nhìn! Anh, cái tên hồ hảo sắc này!"

Đầu Ngân Hồ lúc ẩn lúc hiện, tránh né tay Lâm Gia, không chịu để cho cô che lại hai mắt của mình, cánh tay ôm lấy eo cô cũng thoáng dùng sức, gắt gao ôm thân thể Lâm Gia vào người thật chặt.

Đáy bồn tắm rất trơn, mũi chân Lâm Gia vừa trượt một cái, liền không đứng vững mà ngã về phía trước, cô đành phải buông bàn tay đang che lại cặp mắt xanh lam kia xuống, chống đỡ trên ngực anh, tay phải vẫn bung kín ở ngực, đè lại áo lót đang rơi xuống.

Ngân Hồ nhân cơ hội này, dùng đầu ngón tay cầm lấy dây áo lót của cô, dùng sức kéo ra, trong tiếng kêu sợ hãi của Lâm Gia anh vứt áo lót qua một bên, đến khi thấy được cặp tuyết lê đang nõ rộ trước mặt mình, dù chỉ trong nháy mắt thôi nhưng cũng đã làm anh si mê không ngớt.

Đang cúi người nằm ở cửa phòng tắm, vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên trong, khi Cain nghe được tiếng kêu của Lâm Gia, anh lập tức cả kinh, bật người dậy, dùng sức nện vào cánh cửa, hô to: "Lâm Gia! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải tên hồ hảo sắc kia khi dễ cô hay không?"

Trong phòng tắm truyền đến một trận tiếng nước chảy, ngay lúc Ngân Hồ phát ra một tiếng kêu gào đau đớn, thì giọng nói có chút hốt hoảng của Lâm Gia mới vang lên: "Không có....., không có gì. Anh ấy không có khi dễ tôi, tôi không sao đâu."

Lúc nói lời này, Lâm Gia đang bị Ngân Hồ ôm chặt lấy cùng nhau ngồi trong bồn tắm, toàn thân hai người đều là nước, mà trên người Lâm Gia chỉ còn lại duy nhất một cái quần lót.

Ngân Hồ ôm cô thật chặt, cả người Lâm Gia cũng dán chặt vào ngực anh. Một tay cô chống ở trước ngực Ngân Hồ, một tay khác đang dùng lực niết niết cái lỗ tai tròn của anh, không để cho anh tiếp tục liếm mút bộ ngực của cô.

Lâm Gia nhìn chằm chằm Ngân Hồ, phát hiện trong mắt anh toàn là ý cười nồng đậm, xấu hổ cắn răng nhỏ giọng nói: "Ngân Hồ, anh học xấu! Em đã nói, lúc phụ nữ đang tắm, anh không được nhìn cơ mà!"

Ngân Hồ vô tội nháy nháy mắt, nói năng vô cùng hùng hồn "Hồ không có.....Gia chỉ nói .....Hồ tắm.....Gia không thể nhìn.....Không thể giúp.....Hồ tắm rửa.....Không có nói.....Khi Gia tắm, hồ không thể.....Nhìn." (Anh gian gớm.....nhưng tớ thích)

Lâm Gia tức giận liếc anh một cái, tăng mạnh lực tay: "Rất tốt, anh còn biết ‘cường từ đoạt lý’ nữa hả!"

Ngân Hồ làm bộ ‘ò ồ’ một tiếng, ngửa cổ ra sau, dùng sức lắc lắc cái đầu, cứu lấy tai đáng thương trong tay Lâm Gia ra ngoài.

Anh cúi thấp đầu, cọ tới cọ lui trên bả vai và ngực của Lâm Gia, bàn tay to khê vuốt da thịt bóng loáng mịn màng của cô, thì thào nói: "Người Gia. .... Thật thơm, thật mềm. Hồ. .... Rất thích."

Lỗ tai Lâm Gia ửng đỏ, trên da thịt nổi lên một tầng da gà, trong lòng chột hoảng loạn, kinh nghiệm nhiều năm làm bác sĩ thú y cho cô biết tình huống bây giờ đang cực kì nguy hiểm.

Ngân Hồ là mãnh thú dị biến thành nửa người nửa thú. Hành động của anh đối với mình bây giờ chính là phản ứng bản năng nguyên thủy nhất của giống đực. Nếu không kịp thời ngăn cản hành vi của anh thì rất có thể mình sẽ bị anh “ăn tươi” luôn.

Lâm Gia dùng sức giữ lấy Ngân Hồ, quát nhẹ: "Ngân Hồ không cho phép làm loạn, mau buông em ra!" Ngân Hồ lại cho rằng Lâm Gia đang cùng mình chơi đùa, vui mừng vung loạn cái đuôi, mặc cho cô đầm đã, bàn tay to của anh vẫn tùy ý vuốt ve da thịt trơn mềm trên sống lưng cô, tiếp tục làm nũng, cọ xát lung tung trên người cô.

Sức lực hai người kém quá xa, Lâm Gia hoàn toàn không có biện pháp nào, không thể làm gì khác hơn là nắm lấy cổ áo của anh dùng sức đẩy ra ngoài.

Trong lúc giãy giụa, nút áo trên quần phục của Ngân Hồ không cẩn thận bị cô tháo ra, lộ ra thân thể cường tráng, toàn bộ cơ thể gần như trần truồng của Lâm Gia dán vào phần ngực cũng lồ lộ của Ngân Hồ.

Lâm Gia giãy giụa càng thêm kịch liệt, hai người kẻ nhau càng thêm chặt chẽ, da thịt ma sát lẫn nhau, mồ hôi tương liên lẫn nhau, nhiệt độ phòng tắm cũng ngày càng tăng cao.

Ngân Hồ rõ ràng cảm thấy bụng dưới mình căng thẳng, một loại cảm giác tuyệt diệu như điện giật từ nơi đó truyền khắp tứ chi.

Miệng anh phát ra một tiếng “ừng ực”, hô hấp bắt đầu dồn dập, đôi mắt xanh lam dần dần trở nên sâu thẳm, ánh mắt nóng rực như lửa.

Lâm Gia luống cuống tay chân, muốn kéo quần áo của anh lên, ai ngờ Ngân Hồ hưng phấn gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên buông cô ra, đứng lên nhảy ra khỏi bồn tắm.

Ngân Hồ vốn đã rất ghét mặc quần áo, thấy Lâm Gia nắm kéo quần áo của mình, tưởng rằng cô đã đồng ý cho anh không cần phải mặc loại quần áo vớ vẩn này nữa, nên cực kì vui mừng mà đưa tay xé nát quần áo ở trên người.

Lâm Gia sợ hết hồn, vội vàng nhắm mắt, xoay người lại. Vừa mới xoay người liền nghe được tiếng nước tràn, trên lưng truyền đến nhiệt độ nóng bỏng cùng với xúc cảm bóng loáng, trơn tuột, cả người cô lẫn nữa rơi vào lòng ngực rộng rãi của Ngân Hồ.

Bả vai và cẳng cổ bị đầu lưỡi ẩm áp ẩm ướt liếm láp, mềm mềm ngứa ngáy cực kì khó nhịn.

Lâm Gia không còn chỗ trốn, bất đắc dĩ thở dài một hơi, cũng không có ngăn cản Ngân Hồ thân cận mình nữa.

Có lẽ cô đã hiểu lầm, loại hành động thân mật này của Ngân Hồ là phát ra từ đáy lòng, không hề mang theo nửa điểm tình dục, cứ coi như là anh đang làm nũng với mình đi.

Lâm Gia cố gắng trấn an mình ở trong lòng, chịu đựng từng trận ngứa ngáy trên người, mặc cho Ngân Hồ ôm cô cọ cọ liếm liếm, cô cầm lấy chai dầu gội, cố gắng bình tĩnh gội đầu.

Bọt xà phòng trên đầu Lâm Gia bay vào mắt của Ngân Hồ, một chút cảm giác nhoi nhói truyền đến, Ngân Hồ không thể không tạm thời buông tha việc liếm cọ, giờ tay lên dụi dụi mắt mình.

Nghe được Ngân Hồ phát ra tiếng “ừng ực” khó chịu, Lâm Gia nghiêng đầu nhìn, thấy anh đang cau mày lấy mu bàn tay dụi dụi mắt, mồ hôi chu ra, bộ dáng không thoải mái.

Lâm Gia nhớ tới thành phần hóa học trong xà phòng đối với mắt của động vật kích thích mạnh hơn so với con người, vội vàng xoay cái đầu đầy bong bóng lại, mở vòi sen rửa sạch mắt cho Ngân Hồ.

Cô dùng khăn lông sạch sẽ lau khô nước trên mặt anh, nhìn thấy mắt anh ửng hồng, sống nước mênh mông, có chút đáng thương, không khỏi cười mắng một tiếng: "Đáng đời, xem anh còn dám phá phách nữa hay không."

Ngân Hồ cười ngây ngô, vuốt vuốt mái tóc, duỗi cổ liếm gò má của Lâm Gia một cái: "Gia. .... Tốt nhất, Hồ. .... Không âm ỉ nữa." Anh nghiêng mắt nhìn chai dầu gội mà Lâm Gia đặt ở bên bồn tắm, giờ đuôi “ba” một cái, đánh bay chai dầu gội, nhếch lông mày lên, thờ phỉ phò nói: "Đồ xấu xa!"

Lâm Gia dờ khóc dờ cười, cảm thấy Ngân Hồ như vậy đáng yêu vô cùng.

Chai dầu gội nện vào trên cửa, Cain ở ngoài nghe được tiếng động, đập cửa quát: "Tên Ngân Hồ khôn kiếp kia! Có phải nguoi chiếm tiện nghi của Lâm Gia hay không?! Mau cút ra ngoài ngay cho ta!"

"Cain! Cậu là lỗi cái gì đó?!" Corey trầm mặt đi tới, không vui nhìn Cain" Cậu đã quên nguyên tắc của hộ vệ cận thân rồi hay sao?! Lâm Gia có quyền lựa chọn, cô ấy chọn cùng Ngân Hồ tắm rửa, cậu không thể can thiệp vào."

Cain cũng không phục nói: "Ngân Hồ là nửa thú không có khả năng tự chủ, cũng không phải là hộ vệ cận thân chính thức! Mình lo lắng cậu ta sẽ làm Lâm Gia bị thương!"

Đang đứng trước cửa phòng tắm - Tatu nghe vậy, bất mãn nhìn Cain phun khí, lấp bắp giải thích: "Chúng ta tuyệt đối sẽ không . . . . . Tồn thương Gia!"

Cain chu môi, hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa.

Lâm Gia cuối cùng cũng thành công đuổi Ngân Hồ ra khỏi bồn tắm, lúc này Ngân Hồ cũng rất nghe lời, không có quần lấy Lâm Gia quấy rối nữa. Nhưng anh cũng không chịu đưa lưng về phía cô, nhất định phải nhìn cô chăm chăm mới bằng lòng an phận ngồi yên ở một bên.

Lâm Gia cũng không thể lay chuyển được anh, đành phải vội vàng tắm rửa, cuối cùng cũng không nhìn được ngắm mình trong bồn tắm thư giãn một tí.

Sau khi ăn cơm tối xong, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, Lâm Gia cũng cực kỳ mệt mỏi, vừa gối đầu lên gối liền ngủ thật say. Ngân Hồ và Tatu một trái một phải yên tĩnh nằm ở bên cạnh cô, không lâu sau cũng ngủ say sưa.

Tối hôm đó, hộ vệ cận thân ở lại qua đêm trong phòng của Lâm Gia là Cain. Anh nằm trên tấm đệm được trải dưới đất, đợi sau khi Lâm Gia và bọn Ngân Hồ ngủ thiếp đi, mới mở mắt ra, lặng lẽ đứng dậy, cầm ba lô lên lên lút chạy vào toilet.

Cain đóng cửa lại, bật đèn pin cầm tay lên, ngồi ở dưới đất mở ba lô ra, lấy cái Laptop từ trong đó ra, lại lút lại chôn giấu CD một lúc lâu.

Hai mắt anh tỏa sáng, chọn lựa mấy cái CD bỏ vào máy vi tính quang (optical drive).

Anh liếc môi một cái, đeo tai nghe lên, mắt nhìn chăm chăm những hình ảnh lóe lên trên máy tính, xem đến mê mẩn.

Không bao lâu sau, thân thể Cain căng thẳng, ánh mắt cũng trở nên mê ly ngây ngất, hô hấp từ từ dồn dập.

Theo hình ảnh càng ngày càng kích thích bắn ra bốn phía, âm thanh truyền từ tai nghe càng thêm mê người, mặt Cain cũng càng thêm ửng đỏ, nơi đùi quần cũng nổi lên một cái lều trại cao cao.

Mấy phút sau, anh thật sự không nhìn được nữa, nhanh chóng kéo khóa quần xuống, dục vọng dữ dội bật ra ngoài, ‘đứng’ lên cao cao gần như áp vào trên bụng.

Anh tự tay cầm lấy phần thân nóng bỏng, nơi cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ đè nén trầm thấp, tay chậm chạp bắt đầu luật động lên xuống.

Khoái cảm không ngừng dâng trào, Cain cũng không ngừng thở dốc, ưỡn thẳng người ra, cơ bụng cũng ngày càng căng chặt theo từng động tác càng lúc càng nhanh của anh.

Anh nhú chặt chân mặt, nhìn chăm chăm vào màn ảnh, biểu cảm trên mặt không biết là vui vẻ hay thống khổ, trên trán rỉ ra từng giọt mồ hôi hột, hô hấp vừa gấp lại vừa nặng.

Ngay lúc sắp đạt tới cao trào, thì một đôi lỗ tai nhọn lặng yên không một tiếng động đột nhiên xuất hiện trước mắt anh, bên tai truyền đến giọng nói tràn đầy nghi ngờ của Tatu: "Người ở đây.....Làm gì vậy?"

Cain giật mình, tay thoáng dùng sức, thân thể không ngừng run rẩy, bạch trọc phun ra trong tay anh.

Cain sững sờ ngồi trên mặt đất như quả bóng cao su bị xi hơi, thở hổn hển, một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần.

Anh tháo tai nghe ra, hung hăng nhìn chăm chăm vào Tatu, hạ thấp giọng mắng: "Con mẹ nó, người đi đường thể nào mà không có một tiếng động như ma vậy, hù chết ông đây rồi! Nếu về sau ông đây không ‘dậy’ được nữa, ông nhất định sẽ bẻ gãy cổ của người!"

Tatu hoàn toàn không thèm để ý, ngoắc ngoắc cái đuôi, hít hít cái mũi, nhìn Cain hết sức khăng định nói: "Người. . . . . Động dục rồi."

Người mới động dục, cả nhà người mới động dục! Ông đây là đang phóng thích ‘tiết tố’ bên trong, có biết hay không hả?! Cain liếc mắt, ở trong lòng thầm rủa Tatu.

Anh bật người dậy, vội vàng kéo quần lên, cầm cái khăn lông bị ném trên mặt đất xoa xoa tay. Khi xoay người lại thì đã thấy Tatu ôm máy vi tính ngồi dưới đất, đang rất hứng thú nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

Trên màn hình là hình ảnh đôi nam nữ đang lỏa thể quần chặt lấy nhau, lên lên xuống xuống, âm thanh rên rỉ "um a um a" không ngừng vang lên. Tatu thấy vậy nhìn không chớp mắt, trong miệng phát ra tiếng than “Ừng ực” sợ hãi.

Cain thấy thế, vội vàng đoạt lại máy vi tính: "Con chó ngu ngốc, người không được xem! Có xem người cũng không hiểu!"

Tatu lắc lắc cái đuôi, chỉ vào màn ảnh, nghiêm túc nói: "Ta hiểu, bọn họ chính là.....đang giao phối. Tại sao người.....Thích xem..... Giao phối?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Mặt Cain không đỏ tím không đập, tất máy vi tính, đắc ý nhướn mày nói: "Đã là đàn ông thì phải thích xem cái này, xem phim XXX mới là đàn ông đích thực."

Tatu sờ sờ đầu, mờ mịt nhìn Cain hỏi: "Tại sao vậy?"

Cain thấy anh ngây thơ khờ dại, trong lòng buồn cười, chợt nổi lên ý muốn trêu chọc.

Cain ngồi chồm hóm xuống, vỗ vỗ bả vai Tatu, sờ sờ cằm giả vờ nghiêm túc nói: "Bởi vì có thể từ trong phim X học được rất nhiều ‘kỹ thuật’ mà phụ nữ thích. Nếu nắm giữ thật chắc những ‘kỹ thuật’ này thì tỷ lệ thành công khi theo đuổi bạn đời vô cùng cao."

Tatu tròn tròn cặp mắt, nhích đầu lại gần Cain, tò mò hỏi: "Cái gì gọi là..... ‘Kỹ thuật’? Tu có thể..... Học sao?"

Trong lòng Cain đang cực kì hả hê chống nạnh cười to, vươn tay ôm lấy bả vai Tatu, gật đầu nháy mắt nói: "Đây là ‘kỹ thuật’ cực kì khó học. Không phải ai cũng học được đâu, phải xem người có thiên phú hay không, có hiểu chưa?"

Tatu ưỡn ngực, dong đưa cái đuôi, tự tin nói: "Tu vô cùng..... Thông minh! Có thể..... Học được!"

Trong lòng Cain đã cười đến lăn lộn rồi, anh cố gắng nín cười, tiếp tục trêu chọc Tatu: "Con chó ngu ngốc, rất có chí khí! Người có muốn theo đuổi giống cái làm bạn đời của người không?"

Cặp mắt Tatu sáng lấp lánh, gật đầu như trống bỏi: "Muốn!"

Sau đó lại nghi hoặc nghiêng đầu hỏi: "Học được ‘kỹ thuật’..... Là có thể theo đuổi..... được Gia..... làm bạn đời sao?"

Cain ghen kỉ, chợt cảm thấy có chút buồn bực, khoe miệng cũng nhếch lên không được nữa. Con chó này còn rất thẳng thắn nha, trước mặt anh mà dám nói muốn theo đuổi Lâm Gia làm bạn đời, một chút cũng không coi anh là tình địch, có phải không thêm để anh vào trong mắt hay không?!

Đầu Tatu lại nghiêng thêm một chút, hình như đã nghĩ tới điều gì, vui vẻ nói: "Tu không học, Gia cũng đã rất..... Thích tu..... Người có học..... ‘kỹ thuật’, Gia..... Cũng..... Không thích người."

Cain cảm thấy rất khó chịu khi bị tình địch khinh miệt sâu sắc như vậy, trong lòng càng nghĩ càng không thoải mái, quyết định hung hăng đùa bốn con chó thối này, sau đó giọng nói cũng trở nên cứng rắn: "Nếu học, khi theo đuổi bạn đời còn có tỷ lệ thành công, nhưng không học thì chắc chắn sẽ thất bại!"

Tatu suy nghĩ một hồi lâu, sau đó ưỡn ngực thẳng lưng, dùng sức vẫy đuôi “ba” một cái, nghiêm túc gật đầu: "Tu..... Đã biết, Tu..... Muốn học, người..... Dạy Tu đi!"

Cain liếc xéo Tatu một cái, nheo mắt lại: "Muốn ta dạy cho người cũng được thôi nhưng người dùng thứ gì để trao đổi đây?"

Tatu gãi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó nhìn Cain rất thành thật trả lời: "Tu không có..... Gì hết..... Nhưng người..... Nhất định phải..... Dạy cho Tu!"

Cain giận đến tròn trắng mắt, con chó thối này chỉ muốn có lợi thôi, đồ nửa người nửa thú chết tiệt!

Anh xấu hổ, giận dữ nhưng đồng thời cũng có một loại cảm giác tự hào dâng lên từ đáy lòng.

Tuy nói kinh nghiệm XX của anh cũng rất ít, ít đến mức chỉ một bàn tay cũng có thể đếm được số lần, nhưng dù thế nào đi nữa cũng tốt hơn con cẩu ngu ngốc và con hồ háo sắc kia nhiều. Con người trong lúc ‘ây ấy’ thích so cái gì nhất? Năng lực X, kỹ thuật X hay kinh nghiệm X! Nếu không có kinh nghiệm thì chính là đối tượng bị người ta khinh bỉ!

"Vậy ta học!" Tatu thấy Cain thật lâu không lên tiếng, hí mắt cười như không cười, không biết đang suy nghĩ cái gì, có chút gấp gáp đẩy đẩy anh: "Nhanh lên một chút dạy..... Tu đi!"

Tatu dưới tình thế cấp bách hoàn toàn quên mất mình có bao nhiêu sức lực, Cain đứng không vững, ngã ra sau, lao đảo một cái, mông đã đặt trên mặt đất, lưng đụng vào bốn tấm thật mạnh, đau đến mức anh nhe răng nhếch miệng, ngũ quan nhàn thành một đoàn.

Anh sợ đánh thức người ngoài cửa, cố gắng nín thở, mới không vì đau đớn mà kêu thành tiếng.

Tatu sừng sốt, nghi ngờ nhìn nhìn tay mình, sau đó ngẩng đầu nói: "Người thật yếu....."

Một lần nữa, Cain lại bị kỳ thị sâu sắc, giận đến mắt bốc lửa, nhưng lại không thể lớn tiếng mắng Tatu.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, Cain sợ đánh thức Lâm Gia và Ngân Hồ nên cuống quýt đứng dậy che miệng Tatu lại, làm một động tác im lặng.

Anh vênh tai dán vào cửa toilet, khẩn trương nghe ngóng một hồi lâu, xác định không có ai thức giấc, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cain đề đầu Tatu xuống, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói: "Ta dạy cho người là được, đừng lên tiếng, chúng ta đi xuống lầu dưới."

Anh nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bỏ vào ba lô trên lưng rồi mới mở cửa, lộ ra nửa bên đầu, mượn ánh sáng yếu ớt, đảo mắt nhìn nhìn. Chỉ thấy trên người Lâm Gia đang bọc một tấm chăn mỏng, an tĩnh ngủ trên giường, thế nhưng lại không thấy bóng dáng của Ngân Hồ đâu.

Sau đó Cain toát ra mồ hôi lạnh, nuốt nước miếng một cái, đang muốn lùi về phía sau thì trước mặt anh bỗng nhiên xuất hiện một cái đuôi đầy lông đang vận vận uốn éo, tiếp đó một mái tóc bạch kim như thác nước trút xuống trước mắt Cain.

Ngân Hồ nghiêng nghiêng cái đầu, cúi người đi về phía Cain, thiếu chút nữa chớp mũi đụng chớp mũi, một đôi mắt lóe ra ánh sáng xanh lam trong bóng tối nhìn anh chăm chú.

Cain bị dọa sợ đến thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, anh nhìn chằm chằm Ngân Hồ, đầu óc trống rỗng.

Ngân Hồ lắc lắc lỗ tai, nhếch miệng cười một tiếng, đưa ra một bàn tay bóp chặt lấy cổ của Cain, cái tay còn lại thì bịt lấy miệng anh, ghé vào bên lỗ tai anh, nhẹ giọng nói: "Hồ đã.....Nghe hết rồi, Hồ cũng.....Muốn học!"

Cain bị anh bịt kín miệng thiếu chút nữa hít thở không thông, sợ đánh thức Lâm Gia nên cũng không dám phản kháng, chỉ trợn trắng mắt, bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Ngân Hồ buông tay ra, vui vẻ đến lỗ tai cũng run run. Sau khi ổn định lại hô hấp, Cain vội vàng kéo anh vào trong cửa.

Ngân Hồ hưng phấn lắc lắc cái đuôi, thúc giục nói: "Bây giờ..... Học liền đi, học..... Ở đây." Lâm Gia ở một mình trong phòng không thể không có ai bảo vệ, cho nên không có cách nào khác ngoài việc ở trong toilet học chuyện XX.

Phòng tắm không lớn, bị một người hai thú chen lấn chật chội. Nhìn khát vọng "học tập" của hai thú đang bùng cháy mãnh liệt, khoe miệng Cain giật giật. Đêm hôm khuya khoắt, một người đàn ông dạy hai tên nửa thú giống đực 'học tập' các kiến thức XX, tình huống này, thật con mịa nó quá bị ối rồi!

Cain vẫn có chút chần chừ, thật vất vả mới làm cho Lâm Gia thay đổi cái nhìn đối với anh, ngộ nhờ bị Lâm Gia phát hiện, anh dám truyền thụ văn hóa phẩm đồi trụy cho hai đầu mãnh thú ngây thơ này, thì hình tượng bấy lâu nay anh cố gắng gầy dựng sẽ hoàn toàn đổ vỡ hết.....

Ngân Hồ cũng mặc kệ Cain đang lo lắng cái gì, nhỏ giọng thúc giục anh: "Mau lên.....Bắt đầu đi."

Cain thàn thán một tiếng, đã sớm biết hai người này cố chấp, nên anh cũng không có rảnh mà đi đùa bọn họ đâu. Ngân Hồ và Tatu, ai anh cũng không trêu được, không thể làm gì khác hơn là tự nhận mình xui xẻo.

"Không được phát ra bất kỳ tiếng động nào, nếu không sẽ làm cho Lâm Gia tỉnh giấc." Cain dặn dò, suy nghĩ một chút lại nhấn mạnh một câu: "Phụ nữ không thích đàn ông 'nghiên cứu' mấy chuyện này, cho nên chúng ta chỉ có thể len lén làm, có hiểu hay không?"

Ngân Hồ nghiêng đầu, bày ra bộ dáng không hiểu: "Tại sao.....Không thích?"

Cain bị anh hỏi đến cứng họng, trừng mắt quát nhỏ: "Nếu muốn học thì không được nói hỏi nhiều!"

Ngân Hồ và Tatu ngồi xếp bằng trên mặt đất, Cain xụ mặt xuống, lấy VCD số lượng hạn chế từ trong ba lô ra, lựa chọn một hồi mới bỏ vào máy vi tính quang (optical drive), đưa hai cái tai nghe cho ngân Ngân Hồ và Tatu: "Uhm, bây giờ là 'kiến thức nhập môn', yên tĩnh xem, không được lên tiếng!"

Tatu đã từng thấy qua Cain sử dụng tai nghe như thế nào, nhận lấy nhét vào trong lỗ tai mình. Hai ngón tay Ngân Hồ cầm tai nghe nhỏ, theo bản năng, chuẩn bị đưa vào trong miệng, khoe mắt liếc thấy Tatu nhét tai nghe vào lỗ tai, liền làm theo Tatu.

Trên màn hình máy vi tính xuất hiện một người đẹp đáng người duyên dáng yếu điệu, cô ta nằm nghiêng trên giường nước to lớn, bày ra một tư thế kêu gọi mê người vô cùng. Trên người cô ta mặc một cái áo sơ mi to của đàn ông, chỉ cài vài nút áo, dưới vạt áo lộ ra một đôi chân thon dài trắng như tuyết.

Một người đàn ông cao lớn đi tới cạnh giường, cô gái nhìn thấy anh ta liền tươi cười quyến rũ, tay thon từ từ cởi nút áo, cởi chiếc áo sơ mi ra.....

Trong tai nghe, truyền đến từng trận tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ của đôi nam nữ đang tiến hành 'chiều sâu kết hợp', mắt Ngân Hồ và Tatu càng không ngừng nhấp, nín thở mà quan sát.

Màn ảnh phản xạ ra ánh sáng chiếu vào trên mặt hai thú, không lâu sau gò má Ngân Hồ và Tatu đồng thời ửng đỏ, cặp mắt vốn có chút mờ mịt dần dần trở nên sáng ngời.

*****

Kiều An mở mắt, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau khi xác định những người khác đã ngủ say, liền lặng yên không một tiếng động đứng dậy, xuống lầu chạy ra ngoài cửa, nhìn trái phải trước sau một chút, xác định không có người nào phát hiện, hẩn mới nhanh chóng đi vào trong hẻm đối diện.

Tránh thoát hai đội binh lính tuần tra, Kiều An thuận lợi chạy vào một tòa nhà bỏ hoang không nóc, bị tổn hại không chịu nổi ở đầu hẻm.

Hắn ẩn thân ở trong nhà hoang, sau một hồi chờ đợi, chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng đi vào.

Người nọ còn chưa có đứng lại, trên cổ liền có kẻ một thanh dao găm mạnh như băng, lưỡi dao sắc bén dán chặt tại động mạch cổ của hắn, chỉ cần hắn hơi động một chút thì mạch máu sẽ bị cắt vỡ ngay lập tức.

Thân thể người nọ cứng đờ, sau đó liền thả lỏng, nhỏ giọng nói: "Thượng tá Kiều An, không cần phải như vậy chứ, chúng ta là đồng bọn cùng hợp tác mà." Nói xong, giờ tay lên muốn đẩy thanh dao găm gác ở trên cổ ra.

Kiều An cầm thanh dao găm thoáng dùng sức, khiến cho hắn dừng lại động tác, hạ thấp giọng lạnh lùng nói: "Câm miệng, tôi không phải đồng bọn của cậu."

Người đàn ông thả tay xuống, cười nhạt nói: "Thế nào? Chuyện đã đến nước này, thượng tá còn cho rằng mình còn có thể tiếp tục ở lại quân đội Liên Bang sao? Tính lại đi, bây giờ anh đã là kẻ phản bội Liên Bang rồi, ngoại trừ gia nhập với chúng tôi, anh không còn con đường nào khác đâu."

Thân thể Kiều An căng cứng, trong lòng không rõ là tư vị gì. Nếu như không phải là vì mong muốn của Tân Hiểu, hắn làm sao lại cam tâm tình nguyện tự hủy hoại tương lai của bản thân, làm ra chuyện phản bội Liên Bang.

Kiều An rất rõ ràng Hoffman đã bắt đầu hoài nghi mình, chỉ sợ sau khi đến thủ đô, Hoffman sẽ nghĩ biện pháp giam lỏng hắn, triển khai điều tra, hắn sống hay chết không sao cả, nhưng Tân Hiểu tuyệt đối không thể có chuyện gì được, cho nên hắn phải làm xong chuyện này trước khi quân đoàn đến thủ đô.

Kiều An chậm rãi thu hồi dao găm, người nọ sờ sờ cổ mình, cười nhẹ nói: "Thật may là không có bị thương, nếu không ngày mai bị người khác nhìn thấy cũng không biết làm sao mà ăn nói." Người đàn ông xoay người lại, trong bóng tối không nhìn thấy rõ được dung mạo của hắn.

Kiều An cau mày nói: "Các người lần trước gây ra động tĩnh lớn như vậy, thế mà hành động lại thất bại hoàn toàn, thiếu chút nữa còn làm tôi bại lộ. Thật vất vả, tôi mới có thể hộ tống Ngân Hồ ra ngoài, kết quả lại không thấy bóng dáng người phụ trách tiếp ứng đâu, hại tôi 'kiếm củi ba năm thiêu một giờ'. Đây chính là thành ý của Roddy Elias sao? Dưới tay hắn đều là một đám phế vật!"

Thanh âm người nọ cũng mang theo tức giận: "Thượng tá Kiều An, nói chuyện khách khí một chút đi! Người mà căn cứ phải đến tiếp ứng đột nhiên bị một đám zombie công kích, trong đó còn có hai con zombie Douma, bọn họ tất cả đều chết hết! Lúc ấy, đội ngũ tập kích đang công phá phòng tuyến của Quân Đoàn Đặc Chung, ai ngờ lại dẫn đến zombie và một đám mãnh thú dị biến, may mắn kịp thời rút lui mới bảo vệ được phần lớn tính mạng của các anh em. Chúng tôi là phế vật sao? Nếu không phải có hai con mãnh thú dị biến, anh cho rằng mình còn có thể sống sót sao?"

Kiều An đột nhiên cảm thấy giọng nói của người này có chút quen tai, nhưng không nghĩ ra đến tột cùng là người nào.

Hắn chờ một chút, rồi móc ra một thời phát sáng, muốn nhìn rõ bộ dáng của người nọ một chút nhưng lại bị ngăn cản, chỉ nghe người kia cười thầm nói: "Thượng tá không phải không biết ánh sáng sẽ đưa lính tuần tra tới ư? Đừng nóng vội, anh sớm muộn gì cũng sẽ biết tôi là ai."

Kiều An hừ lạnh một tiếng, đem thời phát sáng thu hồi: "Quân Đoàn Đặc Chung sẽ dừng lại nghỉ ngơi và hồi phục ở thành phố York khoảng ba ngày, đây là một cơ hội tốt."

Người kia nói: "Thành phố York có quân đội trấn thủ khá nhiều, đề phòng nghiêm ngặt, nếu muốn xuống tay thì tương đối khó khăn."

Kiều An cũng không để tâm lắm: "Tôi lại cảm thấy đây là một cơ hội tuyệt hảo. Quân đoàn lợi hại nhất của khu C8 chính là Đoàn Độc Lập cách thành phố York không xa, hiện đang ứng phó với zombie và người của các người, quân đội trấn giữ trong thành hầu hết đều là thủ hạ của Liệt Minh Uy, lực chiến đấu bình thường, căn bản không làm được trò trống gì, khó giải quyết nhất chính là hai con mãnh thú kia. Nhưng tôi nhận được tin tức, nói bọn họ cũng có nhược điểm, hình như cũng không có khó đối phó như trong tưởng tượng."

Người nọ trầm ngâm một chút, hỏi: "Vậy anh định làm gì?"

*****

VCD vẫn còn đang phát ra hình ảnh thì vẻ mặt Ngân Hồ chợt trở nên kì lạ, không lâu sau anh dờ đi tầm mắt, rũ mắt xuống, cặp mắt híp lại, mày rậm vặn thành hình chữ 川, miệng ním chặt thành một đường thẳng, trên mặt và cần cổ cũng chảy đầy mồ hôi, thân thể run rẩy nhẹ, bộ dáng hình như đang cực kì khó chịu.

Cain phát giác ra sự khác thường của anh, khó hiểu hỏi: "Sao vậy? Không thích xem nữa à?"

Vừa dứt lời, thân thể Ngân Hồ đột nhiên kịch liệt chấn động, suy sụp ngã trên mặt đất. Anh càng ngày càng không khống chế được thân mình đang co rút run rẩy kịch liệt, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp dồn dập, dường như đang phải chịu đựng một loại thống khổ cực lớn.

Cain giật mình, nhảy dựng lên vọt tới bên cạnh Ngân Hồ, hô to "Này!" Lâm Gia bị tiếng la của Cain làm tỉnh giấc, cô vội vàng đứng dậy, thấy Cain và Tatu đang mang Ngân Hồ từ trong phòng tắm ra, đặt vào chăn đệm trải dưới đất.

"Ngân Hồ!" Lâm Gia kinh hãi, xông tới kiểm tra tình trạng của Ngân Hồ, phát hiện nhiệt độ cơ thể anh đang tăng cao, nóng đến phỏng tay, thân thể co rút không ngừng, gọi mãi cũng không tỉnh lại.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Gia bắt lấy cánh tay Cain, gấp gáp hỏi.

Cain cũng nóng nảy mà lắc lắc đầu: "Không biết! Đột nhiên cậu ta trở nên như thế!" Anh vừa nói xong thì Tatu đang đứng ở một bên cũng chợt phát ra một tiếng kêu "ùng ực" đau đớn, sau đó ầm ầm ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Corey và Healy vừa vọt vào phòng, thấy tình hình trước mắt như thế, trong lúc nhất thời cũng kinh hãi, sững sờ một lúc lâu.

Lâm Gia cắn chặt môi dưới, áp chế lại hoảng hốt đang dâng lên trong lòng, hung hăng đẩy Cain một cái: "Nhanh đi tìm Hoffman tới đây!"

Cain mới lao xuống lầu, liền nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Lâm Gia: "Trời ạ! Đây là xảy ra chuyện gì vậy?!"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Không tới 10 phút sau, Cain đã cùng Hoffman chạy về. Bên kia sớm đã có thủ vệ khu C8 báo cho Liệt Minh Uy biết, hai nhóm người gần như chạy tới cùng một lúc.

Cain dẫn đầu xông lên lầu, khi anh nhìn thấy hồ trắng nhỏ và chó sói con đang cuộn tròn rúc vào trên giường hôn mê bất tỉnh thì kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa cảm rớt xuống đất.

Lâm Gia nhúu chặt chân mày, ngồi ở bên giường, lo lắng dịu dàng vuốt ve cơ thể đang run rẩy của hai con thú nhỏ.

Hai mắt Cain mờ mịt nhìn Corey đang cố gắng bình tĩnh đứng ở bên giường, chỉ vào con hồ trắng nhỏ đang ngủ mê man, môi run rẩy, lưỡi liú lại hỏi: "Đây đây đây.....là là.....Có chuyện gì đã xảy ra?"

Corey lắc đầu một cái, sắc mặt cũng rất khó coi: "Mình cũng không rõ lắm. Cậu mới vừa rời khỏi, bọn họ liền biến thành bộ dáng thú con....."

"Đây là do dị biến nửa thú không hoàn toàn mà sinh ra phản ứng bài xích. Bọn họ duy trì hình dạng nửa người nửa thú hao tổn quá nhiều năng lượng, sẽ khiến cho cơ thể suy kiệt nhanh chóng, cho nên lần này mới biến thành hình dạng thú con để giảm bớt gánh nặng." Hoffman tiếp lời nói, trên vai anh đeo một hòm thuốc chữa bệnh, bước nhanh đi vào cửa, đi theo phía sau hai người còn có nhóm quan chấp pháp và nhóm người của Liệt Minh Uy.

Lâm Gia đau lòng, sờ sờ lỗ tai nhện đang cụp xuống của Tatu, thân thể của anh nóng rực như bàn ủi, ngay cả lỗ tai cũng nóng đến phỏng tay.

Nghe được lời nói của Hoffman, cô liền vội vàng đứng dậy hỏi: "Thượng tá Hoffman, trước kia anh từng nói tình trạng cơ thể của mãnh thú dị biến rất không ổn định, sẽ trở nên cực kì yếu ớt, có phải cũng giống như tình trạng bây giờ không?"

Hoffman cau lại đôi mày thanh tú: "Cũng không khác biệt lắm đâu. Nhưng tình trạng của Ngân Hồ và Tatu còn nghiêm trọng hơn so với dự đoán của tôi, bọn họ thể mà lại sinh ra phản ứng bài xích nhanh như vậy. Theo tôi suy đoán, nguyên nhân có thể là do lúc thân thể bọn họ còn chưa hoàn toàn dung hợp với virus zombie cấp thấp, liền hấp thu thêm virus của zombie cấp cao, vì thế mới xuất hiện tình trạng như vậy."

Lâm Gia nhìn chằm chằm Hoffman, rất muốn hỏi anh vì sao lại biết được rõ ràng như thế, có phải mãnh thú dị biến là kết quả của việc thí nghiệm hay không?

Hoffman từ nét mặt của Lâm Gia mà nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, anh rủ mắt xuống, đi về phía Lâm Gia, thoáng nhìn cô, thì thầm nói: "Tất cả chỉ vì sinh tồn....." Giọng nói rất nhỏ, chỉ có anh và Lâm Gia mới nghe thấy được.

Cô ngẩn người ra, nắm chặt tay, ngực dâng lên một cảm giác đau đớn. Vì sinh tồn.....Những lời này của Hoffman đã chứng thực suy đoán trong lòng cô.

Hoffman để hòm thuốc chữa bệnh lên trên giường, phát tay ý bảo mọi người tránh ra.

Anh mang bao tay plastic vào, mở hòm thuốc chữa bệnh, lấy dụng cụ y tế đặc chế ra, kiểm tra đơn giản cho cơ thể hai thú nhỏ một lần.

Lâm Gia thận trọng, chú ý cẩn thận tới quá trình kiểm tra, về mặt Hoffman mặc dù nghiêm túc nhưng trong mắt mơ hồ đã lộ ra một chút hưng phấn, tựa như chuyện anh mong đợi từ lâu đã thật sự xảy ra.

Cô nhúu mày một cái, cố gắng đè xuống cảm giác tức giận đang trào lên, dời tầm mắt đi, không nhìn anh nữa, chỉ đem lực chú ý của mình đặt lên thân thể đang sốt cao đến hôn mê bất tỉnh của hai thú nhỏ.

Cô chưa bao giờ thống hận sự bất lực của mình như lúc này. Cô đã từng tự tin rằng cô có thể bảo vệ bọn Ngân Hồ dưới đôi cánh của mình, không để cho họ phải chịu bất kì thương tổn nào dưới bàn tay của những kẻ săn trộm. Mà bây giờ, cái gì cô cũng không làm được, cũng không nắm được bất cứ

tin tức nào. Cô thật là vô dụng, chỉ có thể trơ mắt đứng ở một bên, nhìn những người mà mình quan tâm lần lượt chịu đựng sự giày vò, thống khổ.....

Hoffman rất nhanh đã kiểm tra xong, thấy hai hàng lông mày của anh đang nhíu chặt, Lâm Gia sốt ruột hỏi: "Thượng tá, Ngân Hồ và Tatu đang trong tình trạng nguy hiểm sao?"

Hoffman cũng không nhìn cô, vừa dọn dẹp dụng cụ vừa nói: "Tình trạng không tốt lắm, lập tức đưa bọn họ lên xe y tế tiếp nhận trị liệu. Trên xe có thiết bị tối tân và dược phẩm, nhất định sẽ có lợi cho bọn họ."

Lâm Gia nghe vậy, vội thỉnh cầu: "Có thể cho tôi đi cùng với họ được không?"

Liệt Minh Uy cau mày nói: "Quý cô Lâm Gia, cô ở lại nơi này thì an toàn hơn, không cần đi theo....."

"Không thành vấn đề, cô có thể đi cùng bọn họ." Hoffman rất dứt khoát cắt đứt lời nói của Liệt Minh Uy, hoàn toàn không thèm để ý đến sắc mặt đang trở nên vô cùng khó coi của hắn.

Lâm Gia vội vàng tìm ra hai cái chăn mỏng sạch sẽ, quấn quanh Ngân Hồ và Tatu, cô ôm lấy Tatu giao cho Cain, còn bản thân mình thì ôm chặt Ngân Hồ vào trong ngực. Trong tất cả các quân nhân, chỉ có Corey và Cain là cô có thể tin tưởng.

Hoffman từ từ đi tới bên cạnh Lâm Gia, khi cô ngẩng đầu nhìn về phía anh thì khóe môi Hoffman cong lên một nụ cười nhạt, giễu cợt nói: "Quý cô Lâm Gia, cô nên cảm thấy may mắn là trong những ngày qua, đầu óc cô không đại đột mà tìm cơ hội cho Ngân Hồ và Tatu rời đi."

Sắc mặt Lâm Gia hơi trầm xuống, rũ xuống mi mắt, im lặng gật đầu một cái, lông mi dài đậm che kín cảm xúc lộ ra trong mắt cô.

Hoffman thấy cô trầm mặc, mấp máy môi mỏng, trong mắt xẹt qua một tia hối tiếc, anh không có tiếp tục giễu cợt cô nữa, cúi đầu xoay người tránh ra.

Trong phòng đột nhiên có hơn mười người quân nhân xông vào, Riva chỉ có thể đứng ở ngoài cửa.

Anh thật sự không có cách nào chen vào, ảo não dậm chân, chỉ đành phải dựng lên lỗ tai nghe Corey và Liệt Minh Uy thương lượng, phái những người kia đi trước bảo vệ Lâm Gia.

Bà vai đột nhiên bị người vỗ nhẹ, Riva quay đầu nhìn lại, thấy là Mike, vội vàng nói: "Trưởng quan, vừa rồi cậu đã đi đâu vậy? Minh tinh lại không nhìn thấy cậu."

Mike cau mày vuốt vuốt bụng, trên mặt còn mang theo vẻ khổ sở: "Ngủ thẳng đến nửa đêm, bụng đột nhiên có chút không thoải mái, mình đã đi toilet mấy lần rồi. Chắc tại cơm tối đưa muối quá cay, dạ dày của mình lại không được tốt lắm, cho nên mới không thoải mái."

Anh ta rướn cổ lên, liếc mắt nhìn vào trong phòng, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Riva vội vàng nhỏ giọng nói: "Hai tên nửa thú kia không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên biến thành bộ dạng thú con, làm kinh động đến mọi người."

Mike giật nảy người: "Biến thành thú con?! Tại sao có thể như vậy?"

"Thượng tá Hoffman nói cái gì mà phản ứng bài xích. Tình hình dường như thật nghiêm trọng, hai tên nửa thú kia đang trong tình trạng nguy hiểm." Riva gãi gãi đầu, cố gắng nhớ lại lời mà Hoffman đã nói: "Thượng tá Hoffman muốn mang hai nửa thú về xe y tế, Lâm Gia cũng đi theo cùng. Thượng tá Corey đang sắp xếp người đi theo, phụ trách bảo vệ an toàn cho bọn họ. Trưởng quan, cậu cùng cấp bậc với Corey, tất cả chúng ta đều là hộ vệ cận thân của Lâm Gia, tại sao mỗi lần anh ta đều không cho chúng ta đi theo cô ấy vậy?"

Mike cười vỗ vỗ bà vai anh: "Yên tâm, lần này cậu không cần sợ Corey sẽ loại bỏ chúng ta." Nói xong liền đi về phía Corey.

Hơn 10 phút sau, Ngân Hồ và Tatu đều được đưa vào xe y tế. Trừ Lâm Gia ra, bên cạnh còn có Corey và Cain, những quân nhân còn lại đều canh giữ ở bên ngoài xe.

Trước đó, nhân viên y tế đã nhận được tin tức nên mọi việc trên xe đều được chuẩn bị kỹ càng. Hai nhân viên y tế ôm lấy Ngân Hồ và Tatu vào phòng phẫu thuật, đóng lại cửa kính, ngăn cách Lâm Gia và đám người bên ngoài, kéo rèm lên.

Hoffman nhanh chóng thay trang phục vô khuẩn, mang bao tay và khẩu trang vào. Anh cẩn thận lấy một hộp thủy tinh chân không từ bên trong tủ lạnh ra, mở hộp lấy ra một ống dịch màu tím.

Hai vị quan chấp pháp khác bị hành động của Hoffman dọa sợ hết hồn, hai người nhìn nhau, một người trong đó lấy hết can đảm đi tới trước mặt anh, nhẹ giọng nói: "Trưởng quan, chẳng lẽ anh định tiêm cho hai nửa thú này.....virus của zombie Douna? Cơ thể bọn họ đang cực kỳ suy yếu, sợ rằng sẽ không chịu nổi mất."

Về mặt Hoffman vẫn không thay đổi: "Nếu không tiêm virus của zombie Douna vào thì trong vòng 24h, toàn bộ nội tạng của bọn họ sẽ bị thôn phệ (cắn nuốt) mà hư tổn nghiêm trọng, suy kiệt mà chết, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, có lẽ có thể cứu sống được."

"Nhưng mà....."

"Các người còn có biện pháp tốt hơn sao?" Hoffman ngược mắt, cặp mắt màu lục lạnh lùng như băng.

Nhóm quan chấp pháp thấy thế cũng không dám nhìn thẳng, ríu rít cúi đầu xuống, mặc dù vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng không dám nhiều lời nữa.

Hoffman xoay người, liếc mắt nhìn thú con trên bàn mổ, lại nhìn ống tiêm trong tay một chút, hít sâu một hơi, tựa như đang tự trấn an mình, nhỏ giọng nói: "Vaksin của virus Douma đã được cải thiện nhiều lần, ngày trước thất bại không có nghĩa là sau này cũng sẽ thất bại. Thời gian đầy mạnh dạn biến hoàn toàn mặc dù sớm hơn dự định một chút, nhưng nói không chừng Ngân Hồ và Tatu có thể vượt qua được....."

Chất lỏng màu tím từ từ rót vào trong mạch máu của Ngân Hồ và Tatu, Hoffman rút ống tiêm ra, ném vào thùng rác, dặn dò bác sĩ trưởng: "Nghiêm mật theo dõi trong 48 giờ, nếu xuất hiện tình trạng suy kiệt thì lập tức báo cho tôi biết."

Anh vừa mở cửa đi ra ngoài, Lâm Gia liền vọt đến: "Tình trạng của Ngân Hồ và Tatu như thế nào rồi?"

Hoffman cởi trang phục vô khuẩn ra, sắc mặt lạnh nhạt nói: "Trước mắt, tạm thời không có nguy hiểm gì, tôi đã tiêm thuốc cho bọn họ, kế tiếp phải xem khả năng chịu đựng của bọn họ thôi."

Tâm Lâm Gia căng thẳng, bật thốt lên: "Anh đã tiêm thuốc gì vào người bọn họ?"

Hoffman nhú lại lông mày, nhìn cô chăm chú, trầm mặc một hồi mới nói: "Virus của zombie Douma."

Lâm Gia lấy làm kinh hãi, mà đứng ở sau lưng cô, mặt của Corey và Cain đều đã biến sắc. Virus của zombie cao cấp Douma, không giống với virus của zombie bình thường, lây nhiễm qua vết thương. Cho dù cơ thể không có miệng vết thương, loại virus này cũng có thể trực tiếp thấm vào da thịt ăn mòn thân thể. Da thịt chỉ cần tiếp xúc một chút với loại virus này thì trong vòng 48 giờ ủ bệnh sẽ biến thành zombie, vô cùng đáng sợ.

Ngay lúc Lâm Gia đang muốn hỏi thăm cẩn thận thì ngoài xe chợt truyền đến tiếng la hét và tiếng súng kịch liệt.

Corey vọt tới cửa xe, gờ súng cảnh giác, lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, bên hông vang lên âm thanh của bộ đàm, truyền tới giọng nói tức giận của Liệt Minh Uy: "Thượng tá Corey, phát hiện có khoảng 30 con zombie đột nhiên tập kích chúng ta. Thật không biết, chúng nó làm thế nào tránh thoát vòng phòng ngự mà vào tới đây. Tôi đã điều động sư đoàn bọc thép tới, tạm thời các người cứ thành thật mà ở trong xe, đừng ra ngoài, không cần phải lo lắng!"

Corey mở cửa xe, ra lệnh cho Healy đang canh giữ ở ngoài xe vào, lại ngăn cản Mike và Riva cũng đang muốn lên xe.

"Các người không cần lên, xe không chứa được nhiều người như vậy." Không đợi Mike phản ứng, anh đã đóng cửa xe lại.

Corey còn chưa kịp sắp xếp xong thì mọi người liền nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng bom đạn mãnh liệt và tiếng nổ của xe tăng.

Bộ đàm bên hông Corey lại vang lên lần nữa, bên trong truyền ra giọng nói đang cực kỳ tức giận của Liệt Minh Uy: "Đáng chết! Roddy Elias chỉ huy đoàn xe tăng bọc thép Tập Phong vọt vào thành phố York rồi! Xem ra đám người ở chiến địa đã thất thủ, Đoàn Độc Lập này thật vô dụng!"

Sắc mặt đám người Corey đều biến đổi, thế lực của Roddy Elias có ba chi đội tinh nhuệ, một trong số đó là Quân đoàn xe tăng bọc thép Tập Phong, có thể dễ cho Roddy Elias chịu phái ra đội ngũ tinh nhuệ đánh bất ngờ thành phố York như vậy, mục đích của bọn họ nhất định không chỉ đơn giản chiếm đoạt nhiệm vụ của thành phố York.

Corey quay đầu nhìn về phía Hoffman, phát hiện trong mắt đối phương cũng nồng đậm nghi ngờ giống như anh, liền nói thẳng: "Thượng tá có cảm thấy bọn cướp của Roddy Elias luôn xuất hiện rất đúng lúc hay không?"

Về mặt Hoffman trở nên nặng nề, vuốt cằm nói: "Trong quân đội còn có nội gián của Roddy ả núp."

Corey tiếp tục truy hỏi: "Anh đã có được manh mối nào chưa?"

Hoffman trầm mặc mấy giây, lắc đầu một cái: "Tôi chưa thể xác định là người nào, nhưng trong Quân Đoàn Đặc Chung chắc chắn có nội gián, mục đích của bọn họ là Ngân Hồ và Tatu."

Bên ngoài, tiếng súng đạn đã ngày càng dày đặc, tiếng kêu của zombie cũng càng lúc càng gần.

Cain mắng một tiếng 'mẹ nó', cầm súng tiến lên: "Trường quan, để cho mình ra ngoài dọn dẹp bọn khốn này!" Vừa nói dứt lời, thân xe đột nhiên lắc lư kịch liệt, giống như là có vật gì đó nặng nề đụng vào.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Ngoài xe vang lên một hồi tiếng súng và tiếng bom đạn kịch liệt, liên tục trong thời gian ngắn, rất nhanh liền dừng lại, tiếng va chạm kim loại khi viên đạn bắn trúng buồng xe lúc này phát ra, dường như vẫn còn vang vọng ở bên tai mọi người.

Những nhân viên y tế bị dọa, sợ đến nỗi ôm đầu, nằm úp sấp trên mặt đất, cho dù tiếng súng không còn vang lên nữa, nhưng thân thể bọn họ vẫn run lẩy bẩy.

Corey lật cái giường xếp lên, nửa ngồi trên mặt đất, thân thể tựa trên miếng sắt thật dày, ôm lấy Lâm Gia, bảo hộ ở trong ngực.

Tiếng súng qua đi, Corey đứng lên, thoáng buông cánh tay ra, nhưng vẫn nửa ôm Lâm Gia như cũ, cúi đầu nhìn cô hỏi: "Cô có sao không?"

Lâm Gia lắc đầu một cái: "Không sao."

Tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến, Cain dán người vào cửa, một tay cầm súng, một tay đặt trên tay cầm, cũng không mở cửa.

Chỉ nghe thấy giọng nói lo lắng của Mike ở bên ngoài: "Là tôi! Mở cửa nhanh lên!"

Cain thấy Corey gật đầu mới mở cửa xe, để Mike đi vào.

Một phen ác chiến khốc liệt khiến khắp người Mike đều là bụi bặm, trước ngực anh ta đeo một cái ống nhôm hồng ngoại: "Chúng tôi mới vừa đánh lui hơn 10 con zombie! Vừa rồi tôi nhìn qua ống nhôm thấy zombie không ngừng tụ tập ở đây, trong đó còn có một con zombie Mammon cao cấp. Có khả năng chúng nó sẽ tấn công lần nữa! Phải lập tức rút lui khỏi chỗ này, tốt nhất là lui đến thành trấn phía Tây. Bây giờ, quân của Liệt Minh Uy đang tác chiến cùng bọn cướp ở đó, hỏa lực của bọn họ mạnh hơn chúng ta nhiều, hai chi đội liên hiệp nhất định có thể đối phó được bầy zombie và bọn cướp sa mạc!"

Corey không có lập tức trả lời, anh gọi Cain và Healy xuống xe, kiểm tra mức độ thương vong.

Cain rất nhanh đã trở về xe, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Có năm chiến hữu đã hy sinh. Bầy zombie được đội hình xe tăng chạy tới trợ giúp đã tạm thời bị đánh lui, nhưng số lượng zombie quá nhiều, chỉ có năm chiếc xe tăng loại nhỏ, căn bản sẽ không chống đỡ được bao lâu. Bọn người của Roddy Elias đã kiểm chế phần lớn hỏa lực của Liệt Minh Uy, bọn họ không có cách nào chạy tới giúp chúng ta..... Thượng tá Mike nói rất đúng, mặc dù giao chiến tại phía Tây, nhưng quân đoàn xe tăng của Liệt Minh Uy đều ở nơi đó, hỏa lực của chúng ta không bằng Liệt Minh Uy, thay vì không biết số lượng bầy zombie mà hao tổn hỏa lực, không bằng bỏ lại chúng nó ở phía sau, lui về phía Tây tiếp ứng Liệt Minh Uy đánh lui bọn cướp. Cho dù bầy zombie đuổi theo cũng có đoàn xe tăng hạng nặng của Liệt Minh Uy không chế, chúng ta cũng không cần phải lo lắng."

Healy theo sau đi vào: "Tất cả mọi người của quân đoàn đều đang tập hợp ở bên ngoài đợi lệnh. Trưởng quan, chúng ta có rút lui hay không?"

Hoffman đột nhiên hỏi: "Thượng tá Kiều An có ở đó hay không?"

Healy ngần ra, sau đó có chút xấu hổ nói: "Tôi không có để ý lắm, nhưng anh ta chắc hẳn cũng ở đó, người của Quân Đoàn Đặc Chứng hầu hết đều đã đến....."

Hoffman nhú mày, không nói gì thêm nữa.

Corey bật bộ đàm lên, bên trong truyền ra âm thanh hỗn loạn, anh hỏi mấy câu, cũng không có được một câu đáp lại nào của Liệt Minh Uy.

Tất bộ đàm, anh cau mày nói: "Tình huống bên kia của Liệt Minh Uy dường như có chút không ổn, chúng ta cũng không thể đến phía Tây."

Anh xoay người, hỏi Healy: "Trạng thái hồi phục và nghỉ ngơi của quân đoàn như thế nào rồi?"

Healy nói: "Nhiên liệu đã được bổ sung đầy đủ, chỉ là đoàn xe chưa kịp kiểm tu sửa lại."

Corey gật đầu một cái, nói với Mike: "Chúng ta lập tức rời khỏi thành phố York, không thể đi đường bằng phẳng, bọc đường vòng đến căn cứ ở thành phố Khang Đình đi. Tôi tới mở cửa xe y tế, Cain, Healy, các người ở lại trên xe."

Vào lúc Corey đang sắp xếp, thì có một binh lính đỡ An Đức thương thể còn chưa hoàn toàn hồi phục lên xe y tế.

Sau khi chào hỏi với nhóm người Corey, ánh mắt An Đức ngay lập tức dừng ở trên người Lâm Gia.

Lâm Gia vội vàng diu lấy cậu, ngồi vào trên giường xếp, nhớ tới mình bởi vì muốn tránh mặt Hoffman mà đã nhiều ngày không có đi thăm cậu, mà có chút đau lòng: "Trung úy An Đức, thật xin lỗi, sau khi cậu tỉnh lại tôi không có đến thăm cậu. Bây giờ, thấy cậu khỏe hơn rất nhiều, tôi rất vui."

Tâm tình An Đức kích động, đỏ mặt, dùng sức lắc đầu một cái, lắp bắp nói: "Không có gì.....Cô rất tốt, là tôi vô dụng, không bảo vệ được cô."

Vào lúc vết thương của cậu còn nghiêm trọng, liên tục hôn mê trong 10 ngày. Mấy ngày trước, sau khi cậu tỉnh lại, chiến hữu dùng giọng nói hàm mộ nói cho cậu biết, Lâm Gia đã từng tới thăm cậu rất nhiều lần, đáng tiếc mỗi lần cậu đều hôn mê bất tỉnh, không thể nhìn thấy được người đẹp trước mặt.

An Đức nghe thấy, trong lòng vừa ngọt ngào vừa tiếc nuối, âm thầm oán giận tại sao mình không sớm tỉnh lại. Vì vậy, hai ngày nay, cả ngày cậu đều đợi Lâm Gia đến thăm mình lần nữa, nhưng cô không tới, cậu thiếu chút nữa cũng không đợi được mà chạy đến gặp cô.

Corey mới vừa sắp xếp xong, chợt nghe một tiếng báo cáo.

"Trưởng quan!" Devic một thân trang phục quân nhân đứng ở trước cửa xe, trên vai đeo ba lô hành quân, bên hông treo lưu đạn, tay phải cầm một khẩu súng máy hạng nhẹ. Mái tóc trắng ngang vai dưới ánh đèn có vẻ hết sức chói mắt, sau khi hóa thành hình thú, cơ thể của anh cũng trở nên cường tráng, vững chắc khiến cho bộ quân phục trên người cũng căng chặt, lộ ra từng bắp thịt rắn chắc. Tay áo bên trái đã bị anh cắt bỏ, lộ cánh tay thú ra bên ngoài.

Devic nhìn chăm chăm Corey, ánh mắt màu đỏ nhạt cũng tràn đầy mong đợi, khăn trương đến cầm căng chặt, răng nanh nửa lộ ra ngoài. Anh chần chờ một chút, rồi kiên định thình cầu nói: "Trưởng quan, anh đã nói, cho dù tôi hóa thành thú, tôi vẫn là một quân nhân! Xin anh cho phép tôi trở lại quân đội, cùng mọi người kẻ vai chống lại kẻ địch!"

Hoffman vội nói: "Thiếu tá Devic, bây giờ cậu còn chưa thích hợp....."

"Được rồi, tôi đồng ý." Corey không chút do dự, sáng khoái đồng ý với yêu cầu của Devic: "Nhưng chỉ giới hạn trước khi tới thành phố Khang Đình. Cậu lên xe, cùng với Cain bảo vệ sự an toàn của Lâm Gia và hai nửa thú."

Devic còn tưởng rằng Corey sẽ không đồng ý, không ngờ kết quả lại như thế, làm cho anh sững sờ không thôi.

Corey quát lên: "Còn không mau lên xe!"

Devic phục hồi lại tinh thần, mắt lóe sáng, vui mừng nói: "Rõ!"

Hoffman nhú mồm, liếc nhìn Corey một cái, trong lòng hiểu rõ. Tuy rằng Corey đồng ý cho Devic trở lại quân đội, nhưng lại sắp xếp cho cậu ở lại trên xe y tế, nói đến cùng anh ta vẫn quan tâm đến thân thể còn chưa hồi phục hoàn toàn của cậu ấy, nên không cho cậu trực tiếp tham chiến.

Corey vác súng máy chuẩn bị lên xe, nhưng lại bị Mike ngăn cản: "Thượng tá Corey, anh không thể tùy tiện đưa ra quyết định như vậy! Bây giờ là ban đêm, khắp nơi đều là zombie, dựa vào lực lượng của chúng ta, rất khó thoát khỏi vòng vây của chúng nó. Bản thân tôi cho rằng chúng ta nên đến thành phố Tây liên hợp với bộ đội chủ lực của Liệt Minh Uy, ở đó có nhiều xe tăng hạng nặng và xe thiết giáp."

Corey vươn tay ra, nhìn chăm chăm vào Mike, nghiêm nghị nói: "Tôi đương nhiên có thể quyết định! Anh đừng quên, bộ chỉ huy tối cao đã cho tôi quyền lợi —— trong tình huống khẩn cấp, người chỉ huy cao nhất của Quân Đoàn Đặc Chung là tôi. Bây giờ, lời nói của tôi chính là quân lệnh, tất cả mọi người trong quân đoàn đều phải nghe theo mệnh lệnh của tôi."

Sắc mặt Mike trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên nham hiểm hung ác.

Corey dặn dò Cain vài câu, sau đó nhảy xuống xe với Healy.

Sau khi quân đoàn đánh lui hơn 10 zombie cấp thấp đột nhiên tấn công một lần nữa, xe y tế cuối cùng cũng chuyển động, trong sự hộ tống của đoàn xe bọc thép đi về phía thành phố Khang Đình ở phía Nam.

Corey tự mình lái xe y tế, còn Healy thì ngồi ở vị trí kế bên ghế lái cùng nhau cảnh giác.

Xe chạy chưa được 20 phút, thì nghe được tiếng nổ mạnh của đoàn xe phía sau, ánh lửa xông thẳng lên bầu trời đêm.

Chiếc xe phụ trách vận chuyển nhiên liệu ô tô, bị đạn bắn trúng bình xăng nổ tung, dấy lên bùng hực lửa lớn, thân xe chia năm xẻ bảy, đầu xe bay đến giữa không trung bị nổ đến không thấy rõ hình dạng, đuôi xe văng thẳng ra đường đụng vào tòa nhà ven đường.

Hai chiếc xe vận chuyển nguyên liệu gần đó cũng bị liên lụy, bị lửa và mảnh vỡ bay lên bắn trúng. Người lái xe bị một mảnh vỡ sắc bén phá tan cửa sổ đánh trúng đầu, từ vong tại chỗ, nếu không phải tay lái phụ chỉ bị thương nhẹ, liệu mạng ổn định, dừng xe lại kịp thời, thì đội vận chuyển sẽ chịu tổn thất rất nghiêm trọng.

Xe thiết giáp hạng nặng phía sau đang giao chiến cùng với đoàn xe tăng bọc thép Tật Phong, cho nên cả đoàn xe không thể không dừng lại.

Hòa lực của Quân Đoàn Đặc Chung không bằng đoàn xe tăng Tật Phong, Corey không thể không thay đổi chiến lược, chọn lựa phương pháp bảo toàn nhất, ra lệnh cho quân đoàn sử dụng hết tốc độ tiến về phía trước, không cho phép dừng lại, chỉ để lại 10 chiếc xe thiết giáp cầm chân quân đội của Roddy Elias.

Khi Corey đưa ra mệnh lệnh đó thì bộ đàm trong tay anh gần như đã bị bóp vỡ.

Sau khi sắp xếp xong tất cả, anh hung hăng ném bộ đàm xuống đất, ngón tay nắm chặt tay lái đến trắng bệch, đỏ mắt, cắn răng nói: "Sau này, nếu để tôi gặp lại tên Liệt Minh Uy khôn kiếp kia, nhất định tôi sẽ bắn nát đầu của hắn!"

Quyết định này của anh, chính là đưa chiến hữu trên 10 chiếc xe thiết giáp vào chỗ chết, nhưng anh không thể làm gì khác hơn. Quân đội Roddy đuổi theo nhanh như vậy, nguyên nhân chỉ có một. Đó chính là Liệt Minh Uy đã thất thủ trước đoàn xe tăng Tật Phong, vì bảo toàn quân đội của chính hắn mà Liệt Minh Uy đã nhanh chóng rút lui khỏi thành phố York.

Những người trên xe y tế cũng nghe thấy mệnh lệnh của Corey qua bộ đàm, không khí trở nên trầm trọng vô cùng, trong lúc nhất thời, trên xe tĩnh lặng không một tiếng động, cũng không có người nói chuyện.

Một lúc sau, Cain đâm một quyền vào ghế ngồi rồi bị phản nói: "Thật may là trưởng quan không để cho quân đoàn đi về phía Tây, nếu không chúng ta chỉ có con đường chết! Liệt Minh Uy thật sự là sự sỉ nhục của quân nhân!"

Lâm Gia quay đầu, nhìn Ngân Hồ và Tatu đang giãy giụa bên bờ vực sống chết, cuộn tròn rúc trên giường, trên người bọn họ gấn đầy máy móc thiết bị y tế, cơ thể nhỏ bé yếu ớt thể kia, thỉnh thoảng lại run nhẹ.

Tiếng bom đạn kịch liệt quanh quần ở bên tai, nhớ tới những quân nhân đang liều mạng giữ chân quân đoàn của Roddy, Lâm Gia cũng rất là bi thương, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt, ‘bất tri bất giác’ mà rơi lệ. Lần đầu tiên, cô cảm thấy thế giới này thật tàn khốc, làm cho người ta phải rơi vào tuyệt vọng.

Cô vội vã cúi đầu, dùng sức nháy mắt, bức lệ đã trào ra khóe mắt trở về, vì những quân nhân đang dùng mạng sống để bảo vệ cô, cô phải kiên cường, tuyệt đối không thể mềm yếu mà rơi lệ.

Ngồi ở bên cạnh Lâm Gia, Cain thu tất cả các biểu tình rất nhỏ trên mặt cô vào trong mắt, anh cũng không chịu đựng được, cầm lấy tay cô để trên đầu gối của anh.

Lâm Gia quay đầu, tầm mắt hai người đối diện nhau, khóe môi Cain giật giật lại không nói được lời nào, chỉ có thể nắm tay cô thật chặt.

Lâm Gia lẳng lặng nhìn Cain, ánh mắt trong trẻo kiên nghị, ngón tay nhỏ nhắn nắm lại, lặng lẽ cầm lấy tay anh.

Đúng vào lúc này, xe y tế đột nhiên thắng gấp, thân xe chao đảo, bánh xe ma sát trên mặt đất, phát ra tiếng rít chói tai bén nhọn.

Mọi người trên xe không kịp chuẩn bị, ai nấy đều ngã trái ngã phải, An Đức từ trên giường xếp ngã xuống đất, Devic dựa vào móng vuốt của tay phải, kịp thời bắt được vách xe, mới không bị văng ra ngoài. Cain chỉ kịp ôm lấy Lâm Gia vào ngực, cả người của anh rơi vào hướng bên cạnh, phần lưng nặng nề đụng phải vách xe.

Lâm Gia bị Cain ôm lấy, cả người đụng vào lồng ngực của anh, Cain rên lên một tiếng, trên mặt hiện ra một tia khổ sở. Sức nặng của Lâm Gia cộng thêm lực quán tính, thiếu chút nữa làm anh học máu.

Xe rốt cuộc cũng ổn định lại, Lâm Gia cuống quýt, kiểm tra tình trạng của Ngân Hồ và Tatu, thật may mắn là trước đó, Hoffman đã dùng dây lưng cố định bọn họ trên giường, cho nên cũng không bị ngã xuống đất.

Cain cực kỳ tức giận, cảm bộ đàm lên, rống thật to: "Đã xảy ra chuyện gì?!"

Trong bộ đàm vang lên tiếng súng, một lát sau mới truyền đến giọng nói vội vàng của Healy: "Chúng ta bị đám zombie tập kích bất ngờ! Bảo vệ tốt cho Lâm Gia bọn họ, ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài!"

Sắc mặt Cain đen đến dọa người, anh mắng một tiếng ‘mẹ nó’, nhặt súng máy lên, cảnh giác cao độ: "Con mịa nó, thật đúng là xui xẻo!"

Devic cắn hận nói: "Nhất định Liệt Minh Uy đã bỏ lại thành York để chạy trốn, không chỉ có bọn cướp sa mạc mà ngay cả đám zombie kia cũng đang hướng về phía chúng ta!" Cain đẩy đẩy băng đạn, mắt híp lại, ánh sáng trong mắt tựa như con sói đói: "Đến đây đi, vừa đúng lúc, chúng ta sẽ giải quyết toàn bộ đám khốn này!"

Số lượng zombie càng lúc càng nhiều, dưới sự chỉ huy của 2 zombie Mammon, chúng nó bao vây đoàn xe của Quân Đoàn Đặc Chủng, từ từ công phá xe thiết giáp và xe tăng phòng hộ.

Hai con zombie vừa nhảy lên mũi xe y tế đã bị Corey dùng súng máy bắn bẻ sọ.

Thân xe y tế không ngừng bị zombie điên cuồng đụng vào, phát ra mấy tiếng nổ lớn nặng nề.

An Đức gắng gượng đứng lên, nhìn về phía Cain, vươn tay: "Trưởng quan, cho tôi một khẩu súng. Tôi muốn chiến đấu cùng các anh!"

Cain sáng khoái cười Submachine Gun (súng máy tự động) trên lưng xuống, ném cho An Đức, cười to nói: "Tốt! Chúng ta cùng nhau đưa những thứ khốn kiếp này xuống địa ngục!"

Tất cả mọi người đều ý thức được, lần giao chiến này liên quan đến sự sống chết của tất cả mọi người trong quân đoàn, là nguy cơ lớn nhất mà bọn họ gặp phải, không ai có thể xác định là có người nào còn sống để rời khỏi thành phố York hay không.

Hoffman nhìn Lâm Gia một chút, tròng mắt lóe lên ánh sáng kiên định.

Anh móc khẩu súng lục của mình ra, nhét vào trong tay Lâm Gia, trong ánh mắt khó hiểu của Lâm Gia, còi dây lưng cố định trên người Ngân Hồ và Tatu ra, tháo hết mấy móc dán trên đầu bọn họ.

Hoffman ôm lấy Tatu, nhìn Lâm Gia trầm giọng nói: "Nói không chừng chúng ta cũng sẽ chết ở chỗ này. Không phải cô vẫn muốn bảo hộ bọn họ sao? Vậy thì thử một lần xem."

Lâm Gia nắm chặt khẩu súng lục, ánh mắt đẹp như ngọc trai đen lóe lên một tia sáng, trong ngực nhiệt huyết dâng lên.

Trước khi xuyên không, bởi vì phải thường xuyên độ sức với những kẻ săn trộm, cho nên cô và Dương Kiên đều học bắn súng. Khi đó, cô cực ít nổ

súng, nhưng mỗi một lần nổ súng, đều là vì bảo vệ bọn Ngân Hồ, lần này cũng không ngoại lệ.

Lâm Gia đi tới, ôm thật chặt thân thể nóng bỏng nhỏ bé của Ngân Hồ vào trong ngực, khẽ môi cong lên: "Tôi tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ chết trước mặt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Hoffman dùng dây lưng cố định Ngân Hồ ở trong ngực Lâm Gia, sau đó cũng cố định Tatu giống y như vậy vào trong lòng mình. Lâm Gia không nhìn được liếc mắt nhìn anh, rất không khỏi nghĩ đến hai từ 'vú em'. (==))

Hoffman chỉ huy nhân viên y tế, nắm chặt thời gian, cố gắng thu thập một chút thuốc men và các dụng cụ y tế để mang theo. Ngộ nhớ, xe y tế bị phá hủy, thì những thứ đồ này sẽ trở nên vô cùng trân quý, có thể mang được bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.

Bên ngoài, tiếng bom đạn càng ngày càng gần, xem ra bọn cướp đã công phá thành công đoàn xe thiết giáp của bọn họ, bây giờ đang tiến về phía bên này.

Xe tăng loại nhỏ cuối cùng cũng đánh lui được bầy zombie mở ra một con đường, xe y tế lần nữa phát động, cấp tốc hướng về thành phía Nam chạy như bay.

Mất thấy đoàn xe đã đi đến đầu thành phố York, phía sau lại đột nhiên truyền đến tiếng bom đạn dày đặc, vô số đạn pháo rơi xuống, làm cho mặt đất nổ thành từng cái hố sâu, một chiếc xe Jeep chạy theo xe y tế không xa bất hạnh bị pháo đạn bắn trúng, âm thanh nổ tung làm cho xe y tế lay động kịch liệt.

Đúng vào lúc này, một quả bom rơi vào phía trước bên phải xe y tế, khiến mặt đất nổ thành một cái hố to, mảnh vụn đá vỡ bay lên đầy trời.

Corey cấp bách xoay tay lái về phía bên trái nhưng vẫn không thể tránh khỏi chấn động mà quả bom không lồ kia gây ra, bánh xe tách khỏi mặt đất, thân xe nghiêng qua một bên, thiếu chút nữa đã lật xe. Mấy giây sau, thân xe rốt cuộc cũng nghiêng trở về mặt đất, buồng xe chấn động nặng nề mấy cái, mới ổn định lại.

May là trước đó, những người trên xe đã nghĩ ra biện pháp cố định lại thân thể, cho nên không có 'người ngã ngựa đổ' giống như lần trước.

Thế nhưng vui mừng chưa được mấy giây, Corey nhìn thấy một tia lửa từ kính chiếu hậu bên tay trái, dựa vào nhiều năm kinh nghiệm thực chiến, anh lập tức phản ứng theo bản năng, nhưng chỉ kịp đạp thắng xe lại, khó khăn lắm mới tránh được Rocket (hỏa tiễn) gần như bay vào thân xe. Trong lúc buồng xe vẫn còn đang đưa qua lại không ổn định, thì một trái bom rơi xuống địa phương cách xe y tế không xa, xe y tế không thể chống đỡ được khi bị bom liên tiếp oanh tạc, bánh xe bên trái hoàn toàn tách khỏi mặt đất, thân xe nghiêng đến mức tận cùng. Cho dù kỹ thuật lái xe của Corey có vô cùng xuất sắc đi nữa, cuối cùng vẫn không thể tránh thoát số phận lật xe một lần nữa.

Mặc dù, không có cách nào tránh khỏi số phận lật xe, nhưng trong lúc nguy cấp nhất Corey vẫn nắm chặt lấy tay lái, toàn lực đạp thắng, xe y tế không có bị lật ngay lập tức, mà là thân xe nghiêng về một bên, chỉ dựa vào bánh xe bên phải, sau khi trượt đi được một khoảng, mới ngã lật xuống trên mặt đất, cố gắng của anh làm cho xe tránh được không ít chấn động.

Trong một thoáng khi xe bị lật, Lâm Gia nhắm chặt hai mắt, thân thể cuộn tròn bị Cain ôm lấy, hai cánh tay ôm chặt lấy dây lưng cố định hồ con trắng như tuyết ở trong lòng mình.

Sau một hồi 'trời đất quay cuồng', cả người cô nặng nề nện lên vách xe, thân thể truyền đến đau đớn kịch liệt, lồng ngực giống như bị một tảng đá lớn ngăn chặn, hít thở không thông, nhất thời mất đi ý thức.

Nhưng chỉ sau vài phút, Lâm Gia liền khôi phục lại tri giác, việc đầu tiên cô làm khi mở mắt chính là kiểm tra tình trạng của Ngân Hồ.

Trên người hồ trắng nhỏ không có vết thương. Nó an tĩnh ngủ mê man, bụng nhỏ phập phồng nhanh chóng, nhiệt độ sốt cao, rất nhanh xuyên thấu qua quần áo, truyền tới cơ thể cô.

Lâm Gia nhìn Ngân Hồ không có việc gì, trong lòng cảm thấy may mắn, lúc này cô mới ý thức được rằng mình đang được bảo hộ trong một lòng ngực rắn chắc, vững vàng.

Cain ôm lấy cô, bảo hộ chặt chẽ ở dưới thân, cánh tay cường tráng giữ chặt cánh tay cô, giống như bức tường phòng hộ ngăn cản những tổn thương ở bên ngoài.

Một giọt chất lỏng ẩm áp, sền sệt chọt nhỏ xuống ở trên trán cô, theo huyết thái dương chảy đến khóe mắt trái, chốc lát sau mắt trái cô đã là một mảnh máu đỏ.

"Cain!!" Lâm Gia kinh hãi, lo lắng kêu một tiếng nhưng không có được Cain đáp lại.

Cô cố hết sức cử động cơ thể, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt Cain nhắm nghiền, gần huyết thái dương có một vết thương dài, máu tươi chảy xuống khuôn mặt anh, ngưng tụ ở dưới cằm, rơi vào trên mặt cô.

Trên lưng Cain bị một chiếc xe đẩy bằng kim loại đè lên. Cửa kiếng ở phòng giải phẫu vào lúc xe lật đã vỡ vụn, vô số mảnh vỡ đâm vào bả vai và cánh tay anh. Máu tươi từ trong cổ áo mở rộng chảy đến khuỷu tay rỉ ra ngoài, nhìn thấy tình cảnh như vậy Lâm Gia vô cùng sợ hãi.

Nếu không có Cain bảo vệ thì chiếc xe đẩy sẽ trực tiếp nện vào trên người cô, chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Khóe mắt Lâm Gia chua xót, nhưng cô không có thời gian để khổ sở, giật giật tứ chi đang chết lặng, không có cảm thấy cái loại đau đớn khi bị gãy xương.

Cô xoay người, cố gắng thoát khỏi lòng ngực Cain, dù có làm gì đi nữa cũng cạy không ra cánh tay đang ôm chặt lấy mình. Cô lo lắng Cain bị mảnh kiếng vỡ đâm trúng động mạch, nên không dám dùng sức quá lớn.

Trong lúc cô đang lo lắng, thì một cánh tay trắng trẻo đột nhiên đè lại bả vai của cô, trên cánh tay kia cũng cầm hai mảnh kiếng vỡ.

Đỉnh đầu truyền đến giọng nói khàn khàn, hết sức bình tĩnh của Hoffman: "Chớ lộn xộn, để cho tôi tới."

Lâm Gia không dám tiếp tục cử động, vội vàng nói với Hoffman: "Trước kiểm tra xem Cain có bị tổn thương động mạch hay không?"

Hoffman nhả hết mảnh kiếng vỡ trên mu bàn tay, không thêm cầm máu, đẩy xe đẩy đang đè trên người Cain ra, nhanh chóng kiểm tra vết thương của anh, khàn giọng nói: "Có rất nhiều vết thương, nhưng động mạch không bị thương tổn, cũng không mất quá nhiều máu."

Hoffman nâng thân thể Cain lên, nhìn An Đức còn đang chóng mặt mới vừa đứng dậy hô: "Mau tới giúp tôi một tay!"

An Đức chỉ bị thương nhẹ, nhìn thấy thảm trạng của Cain mà giật mình, vội vàng nghe theo chỉ thị của Hoffman, cẩn thận đẩy cánh tay đang ôm chặt Lâm Gia của anh ra, cùng Hoffman hợp lực nâng anh đứng lên, đặt vào một bên.

Hoffman nhanh chóng khẩn cấp xử lý cho Cain, trước dùng băng cầm máu, ngăn chặn bộ vị yếu hại. Lâm Gia cũng giúp một tay, rút mảnh vỡ trên vai Cain ra, băng bó vết thương kỹ lưỡng.

Devic cũng đứng lên, dựa vào thân thể cường tráng sau khi hóa thú che chở cho hai nhân viên y tế.

Bởi vì xe bị lật mà cửa xe y tế đập mãi không mở, Devic và An Đức phải cùng đá văng cửa xe ra, cho nên mọi người mới ra ngoài được.

Lâm Gia nhặt lên một hòm thuốc nhỏ, đeo lên lưng, kiểm tra súng lục bên hông, lúc này mới ôm Ngân Hồ đi theo mọi người nhảy xuống xe.

Quân đoàn xe thiết giáp và xe tăng bày ra đội hình phòng ngự tiến hành phản kích, kim hãm sự tấn công mạnh mẽ của đoàn Tật Phong, người trong quân đoàn nhân cơ hội này cấp cứu cho các chiến hữu bị thương.

Corey và Healy được chiến hữu từ trong buồng lái cứu ra ngoài, mang lên một chiếc xe thiết giáp hạng nặng, Lâm Gia và Hoffman cũng đi theo.

Bởi vì xe y tế lật về phía bên phải, nên thương thế của Healy ngồi ở vị trí kế bên ghế lái tương đối nghiêm trọng, may mắn có đội mũ sắt phòng hộ cho nên cô không có bị tổn thương trí mạng, nhưng cánh tay phải cùng bắp chân phải đều bị gãy xương, trên thân thể cũng có rất nhiều vết thương khác.

Tình trạng của Corey thì tốt hơn một chút, nhưng thương thế cũng không nhẹ.

Nhân viên y tế vội vàng vì những quân nhân bị thương nghiêm trọng mà khẩn cấp tiến hành cầm máu và băng bó.

Bị tập kích mấy lần đã làm cho quân đoàn bị thương nghiêm trọng, trang bị và hỏa lực đều không bằng bọn cướp Tật Phong, dù có liều mạng cũng không đỡ được thế tấn công mãnh liệt của đối phương, quân đoàn liên tiếp thất bại.

Hai bên giao hòa không tới 15 phút đồng hồ, bị bày zombie đuổi theo, cho nên cả hai đều bị chúng nó công kích.

Hỏa lực của bọn cướp sa mạc rất mạnh, rất nhiều zombie chết trong tay chúng, vì thế đám zombie công kích ngược lại Quân Đoàn Đặc Chúng có hỏa lực kém hơn.

Quân đoàn bị bao vây từ phía, càng ngày càng khó chống đỡ được.

Quân đoàn xe thiết giáp hoặc là bị lửa đạn đánh trúng, hoặc là bị bày zombie phá tan cửa sổ giết chết. Xe thiết giáp bị hư hại và hài cốt của zombie chất đầy trên đường, mặt đường bị pháo đạn hủy hoại nghiêm trọng, trở ngại tốc độ di chuyển của quân đội.

Tình thế càng ngày càng nguy hiểm, Corey đẩy nhân viên y tế đang băng bó vết thương trên đùi anh ra, cầm lên bộ đàm của một quân nhân khác, đưa ra mệnh lệnh cho đoàn xe: "Tất cả xe thiết giáp lưu lại che chở quân đoàn; xe tăng không cho phép đối chiến cùng bọn cướp sa mạc nữa, lập tức rút lui mau!"

Nhìn về phía Hoffman, ánh mắt anh lộ ra kiên định và quyết tuyệt: "Thượng tá Hoffman, anh mang Lâm Gia và những người bị thương lên xe tăng đi!"

Lời còn chưa nói hết, trong bộ đàm lại truyền ra một trận tiếng ồn ào chói tai, sau đó chỉ nghe thấy giọng nói lo lắng, đứt quãng của một người đàn ông truyền tới: "Trưởng quan! Tôi là thượng úy của đội xe tăng Âu Lợi. Hòa lực của bọn cướp quá mạnh, toàn bộ bầy zombie đều quay lại công kích chúng tôi, trong đó còn có vài con zombie cao cấp, đội xe tăng bị giữ chặt, tạm thời không có cách nào rút về....."

Sau một tiếng nổ mạnh, trong bộ đàm truyền đến một mảnh mảnh âm, không còn nghe thấy giọng nói nào nữa.

Corey tròn tròn hai mắt, cực kỳ tức giận, trước mắt anh một mảnh máu đỏ, anh nhắm hai mắt lại, cắn răng nói: "Lập tức lái xe, toàn lực lao ra khỏi thành phố York, một khắc cũng không được chậm trễ!" Nếu không đợi được xe tăng quay đầu lại trợ giúp, chỉ có thể dốc hết toàn lực mà liều mạng, có lẽ còn có một con đường sống.

Đoàn xe không có cách nào dừng hết tốc độ tiến về phía trước, hai mươi mấy con zombie đang công phá phía sau nhào tới.

Có hai con zombie động vật tốc độ cực nhanh nhào tới đuôi xe, Devic ló người ra, giơ súng bắn nát đầu một con zombie trong đó. Một con khác thì nhảy lên mũi xe, bỏ nhào về phía anh.

Devic không kịp thay đổi hòng súng, dưới tình thế cấp bách cánh tay trái toàn lực vung ra, đánh trúng vào đầu con zombie, trong nháy mắt 'bạo tương nở hoa', máu đen tung tóe.

Trừ Hoffman ra, những người khác bao gồm cả Devic đều ngây dại trong một khoảng thời gian ngắn.

Devic nhanh chóng hồi hồn, giơ súng máy lên, tiếp tục hướng tới zombie mà nã đạn.

"Con mịa nó, xung quanh đây có phải là làm ổ zombie hay không! Làm thế nào mà nhiều như vậy? !" Quân nhân phụ trách lái xe cắn hận mắng.

Zombie liên tục không ngừng xuất hiện từ bốn phương tám hướng, chúng nó cũng không còn e ngại lửa đạn của bọn Tật Phong nữa, mà bắt đầu tấn công bọn chúng.

Bọn cướp không thể không phân ra hỏa lực để đối phó với bầy zombie, Quân Đoàn Đặc Chung nắm chắc cơ hội này, cuối cùng cũng thoát khỏi thành phố York, đi về phía thành Khang Đình.

Chân trời đã dần dần sáng lên, mặc dù quân đoàn đã thoát khỏi thành phố York nhưng vẫn bị bầy zombie bao vây công kích, cho nên tốc độ khá chậm.

Lúc này, quân đoàn xe thiết giáp đã tổn thất một phần ba, đội xe tăng cũng bị phá hủy ba bốn chiếc, mà số lượng zombie chỉ tăng không giảm, thế công càng thêm mãnh liệt.

Nửa đêm bị bọn cướp tập kích và Liệt Minh Uy đột nhiên phản bội, quân đoàn còn chưa kịp nghỉ ngơi và hồi phục bổ sung năng lượng, trong lúc vội vã, chuẩn bị đạn dược thiếu thốn, tiếp tục kiên trì thêm nửa giờ, cuối cùng cũng không còn đạn nữa.

An Đức bắn xong viên đạn cuối cùng, ném súng máy qua một bên, nhặt lấy Automatic Rifle (súng tự động) Corey ném tới, nhắm ngay zombie nã đạn liên tục.

Súng trong tay Corey cũng chỉ còn sót lại ba viên đạn. Kiểm tra lại đạn dược một chút, chỉ có 10 hộp đạn thường, ba hỏa tiễn và bốn năm quả lựu đạn.

Corey tính toán một chút, đạn dược còn dư lại, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm 10 phút.

Sau 10 phút ngắn ngủi, bọn họ không thể thoát khỏi truy kích của zombie và bọn cướp.

Corey nhìn lướt qua Lâm Gia đang cực kì tinh táo ở bên cạnh, trong mắt xẹt qua một tia u ám, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, liền khôi phục vẻ sắc bén và kiên nghị ban đầu.

Corey ló người ra ngoài cửa xe, bóp cò, ngọn lửa phun ra, đốt hai con zombie còn bám trên đuôi xe cháy thành than.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần còn sống, anh sẽ không để Lâm Gia chết trước mặt anh.

Lâm Gia cắn chặt môi dưới, nhìn chằm chằm vào hòng súng không ngừng phun lửa trong tay Corey, trên người đổ đầy mồ hôi lạnh. Bên tai dần dần không thể nghe được tiếng đạn pháo nào, ngược lại tiếng tim mình đập càng ngày càng rõ ràng.

Lau lòng bàn tay đầy mồ hôi vào vạt áo, cô cầm chặt lấy khẩu súng lục.

Đúng lúc ấy thì Ngân Hồ đang hôn mê trong ngực cô, đột nhiên lo lắng kêu "ô ô" vài tiếng, thân thể nhỏ bé lăn qua lăn lại, chân trước mở rộng, đập đập quần áo Lâm Gia, cổ gồng mở mắt. (><, so kute)

Lâm Gia biết Ngân Hồ đang cố gắng tỉnh lại để bảo vệ mình, trong lòng cảm động vô cùng. Cô cúi đầu, dùng cảm nhẹ nhàng cọ cọ lông mao trên cái đầu nhỏ của Ngân Hồ, ôm chặt cơ thể nhỏ bé vào trong ngực mình.

"Ngân Hồ, đừng sợ! Không cần lo lắng, không sao đâu....." Lâm Gia dán môi sát vào tai Ngân Hồ, giọng nói bị tiếng bom đạn lấn át.

Lở tai Ngân Hồ giật giật, từ từ ngưng gãy giữa, yên tĩnh dán chặt vào lòng cô.

Mấy con zombie nhảy lên đầu xe đều bị An Đức và Corey bắn rơi xuống đất, một lượng lớn máu đen bắn vào trên cửa sổ xe, làm cho người lái không nhìn thấy rõ được phía trước. Sau đó, thịt vụn, xương cốt của zombie mắc kẹt trong trục xe làm cho bánh xe không thể chuyển động được nữa, chiếc xe thiết giáp hạng nặng buộc phải dừng lại.

"Lập tức bỏ xe!" Corey quả quyết hạ lệnh.

Hoffman dẫn đầu mở cửa xe, kéo Lâm Gia nhảy xuống, dưới sự che chở của Devic và một quân nhân khác, chạy đến một chiếc xe thiết giáp cách đó không xa.

Vài con báo zombie từ các phương hướng khác nhau nhào tới bọn họ với tốc độ cực nhanh. Devic không thể ngăn cản toàn bộ bọn chúng, một con zombie chạy về phía Hoffman, há mồm tấp tới.

Hoffman nhanh nhẹn xoay người tránh thoát, giơ lên súng trường bắn nát đầu zombie.

Lâm Gia kêu lên: "Cẩn thận!!"

Hoffman nghe được mấy tiếng súng vang lên, một con zombie đánh lên sau lưng anh bị Lâm Gia nổ súng bắn thủng mắt, đạn lướt qua ót anh. Zombie ngã xuống trên mặt đất, gãy giữa hai cái lại tiếp tục bỏ nhào về phía anh cắn tới.

Khoảng cách quá gần, Hoffman chỉ kịp đẩy Lâm Gia qua một bên, zombie đã nhào đến trên người anh.

"Tatu!!" Lâm Gia bị dọa, sợ đến vỡ mật, cô bóp cò súng, bởi vì quá khẩn trương mà đạn chỉ bắn trúng vai và bụng của zombie.

Zombie càng thêm điên cuồng, móng tay sắt nhọn trên vai Hoffman xé rách quần áo của anh, đâm thật sâu vào trong xương thịt.

Hoffman dùng báng súng của súng trường gạt gao chống đỡ miệng máu mở rộng của zombie, cố gắng không để cho nó cắn được mình.

Mắt thấy Hoffman sắp chống đỡ không được nữa, Devic kịp thời chạy tới, cánh tay thủ dùng sức kéo chân con zombie, làm nó điên cuồng quay đầu công kích ngược lại anh.

Súng trường của Devic đã không còn đạn, anh cầm báng súng vung mạnh vào đầu zombie như lúc trước, đầu nó nhất thời “nổ hoa”. Ngay sau đó, đánh một quyền vào con zombie khác đang tiến về phía anh, máu đen tanh hôi phun ra, zombie bị anh đánh văng ra xa mấy thước.

Có thể là đã bị Devic dọa sợ, cho nên zombie bao vây xung quanh không tiếp tục công kích nữa, anh nhân cơ hội đó chạy tới trợ giúp đội xe thiết giáp khai hỏa bức lui bọn chúng.

Mười mấy quân nhân chạy tới cứu viện, một tên có dáng vẻ khôi ngô trong số đó đi đến ôm lấy Lâm Gia lên một chiếc xe thiết giáp, mà bọn Corey cũng được những người khác dẫn lên xe khác.

Tên quân nhân kia tùy tiện nhét Lâm Gia vào chỗ ngồi sau xe, đang chuẩn bị đóng cửa xe lại.

"Thượng tá Kiều An! Chờ một chút!" An Đức vừa đuổi theo tới hô to, Kiều An cũng chỉ đành phải để cho cậu lên xe.

Cửa còn chưa đóng, xe thiết giáp liền khởi động chạy như bay.

Thân thể An Đức vốn còn chưa hoàn toàn hồi phục, một phen ác chiến làm người ta hít thở không thông xảy ra, đã làm cho cậu tiêu hao hết thể lực, lên xe liền ngồi phịch ở chỗ ngồi, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, cả người đổ đầy mồ hôi, tay chân mềm nhũn.

Kiều An cau mày, kiểm chế lửa giận của mình, ném một bình nước cho An Đức.

Lâm Gia thấy trên cánh tay An Đức có một vết thương do đạn bắn trúng, liền vội vàng mở hòm thuốc, lấy băng gạc và thuốc men ra, băng bó kỹ càng cho cậu.

An Đức “ưng ực ừng ực” uống xong hơn nửa bình nước, mới cảm thấy dễ chịu một chút. Cậu quệt miệng, đưa bình nước cho Lâm Gia, xấu hổ hỏi: "Cô có muốn uống nước hay không?"

Lâm Gia còn chưa kịp mở miệng, Kiều An đã đoạt lấy bình nước, lạnh lùng nói: "Nước không còn dư lại bao nhiêu. Phụ nữ không cần chiến đấu nên không cần uống nhiều nước như vậy."

Cấp bậc và danh vọng của Kiều An ở khu D9 cực cao, nên An Đức cũng không dám nói ra lời phản bác nào.

Lâm Gia rất rõ ràng ở trong mắt quân đội, thân phận của mình còn chưa rõ ràng, không phải tất cả các quân nhân đều giống như Corey và Cain, chăm sóc cho cô tốt như vậy.

Mặc dù cô rất khát, nhưng cô có thể chịu đựng được, chỉ là Ngân Hồ vẫn còn sốt cao không lùi, cần bổ sung nước. Lâm Gia đành phải nhỏ giọng cầu

xin Kiều An: "Tôi không uống nước. Ngài có thể cho Ngân Hồ uống một chút hay không?"

Kiều An nhìn con hổ trắng nhỏ khẽ run trong ngực Lâm Gia một chút, do dự hồi lâu, nhét bình nước vào người Lâm Gia.

Lâm Gia mở nắp bình, đổ vào lòng bàn tay một ít nước, đưa tới khoe miệng Ngân Hồ nói: "Uống nước, Ngân Hồ. ....Ngân Hồ. ...." Ngân Hồ nhắm mắt lại, hít hít cái mũi nhỏ, không hề cử động.

Lâm Gia càng thêm lo lắng, đang định mở miệng của nó ra, thì rốt cuộc Ngân Hồ cũng từ từ hé miệng, đưa ra đầu lưỡi mềm mại, nhẹ nhàng liếm nước trên tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Lâm Gia nghĩ đến Tatu bị Hoffman mang đi, trong lòng vô cùng lo lắng, không khỏi nhìn về phía ngoài cửa xe.

Nhưng bề ngoài của tất cả xe thiết giáp đều không khác nhau lắm, căn bản không thể nào biết được Tatu đang ở trên chiếc xe nào.

Phía sau, tiếng bom đạn truyền đến càng ngày càng gần, cát bụi chung quanh tung bay, nồng nặc mùi thuốc súng. Hỏa lực hùng mạnh của bọn cướp làm bày zombie bị thương nặng, rốt cuộc khiến cho chúng nó bắt đầu rút lui.

Một quả bom rơi xuống đầu hai con zombie đang đuổi theo phía sau, làm bọn chúng bị nổ thành khối vụn. Lực xung kích khiến cho thân xe bị chấn động, An Đức ôm cai Lâm Gia, lắp bắp trấn an nói: "Đừng sợ! Nơi này cách khu C8 không xa, sẽ rất nhanh có quân đội tới cứu viện chúng ta!"

Kiều An nhìn chăm chăm súng trường trong tay, ánh mắt lập lờ bất định, nội tâm giãy giụa không ngừng, vừa kích động vừa sợ hãi.

Trong Quân Đoàn Đặc Chung, hẳn từng cùng không ít chiến hữu kẻ vai chiến đấu trên chiến trường như anh em, nhìn thấy bọn họ từng người, từng người lần lượt hy sinh dưới bom đạn của bọn cướp, trong lòng Kiều An không khỏi sinh ra áy náy. Hy sinh chiến hữu nhiều năm cùng mình chiến đấu để đổi lấy nguyện vọng của người mình yêu, hẳn có lúc cũng sẽ mờ mịt. Nhưng mỗi lần nghĩ đến bộ dáng chờ mong của Tân Hiểu, lòng hẳn lại càng kiên quyết.

Bộ đàm bên hông Kiều An truyền ra giọng nói của Corey: "Chúng tôi mới vừa liên lạc được với quân bộ khu C8, thiếu tướng Đan Phạt Nhĩ đã điều động bộ binh và không quân đến trợ giúp! Thắng lợi đã trong tầm tay, mọi người nhất định phải cố gắng chịu đựng!"

Kiều An nheo mắt, trong mắt lóe lên một tia bối rối. Lần này là cơ hội tốt nhất để hắn thực hiện mục đích của mình, đây cũng có thể nói cơ hội duy nhất!

Hắn cắn răng, mắng nhỏ một câu, dùng sức ném bộ đàm sang một bên, thiếu chút nữa nện trúng người Lâm Gia.

Nghe được tin tức tốt mà Corey truyền tới, An Đức và Lâm Gia vốn đang cảm thấy rất vui mừng, lại bị hành động của Kiều An dọa sợ hết hồn. Hai người nghi ngờ, nhìn chăm chăm Kiều An, không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên tức giận.

Quân nhân ngồi ở ghế lái khẽ ngẩng đầu, cặp mắt dưới vành nón liếc nhìn Kiều An một cái, lớn tiếng nói: "Trưởng quan, quý cô Lâm Gia và tên nửa thú kia đều ở trên xe chúng ta, bọn cướp công kích mãnh liệt như vậy, đi cùng quân đội sẽ rất nguy hiểm! Tôi biết rõ phía sau gò núi có một con đường mòn hẻo lánh, có thể cắt đuôi xe tăng của bọn chúng. Ngài có muốn đi con đường kia hay không?"

Kiều An nghe vậy trong lòng rét lạnh, sau khi hít sâu một hơi, vứt đi cảm giác áy náy và không đành lòng còn sót lại.

"Làm theo lời cậu nói đi."

An Đức tuy là tân binh, nhưng cũng cảm thấy quyết định của Kiều An có chút kỳ hoặc, cho nên không nhịn được hỏi: "Thượng tá Kiều An, dù là vì bảo vệ cho sự an toàn của Lâm Gia và nửa thú, chúng ta cũng không thể tự tiện tách khỏi quân đoàn. Tôi nghĩ mình nên hỏi ý kiến của thượng tá Corey một chút."

Kiều An liếc mắt nhìn cậu một cái, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, làm cho An Đức cảm thấy ớn lạnh cả người.

Kiều An thay băng đạn cho súng tự động, giờ súng lên, vô tình hay cố ý, quơ quơ trước mũi An Đức, rồi mới nhàn nhạt nói: "Tôi không cần xin phép quân nhân cùng cấp của khu B10." An Đức há miệng, rừ mắt xuống, không dám mở miệng nữa.

Lâm Gia lặng lẽ ôm chặt Ngân Hồ trong ngực, hành động khác thường của Kiều An khiến cho cô cảm thấy rất lo lắng, cứ cảm thấy là lạ ở chỗ nào. Nhưng trời sinh tính tình cô rất cẩn thận, trên mặt không có biểu hiện bất kỳ khác thường gì.

Nếu như Kiều An thật sự có vấn đề, cô càng không thể mở miệng chất vấn hắn vào lúc này được, để tránh đem mình sa vào nguy hiểm.

Mấy phút sau, xe thiết giáp của Kiều An thừa dịp hỗn loạn, lặng lẽ tách khỏi đoàn xe, đi vào một con đường nhỏ vô cùng bí mật ở sau núi.

Trên thực tế, con đường nhỏ này là khoảng cách giữa hai ngọn núi liền nhau, con đường nhỏ hẹp, chỉ đủ cho một chiếc xe thiết giáp đi lại, đầu đường bị bãi cỏ dại và đất vàng che chắn, nếu như không phải hết sức quen thuộc với địa hình nơi này thì sẽ rất khó phát hiện ra nó.

Sau khi xe chạy được một đoạn đường, quả nhiên không còn thấy xe tăng của kẻ địch hoặc xe thiết giáp nào đuổi theo.

Không bao lâu, trước mắt Lâm Gia cảm thấy trống trải, thì ra là xe thiết giáp đã lái ra khỏi con đường nhỏ, chạy trên đồng bằng rộng rãi.

Lâm Gia nhấn chặt chân máy, trong lòng càng thêm nghi ngờ, lo lắng. Cô làm việc nhiều năm ở dã ngoại, nhận biết phương hướng tốt vô cùng, xe thiết giáp quẹo vào đường nhỏ chạy về phía Tây, đã lệch khỏi tuyến đường. Nếu như muốn cùng quân đoàn ở phía nam thành Khang Đình hội hợp, lúc này xe thiết giáp nên đi về phía đông, tại sao lại đi về phía Tây?

An Đức bên cạnh cũng không phát hiện có gì không đúng, ngược lại nhìn Kiều An chăm chú, đôi mắt xanh lam tràn đầy sùng bái.

Nhưng người tuổi trẻ vui sướng còn chưa được mấy phút thì sau gò cát phía trước cách đó không xa, đột nhiên lao ra bảy, tám cỗ xe cỡ lớn hạng nặng màu đen, tiếng súng “đùng đùng” vang lên, cổ ý bắn đạn, cần quét xe thiết giáp chung quanh, làm cát bụi và bùn đất bắn vào trên cửa sổ xe.

"Tại sao lại như vậy? ! Tại sao Roddy Elias lại ở đây!" Sắc mặt An Đức liền biến sắc, từ cửa sổ xe thò đầu ra, giờ lên súng trường trên tay chuẩn bị bắn trả.

Kiều An nhào tới phía trước, bắt được cánh tay của An Đức, dùng sức kéo cậu về trong xe, trừng mắt quát: "Nhóc con! Cậu muốn chết sao?!" Lời nói còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng vang do đạn bắn vào trên cửa xe phát ra.

"Nhưng mà, chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ chết như vậy?" An Đức không cam lòng cãi lại, đối mặt với kẻ địch, thân là quân nhân, cậu không muốn khoanh tay chịu trời khi còn chưa chống cự.

Đúng lúc ấy thì, quân nhận đang lái xe thiết giáp đột nhiên đập mạnh thắng xe, An Đức không kịp chuẩn bị, dưới tác dụng của quán tính ngã về phía trước, thân thể nặng nề đụng vào ghế ngồi đằng trước. Kiều An dường như cũng không thể ổn định được thân thể, ngã theo đụng vào người của An Đức, nâng cao khuỷu tay, vừa vặn đánh một đòn nghiêm trọng vào gáy của cậu. Hơi thở An Đức hơi chậm lại, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lâm Gia phản ứng mau lẹ, dựa thể té nhào xuống đất, đề lại súng lục mà An Đức làm rơi, nhanh chóng giấu vào trong ngực, dùng cơ thể của Ngân Hồ che lại.

Xe thiết giáp quay một vòng, sau đó dừng lại, chỉ trong thời gian nháy mắt, đoàn xe của Roddy đã bao vây xe thiết giáp lại, trên xe bon cướp giờ lên súng máy và tên lửa nhắm thẳng vào xe thiết giáp.

Kiều An đứng dậy, đỡ An Đức ngồi xuống một bên. Hắn nghiêng mắt nhìn cả người Lâm Gia đang run rẩy, co lại một góc, cúi thấp đầu xuống, trong mắt xẹt qua một tia giễu cợt cực nhanh.

Kiều An mở cửa xuống xe, ném toàn bộ súng máy và vũ khí trên người xuống đất, giờ hai tay lên, nộp vũ khí đầu hàng.

Chỉ chớp lát sau, từ trên xe thiết giáp màu đen đi xuống bốn năm tên đàn ông đội mũ an toàn, cầm súng máy trong tay, bọn họ bước nhanh tới bao vây Kiều An.

Những người này đều mặc quân phục màu xám tro, trên mặt mang một cái mặt nạ màu đen, không thấy rõ mặt mũi.

Một tên đàn ông tiến lên, thật nhanh lục soát khắp người Kiều An, sau khi xác định không có vũ khí, hắn nhìn về phía người đàn ông cường tráng đứng chính giữa, trên tay áo có phù hiệu Phi Ưng màu bạc, gật đầu một cái.

Tên đàn ông trên tay áo có phù hiệu kia bẻ cánh tay của Kiều An lại, nhấc chân hung ác đá vào khuỷu gối của hắn. Kiều An bị đá quỵ rạp trên đất, vào lúc đầu gối của hắn mới vừa chạm đất thì bị tên đàn ông kia giờ súng lên đập mạnh vào gáy hắn. Thân thể Kiều An chấn động, suy sụp ngã xuống đất, không biết sống chết.

Lâm Gia cắn chặt răng, thu tất cả vào trong mắt, lúc Kiều An ngã xuống, cô thiếu chút nữa cắn môi nát, cánh tay không khỏi buộc chặt.

Ngân Hồ đang ngủ mê man trong ngực cô, cũng dường như cảm nhận được sự sợ hãi của cô, lo lắng cử động thân thể nhỏ bé, phát ra tiếng kêu nức nở nghẹn ngào. Âm thanh đưa tới sự chú ý của bọn cướp, tên đàn ông có phù hiệu trên tay áo mở cửa xe, ánh mắt đen láy nhìn về phía Lâm Gia.

Lâm Gia lập tức rũ mắt xuống, cố gắng giả bộ sợ hãi, ánh mắt từ khe hở của lông mi sợ hãi nhìn hắn.

Tên đàn ông quan sát Lâm Gia, ánh mắt sắc bén như dao, làm đáy lòng Lâm Gia rét run.

Hắn thấy Ngân Hồ trong ngực Lâm Gia, ánh mắt sáng lên, đưa tay bắt lấy cánh tay Lâm Gia, thô lỗ túm cô ra ngoài.

Tên đàn ông đối xử khá lịch sự với cô, Lâm Gia không có bị hắn đẩy ngã xuống, lão đảo mấy bước rồi đứng vững vàng.

Cô xoay người lại, nhìn thấy mấy tên khác mở cửa xe ra, kéo quân nhân điều khiển xe thiết giáp ra ngoài, đá hấn mấy cái, sau đó dùng báng súng đập vào gáy hấn, quân nhân không một tiếng động, ngã xuống mặt đất.

Lâm Gia vô cùng sợ hãi, ôm Ngân Hồ liên tiếp lui về phía sau. Tên đàn ông kia nhủu mày, vươn tay bắt lấy tay phải cô, kéo Lâm Gia về bên cạnh hấn, bẻ tay cô ra sau lưng.

Lâm Gia đau đến mức thiếu chút nữa kêu thành tiếng, trán toát ra mồ hôi lạnh, chỉ nghe thấy giọng nói cảnh cáo của hấn: "Muốn sống thì yên phận một chút cho tôi!"

Một bàn tay to nhanh chóng lục soát ở trên người cô, tay trái Lâm Gia ôm chặt ngân hồ, tìm đập dồn dập, chỉ sợ hấn lục soát được khẩu súng lục mình che giấu. Hấn lục soát một lần trên người cô, không phát hiện vũ khí, bàn tay chột chuyển qua trên người Ngân Hồ. Lâm Gia hơi nhếch môi, tâm treo tới cổ họng.

Đúng vào lúc này, chỉ nghe “đùng” một tiếng, thân thể tên cướp đứng ở trước xe chấn động mạnh một cái, một viên đạn từ huyết thái dương của hấn xuyên ra ngoài, máu văng tung tóe lên đầy mặt tên đồng bọn đứng bên cạnh, chết ngay lập tức. Mọi người còn chưa có kịp phản ứng, lại có thêm một tên cướp trúng đạn ngã xuống đất, mấy tên còn lại vội vàng nằm xuống.

Tên đàn ông áp chế Lâm Gia nằm xuống đất, hét lớn một tiếng: "Phía Nam!" Vừa dứt lời, phía nam liền liên tục truyền đến tiếng súng.

Bọn cướp cũng không hốt hoảng, khởi động xe thiết giáp, nổ súng bắn trả quân đội mai phục ở gò núi phía Nam.

Tên đàn ông kia đứng lên, kéo Lâm Gia chạy đến chiếc xe thiết giáp gần đó. Mới vừa chạy được hai bước, phía trước “oanh” một tiếng, nổ tung, chiếc kia xe thiết giáp bị một quả tên lửa bắn trúng, nhất thời đầy lên hỏa hoạn.

Phía Tây sườn núi đột nhiên xuất hiện bốn năm chiếc xe jeep vũ trang, binh lính trên xe, vai khiêng tên lửa bắn lên, ánh lửa chột lóe, từng viên đạn pháo bắn ra làm xe của bọn cướp nổ tung.

Xe jeep vũ trang phối hợp cực kì chặt chẽ với quân đoàn mai phục ở phía nam, tấn công dồn dập, đánh cho đoàn xe hạng nặng của đám cướp sa mạc không kịp trở tay.

Mắt thấy sẽ bị tên đàn ông kia kéo lên một chiếc xe thiết giáp khác, Lâm Gia cực kì khẩn trương, rút khẩu súng lục giấu dưới người Ngân Hồ nhắm về phía hấn nổ súng.

Vào lúc Lâm Gia rút súng lục ra thì người đàn ông đã phản ứng cực kì nhạy bén, hấn dùng sức kéo tay trái cô thật mạnh, Lâm Gia bị hấn đẩy ngã, lăn mấy vòng trên mặt đất, súng lục thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Hấn nhắc chân, đang muốn đá cô thì có một viên đạn lạc bắn vào chân hấn, hấn vội vàng nhảy qua một bên tránh thoát đạn lạc.

Lâm Gia nhân cơ hội này đứng dậy, nhắm ngay hấn nổ súng. Người đàn ông bị đạn bắn trúng, thân thể chấn động, súng máy trong tay rơi trên mặt đất, người lại không ngã xuống.

Hấn tức giận, bay lên một cước đá trúng Lâm Gia, vào lúc hấn ta đang muốn tiến lên chế phục cô, thì một loạt đạn bắn vào xe thiết giáp dừng ở bên cạnh hấn. Thì ra là xe jeep vũ trang đang chiến đấu với đoàn xe của bọn cướp, trong đó có một chiếc đang tiếng về phía bên này. Người đàn ông ngã trên mặt đất, nhặt súng máy lên cùng đoàn xe thiết giáp của bọn cướp đánh trả.

Lâm Gia đứng lên, nhắc chân liền chạy về phía chiếc xe jeep kia. Bây giờ, trong lòng cô chỉ còn lại một ý niệm, không thể để Ngân Hồ rơi vào tay của Roddy Elias!

Tên đàn ông thấy Lâm Gia chạy trốn, lập tức đuổi theo. Lâm Gia quay đầu lại, phát hiện hấn sắp đuổi tới đây, liền hốt hoảng mà nã một phát súng về phía hấn.

Hấn ta lắc mình tránh viên đạn, mắt thấy Lâm Gia chạy càng xa, cau mày, lấy một thanh dao găm từ bên hông ra, dùng sức ném về phía cô.

Ánh sáng trắng chột lóe, bắp chân Lâm Gia bị dao găm đâm trúng, té nhào xuống đất. Thấy tên kia đuổi theo tới đây, cô cắn chặt răng, nhin đau, cố hết sức lê cái chân bị thương, máu tươi chảy ròng ròng về phía trước. Quyết không thể để cho Ngân Hồ rơi vào trong tay bọn chúng, chết cũng không thể!

Ngân Hồ ở trong ngực Lâm Gia vẫn lo lắng giữa này giờ đột nhiên mờ mắt, cặp mắt màu lam ban đầu biến thành màu đỏ như máu, thân thể kịch liệt bành trướng làm dây lưng bị nứt toạc ra, Lâm Gia trở mắt nhìn anh từ thú con biến thành nửa người nửa thú.

Ngân Hồ nhảy lên không trung, nhanh như tia chớp đánh người đàn ông kia. Hấn ta vội vàng tránh thoát, khó khăn lắm mới thoát khỏi một vuốt trí mạng của Ngân Hồ, bả vai thì bị cái đuôi cứng như thép của anh quất trúng, cả người hấn văng ra xa hơn mười mấy thước mới dừng lại.

Ngay khi Ngân Hồ chuẩn bị nhào qua, thân hình đột nhiên dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ khổ sở, sau khi lảo đảo mấy bước, cả người ầm ầm ngã xuống đất.

Anh cuộn tròn thân thể, co rút, dần dần thu nhỏ lại, mấy giây sau đã trở lại bộ dạng thú con.

"Ngân Hồ! !" Lâm Gia hoảng hốt, liều mạng muốn bò đến bên cạnh Ngân Hồ, căn bản không có phát hiện một chiếc xe jeep vũ trang đang dừng lại ở

phía sau cô.

Lâm Gia vẫn còn cố gắng bò về phía Ngân Hồ, đột nhiên bị người ôm lấy đưa đến trên xe jeep.

"Buông tôi ra! Ngân Hồ! Ngân Hồ!....." Lâm Gia điên cuồng đánh vào người quân nhân đang ôm lấy cô, khàn cả giọng lớn tiếng kêu.

"Người đẹp, bình tĩnh một chút!" Quân nhân giơ tay lên, giữ cổ tay của cô lại, bắt đắc dĩ nói.

Một người quân nhân khác cũng đi theo nhảy lên xe, ném hồ trắng nhỏ vào trong ngực Lâm Gia.

Lâm Gia vội vàng ôm chặt Ngân Hồ, khuôn mặt dính sát vào lông mao trên đầu anh, nước mắt rớt cuộc cũng rơi xuống.

Quân nhân đóng cửa xe lại, lập tức khởi động xe jeep vũ trang, dưới sự che chở của nhóm chiến hữu xông ra ngoài.

"Tur Khoa Đặc, cậu đi đối phó với mấy con ruồi kia đi, tôi phải xử lý vết thương cho người đẹp một chút." Quân nhân ném súng xuống, đặt mông ngồi vào bên cạnh Lâm Gia. Anh kéo hòm thuốc qua, bàn tay cầm lấy chân trái bị thương của cô, cẩn thận nâng lên để trên đùi của anh.

Quân nhân nhìn bắp chân trái bị dao găm đâm trúng của Lâm Gia, bĩu môi "chậc" một tiếng, ngược mắt nhìn Lâm Gia cười cười an ủi: "Honey, đừng lo lắng, thương thế của cô không nặng lắm."

Lâm Gia bị câu "Honey" của anh làm nổi da gà, trên đùi cũng không thấy đau nữa, nghẹn ngào ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh, cô không khỏi ngân ngời: "Anh là.....thiếu tá Lannok?"

"Ồ, không ngờ honey còn nhớ rõ tôi, thật là vinh hạnh." Lannok híp lại đôi mắt màu xanh thẫm.

Khỏe miệng Lâm Gia giật giật, mười giờ trước mới vừa gặp anh, cô làm sao có thể không nhớ? !

Lannok lấy băng gạc và thuốc cầm máu từ trong hòm thuốc ra, dùng bông gòn đè lại vết thương, nhẹ nhàng cầm lấy chủy thủ, dịu dàng nói: "Kiên nhẫn nhìn đau một chút....." Lưỡi vừa mới dứt, dao găm đã bị rút ra.

Lâm Gia đau đến cả người run lên, trán lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Trong khi cô còn chưa lấy lại sức thì Lannok đã xử lý tốt vết thương, cầm máu, tiêu độc, băng bó, chỉ là mấy chuyện đơn giản.

"Trưởng quan, đã bỏ xa mấy con ruồi kia rồi! Xe thiết giáp chó chết của Roddy Elias thật chậm như sên!" Tur Khoa Đặc thu hồi súng máy, trên gương mặt dính đầy bụi bẩn khó nén được vẻ hài lòng.

Anh nhìn về phía Lâm Gia, do dự hỏi: "Trưởng quan, chúng ta có phải nên trở về khu C8 hay không?"

Lannok cười nhạo nói: "Muốn trở về nộp mạng sao? Liệt Minh Uy khẳng định đã tố cáo lên bộ chỉ huy khu C8, đổ toàn bộ trách nhiệm thất thủ ở thành phố York lên trên đầu Đoàn Độc Lập chúng ta, cũng có khả năng nói chúng ta phản bội, gia nhập nhóm của Roddy. Thiếu tướng Đan Phật Nhĩ khu C8 là anh trai của Liệt Minh Uy, những quân nhân cấp cao đều do hắn đề bạt. Đám người kia cùng một giuộc, tuyệt đối sẽ không có dị nghị gì đối với lời giải thích của Liệt Minh Uy, chỉ sợ bộ chỉ huy tối cao cũng sẽ tin vào lời giải thích của bọn họ."

Ánh mắt Tur Khoa Đặc buồn bã: "Mấy tháng này, phần lớn anh em trong Đoàn Độc lập đã hy sinh khá nhiều, nếu như không thể trở về khu C8, những người còn lại cũng sẽ chết....."

Lannok đưa tay sờ sờ đầu Ngân Hồ, nhủ thầm nói: "Yên tâm, không chết được. Mấy ngày trước, trên đường trở về thành phố York, tôi quen được mấy người bạn mới rất đặc biệt. Bọn họ trốn ở nơi rất bí mật, chúng ta đến nơi đó tránh mấy ngày đi."

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Xe Jeep không biết đã chạy qua bao nhiêu gò đất, qua bao nhiêu cồn cát, một đường cứ đi thẳng tới, cảnh sắc ngoài cửa sổ đều không khác nhau lắm, mà lại càng lúc càng có chút không phân được hướng phương.

Lâm Gia ôm Ngân Hồ nằm ở chỗ ngồi phía sau, mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn nhìn một hồi, cuối cùng bởi vì mất máu và mệt mỏi mà ngủ mất.

Không biết qua bao lâu cô mới lơ mơ tỉnh lại, lúc mở mắt ra, sắc trời đã bắt đầu ảm đạm. Trên người được đắp một tấm chăn vừa rách vừa mỏng lại bẩn, còn Ngân Hồ thì vẫn im lặng nằm trên người cô mê man như trước, thân mình nhỏ bé đùn cho chăn gò lên thành một cục.

Xe Jeep đã dừng lại bên một mảnh rừng rậm, Lannok và những người khác cũng không có ở trên xe. Cửa kính xe và cửa xe mở toang, từng đợt mùi thịt

nướng bay vào, mơ hồ còn nghe được tiếng lách tách do đốt cháy nhánh cây tạo ra.

Đầu Lâm Gia có hơi choáng váng, chỉ cảm thấy huyết thái dương đập không ngừng, cả người mềm mại vô lực. Sau khi ý thức hoàn toàn thanh tỉnh, thì càng cảm giác được rõ ràng vết thương ở chân bắt đầu đau rất vô cùng đau đớn, lại thêm yết hầu vì khát nước mà chất đau.

Lâm Gia liếm liếm môi khô khốc, đưa tay sờ sờ trán, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ khá cao, cô nghĩ có khả năng mình đã sốt nhẹ.

Cô thoáng chuyển Ngân Hồ qua ôm bằng một tay, cố hết sức nâng tay còn lại nắm lấy lưng ghế dựa muốn ngồi dậy. Ai ngờ vừa động một chút, vết thương trên đùi liền hơi rách ra, nhất thời đau đến trắng mặt, thái dương toát ra mồ hôi lạnh.

"Áy, honey, đừng lộn xộn!" Lannok toàn thân đều là một màu đỏ, trong tay cầm một cái cà mèn, mang theo một mùi hun khói leo lên xe. Anh vừa nướng thịt xong trở về liền nhìn thấy Lâm Gia sắp ngã xuống nên vội vàng đỡ lấy cô.

Lâm Gia mơ hồ tỉnh lại, ngẩng đầu, một bàn tay to lớn khô ráo đang dịu dàng xoa trán của cô, đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp của Lannok: "Honey, em phát sốt, này cũng thật là khéo nha." (Ty Vy: Lannok mà sẽ cho xưng hô tôi-em nhé, vì gọi honey mà thêm chữ cô vô thì mâu thuẫn lắm > <)

Lâm Gia lắc đầu, không quan tâm nói: "Không có gì... Hẳn là bị thương và mệt mỏi làm cho sốt nhẹ thôi, rất nhanh sẽ tốt lên."

Lannok hiển nhiên một chút cũng không đồng ý với lời cô nói, giọng điệu của anh trở nên nghiêm túc: "Tin tưởng tôi, cô gái, miệng vết thương nhiễm trùng thường nguy hiểm đến tính mạng. Tôi có mấy người chiến hữu cũng là vì vết thương bị nhiễm trùng lại không biết chữa trị đúng lúc mà hy sinh. Em rất may mắn, hôm qua tôi vừa làm xong một lượng lớn thuốc chữa thương."

Lannok kiểm tra vết thương của Lâm Gia một chút, sau đó vòng tay ôm lấy Lâm Gia, để cho cô tựa vào trên người mình: "Trước tiên ăn một chút gì đó đi, đề lát còn uống thuốc, nếm thử lap xường tôi vừa nướng xem, bảo đảm em sẽ thích."

Lâm Gia bị Lannok nửa ôm vào trong lòng, khuôn mặt gần như dán vào trong ngực căng tràn rắn chắc tinh tế của anh, đôi mắt còn đối diện với một viên hồng quả trước ngực anh.

Đường cong cơ ngực và cơ bụng của Lannok rõ ràng, không phải loại khỏe mạnh cuộn cuộn, mà là cực kì cân xứng căng tràn sức sống. Làn da màu mật ong sáng bóng vừa co giãn vừa đàn hồi, điểm thêm hai viên phấn hồng nhạt màu, theo hô hấp trầm ổn của anh mà phập phồng lên xuống, hình dạng hay màu sắc gì cũng đều trông rất đẹp mắt.

Lâm Gia chớp chớp đôi mắt, ánh mắt khôi phục thanh minh. Mặt cô đỏ lên, vội vàng dời tầm mắt từ trên người anh sang nơi khác, động đậy thân thể tạo ra khoảng cách với anh: "Tôi ngồi xuống là tốt rồi..."

Lannok cúi đầu nhìn cô, thấy hai gò má cô hồng hồng, so với thoa phấn hồng còn đẹp hơn. Mặc kệ Lâm Gia đỏ mặt là vì sốt nhẹ hay vì thẹn thùng, tóm lại anh vô cùng thích bộ dạng này của cô.

Khóe miệng Lannok cong lên, mắt xanh toát ra tia vui vẻ, đến gần cười xấu xa nói: "Tay nghề nấu thức ăn của tôi rất không tệ, chút thức ăn gì đó đều không làm khó được tôi. Một người bộ dạng anh tuấn, chiến đấu lại lợi hại, quả thực là người tốt nhất nên chọn làm bạn đời, em nghĩ sao?"

Lâm Gia cúi đầu hàm hàm hồ hồ ừm vài tiếng, thật sự không biết nên trả lời như thế nào với Lannok đang tự khen mình kia.

Lannok thấy cô da mặt mông, nên cũng không chọc nữa. Đỡ cô tựa vào ghế, sau đó mở cà mèn ra.

Trong cà mèn có hai phần thịt bò lap xường nướng thơm nức mũi, bên ngoài rắc tiêu đen, trên da thịt còn bốc mỡ vàng thơm. Mùi thơm chui vào xoang mũi, Lâm Gia đã đói bụng rất lâu cũng không chịu thua kém thâm thi xuất xoa. Ngân Hồ đang mê man trong ngực cũng ngửi được mùi, cái mũi nhỏ ướt sũng nhẹ nhàng động đậy.

Lannok lấy chai nước từ bên hông ra, vặn nắp rồi đưa tới bên môi Lâm Gia, mỉm cười nói: "Honey, uống chút nước đi rồi hãy ăn cơm."

Lâm Gia nhận lấy chai nước nhấp một ngụm, dòng nước mát lạnh chảy qua yết hầu, cảm giác nóng rực chất đau liền rút đi không ít.

"Em ăn mấy món này trước đi, để tôi giúp em xem tình trạng của Ngân Hồ." Lannok nói.

Lâm Gia hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Tối qua cô nghe Cain nói về Lannok, nói anh ta từng công tác ở bộ chỉ huy tối cao của thủ đô, là người quân y cực kì xuất sắc trong chiến địa. Cain thậm chí còn khoa trương nói, trên toàn bộ Federal State này nếu quân y Lannok đã nhận mình hạng nhì, thì không ai dám nhận mình hạng nhất.

Lannok thấy cô đồng ý, liền đưa tay ôm Ngân Hồ trong ngực cô qua. Anh đầu tiên là sờ sờ Ngân Hồ thử xem nhiệt độ cơ thể, lại sờ mí mắt của Ngân Hồ ra kiểm tra. Khi nhìn thấy con ngươi biến thành màu đỏ của Ngân Hồ, thì mi tâm Lannok nhíu lại, ánh mắt trở nên tìm tòi nghiên cứu.

Lannok rất nhanh đã kiểm tra xong, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Gia đang khấn trương nhìn chăm chăm mình, một chút cũng chưa ăn thức ăn, rất là không biết làm sao phẩy tay cười nói: "Sweetheart, đừng lo lắng. Anh không ăn thịt hổ của em đâu mà lo."

Lâm Gia ngượng ngùng cười cười: "Anh ấy thế nào rồi?"

"À, cậu ta không chết được. Nhưng nếu em vẫn không chịu ăn thức ăn, thì chỉ sợ sẽ bệnh còn nặng hơn cậu ta." Lannok lấy dao găm ra, cắt một đoạn

lạp xưởng đưa đến bên miệng Lâm Gia.

Lâm Gia không tiện đẩy ra, nên chỉ đành phải há mồm, tay nghề của Lannok quả thật là không tệ, Lạp xưởng nướng ngoài chín tới trong non mềm, cắn một ngụm miệng liền đầy nước thịt.

Lannok cầm lấy một khúc Lạp xưởng khác, cắt Lạp xưởng thành những khối nhỏ. Lại lấy một bình thuốc nhỏ từ trong hòm thuốc ra, đổ ra một viên thuốc màu đỏ, sau đó dùng chuôi đao mài nhỏ, rồi cầm lưỡi đao cẩn thận quét thuốc bột lên thịt khối.

Thấy Lâm Gia đang không hiểu nhìn mình, Lannok giải thích nói: "Đây là thuốc tốt dùng để giảm bớt thống khổ cho Ngân Hồ. Tin tưởng tôi, tuyệt đối có ích cho cậu ta."

Lâm Gia cắn môi không nói gì, nhưng trong lòng lại có chút cảm giác thất bại. Cô là bác sĩ thú y, nhưng sau khi xuyên qua đến thời đại này, thì thân phận bác sĩ thú y này của cô liền gần như hoàn toàn mất đi tác dụng. Cô không có cách gì giúp bọn Ngân Hồ, chỉ có thể lựa chọn đi tin tưởng người khác, lúc trước là Hoffman, bây giờ là Lannok.

Ngân Hồ mê man không chịu há miệng, Lannok không có biện pháp gì, đành phải trả Ngân Hồ lại trong ngực Lâm Gia, nhúc nhúc nói: "Tôi đối với động vật nhỏ không có cách gì, hay là em nuốt cậu ta đi."

Lâm Gia vuốt ve lưng Ngân Hồ, ở bên tai anh khẽ gọi: "Ngân Hồ... Ngân Hồ, anh ăn thứ này một chút đi..."

Mấy phút sau, lỗ tai tròn nho nhỏ của Ngân Hồ yếu ớt giật giật, miệng phát ra vài tiếng nức nở rất nhỏ, sau đó cái miệng nhỏ đang ngậm chặt hơi hơi mở ra.

Lâm Gia bóp vỡ khối thịt nướng cắt vụn ra nuốt vào miệng Ngân Hồ, khớp khớp hàm của anh lại, bàn tay nắm phần dưới cằm của anh giờ lên hạ xuống, giúp anh nuốt thức ăn.

Ngân Hồ ăn mấy khối thịt nát xong, liền vô lực há miệng lần nữa, nằm trong ngực Lâm Gia lâm vào hôn mê sâu.

Trong xe tràn ngập mùi dầu mỡ, mùi mồ hôi còn có mùi máu tươi thoang thoảng, rất là bức mình. Lâm Gia chỉ cảm thấy trên cơ thể cũng dính dính khó chịu, vụng trộm ngửi quần áo của mình một cái, liền ghé tòm nhẩn mũi lại. Ở trong sa mạc hai ba ngày không tắm rửa cũng không có mùi nặng như bây giờ, đáng tiếc điều kiện trước mắt so với lúc ở sa mạc còn gian khổ hơn, nên đừng hy vọng có thể tắm rửa.

"Trời sắp tối, chúng ta phải nhanh đi tìm chỗ trú." Lannok đưa lưng về phía Lâm Gia thu dọn đồ đạc, hoàn toàn không chú ý tới động tác nhỏ vừa này của Lâm Gia.

Cơ bắp rõ ràng căng tràn trên tay theo động tác của anh mà lúc ẩn lúc hiện, gọi cảm lại còn tràn đầy sức bật. Một giọt mồ hôi trong suốt từ vai chảy xuống, theo đường cong tinh tế của sống lưng trượt đến thắt lưng, thấm vào trong lưng quần.

Nhưng đáng tiếc bây giờ Lâm Gia không có tâm tư thưởng thức vẻ đẹp trước mắt này, cô ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Phía chân trời đã u ám, chỉ qua một lúc nữa thôi, trời sẽ tối đen. Đêm qua lúc cô đi ngủ, Tatu và Ngân Hồ đều còn ở bên cạnh cô, vậy mà bây giờ trong ngực lại chỉ còn mỗi Ngân Hồ. Tatu được Hoffman mang đi không biết có thể thoát hiểm hay không, cô không có cách nào biết được sau này có thể còn gặp lại Tatu hay không.

Cô suy nghĩ lại suy nghĩ, tầm mắt liền chậm rãi bị nước mắt làm nhoè đi, không khỏi càng thêm ôm chặt Ngân Hồ.

Lannok giặt sạch ba lô xong, trở về lại thấy mắt Lâm Gia ứa lệ, anh hơi ngần ra, sau đó tay lớn bản hề hề không chút khách khí sờ loạn tóc cô: "Áy, honey, bây giờ còn chưa phải lúc tệ nhất đâu, không đáng để em thương tâm như vậy."

"Tôi không sao, cảm ơn anh." Lâm Gia hít hít cái mũi nhìn nước mắt xuống, khẽ sờ bàn tay to lớn đang xoa loạn tóc cô, hỏi: "Thiếu tá Lannok, anh nói chỗ trú gì đó rốt cuộc là ở đâu?"

Lannok đang muốn nói chuyện, thì thấy Scott chạy đến, gõ gõ cửa kính xe hô lớn: "Trưởng quan, chỉ còn lại chiếc xe này của chúng ta là chưa che dấu thôi đó, ngài nhanh chóng xuống xe đi."

"Được rồi, đám quân nhân các cậu cũng mau tìm chỗ trú đi." Lannok cười nói.

Anh mặc quần áo xong, ném balo hành quân và súng trường cho Scott, lại bế Lâm Gia lên rồi mới nhảy xuống xe.

Xe Jeep lái ra sau gò đất đầy những cây thấp lùn, quân nhân lập tức dùng lá và nhánh cây rộng lớn che dấu xe thật tốt. Ngay cả đồng lửa để nấu nướng và dấu vết lốp xe cũng đều bị bọn họ tẩy trừ sạch sẽ.

Toàn bộ những người của đoàn độc lập 7 có mặt ở đây đều tập hợp lại, một đoàn ước chừng hơn ba mươi người theo sau Lannok đi vào trong rừng.

Lannok cùng Lâm Gia và Scott đi ở phía trước, thỉnh thoảng nhắc nhở đồng đội phía sau khi đi phải tránh chỗ nào, suốt đường đi đều rất cẩn thận.

Màn đêm dần buông xuống, nhiệt độ không khí cũng chợt hạ thấp, hơi nước trong không khí như bị ngưng tụ lại, nặng nề bao vây mọi người. Bầu trời đêm không trăng không sao, đen như mực, mọi thứ xung quanh đều như bị một màn lụa mỏng màu đen bịt kín. Ở trong rừng âm u tĩnh mịch đi rất lâu rất lâu, nhưng không thấy bóng dáng của chim thú gì, mọi người chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của nhau và tiếng nứt gãy phát ra khi chân dẫm nát nhánh cây khô.

Lâm Gia ghé vào trên lưng Lannok, một tay ôm Ngăn Hồ, một tay nắm lấy bờ vai anh.

Scott cầm đèn pin đi ở bên cạnh, hắn càng không ngừng trộm ngắm Lâm Gia, trong mắt lóe ánh ra tia vui sướng. Ngay từ lúc Lannok đưa Lâm Gia lên xe, thì hắn đã bị dung mạo xinh đẹp, thâm trầm của cô hấp dẫn rồi.

Scott chưa từng có kinh nghiệm cùng phụ nữ thân mật, nên hắn vẫn hy vọng có thể giành được quân công một lần, và có được cơ hội thân cận phụ nữ. Có thể nói từ khi đắc tội Liệt Minh Uy, sau đó bị ông ta đá đến thường trú tác chiến ở đoàn độc lập 7, thì đã ba năm liền hắn không được thấy bóng dáng của phụ nữ, nhiều nhất cũng chỉ có thể giấu Lannok lên lút xem tạp chí X cho đỡ ghiền thôi. Nhưng bây giờ, đã có một cô gái trẻ tuổi dung mạo xuất chúng ngay trước mặt này, huyết khí sôi trào của người trẻ tuổi khó tránh khỏi có phần thất thường.

Kỳ thật không chỉ là Scott, mà là hầu hết các lính mới của đoàn độc lập 7 đều như vậy, từ sau khi nhìn thấy Lâm Gia, mỗi người đều có chút mơ tưởng hão huyền. Bọn họ ở chiến trường vào sinh ra tử, gần như không hề nghỉ ngơi, điều này khiến cho bọn họ so với quân nhân bình thường càng cuồng nhiệt mong chờ có thể có được cơ hội kết hợp với phụ nữ. Đám đàn ông quân nhân này chính là như vậy, hoàn cảnh càng ác liệt họ càng muốn duy trì huyết mạch của mình.

Đi được nửa giờ, vết thương trên chân Lâm Gia đau đến lợi hại, không khỏi vịn vào người muốn giảm bớt một chút. Ai ngờ cô vừa mới giật giật, trên mông liền bị Lannok vỗ một cái.

Lannok quay đầu chế nhạo nói: "Honey, em đang khiêu chiến sức nhẫn nại của anh sao?"

Mặt Lâm Gia nóng lên, thừa dịp trời tối nhìn không thấy, mới vụng trộm cho Lannok một cái xem thường, ngập ngừng nói: "Chân của tôi có hơi đau..." Nói xong mới chợt ý thức được giọng điệu của mình rất có hương vị làm nũng, nhất thời cô cảm thấy có chút xấu hổ.

"À?" Lannok lập tức dừng lại, nâng chân cô lên phía trước nói: "Scott, cậu nhìn một chút xem vết thương của Lâm Gia có chảy máu hay không?"

Scott nhìn kỹ xem: "Hình như không có. Có cần thay băng cho cô ấy không?"

"Không chảy máu thì không sao, không cần băng bó nữa." Lannok thờ phào nhẹ nhõm, lập tức dịu dàng trấn an Lâm Gia: "Cố gắng thêm một chút nữa, honey. Chúng ta sắp tới rồi."

Lâm Gia vẫn rất không quen loại giọng điệu thân mật buồn nôn này của Lannok, hàm hồ đồng ý một tiếng, sau đó không nhiều lời nữa.

Đoàn người càng đi sâu vào trong, cây cối bụi cỏ càng thêm sum xuê chi chít, không khí lạnh ngưng tụ thành sương phủ kín tóc mai, sợi tóc dính thành một từng vệt từng vệt dán trên mặt, lạnh lẽo ẩm ướt khó chịu chết đi được. Lâm Gia không khỏi thầm may mắn trước đó Lannok đã dùng chăn mỏng bao lấy cô, bằng không giờ phút này sợ là cô đã bị đông lạnh đến hòng rồi.

Đột nhiên trong rừng truyền đến tiếng gầm gừ trầm thấp đầy áp lực của dã thú, ngay sau đó trong cây cối truyền đến một trận tiếng động xào xạc.

Đoàn người lập tức dừng lại, ánh sáng đèn pin không ngừng quét qua quét lại giữa rừng cây, mọi người cũng đều bảo trì đội hình cảm thụ cảnh giác.

Scott ghim súng bảo vệ bên cạnh Lannok, vẻ mặt rất là khẩn trương, nhỏ giọng hỏi: "Trưởng quan, hình như là zombie hình thú. Chúng ta có nên nổ súng hay không?"

Lâm Gia ngừng thở, ôm chặt Ngăn Hồ, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Lúc này mà gặp phải đám zombie, thì dù là ai cũng chưa chắc có cơ hội chạy thoát.

"Dừng hành động thiếu suy nghĩ! Không cho phép người nào được nổ súng!" Lannok ngừng mọi hoạt động cẩn thận nghe động tĩnh xung quanh, lại phát tay ý bảo mọi người cũng phải bảo trì bình tĩnh.

Một lát sau trong rừng truyền ra động tĩnh lớn hơn nữa, sau đó cỏ cây sum xuê mọc lan tràn ở phía trước chợt lần lượt đều ngã xuống, một cái bóng đen khổng lồ dần dần hiện ra trước mặt mọi người, nó không có phát động công kích, chỉ im lặng đi về phía đoàn người.

Mắt Lannok sáng lên, lớn tiếng hoan hô nói: "Các anh em! Là bạn của tôi! Nó tới đón chúng ta!"

Lâm Gia đứng thẳng dậy mở to đôi mắt, nhìn bóng đen đang từ từ đến gần, một loại cảm giác thân thiết tràn lên trong lòng, cảm giác sợ hãi và không yên quanh quẩn ở trong lòng mấy ngày nay liền bị sự ấm áp và vui sướng này tống cổ đi mất, cái tên quen thuộc cũng bồi hồi ở giữa yết hầu muốn thốt ra.

Toàn bộ ánh sáng đèn pin đều chiếu về phía bóng dáng đó, trong bóng đêm hào quang hội tụ vào một chỗ. Bước chân Sư tử trắng dừng lại, yên tĩnh đứng ở đó.

Sư tử đực toàn thân trắng như tuyết cả người được bao phủ một tầng ánh sáng mỏng lung nhu hoà, anh dịu dàng mà chuyên chú nhìn chăm chú vào Lâm Gia, đôi mắt xanh nhạt giống như tia sáng mặt trời óng ánh, trong suốt như nước biển, linh động có thần.

"Dick!" Lâm Gia kinh hãi gọi.

Lannok kinh ngạc quay đầu nhìn cô: "Honey, không ngờ em cũng biết Dick?"

Dick vẫy vẫy cái đuôi, chậm rãi di chuyển đi đến trước mặt Lannok dừng lại, cúi đầu ừm ừc, sau đó vươn đầu lưỡi liếm liếm chân trái bị thương của Lâm Gia.

Tác giả: Rốt cục cũng có thể ở chung với nhóm thú thú bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Bộ dạng Dick ở hình thù cao lớn hơn trước kia rất nhiều, thân hình so với sư tử đực bình thường còn cao hơn gấp đôi. Anh đứng thẳng ở trước mặt Lannok, cơ hồ đã muốn cao đến bả vai anh.

Trừ Lannok và Lâm Gia ra, thì những người khác đều lộ ra thần sắc hoảng sợ, Scott miễn cưỡng đứng thẳng lưng, cố gắng không cho mình ở trước mặt Lâm Gia biểu hiện ra bộ dạng khiếp sợ, nhưng cái cảm ngấm chặt và khóe miệng co rúm vẫn là bán đứng hẳn.

"Dick... Đã lâu không gặp anh. Nhìn thấy anh không sao, thật tốt." Lâm Gia vươn tay, vuốt ve lông bờm mềm mại trắng như tuyết trên cổ Dick, bởi vì quá kích động nên bàn tay cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Dick nhìn Lâm Gia, ánh mắt ôn nhu như nước. Nhìn thấy khóe mắt Lâm Gia thoáng hiện nước mắt, Dick cúi đầu liếm mu bàn tay cô, miệng phát ra tiếng ừm ừc an ủi.

Lâm Gia sờ sờ chóp mũi ướt sũng của anh, mím môi cười: "Dick, mọi người đâu? Bọn họ bây giờ thế nào rồi?"

Dick ngẩng đầu, đưa đầu đến gần liếm hai má Lâm Gia một chút, đầu lưỡi nhẹ nhàng cuốn đi giọt nước trên khóe mắt còn chưa có rơi xuống của cô.

Anh nheo mắt xanh lại nghiêng đầu liếc Lannok một cái, miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, cái đuôi tuyên bố chủ quyền cuốn lấy thắt lưng Lâm Gia nhẹ nhàng kéo.

Thân hình Dick thấp phần cao lớn, ngẩng đầu liên uy phong lẫm lẫm đứng ở trước mặt Lannok, cơ hồ nhìn thẳng vào Lannok, khí thế áp người.

Lông mày Lannok vặn nhẹ, bất đắc dĩ nói: "Người, người thật là làm cho ta rất áp lực đó. Được rồi, được rồi, ta giao sweetheart cho người."

Lannok rất không tình nguyện buông Lâm Gia ra, chuyển cô đến trên lưng Dick. Dick vẫn dùng cái đuôi vòng qua thắt lưng Lâm Gia, xác định cô đã ngồi ổn mới buông ra.

Dick hướng Lannok gầm nhẹ một tiếng, xoay người bước đi, vừng vàng công Lâm Gia đi vào trong rừng.

Một bên Scott ngơ ngác nhìn chăm chú vào bóng dáng tao nhã rời đi của Dick, nửa ngày sau mới xoa xoa mắt, trên mặt hiện lên nụ cười ngây ngô: "Hắc hắc, trông quan, bóng dáng của bọn họ thật là xinh đẹp, nhìn qua giống như một bộ bức tranh vậy..."

"Tiểu tử ngốc, đừng sững sờ như vậy. Mỹ nhân trong bức tranh đó cũng không có phần của cậu đâu!" Mike vỗ vỗ đầu Scott một chút, không quan tâm hẳn kháng nghị kêu la, phất tay với mọi người cười nói: "Các anh em, toàn bộ mau đi theo sư tử trắng! Đêm nay chúng ta đã tìm được chỗ ngủ rồi!"

Thị lực ban đêm của Dick rất tốt, căn bản không cần đèn chiếu sáng, nhanh nhẹn tự nhiên xuyên qua giữa rừng rậm. Cho dù anh có cố ý thả chậm tốc độ, mọi người vẫn là chạy cách nào cũng khó có thể đuổi kịp.

Không bao lâu sau Dick đã dẫn mọi người đến một vách núi có dây leo quấn quanh, có cây mọc thành từng nhóm. Anh vừa dừng lại, thì cụm cỏ cây phía trước bỗng nhiên động đậy, trong đó còn truyền đến tiếng nức nở kích động hình như là của loài thú.

Ánh sáng đèn pin lập tức tụ tập qua nơi đó. Liền lúc đó có một đôi bàn tay to lớn, khớp xương nổi lên rõ ràng với móng tay như mũi nhọn từ trong đám cây cối thò ra, đặt cô cây đan xen um tùm qua hai bên, ngay sau đó xuất hiện hai thân thể trần trụi cường tráng của đàn ông cùng với đầu tóc rối tung lẫn lộn từ trong bụi cỏ chui ra.

Ánh sáng trắng hình trụ của đèn pin chiếu vào trên thân hình to lớn loã lồ của bọn họ, mọi người kinh ngạc là bộ dạng của hai người đàn ông này cư nhiên giống nhau như đúc, làn da rắn chắc màu mật sáng bóng khỏe mạnh, đôi mắt trong suốt màu lưu ly óng ánh như bảo thạch, tóc dài nâu nhạt xoả tung từ trên đầu vai rộng lớn rũ xuống, bù xù phủ trên cơ bắp rõ ràng sau lưng và trước ngực.

Lúc hai người đàn ông này nhìn thấy Lâm Gia vừa ôm Ngân Hồ vừa cười trên lưng Dick, thì hai khuôn mặt tuấn tú với đường cong cương nghị đồng thời lộ ra biểu tình kinh hi.

"Khò khè... Gia..." Người đàn ông có cái bớt hình trắng non trên trán vọt tới trước mặt Lâm Gia, tay lớn duỗi ra xách cô từ trên lưng Dick xuống ôm vào trong ngực.

Hành động của người này quá mức đột nhiên, làm cho Lâm Gia bất ngờ không kịp đề phòng bị anh ta làm cho hoảng sợ, lúc phục hồi lại tinh thần, thì đã bị anh xem như con nít mà gắt gao ôm ôm ở trong ngực, càng không ngừng cọ cọ má cô.

Lâm Gia đang muốn đẩy anh ra, thì trên mặt bỗng nhiên truyền đến xúc cảm nóng mềm nhũn, người đàn ông này cứ nhiên lại lè lưỡi liếm mặt cô.

"Dick..." Lâm Gia cuống quýt nâng tay dùng sức đẩy người đàn ông đang tiến gần mặt cô ra, cầu cứu nhìn về phía Dick. Nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt Dick bình tĩnh đứng tại chỗ, nhàn nhả vung cái đuôi, không có một chút ý muốn tiến lên giúp cô.

Lâm Gia ngẩn ra, trong lòng giạt mình sáng tỏ. Cô hít sâu một hơi, quay đầu lại cẩn thận đánh giá người đàn ông đang vui vẻ khề liếm lòng bàn tay cô, ánh mắt dừng ở vết bớt hình trắng non trên trán anh, trái tim nhất thời kịch liệt nhảy lên.

Cô không khỏi kích động che miệng lại, lệ quang trong mắt lóe ra.

"Dewey? Anh là... Dewey?" Giọng của Lâm Gia mang theo một chút run rẩy.

Dewey là em trong anh em báo săn, trên trán anh có một vết bớt hình trắng non, là lúc trước đánh nhau với đàn linh cẩu mà lưu lại.

Người đàn ông lập tức đình chỉ liếm liếm, mở to đôi mắt liêu mang gật đầu, miệng háp tấp mở ra khép lại lấp bắp nói: "Là... Dewey,... Dewey!"

"Dewey, thật đúng là anh rồi. Như vậy anh ta chính là Max!" Lâm Gia kinh hi nhìn về phía một người đàn ông khác.

Max gật gật đầu, chạy lên giang hai tay vòng qua sau lưng ôm lấy Lâm Gia, bàn tay to lớn thật cẩn thận xoa xoa lưng Lâm Gia.

Đôi môi ám áp bỗng nhiên mạnh mẽ dán ở sau gáy cô, Lâm Gia kinh ngạc rụt cổ lại, đỏ mặt nói: "Max, đừng nháo!"

"Dewey... Cũng muốn."

Dewey cũng đưa miệng đến muốn hôn, Lâm Gia liền sợ tới mức một phen nắm lấy môi anh, cắn răng nói: "Đáng ghét, không cho phép hôn loạn!"

Dewey bị néo miệng, ủy khuất chớp đôi mắt. Một cái đuôi to lớn xù lông mang theo hoa văn màu đen từ phía sau người anh dựng thẳng lên, mạnh mẽ đóng đưa, hướng Lâm Gia tỏ vẻ cầu xin tha thứ.

Lâm Gia nhìn cái đuôi lúc ẩn lúc hiện kia, lại nhìn về phía đỉnh đầu Dewey, ngoài dự đoán không nhìn thấy lỗ tai báo tròn tròn.

Lại dời ánh mắt xuống dưới, lúc cô nhìn thấy trong tóc lộ ra hai lỗ tai người màu da, thì liền sùng sốt.

"Dewey, lỗ tai của anh..." Như thế nào không phải là lỗ tai thú thú?

Cô nhìn không được đưa tay sờ sờ lỗ tai Dewey, vành tai bóng loáng mềm mại, dải tai thịt thịt, hoàn toàn là lỗ tai của con người!

Lỗ tai Dewey bị Lâm Gia sờ nhột nhột, thoải mái mà nheo mắt lại, trong cổ họng phát ra tiếng khò khè nhẹ nhàng.

Max tròn tròn đôi mắt, không vui khép mở miệng. Anh gờ cái đuôi lên nhẹ gãi vòng eo Lâm Gia, miệng khò khè vài tiếng, sau đó cúi đầu ngậm lấy vành tai cô.

Lâm Gia thỉnh thoảng bị Max "Đánh lên" đến bộ vị mẫn cảm nhất, kêu nhỏ một tiếng a, cả người cũng lập tức nổi lên một tầng da gà. Cô vội vàng quay mặt lại "Cứu lấy" vành tai của mình, đỏ mặt vung tay đẩy đầu Max ra.

Lâm Gia thờ ơ làm cho Dewey vẫn ôm chặt cô trong lòng nóng lên. Nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp của Lâm Gia, Dewey kẻ sát thân thể của cô tự nhiên nổi lên "Phản ứng sinh lý" nào đó. Anh có chút không biết làm sao, chỉ cảm thấy bụng dưới đột nhiên buộc chặt khó chịu, cực đại cứng rắn mờ mịt mà sát trên đùi Lâm Gia.

Lâm Gia nhất thời quần bách, khoe miệng rút gân. Ngân Hồ là vậy, mà Dewey cũng là như vậy, nhóm thú thú có thể đừng "Trong sáng" đáng khinh như vậy không? !

Dick ở một bên rốt cục không thể nhìn được nữa, anh tiến lên chất một cái đẩy Max chắn ở phía trước ra, hướng về phía Dewey đang ôm chặt lấy Lâm Gia cọ đến cọ đi nghe răng gặm nhẹ một tiếng.

Thân thể Dewey run lên, lui lại nửa bước, rất không tình nguyện buông Lâm Gia ra, thành thành thật thật công cô lên lưng, theo sau Dick đi vào trong rừng.

Lannok ôm ngực vuốt cằm, chắc chắn cảm thán: "Oa, không thể tin được honey là người mà bọn họ muốn bảo vệ nha. Bất quá gặp lại trong trường hợp này cũng thật sự là rất..." "Kích tình" bắn ra bốn phía."

Anh nghiêng đầu liếc nhìn Scott đang ngăn người ở bên cạnh, cong ngón tay búng đầu hấn một cái: "Tiểu tử, xem trực tiếp kích thích hơn xem tạp chí

nhỉ?"

Nhìn bộ dạng Scott ôm lấy trán la đầu, Lannok vui vẻ cười lớn, đá chân Scott một cái, sau đó mới chạy chậm đuổi theo Dick.

Dick dẫn mọi người xuyên qua rừng cây rậm rạp, đi tới trước một ngọn núi dốc, đầy dây leo cỡ đại tinh tế như mạng nhện ra, thì chính là nơi trú ẩn của nhóm mãnh thú dị biến—— một cái sơn động thập phần kín đáo.

Trong động phát ra ánh huỳnh quang xanh nhạt mờ mờ, Lâm Gia nhìn thấy một người đàn ông tóc vàng ngồi xổm trước cửa động chờ, đang kiển chân nhìn xung quanh.

Khi nhìn thấy bọn họ đến gần, người đàn ông tóc vàng liền đỡ vách tường chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt anh tràn đầy tươi cười, có vẻ cực kì cao hứng. Người đàn ông vai rộng eo thon, làn da màu đồng, chân rắn chắc thon dài, trên người cũng là trần trụi, liền quang minh chính đại đứng ở trước cửa động như vậy, cái đuôi lông xù to lớn ở phía sau anh ta lắc tới lắc lui. Anh ta không giống như Dewey xông đến đây, mà chỉ đứng trước cửa động nhìn xung quanh.

Dick tựa hồ rất bất mãn gầm nhẹ một tiếng, chạy chậm đến trước mặt người đàn ông tóc vàng đó, dùng đầu nhẹ nhàng đẩy anh ta một chút, hình như muốn bảo anh ta vào trong động.

Động tác của Dick rất nhẹ, nhưng người đàn ông tóc vàng lại cư nhiên đứng không vững, lao đảo trước sau lui lại mấy bước, rồi đặt mông ngồi phịch trên đất.

Dick gấp đến độ đi quanh anh ta vòng vo hai vòng, người đàn ông tóc vàng kia hắc hắc cười, hồn nhiên ngồi trên đất, vẫn ra sức rướn cổ lên nhìn về phía bọn Lâm Gia.

Dick ảo não phun ra một hơi, cái bòm sư tử tuyết trắng run run, vượt qua anh ta đi đến bên cạnh.

Max chạy đến nâng người đàn ông tóc vàng dậy, cau mày nói nhỏ: "Cậu bây giờ... Rất yếu, không... nên ra ngoài."

Người đàn ông tóc vàng lắc đầu, không quan tâm nói: "Mình không sao, đương nhiên muốn được... nhìn thấy cô ấy... nhanh một chút."

Lâm Gia mắt nháy cũng không nháy nhìn người đàn ông tóc vàng, danh sách thú thú liên tục chạy như bay trong đầu cô, tóc vàng mắt vàng... Nửa thú này không phải là kim hồ Laka sao?

Dewey ôm cô nhảy đến trước mặt người đàn ông, cười cười nói: "Laka, xem này, là Gia. Chúng ta... Mang Gia... đến."

Suy đoán trong lòng Lâm Gia rốt cuộc đã được chứng thật, vui vẻ nói: "Laka? Anh thật là kim hồ Laka sao? !"

Sắc mặt Laka có chút tái nhợt, đôi mắt màu vàng lộ ra một tia mỏi mệt, nhưng vẻ mặt anh vẫn tươi cười, có vẻ cực kì khoái hoạt. Nghe thấy Lâm Gia gọi tên mình, khuôn mặt Laka cười đến cong cong: "Gia, ta là... Laka."

Anh khẩn cấp vờn tay, từ trong ngực Dewey nhận lấy Lâm Gia. Quá nhiều kinh hi làm cho Lâm Gia có chút không thở nổi, bởi vì kích động mà cả người khắc chế không được nhẹ nhàng run rẩy, cũng hoàn toàn không biết nên nói gì mới tốt.

Cô cẩn thận đánh giá Laka, so với Ngân Hồ, thân hình Laka không cao lớn cường tráng như vậy, nhưng mặt mũi dáng người cực kì giống nhau. Nếu không phải tóc và màu mắt khác nhau, thì gần như có thể nhận sai Laka thành Ngân Hồ, rõ ràng hai hồ không có nửa điểm quan hệ huyết thống.

Laka cúi đầu dùng chóp mũi đụng hai má của cô một chút, đôi mắt vàng mang theo xin lỗi chuyên chú nhìn cô: "Gia, Laka hư, không tốt..."

Lâm Gia ngẩn ra, theo thói quen đối đãi với Laka lúc ở hình thú, cô đưa tay xoa xoa đầu anh, ôn nhu hỏi: "Vì sao lại nói như vậy? Laka tốt lắm mà."

Laka rừ mi mắt, lông mi dài màu vàng như cây quạt xoè ra, khoe miệng hơi cong xuống, rầu rĩ nói: "Laka... Quá yếu, không thể... Bảo vệ Gia." Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ có anh em báo sấn, mà ngay cả Dick ánh mắt cũng âm đạm xuống.

Lâm Gia không rõ cho nên kinh ngạc nhìn bọn họ. Cô từng chính mắt thấy lúc đàn mãnh thú dị biến Dick đối chiến với zombie cơ hồ mạng tính áp đảo toàn diện, ngay cả đối mặt zombie cao cấp, bọn họ cũng không hề rơi xuống thế hạ phong, vậy vì sao Laka ngược lại nói mình rất yếu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Laka buồn rầu nhăn mày lại, nâng mắt lướt nhanh qua nhìn mọi người một cái, lại buồn rầu chán nản cúi đầu ngập ngừng nói: "Hình người... Ai cũng đều... Đánh không lại, ngay cả con thỏ cũng... Bất không được."

"A? Thật sao?" Lâm Gia có chút không thể tin được. Cô nhớ rõ lúc Ngân Hồ và Tatu ở hình người thì sức lực và tốc độ rất khủng bố, có thể tay không xé nát zombie. Mặc dù Laka không có dã tính thập phần như Ngân Hồ, nhưng vẫn là vua của muôn thú cực kì hung mãnh, như thế nào có thể ngay cả con thỏ cũng không bắt được?

Lannok đứng ở phía sau cô nghe xong lời Laka nói, lại thành thật thu lại bộ dạng cà lơ phất phơ, nhú mày nhìn về phía Dick. Ánh mắt cả hai giao nhau, Dick gật đầu một cái. Mi tâm Lannok vặn càng cật, anh cẩn thận đánh giá ba nửa thú mấy lần, trong lòng thăm than một tiếng.

Laka từ trong cổ họng áp ứng cổ gắng giải thích: "Trước kia thì không. Nhưng sau đó... Biến thành hình người, liền rất yếu."

Lâm Gia rốt cục cũng hiểu rõ ý của Laka: "Laka, ý của anh là, trước kia không như vậy, lúc các anh ở hình thú thì không có vấn đề gì, nhưng sau đó biến thành hình người thì sức lực lại trở nên rất yếu. Đúng hay không?"

Laka gật đầu, về mặt lại uể oải, cái đuôi cũng rũ xuống trên mặt đất, ngay cả anh em báo săn và Dick cũng cúi đầu.

Lâm Gia cúi đầu nhìn Ngân Hồ đang mê man trong ngực, nhớ tới lời Hoffman, nhẹ giọng nói: "Có thể cũng là bởi vì dị biến không hoàn toàn mà sinh ra phản ứng bài xích hay không?"

"Honey, em cũng biết chuyện này? Là Hoffman nói với em phải không." Lannok bỗng nhiên chen vào nói.

Lâm Gia có chút giật mình nhìn anh: "Thiếu tá Lannok, anh cũng biết?"

Lannok tháo nón an toàn xuống, lộ ra mái tóc dày màu đỏ vàng xinh đẹp, anh có chút đắc ý cười nói: "Hắc, honey, chẳng phải cái tên Cain kia đã từng nói với em rồi sao, lúc trước tôi nhậm chức ở thủ đô, là sĩ quan kiệt xuất nhất của sở phán quan. Nếu tôi còn ở lại sở phán quan của thủ đô, thì bây giờ ít nhất cũng đã làm đến quân hàm thiếu tướng rồi. Cho dù bây giờ tôi rời khỏi thủ đô, nhưng tin tức cũng không đến mức bế tắc."

Trong lòng Lâm Gia khẽ động, cân nhắc hỏi: "Vậy... Không phải là thủ đô đã sớm bắt đầu nghiên cứu mãnh thú dị biến rồi sao, bằng không thượng tá Hoffman như thế nào lại hiểu biết rõ ràng tình trạng của mãnh thú dị biến như vậy?"

Nụ cười của Lannok hơi khựng lại, khó xử gãi gãi đầu: "Sweetheart, vấn đề của em rất phức tạp. Hôm nay tôi mệt chết đi được, vấn đề quá mức hao tâm tổn sức này tôi tạm thời không có cách nào trả lời. Chờ tôi ngủ đủ giấc sau lại hiểu được mọi chuyện rõ ràng, rồi mới nói cho em có được không?"

Anh nói như vậy, làm Lâm Gia cũng không tiện hỏi tiếp, đành phải nhẹ lời an ủi nhóm nửa thú.

Cô sờ sờ tóc Laka, dịu dàng nói: "Laka, đừng lo lắng, mọi chuyện đều ổn thôi."

Thấy Laka vẫn là gục đầu không hé răng, Lâm Gia cũng có chút lo lắng, vội hỏi: "Chẳng lẽ các anh không thể biến trở về hình thú nữa sao?"

Laka vội vàng lắc đầu: "Có thể!" Anh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Người... Hai buổi sáng, sau đó... Biến trở về thú, sau đó rất dài... Không thay đổi."

Lúc đầu khi nhóm thú thú biến thành hình người, thì sức lực so với lúc không thể biến thân thì cường đại hơn mấy chục lần. Vào thời điểm đó, hình thú và hình người chuyển biến rất tự nhiên. Nhưng không lâu sau, thân thể bọn họ đột nhiên xuất hiện dị thường, lần lượt biến trở về bộ dạng ấu thú, nặng hơn nữa thì bị nóng sốt bất tỉnh, khó chịu dị thường, ngay cả anh em báo săn cũng suy yếu chút nữa không thể tiếp tục gắng gượng. Nhưng may mắn sức lực hồi phục, bọn họ lại lần nữa biến trở về bộ dạng thú trưởng thành, thân thể cũng không còn cảm giác không khỏe, sức lực còn tăng cường thêm rất nhiều.

Sau đó phần lớn thời gian bọn họ đều chỉ có thể duy trì bộ dạng hình thú, lại không thể tùy theo ý mình mà biến thành hình người. Nhưng kỳ quái là, cứ cách một đoạn thời gian, bọn họ sẽ không hề báo trước liền biến trở về hình người, cũng duy trì bộ dạng hình người hai đến ba ngày, trong lúc đó cũng không có cách gì biến trở về hình thú. Trong mấy ngày biến thành hình người này, thân thể nhóm nửa thú sẽ trở nên rất suy yếu. Sau đó bọn họ dừng nói là chiến đấu với zombie, mà ngày đầu tiên liền ngay cả đứng cũng đều đứng không nổi, chỉ có thể nằm trên đất mê man chờ đợi sức lực hồi phục.

Kỳ thật, từ biết được tung tích của Lâm Gia, bọn Dick vẫn luôn đi theo Lâm Gia âm thầm bảo vệ cô. Nhưng trong lúc này, bọn họ cũng từng bởi vì biến thân suy yếu mà tạm thời lẫn trốn. Vào ngày quân đoàn đặc chủng đến thành phố York đó, trừ sư tử trắng Dick và sư tử đen châu Phi Tây Mỗ ra, thì những mãnh thú dị biến còn lại đều đã biến trở về hình người. Dick và Tây Mỗ không thể không tìm sơn động này, mang theo bọn họ tạm thời trốn ở đây, đây là lý do bọn họ không thể đứng lúc cứu viện Lâm Gia. May mà thời gian nhóm thú thú tự biến thân có chút phóng khoáng, không đến mức hoàn toàn không thể bảo vệ trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Lâm Gia nghe Laka nói như vậy cũng nhẹ nhàng thở ra, cười vỗ vỗ mặt anh: "Đúng đó, không phải hai ngày sau anh sẽ lại biến trở về kim hỏ rất lợi hại sao? Cho nên các anh một chút cũng không yếu! Anh và Dick bọn họ đã cứu em rất nhiều lần, sau này còn có thể tiếp tục bảo vệ em mà, đúng không?"

Laka cong khóe môi, đôi mắt màu vàng lóe sáng. Anh yên lặng nhìn chăm chú vào Lâm Gia, kiên định gật gật đầu: "Ừm! Hừng đông... Ka có thể... Bảo hộ Gia!"

Lâm Gia bị bộ dáng thật thà của anh chọc cười, không nhịn được cười một tiếng.

Laka mở to đôi mắt, ánh mắt hoảng hốt trong giây lát sau lại càng trở nên lóe sáng. Anh dồn dập thở hỏn hỏn hai cái, bỗng nhiên cúi đầu, lè lưỡi cực nhanh liếm liếm môi Lâm Gia, miệng ừng ực nói: "Gia, nơi này... Thật mềm."

Nụ cười của Lâm Gia nhất thời cứng lại trên mặt, bị hành động của Laka làm cho mặt cô đầy hắc tuyến. Há miệng vừa định nói Laka một chút, thì hai bên bóng đen kéo lại, anh em báo săn- Max và Dewey cứ nhiên lại học Laka, rất nhanh trộm hôn lên môi cô.

Ăn đậu hủ thành công, hai báo còn rất là đồng ý mãnh liệt gật đầu: "Ừm, Gia thật sự... Rất mềm."

Dick tức giận đến ở một bên gằm nhẹ đi vòng quanh, bây giờ anh không thể biến được hình người, chỉ có thể trơ mắt nhìn thú thú khác thân cận Lâm Gia, trong lòng ghen ghét muốn chết, hận không thể một phát đánh bay ba cái tên trướng thối kia.

Lâm Gia yên lặng lau môi một chút, nâng tay thưởng cho ba tên kia mỗi thú một cái vỗ thật mạnh vào ót.

Đáng khinh lại đơn thuần, thì cũng là đáng khinh đó có biết không! Đúng là mấy cái tên đáng giận mà!

Lâm Gia liếc nhìn xung quanh một vòng, thất bại lấy tay che mặt, xấu hổ đối mặt với mọi người đã bị lời nói và hành động của nhóm nửa thú làm cho trợn mắt há mồm. Haiz, thật không ngờ rằng, cô tự mình nuôi nấng nhóm thú thú trưởng thành cứ nhiên lại là một đám đơn giản lại 'nguyên thủy' như vậy.

"Hắc, đồng chí! Tôi biết hương vị honey rất mềm rất ngọt, nhưng trước tiên xin giúp chúng tôi tìm một chỗ sạch sẽ để ngủ đã." Lannok lên tiếng đúng lúc đánh gãy bầu không khí dị thường xấu hổ này.

Anh vốn định nâng tay ôm ôm bà vai Max đang đứng ở bên cạnh một chút, lại phát hiện con báo này còn cao hơn mình một cái đầu, thật sự không thể ôm ôm được, đành phải đổi thành vỗ vỗ bờ vai của Max.

Max quay đầu đánh giá Lannok, chớp chớp đôi mắt, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười thân thiện: "Ta nhớ rõ người, người là... Long đỏ!"

Long mày Lannok nhảy dựng: "Long, long đỏ?"

Max ha ha cười mở hai tay ra, sáng khoái ôm Lannok một cái, lại suýt chút nữa làm cho anh nghẹt thở. Lannok liên tục không ngừng cố gắng tránh thoát, xoa cánh tay vừa thở vừa cười nói: "Hắc, đồng chí, cậu cũng không cần nhiệt tình như vậy."

Dick không kiên nhẫn hướng về phía anh em báo săn và Laka gằm nhẹ một tiếng, cái đuôi mạnh mẽ quất trên mặt đất bên chân bọn họ, đất cát bắn ra, mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố sâu. Ba thú đồng thời rung mình một cái, vội vàng ngậm miệng lại thành thật theo phía sau Dick đi vào trong động.

Tiến vào trong động, mọi người mới phát hiện huyết động này cũng không sâu, trên thạch bích hình vòm có sinh trưởng rất nhiều rêu cỏ phát ra ánh huỳnh quang màu lam, bùn đất dưới chân cũng khô ráo cứng rắn, nhiệt độ trong động cao hơn bên ngoài, đối với cơ thể con người thì cảm giác rất thoải mái. Tiếp tục đi vào trong hơn mười thước, không gian lại đột nhiên trở nên rộng hơn, tận cùng bên trong sơn động u tĩnh mà trống trải, to gần bằng một sân bóng rổ, đủ để cất chứa cả trăm người.

Đèn pin chiếu sáng huyết động, mọi người lại nhìn thấy còn có một người đàn ông tóc trắng nằm ở trên mặt đất, dưới người anh ta lót một lớp lá cây và cỏ xanh thật dày làm đệm.

Người đàn ông tóc trắng cảm nhận được ánh sáng, liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa động. Khi anh ta phát hiện Lâm Gia trong lòng Laka, thì đôi mắt hẹp dài màu xanh biếc mạnh mẽ trợn to. Anh ta giãy dụa cố gắng muốn đứng lên, thử vài lần nhưng không thành công, đành phải ngẩng đầu trông mong nhìn Lâm Gia.

Max chỉ vào người nọ nói với Lâm Gia: "Gia, cậu ta là Lier. Cậu ta vừa biến người... Ngày đầu tiên... Rất suy yếu."

Lier là sói xám được Dương Kiên nuôi từ nhỏ đến lớn, anh ta vô cùng thích Lâm Gia, nhưng lại thường đối đầu với Tatu. Trước kia Lier rất thích khiêu khích Tatu, một sói một chó ba ngày hai bữa cứ gặp liền đánh nhau, nhưng Lier lại luôn bị Tatu giáo huấn cho thật sự thâm. Bất quá, bây giờ không có gì gây trở ngại Lier sắm vai một chú sói nhỏ dịu ngoan đang nỗ lực sống ở trước mặt Lâm Gia.

"Lier cảm thấy thế nào rồi?"

"Khó chịu... Dậy không nổi." Max lấp bắp giải thích. Lúc hai người nói chuyện, Lier chống đỡ không nổi lại nằm trờ lại trên đất, nhắm mắt lại lộ ra bộ dạng rất mệt mỏi.

"Tôi có thể khám cho anh ta không? Có lẽ tôi có thể giúp đỡ được." Lannok bỗng nhiên mở miệng yêu cầu Dick.

Dick hiển nhiên đã có chút tín nhiệm Lannok, dẫn anh đi đến bên cạnh Lier.

Lannok ngồi xổm xuống, từ trong cái hòm thuốc lấy ra dụng cụ cẩn thận kiểm tra cho Lier, còn từ trong ngực lấy ra một cây bút và cuốn sổ ghi chép lại tình trạng của Lier, vẻ mặt nghiêm túc hoàn toàn không giống trước kia.

"Laka, mang em đến chỗ Lier đi." Lâm Gia vội nói, Laka nghe lời ôm cô đến bên cạnh Lier rồi buông ra.

Lâm Gia đưa tay sờ sờ trán Lier, quả nhiên nóng lợi hại. Lier tựa hồ đã hôn mê, đôi mắt nhắm chặt vẫn không nhúc nhích.

Đợi khi Lannok kiểm tra Lier xong, Lâm Gia mới lo lắng hỏi: "Tình trạng Lier thế nào?"

Lannok ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt anh lại hiện ra ý cười quen thuộc. Anh chăm chú nhìn Lâm Gia vài giây, sau đó bỗng nhiên cầm tay Lâm Gia hôn

một cái, lại sờ sờ đầu Ngân Hồ: "Honey, có mỹ nhân tâm địa thiện lương như em lo lắng, nhóm nừa thú thật sự là may mắn. Đừng lo, chẳng phải mọi chuyện đã có tôi sao, bọn họ sẽ không có chuyện gì xảy ra. Được rồi, để tôi băng bó vết thương trên đùi em một chút đi."

Đám quân nhân nhao nhao ở trong động tìm chỗ nằm xuống nghỉ ngơi, Dick bọn họ đương nhiên sẽ nằm quanh Lâm Gia. Dick bá đạo vòng Lâm Gia ở bên người mình, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần cô. Lâm Gia ôm Ngân Hồ tựa vào người Dick, cả người vùi vào trong bộ lông tuyết trắng mềm mại ấm áp, từng trận uể oải kéo tới, rất nhanh liền chìm vào giấc mộng.

Đêm khuya, bệnh viện khu D8 vẫn là một mảnh bận rộn.

"Thượng tá Hoffman, tuy rằng ngài chỉ là bị chút vết thương ngoài da, nhưng dù sao cũng là bị zombie làm bị thương. Tôi mãnh liệt đề nghị ngài nằm viện một thời gian tiến hành thí nghiệm virus và quan sát." Bác sĩ trưởng khu ngoại thương trình trọng nói.

"Tôi rất cảm ơn cậu. Nhưng tôi rất rõ ràng mình không hề nhiễm virus zombie, căn bản không cần nằm viện điều trị. Thời gian rất gấp gáp, quân đoàn đặc chủng không thể chậm trễ quá lâu ở khu D8, phải nhanh chóng đến thủ đô." Hoffman mặc áo khoác vào, thuận tay bế Tatu đang mê man nằm trên giường bệnh lên: "Mời cậu lập tức giúp tôi sắp xếp một phòng chuyên giám sát virus miễn dịch, tôi muốn tiến hành kiểm tra nữa thú."

Đang nói dở, thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra, vài người sĩ quan của khu D8 đi vào. Cầm đầu là một người sĩ quan chào quân lễ với Hoffman: "Thượng tá Hoffman, thiếu tướng Đan Phật Nhĩ đang ở phòng họp chờ ngài, mời ngài theo chúng tôi đi đến đó."

Hoffman gật gù đầu: "Đội tôi làm kiểm tra cho Tatu xong, sẽ lập tức theo các cậu đi gặp tướng quân."

Sĩ quan kiên trì nói: "Xin thứ lỗi, mời ngài lập tức theo chúng tôi đi gặp tướng quân. Nửa thú thì mời giao cho phán quan khu D8, bọn họ sẽ giúp ngài chăm sóc anh ta."

Vài người mặc quân phục trắng của phân khu phán quan từ ngoài cửa nói đầu nhau mà vào, đứng giữa là một phán quan trẻ tuổi đeo mắt kính viền vàng diện mạo nhã nhặn, hành lễ với Hoffman một cái, cung kính nói: "Thượng tá Hoffman, tôi là phán quan cấp cao của khu D8- Khố Bá, tôi căn cứ theo mệnh lệnh của tướng quân tới tiếp quản nửa thú. Xin ngài yên tâm, chúng tôi sẽ cẩn thận tiến hành kiểm tra và điều trị cho nửa thú này."

Mi tâm Hoffman nhấn chặt, sĩ quan Đan Phật Nhĩ thái độ tựa hồ rất lễ phép, nhưng trong lời nói lại chứa giọng điệu quyết liệt, vừa rồi những lời này không phải yêu cầu mà quả thực là đang ra lệnh cho anh.

Hoffman ần nhiên lừa gạt, bình tĩnh hỏi: "Thượng tá Liệt Minh Uy trở lại rồi sao? Còn nữa, các cậu có tìm được quý cô Lâm Gia và Ngân Hồ hay không?"

Sĩ quan trả lời: "Thượng tá Liệt Minh Uy đã ở phòng họp tướng quân chờ ngài. Xe thiết giáp chờ quý cô Lâm Gia đã tìm được, nhưng chúng tôi chỉ tìm thấy thượng tá Kiều An và hai sĩ quan hôn mê, không tìm được quý cô Lâm Gia và nửa thú..."

Đồng tử Hoffman mạnh mẽ co rút lại: "Cậu nói thượng tá Kiều An và Lâm Gia ở trên cùng một chiếc xe?"

Sĩ quan cho rằng anh lo lắng an nguy của Kiều An, vội nói: "Đúng vậy, thượng tá Kiều An đã tỉnh lại, cậu ta chỉ bị thương nhẹ, không có nguy hiểm đến tính mạng. Thiếu tá Đan Phật Nhĩ đã hỏi thượng tá Kiều An cụ thể về tình huống quý cô Lâm Gia bị tai nạn, bây giờ cậu ta rất có khả năng cũng đã ở trong phòng họp."

Tác giả: chó chó a, ta có lỗi với người, thú thú khác đều quay quanh bên cạnh nữ chủ anh anh em em, ngay cả một thú thú xếp trong hàng nam phụ cũng được Lâm Gia thân thiết...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đan Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Hoffman nhắm chặt hai mắt, che dấu hết ưu tư ở trong đó: "Xin đợi tôi một lát."

Hoffman lấy một cái khăn nhỏ sạch sẽ gói Tatu vào đó, Khố Bá vội vàng bước lên phía trước một bước, đưa tay muốn nhận Tatu, nhưng Hoffman lại không dấu vết đẩy ra.

Hoffman giao Tatu cho hai người phán quan thuộc hạ của anh, còn dặn dò kỹ lưỡng: "Các cậu phải bảo vệ nửa thú cho thật tốt, bất kể thời điểm gì cũng đều không thể rời khỏi, cũng nhanh chóng chuẩn bị tốt phòng giám sát miễn dịch. Trước khi tôi trở về, các cậu không được cho bất luận kẻ nào tiếp cận nửa thú."

Sắc mặt Khố Bá trầm xuống, cứng ngắt nói: "Thượng tá Hoffman, chỉ sợ ngài..."

"Thượng úy Khố Bá! Hy vọng cậu đừng quên, thân là phán quan đặc phái của thủ đô, tôi chỉ nghe theo mệnh lệnh của thượng tướng Rick." Hoffman

nhìn chăm chăm vào mắt Khó Bá, lạnh lùng đánh gãy lời hắn nói.

Khó Bá đối diện với Hoffman vài giây, sau đó lui nửa bước, nâng tay đoan chính làm quân lễ, cứng rắn kiên trì nói: "Thật có lỗi, trưởng quan. Thân là phán quan của khu C8, chúng tôi cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của thượng tướng Đan Phật Nhĩ. Tướng quân ra lệnh cho chúng tôi tiếp quản nửa thú, chúng tôi phải y theo mệnh lệnh làm việc."

Khóe mắt Hoffman nheo lại, mi dài che đầy ánh mắt sắc bén, bờ môi cong lên nụ cười lạnh trào phúng: "Ý của thiếu tá Khó Bá là thiếu tướng Đan Phật Nhĩ thực sự cho phép các cậu cãi lệnh thượng tướng Rick sao?"

Khó Bá chần động, trên mặt lập tức hiện ra bối rối, trong lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi lạnh. Hắn há miệng muốn thừa nhận, lại một chữ cũng nói không nên lời. Không khỏi thầm mắng chính mình quá ngốc, bị Hoffman bắt được nhược điểm trong lời nói, thiết lập bẫy cho mình lọt vào.

Khó Bá lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không mang theo Tatu đi là không có khả năng, nhưng nếu như hắn tiếp tục kiên trì mang Tatu đi, như vậy thiếu tướng Đan Phật Nhĩ sẽ trở thành dung túng cấp dưới cãi lệnh cấp trên, sẽ đắc tội người lãnh đạo của quân đội hợp chủng quốc.

Đắc tội nghiêm trọng như thế, đừng cho rằng anh là một phán quan nhỏ bé mà khinh thường, cho dù là thiếu tướng Đan Phật Nhĩ cũng không thể gánh vác nổi. Ít nhất, trong khi mục đích của thiếu tướng Đan Phật Nhĩ chưa thực hiện được thì là như vậy.

Khó Bá miễn cưỡng cười cười, thái độ nhu hòa xuống, mang theo khẩu khí khẩn cầu nói: "Tướng quân Đan Phật Nhĩ là muốn gặp thượng tá ngài và các vị đồng đội bị thương khác của thủ đô nên mới cố ý sắp xếp cho chúng tôi tạm thời thay ngài giám thị nửa thú, tuyệt không có nửa điểm vi phạm lệnh của thượng tướng Rick."

Hoffman không đợi hắn nói xong, liền khoát tay, trên mặt vẫn duy trì nụ cười lễ độ: "Lát nữa tôi sẽ tự mình đi cảm ơn tướng quân của các cậu. Cũng sẽ giải thích với ông ấy, chúng tôi chỉ bị thương ngoài da một chút, hoàn toàn sẽ không ảnh hưởng đến việc thực hiện chức trách. Về phần chuyện giám thị nửa thú cũng sẽ không phiền 'Đồng đội' các cậu quan tâm." Anh cố ý nhấn hai chữ "Đồng đội" thật mạnh, thần sắc Khó Bá dị thường xấu hổ, khuôn mặt lúc đó lúc trắng.

Trong lúc hai bên đang giằng co không thôi, thì Riva mang theo vài nhân viên y tế của quân đoàn đặc chủng đi đến.

Riva chào quân lễ với Hoffman: "Thượng tá Hoffman, thượng tá Rick phái chúng tôi đến hiệp trợ ngài, bảo tôi thông báo với ngài, quân đoàn ở thành phố York gặp phải tập kích đã dừng lại ở khu C8 tiến hành tu sửa, bọn họ trước khi đến C8 đã gửi thư thông báo cho thủ đô. Chúng tôi đã xem và trình thông tin ghi chép của thủ đô cho thiếu tướng Đan Phật Nhĩ."

Sĩ quan và Khó Bá đều là cả kinh, sắc mặt tất cả đều trở nên khó coi.

Khóe miệng Hoffman cong lên, trong lòng âm thầm bội phục Corey rất nhiều, nhưng cũng cảm giác có chút thất bại. Chính mình cho dù hoài nghi cũng không thể kịp áp dụng biện pháp thích hợp, trong khi Corey biết được mọi chuyện vào giây phút Liệt Minh Uy rút quân ở thành phố York đó, chỉ sợ đã sớm không hề tín nhiệm toàn bộ khu C8. Trong lúc anh còn đang không rõ chính mình, trong lòng chỉ suy đoán và cân nhắc, thì Corey lại là trong lúc gấp rút đó quyết đoán bố trí và ra quyết sách hữu ích nhất cho quân đoàn đặc chủng. Bằng vào điểm này, anh đã thua Corey rồi.

Bộ chỉ huy tối cao ở thủ đô nếu đã biết được tình cảnh trước mắt của quân đoàn đặc chủng thì người ở khu C8 sẽ lập tức không có cách gì có thể trắng trợn cướp Tatu, cho dù muốn tìm cơ ngăn cản quân đoàn rời đi thì cũng không dám nhốt người của quân đoàn.

Hoffman không tiếp tục nói chuyện với Khó Bá nữa, chỉ đề ý hỏi người sĩ quan kia: "Ồ hiện trường quý cô Lâm Gia bị tai nạn có còn phát hiện gì không?"

"Hiện trường có hai chiếc xe thiết giáp bị đạn pháo nổ hỏng và mấy thi thể mặc quân phục thuộc chiến đội Tật Phong của bọn cướp Roddy Elias. Bước đầu phán đoán, đám cướp đó đã từng cùng một lực lượng vũ trang thần bí khác tiến hành giao tranh quá mức kịch liệt, cho nên quý cô Lâm Gia và Bạch Hồ hẳn là bị một trong các đội ngũ đó mang đi."

"Có tra ra được lực lượng vũ trang kia là thuộc tổ chức gì không?" Hoffman nhấn chặt mi tâm, trong lòng không hiểu sao có chút nôn nóng.

"Thật xin lỗi, không có..." Sĩ quan lắc đầu.

Hoffman nghĩ nghĩ, nói: "Tướng quân Đan Phật Nhĩ có gặp thượng tá Corey hay không?"

Sĩ quan ngần ra, lắc đầu nói: "Thương thế của thượng tá Corey không nhẹ, tướng quân bảo ngài ấy cứ an tâm dưỡng thương, hôm nay không có đến gặp ngài ấy."

Hoffman trầm ngâm một chút, sau đó lệnh cho hai người cấp dưới: "Jill, cậu lưu lại sắp xếp phòng giám sát riêng, chăm sóc Tatu cho tốt, nhớ kỹ phải một tắc cũng không rời. Hunter, cậu đi thông báo cho thượng tá Corey một tiếng, thượng tá Corey là quan chỉ huy cao nhất của quân đoàn đặc chủng, hẳn là đã nắm giữ tình hình bên này của chúng ta."

Khó Bá bị anh không thèm đếm xỉa tức đến cắn chặt quai hàm, gân xanh trên trán nhảy lên. Hắn nhìn thoáng qua Tatu được Jill ôm trong ngực, không bỏ cuộc nói: "Thượng tá Hoffman, chúng tôi chuyên nghiệp hơn nhân viên y tế bình thường, có thể hiệp trợ chữa trị cho nửa thú."

Hoffman cũng không quan tâm, rất rõ ràng cự tuyệt: "Không cần. Người của tôi sẽ xử lý tốt mọi chuyện. Thượng úy nếu không còn việc gì thì xin mời rời khỏi đây." Cho dù Khó Bá không cam lòng, thì trước mắt cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể mang theo người của hắn rời đi.

Sau khi Hoffman đuổi Khó Bá đi rồi thì dặn Riva vài câu, rồi nói với người truyền lệnh đứng bất động ở một bên rất lâu: "Bây giờ mời cậu dẫn tôi đến phòng họp của tướng quân."

*****

An Đức khoác quân phục ngồi trên ghế dựa, đầu và cánh tay quần đầy băng vải, Mike đứng dựa lưng vào vách tường trên hành lang, hai người nói chuyện với nhau, đôi mắt đều nhìn chăm chăm cửa phòng phẫu thuật, lo lắng chờ kết quả.

Đèn trên cửa phòng phẫu thuật tắt cục tất, cửa bị đẩy ra, bác sĩ mở chính bước ra.

An Đức vội đứng lên, xông lên trước hỏi: "Bác sĩ, thiếu tá Cain thế nào?"

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống: "Tuy rằng mảnh thủy tinh không đâm trúng động mạch chủ, nhưng vật nặng va chạm làm cho nội tạng bị thương nghiêm trọng mà xuất huyết, tình huống có vẻ nguy hiểm. May mắn cơ thể thiếu tá Cain cường tráng, nên rốt cuộc cũng phẫu thuật thành công. Nếu 24h sau phẫu thuật tình trạng ổn định thì bệnh nhân mới tính là đã vượt qua kỳ nguy hiểm."

Sau khi Cain được y tế nhân viên đưa vào phòng hồi sức, An Đức vội vàng đi xem Healy cũng vừa làm phẫu thuật xong.

Mike đứng trên hành lang, cách kính thủy tinh dặm chiều nhìn Cain nằm trên giường bệnh, ánh sáng trong mắt bất định.

Phía sau anh truyền đến tiếng bước chân, Mike xoay người, thấy Corey được một người sĩ quan dìu đi tới hướng bên này.

"Tình trạng Cain thế nào?"

"Ca phẫu thuật rất thành công, nhưng vẫn chưa vượt qua kỳ nguy hiểm, bác sĩ nói 24h sau là thời gian mấu chốt." Mike nói xong, lại có chút sa sút tinh thần dựa trên cửa sổ.

Một lát sau, anh bỗng nhiên cười khổ nói: "Trận này chúng ta thua thật chặt vật! Cái tên chó điên Roddy Elias này, cùng chúng ta chiến đấu, còn cần chết cũng không tha. Đường đến thủ đô mới đi được một nửa thì quân đoàn đặc chủng đã gặp phải tấn công gần như bị toàn diệt, Lâm Gia và Ngân Hồ còn mất tích, người của khu C8 thì lại..."

Anh bỗng nhiên dừng lại, lời tiếp theo không cần nói nữa, trong lòng hai người cũng đã rõ ràng.

Corey bảo người sĩ quan kia lui ra, anh tựa vào bên cửa sổ, im lặng nhìn Cain nằm trên giường bệnh.

Rất lâu sau anh mới thấp giọng nói: "Công cụ liên lạc trang bị cho quân đoàn đều bị người của khu C8 lấy đi rồi."

Mike khiếp sợ nhìn về phía Corey: "Cậu nói cái gì?!"

Corey bất mãn liếc mắt ra hiệu, Mike vội vàng im bật, bình tĩnh đi đến bên cạnh anh, đôi mắt nhìn sang chỗ khác, đè thấp âm lượng: "Thiếu tướng Đan Phật Nhĩ, ông ta muốn làm gì?"

Corey hừ lạnh một tiếng, cực nhẹ nói: "Chỉ sợ Roddy Elias muốn cái gì, thì ông ta liền muốn cái đó..."

Ánh mắt Mike nồn nóng khó kiềm chế, cắn răng nói: "Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Đan Phật Nhĩ làm như vậy rõ ràng đã tuyên bố muốn ngăn chặn chúng ta, muốn giữ lại Tatu một mình làm nghiên cứu."

Corey nhấn chặt mày rậm, đôi tay chống trên bệ cửa sổ các đốt ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Anh suy tư một hồi, ánh mắt bỗng sáng ngời, thấp giọng nói: "Khu E2 cách khu C8 gần nhất, máy bay chiến đấu hoặc trực thăng gì cũng đều có thể đến được."

Mike sùng sốt, vẫn chưa thể lập tức tiếp thu được ý của anh.

Corey nâng mắt nhìn anh, sóng ngầm trong mắt bắt đầu khởi động, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy: "Không phải thiếu tá Riva đã từng ở trong sư đoàn không quân khu C8 sao?"

*****

Khi Kiều An báo cáo với Đan Phật Nhĩ, thì Hoffman ngồi ở bên cạnh vẫn nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt sắc bén giống như có thể nhìn thấu chỗ sâu nhất trong đáy lòng hắn, làm cho hắn có loại cảm giác không thể che giấu.

Nhưng dù sao Kiều An cũng là một sĩ quan thân kinh bách chiến nên cũng không có biểu hiện ra vẻ chột dạ hay bối rối gì. Chỉ bình tĩnh nói lời thoái đã sớm chuẩn bị trước.

Kiều An vừa nói xong một chữ cuối cùng thì Liệt Minh Uy liền vội vàng giải thích: "Tướng quân, tôi không có chạy trốn bỏ mặt không trợ giúp quân đoàn đặc chủng. Vì muốn yểm trợ cho bọn họ rút lui khỏi thành phố York, quân đội của tôi đã dẫn dụ quân đoàn Tật Phong của Roddy Elias rút khỏi thành phố York, sau đó mới hạ lệnh toàn quân đặc chủng lui lại, tôi..."

Hoffman thần nhiên chen vào một câu: "Thượng tá Liệt Minh Uy cho quân đội của mình chiến đấu đẫm máu với quân đoàn bọn cướp, dẫn dụ bọn chúng đi xa, tranh thủ cho chúng tôi mười phút quý giá để rút lui, không hổ là sư đoàn thiếu tình đạt lý."

Liệt Minh Uy mặt cắt không một giọt máu, hần thẹn quá thành giận, oán hận trừng mắt nhìn Hoffman: "Thượng tá Hoffman, cậu nói vậy! Quân đội của tôi tranh thủ cho quân đoàn đặc chủng ít nhất là một giờ! Nếu có trách thì trách bản thân các người quá vô dụng, quân đội hành động chậm chạp, không có sức chiến đấu, mới có thể trong thời gian dài như vậy còn chưa rút lui khỏi thành phố York..."

"Được rồi! Tôi không muốn tiếp tục nghe các người trốn tránh trách nhiệm cho nhau nữa! Lần này chiến đấu thất bại cả hai đều có trách nhiệm!" Đan Phật Nhĩ đứng lên, lớn tiếng đánh gãy lời hai người, chẳng qua đôi mắt hần lại chỉ nhìn chằm chằm Hoffman.

Liệt Minh Uy lập tức ngậm miệng, bên môi Hoffman lướt qua một nụ cười lạnh không dễ phát hiện, rừ mi mắt xuống im lặng chờ đợi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, Đan Phật Nhĩ bắt đầu mị mị biện hộ cho Liệt Minh Uy: "Quân lực khu C8 thiếu thốn, quân đội của thượng tá Liệt Minh Uy lại phải đóng quân trường kỳ trên mặt đất đầy zombie và bọn cướp, trong chiến đấu đã hy sinh rất lớn. Năm nay hần đã tổn thất một phần năm binh lính, lần này tuy rằng hần có chỗ sai, nhưng quả thực là hần đã cố hết sức. Cho nên lỗi là do quân đoàn đặc chủng các người hành động không đủ nhanh nhẹn mới bị bọn cướp đuổi theo, lại còn gần như toàn quân bị diệt, năng lực tác chiến cũng thật không thể nói là ưu tú."

Hoffman đương nhiên là lười tranh cãi với ông ta, nhủ mảy vuốt cảm tỏ vẻ đồng ý, trong mắt lại tràn đầy trào phúng: "Tướng quân nói rất đúng."

Đan Phật Nhĩ cảm giác như đánh vào không khí, không hài lòng nhíu nhíu mày.

Sĩ quan phụ tá Kiều Tri đứng bên cạnh hần thấy thế, vội vàng nhẹ giọng nói: "Tướng quân, thượng tá Hoffman và thượng tá Kiều An đều bị thương, hơn nữa vẫn chưa được nghỉ ngơi. Không bằng ngày mai ngài hãy..."

Đan Phật Nhĩ cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, hừ lạnh một tiếng ngồi trở lại ghế dựa, nâng tay phẩy phẩy: "Các người trở về tự kiểm điểm đi. Ngày mai tôi không hy vọng lại nhìn thấy các người đùn đẩy trách nhiệm cho nhau nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Đêm nay Lâm Gia thật sự ngủ không yên, cứ liên tục gặp ác mộng.

Trong chốc lát thì mơ thấy mình bỗng nhiên trở về trên chiến trường ngày đó, tro mắt nhìn Tatu ngồi trên xe thiết giáp bị đạn pháo bắn trúng, xe nổ mạnh bốc lửa, trong chớp mắt biến thành một đồng sắt cháy đen. Trong giây phút đó trái tim cô giống như bị lưỡi dao sắc nhọn đâm thủng, trong mơ cô điên cuồng khóc kêu muốn chạy đến chiếc xe thiết giáp bị thiêu cháy đó, nhưng hai chân lại nặng trĩu như đúc chì, không có cách gì bước nổi một bước.

Tiếng khóc của cô rõ ràng còn vang vọng bên tai, nhưng giây tiếp theo lại lập tức chuyển sang một giấc mơ khác. Lửa lớn biến mất, cô phát hiện mình đang đứng ngoài cửa một phòng phẫu thuật.

Cách cửa sổ bằng lưới sắt, cô thấy Tatu trong hình người bị khóa sắt trói chặt trên bàn mổ, cả người cảm đầy ống dẫn trong suốt, sắc mặt anh trắng bệch, ga giường trắng bệch, cả căn phòng đều trắng bệch, vây quanh bên người anh là một đám nhân viên nghiên cứu cũng mặc áo khoát trắng bệch. Trong tay những người đó cầm dao phẫu thuật, họ mở ngực Tatu ra, máu tươi từ miệng vết thương dử tợn chảy ra đầm đìa, nhuộm đỏ cả người Tatu, máu chảy thành dòng trên bàn phẫu thuật, lại nhỏ từng giọt xuống đất, trong chốc lát chỉ thấy cả phòng là một màu đỏ tươi chói mắt. Máu lạnh như băng từ trong khe cửa tràn ra, lan đến lòng bàn chân trần của cô, thân thể cô như rơi vào trong hầm băng, lạnh đến thấu xương, tim cũng đau buốt. Đau buốt lại từ ngực truyền đến toàn thân, đau đến làm cho cô không thể hô hấp nổi.

Lâm Gia mơ thấy mình một bên khóc kêu một bên dùng hết khí lực toàn thân điên cuồng mà đâm vào cửa sổ, khàn cả giọng kiệt cả sức nhưng vẫn không ai nghe thấy, cửa sổ vẫn không chút sứt mẻ, người trong phòng phẫu thuật vẫn thông thả phẫu thuật Tatu như cũ. Tuyệt vọng và sợ hãi ùn ùn kéo đến, như dây xích chặt chẽ trói buộc thể xác và tinh thần cô. Đúng lúc này, cô bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy.

Lâm Gia cố hết sức mở mắt ra, trong phút chốc ý thức cũng khôi phục, cô liền cảm giác được cả người chảy đầy mồ hôi lạnh, tim cũng đập thình thịch không ngừng. Giấc mơ bị thương khiến cô hít thở không thông vẫn quanh quẩn trong đầu.

Trên mặt chợt truyền đến từng trận xúc cảm mềm mại ướt át, nhẹ nhàng liếm đi nước mắt bên má và khóe mắt cô. Tiếng lo lắng trầm thấp của loài thú chậm rãi bồi hồi bên tai, chấn động lồng ngực cô, tựa như muốn cộng hưởng với từng trận kích động trong lòng cô, tất cả thấp thỏm lo âu dần được xoa dịu. Cô nâng tay sờ sờ cái mũi ẩm ướt của Dick, chôn mặt mình vào trong bộ lông mềm mại trơn bóng của anh, cơ thể ẩm áp dễ chịu của Dick đã tống cổ hết tất cả rét lạnh trong lòng cô hầu như không còn.

Trong động vẫn là một mảnh mờ mịt, không biết bên ngoài trời đã sáng hay chưa, Lâm Gia nhìn bốn phía xung quanh một chút, bỗng nhiên cực kỳ khát vọng được lập tức nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Cô ngẩng đầu, trong bóng đêm đôi mắt Dick như hai đèn lồng nhỏ đáng yêu màu vàng nhạt. Đèn lồng nhỏ phát hiện Lâm Gia đang nhìn nó, vụt sáng một chút, càng lộ vẻ nghịch ngợm đáng yêu.

Lâm Gia nhìn một hồi chỉ cảm thấy thật thú vị, cô càng thấy vui thích thì nỗi lo lắng trong lòng lại càng giảm đi mấy phần, nhin không được cười nhẹ lên tiếng.

Nghe được tiếng Lâm Gia cười, hai đèn lồng nhỏ lập tức bay đến, hai má và môi lại lần nữa bị đầu lưỡi mềm mại của anh liếm liếm.

Lâm Gia bị liếm nhột, vội nâng tay ngăn cản miệng Dick, một tay khác thì thuận thế xoa mặt anh, lại đụng đến một cái lỗ tai non mềm đầy lông đang nhích tới nhích lui. Cô cười cười chà đạp cái lỗ tai đó trong chốc lát, rồi tiến đến gần dán bên tai Dick nhẹ giọng nói: "Dick, em muốn đi ra ngoài hít thở không khí." Dick nghe lời gật gật đầu.

Lâm Gia bế Ngân Hồ đang ngủ bên cạnh lên, ngồi dậy sờ soạng leo lên lưng Dick.

Dick đợi cô ngồi ổn định mới ừm ực một tiếng chậm rãi đứng lên, nhắc chân cẩn thận vượt qua một đám nửa thú nằm ngổn ngang ở xung quanh, ai nấy cũng đều ngủ đến thần trí mơ màng, anh lặng lẽ mang Lâm Gia ra khỏi động.

Đi ra son động một người một thú nhất thời đắm chìm trong ánh rạng đông mông lung mờ nhạt, Dick dừng lại bên lùm cây cách cửa động không xa, hít mắt nhìn chân trời màu tím tuyệt đẹp ở phía Đông đang dần lộ ánh bình minh, công Lâm Gia trên lưng đang hưởng thụ buổi sáng sớm lướt qua khu rừng, mang theo hơi thở hoa cỏ nhẹ nhàng khoan khoái.

Mặt trời còn chưa lộ dạng hoàn toàn, nửa trốn sau tầng mây như lòng đỏ trứng vừa đập vỡ vỏ, ánh sáng mặt trời vàng vọt xuyên qua tầng mây liên biến thành từng trụ từng trụ ánh sáng ôn hòa, bảy sắc cầu vồng đan vào nhau biến ảo lạ thường, nhìn như ẩm áp, nhưng lại có thể bức lui ban đêm hắc ám cường thế đang bao trùm địa cầu.

Lâm Gia tham lam hít không khí tươi mát buổi sáng sớm, trước mắt là một mảnh xanh um, là màu sắc của sinh mệnh trường kỳ, ở chỗ sâu trong rừng rậm thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót thanh thúy, làm cho cô tạm thời quên thế giới này có bao nhiêu hung hiểm. Nắng sớm rơi đầy trên vai, quanh người giống như phủ thêm một tầng sáng dệt thành một chiếc áo khoác mỏng của thiên nhiên.

Dick đứng trong rừng cây màu xanh lục, bộ lông trắng muốt đẹp như tuyết xoã tung trong gió nhẹ phát phới, đôi mắt xanh nhạt hơi nheo lại lóe ra tinh quang nho nhỏ.

Cũng giống như Ngân Hồ, Dick cũng là thú bạch tạng. Trước kia thú bạch tạng hoặc là bị tự nhiên đào thải, hoặc là biến thành vương giả của rừng xanh, Dick và Ngân Hồ hiển nhiên là thuộc loại sau. Dựa theo tuổi của con người mà tính thì Dick lớn hơn Ngân Hồ năm sáu tuổi. Sau khi biến thành nửa thú, trên người bọn họ không còn mùi tanh hôi của loài thú nữa, chỉ còn mùi cỏ xanh trong lành. Bất quá, bộ lông của Dick trắng thuần hơn Ngân Hồ nhiều, bộ lông không có nửa phần tạp chất. Nhất là bộ lông bơm su tử xoã tung trên cổ kia, to lớn mà phiêu dật, càng làm cho anh thêm uy phong凛凛.

Lâm Gia vuốt ve yêu thích không buông tay, tâm trạng thoải mái trước nay chưa từng có. Bàn tay mềm mại mặt ong ở giữa bộ lông mềm mại tuyết trắng lúc ẩn lúc hiện, tựa như đang vốc một đồng tuyết rất dày vào màu đồng vậy.

Lâm Gia thấy Dick ngoan ngoãn để mặc cô chà đạp, lòng treu đùa nổi lên, cô cố ý dùng sức vò loạn bộ lông trên đầu anh.

Dick không thoải mái lắc lắc đầu quay lại, nhẹ nhàng ngậm cái tay quấy rối của Lâm Gia vào trong miệng làm bộ khế cắn. Răng nanh sắc nhọn cẩn thận tránh đi vùng da thịt mềm mại của cô, đầu lưỡi đầy xước mang rô linh hoạt quơ loạn, tùy ý đùa bỡn đầu ngón tay và lòng bàn tay mẫn cảm của cô.

Lâm Gia càng thêm làm càn nhào nặn lỗ tai tròn của anh, vui vẻ cười lên tiếng. Dick nghe được tiếng cười của cô, vẻ mặt càng thêm ôn hòa, đôi mắt trong suốt màu xanh nhạt như hai giọt nước sừng nhìn cô chăm chú, trong cổ họng phát ra tiếng ừm ực chậm rãi mà triền miên.

Lâm Gia chịu không nổi nhột nhột, vội vàng rút tay lại, rồi nhẹ nhàng tóm lấy mấy cọng râu của Dick, cảm thán nói: "Cứ như lại được trở về trên thảo nguyên ở Châu Phi vậy, cuộc sống lúc đó thật là vui vẻ."

Ngân Hồ đang mê man trong ngực cô bỗng nhiên khẽ xoay xoay lỗ tai, hai mắt nhắm chặt hơi mở ra một đường nhỏ. Lâm Gia cảm nhận được Ngân Hồ nhúc nhích nên cúi đầu nhìn anh, thấy đôi mắt anh khẽ mở, liền vui sướng nói: "Ngân Hồ, anh tỉnh rồi."

Lâm Gia ôm Ngân Hồ trên khuỷu tay, sờ sờ thân thể anh, hình như đã hạ sốt, màu đỏ trong mắt cũng đã rút đi không ít, khôi phục được một chút màu lam thanh minh.

Nỗi lo lắng thấp thỏm của Lâm Gia về anh hơi thả lỏng một chút, tối qua cô đã nghe Laka nói nên biết được mãnh thú dị biến sẽ trải qua giai đoạn đột nhiên biến trở về ấu thú, từ đó cứ tiếp tục gắng gượng thì sẽ không sao. Nay Ngân Hồ đã hạ sốt, ý thức cũng bắt đầu khôi phục, như vậy chứng minh hơn một nửa là không còn nguy hiểm rồi.

Ngân Hồ xoay xoay thân mình nhỏ bé mềm mại, nhẹ nhàng tựa vào ngực cô. Anh ngẩng đầu nhu nhu nha nha nhẹ gọi một tiếng, rồi hé miệng vờn đầu lưỡi phấn nộn liếm cánh tay Lâm Gia đang ôm anh một chút, sau đó bụng nhỏ rất hợp thời vang lên tiếng trầm thì kháng nghị. (Ty Vy: oa~oa~đề thương quá >u<)

Lâm Gia bị bộ dạng đáng yêu của Ngân Hồ chọc cười, nhin không được bế anh lên hôn một cái: "Muốn ăn sao? Nhờ anh nhắc nhở, em mới phát hiện mình cũng đã đói bụng."

Ngân Hồ mở to hai mắt, màu đỏ trong mắt đã ít đi rất nhiều, cái mũi nhỏ ướt sũng không ngừng khụt khịt, móng nhỏ bầu lấy quần áo Lâm Gia, miệng liên tục phát ra tiếng y nha dòn dập.

Lâm Gia thấy anh kích động như vậy, lúc này mới ý thức được hành động vừa rồi hình như có chút không ổn lắm. Ngân Hồ đã có được trí tuệ và hình thể của nửa thú, thực tế mà nói thì có thể coi là một người đàn ông trưởng thành, hành động vừa rồi của tựa như hành vi thân mật của phụ nữ đối với người đàn ông thích vậy, khó trách anh đột nhiên kích động như thế. Bất quá... Lâm Gia nhú mày, vậy thì có sao, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã xác định mình không muốn rời khỏi Ngân Hồ.

Lâm Gia cười vuốt nhẹ cái bụng nhỏ của anh: "Biết rồi, em cũng thích Ngân Hồ." Ngân Hồ nhẹ gọi một tiếng, móng vuốt bầu chặt tay cô, miệng ngậm ngón trỏ của cô càng không ngừng liếm liếm. Dick quay đầu lặng lẽ trừng mắt nhìn Ngân Hồ một cái, hàm hừ quay đầu đi.

Bất quá, trước khi đi tìm thức ăn thì cô phải giải quyết vấn đề sinh lý một chút. Lâm Gia sờ sờ cái bụng đang phồng lên, xấu hổ quét mắt bốn phía, chỉ vào bụi cỏ ở phía trước cách đó không xa, ngược ngừng nói với Dick: "Dick, phiền anh mang em đi vào trong rừng bên kia. Em... em muốn... đi tè..." Nói chuyện với nửa thú thì đừng mong có thể dung từ ngữ văn nhã mà chỉ có thể dùng ngôn ngữ trực tiếp nhất để nói, Lâm Gia nói xong hai chữ cuối cùng thì mặt đã đỏ như ớt chín.

Dick vẫy vẫy cái đuôi, cõng cô trên lưng dạo qua xung quanh một vòng, lại ngậm lấy một cái nhánh cây dài, sau đó mới đi đến bên bụi cỏ nằm sấp xuống.

Lâm Gia đặt Ngân Hồ ở trên lưng Dick, cẩn thận từ trên lưng Dick trượt xuống đất. Dick dùng đầu cọ cọ cô, đưa nhánh cây trong miệng tới tay cô, đôi mắt xanh nhạt chớp chớp. Lâm Gia nhìn một chút liên hiệp ý của anh, cười cười nhận lấy nhánh cây rồi dùng nhánh cây chống đỡ cái chân bị thương đi đến sau bụi cỏ.

Lâm Gia giải quyết vấn đề sinh lý xong, vừa mới kéo quần đứng lên thì phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng động, sau đó nghe được tiếng cây khô bị giẫm nát, còn có tiếng hít thở trầm trọng của dã thú.

Nhất thời Lâm Gia cảm thấy sau lưng ớn lạnh, suy nghĩ đầu tiên xoẹt qua trong đầu chính là zombie đến!

Cô vừa định gọi lên tiếng, lại kinh ngạc phát hiện Dick đứng ở cách đó không xa cư nhiên không hề phản ứng, ngược lại còn bày ra bộ dạng thân nhiên nhìn chăm chú về phía này. Dick lợi hại như vậy, tuyệt đối không thể không nghe thấy được tiếng động kia. Nếu anh đã không biểu hiện ra địch ý vậy thì kẻ đang tới gần không thể nào là kẻ địch được, mà chỉ có thể là bạn của anh!

Trong lòng Lâm Gia sáng ngời, vẻ hoảng sợ trên mặt cũng lập tức biến mất, đáy mắt trào ra tràn đầy vui sướng.

Cô sửa sang lại quần áo, sau đó chống "hạng" bình tĩnh xoay người: "Timo, thân hình anh lớn như vậy, còn muốn lén lút dọa người sao?"

(Ty Vy: m' có 2 bản convert của truyện này, 1 bản là Tây Mỗ, 1 bản là Maxim, m' ko bik nên dùng tên nào mới đúng, nhưng Maxim thì dễ trùng với Max(báo anh) nên m' ghi là Tây Mỗ nhé? Nhưng thấy Tây Mỗ cứ kì kì sao đó, nghe ko hay >"<, nên định ghi tên tiếng anh, m' nghĩ là Timo nhưng nếu ko phải thì mọi ng' báo m' 1 tiếng, nếu ko m' sẽ dùng Timo luôn)

Phịch, con mồi ngậm trong miệng sư tử được rơi xuống trên mặt đất, màu vàng trong mắt tràn đầy vẻ rất bất ngờ.

"Timo xấu xa, anh muốn hù dọa ai hả?" Lâm Gia đắc ý nhướn lông mày, mỉm cười nhìn Timo.

Quả nhiên, sư tử được nghịch ngợm này vẫn là thích trêu đùa người khác giống y như trước kia, cư nhiên lại muốn dọa cô sao? !

... Được rồi, lần này anh đúng là suýt chút nữa đã thực hiện được. Trong lòng Lâm Gia thờ dài, đều do cái thể giới tương lai này đáng ghét, làm cho tinh thần cô mỗi ngày đều rơi vào trạng thái khẩn trương.

Timo ngao ô nhẹ gọi một tiếng, có chút thẹn thùng nghiêng đầu. Anh lắc lắc cái đuôi, tiến đến bên người Lâm Gia, lấy lòng cọ cọ cánh tay cô.

Trên chân Lâm Gia có vết thương, vốn đã miễn cưỡng dùng một chân để đứng, nay lại bị cái đầu lớn của Timo cọ một cái, dù thế nào vẫn không thể đứng vững được nữa, liền lập tức ngã về phía sau.

Tiếng kinh hô của Lâm Gia còn chưa có ra khỏi miệng thì đã được Dick phóng tới vững vàng tiếp được, cô vội vàng leo lên lưng anh ngồi ổn định. Ừm, tạm thời cô được xem là thương binh liệt sĩ, cô vẫn là nên ngồi trên lưng Dick thì có vẻ an toàn hơn.

Dick tức giận xông tới rống to với Timo một tiếng, làm anh sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

"Dick, đừng như vậy, Timo không phải cố ý. Anh xem..." Lâm Gia chỉ vào con mồi Timo mang về, cười nói: "Timo mang bữa sáng về cho chúng ta kìa."

Timo phát ra một tiếng phì phì trong mũi, kéo lê con mồi tới trước mặt Lâm Gia, sau đó lên tiếng ngẩng đầu, đắc ý dùng sức vẫy cái đuôi tranh công.

Con mồi là một con lợn rừng nặng chừng hai ba trăm kg, một đôi răng nanh sắc nhọn cong vút vươn ra bên môi nó, miệng vết thương trên cổ bị xé rách lộ ra lớp thịt màu hồng trắng, máu chảy ra đã sớm ngưng tụ thành mấy khối màu đỏ sẫm.

Dick ngấm nghĩa con lợn rừng trên mặt đất, neho lại đôi mắt lắc lắc cái đuôi, vươn chân trước đụng đụng đầu con lợn rừng một chút. Timo vui vẻ lắc lư cái đầu, thấp giọng rít gào vòng quang hai cái tại chỗ, lại cọ đến bên người Lâm Gia, đôi mắt tròn xoe màu lưu ly mở to, trông mong nhìn cô.

Lâm Gia vuốt ve cái đầu to lớn của Timo, cười khen: "Không tệ không tệ, Timo thật giỏi!" Timo tựa như mèo nhà cúi đầu cọ lòng bàn tay Lâm Gia, tia

sáng trong mắt long lánh vui vẻ.

Tuy rằng mãnh thú dị biến không sợ virus zombie, cũng có thể lấy chúng nó làm thức ăn, nhưng mà có ai lại muốn ăn mấy cái xác hôi thối ghê tởm đó chứ. Bọn Dick cũng là như vậy, bọn họ luôn phân thành từng nhóm thay phiên nhau đi săn, nhưng ở cái thế giới zombie hoành hành này muốn tìm được động vật còn sống thì nói dễ hơn làm, thường xuyên mất mấy ngày cũng không có thu hoạch gì, có đôi khi chỉ có thể mang về loại con mồi nhỏ, còn chưa đủ nhét kê răng một nửa thú.

Nhóm mãnh thú dị biến là bạn tốt đã cùng nhau trưởng thành, nên cảm tình rất sâu, cho dù chỉ bắt được một con mồi nhỏ, Dick cũng sẽ chia đều cho mọi người, chỉ dù mỗi thú thú chỉ có thể cắn được một ngụm nhỏ.

Timo đi ra ngoài hai ngày, bắt được một con lợn rừng chưa bị nhiễm bệnh, đây có thể coi là thu hoạch cực kỳ hiếm, khó trách anh vui vẻ như vậy.

"A, các người thức dậy thật sớm, bây giờ chỉ mới 5h." Lannok đứng từ xa hét lớn. Vạt áo trước của anh mở rộng, đầu tóc rối bời, khuôn mặt vẫn còn vẻ buồn ngủ rời khỏi động thông thả đi đến bên cạnh Dick.

Khi anh nhìn thấy con lợn rừng nằm như một ngọn núi nhỏ trên mặt đất, thì tinh thần lập tức trở nên hưng phấn, mắt xanh trừng to, tóe ra ánh sáng đói khát, cháp miệng chà xát tay cười nói: "Sáng ra đã có thịt heo nướng tươi ngon để ăn, đây là còn có chuyện nào hạnh phúc hơn chuyện này sao?"

Một giờ sau, thịt lợn rừng đã được đặt ở nhiều chỗ khác nhau trên đồng lửa, người và thú đều vây quanh bên cạnh đồng lửa. Mọi người cũng lấy ra lạp xường, thịt muối cùng chia sẻ với nhóm thú thú.

Timo ghé vào bên lửa trại, tò mò dùng móng vuốt đẩy qua đẩy lại một cái lon thịt đông hộp, chơi đến quên trời quên đất.

Trong tay Lannok cầm theo một chai gia vị nhỏ, rắc vài cái lên thịt nướng, thỉnh thoảng lại dùng bàn chải quét lên thịt nướng một tầng. Lốp da thịt heo được nướng cho khô vàng, càng không ngừng toát ra vàng mỡ, vài giọt dầu mỡ rơi xuống đồng lửa phát ra tiếng lộp bộp vui tai.

"Nướng không tệ lắm, đủ chín và không khét." Lannok thuận thực dùng dao găm cắt một lớp thịt tốt nhất, dùng cây nhỏ xuyên qua rồi đưa cho Lâm Gia.

Thịt nướng ngoài giòn trong mềm hương thơm nức mũi, lớp da vàng óng xốp giòn được rắc tiêu đen và muối, bên lớp cắt còn lộ ra thịt màu đỏ hồng và non mềm, nước thịt cũng chảy ra. Ngân Hồ nằm trên đùi Lâm Gia rướn cổ, mắt xanh tròn xoe nhìn chăm chăm thịt nướng, không ngừng nuốt nước miếng.

Lâm Gia cắt một miếng thịt đưa đến bên môi anh, nhưng Ngân Hồ lại xoay đầu không chịu ăn, còn nâng móng nhỏ lên đẩy miếng thịt về phía Lâm Gia, mắt to vụt sáng nhất quyết nhìn cô.

Lâm Gia ngẩn ra, chợt hiểu rõ ý của anh, cô ăn miếng thịt xong, lại cắt tiếp một miếng nữa dứt Ngân Hồ, lúc này anh mới khăn cấp mở miệng cạp lấy.

Lâm Gia mỉm cười, càng không ngừng cắt thịt dứt cho Ngân Hồ, chính mình còn chưa ăn được bao nhiêu.

Dick bọn họ cũng giống vậy, chỉ ăn thịt chín, thịt lợn rừng phút chốc bị bọn họ ăn hơn phân nửa, đảo mắt đã ăn không còn một miếng.

Ăn bữa sáng xong, mọi người liền thu dọn mọi thứ, dập tắt đồng lửa, Laka và anh em báo sẵn ngồi trên mặt đất còn chưa đã thèm liếm hai tay vẫn còn dính dầu mỡ.

Timo rút cuộc cũng mở được hộp thịt ra, đang khò khè chuẩn bị liếm nước thịt bên trong thì đột nhiên Dick thở gấp gấp, cả người chợt căng thẳng, đôi mắt nháy mắt trở nên đỏ đậm, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ thống khổ.

"Dick!" Lâm Gia kinh hãi, đang muốn đứng dậy đi đến bên cạnh Dick, thì Laka vội vàng ngăn cô lại, trấn an nói: "Đừng sợ, Dick... Phải biến thân." Nhóm mãnh thú nhanh chóng vây đến bên cạnh Dick.

Dick lao đảo đi được vài bước sau đó ầm ầm ngã xuống đất, hai mắt nhắm nghiền bốn chi cuộn lại, thân thể co rút kịch liệt. Mấy phút sau, sư tử trắng liền biến thành một người đàn ông tóc trắng, anh ta nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Ty Vy: vì chương này dài hơn các chương khác khá nhiều + m` cũng vô học r`, ko thể ed nhiều nên m` chia ra nhé!

Anh em báo sẵn lập tức tìm lá cây khô và cỏ xanh đến trải trên mặt đất, lại chuyển Dick qua nằm trên đó.

Scott lấy ra một cái chăn đắp lên người Dick, lại vì Lâm Gia mãnh liệt yêu cầu mà tìm đến mấy cái quần quân đội đưa cho anh em báo sẵn và Laka mặc

vào, miễn cho bọn họ tiếp tục trần trướng với thiên nhiên.

Thu xếp ổn thoả cho Dick xong, Laka ôm Lâm Gia đến bên cạnh anh. Lâm Gia đưa tay xem xét trán của Dick, tay bị nóng liền co rút lại. Trán Dick nóng cứ như một khối bàn ủi, sắc mặt cũng tái nhợt dọa người.

Lỗ tai của Dick cũng đã sắp tiến hóa thành lỗ tai con người, mái tóc dài mềm mại tuyết trắng xoã ra trước ngực và dưới người anh, một bên má bị mái tóc che khuất, chỉ lộ ra nửa bên mặt.

Lâm Gia vén sợi tóc trên mặt anh ra, lộ ra đường cong khuôn mặt thâm thúy mà kiên cường. Hai mắt Dick nhắm nghiền, mày kiếm màu trắng nhẵn thành một chữ xuyên, môi mỏng khẽ nhếch, gân xanh trên trán nổi rõ, vẻ mặt rất thống khổ.

Lannok nửa quỳ bên người Dick, anh từ trong hòm thuốc lấy ra một cái nhiệt kế, đặt vào dưới nách Dick một hồi, lúc lấy ra thì trên nhiệt kế đã biểu thị số 279.

Lannok hút một ngụm khí lạnh, líu lưỡi nói: "Ồi dòi, không thể tin được là nóng tới 279 độ Sika, nhiệt độ này còn có thể nấu chín trứng chim! Nếu là con người bình thường, bị sốt thành như vậy thì không quá hai phút sau sẽ chết, thể chất của nửa thú thật đúng là thần kỳ."

Lâm Gia không biết đơn vị đo nhiệt độ cơ thể của thế giới này đổi thành thế giới của cô là bao nhiêu độ, nhưng nghe trong lời Lannok nói thì cô phỏng chừng nhiệt độ cơ thể Dick đã vượt qua 50 độ.

Lannok lại đặt máy đo nhịp tim ở ngực trái của Dick, trên máy đo nhịp tim hiện lên H70- 110. "Nhịp tim đập cũng có chút hỗn loạn, thật khó giải quyết."

Lannok thu hồi máy móc, cẩn thận quan sát thân thể Dick biến hóa, rất nhanh tầm mắt anh dừng ở trên tay Dick. Không giống những nửa thú khi ở dạng hình thú móng vuốt có hình mũi nhọn anh từng gặp, tay Dick không có móng vuốt, móng tay mới mọc bằng phẳng mượt mà, khớp xương ngón tay rõ ràng, thon dài hữu lực, lòng bàn tay rắn chắc, đã tiến hóa thành tay đàn ông hoàn toàn không khác gì con người.

Lannok nắm tay phải của Dick lật qua lật lại xem xét, cau mày.

Lâm Gia thấy anh nhíu mày trầm ngâm không nói, tim đột nhiên nhảy loạn, một loại dự cảm không ổn dâng lên trong lòng, không khỏi ôm chặt cánh tay Ngân Hồ. Ngân Hồ bị kẹp khó chịu, vặn vẹo thân mình nho nhỏ y nha kêu nhẹ một tiếng.

Lâm Gia lấy lại tinh thần, vội vàng sờ sờ đầu Ngân Hồ trấn an một chút. Cô lo lắng hỏi Lannok: "Thiếu tá Lannok, tình trạng của Dick có phải rất nguy hiểm hay không?"

Lannok thấy Lâm Gia thập phần khẩn trương nhìn chăm chăm mình, đôi mắt hạnh mờ mờ, ánh mắt sợ hãi lại mang theo hi vọng, trong lòng bỗng nhiên hơi chua xót. Đám nửa thú này thật đúng là có phúc, có thể được người đẹp coi là bảo bối đặt ở trong lòng như vậy, anh sống 28 năm còn chưa có người phụ nữ nào để ý tới, thật sự là người so với thú, thật tức chết người ta...

Lannok rất nhanh liền chu mỏ tự khinh bỉ mình, anh giăn lông mày đang nhăn chặt ra, đưa tay xoa bả vai Lâm Gia, dịu dàng an ủi nói: "Em đừng quá lo lắng, thân thể Dick rất mạnh mẽ cường tráng, có thể tiếp tục gắng gượng."

"Dick khó chịu như vậy, có phải phản ứng bài xích do kỳ biến dị đã làm cho thân thể anh ấy khó có thể chịu đựng nổi không?" Lâm Gia tiếp tục truy hỏi. Tất cả nửa thú đều đang trong kỳ dị biến bài xích, cô nhất định hy vọng mình có thể nắm giữ tình trạng thân thể trước mắt của Dick, không đến mức về sau mỗi lần gặp phải loại tình huống này thì lại chỉ biết ở một bên lo lắng suông.

Lannok hiểu rõ nhếch mày, một bên chỉ cho Lâm Gia xem, một bên kiên nhẫn giải thích: "Nửa thú càng là nhanh chóng biến gần hình thái con người, thì đặc tính của loài thú sẽ ngày càng ít. Em xem, tay chân còn có lỗ tai Dick đều đã giống con người, chỉ còn lại có cái đuôi mang đặc tính loài thú này là còn chưa có biến mất, cái này đã cho thấy thân thể cậu ta đã hoàn toàn bước vào giai đoạn dị biến."

"Hoàn toàn dị biến? Nghĩa là bọn họ sẽ hoàn toàn biến thành hình dạng con người sao?" Lâm Gia nhớ tới hôm qua lúc vừa gặp được anh em báo săn, cô đã chú ý đến bọn họ không giống Ngân Hồ Tatu. Ngân Hồ và Tatu có tai thú, vuốt thú và đuôi thú, mà lỗ tai của Max bọn họ lại đã là hình dạng của con người.

"Không sai. Dick vừa mới hoàn toàn bước vào giai đoạn tiến hóa, phản ứng cơ thể bài xích còn chưa tính là nghiêm trọng, qua hai ngày sẽ không sao." Lannok vuốt cằm cảm thán: "Sau khi Dick biến trở về hình thú, sức lực nhất định tăng trưởng rất nhiều. Chắc chắn, mãnh thú dị biến thật đúng là đáng sợ."

Lâm Gia nghe xong sắc mặt lại lo lắng, lòng chẳng những không có thoải mái, mà ngược lại còn lo càng thêm lo. Dựa theo lời Lannok nói, mỗi lần mãnh thú dị biến tiến hóa đều là phải trải qua một kiếp sinh tử, càng đến phản ứng bài xích cuối cùng thì thống khổ càng mãnh liệt. Bộ dạng bây giờ Dick còn chưa tính là nghiêm trọng, vậy rốt cuộc phải khó chịu đến như thế nào thì mới tính là nghiêm trọng đây?

Lannok nhìn ra lo lắng của cô, lại từ trong hòm thuốc lấy ra viên thuốc nhỏ màu đỏ mà lần trước đút cho Ngân Hồ, đổ ra ba viên rồi dùng chuỗi đào mài nhỏ, mờ khớp hàm đang ngậm chặt của Dick ra, trút thuốc vào miệng anh rồi đổ nước cho anh nuốt xuống.

"Ừm, thuốc này là một người bạn đặc biệt nhờ tôi nhắm vào bệnh trạng trong kỳ bài xích của mãnh thú dị biến mà nghiên cứu chế tạo, tuy rằng không thể hoàn toàn giải trừ được đau đớn của bọn họ, nhưng cũng có thể hóa giải bệnh trạng, làm cho bọn họ dễ chịu một chút."

Lannok đặc ý lắc lắc chai thuốc, cười đùa nói: "Tôi vẫn không có cơ hội thực nghiệm lâm sàng được hiệu thế nào. Mãi đến hôm qua cho Ngân Hồ ăn,

mới phát hiện hiệu quả cũng không tệ lắm. Ngân Hồ nhanh như vậy liền khôi phục, chứng minh tôi thật sự là một thiên tài y học."

Anh đắc ý đưa tay sờ sờ đầu Ngân Hồ: "Ngân Hồ thật giỏi, không phụ lòng kỳ vọng của ta nha."

Lâm Gia tức giận tron trắng mắt Lannok liếc một cái, tuy trong lòng rất biết ơn Lannok, nhưng vẫn là có chút không thoải mái. Không ngờ Ngân Hồ là bé chuột bạch cho Lannok thí nghiệm thuốc mới? May mắn không xuất hiện cái phản ứng bất lương gì, bằng không cho dù Lannok có ơn với cô đi nữa, thì cô cũng sẽ rất tức giận.

Ngân Hồ nghiêng đầu nhìn Lannok, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, nhưng thấy anh cười đến sáng lạn như vậy, liền thân thiết hướng anh vẫy vẫy cái đuôi. Lâm Gia nhìn thấy bộ dạng Ngân Hồ thật thà đáng yêu, trong lòng trĩu nặng càng sâu, thâm than nhóm nhúm thú thật sự là rất đơn giản. Sau này cô phải để ý bọn nhiều hơn, miễn cho đám nhúm thú thành thật ngốc nghếch này bị người bán đi còn không biết.

Lannok gọi người ẵm sói nhỏ Lier ra khỏi động, đặt ở bên cạnh Dick để tiện chăm sóc cả hai. Lúc này Lier đã khôi phục ý thức, chỉ là thể lực còn chưa có khôi phục, thân thể vẫn rất suy yếu. Khi anh nhìn thấy Lâm Gia ở bên cạnh, lỗ tai liền đỏ lên, gầy dựa muốn ngồi dậy, nói cái gì cũng không chịu nằm xuống.

Đã là giống đực, thì họ tuyệt không muốn ở trước mặt giống cái biểu hiện ra mình yếu đuối. Trước kia Dick không muốn mang Lâm Gia đi, một là vì thân thể của chúng thú đều ở kỳ dị biến, không có cách gì bảo đảm an toàn cho Lâm Gia. Một nguyên nhân khác là lòng tự trọng của giống đực mỗi lên, không muốn để cho Lâm Gia nhìn thấy bộ dạng ốm yếu chật vật của bọn họ.

Lier ăn một chút thịt nướng, tinh thần có vẻ tốt hơn nhiều. Chờ anh ăn xong, Lannok cũng đốt cho anh một viên thuốc đỏ. Có lẽ loại thuốc này thật sự rất hữu hiệu, mấy giờ sau, Lier đã có thể đứng lên đi lại. Anh cao hứng hú gọi tiếng sói, vỗ mông nhảy dựng lên, nhưng đáng tiếc thể lực còn chưa khôi phục, chân mềm nhũn ngã phịch xuống đất, cả miệng gặm đầy bùn nhão.

Lier nằm úp sấp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, rất lâu sau mới ngượng ngừng đứng lên, một đôi lỗ tai hồng như sắp bật máu. Nghe được tiếng hỏi han thân thiết của Lâm Gia, anh lại hận không thể tìm một cái hố nào đó để chui xuống. Giờ phút này anh chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là mình lại vừa mất mặt trước mặt Lâm Gia, thật là mất uy sói mà !

Lâm Gia lúc đầu còn cho rằng anh đã xỉu, nhưng khi nhìn đến lỗ tai hồng hồng của Lier và cái đuôi nằm rạp trên đất không ngừng run rẩy thì bỗng nhiên hiểu rõ, không khỏi lắc đầu cười thầm.

Timo dạo một vòng quanh Lier đang nằm úp sấp giả chết trên mặt đất, cái mũi đẩy đẩy bờ vai anh ý bảo anh đứng lên. Lier nhắm đôi mắt lại vẫn là bất động.

Timo không kiên nhẫn, vung đuôi quất lên hai quả trứng (phần dưới) trần trụi của Lier. Lier ngao một tiếng ồm ồm nhảy dựng lên, quay đầu lại phản nộ nhe răng rống to với Timo.

Timo lạnh nhạt lưng lay đuôi, khóe miệng cong thật cao, trong mắt tràn đầy ý cười giảo hoạt.

Lier rống giận một hồi, sau đó mới ý thức được mình bị Timo đùa giỡn, cái tên đáng chết này là muốn mình xấu mặt trước Lâm Gia sao! Ánh mắt xoay chuyển, quả nhiên thoáng nhìn thấy Lâm Gia đang cúi đầu dùng sức nén cười, bả vai không khống chế được run rẩy. Cái đuôi Lier nhất thời rũ xuống, anh vạn phần ừ ừ ngồi xồm xuống ôm đầu hờn dỗi, ai khuyên cũng không nghe.

Bị sói nhỏ 惹 chọc cười một phen, tâm trạng của Lâm Gia đã tốt lên rất nhiều, cũng hiểu rõ Dick bọn họ phải hoàn thành tiến hóa dị biến, kỳ bài xích là quá trình bọn họ nhất định phải trải qua, cô có lo lắng thêm nữa cũng chẳng được gì. Việc cô có thể làm chính là dùng hết toàn lực giúp bọn họ, canh giữ ở bên cạnh bọn họ, giữ vững tinh thần mà ngoan cường sống sót ở thế giới này.

Mọi người bắt đầu phân công làm việc, có người phụ trách kiểm tra súng ống đạn dược, có người đi vào trong rừng tìm củi để đốt, còn Laka và Lier thì mang theo vài quân nhân đi đến cánh rừng phía nam xách nước về.

Lannok đòi thuốc cho Lâm Gia xong thì cũng đi theo, anh muốn đi giặt sạch băng gạc và băng cầm máu. Thủ đô tiếp tế cho đoàn 7 rất nhiều thứ nhưng đều thường xuyên bị Liệt Minh Uy dùng các loại danh nghĩa chế trụ không phát, nhất là thuốc và đồ dùng y tế. Điều này làm cho băng gạc dùng để băng bó vết thương trở nên rất trân quý, mỗi lần sử dụng xong anh đều luyến tiếc không muốn vứt, đành phải dùng nước không bị ô nhiễm rửa sạch sau đó lại luộc qua nước sôi, phơi nắng khử trùng, để sau này còn sử dụng lại.

Ty Vy: ày, H thì chắc chắn có nhưng mà ít thôi, mà m' cũng chỉ mới đọc tới chương 40 mấy nên cũng ko bik khi nào mới bắt đầu H, nhưng đọc sơ từ dưới lên trên mấy ngoại truyện thì thấy có H của LG với Dương kiện, hình như còn có LG với Corey nữa.

Nói chung, bộ này m' làm vì cốt truyện chứ ko phải vì H =v=!

Một buổi sáng như mọi ngày, Lâm Gia ngồi bên cạnh Dick tận tâm chăm sóc cho anh và Ngân Hồ. Đến gần giữa trưa, cô cảm giác tình trạng của Dick hình như có tốt hơn một chút, tuy rằng vẫn sốt cao như cũ, nhưng khuôn mặt đã khôi phục được mấy phần huyết sắc.

Đúng lúc này Lannok trở lại, cô vội kêu anh đến đây. Lannok kiểm tra, nhiệt độ cơ thể Dick thật sự đã giảm không ít, nhịp tim cũng ổn định hơn.

Lần này Lannok thật đáng ghét, anh đắc ý hướng về Lâm Gia nhướn mày chớp mắt: "Sự thật chứng minh, thuốc tôi nghiên cứu bào chế cực kỳ hữu hiệu, sau này nên tiết kiệm để dùng rồi. Nè, honey, em có thể yên tâm được rồi, lần sau cũng không thể lại hoài nghi y thuật của tôi nha."

Anh đã làm tan vỡ hình tượng của mình trong lòng Lâm Gia, cô cũng không hề xấu hổ, ngược lại học bộ dạng của anh nghịch ngợm chớp chớp đôi mắt, cười nói: "Thượng tá Lannok, tôi rất cảm kích anh đã giúp Dick bọn họ giảm bớt thống khổ. Nhưng sau này về chuyện có còn hoài nghi y thuật của anh nữa hay không, thì tôi đây không thể đảm bảo."

Lannok ghen lò, im lặng chăm chú nhìn cô một lát, sau đó đột nhiên cười lớn, mắt xanh sáng như thủy tinh: "Honey, em thật đáng yêu. Tôi thích những cô gái thành thực như em!"

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thì anh em báo săn đột nhiên ừng ực một tiếng đứng lên chạy đến bên cánh rừng, hưng phấn ngẩng đầu rống lớn vài tiếng, ngay sau đó thân thể đột nhiên run lên, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người biến thành hình thể hai báo Vương không lồ.

Timo nhảy đến trước mặt bọn họ, thân thiết cọ cọ, sau đó ba mãnh thú vui vẻ ôm nhau thành đoàn lăn lộn, đè cho cỏ cây trong rừng ngã rạp thành một mảng lớn.

Ngân Hồ từ trong ngực Lâm Gia giãy dụa đứng thẳng lên, cổ nâng cao, nhìn chăm chăm ba thú thú đang chơi đùa, lỗ tai tròn không ngừng chuyển động, miệng liên tục phát ra tiếng khò khè kích động.

Lâm Gia cười chột chột cái mũi phần hồng của anh: "Đừng nóng vội, mấy ngày nữa chờ thân thể anh khôi phục là có thể chơi cùng mọi người rồi." Ngân Hồ vô cùng buồn bực nhẹ gọi một tiếng, nằm úp sấp trở lại trong lòng Lâm Gia tìm kiếm an ủi.

Bọn Timo chơi đã mới đi trở về. Max và Dewey bỏ vung đuôi tiến lên muốn liếm mặt Lâm Gia, nhưng Timo vừa rồi còn cùng hai người bọn họ chơi đến quên trời quên đất đột nhiên chạy đến đây, hung dữ dùng thân thể hất hai người bọn họ ra xa, còn hung ác xung nhe răng với họ.

"Timo, không được làm như vậy! Không được ăn hiếp bạn!" Lâm Gia vội vàng lớn tiếng ngăn lại.

Mãnh thú dị biến cho dù tiến hóa có được hình thể con người và trí tuệ của nửa thú, thì vẫn giữ lại thiên tính cá lớn nuốt cá bé trước kia của loài thú. Cho dù bọn họ là đồng bọn thân thiết từ nhỏ cùng nhau trưởng thành thì khi ở chung vẫn sẽ sinh ra quy tắc tuần hoàn này, sẽ vì tranh đoạt địa vị lãnh đạo mà phát sinh xung đột.

Lúc mọi người đều ở hình thú thì đương nhiên sẽ không tới phiên Timo làm thủ lĩnh. Nhưng vì trước mắt thủ lĩnh Dick hôn mê bất tỉnh, Ngân Hồ và Laka còn chưa có khôi phục hình thú nên rất có khả năng Timo cảm thấy trước mắt anh chính là thủ lĩnh của nhóm thú thú, anh không thích anh em báo săn thân cận Lâm Gia, nên sẽ dùng bạo lực đuổi hai người họ đi.

Trước khi xuyên qua Lâm Gia sẽ không ngăn cản loại hành vi này, nhưng bây giờ cô sẽ không mặc kệ nữa. Nếu nhóm mãnh thú dị biến muốn sinh tồn ở thế giới này thì phải đoàn kết thật chặt chẽ, quyết không thể nội chiến.

Timo nghe thấy Lâm Gia khiển trách liền thu hồi biểu tình hung ác. Anh gầm nhẹ một tiếng, nằm úp sấp trên mặt đất nhếch mông lên, nằm rạp xuống bên người Lâm Gia, lấy lòng liếm cánh tay cô, trong ánh mắt vàng nhạt tràn đầy ủy khuất.

Đối mặt với mèo lớn nỗ lực thuận theo như thế, Lâm Gia không có cách nào nghiêm mặt tiếp tục răn dạy, bắt đắc dĩ vuốt ve cổ Timo, dịu dàng nói: "Timo, sau này không được như vậy. Các anh là anh em cùng nhau trưởng thành, không cần phải tranh đấu đến tranh đấu đi, đoàn kết mới có thể sống sót, biết không?" Timo gật gật đầu, ngậm ngón tay Lâm Gia nhẹ nhàng liếm liếm.

Max và Dewey cũng bước đến đây, dùng đầu lườm rủa mặt Lâm Gia một phen mới thỏa mãn tránh ra, chạy đến cánh rừng xung quanh tuần tra thuận tiện đi săn, mà Timo thì lưu lại bảo vệ mọi người.

Trong nháy mắt được hơn hai nửa thú có sức lực cường đại bảo vệ, sĩ khí của mọi người nhất thời tăng vọt lên, vốn đang lo lắng zombie hoặc là bọn cướp sẽ tìm tới nơi này nhưng bây giờ cho dù bọn chúng có thật sự đến đây thì họ cũng không hề sợ hãi.

Lannok gọi người nâng Dick vào động, đặt ở chỗ cửa động, lại đắp cho anh thêm một cái chăn mỏng nữa vì anh còn chưa có hạ sốt, thân thể lạnh đến mức run rẩy.

Bận rộn một ngày, không biết từ lúc nào sắc trời đã dần tối. Nhiệt độ không khí đột nhiên hạ thấp, mọi người nhóm lửa lên nướng lạp xương và sủi ảm, nhớ đến lúc hành quân ở bên ngoài nếu một ngày không chiến đấu thì liền hai ngày không ăn cơm. Nhóm nửa thú từ lâu đã thích ứng được hoàn cảnh gian khổ, mấy ngày không ăn cũng vẫn có thể chịu đựng được.

Lâm Gia thật không cảm thấy quá đói bụng, lúc giữa trưa cô xin Lannok mấy căn lạp xương đút cho Ngân Hồ. Tuy rằng so với sức ăn của Ngân Hồ thì mấy căn lạp xương này không khác gì muối bỏ biển, nhưng dù sao có còn hơn không. Ngân Hồ cứ việc đói bụng thì thăm gọi nhỏ, hoặc là rất nhu thuận ghé vào trên đùi Lâm Gia chộp mất, không ồn không náo loạn.

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, anh em báo săn mỗi người ngậm một con hươu trở lại. Hai con hươu trong rất béo, nhưng vẫn không đủ làm no bụng nhóm nửa thú.

Timo xé thịt hươu đã được nướng chín ra, chia đều cho mỗi thú thú, sau đó ngậm lấy một khối thịt của mình chạy đến một bên gặm cắn. Lúc này đây bọn họ không có phân thịt hươu cho quân nhân, cũng không có nhận thức ăn của mọi người cho bọn họ.

Tinh thần Ngân Hồ đã tốt lên mấy phần, anh từ trong ngực Lâm Gia nhảy ra, tự mình ôm thịt lớn ăn. Sau khi Lâm Gia uống hết chút canh thịt thì liền đứng dậy chống gậy gỗ đi xem Dick.

Dick nằm ở chỗ cửa động, vì để chống lạnh Lannok đã nhóm một đồng lửa nhỏ bên cạnh anh, Laka cũng ngồi ở một bên chăm sóc, thỉnh thoảng ném mấy nhánh cây vào trong đồng lửa.

"Laka, anh đi ăn cơm đi, để em chăm sóc Dick."

Laka đã sớm đói đến da bụng dán vào da lưng, vừa nghe Lâm Gia nói xong thì liền lập tức vui vẻ đem đưa cái đuôi, đứng lên ôm lấy Lâm Gia cọ cọ: "Ka sẽ lập tức... Trở về, Gia bị thương, phải cẩn thận..." Laka lấp bắp dặn cô vài câu rồi mới đi ăn cơm.

Lúc chạng vạng, Lannok có đút cho Dick thêm ba viên thuốc, lúc này sắc mặt của anh đã hồng hào được một chút, lông mày cũng giãn ra, trên mặt đã không còn vẻ chịu đựng thống khổ như lúc trước.

Sau khi hạ sốt, thân thể anh trở nên ấm hơn, chân móng chỉ che đến dưới bụng Dick, tóc dài trắng như tuyết rũ trước ngực, uyển chuyển uốn lượn mềm mại lạnh lẽo, tựa như vô số con rắn nhỏ màu trắng đang bò, tóc mai thậm chí còn phản chiếu ra màu trắng óng ánh.

Lúc này Lâm Gia mới phát hiện chẳng những là tóc và lông mày mà ngay cả lông mi Dick cũng là màu trắng, không dài không ngắn từng cọng rõ ràng. Lông mi nhon hơi cong, tản ra như cánh quạt rũ xuống, che khuất đôi mắt anh. Cái mũi cao thẳng như đao khắc, đường cong quai hàm mãnh mẽ, xuống chút nữa là cái cổ dài và yết hầu nam tính, xương quai xanh xinh đẹp, cơ ngực và bụng cuộn cuộn kiên cố, Dick có được đáng người hoàn mỹ còn hơn siêu khuôn mẫu gì đó.

Lâm Gia đưa tay xoa trán anh, đầu ngón tay vừa chạm vào da thịt anh thì cổ tay đã bị một bàn tay to lớn bắt lấy. Cô cúi đầu nhìn thì thấy một đôi mắt xanh nhạt hàm chứa ý cười đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt dịu dàng mà chuyên chú.

"Dick, anh làm em giật cả mình. Anh tỉnh dậy lúc nào vậy?" Lâm Gia sáng giọng, trong lòng an tâm một chút. Dick tỉnh, có nghĩa là lần này anh biến thân cơ bản đã vượt qua nguy hiểm.

"Em vừa mới bước đến, anh liền tỉnh." Dick đọc từng câu từng chữ rõ ràng, không như bọn Ngân Hồ mỗi câu đều lấp bắp. Không đợi Lâm Gia lại mở miệng, một tay Dick kéo cô vào trong lòng nhẹ nhàng ôm.

Lâm Gia thỉnh thoảng bị anh ôm lấy, hơi ngo ngoay người một chút, chợt nghe thấy Dick trên đỉnh đầu cô lẩm bẩm nói: "Gia thơm quá, thật mềm, ôm thật là thoải mái. Chả trách con người giống được thích ôm phổi ngấu của bọn họ như vậy, thật sự rất thoải mái."

Lâm Gia quần bách một chút, vỗ vỗ ngực Dick: "Được rồi, anh nhanh buông em ra đi. Thân thể anh vẫn còn rất yếu, đừng đại dột mà làm liều."

Dick dùng cảm cọ cọ tóc cô, ngược lại càng ôm cô chặt hơn, than thở nói: "Anh còn tưởng lần này mình sẽ chết cơ, nên để cho anh ôm thêm chút nữa..." Lâm Gia không biết làm sao, đành phải mặc anh ôm, đôi tay chống ở hai bên người Dick, làm cho mặt mình và lồng ngực anh bảo trì một khoảng cách.

Đồng lửa toả nhiệt làm cho xung quanh ấm áp dễ chịu, một loại không khí ái muội mà ấm áp yên lặng nảy sinh.

Thân thể dính sát vào trên lồng ngực to lớn căng tràn của Dick, ở giữa chỉ cách một tầng quần áo mỏng manh của cô, trước chớp mũi thì quanh quẩn mồ hôi nhàn nhạt và hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của Dick, Lâm Gia cảm thấy lỗ tai và hai má nóng lên, tim cũng thỉnh thoảng nhảy loạn, bàn tay cũng trở nên mềm mại vô lực chống đỡ cơ thể.

Cô rũ mi mắt xuống, lặng lẽ dán mặt vào ngực Dick, nhắm mắt lại nghe tiếng tim anh đập.

Hai người yên lặng dán vào cùng một chỗ, thời gian giống như dừng lại, mãi đến khi nghe được tiếng kêu chua lè của Ngân Hồ. Ngân Hồ chạy đến, ôm cổ Lâm Gia không chịu buông, một bên hướng Dick nhe răng, một bên thì dùng cái đuôi và vuốt vùi lấy cánh tay cô.

Thân thể Dick suy yếu, vừa vận cũng cảm thấy có chút mệt, liền thuận thế buông lỏng Lâm Gia ra.

Lâm Gia bế Ngân Hồ lên, đưa tay búng trán anh một cái, cười nói: "Quý hẹp hòi, này thì ghen." Ngân Hồ xoay xoay thân mình, thu hồi móng vuốt vào trong đệm thịt, chân nhỏ bầu vịn lấy Lâm Gia, đầu chôn vào trong hóm vai cô, không phục nhu nhạ gọi nhỏ.

Corey và An Đức từ trong văn phòng Đan Phật Nhĩ đi ra, đứng chờ ở cửa thang máy. Cửa thang máy mở ra, Liệt Minh Uy và sĩ quan phụ tá Kiều Trì từ bên trong bước ra.

Bốn người đối mặt, sắc mặt nhất thời đều trở nên rất khó coi.

An Đức mày rậm dựng thẳng, nhắc chân đang muốn xông lên trước thì Corey đã trước một bước chặn trước người anh. An Đức chỉ đành phải ậm nhấm hạ lửa giận lùi lại phía sau nửa bước, quả đấm thả bên người nắm thật chặt.

Corey thân nhiên chào hỏi Kiều Trì một cái, sau đó mang theo An Đức đi vào trong thang máy. Anh nhanh chóng ấn công tắc, liền một cái ánh mắt cũng không thêm nhìn Liệt Minh Uy.

Liệt Minh Uy tức giận trong lòng, đưa tay muốn ngăn cửa thang máy đang sắp đóng lại, định chất vấn Corey thì Kiều Trì vội vàng ngăn ông ta, kéo ông ta lại: "Thượng tá Liệt Minh Uy, không nên xúc động!"

"Cậu cút ngay!" Liệt Minh Uy nâng tay đẩy Kiều Trì ra, nhưng cửa thang máy đã khép lại.

Trong một chớp cửa hoàn toàn khép lại, tầm mắt ông ta và Corey chạm nhau, ánh mắt sắc bén lạnh như băng của đối phương đâm vào trong lòng ông ta run lên, lạnh lẽo chạy theo lưng lan ra cả người, cánh tay đang đẩy Kiều Trì cũng cứng đờ lại quên mất động tác tiếp theo.

Kiều Trì buông tay ra, nghiêm mặt nói: "Thượng tá, sợ là ngài đã quên lời tướng quân nói hôm qua rồi? Được lắm, tôi sẽ đem chuyện vừa phát sinh này báo cho tướng quân." Nói xong liền đi nhanh về hướng văn phòng tướng quân.

Trong lòng Liệt Minh Uy vì vừa rồi bị Kiều Trì khiển trách mà hối hận, vừa nghe Kiều Trì nói xong lại thấy hấn thật đi về hướng văn phòng, nhất thời bị dọa cho toát mồ hôi lạnh. Ông ta chạy nhanh đến giữ chặt cánh tay Kiều Trì, cười nói: "Thượng tá Kiều Trì, tôi thực sự không đúng. Vừa rồi là tôi quá nóng giận, cũng không phải cố ý, cậu trăm ngàn đừng nói với tướng quân."

Sắc mặt Kiều Trì cũng hoà hoãn xuống, cười nói: "Tôi tin tưởng hành động vừa rồi của tướng quân là vô tình." Kỳ thật hấn bắt quả là làm bộ dạng hù dọa Liệt Minh Uy một chút thôi. Liệt Minh Uy là thân tín của Đan Phật Nhĩ, cho dù hấn thật sự xung đột với Corey, cho dù Đan Phật Nhĩ lại tức giận, thì cũng nhất định sẽ bảo vệ hấn. Liệt Minh Uy chính là tiểu nhân, trước khi việc kia thành công thì hấn không cần thiết nhanh như vậy đã đắc tội tiểu nhân. Kiều Trì nhìn bóng dáng Liệt Minh uy, đôi mắt loé sáng.

Đèn chỉ thị tầng trệt trên cửa thang máy không ngừng lóe ra, An Đức rốt cục nhìn không được mở miệng: "Nếu không phải trưởng quan anh ngăn cản tôi, tôi đã thật muốn cho tên đó một quỳ!"

Corey chậm rì rì nâng tay lên, thường cho đầu An Đức một cái vỗ, đầu đến ứa nước mắt.

Corey chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc anh một cái, trầm giọng mắng: "Cậu có đầu óc hay không? ! Đừng quên nơi này là khu D8, là địa bàn của ông ta, cậu muốn đánh ông ta rồi để mạng lại đây phải không!" An Đức ủy khuất xoa xoa ót, cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

Hai người tới phòng giám sát kiểm tra virus miễn dịch ở lầu hai, nhìn Tatu ở hình thái ấu thú đang nằm ở trên giường bệnh to lớn, bên người vây quanh một vòng nhân viên y tế. Hoffman vừa làm kiểm tra cho Tatu xong, thấy bọn họ đến đây liền lệnh cho những người còn lại rời khỏi phòng.

Corey đi xuống hỏi: "Tình hình Tatu thế nào?"

Sắc mặt Hoffman mệt mỏi, nhưng tinh thần lại rất tốt, hiển nhiên tâm trạng không tệ: "Đã ổn định. Huyết sắc tổ đang từng bước khôi phục, virus zombie lại lần nữa bị áp chế, sốt cũng hạ không ít, xem tình hình cậu ta tùy thời đều có khả năng tỉnh lại. Đúng rồi, thiếu tướng Đan Phật Nhĩ nói gì với cậu?"

"Ông ấy nói dạo này bọn cướp Roddy Elias đang phát triển mạnh, bảo chúng ta cứ an tâm ở lại khu D8 nghỉ ngơi hồi phục, trong thời gian ngắn không cần khởi hành đi thủ đô. Còn nói đã báo tình hình cho bộ chỉ huy tối cao ở thủ đô, tướng quân Rick đã đồng ý đề nghị của ông ta."

Hoffman giấu cợt cười một tiếng: "Thiếu tướng Đan Phật Nhĩ thật sự là dụng tâm lương khổ."

An Đức ở một bên cảm giận xen vào: "Ông ta còn phái người mang Devic đi. Nói là Devic đã dị biến thành nửa thú, nên không biết cậu ta có tính công kích với con người hay không. Vì bảo đảm an toàn cho các chiến sĩ khác, chỉ có thể tạm thời cách ly cậu ấy."

Hoffman nhú mày, hàn ý mắt trong càng sâu: "Thiếu tướng 'Chiếu cố' chúng ta thật chu toàn."

Corey nắm tay ho nhẹ, nâng mắt nhìn lướt qua camera giám sát trên trần nhà, muốn nói lại thôi.

Hoffman thân nhiên xoay xoay chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út bên tay phải, xoay kim cương nhắm ngay camera, ngoài mặt hiển lên một tia lam quang cực mỏng, đèn chỉ thị camera thuận theo lóe lên một chút. [Truyện được đăng chính thức tại diananlequydon]

Hoffman thấp giọng nói: "Nói mau đi, sóng quá nhiều chỉ có thể duy trì trong ba phút."

Corey nói cực nhanh: "Tôi nghĩ ra một biện pháp bảo đảm mọi người sẽ thuận lợi rời khỏi khu D8, nhưng trước tiên phải mang Devic ra, việc này cần cậu giúp..."

*****

Kiều An nằm trên giường, hai tay gối sau đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm trần nhà trắng xoá, đáy mắt sâu thẳm cất giấu bão tố.

Hắn từ Đan Phật Nhĩ biết được, Lâm Gia và Ngân Hồ mất tích, nhưng không biết bọn họ là ở trong tay Roddy Elias hay là bị một lực lượng vũ trang thần bí nào khác cướp đi.

Khả năng bọn cướp Tật Phong có thể từ trong tay lực lượng vũ trang cướp đi con mồi không nhiều lắm, vậy chỉ còn lại bộ đội thần bí, hơn phân nửa là một trong những quân đoàn mà Federal State an bài trên mặt đất. Nếu là cái sau, như vậy tất cả những cố gắng của hấn trước đây chẳng phải sẽ toàn bộ uổng phí hết sao, ngay cả tính mạng cũng khó giữ mà Tần Hiểu cũng sẽ có nguy hiểm.

Kiều An vừa nghĩ đến Tần Hiểu sẽ bị mình liên lụy, liền không có cách gì bình tĩnh. Hấn bật dậy, buồn bực khó chịu ở trong phòng đi tới đi lui, đầu óc vận chuyển cực nhanh, một đồng ý tưởng xuất hiện lại một đồng bị hấn bác bỏ. Mãi đến khi tiếng đập cửa lần thứ ba vang lên, hấn mới lấy lại tinh thần.

Kiều An mở ra cửa, trung úy Rooney xuất hiện ở trước mặt hấn.

"Thượng tá, ngài có bị thương nhiều không?" Rooney tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn, sờ sờ băng vải trên đầu, cười nhẹ nói: "Tôi nghĩ hấn là không nghiêm trọng

lắm, những đó người rất có chừng mực, sẽ không xuống tay với ngài quá nặng. Trái lại là tôi, đầu suýt chút nữa bị bọn họ đập vỡ, thật là một đám tàn nhẫn."

Mặt Kiều An âm trầm kéo hẳn vào trong phòng, tùy tay khoá cửa lại, đê thấp giọng, có chút khó nén lửa giận trong giọng nói: "Anh tới làm gì? Ở đây nơi nào cũng có camera theo dõi, không muốn sống nữa sao?"

Rooney không sao cả nhún nhún vai, đắc ý nói: "Quên nói cho anh, khu D8 cũng có người của chúng ta. Toàn bộ camera theo dõi anh ở đây hẳn đều động tay động chân, anh nói chuyện với tôi không cần lo lắng sẽ bị người của Federal State biết. Ha ha, phải nói từng khu đều có người của chúng tôi trà trộn vào, quân nhân bình thường, sĩ quan, nhân viên hậu cần, nhân viên kỹ thuật, bác sĩ, tất cả các ngành... Trong đó có không ít người đã làm đến sĩ quan cao cấp thậm chí là cấp tướng nữa chứ. Hắc, thượng tá, sắc mặt của anh như thế nào trở nên khó coi như vậy, bị lời tôi nói dọa sao?"

Kiều An trầm mặc nhìn Rooney, trong lòng hẳn quả thật đã nổi lên sóng to. Trước kia hẳn chỉ biết trong quân đội của Federal State có nội gián của Roddy Elias, nhưng vạn vạn không dự đoán được thế lực của Roddy Elias gần như thâm nhập vào các lĩnh vực của Federal State.

Giờ phút này tâm trạng của Kiều An cực kì phức tạp, hẳn làm quân nhân dốc sức cho hợp chủng quốc hai mươi lăm năm, cũng chiến đấu với zombie và bọn cướp hai mươi lăm năm. Cho dù bây giờ hẳn phản bội Federal State, nhưng trong một thời gian ngắn cũng không có cách gì xoay chuyển được quan niệm đã cắm rễ dưới đáy lòng——hắn là quân nhân, là đại biểu của chính nghĩa; mà đám cướp Roddy Elias kia là tặc, là hóa thân của thế lực hắc ám. Bọn họ là không đội trời chung.

Rooney buồn cười liếc nhìn Kiều An, nhẹ nhàng nói: "Thượng tá, anh nên rõ ràng vị trí của mình. Kể từ lúc anh đạt thành hiệp nghị với chúng tôi, thì anh đã phản bội Federal State rồi, không có cách nào để tẩy trắng đâu."

Trong lòng Kiều An đau xót, bất giác nắm chặt quyền, trong mắt hiện lên một tia bi thương.

Không sai, hẳn không có cách nào quay đầu, cho dù chết, cũng không thể trở về.

*****

"Honey, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh." Lâm Gia miễn cưỡng mở mắt, chỉ thấy Lannok chính ghé vào trên người mình, đang cười vỗ mặt cô.

"Thiếu tá Lannok, anh làm gì vậy?" Lâm Gia hoảng sợ, cô cau mày tức giận hỏi. Người đang ngủ thường tức giận khi bị người đánh thức, nếu không phải cô vừa tỉnh lại cả người mềm như tơ thì thật muốn một chân đá văng người đàn ông này.

Lannok thấy cô cau mày chu phần môi, trong mắt còn che một tầng hơi nước thì tim đột nhiên nhảy loạn.

Anh nhếch miệng cười, ngón trỏ chọt chọt bả vai Lâm Gia, nháy mắt ra hiệu nói: "Honey, mấy ngày không tắm rửa, cả người có dính lại ngứa, giống như có rất nhiều sâu nhỏ đang bò trên người, cực kì khó chịu không?"

Sắc mặt Lâm Gia trở nên thanh tỉnh, đôi mắt hoàn toàn mở, bị Lannok nói một câu như vậy, cô quả nhiên cảm thấy trên người nơi nơi ngứa ngứa dính dính khó chịu, thậm chí còn ngửi được mùi thối toả ra trên người mình.

Lannok tiến đến bên tai cô, ra vẻ thần bí nói: "Tôi mang em đến nhà tắm thiên nhiên mà thống khoái tắm rửa một phen, chịu không?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lâm Gia đầu tiên là mừng rỡ, cô rất khát vọng có thể thoải thích tắm rửa một lần. Nhưng cô có chút không tin lời Lannok nói, ngẩng đầu nhìn anh, muốn từ trong mắt anh nhìn ra là anh đang trêu cợt mình.

Lúc này mặt trời chỉ mới vừa ló dạng, ánh rạng đông nhạt như sương mù chiếu vào cửa động, nhẹ nhàng nhọt nhọt phủ trên đầu vai hai người. Lannok nâng cằm lên, ánh sáng chiếu vào đôi mắt màu xanh đen của anh, sáng như thủy tinh đẹp mắt mê người.

Thành thật mà nói, mặc dù ngũ quan Lannok tinh xảo nhưng một chút cũng không hiện vẻ âm nhu. Dáng người kiện mỹ vai rộng eo thon, hơn nữa đầu tóc màu đỏ vàng khoa trương, càng thể hiện thêm mấy phần cuồng dã. Lâm Gia vẫn là lần đầu xem cẩn thận diện mạo của Lannok, không thể không thừa nhận anh là một người đàn ông rất đẹp trai.

Lannok thấy đôi mắt đen như mực của Lâm Gia đang tìm tòi nghiên cứu nhìn mình, nhếch miệng cười, lộ ra răng nanh trắng muốt đẹp mắt, mặt tiến đến càng gần.

Lâm Gia nâng tay đẩy Lannok ra, anh gần như áp đến chóp mũi cô, nhẹ giọng nói: "Anh đừng gạt tôi đó..."

Lannok lập tức dựng thẳng hai ngón tay lên một bộ đứng đắn thề: "Nếu tôi gạt em, tôi thề mình sẽ bị zombie cắn!"

"A, vậy được rồi, tôi đi theo anh." Lâm Gia quả thực không thể chống đỡ được dụ hoặc của tấm rửa. Ngân Hồ đang mê man trong ngực giật giật thân mình, Lâm Gia vội bảo Lannok chớ có lên tiếng, thân thể Ngân Hồ còn rất suy yếu phải nghỉ ngơi nhiều, cô không muốn mang anh đi cùng.

Lannok hướng về Ngân Hồ bữu môi, lại chỉ chỉ mũi của mình, ý bảo Lâm Gia giao Ngân Hồ cho anh. Lâm Gia dùng chân nhẹ nhàng gói kỹ Ngân Hồ lại, ôm anh đưa cho Lannok. Lannok đứng lên, ôm Ngân Hồ rón ra rón rén đi đến bên người Scott đang ngủ đến chảy ke, lặng lẽ nhét Ngân Hồ vào trong ngực hắn. Thu xếp thỏa đáng xong, anh mới cười tủm tỉm hướng về Lâm Gia làm một tư thế chiến thắng. Lâm Gia nhìn anh tỉnh tỉnh trẻ con như vậy, bất giác buồn cười.

Lannok trở lại, vác súng trường trên vai, cánh tay to lớn xuyên qua dưới nách Lâm Gia bế cô lên, tay lớn cố ý đặt ở bộ vị mẫn cảm nhất bên hông cô.

Người cực kì sợ nhột- Lâm Gia quả nhiên hí một tiếng, theo phản xạ cong thắt lưng tránh né, đầu tự nhiên thuận thế ngược lên, động tác này làm cho môi của cô sưng chút nữa chạm vào miệng Lannok.

Lâm Gia bị dọa cho nhảy dựng, bối rối vội vàng quay đầu né tránh. Lannok dừng ở chỗ tai đồ bưng của Lâm Gia, trong mắt chớp động ý cười giảo hoạt. Anh cố ý dán môi đến chỗ tai nhỏ non mềm cơ hồ muốn bắt máu của Lâm Gia, hô hấp nóng bỏng phun đến trên mặt cô, cực nhanh nhẹ giọng nói một câu: "Honey, chúng ta đi thôi." Trong tiếng cười còn mang theo mấy phần trêu tức.

Lannok ôm cô nhẹ nhàng xuyên qua đám người và thú nằm ngổn ngang trong động đi đến cửa động.

Khi anh đi qua bên cạnh Timo đang ngủ ở cửa động thì cái đuôi sư tử chột giật giật, mí mắt run lên, lập tức mở mắt. Timo nhìn thấy Lannok ôm Lâm Gia đứng ở trước mặt mình, liền ngồi dậy nghiêng đầu hoài nghi nhìn hai người.

Thần sắc Lannok không thay đổi, không chút hoang mang nói: "Lâm Gia muốn đi tè, chân cô ấy bị thương không tiện đi lại nên tôi ôm cô ấy đi." Lâm Gia ngượng ngùng quần bách củi đầu, cầm củi thấp gần như dán đến ngực.

Timo nghe hiểu lời Lannok nói, miệng ừm ừc một tiếng lui qua một bên. Lannok hướng anh nháy nháy mắt, dặn nói: "Xuyt, nhỏ giọng một chút, đừng đánh thức người khác, Lâm Gia cô ấy sẽ thẹn thùng." Lâm Gia ở trong lòng đã biến thành dà điều dưng sức cắn môi, tay phải âm thầm vịn vùng thịt mềm bên hông anh. Thăm nghĩ nếu Lannok nói thêm một câu hồ đồ nào nữa, cô nhất định sẽ nhảy xuống.

Lannok bị cô néo đau, tuy trên mặt vẫn thoải mái như cũ, nhưng trong lòng ngược lại còn có chút nhảy nhót, ngay cả đi đường cũng đều đi như bay. Đi đến bên rừng cây, anh buông Lâm Gia ra dúi đến trên lưng, giúp cô nằm úp sấp ổn định trên lưng mình, nâng tay lên vẫy vẫy một cái, mới đi vào trong rừng.

Lúc này, đang đưa lưng về phía cửa động nằm ở tuốt bên trong- Dick mở mắt ra, anh nâng cánh tay lên đụng đụng Laka đang nằm bên cạnh. Thật ra, từ lúc Lannok đánh thức Lâm Gia thì Laka cũng đã tỉnh, anh không tiếp tục giả bộ ngủ nữa, mở mắt hướng Dick cười cười. Dick nghiêm mặt liếc mắt ra hiệu, sau đó liền quay người lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Laka nhận được ám chỉ của thủ lĩnh, phản kích đến sưng chút nữa vùng mạnh đuôi. May mắn anh vẫn còn duy trì được thanh tỉnh, rốt cuộc vẫn nhịn xuống. Dù sao đánh thức một đám con người giống đực dậy, Lâm Gia sẽ không thể được tắm rửa thoải mái, cô ấy nhất định sẽ rất mất hứng.

Ừm, nhất định phải cẩn thận! Trong lòng Laka yên lặng dặn dò chính mình. Anh đứng lên, nhếch cái đuôi lớn lên lên lút chuồn ra khỏi sơn động.

Dick mở mắt ra thờ dài một hơi, buồn bực trề môi. Không phải anh không muốn đi theo, mà là bây giờ thân thể anh cực độ suy yếu, thật sự không có biện pháp để đi. Hừ, tiện nghi cho cái tên hồ già đó!

Timo mắt nhắm mắt mở chậm rì rì đi đến ngồi xổm trước cửa động, nghiêng đầu mờ mịt chăm chú nhìn bóng dáng Lannok biến mất ở trong rừng. Mãi đến khi Laka gõ đầu anh một chút, anh mới từ trong trạng thái mơ màng tỉnh dậy.

Timo thấy Laka đang hung dữ trừng mình, rất là không hiểu ừm ừc kêu. Laka néo lỗ tai tròn của anh, kẻ sát lỗ tai anh thấp giọng nói: "Đừng có ngăn người nữa! Mau. . . Đi theo bảo vệ!" Lúc này Timo mới giật mình hiểu rõ, lập tức đứng lên liền muốn đuổi theo.

Laka sợ tới mức hai tay dùng sức túm lông bờm trên cổ anh, sợ đánh thức đám quân nhân kia lại không dám lớn tiếng quát, chỉ đành phải cắn răng đè thấp giọng nói: "Ngu ngốc, lặng lẽ... Đi theo. Mình cũng... Đi." Timo cái hiểu cái không gật gật đầu.

Lannok công Lâm Gia trên lưng đi đến rừng cây phía Nam, anh bước đi trầm ổn, xem ra anh đã sớm quen thuộc hoàn cảnh xung quanh. Vòng qua vài lùm cây thấp bé, Lâm Gia chợt nghe thấy tiếng dòng nước tí tách tí tách. Không bao lâu sau, phía trước xuất hiện một hồ nước lớn như bể bơi.

Trong hồ là nước chảy, sóng nước lưu chuyển trong suốt thấy đáy, đến gần còn nhìn thấy không ít cá nhỏ bơi lội trong nước. Laka từng nói cho cô biết, cánh rừng phía nam này có một nguồn nước không bị ô nhiễm, hẳn chính là hồ nước này. Chẳng lẽ đây là phòng tắm thiên nhiên mà Lannok tìm được? Lannok cũng không dừng lại ở bên bờ hồ mà là vượt qua hồ nước tiếp tục đi tới, lại bỏ lên một chỗ gò núi lớn toàn rêu cỏ.

Lannok đẩy cụm cỏ dại cao đến nửa người ở trước mặt ra, mắt Lâm Gia nhất thời sáng lên, phía sau bụi cỏ không ngờ có một cái hồ nhỏ được rất nhiều đá vỡ màu lá cọ vòn quanh tạo thành.

Núi là cái hồ nhỏ, nhưng cũng cỡ chừng mười mấy thước vuông. Một dòng suối rộng bằng cánh tay từ trên núi uốn lượn chảy xuống, tụt nhập vào trong cái hồ nhỏ. Nước trong hồ đầy rồi lại tràn ra, chảy xuôi đến trong hồ nước dưới gò núi. Từng giọt nước rơi xuống mặt hồ, phát ra tiếng tí tách thanh thúy, tầng tầng vãn nước không ngừng bập bềnh lan rộng. Những nụ hoa dại nhỏ hoặc vàng nhạt hoặc tím khoai môn ương ngạnh sinh trưởng giữa lùm cỏ cây và trong khe hở núi đá, mùi hoa thơm ngát trong không khí tươi mát ẩm ướt như có như không phảng phất qua chớp mũi.

Từ khi xuyên qua đến thế giới này, trong trí nhớ của Lâm Gia gần như chỉ có máu và chiến đấu. Zombie, lửa đạn, quân đội, bụi đất, máu tươi, cô suýt chút nữa cho rằng đó chính là tất cả những hình ảnh cô có thể nhìn thấy trong tương lai.

Thấy sắc mặt vui vẻ của Lâm Gia, tâm trạng Lannok liền khoan khoái dễ chịu. Anh cố gắng cô trên lưng xuyên qua bụi cỏ đi đến bên cạnh hồ, cẩn thận buông cô ra, đặc ý ngăn đầu ưỡn ngực: "Như thế nào? Tôi không lừa em chứ, là hồ thiên nhiên đó. Honey, có phải là anh rất tuyệt không?"

Lâm Gia cười gật đầu, tự đáy lòng khen: "Ừm! Rất tuyệt! Cảm ơn anh, thượng tá Lannok."

Lannok không dự đoán Lâm Gia sẽ chân thành cảm ơn anh như vậy, nhìn nụ cười dịu dàng xinh đẹp trên mặt cô, lòng anh cảm thấy nóng lên, một tia tự mãn lúc trước thoáng cái liền tan.

"A, kỳ thật cũng không có gì." Anh ngưng ngưng gãi gãi đầu. Hôm qua anh tới đây giặt băng gạc và băng vải, giặt xong thì trong đầu đột nhiên loé ra một ý nghĩ nhầm chán, muốn đi tìm đầu nguồn của dòng nước này. Anh dọc theo dòng nước đi một vòng, liền phát hiện ra cái hồ thiên nhiên này.

Lâm Gia chống núi đá ngồi xổm xuống, đưa tay thò vào trong nước, nước suối tràn lên cổ tay cô, nước ấm chứ không lạnh, dung để tắm là cực kì thích hợp. Bàn tay cong lại vốc một ngụm nước, nước suối mát lạnh sạch sẽ, ngay cả một chút tạp chất cũng không có, cô vurun đầu lưỡi liếm một chút, có một loại xúc động sáng khoái khi được uống nước suối.

"Đừng ngăn người nữa, honey. Mấy tên kia sắp dậy rồi đó, chúng ta mau tắm rửa đi!" Lannok từ trong túi bên hông lấy ra một cái khăn mặt mềm mại mới tinh đưa cho Lâm Gia.

Anh đặt khẩu súng lên tảng đá bên cạnh hồ, sau đó roet roet cởi quần áo. Tay Lâm Gia run lên, khăn mặt rơi xuống hồ. Cô tròn tròn mắt không thể tin được nhìn Lannok: "Anh... Anh cũng muốn tắm? !"

"Đương nhiên, tôi phải bảo vệ em." Quần áo Lannok gần như đã thoát sạch sẽ, quang minh chính đại đứng ở trước mặt cô.

Lâm Gia nửa ngồi, mặt vừa lúc đối diện với giữa hai chân anh. Hai mắt vừa vặn ngắm đến vật hùng vĩ kia, khuôn mặt nháy mắt bạo hồng, vội vàng quay đầu cắn răng nói: "Vậy anh tắm trước đi, lát nữa tôi sẽ tắm." Nói xong đứng dậy muốn rời khỏi.

Lannok giữ lấy cổ tay cô, thoải mái mà từ sau lưng dùng thân thể của anh nhốt chặt cô lại, cười xấu xa nói: "Hắc, honey, đừng khản trương. Điều lệ của cận thân hộ vệ từ lúc tôi còn là tân binh đã học thuộc lòng rồi. Nếu em không cho phép, tôi sẽ không làm ra hành vi 'Quá phận' vượt quy củ với em."

Lâm Gia tức giận liếc anh một cái: "Là chưa được tôi đồng ý, không thể làm ra 'Bất kỳ' hành vi vượt quy củ gì! Hơn nữa, phải được người phụ trách quân khu xét duyệt phê chuẩn mới có thể làm cận thân hộ vệ, mà anh thì không phải! Chuẩn tắc của cận thân hộ vệ tôi cũng biết một chút. Thượng tá Lannok, anh đừng hòng gạt tôi."

[Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diananlequydon]

Lannok coi như không nghe thấy lời cô nói, kéo khóa kéo trên váy cô: "Em là muốn tôi cởi giúp, hay là tự mình cởi?"

"Đồ vô lại!" Lâm Gia cực kì quần bách, xoay người dùng sức đẩy Lannok ra.

Lannok cả người rơi vào trong hồ, nước bắn tung tóe một mảnh lớn, làm quần áo trên người Lâm Gia ướt hết.

"Honey, đừng nóng giận. Đừng quên trên đùi em bị thương, không thể tắm trực tiếp, vẫn là để tôi ở lại giúp em đi." Lannok cười đùa tiến đến gần cô.

Nhưng anh bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một bóng màu vàng sau bụi cỏ, vội vàng nhảy lên bờ, cầm súng trường đặt ở bên cạnh hồ lên, bảo vệ Lâm Gia ở phía sau.

"Gia..." Laka tách cụm cỏ dại ra, nhảy đến trước mặt hai người, cái đuôi lông xù phía sau quơ đến quơ đi.

Ngón trỏ của Lannok giữ trên cò súng thoáng buông lỏng: "Thì ra là cậu, Laka, cậu dọa chúng tôi nhảy dựng đó."

Lâm Gia vòng ra phía sau Lannok: "Laka, sao anh lại tới đây?"

"Là Dick, muốn chúng tôi... Bảo vệ gia."

"Chúng tôi? Còn ai nữa sao?"

"Timo, cậu ta đang... Uống nước."

Laka vừa nói vừa đánh giá Lâm Gia, vẩy ướt đầm dính sát vào trên người cô làm đường cong nữ tính gợi cảm lộ ra không bỏ sót chút nào. Đồng tử Laka mạnh mẽ co rút lại, bụng dưới không hiểu sao bốc lên một luồng khí nóng, phân thân giữa hai chân nháy mắt sưng lên dựng thẳng.

Lâm Gia nhìn thấy lều trại giữa hai chân Laka, liền lúng túng quay đầu nhìn nơi khác. Haiz, Ngân Hồ như vậy, Laka cũng như vậy, nhóm nửa thú phản ứng có thể đúng trực tiếp như vậy không. Thật sự là phá hư hình tượng trong sáng đến đáng yêu của bọn họ a~...

Lannok nâng súng chỉ chỉ vào lều trại giữa hai chân Laka, xấu xa trêu chọc nói: "Woa! Laka, chỗ này của cậu như thế nào lại sưng lên vậy?"

Laka cúi đầu nhìn, kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, vội vàng che lều trại: "Đừng... là sưng lên, khó chịu." Lannok nghe vậy liền ôm bụng ha ha cười lớn, Lâm Gia cũng nhìn không được phì cười lên tiếng.

Ánh mắt màu vàng của Laka tràn đầy ừ ừ khuất, đáng thương hề hề nhìn Lâm Gia: "Laka... Bị bệnh?"

Lâm Gia bỗng nhiên ngừng cười, cô hung hăng liếc Lannok một cái, sau đó trấn an Laka: "Laka, anh không có bị bệnh. Nơi đó, khụ khụ, để lát nữa thì ổn thôi."

Laka ngây thơ gật gật đầu, đôi mắt trong lúc lơ đãng chuyển đến ngực Lâm Gia, bụng dưới lại lần nữa chạy xuống từng trận khí nóng, lều trại lại lớn hơn nữa. Anh kích động buộc chặt móng vuốt muốn đè lều trại xuống, chợt liền phát ra một tiếng hét thảm thiết. Anh cuống quýt buông tay ra lui lại vài bước, trên mặt hiện ra hoảng sợ: "Đau!"

Lannok liếc mắt nhìn móng vuốt sắc nhọn như mũi khoan của Laka, khoe miệng giết giết: "Không đau mới là lạ..." Lòi còn chưa dứt, một tiếng sư tử rống đinh tai nhức óc truyền đến, kinh phong đập vào mặt, Timo từ không trung nhảy xuống, văng vẳng dừng ở phía sau Laka, giẫm cho một mảnh nhánh cây và đám cỏ dại thấp lùn thành đồng hỗn độn.

Timo nghe được tiếng kêu thảm thiết của Laka, còn cho rằng Lâm Gia bị tập kích nên vội vàng chạy đến đây cứu viện, nào ngờ nhìn thấy tất cả ba người đều êm đẹp đứng ở trước mặt mình, liền không khỏi sửng sốt. Timo ngửi ngửi, không ngửi được có người nào bị thương, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Laka, giống như đang hỏi anh: không có nguy hiểm mà, vì sao vừa rồi cậu kêu to như vậy?

Laka chỉ vào lều trại to lớn của mình: "Nơi này đau, bị sưng lên..." Timo nghiêng đầu nhìn chỗ Laka chỉ, đôi mắt màu lưu ly tràn đầy nghi hoặc.

Lannok nhún nhún vai, tiếc hận nhìn Lâm Gia: "Honey, sợ là em không thể yên tĩnh tắm rửa." Lâm Gia nghiêng đầu liếc anh một cái, thầm nghĩ có anh ở đây, tôi mới không thể yên tĩnh tắm rửa đó.

Nhìn hai thú thú vẫn còn đang nghiên cứu lều trại của mình, mắt Lâm Gia chuyển động, nói với Laka: "Laka, anh xuống dưới hồ nước ngồi một lát đi, rất nhanh sẽ hết sưng." Laka ừ một tiếng, mặt mày ừ ừ xoa bước đi. Thấy Timo lo lắng nhìn Laka rồi đi, Lâm Gia vội nói: "Timo, bây giờ rất an toàn, anh canh giữ ở trên núi kia đi. Vừa có thể bảo vệ em, vừa có thể nhìn thấy Laka." Timo hướng Lâm Gia vẫy cái đuôi, nghe lời rồi khỏi.

Lâm Gia đuổi thú thú đi xong, mới thả lỏng một hơi đã bị Lannok ôm ngang bả lên.

"Sweetheart, chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi." Lannok đặt cô ở bên cạnh hồ, sau đó chính mình cũng nhảy xuống, lại muốn cởi quần áo cho cô: "Em bị thương, vẫn là để tôi giúp em tắm đi."

Lâm Gia giờ chân phải đạp vào trong ngực anh, mày liễu dựng thẳng: "Tôi không cần!"

"Ok, em tự mình tắm." Lannok đành phải thỏa hiệp, anh vớt khăn mặt rơi trong nước lên đặt bên người Lâm Gia rồi mới quay lưng lại tự mình tắm rửa, một bên tay kê cọ người một bên khẽ ngâm nga hát.

Lâm Gia nhanh chóng cởi quần áo, ngồi ở bên cạnh ao, với đùi phải vào trong nước, dùng khăn mặt thấm nước lau thân mình, tận lực không để cho vết thương trên chân trái đụng tới nước.

Cô đơn giản kê cọ xong thân mình, cúi đầu đẩy tóc đến trước lỗ tai, khom người ngồi xuống chuẩn bị gội đầu, ai ngờ trọng tâm không vững, cả người chợt nghiêng vào trong hồ. Một trận tiếng nước chảy ào ào, Lâm Gia nghiêng người dựng vào một lồng ngực dày rộng, nửa người rơi vào trong nước. May mà đùi phải còn khoát lên bên cạnh hồ, vết thương vẫn chưa đụng tới nước.

"Honey, em dọa chết tôi a." Lannok giả mù sa mưa nói, anh không có lập tức nâng Lâm Gia dậy, ngược lại còn vòng cánh tay ôm chặt cô.

Lưng Lâm Gia trần trụi kề sát trong ngực lửa nóng kiên cố của anh, da thịt dán vào nhau, cô thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim anh. Bàn tay to lớn khô ráo của Lannok đặt ở bên hông cô, ngón cái chạm phải vòng 3.

Mặt Lâm Gia đỏ lên, vội giả vờ nói: "Chân của tôi có chút đau." Lannok nghe vậy không dám chọc cô nữa, lập tức đỡ cô lên, còn mình đứng ở trong hồ, cảm chân bị thương của cô lên cần thận kiểm tra.

"Không sao, vết thương không bị nứt ra." Lannok buông tay ra. Lâm Gia a một tiếng cong chân lại, đôi tay giao nhau gắt gao bảo vệ ở trước ngực. Tóc dài ướt sũng dán trên da thịt bóng loáng của cô, hai má đỏ lên, mi dài cong vút ngượng ngùng rũ xuống, run rẩy như cánh bướm che dấu con người tối đen, phần môi hơi nhếch lên, da thịt trên cánh tay phủ một tầng nước.

Lannok nhướn mày, hái một đóa hoa đại màu tím nhạt bên cạnh hồ xuống, cài lên tóc Lâm Gia: "Honey, em thật đẹp, so với hoa còn... A! ! ! !" Thân thể anh bắn mạnh ra xa, cực nhanh dùng sức vung cái chân từ dưới hồ lên, thì ra là một con cua nhỏ kẹp lấy đầu ngón chân của anh.

Lannok nắm lấy cua nhỏ, kéo nó ra ném lại xuống hồ. Anh nhìn thoáng qua ngón chân chảy máu: "Sweetheart, may mắn vật nhỏ này không kẹp lấy nơi

đó của anh, bằng không cuộc đời này của anh liền xong rồi." Lâm Gia vui đầu buồn cười, bà vai không nhịn được run rẩy.

Lannok cười cười, ngồi vào bên cạnh cô, choàng áo khoác của mình lên người cô, lại nhặt khăn mặt lên: "Để tôi giúp em gội đầu." Lâm Gia dừng cười, thuận theo cúi đầu. Tắm rửa xong, Lannok vắt khăn mặt, lau khô tóc cho cô.

Lâm Gia ngẩng đầu, vén tóc ẩm ướt ra sau đầu. Cô vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy mặt Lannok đột nhiên phóng đại, môi chợt bị anh nhẹ nhàng ngậm lấy. Chỉ một giây, độ ẩm trên môi liền biến mất. Lannok hôn như chuồn chuồn lướt nước, thoáng mà qua.

"Honey, tôi quyết định. Trừ em ra, tôi sẽ không cưới phụ nữ khác."

Lâm Gia kinh hãi nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Lannok, phát hiện vẻ mặt anh nghiêm túc chưa từng thấy: "Anh..."

"Ngao..." Một bóng trắng đột nhiên từ trong bụi cỏ nhảy ra đánh về phía Lannok, Lannok bất ngờ không kịp phòng bị, ồm một tiếng ngã vào trong hồ nước.

"Thượng tá Lannok!" Lâm Gia sợ tới mức kêu to.

Lannok ở trong hồ vùng vẫy phịch hai cái mới đứng lên được, tay phải còn nắm theo một tiểu bạch hồ cả người ướt sũng đang giương nanh múa vuốt. Anh lau mặt một chút, nhìn thoáng qua vết cào trong ngực, cười khổ nói: "Hắc, đám chua của Ngân Hồ cũng thật lớn." Ngân Hồ hướng về anh nhe răng vụn vụn thân thể liễu mạng gãy dựa.

Lannok ném Ngân Hồ vào trong ngực Lâm Gia, leo lên bờ mặc quần áo: "Honey, chúng ta trở về đi, ngâm nước lâu sẽ bị cảm đó."

Ngân Hồ ôm cổ Lâm Gia liếm mặt của cô, miệng liên tục phát ra tiếng ừ ừ ực ực ừ ừ. Lâm Gia không biết làm sao cho anh vừa lòng: "Được rồi được rồi, là em không đúng, em không nên vùng trộm chạy ra ngoài. Đừng nóng giận..."

Ngân Hồ chớp chớp đôi mắt màu lam, bỗng nhiên đưa lưỡi liếm liếm môi Lâm Gia. Cảm giác mềm mại tê dại như dòng điện từ môi truyền đến khắp tứ chi, tim Lâm Gia cũng mạnh mẽ run lên.

Trong lúc cô đang trở mặt nhìn, thân thể Ngân Hồ bỗng nhiên biến lớn. Tóc dài màu bạc tung bay, Lâm Gia bị một đôi cánh tay hữu lực kéo vào vòng ôm ấm áp quen thuộc, sau đó môi bị anh hung hăng hôn lấy.

Tác giả: Một chương ái muội... Vì Lannok kích thích mà "Bản năng thú tính" tiềm tàng của Ngân Hồ rốt cục bắt đầu thức tỉnh rồi. Có người hỏi tôi, lần đầu tiên của Lâm Gia rốt cuộc sẽ cho người hay là thú? A, cái này thật đúng là vấn đề đau đầu... Nhìn trời~

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Ngân Hồ chỉ cảm thấy có một loại tư vị chua xót không kể siết tràn ngập trong ngực, cái đuôi cuộn lấy vòng eo Lâm Gia, ấn cô gắt gao ở trong ngực. Anh mãnh liệt hôn Lâm Gia, trúc trắc trần trọc vài cái sau đó dừng lại động tác.

Trong đầu anh trống rỗng, căn bản không biết kế tiếp nên làm như thế nào.

Cảm giác được Lâm Gia bắt đầu đẩy mình ra, trong đầu Ngân Hồ bỗng nhiên có tia sáng chợt lóe, đúng rồi! Không phải Cain đã cho anh xem qua phim học tập kỹ thuật X sao? Trong phim còn có hình ảnh hôn môi giống cái a! Anh vội vàng siết chặt cánh tay, lại lần nữa không hề có quy tắc liếm mút môi cô.

Ngân Hồ cố gắng hồi tưởng lại hình ảnh trong "bài giáo dục vỡ lòng của Cain". Ừm, đầu tiên giống được ôm lấy giống cái, miệng dán miệng hai cái đầu xoay tới xoay lui. Tiếp theo, giống được há miệng vờn đầu lưỡi liếm miệng giống cái, đầu lưỡi tiến vào bên trong miệng giống cái liếm mút. Giống cái nhắm đôi mắt cười rất vui vẻ, cũng hé miệng vờn đầu lưỡi cùng giống được dây dưa, hai người môi lưỡi quấn quanh, sau đó...

Ngân Hồ nghĩ đến đây, cả người nóng lên, mạnh mẽ đôi mắt, khẩn trương nhìn chăm chăm khuôn mặt gần trong gang tấc của Lâm Gia. Anh bắt chước động tác của giống được như bộ phim trong trí nhớ, há miệng thử vờn đầu lưỡi liếm một vòng cánh môi khê nhếch của Lâm Gia, sau đó nhanh chóng tiến đi vào, vụng về đảo qua hàm răng tuyết trắng của cô.

Lâm Gia bị Ngân Hồ hôn có chút muốn xỉu, khi đầu lưỡi Ngân Hồ đảo qua hàm trên cắn cảm của cô, cô không khỏi đánh một cái run run, hai tròng mắt khê nhếch hoàn toàn mở ra, cuối cùng lấy lại tinh thần.

Cô nhìn đôi mắt xanh khẩn trương đến có xu hướng biến thành mắt gà chói (ko rõ mắt ra sao?) của Ngân Hồ, một cái nhìn không được, thập phần sát phong cảnh phì cười lên tiếng, một tiếng cười này ra khỏi miệng liền không thể vãn hồi.

Những hình ảnh xinh đẹp trong đầu Ngân Hồ đều bị tiếng cười của Lâm Gia đánh đập nát, anh ghen hờn nhìn trần trối Lâm Gia đang ở trong ngực anh cười đến run rẩy hết cả người hai má ửng đỏ, lỗ tai và cái đuôi chậm rãi rũ xuống, mảy rậm nhũ vào một chỗ, trong mắt tràn đầy ủy khuất.

Ngân Hồ hơi giận dữ, đang muốn buông Lâm Gia ra, quay đầu thoáng nhìn Lannok đang ôm ngực nhũm mảy tựa tiểu phi tiểu bễ ngễ nhìn mình, giống như đang chờ anh mất mặt trước Lâm Gia, lỗ tai nhất thời dựng thẳng, e thẹn phiền muộn mặt đỏ lên.

Chẳng lẽ là làm sai chỗ nào sao? Anh hoàn toàn là dựa theo nội dung "phim dạy X" mà làm nha. Không thể! Tuyệt đối không thể để cho tên giống đực lông đỏ này xem thường anh!

Ngân Hồ không phục nhếch miệng ừm ừc vài tiếng, tay phải nắm lấy eo Lâm Gia, lòng bàn tay trái nâng mặt cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào anh. Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Gia, Ngân Hồ thờ phỉ phỉ lại che kín môi cô, đầu lưỡi cường thế cạy hàm răng cô ra, tìm được cái lưỡi mềm ướt của cô day đưa khiêu khích.

Đầu lưỡi truyền đến đau đớn rất nhỏ, bị xước mang rồ trên đầu lưỡi Ngân Hồ lướt qua một cái, Lâm Gia không khỏi rên lên tiếng.

Trong miệng Ngân Hồ nếm được mùi máu tươi, lỗ tai run lên, cuồng quít buông môi Lâm Gia ra, thật cẩn thận nâng mặt Lâm Gia lên, run giọng nói: "Gia, đau sao? Thật xin lỗi, để Hồ... Nhìn xem."

"Không sao, không có gì nghiêm trọng..." Lâm Gia che miệng, nuốt xuống máu đang tràn ra từ đầu lưỡi, thấy Ngân Hồ khản trương lại đáng thương nhìn mình, tim liền mềm nhũn, không đành lòng trách cứ anh.

Ngân Hồ ừm ừc ôm cô nhìn trái nhìn phải, về mặt tự trách và ảo não, cũng không dám tiếp tục hôn cô.

Lâm Gia nhìn chăm chăm mắt xanh của Ngân Hồ một hồi, nhìn không được hỏi: "Ngân Hồ, sao anh học được... Làm như vậy?"

Đôi mắt Ngân Hồ run lên, chột dạ rũ mi mắt xuống. Anh nắm nắm tóc, lén liếc nhìn Lâm Gia một cái, sau đó nâng tay lên khoa tay múa chân thành thật khai báo: "Cain cho Hồ và Tu xem... phim, nói là học tập... kỹ thuật X trong đó thì có thể giúp... Chúng ta theo đuổi Gia làm phối ngẫu. Trong phim... Giống đực đẻ giống cái xuống... Cẩn miệng, sau đó sờ chỗ đó của giống cái..." Nói xong ánh mắt rơi đến trên vú cao ngất mà Lâm Gia đang lấy tay che lại, mờ to mắt nuốt nước miếng một cái.

"Ngừng! Đừng nói nữa!" Lâm Gia vẻ mặt hắc tuyến kêu lên, sau đó cắn giận cắn răng. Cain thế nhưng cho Ngân Hồ và Tatu xem phim sex! Anh ta muốn làm thì thôi đi! Tại sao còn dạy Ngân Hồ và Tatu thành sắc lang giống mình chứ? !

Cain vụn vụn không ngờ rằng Ngân Hồ căn bản không nhớ rõ anh dặn dò, cứ như thế bán đứng anh. Anh phí biết bao tâm tư để xây dựng hình tượng tốt trong cảm nhận của Lâm Gia nay liền nháy mắt sụp đổ, lại biến trở về hình tượng háo sắc, thô lỗ, lưu manh.

Ngực Lâm Gia toát ra mồ hôi lạnh, may mắn bản tính Ngân Hồ đơn thuần, cũng không có thực hiện y như trong phim X đó chiếu, ngay từ đầu liền đẩy mình xuống XO! Đúng là nguy hiểm thật!

Cô nâng tay gỡ ốt Ngân Hồ một cái, nghiêm mặt trách mắng: "Về sau không cho phép xem mấy thứ bậy bạ đó, có biết không? Bằng không, em sẽ không quan tâm anh nữa!"

Mặt Ngân Hồ đỏ lên, một phen ôm lấy Lâm Gia, đầu dùng sức gật như gà mổ thóc, lấp bắp nhận lỗi: "Sẽ không... xem! Hồ hư! Gia... Đừng không quan tâm Hồ!"

Bụi cỏ vừa động, kinh phong đập vào mặt. Timo công Laka xông tới, phía sau còn có anh em báo săn tới hôm qua đi tuần tra trong núi chạy theo.

Laka từ trên lưng Timo nhảy xuống, nhìn thấy Ngân Hồ hình người liền rất cao hứng. Ngân Hồ thoát khỏi hình thái ấu thú biến trở về hình người có nghĩa anh đã thuận lợi tiến vào một giai đoạn dị biến khác, trên con đường tiến hóa hoàn toàn đã rào bước tiến lên một bước.

Timo và anh em báo săn là lần đầu nhìn thấy Ngân Hồ hình người nên hai báo con có phần hơi sợ Ngân Hồ, không dám quá thân cận. Timo đi đến, tò mò đi quanh Ngân Hồ, hít hít cái mũi ngửi mùi trên thân thể anh.

"Hắc, các đồng chí à! Chúng ta cần phải trở về thôi. Nếu đám gia hỏa kia tỉnh lại không nhìn thấy Lâm Gia tìm đến đây thì liền phiền toái." Lannok nhặt quần áo Lâm Gia lên đưa tới, nửa đùa nửa thật nói.

Lâm Gia vội gọi Ngân Hồ buông tay, nhận quần áo chuẩn bị mặc vào, nếu còn chờ nữa thì sợ là thật sẽ có người tìm đến, cô cũng không muốn bị càng nhiều người "Quan sát" thân thể.

Ngân Hồ buông cánh tay ra một chút, thân thể trơn bóng không mảnh vải của Lâm Gia hoàn toàn lộ ra trước mặt bọn Laka. Đôi mắt đám thú thú đột nhiên mở to, ánh mắt sáng kinh người, cái đuôi kích động nhếch lên, mũi thở cấp tốc kích động, trong cổ họng liên tiếp phát ra tiếng ừm ừc vang dội.

Lâm Gia nhận thấy được tầm mắt nóng rực nhóm nửa thú, liền vội vàng mặc xong quần áo, cố gắng trấn định xua tay cười nói: "Trở về thôi, em đói bụng lắm rồi."

Laka cấp tốc thờ hào hể, lòng ngực như có đoàn lửa thiêu đốt, máu toàn thân sôi trào, đôi mắt vàng nhạt không ngừng co rút lại, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, lòng ngực dày rộng không ngừng phập phồng, anh ở hình người lại là lần đầu nhìn thấy Lâm Gia trần truồng, phản ứng trực tiếp mãnh liệt hơn nhiều so với bọn Timo hình thú.

Laka chỉ cảm thấy luồng nhiệt nóng cấp tốc hội tụ xuống dưới, dưới bụng lại truyền đến cảm giác buộc chặt phần lòng kia. Anh cúi đầu xem, giữa hai chân quả nhiên lại lần nữa nổi lên lều trại to lớn, đỉnh đầu còn phá quần lót mà ra, lộ ra diện mạo đỏ tím dữ tợn.

Laka buồn rầu ôm lấy đầu, vẻ mặt cầu xin ngao gọi: "Lại sung lên... Làm sao bây giờ?" Timo và anh em báo sẵn vây đến đây, tất cả đều rất lo lắng nhìn nơi đó của Laka, trên mặt tràn ngập đồng tình.

Ngân Hồ liếc nhìn Laka một cái, lại cúi đầu xem xét nơi đó của mình, lập tức hút một ngụm khí lạnh. Vẻ mặt anh đau khổ chỉ vào lều trại, khẩn trương hỏi Lâm Gia: "Nơi này của Hồ... Cũng sung lên, làm sao bây giờ?"

Lâm Gia vô cùng đau đầu vỗ trán, lặng lẽ trừng mắt nhìn tên đầu sỏ Lannok đang đứng một bên ôm bụng dùng sức nén cười. Tất cả đều là tại anh! Lừa đám thú thú ngây thơ này làm gì? !

[Đàn thú tận thế được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diendanlequydon]

Lannok bị Lâm Gia trừng, tâm đùa giỡn lại trở dậy, tiếp tục lừa cháy đồ thêm dầu: "Ai nha, Ngân Hồ bị sung quá lợi hại, chỉ có thể nặn —mủ tiêu sung. Nha, nặn như vậy, có thể hay không a?" Anh nâng tay làm một cái tư thế tuốt ống.

"Thượng tá Lannok! Làm ơn đi anh đừng có nói hươu nói vượn nữa!" Lâm Gia đỏ mặt hét. Phương thức Lannok trêu cợt nhóm thú thú ngây thơ càng lúc càng đáng khinh, cô thật sự không có cách gì tiếp tục nhẫn nại!

Lannok ha ha cười lớn, giờ hai tay lên tỏ vẻ không quấy rối nữa.

Ngân Hồ chớp đôi mắt, bỗng nhiên kéo tay phải Lâm Gia ấn xuống dưới thân. Lâm Gia mặt mày choáng váng, còn chưa kịp phản ứng thì đầu ngón tay đã đụng tới căn lửa nóng cứng rắn như sắt kia. Cô bị nóng liền bối rối rút tay, tiếc rằng lại bị Ngân Hồ giờ tay bắt được ngay, không có cách tránh thoát, ngược lại càng bị anh dùng sức nắm chặt ấn xuống.

Thân thể Ngân Hồ mạnh mẽ run lên, nhin không được rên rỉ lên tiếng, trên mặt hiện ra biểu tình như thống khổ lại như vui thích.

Lần này Lannok cười không nổi nữa, ngực buồn bực khó chịu. Anh trêu chọc Ngân Hồ tự mình tuốt ống, lại không thể tưởng được tên thú này cư nhiên còn có thể suy một ra ba tìm Lâm Gia hỗ trợ vuốt, quả thực... Hâm mộ chết anh !

Lâm Gia bối rối không biết làm sao, chỉ đành phải vươn tay trái dùng sức捏 gò má Ngân Hồ: "Ngân Hồ! Anh mau buông tay, nếu không em sẽ tức giận!"

"Gia đừng... Tức giận..." Ngân Hồ cuống quýt buông tay ôm lấy Lâm Gia, cầm đặt trên đỉnh đầu cô lấy lòng cọ xát, cái đuôi bò lên vòng eo Lâm Gia nhẹ nhàng vuốt ve.

Lâm Gia thở dài nhẹ nhõm một hơi, nâng tay sờ sờ lỗ tai đầy lông của Ngân Hồ, chống lại cặp mắt xanh trong suốt của anh, trái tim bỗng nhiên rung động. Trong lúc rung động cô nhẹ kiễng chân, nâng mặt Ngân Hồ, hôn lên cằm của anh một cái.

Đôi mắt màu lam của Ngân Hồ nhất thời sáng lấp lánh, lồng ngực dồn dập phập phồng, lửa nóng dưới bụng lại căng cứng đau đớn. Anh cúi đầu xem, vật kia càng còn muốn thô hơn cánh tay Lâm Gia, phía trên lộ ra mạch máu, còn nhẹ nhàng rung động, gấp đến độ không biết làm sao: "Càng... Sung lên, làm sao bây giờ?"

Bọn Laka và Timo nhìn thấy Lâm Gia hôn Ngân Hồ, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người bọn họ như kim châm.

Lâm Gia thầm mắng mình không chế tâm tình không tốt, vội xấu hổ trấn an: "Đừng lo lắng, đây không phải 'Sung'. Chỉ cần qua chốc lát hoặc là ngâm nước lạnh một chút là được."

"Đứng! Ngâm ở trong nước một chút... Sẽ tiêu sung!" Laka xông đến đây, kéo Ngân Hồ nhảy vào trong hồ. Ừm ừm hai tiếng, nước văng tung toé ra ngoài, tưới cho đám thú thú toàn thân ướt nhẹp.

Ngân Hồ dẫn đầu từ trong nước đứng lên, nước theo đường cong thân thể chảy xuống, hoà vào mực nước trong hồ chỉ vừa cao đến dưới bụng anh.

Da thịt màu đồng cổ ánh ra thủy quang trong suốt, đường cong cơ thể có vẻ càng thêm gợi cảm rõ ràng, tóc dài màu bạc dính những giọt nước óng ánh, mềm mại dán trên người anh.

Ngân Hồ theo thói quen lắc đầu và thân thể dùng sức giữ nước, còn chưa có vẩy được hai cái thì nước hồ phía sau bỗng nhiên nhấc lên tầng tầng sóng nước. Nước hồ tăng vọt mãnh liệt tràn ra, một cái đầu kim hồ thật lớn xuất hiện ở phía sau anh, thân thể cao lớn gần như chiếm hết toàn bộ hồ nước khiến cho anh không thể không nhảy ra khỏi đó.

Laka đột nhiên biến trở về hình thú liền khôi phục thể lực, hiển nhiên anh vẫn thích bộ dạng hình thú hơn, đôi mắt vàng nhạt tràn đầy vui sướng, hưng phấn mà rống to một tiếng rồi mới nhảy lên bờ.

Lâm Gia lần lượt sờ sờ đầu của mấy thú thú to lớn, cười nói: "Chúng ta trở về đi, Dick nhất định đã chờ chúng ta từ nãy đến giờ."

Anh em báo sẵn vừa nghe vậy liền xoay người chạy vào trong rừng. Rất nhanh bọn họ đã chạy trở về, trong miệng mỗi thú còn ngậm một cái bào hươu.

Thì ra tối hôm qua hai người bọn họ là trong lúc canh gác cánh rừng xung quanh mà thuận tiện bắt con mồi, ban đêm bọn họ ngấm con mồi giấu trên tảng cây, đợi trời sáng lại lấy xuống cho mọi người ăn.

Lúc trở lại son động, nhóm quân nhân đã sớm thức dậy, đang nhóm lửa nấu nước làm điểm tâm.

Dick mặc quần quân đội mà Scott tìm cho anh, mặt không chút thay đổi ngồi ở cửa động, đôi mắt nhìn chăm chăm sâu lấp xuống treo trên đồng lửa trước mặt, thỉnh thoảng lại ném một cây củi đốt vào trong đồng lửa.

Sói nhỏ Lier ngồi xổm bên cạnh anh, một đôi mắt sói xanh biếc bất an trộm ngắm Dick, vẻ mặt có chút khản trương. Thủ lĩnh Dick quanh thân phát ra khí áp suất thấp làm cho sói nhỏ có cảm giác áp lực rất lớn, căn bản không dám loạn đi xung quanh.

Dick thỉnh thoảng rướn cổ lên nhìn xung quanh cánh rừng phía nam, mãi đến khi Lâm Gia cười trên lưng kim hồ xuất hiện trong tầm nhìn của anh thì thần sắc hăm hực lập tức tiêu tán, vui vẻ đứng lên.

Sói nhỏ Lier vừa lao ra hai bước liền dừng lại, sợ hãi quay đầu nhìn thoáng qua Dick, thấy anh gật đầu mới dám vùng đuôi chạy về phía Lâm Gia. Ngân Hồ luôn đứng phía sau Laka liền nhảy ra, giành trước một bước ôm Lâm Gia vào trong ngực, nghe rằng gầm gừ với Lier đang chạy tới, không cho phép hấn động Lâm Gia.

Dick xem ở trong mắt, không khỏi nhíu mày, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt. Hồ tộc thích độc lai độc vãng, hồ đực đối giống cái có dự vọng giữ lấy mãnh liệt, không giống như sư tử có thể cùng anh em hoặc đồng bọn thân thiết chia sẻ giống cái. Kim hồ Laka tính tình ôn hòa, sau khi tiến hóa thành nửa thú, tính tình lại càng thêm ôn hậu, thiên tính của loài hồ thừa lại không còn bao nhiêu. Nhưng Ngân Hồ thì khác, anh mặc dù tiến hóa thành nửa thú nhưng thú tính vẫn rất mạnh mẽ như cũ. Anh đối với Lâm Gia có dự vọng giữ lấy rất mạnh, chỉ sợ sẽ khiến cho nhóm mãnh thú dị biến nội chiến, mang đến nguy hiểm cho Lâm Gia.

"Ngân Hồ! Không được hung dữ với đồng bạn như vậy!" Lâm Gia kịp thời vỗ trán Ngân Hồ một cái, cô và Dick có suy nghĩ giống nhau, nhóm mãnh thú dị biến nếu không đoàn kết thì căn bản không có cách gì có thể tiếp tục sinh tồn, tính khí nóng nảy này của Ngân Hồ cũng không phải là tốt.

Ngân Hồ già vờ ngao một tiếng, bắt lấy tay Lâm Gia liếm liếm. Anh ngẩng đầu vừa lúc chạm phải ánh mắt Dick, phát hiện ánh sáng trong mắt Dick không tốt, anh liền khiêu khích như mèo, nhếch miệng cười.

Mi tâm Dick nhấn càng chặt. Tuổi anh lớn hơn Ngân Hồ không nhiều, nhưng trước khi Ngân Hồ còn chưa có biến thành nửa thú thì anh đã trở thành thủ lĩnh của đàn mãnh thú dị biến rồi. Vậy mà Ngân Hồ vừa biến thành nửa thú liền khiêu khích uy tín làm thủ đầu đàn của anh, không nhìn mệnh lệnh của anh, bướng bỉnh ở lại bên cạnh Lâm Gia không chịu rời khỏi, mà bây giờ Ngân Hồ lại bày ra tư thế tranh đoạt chức thủ lĩnh với anh.

Nếu như cho Ngân Hồ trở thành thủ lĩnh thì Ngân Hồ tuyệt đối sẽ không chia sẻ Lâm Gia với các nửa thú khác, từ đó phần lớn nhóm mãnh thú dị biến đều xem Lâm Gia là bạn đời sẽ rất có khả năng bởi vậy mà sụp đổ. Một khi tách ra, bọn họ sẽ bị đám zombie giết chết hoặc là bị con người bụng dạ khó lường bắt nạt.

Dick không nhìn Ngân Hồ nữa, dời ánh mắt về phía Lâm Gia trong ngực Ngân Hồ, lộ ra nụ cười âm ỉ.

Lâm Gia đương nhiên phát hiện sự từ và hồ đang mờ ám tranh đấu, cô có chút không biết làm sao thở dài. Muốn giải quyết việc này không phải chỉ nói vài ba câu là xong, cô là cần thời gian.

Màn đêm buông xuống, một đội hơn mười chiếc xe thiết giáp hạng nặng màu đen phi nhanh qua giữa khe núi, từng chiếc nối đuôi nhau nhấp nhô lên xuống.

Trên chiếc xe thiết giáp dẫn đầu, một người đàn ông cao lớn mặc quân phục màu xám ôm súng trường ngồi trên ghế lái phụ, cái mũ trên đầu hắn được kéo xuống rất thấp, cả khuôn mặt đeo mặt nạ chỉ lộ ra một đôi đôi mắt đen huyền thâm thúy, phù hiệu Phi Ưng bằng bạc trên tay áo trái lóng lánh ra ánh sáng lạnh lẽo, vô cùng chói mắt.

Người đàn ông nhìn chăm chăm mảng rừng cây to lớn dần xuất hiện ở phía trước, tay trái lặng lẽ xoa vai phải. Trên vai truyền đến đau đớn làm cho hắn lại lần nữa nhớ tới một màn Lâm Gia nổ súng bắn trúng vai phải của hắn, ánh mắt đột nhiên trở nên âm chí ngoan lệ (*).

(*): hung ác nham hiểm ngoan độc tàn bạo.

"Cô ta..." Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm hận. Hắn muốn giết người phụ nữ chết tiệt này! Không, như vậy thì quá tiện nghi cho cô ta, hắn muốn bắt nạt người phụ nữ này, làm cho cô ta sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Đội xe thiết giáp đi qua một chỗ sau đồi núi, tầm nhìn bỗng nhiên rộng mở, phía trước là vùng đồng bằng rộng mấy cây số, phía sau lại là một phiến đá lớn và cây cối um tùm nhìn như rừng rậm nguyên thủy.

Người đàn ông ngừng đầu, đôi mắt âm u tối đen loé lên một tia sắc bén giống như rắn độc nhìn thấy con mồi.

“Xác định tung tích đám chuột kia biến mất ở gần đây hay sao?” Người đàn ông lạnh lùng hỏi.

Người thanh niên đang lái xe không ngừng gật đầu: “Vâng, Tin tình báo rất chính xác.”

Người đàn ông lấy bộ đàm hạ lệnh: “Toàn bộ các đội lập tức đến đây. Toàn bộ thành viên phân đội thứ ba xuống xe, đưa sản phẩm thí nghiệm thất bại ra ngoài.”

Người thanh niên đang ngồi trên ghế lái nghe vậy mà sợ run cả người, biểu tình có chút hoảng sợ, chân tay luống cuống cho xe dừng lại.”

Người đàn ông hung tợn trừng mắt liếc hắt một cái, thấp giọng mắng: “Đúng là phế vật! Dạ Lam, lá gan người nhỏ như vậy, lần này trở về hãy cắt xuống hậu cần đi.”

“Không phải, đội... đội trưởng Dạ Hoàng! Tôi sẽ trở thành một chiến sĩ xuất sắc, xin đừng cho tôi vào đội hậu cần.” Người thanh niên gương mặt trắng nõn lúc đỏ lúc trắng, cúi đầu lắp bắp nói.

“Còn không nhanh xuống xe. Ngu xuẩn.” Dạ Hoàng mở cửa xe nhảy xuống trước.

“Rõ. Đội... đội trưởng Dạ Hoàng.” Dạ Lam lau cái trán đang đổ mồ hôi lạnh. Cầm súng trường nhảy xuống xe, chạy đuổi theo Dạ Hoàng.

Mười hai thành viên phân đội ba Tất Phong đi tiên phong nhanh chóng tập hợp, Dạ Hoàng chọn ra tám đội viên, bảo bọn họ nâng một cái lồng sắt đặc biệt cao 2m từ giữa chiếc xe bọc thép ra.

Bọn họ vừa đặt chiếc lồng sắt xuống đất, chiếc lồng sắt kia liền kịch liệt chấn động, từ bên trong truyền ra những tiếng rống chói tai quái dị xé tan không khí, ngay sau đó một chiếc móng sắc nhọn dính đầy máu tươi đột nhiên xuyên qua khe hở nhỏ hẹp của chiếc lồng sắt, cào vào chỗ Dạ Lam đang đứng.

Dạ Hoàng nhanh tay lẹ mắt, túm lấy cổ áo Dạ Lam kéo ra sau, tránh khỏi móng vuốt kia.

Dạ Lam ngã ngồi trên đất, sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy kinh hãi, hai chân không điều khiển được hơi run rẩy. Trong lòng hấn sợ hãi cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo nơi đầu vai bị ngón tay xé rách, lạnh lẽo trên ngực nhanh chóng lan ra, nháy mắt cả người cảm thấy lạnh buốt.

Dạ Hoàng lấy một chân đá hấn, lạnh lùng nói: “Đứng lên, thật vô dụng.”

Dạ Lam vội đứng lên thật nhanh, đứng bên cạnh hấn, hoảng sợ nói: “Thật xin lỗi đội trưởng...”

Dạ Hoàng không quan tâm hấn, phất phất tay. Lập tức có một tên mang theo một chiếc hòm kim loại trông như chiếc vali đựng laptop đưa đến trước mặt anh. Dạ Hoàng gật đầu một cái, mọi người nhanh chóng đeo khẩu trang chống khuẩn.

Chiếc hòm sử dụng khóa hai tầng có mật mã. Dạ Hoàng nhanh chóng nhập mật mã, tay trái lướt trên bề mặt chiếc hòm, một vạch hồng xuất hiện, kim loại bên trong bỗng nhiên chuyển động, biến thành những hình vuông nhỏ nhỏ trên chiếc hòm, vài giây sau những hình vuông nhỏ biến mất không thấy dấu, cùm cụp một tiếng, chiếc hòm cứ như thế được mở ra.

Dạ Hoàng mang theo bao tay, thật cẩn thận lấy từ bên trong ra một bình nhỏ màu đen và ống tiêm. Hấn hút đầy thuốc trong chiếc bình bơm vào ống tiêm “Đưa thức ăn của nó đến đây.”

Hai tên cướp từ trong xe túm một người đàn ông mặc quần phục màu đen của liên bang đến. Hai mắt tên tù binh bị vải đen che khuất, miệng cũng bị bịt đầy vải, cả người bị thương dường như không đứng được.

Tên cướp kéo hấn đến trước chân Dạ Hoàng, đá một cái vào đầu gối hấn, một tiếng xương gãy vang lên, người đàn ông ngã trên mặt đất, bởi vì miệng bị bịt lại nên chỉ có thể co quắp thân thể phát ra những tiếng rên đau đớn.

Hai tên cướp đập trên lưng hấn, dùng xích khóa hai chân của hấn, không để cho hấn giãy giụa. Dạ Hoàng ngồi chồm hổm xuống đất, đưa bình thuốc màu đen kia đổ vào tĩnh mạch của tên tù binh.

Dạ Hoàng đứng lên, nắm tóc tên tù binh kéo đến chiếc lồng sắt ném xuống. Thân thể tên tù binh va chạm vào chiếc lồng sắt, giây tiếp theo một chiếc móng nhọn từ trong khe hở của chiếc lồng túm lấy bờ vai của hấn, chiếc móng nhọn như dao cứa thật sâu vào bên trong xương thịt bả vai hấn, máu tươi vẩy ra xung quanh, trong chớp mắt kéo xuống một khối thịt lớn còn mang theo cả gân cốt.

Móng nhọn mau chóng thu hồi, lồng sắt truyền đến âm thanh nhai xương thịt, nghe rợn cả tóc gáy.

Người tù binh đau đến gãy giữa kịch liệt, máu bắn ra tung tóe rất nhanh đã nhuộm hồng nửa người hấn, Vài giây sau hấn đột nhiên ngừng đầu thân thể giống như bị điện giật điên cuồng co quắp.

Mạch máu đáng sợ màu xanh trên cổ trên ngực tuôn ra, da thịt bên ngoài trong chót mắt biến thành màu xám, máu chảy ra trên bả vai cũng nhanh chóng

biến thành màu đỏ tím, máu thịt lẫn lộn trông rất kinh khủng, miếng vải bịt miệng cũng bị màu đỏ tím của máu thấm ướt, chiếc xích sắt buộc chặt hán cũng loảng xoảng rung động, dường như sắp đứt ra đến nơi.

Dạ Lam hoảng sợ nhìn chằm chằm khuôn mặt tên tù binh, đôi môi mím chặt run run, ngón trỏ run rẩy đặt trên cò súng chỉ sợ tên tù binh sẽ nhảy dựng lên lao về phía mình. Mà chính trong lúc đó chiếc lồng sắt xôn xao lại không có động tĩnh gì, dị thường im lặng.

Dạ Hoàng chỉ thị hai tên thủ hạ canh giữ lồng khiêng nó xuống: “Mở lồng ra, ném hán vào.”

Khóa chiếc lồng sắt được mở ra, một tên cướp cẩn thận mở cửa lồng, tiếng hít thở nặng nề truyền đến, trong bóng tối một đôi con người màu đỏ đang chuyển động. Người tù binh vẫn đang giãy giụa nhanh chóng bị ném vào lồng sắt, cửa lồng ngay sau đó lập tức đóng lại, âm thanh cấn xe nuốt con mồi rất nhanh từ trong lồng sắt truyền đến, máu màu đỏ tím tràn ra bên dưới, bùn đất màu vàng sậm xung quanh nhanh chóng bị nhuộm thành màu đen.

Mùi máu tươi nồng đậm khiến người ta nôn mửa, Dạ Lam nghiêm mặt lùi lại mấy bước, liều mạng kiềm chế cảm giác nôn mửa đang cuộn cuộn dâng lên trong ngực.

Mấy phút sau, tiếng động trong lồng sắt biến mất, tiếng thở hồn hển phát ra từ chiếc bóng đen an tĩnh đang quanh quẩn trong chiếc lồng sắt, ánh đỏ trong mắt không hề cuồng loạn chuyển động nữa dường như có vẻ thanh tĩnh, trong bóng tối móng nhọn lóe lên như một phong đao sáng bóng cơ hồ thu hẹp lại.

*****

Vua báo Dewey đứng trên một tảng đá rộng lớn cách rừng cây không xa, lông da màu vàng kim nổi bật dị thường giữa màu vằn đen giữa ánh tà dương của trời chiều, lộ vẻ uy vũ thần bí.

Hắn nheo mắt lại cảnh giác nhìn chăm chú vào đồng bằng rộng lớn kia, khứu giác sau khi tiến hóa càng thêm nhạy bén, lỗ mũi dường như thoang thoang ngửi được một mùi kì quái trong gió. Loại mùi này là mùi bản năng để Dewey phát hiện ra nguy hiểm, từng chiếc lông trên người dựng đứng lên, con người nhanh chóng co rút lại, nhe chiếc răng nanh sắc nhọn ra ngoài, bật ra móng nhọn ở bốn chân, tiếng gầm thét trầm thấp phát ra từ trong miệng.

[Tận thế đàn thú được chuyển ngữ và đang chính thức tại diendanlequydon]

Dewey nóng nảy xoay người, móng vuốt làm mặt đá dưới chân nát bấy, anh xoay người chạy vào trong rừng, đảo mắt bóng dáng đã biến mất trong rừng....

Buổi sáng sau khi ăn tối xong, Lannok đưa cho Dick một viên thuốc đặc chế, Dick uống xong viên thuốc không bao lâu liền mê man bất tỉnh. Lâm Gia vốn đang định cùng Dick thăm thú thế giới này sau khi biết được tung tích Dương Kiệt, nhưng thấy tình hình như vậy đành thôi.

Timo và Laka ở lại bảo vệ mọi người, anh em báo sẵn đi vòng quanh rừng tuần tra, Ngân Hồ thì cả ngày giống như cái đuôi kẻ cận bên cạnh Lâm Gia, bất kể cô đi chỗ nào cũng đi theo. Nếu không phải bị Lâm Gia mắng thì có lẽ ngay cả khi cô đi vệ sinh cũng theo sát. Cũng may trước đó Lâm Gia đã cảnh báo nếu không người này sẽ còn không cho bất kể là quân nhân hay thú khác đến gần cô nửa bước.

Lâm Gia cố gắng hỏi thăm Lier những chuyện mà họ sẽ phải trải qua khi chuyển đổi kì dị biến, đáng tiếc hình người của sói con mặc dù nghe có thể hiểu Lâm Gia nói chuyện nhưng nó lại chỉ có thể nói ra hai chữ “Nước” và “Thịt” nên không có cách nào có thể nói cho cô biết.

Thấy Lier không cam lòng thăm thì, khoa chân múa tay cố gắng muốn nói chuyện với mình, Lâm Gia nghĩ nghĩ, cũng gọi Ngân Hồ đến đây chuẩn bị dạy thú thú viết chữ nói chuyện.

Ngân Hồ vừa nghe tới viết chữ thì liền bị dọa cho sợ hãi chạy đi sống chết không chịu đến. Lâm Gia cũng không thể quản anh, bẻ một cành cây nhỏ cầm tay Lier dạy viết chữ lại nói cho anh biết cách phát âm như thế nào.

Ngân Hồ ở bên cạnh đi tới đi lui, anh không muốn rời khỏi Lâm Gia cũng không muốn học viết chữ. Nhưng anh nhìn thấy Lier được Lâm Gia ưu ái, trong lòng lại khó chịu. Chỉ khi nào anh hướng về phía Lier nhe răng tròng mắt mới “được” Lâm Gia trừng mắt cảnh cáo, mấy lần như thế anh không dám uy hiếp Lier nữa, bày ra bộ dạng ủy khuất.

Ngân Hồ nhẫn nại được hai phút, rốt cuộc không thể nhịn được việc Lier độc chiếm Lâm Gia. Anh tức giận hừ một tiếng, cúi đầu cụp đuôi trở về bên người Lâm Gia, ngồi xuống chấp nhận học viết chữ.

Sói nhỏ Lier mặc dù không biết nói chuyện nhưng anh lại rất hiểu học lại nhanh trí, học rất nhanh. Anh nghiêm túc chú ý khẩu hình lúc Lâm Gia nói chuyện, vênh tai lắng nghe âm thanh của cô, yên lặng bất chú trong lòng mấy lần liền có thể nói ra được chính xác những chữ mà Lâm Gia dạy.

Không đến mười phút sau, Lier đã có thể nói được một câu đầy đủ. Lâm Gia vui mừng vỗ vỗ bờ vai anh, cười híp mắt tán dương: “Lier, anh thật thông minh” Lier liếm liếm bàn tay Lâm Gia, vươn đầu lưỡi ra đùa với cô, cười đến đôi mắt sói cong cong thành hình trăng khuyết, cái đuôi sau người thích thú dong đưa.

Ngân Hồ nhát thời ghen tị, cũng không chịu âm ức ngao lên một tiếng, vát nhánh cây trên mặt đất đứng dậy, mấy chữ viết xong hiện lên trên mặt đất xiêu xiêu vẹo vẹo, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Gia.

Lâm Gia nhìn thấy những chữ anh viết mặt đỏ lên, trong lòng buồn cười nhưng cũng đầy ngọt ngào. Chữ Ngân Hồ viết lại là: “Hồ thích Gia.” Bởi vì không thích viết chữ, Ngân Hồ rất thông minh vẽ một hình thay thế, cũng không biết anh học những hình này ở chỗ nào.

Lâm Gia ngược mắt lại thấy ánh mắt của Ngân Hồ tràn đầy mong đợi lại có một chút thấp thỏm, lòng mềm ra, đưa tay đến gần Ngân Hồ, vì khăn trang mà bàn tay có chút run rẩy, dịu dàng nói: “Ư Gia cũng rất thích Ngân Hồ.”

Đôi mắt Ngân Hồ sáng lên tựa như ngôi sao đang lóe sáng, anh vút nhánh cây, đứng lên rống to một tiếng, giang hai cánh tay bế Lâm Gia lên vùi đầu vào những sợi tóc mây của cô, lồng ngực đập phồng, hô hấp vừa nhanh vừa vội, Lâm Gia hôn lên cằm Ngân Hồ, giờ tay ôm lấy anh, dịu dàng vỗ lưng anh trấn an.

Sói Lier nhìn bọn họ chăm chăm, đôi mắt màu xanh mờ to, khuôn mặt ngơ ra, nhánh cây dùng làm bút rơi xuống mà anh cũng không hay biết.

Những quân nhân ngừng động tác đang làm, đôi mắt đều hướng về phía này nhìn bọn họ, thấy hai người bọn họ ôm nhau thì khuôn mặt mọi người tràn đầy hâm mộ lẫn ghen tỵ.

Bị mười mấy ánh mắt nhìn chăm chăm, Lâm Gia có chút thẹn thùng nghiêng mặt sang một bên, lại thấy Lannok đang nghiêng người đứng dựa vào cửa sơn động, đôi mắt mỉm cười, ôn hòa nhìn cô, lại càng thấy ngượng ngùng.

Nhưng cũng không hiểu sao cô một chút cũng không muốn đẩy Ngân Hồ ra, được anh ôm như vậy cô càng cảm thấy an tâm, rất .. hạnh phúc.

Dick vẫn ngủ mê man đến tận chạng vạng mới tỉnh lại, chẳng những không còn sốt cao mà sức khỏe cũng khôi phục không ít. Dick ăn một chút thịt nướng, Lannok lại để cho anh và Lier uống một viên thuốc.

Lannok lắc lắc chai thuốc, làm bộ thờ dài nói: “Haiz, thuốc tốt khó tìm. Khi tôi vừa nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc này cũng không biết hiệu quả như thế nào nên cũng chỉ làm có hai mươi viên, bây giờ chỉ còn lại có năm viên. Phải nhanh chóng tìm chỗ để tiếp tục chế thuốc, nếu không sẽ không đủ dùng.”

Lâm Gia nhìn anh đang làm bầm tiết nước, khuôn mặt lại tỏ vẻ đắc ý, cũng không vạch trần anh, chỉ hùa theo anh vừa cười vừa nói: “Vậy chúng ta đi đâu chế thuốc? Chẳng lẽ lại đến khu C8 hay sao?”

Lannok thu lại khuôn mặt đùa cợt, trầm mặc. Anh cất bình thuốc đi rồi cười lạnh nói: “Khu C8 cứ chớ kia, sẽ có một ngày tôi làm cho bọn ngu như heo kia phải trả giá thật lớn.”

Lâm Gia ngẩn ra, cô có chút giật mình nhìn Lannok, ngày trước cô đã quen nhìn thấy một Lannok có bộ dạng cợt nhả không đứng đắn, cho dù tại thời điểm chiến đấu anh cũng không toát lên vẻ hung ác lạnh lùng như thế. Xem ra anh đã hận thấu xương đoàn độc lập 7 của Liệt Minh Uy.

Dick bỗng nhiên chỉ vào quần áo của Lannok, nói với Lâm Gia: “Gia, quần áo trên người Lannok và quần áo trên người Dương Kiến, Emma giống nhau. Dương Kiến từng nói bọn họ muốn lột chúng tôi để nghiên cứu ra thuốc chống năng lượng của vi rút, bảo chúng tôi không được ăn nấp gần loài người và không được quá thân cận với bọn họ.”

Lâm Gia kinh ngạc, cầm tay Dick, vội hỏi: “Anh nói Dương Kiến bị quân đội Federal State mang đi hay sao?” Dick gật đầu một cái. Lâm Gia xoay người nhìn về phía Lannok, trong mắt không giấu được tia giận dữ? Thượng tá Lannok, chuyện này có phải anh và Hoffman đều biết nên hai người mới có thể quen thuộc với các tình huống biến dị của Dick hay không?”

Lannok bị ánh mắt giận dữ của cô làm cho kinh sợ, ngây người vài giây, sau khi lấy lại tinh thần đang muốn trả lời thì bỗng có tiếng động truyền ra từ sâu trong rừng cây. Hai cái bóng nhanh như tia chớp từ rừng cây nhảy ra, văng vẳng đứng trước mặt mọi người.

Dewey đi đến bên cạnh Dick, trong miệng tràn ra tiếng gầm trầm thấp, lông trên lưng dựng thẳng, móng nhọn lo lắng cào vào bùn đất.

Ánh mắt của Dick chăm chú, khuôn mặt nghiêm trọng, anh đứng lên bình tĩnh ra lệnh: “Laka, anh phụ trách bảo vệ Lâm Gia cũng Ngân Hồ, một bước cũng không được rời.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Laka nhảy đến trước chân Lâm Gia, xoay người lắc lắc cái đuôi, ý bảo Lâm Gia cười lên người mình. Tạm thời Ngân Hồ không có cách nào biến thành hình thú nên cũng không thể làm thế nào khác, nhưng bởi vì không thể bảo vệ được Lâm Gia nên trong lòng vẫn buồn bực.

Anh ôm Lâm Gia lên lưng Laka, cọ cọ hôn cánh tay cô rồi mới cau mày buông cô ra. Lâm Gia thấy anh mím chặt môi, đôi mắt xanh thăm trầm đầy bất an, trong lòng rất cảm động. Cô đưa tay cầm lấy bàn tay Ngân Hồ, ngón út móm móm bàn tay anh, lại dùng lực nhéo một cái, thấp giọng nói: “Có anh và mọi người bảo vệ, em sẽ không có việc gì đâu, đừng quá lo lắng.”

Ngân Hồ hiểu Lâm gia chẳng qua là đang trấn an mình, nhưng nhìn thấy cô mình chăm chú vào mình, ánh mắt dịu dàng như nước, trong lòng cũng phần khỏi vui mừng, mi tâm đang nhú lại cũng thoáng giãn ra.

Những quân nhân đoàn độc lập 7 nhanh chóng cầm vũ khí lên chuẩn bị chiến đấu, Timo nhảy đến bên người Dick bảo vệ bên cạnh anh.

Dick xoay người nói với Lannok: “Đoàn người lúc trước tập kích các anh lại đang đến nữa.”

“Anh nói là bọn cướp Roddy Elias?” Lannok xoa tay, bộ dạng nóng lòng muốn chiến đấu.” Đến cũng tốt, vừa lúc chúng ta có thể báo thù vì các anh em đã hi sinh.”

“Chỉ sợ nguyện vọng của anh rất khó thực hiện được, bọn chúng mang theo một lực lượng mãnh thú đông đảo.” Trong mắt Dick hiện lên vẻ ưu sầu, anh có thể cảm nhận được những con quái vật đang tiến đến gần mang theo một cảm giác áp bức mãnh liệt. Nửa người nửa thú mạnh như Ngăn Hồ và anh thì đang ở giai đoạn biến thân xảy ra bài xích nên hoàn toàn suy yếu, dựa vào Dewey cũng không biết có thể bảo vệ được Lâm Gia hay không.

Lannok nghe vậy cả kinh: “Mãnh thú? Không phải cũng là thú biến dị chứ?”

Dick lắc đầu, đôi lông mày nhíu lại: “Bọn chúng không giống mùi chúng tôi. Dewey nói trên người bọn quái vật kia tràn đầy mùi máu tươi, vô cùng nguy hiểm. Có cảm giác bọn chúng còn có sức mạnh lớn hơn cả tôi và Ngăn Hồ.” Lannok nghe được thì hoảng sợ, sức lực còn mạnh hơn thú linh thú Dick vậy thì là cái loại nào? Hiện tại Dick và Ngăn Hồ đều không có cách nào biến thành hình thú, chỉ còn lại nửa nhóm thú, e rằng sẽ khó mà chống lại, hơn nữa nhóm Roddy Elias kia đánh nhau liều mạng, trận chiến này không biết có bao nhiêu phần thắng.

Không đợi cho Lannok suy nghĩ, anh em báo sẵn đã phát ra tiếng gầm nhẹ cảnh báo, anh vội lấy lại tinh thần cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh.

Những tia sáng cuối cùng của buổi chiều cũng dần biến mất, ánh trăng và những vì sao chiếu rọi màn đêm đen mịt mù, ánh trăng âm đạm thỉnh thoảng bị mây che khuất. Gió đêm rét lạnh thổi qua những lùm cây tạo thành những âm thanh quý dị xen lẫn trong đêm đen.

Lâm Gia rung mình một cái, kéo áo vào sát người, nghiêng người bám chặt trên lưng Laka. Chẳng hiểu tại sao, những bóng đen xung quanh ập đến khiến cô nhớ lại ánh mắt tàn nhẫn nham hiểm của tên cướp cầm đầu đeo mặt nạ khi hắn cầm dao găm ném về phía cô... Bắp chân truyền đến đau nhói, vết thương chưa lành hẳn nhắc nhở cô rằng ngày đó thiếu chút nữa cô đã chết trong tay hắn.

Lannok lẳng lặng di chuyển đến bên cạnh Laka, nhét chiếc dao găm vào tay Lâm Gia. Anh không nói gì mà nắm chặt bàn tay hơi lạnh của cô, ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô. Lòng bàn tay Lannok dày rộng, ngón tay thon dài có lực, bàn tay khô ráo ấm áp. Bỗng nhiên không hiểu sao chớp mắt Lâm Gia cay cay, trong lòng hoảng sợ.

Ngăn Hồ nghe được động tĩnh quay đầu trừng mắt nhìn Lannok, đôi mắt tròn của hồ trong bóng đêm lóe lên ánh sáng màu xanh. Lannok phát hiện ra ánh mắt Ngăn Hồ có mùi dấm chua, anh buông tay Lâm Gia ra, phát ra tiếng cười nhẹ. Lâm Gia thở than lúc này mà Ngăn Hồ còn ghen, đúng là thật ngây thơ.

Trong rừng sâu bỗng truyền đến một âm thanh rất nhỏ, như là tiếng lá cây nhảy múa khi gió thổi qua. Anh em báo sẵn tròn mắt xoay người nhảy về phía trước, hướng đến phía Bắc bụi cây thấp giọng rít gào, đôi răng nanh sắc nhọn chìa ra, tư thế sẵn sàng chiến đấu. Những quân nhân bên cạnh hít một hơi rồi nín thở, đi tìm chỗ ẩn nấp che chắn rồi nhanh chóng hướng họng súng về phía Bắc rừng cây.

Laka mang Lâm Gia đến trước cửa động, Ngăn Hồ nửa đứng nửa ngồi bên cạnh, cơ thể căng cứng, đôi tai trên đỉnh đầu không ngừng chuyển động cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Lúc này sói Lier tuy chưa khôi phục hình thú nhưng thể đã hồi phục không ít. Anh tiến đến gần Dick trao đổi ánh mắt rồi lẳng lặng không tiếng động chui vào rừng cây, trong chớp mắt bóng dáng đã biến mất.

Một lát sau trong rừng đột nhiên truyền ra vài tiếng súng, vài tia sáng chọt lóe lên sau đó là tiếng người thét chói tai. Anh em báo sẵn lông mao đều dựng đứng, thấp giọng gầm thét một tiếng rồi tung người nhảy vào trong rừng. Mấy giây sau trong rừng vang lên tiếng súng, ánh lửa lóe lên, tiếng người thét thú gầm đan xen nghe thật kinh người. Lâm Gia biết nhóm nửa thú sẽ không giết con người, bọn họ chỉ làm những người đó bị thương nặng để biết khó mà rút lui.

Scott lập tức dẫn hơn mười mấy quân nhân lên vào rừng, không bao lâu tiếng súng trở nên dày đặc, hai bên giao chiến dữ dội.

Không lâu sau Lâm Gia bỗng nhiên nghe thấy tiếng gầm phẫn nộ của anh em báo sẵn, trong tiếng gầm còn kèm theo sự đau đớn. Ngay sau đó phía trên rừng cây phương Bắc bỗng phát ra âm thanh gãy vụn nhanh chóng truyền ra xa. Nhóm binh lính được cử ở lại giờ đèn pin lên chiếu sáng, đúng lúc này một gốc cây cổ thụ ầm ầm rồi đổ xuống, thân cây to lớn đè lên đỉnh đầu bọn họ, một tên lính không kịp chạy bị đè dưới gốc cây, đau đớn kêu la thảm thiết.

Timo tròn mắt, rống lên một tiếng giận dữ, đột nhiên nhảy lên đánh về phía không trung. Một bóng đen kèm theo gió mạnh từ trên không giáng xuống người Timo, bùn nhào cát đá theo đó bắn lên mọi người. Lâm Gia suýt chút nữa bị gió mạnh thổi tung, cát đá bay tung tóe làm cô không thể nào mở nổi mắt chỉ có thể túm chặt bộ lông trên người Laka.

Timo và bóng đen đang chính diện đánh nhau trên không trung, răng nhọn của mãnh thú cắn vào da thịt đối phương, đồng thời chính anh cũng bị móng vuốt của đối phương đánh ngã trên mặt đất, chân trước rắc một cái, dòng máu chảy ra.

Timo nhảy lùi lại trên mặt đất, rồi lại một lần nữa nhảy đến chỗ bóng đen. Con thú ngẩng đầu lên trời tránh được cú công kích của Timo. Thân thể quái thú to lớn hơn lại xòe ra đôi cánh rộng lớn, dường như to gấp đôi Timo, mỗi lần nó vỗ cánh là giống như có một trận cuồng phong càn quét qua.

Con quái thú tránh được cú bổ nhào của Timo, lùi lại ra sau kêu một tiếng thật to sau đó từ trên không trung thay đổi phương hướng rồi lao đến chỗ Laka.

Trên lưng Laka còn cõng Lâm Gia nên không dám liều mạng, không thể làm gì khác là quay đầu trở lại động. Thế nhưng con quái thú có tốc độ hơn người chỉ trong chớp mắt đã ở ngay sau lưng Laka.

Ngân Hồ vẫn luôn theo sát Laka không quan tâm đến việc mình còn yếu đã nhảy bổ vào người con quái thú. Hai bên cào cấu lẫn nhau, hình người của Ngân Hồ không thể không chế được con quái thú, bị nó quất một cái bay đi xa, thân thể nặng nề đập vào vách đá rồi rơi xuống mặt đất. Chỗ vách đá bị Ngân Hồ đập vào nứt ra, đá vụn rơi xuống người anh.

Lannok và binh lính giờ súng trường nhắm vào con quái thú, con quái thú kích động xòe đôi cánh rộng lớn của nó ra tránh né, lông vũ màu đen rụng xuống nhưng không cũng không tổn hại gì đến nó. Cơ thể của nó dường như cũng bị biến dạng trở nên rất khỏe mạnh, không hề sợ súng đạn.

Con quái thú ngừng đầu gầm một tiếng, giang rộng đôi cánh giữa không trung, một lần nữa bổ nhào về phía Laka. Một chiếc đèn pin vừa lúc xoẹt qua người nó, cảnh vật trong nháy mắt liền thay đổi, Lâm Gia nhìn thấy khuôn mặt con quái thú kia dữ tợn như ác quỷ nhưng lại có phần giống hình người.

Dick xông vào hỗ trợ nhưng bị con quái thú hất văng ra ngoài, Timo không ngừng công kích con quái thú nhưng không hiểu tại sao nó đều tránh né. Con mãnh thú tựa như lấy Laka làm mục tiêu, vẫn dấy dục không thả. Laka vì lo cho Lâm Gia nên không thể chiến đấu với nó mà chỉ có thể tránh né. Anh không thể không chạy vào rừng cây, ý định lợi dụng cây cối để cản trở con quái thú.

Luôn ẩn nấp trong rừng chờ đợi thời cơ để hoạt động, rốt cuộc cũng đến lúc, Dạ Hoàng hạ lệnh nhóm cướp mai phục, dùng hỏa lực tấn công về phía Laka. Mãnh thú biến dị không hề sợ đạn chỉ sợ mỗi lửa. Cây cối xung quanh Laka rất nhanh đều bị nuốt vào biển lửa, anh bị buộc phải lùi lại phía sau.

Trong giây phút Laka xoay người, Lâm Gia bị một đôi cánh chim màu đen to lớn bao phủ, trên bả vai truyền đến đau nhức, sau đó đôi cánh đó mang cô từ trên lưng Laka dời đi, bay lên không trung. Laka điên cuồng nhảy lên, cắn vào một chiếc móng vuốt của con quái vật cố gắng kéo nó về mặt đất.

Con mãnh thú cũng bị kích động nên điên cuồng đập cánh, một bên cánh vẫn chém giết với Laka, bên kia lại càng quắp chặt lấy Lâm Gia, làm cô đau đớn không nhịn được kêu lên thảm thiết. Sức lực Laka không phục hồi nhanh như con quái thú, trên người nhanh chóng xuất hiện những vết thương nhưng anh vẫn không chịu nhả, chỉ sợ nếu buông ra Lâm Gia sẽ bị con quái thú đem đi mất. Con quái thú thấy Timo và anh em báo sẵn đi đến thì càng nổi điên, nó liều mình chặt đứt đôi cánh, máu đỏ bắn tung tóe lên mặt Lâm Gia khiến cô buồn nôn, không thể thở nổi.

Con quái vật quắp lấy Lâm Gia tung cánh bay nhanh lên trời, tiếng gào thét hòa vào tiếng gió khiến người kinh sợ. Những sợi tóc lửa xòa quất vào mặt Lâm Gia, gió lạnh như dao quất vào như lóc thịt lóc xương cô, khiến máu tươi trên bả vai không ngừng chảy ra, tầm mắt dần trở nên mơ hồ.

Lâm Gia chỉ thấy như có một tảng đá đè nặng trong ngực mình cố gắng cũng không thể phát ra được âm thanh nào, trước khi trở nên mất chi giác trong đầu cô chỉ còn một ý niệm chính là không thể chết, không thể chết được dù thể nào chăng nữa cô cũng phải sống sót...

*****

Corey ở trong hành lang nghe thấy tiếng mắng phần nộ truyền ra từ phòng bệnh của Cain.

“Các người mau bảo Kiều An đến đây cho tôi! Tôi nhất định phải đánh chết hắn ta! Tên khốn khiếp này dám bỏ Lâm Gia lại, hắn ta làm quân nhân nhiều năm như vậy đều là ăn phân hay sao?” Cain quát xong dường như làm ảnh hưởng đến vết thương, kéo đến một trận ho dữ dội.

Có tiếng người nói: “Thiếu tá Cain, ngài đừng lộn xộn, nếu không vết thương lại vỡ ra...”

“Anh còn đứng đó làm gì? Còn không bắt tên kia đến đây cho tôi! Nếu anh không dám đi tôi sẽ đi tìm hắn, tôi không thể không đánh chết hắn!” Cain vừa ho vừa quát to.

Corey nhíu nhíu mày, đẩy cửa nghiêm nghị nhìn Cain: “Cain, cậu im lặng dưỡng thương cho mình! Cậu xem lại bộ dạng cậu lúc này đi, một con kiến cũng không giết được còn muốn đánh ai?”

Cain bị Corey mắng một trận, chỉ đành câm miệng, nhưng vẫn không nhịn được phần uất mắng: “Tên Kiều An tự tiện rời khỏi lộ trình của quân đoàn, khẳng định trong lòng hắn ta có quỷ kế.”

Nghe Cain nói như vậy anh bỗng ngẩn ra, trong lòng bỗng thấy bất an. Kì thật khi Kiều An tự tiện thay đổi lộ trình rút lui, anh đã mơ hồ thấy có gì đó không thích hợp. Có thể sau khi anh bị Kiều An ‘không cần thận’ làm cho hôn mê, không thể tận mắt nhìn thấy quá trình Lâm Gia gặp nạn.

Nói cách khác, Kiều An không chỉ là thượng cấp, hắn ta còn là trưởng bối, được mọi người sùng kính, là tấm gương của quân nhân. Quân đội nhiều lần giao đấu với bọn giặc cướp, thương vong nghiêm trọng, những quân đoàn, chiến hữu của hắn cũng tham gia hoặc chết hoặc bị thương nặng, ngay cả bạn tốt nhất của hắn Heyly cũng bị thương thiếu chút nữa hy sinh. Nếu Kiều An thật sự cấu kết cùng với bọn giặc cướp, vậy Kiều An chính là phản đồ, là hung thủ hại chết các chiến hữu. Chuyện này làm sao anh có thể chấp nhận nổi.....

Mí mắt Doug không ngừng máy, anh yếu ớt thay Kiều An biện hộ; “Thượng tá Kiều An... Anh ấy tuyệt đối không phải là phản đồ, anh ấy sẽ không phải...”

Corey nháy mắt với Cain, Cain hừ lạnh một cái.

“Thượng Tá Kiều An đang được điều tra, chuyện này rất nhanh sẽ có kết quả. Nếu anh ta thật sự trong sạch, thì sẽ không ai làm gì anh ta cả.” Corey nghĩ một đằng nói một nẻo trấn an.

Doug cúi đầu, hai bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại đến mu bàn tay nổi gân xanh, môi dưới cũng cắn chặt không lên tiếng. Corey nói chuyện với Cain một lúc, Doug vẫn ngồi bên cạnh nhưng trầm mặc không lên tiếng.

Corey nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện vài cái máy quay trộm. Thế nhưng những gì cần nói vẫn cứ phải nói, với lại chuyện khu C8 là chuyện của bọn họ có gì lại không nói được: “Khu C8 vừa lấy hết vũ khí của chúng ta, xe bọc thép và xe tăng bị bọn họ đưa về gara quân đội, Tướng quân Đan Phạt Nhĩ nói chúng ta đa phần bị thương, xe và vũ khí cũng bị hao tổn nghiêm trọng. Cho nên trong lúc quân đoàn nghỉ ngơi hồi phục bọn họ sẽ giúp chúng ta sửa chữa xe bọc thép và trang bị vũ khí mới, chờ chúng ta rồi đi sẽ trả lại.”

Cain chửi tục một tiếng: “Bọn C8 cắt chó! Ai mà chẳng biết làm quân nhân súng không được rời thân, bọn chúng giữ thủ đoạn này chính là để gây khó dễ cho chúng ta, bọn chúng đều ăn cứt hết sao!”

Corey vỗ vai anh: “Minh còn có việc phải đi làm trước cậu hãy cố gắng dưỡng thương.” Cain hiểu ý anh, thu lại nắm đấm cho tay vào trong chăn.

Corey đi rồi, Cain cũng tìm một lý do đuổi Doug đi, rúc vào trong chăn xem tờ giấy Corey đưa. Xem xong mẫu giấy anh liền khiếp sợ, anh lặng lẽ vo mẫu giấy rồi nuốt xuống bụng. (eo oi @@)

*****

Minh Uy và Kiều Tri một trước một sau đi ra khỏi phòng giam lỏng Devic, trên mặt vẫn còn vẻ kinh sợ. Minh Uy lấy cái mũ xuống, móc khăn tay lau mồ hôi trên trán, cười nhạo nói: “Con người lại muốn thú hóa, tôi thấy đây là thoái hóa, đúng là một sự sỉ nhục của loài người! Chả trách lúc ở York, Hoffman giấu giếm không chịu nói cho tôi biết. Nếu không bộ dạng người không ra người thú không ra thú này đúng là dọa người.”

Kiều Tri liếc nhìn Minh Uy, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, nhưng trên mặt vẫn khéo léo duy trì mỉm cười: “Quân nhân hóa thú có giá trị nghiên cứu không thua kém gì mãnh thú dị biến đâu. Nửa thú Tatu kia được phòng thủ rất kỹ, chúng ta không có biện pháp để giam giữ nó, nhưng Devic lại khác, hẳn lại là một quân nhân có dấu hiệu thú hóa. Tướng quân sẽ có biện pháp để cho bộ chỉ huy đồng ý với đề nghị của ông ấy, để Devic ở lại khu chữa bệnh của khu C8 để tiến hành quan sát. Thượng tá Hoffman đã nghiên cứu các biểu hiện trong báo cáo, sau khi Devic hóa thú trong cơ thể có sinh ra một loại kháng thể với virus Zombie, thể lực cũng trở nên rất mạnh. Nếu như trong tương lai Devic có thể hoàn toàn miễn dịch với Virus Zombie thì sẽ rất có hiệu quả đối với những người khác....”Kiều Tri ngừng nói chuyện, nhếch miệng với Minh Uy.

Minh Uy phản ứng rất nhanh, lúng túng cười rồi gật gật đầu: “Tướng quân quả nhiên là biết nhìn xa trông rộng, tôi đúng là không thể nào theo kịp được.” còn chưa nói xong đã thấy Hoffman dẫn theo hai người phán quan đi về phía bọn họ.

Minh Uy lập tức thay đổi vẻ mặt nghiêm túc thường ngày, cau mày nhanh chân đi đến, không khách khí hỏi: “Thượng tá Hoffman. Ngài đến đây làm gì? Không có sự đồng ý của tướng quân, bất kì ai cũng không được tự tiện đến đây.”

Hoffman dừng chân, thông dong nói: “Thượng tá Minh uy, tôi vừa được tướng quân Đan Phạt Nhĩ cho phép trong lúc quân đoàn C8 dừng lại, mỗi ngày có thể kiểm tra thân thể thiếu tá Devic một lần. Nếu ông có ý kiến gì có thể nói với tướng quân.”

Minh Uy đen mặt hừ một tiếng, bắt đầu đi tránh đường.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Căn phòng nhỏ hẹp, ngoại trừ một chiếc giường và một chiếc bàn ra thì cũng không còn cái gì nữa.

Devic cúi thấp đầu xuống, hai tay đặt trên đầu gối, an tĩnh ngồi trên mép giường. Mái tóc trắng lòa xòa rũ trên trán, che khuất hơn nửa khuôn mặt anh.

Bởi vì thân phận hiện tại của anh là sĩ quan mà không phải tội phạm nên người của khu C8 cũng không thể lộ liễu giam giữ anh, cũng không bắt anh phải đeo xiềng chân còng tay. Bất quá vì giám sát anh, trên hai góc trần nhà có lắp camera.

Những đồ vật trên người Devic đã bị lấy đi, ngay cả quần phục trên người cũng bị đổi thành quần áo trắng đơn giản mà bệnh nhân thường dùng. Sau khi hóa thú, thân hình cũng trở nên cường tráng cao lớn hơn nên quần áo bệnh nhân mặc trên người cũng chật căng, vài trên người bám chặt vào cơ thể.

Đây chính là tình cảnh Hoffman nhìn thấy sau khi bước vào phòng.

Sắc mặt Devic tuy có hơi tiêu tụy, dưới mắt đã xuất hiện quầng xanh nhạt. Anh đã dốc hết sức lực để chiến đấu với bọn giặc cướp, thật vất vả mới thoát được còn chưa kịp lấy lại sức đã bị nhốt ở đây, thậm chí còn bị cởi bộ quần phục trên người xuống. Khi vừa đến khu C8 các sĩ quan nhìn thấy anh như nhìn thấy quái vật. Về mặt đó, ánh mắt khinh bỉ, lời nói chua ngoa như đâm vào trái tim khiến anh đau đớn. Anh kiêu ngạo vì mình là quân nhân, sau khi

hóa thú vẫn cố gắng chứng minh mình vẫn là một người chiến sĩ, vậy mà những gì khu C8 đối với anh hoàn toàn hủy bỏ thân phận quân nhân của anh, đối với anh đây là một sự dả kích rất lớn.

Cho đến khi Hoffman đi đến trước mặt anh, Devic mới từ đang chìm trong suy nghĩ bừng tỉnh lại, ngẩng đầu lên mờ mịt nhìn về phía Hoffman. Khi anh nhìn rõ người mới đến, ánh mắt vô thần lóe lên: Thượng tá Hoffman, tôi....”

Hoffman đề thấp mũ xuống che khuất camera. Anh vươn tay về phía Devic, giọng nói khách khí mà xa cách: “Thiếu tá Devic cậu vẫn khỏe chứ?”

Tia sáng trong mắt Devic nhất thời tan biến, cười khổ một tiếng, chậm rãi nâng bàn tay đã biến thành móng vuốt thú đặt lên bàn tay đang đeo găng trắng của Hoffman.

Hoffman dùng sức nắm lấy bàn tay anh, ngón tay cái sờ sờ móng vuốt.

Thấy Devic tỏ vẻ kinh ngạc, Hoffman ngẩng đầu lên dõi theo ánh mắt anh, chập rizzle mà kiên định nói: “Thiếu tá Devic, thượng tá Corey bảo tôi nói với cậu mấy câu. Ông ấy nói, cậu được đích thân thượng tướng Rick phê chuẩn thân phận thủ vệ, trừ khi bộ chỉ huy cao nhất hạ lệnh nếu không không ai có quyền tước đoạt tư cách quân nhân của cậu. Giờ phút này cậu vẫn là một chiến sĩ, không nên quên mất nhiệm vụ của mình.”

Trong lòng Devic chấn động, suy nghĩ một chút liền hiểu được.

Hoffman buông tay ra, nhàn nhạt nói: “Chúng tôi được tướng quân Đan Phật Nhĩ phê chuẩn, mỗi ngày sẽ đến kiểm tra thân thể cậu một lần, mong cậu phối hợp.” Hai người phản quan đi theo cầm dụng cụ tiến lên chuẩn bị kiểm tra thân thể cho Devic. Hoffman thông thả lui qua một bên, tay trái thờ ơ khoát lên cổ tay phải, ngón tay lạng lẽ chuyển động vẩn vơ mấy cái ghim. ....

Nửa giờ sau, Hoffman từ trong phòng đi ra, liếc mắt một cái đen mặt lại đi đến trước mặt Minh Uy, khẽ cười nói: “Như thế nào? Có nhiều người và máy theo dõi như vậy mà Thượng tá Minh Uy vẫn còn lo lắng hay sao?”

Ánh mắt Minh Uy đảo qua mặt bọn họ, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt nói: “Cẩn thận một chút cũng tốt.”

Hắn cẩn thận quan sát mọi người hồi lâu, cũng không nhìn ra được gì khác thường, cũng không dám tiếp tục cản trở, chỉ đành cho đi.

Sau khi Minh Uy để cho nhóm người Hoffman dời đi, lập tức đi vào phòng kiểm tra. Hắn thấy Devic đang ngồi trên giường, không có gì bất thường, lúc này mới thấy nhẹ nhõm.

Devic nhú mày nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: “Thượng tá Minh Uy, ông có gì muốn hỏi tôi hay sao?”

Minh Uy bĩu môi, không nói một lời đóng cửa rồi đi.

Devic cúi đầu mái tóc trắng rũ xuống che khuất khóe môi đang nhếch lên.

Trong phòng theo dõi khu C8, các binh lính đang làm nhiệm vụ lười nhác dựa vào ghế, hai chân bắt chéo buồn bã uống cà phê theo dõi mười mấy cái màn ảnh đang lóe sáng.

Màn hình bên phải chính là hình ảnh phòng giam Devic. Bây giờ đang là thời gian ăn cơm tối. Hình ảnh trong đó là một người binh lính đang phụ trách đưa cơm đầy cửa đi vào, trên tay bưng mâm thức ăn.

Devic đang nằm trên giường, thờ ơ đắp một chiếc chăn, cái lưng hướng về phía camera tựa như đang ngủ. Binh lính đặt cái mâm trên bàn, đưa tay đẩy Devic. Bỗng một tia sáng lóe lên, hình ảnh trên màn hình bỗng trở nên vẩn vơ.

“Đáng chết! Cái này nên sớm thay đi!” Người binh lính đang làm nhiệm vụ đứng lên điều chỉnh, tầm năm phút sau, màn hình cũng khôi phục lại rõ ràng.

Hình ảnh người binh lính đưa cơm vừa lúc này đang đi đến cửa, đồ ăn trên bàn không được động đến, mà Devic vẫn đang che đầu nằm ngủ như cũ trên giường, xem ra người binh lính không đánh thức được hắn đành phải đi ra.

Người binh lính theo dõi không thấy có gì khác thường, tức giận ngồi về chỗ cũ tiếp tục uống cà phê.

Người binh lính đưa cơm đi ra khỏi phòng, chiếc mũ kéo thấp xuống, hắn đẩy chiếc xe đựng thức ăn đi qua hai cánh giới đang đứng gác ở ngoài, cũng không gặp vấn đề nghi ngờ hay bị cản trở gì.

Hắn đẩy chiếc xe đến trong góc, nhanh chóng bước đến thang máy, nhấn nút công tắc, lo lắng chăm chăm nhìn vào từng con số đang nhảy. Đèn lóe sáng, thang máy rất nhanh dừng lại ở tầng trệt. Cửa thang máy mở ra, một tên sĩ quan C8 từ bên trong bước ra ngoài. Người binh lính bất ngờ không kịp trốn, nâng tay lên đang định tấn công người sĩ quan đã thấy hắn nâng tay ngăn cản nói: “Tôi đến giúp anh, thiếu tá Devic.”

Devic kinh ngạc: “Cái gì?”

Người sĩ quan cười cười, không hoang mang nói: “Nếu không có tôi giúp, chỉ sợ anh muốn chạy trốn khỏi khu C8 để tìm viện trợ cũng khó mà thành công. Ví dụ như vừa rồi, nếu tôi không phải đã đổi cảnh vệ ở đây thành người của ta thì căn bản anh sẽ không có cách nào rời khỏi căn phòng đó.”

Devic nâng cánh tay phải giữa không trung, kinh ngạc nhìn người này, nửa ngày sau mới lẩm bẩm nói: “Kiều Tri. .... Sĩ quan phụ tá, anh, anh, như thế

nào....Anh rốt cuộc là người như thế nào?”

Kiều Trì chớp chớp mắt, mỉm cười nói: “Về sau anh sẽ biết thân phận thực sự của tôi. À đúng rồi sao anh không giết tên binh lính đưa com đó, hẳn cũng là người của ta sao?”

*****

Đêm, 9 giờ 30 phút, khu C8 thối còi đôi gác.

Corey và Mike theo như kế hoạch, nghĩ cách làm cho bọn quân nhân giám thị khu C8 rời đi, sau đó mang theo vài tên quân nhân đã chọn lựa lên lút chuẩn khỏi tòa nhà bộ chỉ huy khu C8.

Riva đã từng phục vụ ở khu C8 nên rất quen thuộc địa hình, có anh dẫn đường, một nhóm bảy người rất nhanh đã đến nơi đổ phi cơ chiến đấu. Kế hoạch diễn ra còn thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng, một đường không hề gặp trở ngại hay kiểm tra gì, ngay cả binh lính tuần tra cũng không thấy. Corey và Mike tuy rằng thấy có gì đó không thích hợp nhưng thời gian cấp bách cũng không cho phép họ nghĩ ngợi gì.

Corey lấy chiếc chìa khóa điện từ điều khiển từ xa Hoffman đưa cho anh, giao cho Riva. Riva rất nhanh đã mở cửa khoang chiếc máy bay chiến đấu nhảy vào, Corey cũng lên theo. Mike và một gã sĩ quan khác cũng dùng chìa khóa mở một chiếc máy bay chiến đấu khác.

Corey nhìn đồng hồ, chỉ kém một phút nữa là đến mười giờ. Thủ vệ khu C8 đúng mười giờ sẽ đổi ca, thay quân trang 5 phút. Thời gian 5 phút này là thời điểm khu C8 canh gác lỏng lẻo nhất, mà anh đã để cho Hoffman truyền lại với Devic là bọn họ lúc này sẽ mở cửa lối đi dưới đất của máy bay.

Chốt mở sân bay trong đài chỉ huy, nhóm người Corey không có vũ khí, trừ Devic ra thì không ai có thể mở được cánh cửa sắt nặng nề trong khu chỉ huy. Thời gian trôi qua, rất nhanh đã mười giờ 3 phút. Đúng lúc họ đang cảm thấy lo lắng, bầu trời phía trên lối đi của phi trường bỗng hiện ra. Sau đó chiếc cửa hình quạt bằng kim loại xoay tròn mở ra, mấy giây sau một hình tròn to lớn xuất hiện ở không trung.

“Lối đi mở rồi.” Riva hô to, kéo chiếc cần lái máy bay. Hai chiếc phi cơ chạy thẳng tắp trên đường băng rồi bay hướng lên không trung, trong nháy mắt khu đã bỏ khu C8 dưới đất bay lên bầu trời đêm.

Một chiếc xe bọc thép màu đen đang chạy băng băng trên đường, sau xe là một con hổ màu trắng và một con sói to màu xám. Người lái chiếc xe bọc thép đeo một chiếc mặt nạ, quan phục trên người nhiều chỗ đã bị rách, ánh mắt lộ vẻ lo sợ nhìn qua kính chiếu hậu.

Nhưng hẳn lo không phải là bị kẻ khác đuổi theo mà là người thanh niên đang hấp hối ngồi đằng sau.

Ngực Dạ Lam quần băng gạc lên đến vai, bông y tế dùng để cầm máu đã thấm đầy máu đặt bên cạnh. Vai hắn đã bị thú cắn, vết thương ở ngực vừa nặng vừa sâu nhìn mà ghê người. Máu đã chảy ra thấm ướt băng vải, hai tên cướp không bị thương đang luống cuống cầm máu cho hắn. Miệng vết thương không ngừng chảy máu, hai tên kia gấp đến đầu chảy đầy mồ hôi lại càng thêm kích động.

Một tên cướp không chịu được mở miệng cầu xin: “Đội.....Đội trưởng, Phó đội trưởng Dạ Lam bị thương rất nặng chúng tôi không cầm máu được.”

Dạ Hoàng liếc mắt một cái, mười ngón tay nắm chặt tay lái, cũng không quay đầu lại quát: “Cứu sống hắn! Bằng không các ngươi hãy lăn xuống cút vào mồm con hổ kia.” Vừa dứt lời thân thể Dạ Lam bỗng co giật, hô hấp dồn dập, lồng ngực phập phồng, đôi mắt run rẩy, máu tươi trong miệng tràn ra, sắc mặt xanh trắng.

“Đội phó.”

Nghe thấy thủ hạ hoảng sợ kêu một tiếng, Dạ Hoàng quay đầu nhìn lại, tim mặt thất lại, đưa tay túm lấy cổ áo một tên giặc cướp, ném hắn đến trước” Người lái xe đi.” Dạ Hoàng bỏ tay lái, nhảy đến phía sau ngồi bên cạnh Dạ Lam, vành mắt đỏ ửng, đoạt lấy cái băng quần chặt lại trên người hắn.

Tên cướp vội vàng đón lấy tay lái, liếc qua kính chiếu hậu, nhất thời bị dọa cho hồn phi phách tán, cả kinh kêu lên; “Đội Trưởng! Bọn họ đuổi theo đến nơi rồi!” Tiếng kêu bị tiếng hổ gầm bên ngoài xe lấn át.

Suốt xe bỗng nhiên chấn động mạnh, Dạ Hoàng đứng không vững, cơ thể té về phía trước, nặng nề đập vào cửa sau xe.

Hắn còn chưa kịp đứng dậy, một chiếc móng vuốt hổ đã đập lên cửa xe, chiếc móng vuốt cứng như thép vừa vụn xẹt qua đầu vai Dạ Hoàng, làm rách một mảng da thịt hắn, đầu móng vuốt còn đang đặt trên chiếc mặt nạ bảo hộ của hắn, cảm bị chiếc móng vuốt xẹt qua cũng xuất hiện vài vết thương.

Dạ Hoàng vội vàng chống thân thể xuống lăn qua một vòng, khó khăn lắm mới thoát được móng vuốt Ngăn Hồ công kích lần nữa. Chẳng qua chiếc mặt nạ bị Ngăn Hồ kéo rơi, tên giặc cướp bên cạnh liếc nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn trong lúc nhất thời cũng quên không nổ súng.

Dạ Hoàng tức giận đá văng tên kia, nhặt súng lên nhắm vào chiếc xe bọc thép đang đuổi theo về phía Ngăn Hồ và Lier điên cuồng cản quết.

Ngăn Hồ tung người một cái, nhảy lên nóc xe, gầm một tiếng, hai chiếc móng vuốt nặng nề giáng xuống, mũi chiếc xe bằng thép tám không chịu nổi sức nặng đổ sụp xuống.

Dạ Hoàng vút súng xuống nằm lên Dạ Lam, lấy thân mình bảo vệ cho hắn. Tầm thép một nửa đập lên lưng hắn, một nửa rơi xuống hai chân tên cướp. Miệng Dạ Hoàng phun ra một ngụm máu tươi, hắn cắn răng chống cơ thể mình lên, trên cổ và trán nổi đầy gân xanh,

Tên cướp kia đau đớn la hét thảm thiết, bốp cò càn quét lung tung, viên đạn bay theo cửa sổ bắn vào chỗ ngồi đằng trước. Tên gã cướp đang điều khiển xe bị viên đạn bay trúng gáy, trong chốc lát ngã lăn ra ghế lái.

Chiếc xe bọc thép không có người điều khiển, không khống chế được chạy tứ tung, đất đá bụi bặm cuộn cuộn bay đầy trời, nhằm đúng vách đá lao vào.

Ngân Hồ tấp một cái lật tấm thép ra, ngậm lấy vai Dạ Hoàng. Dạ Hoàng vội vàng ôm lấy cơ thể Dạ Lam, gất gao không chịu buông tay. Ngân Hồ không tốn chút sức ôm lấy hắn và Dạ Lam vút lên vai, phá tan cửa xe nháy ra.

Ngân Hồ đáp xuống đất rồi nhanh chóng chạy đi, vài giây sau chỉ nghe thấy phía đằng sau truyền đến một tiếng nổ lớn. Chiếc xe bọc thép đập vào vách đá nổ tung rồi bốc cháy, những mảnh vụn bay tứ tung, khói cuộn cuộn bay lên tràn ngập xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Ngân Hồ ngửi ngửi Dạ Hoàng đang hôn mê, trong đôi mắt xanh toát ra tia lửa giận.

Anh có chút mờ mịt không hiểu tại sao Dick lại bảo anh phải bắt sống Dạ Hoàng, nếu cứ như anh, anh sẽ cắn đứt cổ Dạ Hoàng, đều tại tên bại hoại này dẫn người đột kích bọn họ, chỉ điểm con quái thú kia cướp đi Lâm Gia. Anh vừa hận Dạ Hoàng vừa có chút giận mình, tại sao tối hôm qua đúng lúc chiến đấu anh lại không thể biến thân, để đến khi Lâm Gia đã bị bắt đi rồi anh mới khôi phục được hình thú, nhưng lại chỉ có thể trở mắt nhìn nhìn con quái thú kia mang Lâm Gia biến mất trên bầu trời.

Lannok động tác nhanh nhẹn, rất nhanh đã đến băng bó cầm máu lại vết thương cho Dạ Lam. Trước khi kiểm tra vết thương cho Dạ Lam, anh đã nhanh chóng phát hiện, người này đã muốn hôn lia khỏi xác, loại vết thương này không hề nhẹ.

Lannok sờ soạng một chút trên cổ Dạ Lam, nhíu mi nói: “Đã không còn mạch đập”

Dick trầm ngâm một chút, gọi Dewey, chỉ vào Dạ Lam nói: “Đừng để cho hắn chết.”

Lannok cảm thấy ngoài ý muốn, “Anh muốn cứu sống hắn.”

Ánh mắt Dick lẩn tránh, nhìn lướt qua Dạ Hoàng đang hôn mê: “Hắn không xấu. Hơn nữa nếu hắn chết, người này khẳng định sẽ không nói ra lai lịch của con quái thú kia và Lâm Gia.”

Lannok nghe vậy không thể không bội phục, vỗ vỗ bả vai Dick, thở dài: “Không hổ là thủ lĩnh của đàn thú, suy nghĩ thật chu toàn.”

Kể từ khi Lannok biết Dick đến nay, anh càng ngày càng hiểu rõ về sự cơ trí và tài lãnh đạo xuất sắc của Dick. Anh đã biết rất nhiều các tướng lĩnh cao cấp kiệt xuất, nhưng đó là người, Dick tuy là nửa thú, nhưng cũng không hề kém tí nào. So với đám anh em nửa thú ngây ngô đơn giản kia thì anh quả thực là sự kết hợp hoàn mỹ, sự biến thân giữa sức mạnh và trí tuệ.

Dick nói: “Thương thế hắn quá nghiêm trọng, bị thú dữ cắn bị thương còn bị nhiễm virus zombie. Cho dù chúng ta cứu hắn, e rằng cũng khó khăn lắm mới có thể bảo toàn tính mạng”

Dewey cúi đầu, đầu lưỡi thật nhanh liếm vết thương trên bụng và ngực của Dạ Lam, mấy vết thương anh liếm qua bằng mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng khép lại. Bởi vì có chỗ vết thương đã bị virus zombie xâm nhập tạo thành khối thịt thối rữa, Dewey sẽ dùng răng nhọn khoét chúng đi, sau đó tiếp tục liếm. Chỗ da thịt bị cắn ngo ngậy dinh dính.

Ước chừng tầm nửa giờ sau, khuôn mặt xám xịt của Dạ Lam đã dần trở lại bình thường, thân thể cũng cử động vài cái, long ngực bắt đầu phập phồng. Không biết có phải vì hắn mất quá nhiều máu hay không mà da thịt trên mặt và trên gò má hắn gần như trong suốt.

Lannok lấy từ hộp đựng thuốc ra một cái bình nhỏ, mở nắp ra, dí lại gần chop mũi Dạ Hoàng. Mấy phút sau, Dạ Hoàng cau mày mở mắt. Ngân Hồ thấy hắn tỉnh lại, bất ngờ hướng lỗ tai hắn rồng một tiếng thật lớn. Dạ Hoàng còn chưa tỉnh táo hẳn lại bị Ngân Hồ hù dọa, kịch liệt ho khan.

Lannok buồn cười, sờ sờ cổ Ngân Hồ: “Dọa hắn hôn mê, cậu sẽ không biết được Lâm Gia bị bắt đến đâu đâu.”

Ngân Hồ lúng túng hừ mũi đi ra một bên.

Lannok dùng mũi chân đá đá Dạ Hoàng, trầm giọng nói: “Nói mau! Các người bắt Lâm Gia đi đâu? Nếu không chúng ta có thể cứu tên kia thì cũng có thể giết được hắn.”

Ánh mắt Dạ Hoàng vẫn nhìn chằm chằm vào Dạ Lam bên kia đang ho khan vài cái, cái cổ ửng đỏ, môi hồng như máu, trông mắt sâu thẳm bịt kín một

tàng hơi nước, đầy mắt như hồ nước nhìn yếu mị vô cùng

Lannok không được tự nhiên bấu môi, khó trách tên này muốn mang mặt nạ, thử nghĩ hẳn thân là người đứng đầu đám giặc cướp, cư nhiên lại hé ra khuôn mặt so với con gái còn quyến rũ hơn, nếu không che khuôn mặt này lại chỉ sợ không ít thủ hạ bắt mắt lại nổi lên ý dâm.

Dạ Hoàng rút cuộc ngừng ho khan, thờ hồn hèn nói: “Ta không biết con quái vật kia bắt cô ta đi đâu.”

Lannok cười lạnh nói: “Ngươi không biết? Con quái vật kia không phải nghe theo chỉ thị của ngươi mà bắt Lâm Gia đi hay sao?”

Trong đôi mắt Dạ Hoàng lóe lên tia thù hận: “Con vật kia vốn dĩ là nghe theo lời chỉ thị của ta. Nhưng không hiểu sao thời điểm nó nhìn thấy cô gái kia thì đột nhiên quay đầu công kích bọn ta, còn đã thương cả Dạ Lam nữa, mới làm hành động lần này của chúng ta bị thất bại, bằng không sao ta làm sao có thể để các ngươi bắt được?”

Lannok trao đổi một ánh mắt với Dick, cũng cảm thấy Dạ Hoàng không nói dối, trong lòng lại càng cảm thấy lo lắng cho Lâm Gia.

“Các ngươi làm sao có được con mãnh thú kia?” Dick đột nhiên hỏi.

Dạ Hoàng ngẩng đầu nhìn anh, một lát sau thì nở một nụ cười quái dị: “Ngươi chính là thủ lĩnh nhóm nửa thú Dick? Ha ha, quả nhiên là một loại biến dị hoàn hảo, đúng là khác hoàn toàn với những con thú biến dị trong thí nghiệm...”

Lannok âm thầm kinh hãi: “Roddy Elias bắt đầu tiến hành thực nghiệm biến dị thú?”

Dạ Hoàng cũng không giấu giếm, nghiêng người liếc Lannok: “Vô nghĩa, quân đội Federal State của các ngươi nửa năm trước đã tiến hành thí nghiệm, chẳng lẽ chúng ta lại chỉ có thể ngồi chờ chết?”

Con mãnh thú bắt Lâm Gia đi tuy rằng biến dị thành công, nhưng Roddy Elias hiển nhiên đã biết cách biến đổi gen để cho con thú trong tay hắn trở thành vũ khí có sức lực mạnh mẽ. Điều này chứng minh, hoặc là tư liệu tuyệt mật của thủ phủ bị tiết lộ, hoặc là đã có nửa thú biến dị thành công rơi vào trong tay hắn.

Lâm Gia không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ biết khi cô khôi phục ý thức mở mắt ra nhìn thấy một khuôn mặt đang dí sát vào chóp mũi mình, thật mong sao mình có thể ngắt đi lần nữa.

Giờ khắc này trong não cô lập tức nhảy ra hình ảnh đêm hôm đó, khuôn mặt thời điểm đó chỉ có thể hình dung bằng từ: tu la ác ma.

Giương mặt này dài dài xấp xỉ loài người, đôi mắt hơi sâu hiện lên đầy tia máu, con ngươi chuyển động linh hoạt. Gò má giống như bị người ta dùng dao lột da, lộ ra thịt vụn thối nát có thể nhìn thấy những mạch máu nhỏ màu đỏ tím. Một vết sẹo dài từ đuôi mắt vắt ngang qua má, đến cái mũi thẳng rồi xuống đến cằm, đôi môi nhợt nhạt hơi nở ra ngoài, hàm răng nhọn còn dấp một chút thịt màu hồng hồng, trong miệng truyền đến mùi hôi tanh làm Lâm Gia thiếu chút nữa nôn mửa.

Cái duy nhất cô thấy thuận mắt chính là xung quanh đôi mắt xuất hiện một viền vàng mờ mờ, giống như thoa lên một tầng kim tuyến. Bất quá lại không làm cho gương mặt này tăng thêm mỹ cảm, ngược lại còn lộ vẻ dữ tợn hơn.

Thấy Lâm Gia tỉnh, con thú dữ vẫn nằm bên cạnh nhìn cô chằm chằm bỗng ngời dậy đi đến bên cửa động, bắt ngờ mở cánh chim màu đen trên lưng, ngửa đầu phát ra tiếng húy gió đầy bén nhọn, giống như tiếng kêu của chim ưng hay chim diều.

Lâm Gia hít một hơi, cố gắng bình phục sự sợ hãi trong lòng. Cô nhìn bốn phía chung quanh, phát hiện mình lại bị con thú dữ kia mang lên một cái động trên núi cao.

Lâm Gia giật giật thân thể, trừ bỏ vai bị con thú cắn bị thương cũng không còn vết thương nào khác. Vết thương tỏa ra mùi hôi thối, miệng còn chảy ra chất lỏng sền sệt màu xanh đậm, cô hoài nghi không biết đó có phải nước miếng của con thú đó không. Làm cô kinh ngạc hơn cả chính là trong động, trừ cô và con thú đang đứng ra thì cũng không thấy bọn giặc cướp đó đâu.

Lâm Gia lặng lẽ sờ sờ bên hông, dao găm giấu bên hông quả nhiên không thấy. Cô nhớ rõ trước lúc mình hôn mê, dao găm vẫn còn, đoán chừng rơi trên đường, nếu không thì là bị con thú dữ này phát hiện đã ném đi.

Con thú dữ chạy về nhìn chằm chằm Lâm Gia, trong mắt lóe lên tia hưng phấn, con ngươi màu nâu sâu thẳm hiện vì vui mừng mà run lên.

Lâm Gia cố kiềm chế sự sợ hãi, cẩn thận đánh giá hắn, có lẽ con mãnh thú này cũng phải cao hơn 2m, đứng trước mặt cô nhìn như một tòa tháp đen, cặp cánh màu đen sau lưng nếu xòe ra cũng phải hơn năm thước. Lâm Gia còn nhớ rõ khi bọn chúng đến công kích nhóm Dick chính nó đã tạo nên gió mạnh như thế nào, nếu bọn cướp có thể sai khiến được nó, vậy thì nhất định là đã nắm rõ được nhược điểm trí mạng của nó. Nhưng con thú này lại không giao cô cho bọn cướp, lúc chiến đấu được một nửa hẳn bỗng nhiên đổi chủ ý, chứng tỏ hẳn là một con thú biến dị cực kì thông minh.

Giữa trưa ánh mặt trời chiếu vào cửa động, chiếu vào mặt con thú dữ lại làm hắn càng thêm dữ dằn đáng sợ. Lâm Gia rung mình một cái, chống thân thể theo bản năng lùi lại về phía sau. Con thú dữ nghiêng đầu đi đến, đôi mắt xoay tròn nhìn chằm chằm Lâm Gia, đôi con ngươi không ngừng co rút lại, thấy cô lặng lẽ lùi về phía sau, cổ họng hắn liên tiếp phát ra tiếng hừ hừ. Lâm Gia ngẩn ra, thế nhưng lại cảm thấy con thú này dường như đang thích thú.

Đang lúc cô ngây ngốc, con mãnh thú bỗng nhiên vươn bàn tay sắc nhọn ra, một tay ôm lấy cô. Lâm Gia cả kinh kêu to, tay chân liều mạng đập loạn xạ, bỏ vai bị thương đang dần kết vảy bởi vì hoạt động mạnh lại chảy máu tươi. Ánh mắt con thú sáng lên, ghì mạnh tay Lâm Gia lại, cúi đầu lè lưỡi liếm vết

máu đang chảy trên vết thương cô.

Lâm Gia giãy giụa không được, ngược lại từ trong kinh hoàng từ từ tỉnh táo lại. Phải biết con thú này không như bọn Ngân Hồ, nhờ chọc giận nó, sợ rằng nó sẽ xé nát cô ra.

Vết máu chảy ra trên vết thương rất nhanh bị con thú liếm sạch sẽ. Đầu lưỡi nó không giống như Ngân Hồ hay Dick, không có gai lưỡi, lại mềm mỏng, hơn nữa lực liếm cũng rất nhẹ, Lâm Gia cũng không cảm thấy khó chịu. Chỗ bị nó liếm qua cảm giác vừa nóng lại vừa lạnh, đau đớn cũng giảm xuống.

Lâm Gia phát hiện con thú này là thú biến dị, hơn nữa bộ dạng của nó hơn một nửa là biến dạng không thành công, không biết trong nước miếng của nó có độc hay không nữa, cũng không biết cô có bị cảm hóa hay không. Lâm Gia đã chính mắt nhìn thấy Devic hóa thú, cô không muốn biến thành bộ dạng như vậy.

Con mãnh thú ngẩng đầu, ý còn chưa liếm đến môi, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, khoe miệng cong lên, đúng là bộ dạng ngây thơ vui sướng, giống như trẻ con được kẹo vậy.

Lâm Gia trừng mắt, không thể tin nhìn nó, quên mất mình đang sợ hãi, thậm chí còn thấy giờ phút này con mãnh thú đó cực kỳ đáng yêu... Tầm mắt di chuyển đến bên má trái con thú, Lâm Gia giật mình, đúng lúc lấy lại tinh thần, nhắm mắt lại lắc đầu thật mạnh mới đuổi được ý nghĩ buồn cười kia đi.

Mãnh thú đột nhiên buông Lâm Gia ra, rít một tiếng bùm mặt lão đảo lùi lại phía sau, mở to đôi cánh, hai đầu cánh quét đến vách động, làm đất đã rơi ra.

Da dê con thú đang ngăm đen bỗng đổi thành màu đỏ rực, cơ thể bỗng căng lên, da thịt lộ ra gân xanh, miệng không ngừng phát ra tiếng thét đinh tai nhức óc giống như đang thập phần thống khổ.

Màng tai Lâm Gia bị tiếng kêu đau đớn của con mãnh thú làm rung động, cô cố gắng đứng lên tránh ra, lại phát hiện cơ thể không khống chế được đang run rẩy, không có một phản khí lực.

Da dê nhan sắc con mãnh thú dần trở nên nhợt nhạt cuối cùng biến thành vàng nhạt Hãn không hết nữa, hai đầu gối quỳ trên trên mặt đất, lưng cong lại ngực phập phồng mãnh liệt, trong động vang lên tiếng thở dốc nặng nề.

Một lúc lâu sau, con thú dữ buông mặt ra, ngẩng đầu lên. Lâm Gia kinh hãi, cắn chặt môi, ngăn mình kêu lên.

Miếng thịt thối rữa trên má con quái thú đang không ngừng ngo ngoáy, nhanh chóng xuất hiện các khe nứt trên mặt, tựa như đang lột một lớp mặt nạ xấu xí. Các khe nứt không ngừng lan rộng, cuối cùng thì nứt thành vô số đường, từng mảng từng mảng bong ra, dần dần lộ lớp da dê trơn bóng hồng nhợt.

Một mảnh da cuối cùng rơi xuống, Lâm Gia kinh ngạc phát hiện khuôn mặt con mãnh thú đã thay đổi. Cả khuôn mặt giống như được phẫu thuật trở nên bằng phẳng, ngay cả ngũ quan cũng thay đổi rất nhiều. Con mắt vốn hõm vào, con ngươi ánh lên đen như mực, khoe mắt hẹp dài, hơi nhọn, xung quanh mắt là một viền vàng quang lộ về nồng đậm, nay da dê khô nứt bỗng biến mất, đôi môi trở nên mỏng mà hồng nhuận, khuôn mặt lộ ra mấy phần anh tuấn.

Lâm Gia hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn nhịp tim đang đập cuồng loạn, trong lòng cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt con mãnh thú đột nhiên trở nên dễ nhìn làm sợ hãi trong cô giảm đi mấy phần.

Con thú thấy Lâm Gia nhìn mình chăm chú ánh mắt không còn lộ vẻ sợ hãi như trước, lập tức nheo mắt lại, nhếch miệng cười khanh khách.

Lâm Gia nhếch khoe miệng, tiếng cười cổ quái này nghe sao lại buồn cười như vậy?

Con mãnh thú bước về phía Lâm Gia, thấy cô khiếp đảm lùi lại, liền dừng cước bộ, nghiêng đầu trừng cô, cơ thể trước mặt run rẩy nhưng lại lộ vẻ ủy khuất, trong lòng Lâm Gia kinh hoàng, theo bản năng càng muốn trốn chạy.

Con thú vả vào miệng, giật giật tóc thét to, tức giận dùng sức giậm chân, làm mặt đất cũng rung chuyển theo. Lâm Gia giật mình, với kinh nghiệm bằng đó năm tiếp xúc với động vật, cô đưa ra quyết định sáng suốt không lùi lại phía sau nữa.

Lâm Gia ôm chân, hai cánh tay cũng ôm chặt lấy gối, thân thể dán chặt vào bắp đùi, đôi mắt mở lớn nhìn vào con mãnh thú, bày ra bộ dạng thuận theo không phản kháng. Con thú mở lớn đôi mắt, từng bước từng bước dò xét tiến đến trước mặt cô. Lâm Gia chẳng qua là run run một cái nhưng không lùi bước trên mặt cũng không tỏ vẻ gì sợ sệt, an tĩnh ngồi tại chỗ.

Con thú vui mừng nhếch môi, đưa tay bắt lấy cánh tay Lâm Gia ôm lấy cô, chiếc đầu to lớn cọ cọ trên mặt cô. Lâm Gia nhắm mắt lại không nói tiếng nào, yên lặng chịu đựng cảm giác nhói đau khi bộ lông của nó cọ sát vào da thịt.

Con thú cọ một lát, đột nhiên vươn đầu lưỡi hồng hồng ra liếm thật nhanh trên mặt Lâm Gia. Lâm Gia hít một ngụm khí lạnh, bị hành động đột ngột của hãn làm cho trợn mắt há mồm. Con mãnh thú lại phát ra tiếng cười khanh khách quái dị, cánh mũi phập phồng đóng mở, hãn vui vẻ quay Lâm Gia vòng vòng sau đó nhẹ nhàng thả cô trên mặt đất.

Lâm Gia còn chưa hoàn hồn, chỉ thấy cơ thể con thú run lên, trong nháy mắt một con Kim Điều xuất hiện trước mặt cô. Sau khi hóa thành hình thú, đôi cánh chim màu đen hóa thành màu nâu, lông vũ bên ngoài rất dài, nhìn như lưỡi kiếm. Đỉnh đầu và cựa cổ nó là lông màu nâu chói mắt, thân thể to lớn chiếm hơn nửa cái động.

Kim Điều hơi cúi đầu, bóng dáng Lâm Gia ánh lên trong con ngươi của nó, nó nhẹ nhàng kêu lên một tiếng giống như đang an ủi cô.

Lâm Gia nhìn chăm chăm vào chiếc mỏ chim sắc bén của nó, cơ thể cũng khản trương hơn, bị nói tùy tiện mỏ một cái cũng có thể trở thành người tàn phế.

Kim Điều vươn cổ, mở rộng miệng, bất quá cũng không có mỏ cô, mà là ngậm cổ áo quăng cô lên lưng. Lâm Gia vội vàng đưa tay níu lông chim trên lưng hắn. Không đợi cô ổn định người, Kim Điều đã bay vọt đến cửa động, mở đôi cánh bay vút vào bầu trời.

Tác giả: Ta đảm bảo chương sau Lâm Gia và nhóm thú sẽ gặp nhau, sau đó gặp Tatu... Mồ hôi, Tatu, chó chó bị ta ăn hiếp, chịu đủ tương tư *khóc oa*.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Sắc trời dần tối, chớp mắt một cái đã đến hoàng hôn, con Kim Điều quắp một con lợn rừng bay về huyết động. Sau khi ném con mồi xuống, hắn nằm sấp trên mặt đất, quay đầu lại dùng chiếc mỏ nhọn của mình chọc chọc vào lưng Lâm Gia đang ôm lấy cổ hắn, thấy cô không nhúc nhích gì, lại kêu nhỏ một tiếng.

Lâm Gia giật giật cơ thể, mắt bị một luồng gió thổi vào làm cho khô khốc, cô ngẩng đầu liếc con Kim Điều, buông chặt túm lông trong bàn tay, từ từ ngồi dậy, vì nằm như vậy quá lâu nên cổ có chút cứng nhắc. Đã nằm mấy tiếng đồng hồ trên cổ con Kim Điều, nhìn thấy hắn bay lượn trên không trung săn bắt con mồi, Lâm Gia cảm thấy tay chân mình đã tê cứng đến mức không còn là của mình.

Con Kim Điều vẫn kiên nhẫn chờ cô, thấy vẻ mặt của cô đã dễ chịu hơn nhiều mới ngậm cổ áo cô thả nhẹ cô trên mặt đất. Hắn đẩy con mồi đến trước gót chân Lâm Gia, kêu lên vài tiếng rồi nghẹo đầu chớp đôi mắt to tròn nhìn cô đầy mong đợi.

Lâm Gia rất nhanh đã hiểu ý hắn, đây chính là đang thúc giục cô ăn. Nhưng mà... Chẳng lẽ muốn cô ăn sống như vậy?

Lâm Gia nhìn lướt qua con lợn rừng đầu đánh chảy máu đầm đìa, mùi máu tươi và mùi dã thú xông thẳng vào mũi, làm cô thiếu chút nữa nôn hết những cái trong bụng ra, vội cau mày lùi lại phía sau. Con Kim Điều này không phải nửa thú hay sao? Ngăn Hồ và Dick sau khi đã biến thành nửa thú cũng không đụng đến thịt sống nữa nhưng sao hắn lại vậy?

Kim Điều thấy cô bất động nhìn con mồi, lại dùng miệng chạm nhẹ vào cánh tay cô rồi chỉ chỉ vào con heo rừng nhỏ, trong cổ họng phát ra âm thanh nhỏ nhỏ như đang thúc giục.

Lâm Gia không đành lòng phụ ý tốt của con Kim Điều, thở dài bỏ dậy, lấy lại tinh thần tìm trong sơn động xem có cái gì có thể đốt lửa được không?

Con Kim Điều không rõ mục đích của cô nên đứng nhìn, đợi trong chốc lát lại thấy cô đi đi lại lại nhưng lại không đụng đến con mồi trong mắt dần dâng lên tức giận và ủy khuất.

Lâm Gia tìm nửa ngày mới tìm được gốc nhặt được một ít cỏ khô và vài nhánh cây, nhưng lại đang phân vân không biết làm thế nào mới có thể đốt chúng, bỗng nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng kêu cao vút, bị dọa cho sợ hãi buông lỏng hai tay, cỏ khô và cành cây rơi đầy xuống chân.

Cô còn chưa kịp quay đầu lại đã bị ngậm ở phía sau cổ áo, cả người bị con Kim Điều nhấc lên rồi ném xuống trước mặt con mồi.

Con Kim Điều buông miệng ra, mở cánh giam cô bên trong làm cô không thể nào thoát ra được, rồi lại cúi đầu mổ con lợn rừng. Chiếc mỏ chim sắc bén chẳng mấy chốc đã mổ bụng con mồi, toàn bộ nội tạng của nó được vắt qua một bên, thịt tươi mềm mại hai bên bụng được kéo xuống, móng vuốt của hắn lại đề lấy cục thịt, xé thành nhiều miếng nhỏ, tha đến bên miệng Lâm Gia.

Lúc này đầu óc Lâm Gia đang vô cùng hỗn loạn, mùi tanh tươi của thịt xông đến, hô hấp của cô lập tức bị hãm lại, khó chịu lấy tay che miệng một bàn tay khác đẩy chiếc miệng con Kim Điều ra ngoài.

Con Kim Điều thấy cô cự tuyệt việc ăn com, chiếc miệng còn dính máu nhất quyết hướng đến trước mặt cô, phát ra âm thanh thúc giục. Lâm Gia lại càng ghê tởm hơn, ra sức giãy giụa muốn thoát, nhưng lại bị cánh con Kim Điều giữ lại bất đắc dĩ không thể nhúc nhích được nữa phân.

“Ta không ăn...Ngô!” Lâm Gia không thể làm gì khác là lớn tiếng kháng nghị, ai ngờ vừa há miệng lạ bị con Kim Điều nhân cơ hội nhét thịt vào.

Hương vị ghê tởm tràn ngập khoang miệng, dạ dày Lâm Gia cuộn lên, nước chua xông thẳng vào cổ họng, cô không nhịn được nữa nôn ra, ói đến khi mặt đỏ tai hồng thần trí mơ màng, đầu óc giống như muốn nổ tung, đến khi cả nước cũng không còn thì vẫn còn nôn khan. Kì thật bởi vì cô đã lâu chưa ăn gì, cũng không có cái gì để nôn ra, nhưng lại có cảm giác mình đang nôn ra cả dạ dày.

Kim Điều bị cô làm cho ngây người, chiếc mỏ nhọn mở rộng, lông chim trên cổ dựng chống ngược, đôi mắt đen trũng lớn, toàn bộ cơ thể cũng hóa đá. Cho đến khi Lâm Gia bình phục, lông chim mới bình thường trở lại. Hắn không dám miễn cưỡng Lâm Gia ăn com nữa mà vội vàng biến trở lại trạng thái

nửa thú, ôm cô đến bên cạnh đồng cỏ khô.

Lâm Gia nằm một lát mới khôi phục lại được. Cô giơ tay lên lau trán, cổ họng sưng đau lở tai ong ong, chân tay mềm nhũn vô lực, vết thương trên vai lại giật giật thêm đau, lòng cô nhất thời trầm xuống. Thầm nghĩ nếu bây giờ mình mà ngã bệnh thì sẽ là phiền toái lớn.

Không có thuốc, thậm chí ngay cả bị sốt cũng không có nước để giảm nhiệt, nếu chẳng may mà bị nhiễm trùng chẳng lẽ cô lại chết ở đây. Chết rồi hóa thành một đồng xương cũng không biết đám Ngân Hồ có thể tìm ra được hay không. Người ngã bệnh thường hay suy nghĩ lung tung, điểm này chính là đang áp dụng ở Lâm Gia. Cho nên khi cô nghĩ đến chuyện này, cơ thể bỗng run lên bần bật, chớp mũi ề ầm, hốc mắt cũng nóng lên.

Cô lau mắt, lấy lại tinh thần, ngửa cổ lên nói với Kim Điều: “Nước, người có thể cho ta một chút nước sạch được không? Ta cần nước lạnh để giảm sốt.” Cô lo con thú kia có hiểu cô nói gì hay không nên vừa nói vừa xoa chân múa tay.

Con thú gật đầu một cái, đứng lên đi vòng quanh sơn động cũng tìm được một tảng đá hình chữ nhật, hai ba cái đã khoét được một cái lỗ trên đó. Hắn ôm tảng đá chạy vội đến cửa động, quay đầu về phía Lâm Gia hét một tiếng an ủi rồi giương cánh bay đi, rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu.

Lâm Gia đợi một lát, xác định con thú đã bay xa mới chống vào vách động đứng lên. Cô nhớ rõ khi con mãnh thú công mình trở về động có nhìn thấy có một chút ánh sáng lóe lên ở cửa động cũng không biết là thứ gì. Lâm Gia cố lết đến bên cửa động, lập tức ngửi thấy một mùi vị mãnh liệt, chắc là do con Kim Điều dùng nước tiểu để đánh dấu, khó trách được trong động không có phát hiện rắn chuột linh tinh gì khác.

Lâm Gia che lỗ mũi, đứng bên đồng đá vụn, gạt những hòn đá nhỏ trên bề mặt ra, thứ bên trong lộ ra làm ánh mắt Lâm Gia sáng lên, thì ra con thú dữ đã mang dao găm của cô ném ra đây. Cô đoán con Kim Điều này căn bản cũng không thêm đề cái trò chơi này vào trong mắt, sau khi phát hiện thì tiện tay ném ra đây, dao găm vừa lúc rơi xuống đồng đá vụn.

Lâm Gia cầm dao găm ghì chặt vào ngực nhắm mắt lại, nhịp tim nhảy lên. Mặc dù cô biết rõ rằng thanh dao găm này cũng không thể gây tổn hại nửa phần con mãnh thú nhưng đây lòng vẫn dấy lên một tia hy vọng. Bất kể thế nào cô vẫn muốn thử một lần, mình có thể chạy đi được hoặc để lại một chút dấu vết gì đó cho bọn Dick.

Lâm Gia túm lấy tảng đá bên cửa động, cẩn thận thò người ra nhìn xung quanh. Cô giật mình, huyết động thể nhưng lại ở trên vách đá một đỉnh núi, vách đá thẳng đứng như kiếm, cơ hồ không có bất cứ chỗ nào đặt chân, trên vách đá cũng không có bất kì một cây dây leo nào, trừ loài chim có thể bay thì những con thú khác rất khó mà lên được đây, cô muốn chạy trốn e là không thể.

Lâm Gia thở dài, trong lòng nguội lạnh, cup mắt để mặc gió thổi tung vạt váy, bỗng nhiên cô nghĩ ra. Cô cật lấy một góc váy, tìm một cục đá nhỏ rồi lấy mảnh vải đó bọc lại ném xuống chân núi. Cô ném xuống đấy ba bốn cục đá, rồi đem giấu dao găm lại bên hông, đứng dậy trở về, trải lại đồng cỏ khô rồi nằm xuống.

Mặc kệ có được kết quả hay không cô cũng phải cố gắng làm một chút gì đó. Nếu như con Kim Điều đó vẫn giam cầm cô ở đây thì sau này mỗi ngày cô sẽ ném xuống dưới đó một hòn đá. Vụn vải đó có mùi của cô, hi vọng một ngày nào đó bọn Ngân Hồ sẽ tìm đến gần đây, với khứu giác nhạy bén của bọn họ sẽ phát hiện được cô đang bị giam trên đỉnh núi này. Lâm Gia cười khổ sờ lên quần áo mình, tự giễu, không biết bộ quần áo này có thể kiên trì được đến khi nào, hi vọng trước khi cô trần truồng thì bọn Ngân Hồ có thể tìm thấy cô.

Lâm Gia thở dài, cả tinh thần và thể xác đều cảm thấy mệt mỏi, đầu nhức như muốn nổ tung. Đang lúc cô hết sức buồn ngủ, thì cửa động truyền đến âm thanh vang dội, con Kim Điều đã trở lại.

Hắn rất thông minh đã rửa sạch sẽ phần đá làm thành một cái bình đựng nước tinh khiết. Con Kim Điều ôm tảng đá chạy đến bên cạnh Lâm Gia, thấy cô mở mắt nhìn cũng cao hứng nhếch môi cười.

Lâm Gia cố hết sức bò dậy, con Kim Điều vội vàng đưa một cánh tay ra cho cô vịn vào, một cánh tay khác thì đưa nước đến bên miệng cô. Lâm Gia uống một hớp nước, chất lỏng mát lạnh chảy xuống cổ họng làm cô họng đang sưng đau cảm lại càng thêm không chịu được.

Lâm Gia dĩ nhiên không nói ra lời, cả người nóng lên, chân tay đau nhức. Cô lúc trước đã bị thương còn chưa khỏi đã bị thú dữ bắt đi, sau khi tỉnh lại liên tiếp bị làm cho kinh sợ. Chưa kịp bình phục lại ngồi trên lưng con Kim Điều nửa ngày hít gió lạnh, đúng là đã không phụ sự mong đợi của mọi người có quả nhiên là bị sốt cao.

Con Kim Điều ừm ừc trong cổ họng trấn an cô, rồi lại đưa nước đến bên khóe miệng cô. Lâm Gia đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê, ánh mắt nửa mở nửa khép hàm răng ngậm chặt, nước lạnh theo khóe miệng của cô chảy xuống cằm rồi chảy xuống ngực. Con mãnh thú cuộn quýt chân tay, vội vàng để nước xuống ôm lấy Lâm Gia, thè lưỡi liếm liếm vào vết thương trên bả vai cô, gấp đến nỗi phát ra âm thanh ô ô.

Ý thức Lâm Gia bắt đầu trở nên hỗn loạn, cảm giác cũng trở nên mơ hồ, cô nhớ lại khi mình vẫn ở cùng nhóm nửa thú trong rừng, Lannok và Dick vẫn đang chiến đấu kịch liệt cùng bọn cướp, trong trời đêm một đôi cánh thật lớn của con quái thú lao về phía cô. Ngân Hồ bị con quái thú đánh bị thương ánh đèn lóe lên, một thoáng kia, cô nhìn thấy được vẻ mặt dữ tợn của con quái thú. . .

Hai mắt Lâm Gia chợt trợn to, miệng khàn khàn gào thét lại điên cuồng gầy gụa. Con mãnh thú giật mình, không khỏi buông lỏng tay ra. Một ánh sáng lóe lên, một thanh dao găm mang theo tất cả sức lực đâm sâu vào ngực con quái thú.

Đôi mắt Lâm Gia đỏ bừng không có tiêu cự, cô thờ hồn hên, cánh tay nắm chặt thanh dao găm dần cứng lại rồi không ngừng run rẩy. Rất nhanh cô lại từ từ khép mắt lại, thân thể co quắp mấy cái, hai mắt tối sầm rồi ngất đi.

Thanh dao găm rơi trên đất, ngực con Kim Điều ngay cả một mảnh da cũng không bị ảnh hưởng, hắn cũng không thêm đề ý đến hành động vừa rồi của

Lâm Gia, nhìn cô lại bị bất tỉnh thì lại cuống lên. Hắn luống cuống ôm lấy Lâm Gia, đi qua đi lại trong hang động, lại tạm thời không nghĩ ra được biện pháp nào nên lại nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Hai mắt Lâm Gia vẫn nhắm nghiền tri giác cũng không phản ứng, đối với con mãnh thú lúc này cô tựa như một sinh mệnh yếu đuối không đủ sức chống cự. Gương mặt hồng hồng như hai quả mâm xôi, đôi mày thanh tú, đôi môi anh đào khẽ nhếch ra để thở, cái trán bóng loáng thấm đẫm mồ hôi, hơi thở nóng hổi.

Con Kim Điều quỳ xuống bên cạnh cô vuốt ve gương mặt Lâm Gia, hắn không dám làm ảnh hưởng đến cô, đứng dậy sốt sắng đi vòng vòng quanh cô, đôi mắt đen như mực tràn đầy đau lòng. Thấy Lâm Gia ngày càng khó chịu, con Kim Điều lại không làm được gì, liền trút lửa giận lên con mồi. Hắn gầm thét nắm lấy con mồi, hung hăng ném lên vách đá. Sau khi đã phát tiết được lửa giận, con Kim Điều quay người lại nhìn thoáng qua Lâm Gia, vẻ mặt vô cùng ề oải, ngồi lại trên mặt đất ảo não giựt giựt tóc.

Lâm Gia khẽ rên một tiếng, run rẩy co rúc thân thể, mi tâm càng nhíu chặt hơn, mặt đỏ bừng như muốn chảy máu, mỗi lần hô hấp nặng nề chậm chạp dường như rất khó khăn, đôi môi vốn đỏ thắm lúc này lại trắng bệch, vẻ mặt tràn đầy thống khổ.

Con Kim Điều vội vàng trở lại bên người Lâm Gia, quỳ một chân trên mặt đất, đỡ cô ôm vào trong ngực mình, nước mắt lưng tròng. Một bên hắn không ngừng thì thầm kêu bên tai cô, một bên lại liếm mặt cô, nhưng người trong ngực vẫn không hề có phản ứng gì. Rõ ràng cả người nóng hổi nhưng lại giống như đang bị chôn trong băng tuyết, cả người phát run rẩy không ngừng đập vào nhau.

Lâm Gia chạm vào thân thể ấm áp của con Kim Điều ý thức dần hồi phục không ngừng dụi vào lòng hắn, thân thể dán sát bên người hắn, tựa như đang hấp thụ ấm áp trên người hắn.

Con Kim Điều cúi người nhìn Lâm Gia, giống như đang ôm một đứa trẻ bé cô chặt vào trong lòng, hai bên mày nhíu lại, tia sáng trong mắt lóe lên. Hắn nhìn cửa động tối thui, phân vân trong lòng, Kim Điều lại nhìn Lâm Gia ốm yếu đang ôm trong lòng, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Hắn ngửa đầu rít một tiếng, vùi đầu vào gáy Lâm Gia, cọ cọ nhẹ vào mái tóc đen như lụa của cô lưu luyến không muốn rời xa, hít thật sâu hương thơm nhàn nhạt từ cô thể cô, ôm một cái thật chặt rồi mới ngẩng đầu lên.

Kim Điều ôm Lâm Gia đến bên cửa động, hít một hơi thật sâu rồi đột nhiên mở rộng đôi cánh đen to lớn bay vào trời cao, hướng về hướng bay đến lúc trước mà bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Trời còn chưa sáng, Ngân Hồ bỗng từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Anh mở to đôi mắt, hơi thở dồn dập, cho dù đã thanh tỉnh nhưng dường như vẫn còn như nhìn thấy Lâm Gia vì vết thương hành hạ mà một mồi ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự, hình ảnh đó như thật vậy hoàn toàn không giống như đang mơ. Trái tim anh giống như bị hàng ngàn sợi tơ quấn chặt, vừa buồn bực vừa khó chịu.

Anh thở hổn hển một lúc lâu, mới bình phục được trái tim đang đập loạn, vẫy vẫy đầu đứng lên, nhìn ra xung quanh, phía đằng sau Tây môn đang khò khè gáy rung trời. Khuya ngày hôm trước, sau khi nhóm thú dữ chiến đấu cùng bọn cướp, mọi người cũng không có ý định nghỉ ngơi mà cùng nhau đi tìm Lâm Gia hai ngày hai đêm.

Với khứu giác nhạy bén của dị thú, nhóm nửa thú men theo mùi hương của con mãnh thú còn sót lại trong không khí mà đi theo hướng về phía bắc, xuyên qua bình nguyên và những dãy núi tiến vào khu rừng rậm nguyên thủy mà mệnh mông này thì đứt đầu mối. Con mãnh thú đó đã dùng thác nước để che dấu mùi của nó, lúc đó trời đã về khuya, thể lực của mọi người đã cạn kiệt, không thể không tìm một nơi khô ráo trong rừng để nghỉ ngơi. Đánh một trận ác chiến lại thêm hai ngày không ngừng bốn ba tìm kiếm, vô luận là người hay nửa thú đều đã mệt mỏi muốn chết, vừa nằm xuống liền ngủ say như chết.

Ngân Hồ nhẹ nhàng khạc ra một hơi, đè xuống trái tim đang nóng nảy, một mình nhẹ bước đến chỗ thác nước bên kia.

Thình thoảng có những loài chim hoạt động về đêm hay sáng sớm dang vổ đôi cánh rộng lớn của mình phành phạch bay qua đầu Ngân Hồ. Trong rừng cây một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ những con chim đang chuẩn bị lên đường đi kiếm ăn buổi sáng phát ra tiếng kêu to và tiếng thác nước đang chảy cũng không hề phát hiện ra tiếng động bất thường nào khác.

Ngân Hồ đi ra khỏi rừng, thác nước to lớn hiện ra trước mặt, nhưng làm anh kinh ngạc hơn cả là thấy một bóng dáng cao ngất đang đứng nghiêm trang trên tảng đá cạnh thác nước, những sợi tóc trắng như tuyết tung bay trong gió, bóng lưng cao lớn mà chững chạc làm anh dường như không tin vào mắt mình.

Ngân Hồ dừng cước bộ, anh muốn quay đầu muốn dò đi, ánh mắt xanh lam xoẹt qua một tia do dự nhưng cuối cùng vẫn xoay người hướng về phía

Dick đi đến đứng bên cạnh anh ta.

Dick ngoái đầu nhìn lại, ôn hòa cười cười với Ngân Hồ: “Cậu cũng lo lắng cho cô ấy nên mới không ngủ được?”

Ngân Hồ liếc nhìn anh, cũng không dấu giếm mà gật đầu.

Ánh mắt Dick chăm chú nhìn những con chim đang bay trước mặt rồi phi vào trong thác nước, trầm ngâm một lát rồi lẩm bẩm nói: “Tôi cũng rất hận mình....”

Lở tai Ngân Hồ động động nghiêng mặt sang kính ngạc nhìn chăm chú vào Dick. Dick rũ mắt xuống, ánh mắt đau thương bị che khuất bởi đôi hàng mi dài trắng xóa, tự mình nói tiếp: “Khi cô ấy bị con mãnh thú bắt đi tôi vừa thống hận con mãnh thú cũng tự hận mình chẳng có thể làm gì. Hết lần này đến lần khác mỗi khi vào những thời điểm quan trọng tại sao tôi lại không thể biến thành hình thú? Tại sao tôi lại không thể cường đại hơn được chứ?”

Đôi mắt Ngân Hồ tràn ngập vẻ thống khổ, trong ngực truyền đến từng trận đau nhói. Anh cúi đầu nức nở, móng trước thu vào thật chặt, đầu ngón tay đâm sâu vào trong bàn tay.

“Nhưng mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, bay gio co ở chỗ này khổ sở căn bản cũng không được tích sự gì”

Ngân Hồ ừng ực một tiếng, càng cúi đầu xuống thấp hơn, mặc dù chỉ qua hai ngày ngắn ngủi nhưng thù hận cuộn cuộn dâng lên trong lòng đã hành hạ anh đến phát điên rồi. Sau khi Lâm Gia mất tích, anh hận mình không thể tìm được Roddy Eilas mà điên cuồng chém giết một phen, cho dù chính mình bị giết cũng tốt hơn so với bây giờ.

Dick thở dài một cái, giống như một người đàn anh đưa tay vỗ vỗ đầu Ngân Hồ, mỉm cười nói: “Cậu cũng không nên quá tự trách. Điều duy nhất chúng ta có thể làm hiện nay là cứu cô ấy trở về sau đó cô gắng giải quyết mọi chuyện đừng để cho cô ấy bị tổn thương.”

Thấy đáng về Ngân Hồ vẫn đang tràn đầy uất ức, Dick bỗng thay đổi đề tài câu chuyện, nói: “Ngân Hồ, hay là chúng ta đánh cược đi, như thế nào?”

Ngân Hồ ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Dick, trong đôi mắt xanh thăm trầm đầy nghi ngờ.

“Nói thật, cậu rất mạnh. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi chắc cậu cũng có thể tiến hóa được như tôi, có thể sức mạnh còn lớn hơn tôi nữa.” Dick cười cười, ánh mắt nhu hòa, nghiêm túc nói: “Ngân Hồ, cậu còn trẻ, rất có tiềm năng lãnh đạo, chẳng qua chỉ là thiếu sót chút kinh nghiệm. Sau này nếu từng trải nhiều, có lẽ cậu sẽ trở thành một người thủ lĩnh xuất sắc của bầy thú.”

Ria mép Ngân Hồ giật giật, chột dạ dòi tâm mắt. Đúng là trong lòng anh vẫn luôn không phục Dick, so với Ngân Hồ thì bạch sư tử Dick cũng không quá mạnh nhưng Dick lại nhiều hơn anh mấy tuổi, tính tình cũng trầm ổn hơn anh. Sau khi chuyển kiếp đến thế giới này, bởi vì Dick xuất hiện trước anh nên cũng biến dị thành nửa thú trước một bước. Mặc dù như thế nhưng anh vẫn cảm thấy sau khi biến thành hoàn toàn anh thấy Dick cũng không hề lớn mạnh hơn anh tại sao có thể trở thành thủ lĩnh của nhóm thú được cơ chứ? Chỉ là, sau một thời gian sống chung, suy nghĩ của Ngân Hồ cũng đã dần thay đổi.

Ngân Hồ đi đi lại lại một hồi, cọ cọ vào người Dick rồi đến nằm cạnh anh, gồi đầu lên chân trước, trầm mặc lắng nghe anh nói.

Dick khoanh chân ngồi bên cạnh, đôi mắt lam nhạt lóe lên rồi nhanh chóng liếc đi: “Tôi biết cậu rất thích Lâm Gia, cũng không dễ dàng chấp nhận những giống đực khác xuất hiện bên cạnh cô ấy.”

Ngân Hồ dứng đứng lở tai, ngẩng đầu gầm một tiếng, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Dick. Anh bội phục Dick không có nghĩa anh có thể chia sẻ Lâm Gia cho Dick. Ngay cả Tatu, người bạn tốt nhất của anh, anh cũng không đồng ý, chứ đừng nói đến những con thú khác.

Dick hoàn toàn không thêm đề ý đến ánh mắt khiêu khích của Ngân Hồ, tiếp tục nói: “Một thú đực nếu không thể tự mình bảo vệ giống cái và con của nó thì chỉ có thể nhập vào tập thể, thay vì tự bảo vệ giống cái của mình thì cùng nhau thành lập một gia đình lớn cùng nhau bảo vệ giống cái và con của chúng.” Anh dừng lại một chút, thu lại nụ cười nghiêm mặt nói: “Chuyện ngày hôm qua đã chứng minh, tôi và cậu đều không có đủ năng lực có thể một mình bảo vệ tốt Lâm Gia.”

Thân thể Ngân Hồ chấn động, giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, tinh thần nhanh chóng sa sút.

“Cho nên tôi muốn đánh cược với cậu, Lannok nói chúng ta còn có thể tiến hóa hơn nữa, sau khi dị biến hoàn toàn năng lực sẽ tăng gấp mấy lần. Đến lúc đó, nếu như cậu vẫn không thể dựa vào sức mình để chiều cố tốt cho Lâm Gia, tôi sẽ thuyết phục bọn họ rút lui, nếu như cậu vẫn như cũ không thể tự mình bảo vệ thật tốt cho Lâm Gia, vậy thì phải buông tha ý nghĩ độc chiếm Lâm Gia.”

Ngân Hồ đứng lên neho mắt nhìn thẳng vào Dick, hai đôi mắt trong suốt màu lam giống nhau y đúc, trong con ngươi ánh lên một tia sáng tràn đầy tự tin.

Một lúc lâu sau, Ngân Hồ nâng móng vuốt trước của mình đặt vào bàn tay Dick, bày tỏ đã đạt thành ước định. Dick không hề biến sắc, trong con ngươi nhanh chóng hiện ra một tia giao hoạt, khối đá đã treo thật lâu trong lòng anh cuối cùng cũng có thể dỡ ra.

Anh cố ý lừa Ngân Hồ cùng mình lập định ước này, bởi vì sau khi Lâm Gia bị con mãnh thú bắt đi, anh đã ý thức được mình phải nghĩ ra biện pháp để cho Ngân Hồ từ bỏ cái ý nghĩ độc chiếm Lâm Gia. Nếu không đừng nói đến bảo vệ Lâm Gia, mà nhóm nửa thú muốn ở thế giới hiểm ác này mà sinh tồn e rằng cũng rất khó. Anh không muốn trở mặt nhìn Ngân Hồ và nhóm nửa thú bởi vì tranh giành Lâm Gia mà phải đầu đá nhau khiến cho hai bên đều bị tổn hại, cuối cùng lại để cho bọn người xấu lợi dụng, kết quả đó chỉ tưởng tượng thôi cũng không chịu nổi.

Phía chân trời đã hiện ra tia sáng màu hồng nhạt, tiếng chim rộn ràng trong rừng cây chuyền đến, không khí còn ẩm ướt nhưng lại rất dễ chịu như thấm vào trong lòng người thể nhưng tâm tình Ngân Hồ lúc này lại rất buồn bực, không muốn nói chuyện tiếp với Dick nữa, anh quay người rời đi, những cơn gió buổi ban mai nhẹ thổi mang theo hương vị là lạ thổi bùng tia tức giận của anh.

Ngân Hồ xoay người nhìn chăm chăm vào bầu trời phía đằng đông, ánh mắt sắc bén hung ác, nhe hàm răng nanh móng vuốt sắc nhọn hai ở hai chân trước như cương đao, lông mao dựng đứng cổ họng phát ra tiếng gầm gè tức giận.

Bởi vì Dick vẫn đang trong hình người nên khứu giác và thị lực không nhạy bén bằng Ngân Hồ, anh cũng theo tầm mắt của Ngân Hồ mà nhìn đến, xuyên thấu qua thác nước mênh mông mê hoặc chỉ có thể nhìn thấy phía chân trời đằng đông có một chấm đen đang bay hướng về phía này.

10 giây sau, rốt cuộc anh cũng có thể nhìn rõ được hình dáng con vật kia – đó chính là con quái thú đã bắt Lâm Gia đi ngày hôm đó, mà trong ngực con quái thú đúng là đang ôm người mà bọn họ chờ mong- Lâm Gia.

Ngân Hồ ngửa đầu hét lớn một tiếng, phục thấp người bày ra tư thế chiến đấu, đôi mắt màu lam đã biến thành màu đỏ máu, đằng đằng sát khí. Tiếng hổ gầm rung trời vang vọng thật lâu trong rừng đánh thức những con mãnh thú đang ngủ say.

Bọn Laka nhanh chóng chạy đến bên cạnh thác nước bên cạnh, thấy Ngân Hồ đang chém giết cùng một con Kim Điều to lớn, mà Dick đang ôm Lâm Gia bất tỉnh bên tảng đá cạnh thác nước. Con Kim Điều không ngừng tránh né công kích của Ngân Hồ, rất ít khi đánh trả, giống như nó không hề muốn chém giết với Ngân Hồ mà chỉ muốn thoát khỏi Ngân Hồ hướng đến bên cạnh Dick.

Ngân Hồ chém giết đỏ cả mắt thừa dịp con Kim Điều không chú ý nhảy lên nhào vào lưng con Kim Điều há mồm cắn một cái vào cánh nó. Con Kim Điều đau đớn kêu thảm thiết, vùng vẫy đôi cánh cố gắng hất tung Ngân Hồ ra, quay đầu lại dùng chiếc mỏ lớn và móng vuốt sắc nhọn điên cuồng công kích Ngân Hồ. Bất đắc dĩ Ngân Hồ phải buông miệng ra né tránh chân trái phía sau bị móng vuốt con Kim Điều cho bị thương, một vết máu kéo dài máu đỏ ồ ạt chảy xuống dưới chân.

Anh em báo sẵn và Timo nhanh chóng ào tới gia nhập đoàn chiến đấu, bốn con thú vây quanh Kim Điều cắn xé. Anh em báo sẵn công kích hai bên cánh khiến con Kim Điều không cách nào chạy thoát, Ngân Hồ và Timo thì công kích đầu và đuôi nó khiến nó trở tay không kịp. Laka và Lier hạy vội đến bên cạnh Dick, bảo vệ anh và Lâm Gia ở phía sau.

Rất nhanh Lanok và đoàn độc lập 7 cũng chạy đến nơi, lúc này con Kim Điều đã bị Ngân Hồ và nhóm nửa thú đánh cho thương tích đầy mình. Lông vũ cũng bị nhóm nửa thú cắn rơi tứ tung, ngực con Kim Điều cũng bị cắn mất một khối thịt lớn, màu máu đỏ nhuộm lông chim thành màu nâu dính bết vào người nó. Cũng không hiểu tại sao cho dù bị thương thành như vậy nhưng con Kim Điều vẫn không hề muốn bỏ trốn. Ánh mắt của nó thỉnh thoảng lại liếc về phía Dick, vừa chống đỡ thân thể vừa không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn mà tràn ngập bị thương.

Thân thể Lâm Gia đang hôn mê bất tỉnh bỗng giật giật, phát ra tiếng ưm ưc nhỏ. Dick nhẹ nhàng ngồi xuống ôm Lâm Gia vào ngực, mừng rỡ gọi tên cô. Đôi hàng mi Lâm Gia không ngừng run rẩy, đôi mày cau chặt, hô hấp càng ngày càng trở nên dồn dập, bộ dạng giống như sắp tỉnh lại.

Con Kim Điều nghe thấy tiếng Dick vội vàng gọi, bỗng nhiên thất thần quên mất né tránh, bị Timo ở phía sau vỗ một cái bay xa mấy trượng, thân thể con Kim Điều văng vào làm vỡ tan một tảng rồi nằm bất động. Anh em báo sẵn nhân cơ hội xông đến cánh vào đôi cánh của nó, Ngân Hồ cũng nhào đến gât gao dẫm vào đầu vào cổ nó, há mồm cắn vào nơi yếu ớt nhất trên cổ họng nó.

Con Kim Điều điên cuồng gẫy dựa, đôi mắt tròn to, trong mắt tràn đầy nước, chăm chăm nhìn vào Lâm Gia đang nằm trong ngực Dick, phát ra tiếng kêu thét chói tai mà thể lương khiến lòng người run sợ, tiếng kêu như tiếng cầu khẩn đầy đau khổ vừa tựa như đang bị thương cáo biệt.

Ngân Hồ nghe thấy cũng ngẩn ra, bất giác lấy lại tinh táo lấy lại sức lực trong miệng, răng nanh nhọn hoắt cũng không dám đâm vào mạch máu dưới cằm cổ của con Kim Điều nữa.

Đúng lúc này Lâm Gia mở mắt, từ từ nhìn sang bên này, con Kim Điều thấy cô tỉnh lại tiếng kêu càng thêm đau khổ.

Ánh mắt Lâm Gia dần dần thanh tỉnh, sau mấy giây do dự cũng cố hết sức giơ ngón tay lên vẫy vẫy con Kim Điều, suy yếu nói: “Đừng...đừng giết anh ấy.....”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đan Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

“Hy vọng anh có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, Thượng tá Hoffman” Đan Phật Nhĩ ném một chiếc đồng hồ bẻ ngoài không khác gì một chiếc máy điện tử gây nhiễu sóng là mấy tới trước mặt Hoffman, hai tay chống trên bàn làm việc, hai con mắt như sắp phun ra lửa, tức giận đứng ở trước bàn chất vấn trong khi Hoffman vẫn trầm mặc.

Nhóm Minh uy lúc trước đã bị Đan Phật Nhĩ mắng xối xả, hai hàng lông mày nhíu lại sang một bên tránh bầu không khí này. Chỉ thỉnh thoảng liếc trộm bóng lưng Hoffman, ánh mắt kia phảng phất vô số oán hận, chỉ hận không thể đâm hẳn thành tổ ong.

Phụ tá George vô cảm đứng ở bên cạnh, nhưng lại thu hết những biểu hiện của nhóm Minh Uy vào trong mắt, đáy mắt mơ hồ tỏ vẻ giễu cợt. Trong lòng hắn cười thầm nhóm Minh Uy ngu như heo, biết rõ mặc kệ là chi thị nào của Hoffman, hắn cũng cảm Hoffman không có nửa điểm biện pháp, còn biểu hiện tinh tường trên mặt. Này ngu xuẩn tương lai không bị chuyện của Đan Phật Nhĩ liên lụy, cũng sẽ thua trong tay Hoffman. Hắn liếc Đan Phật Nhĩ một cái giận đến cắn răng nghiến lợi, người này chẳng những lòng nghi ngờ rất cao mà khả năng độ lượng tha thứ cho người khác cũng ưu tú hơn người, chỉ nhờ vô mộng ngựa xu nịnh những người xung quanh vậy mà lại có một đám thuộc hạ. Vô luận bản thân hắn ưu tú thế nào cuối cùng cũng chẳng làm được việc gì.

Gương mặt vô cảm của Hoffman cuối cùng cũng miễn cưỡng lộ vẻ kinh ngạc, anh cảm chiếc máy nhiễu sóng lên, lật qua lật lại trên lòng bàn tay, ngẫm nghĩ một hồi, rồi ngược mắt nhìn về phía Đan Phật Nhĩ, hững hờ nói: “Tôi còn tưởng đã mất mất chiếc máy nhiễu sóng này rồi, hóa ra là ở chỗ ngài.”

“Thượng tá Hoffman, ít đóng kịch đi cho tôi.” Sắc mặt Đan Phật Nhĩ hết sức dọa người, phải cố gắng lắm mới kiềm chế được không rút súng ra chia vào Hoffman: “Đây là lục soát được trên người thiếu tá Vick, là cậu cho cậu ta! Cậu và thượng tá Corey đã mưu đồ chuyện này bao lâu?”
(tyvy.diendanlequydon)

Hoffman nhún nhún vai, đặt chiếc đồng hồ điện tử lên bàn, khôi phục lại vẻ mặt lạnh tanh, nhàn nhạt nói: “Không sai, là tôi cho cậu ta. Chẳng qua nghe các ngài nói không thể đuổi theo được bọn họ, vậy bây giờ nói những chuyện này còn có tác dụng gì sao?”

“Cậu.....” Cơ thịt trên mặt Đan Phật Nhĩ không ngừng co quắp, ánh mắt tràn đầy lửa giận, hận không thể thiêu chết Hoffman.

Hoffman mỉm cười, thắng bại đã định, anh cũng không cần phải lo lắng Đan Phật Nhĩ sẽ gây bất lợi cho quân đoàn đặc chủng nữa, về phần an nguy của anh, càng không cần phải lo lắng.

Hoffman đường đường chính chính chào quân đội, khách khí nói: “Tướng quân không còn chuyện gì khác để nói vậy cho phép cho tôi trở về khu giám sát. Nửa thú kia vừa mới khôi phục hình người, tình hình dị biến không ổn định, tôi phải trở về điều trị cho cậu ta.” Anh còn cố ý dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Năng lực miễn dịch của nửa thú dị biến có liên quan đến sinh tồn của loài người, thượng tướng Rick và bộ chỉ huy rất coi trọng việc nghiên cứu này.”(tyvy.diendanlequydon)

Đan Phật Nhĩ nghe vậy dạ dày cũng co quắp, trên trán nổi gân xanh. Hắn hít một hơi thật sâu, buông bàn tay đang đặt trên bàn nắm thành quả đám lại để xuống hai bên người, nhìn thẳng vào mắt Hoffman, trầm giọng nói: “Thượng tá Hoffman, mọi chuyện sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy đâu.”

“Dĩ nhiên.” Hoffman theo thói quen kéo kéo vành mũ, khẽ cong khóe môi, lễ độ chào quân đội, xoay người rời đi.

Tatu yên tĩnh nằm trên giường bệnh, đôi con ngươi không còn sáng rõ như thường ngày mà tựa như đang bị bịt kín bởi một màng trắng mỏng. Rất nhiều nhân viên y tế đang bận rộn đi qua đi lại bên cạnh anh nhưng lại rất ít nói chuyện với nhau, anh chỉ nghe thấy tiếng dụng cụ điện tử phát ra tiếng tí tí đều đặn. Tatu mở mắt nhìn những người này, nhưng lại chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng của họ, họ tựa như đang ẩn trong một tầng sương mù dày đặc, bóng dáng lúc ẩn lúc hiện bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể tan đi.

Khi Tatu tỉnh lại đã là hơn hai giờ sau, anh vừa tỉnh lại đã khát vọng tìm kiếm mọi người xung quanh, nhưng anh phát hiện mình lại không thể nhìn rõ thứ gì cả, chỉ có thể mờ mờ cảm nhận được ánh sáng, ngay cả khứu giác cũng thay đổi không còn nhạy bén nữa, không thể phát hiện được mùi gì.
(tyvy.diendanlequydon)

Không tìm thấy những hình ảnh quen thuộc, người không thấy những hơi thở khiến anh an tâm, một Tatu trước giờ chưa từng luôn bình tĩnh nay lại kinh hoàng, ngay cả khi gặp nguy hiểm đến tính mạng cũng chưa từng khiến anh kinh hoàng như bây giờ. Nhưng anh lo lắng không phải là bản thân mình mà là những người bạn bè và người yêu dấu của anh không biết có phải trong lúc anh đang hôn mê mà xảy ra chuyện hay không.

Tatu phát hiện thân thể mình yếu đuối đến mức không cách nào nhúc nhích được, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, nhưng anh lại khát vọng biết được tin tức của Lâm Gia và Ngân Hồ. (tyvy.diendanlequydon) Nghi ngơi một lúc, rốt cuộc anh cũng dồn hết sức lực của mình giờ tay lên, bắt lấy ống tay áo của một nhân viên y tế đang đứng ở đầu giường kiểm tra, mấp máy môi một hồi lâu mới khó khăn nói ra được một câu không hoàn chỉnh: “Gia...ở ....đâu? Còn.....có .....Hồ....”

Người nhân viên y tế kia hình như nghe không hiểu được lời anh nói hoặc không muốn nghe anh nói, nên dễ dàng đẩy tay anh đi ra ngoài. Những người khác cũng như thế, mọi người đều vội vàng kiểm tra cho anh nhưng lại không có ai kiên nhẫn nghe anh nói chuyện.

Tatu nỗ lực nhiều lần đã tiêu hao hết sức lực nên đành thất vọng thả tay xuống, đôi mắt vô hồn nhìn ra xung quanh tìm kiếm, trong lòng nóng nảy, cảm giác vô lực thật là hành hạ người khác còn khó hơn là làm một chú chó săn trung thành khi mà không có ai có thể giúp anh. Một giờ đồng hồ này đối với chú chó săn Tatu thì dường như đã trải qua cả một đời người, mỗi giây mỗi phút đều là đau khổ, cho đến khi anh nghe được giọng nói của Hoffman.

“Tatu, cậu đã tỉnh rồi. Bây giờ cậu đang trong giai đoạn bài xích dị biến rất nguy hiểm, thân thể sẽ xuất hiện nhiều phản ứng khó chịu. Nhưng thật may là cậu đã biến được thành hình người, coi như đã thành công được một nửa. Chỉ cần qua được thời kì bài xích cậu sẽ trở nên mạnh mẽ, cho nên nhất định phải chịu đựng.”

Lỗi tai Tatu run lên, lập tức men theo nơi phát ra tiếng quay đầu nhìn về phía Hoffman. Anh nhớ người tên là Hoffman này vẫn luôn chiếu cố Lâm Gia, nhất định anh ta sẽ đồng ý để cho Lâm Gia đến thăm anh.

Không đợi anh mở miệng, lời nói của Hoffman đã khiến anh như rơi vào hòm băng: “Tatu, vào buổi tối cậu hôn mê, quân đoàn đặc chủng đã bị bọn cướp đánh bất ngờ. Trong lúc giao chiến hỗn loạn, Lâm Gia và Ngân Hồ đã bị mất tích, rất có thể đã bị giặc cướp bắt đi. Nhưng cậu cũng đừng quá lo lắng, chúng tôi đã phái đoàn quân bộ đội tinh nhuệ đi cứu cô ấy, mong rằng cô ấy sẽ bình an trở về.”

Tatu không còn nghe được những câu nói sau đó của Hoffman nữa, trong đầu anh bây giờ chỉ vang vọng những câu nói Lâm Gia đã bị bắt đi rồi. Lại một lần nữa, khi anh từ bên bờ sinh tử trở về lại phát hiện bản thân bị buộc phải chia lìa Lâm Gia. Vốn tưởng rằng sau khi biến hóa thành công trở thành nửa thú có thể ở bên cạnh bảo vệ cho cô ấy, không ngờ rằng thời điểm cô cần người bảo vệ nhất thì anh lại giống như một phế vật không thể làm được gì.

Hoffman thấy Tatu mờ mịt nhìn lên trần nhà, đôi mắt trong sáng cũng đại lộ vẻ đau thương thì lập tức đoán được suy nghĩ của anh, vội vàng trấn an : “Đừng có như đưa đám vậy, không phải cậu còn một nhóm bạn là nửa thú hay sao ? Bọn họ vẫn âm thầm bảo vệ Lâm Gia, tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. “(tyvy.diendanlequydon)

Tatu mở lớn hai mắt, đáy lòng dấy lên một tia hy vọng. Đúng vậy, so với mình thì bọn Dick còn cường đại hơn, biết đâu lại có thể kịp thời cứu Lâm Gia cũng không chừng. Chỉ cần cô ấy bình yên, mình dù chết cũng không sao cả. Dù sao mình cũng vô dụng, không thể bảo vệ tốt cho cô ấy. Nhưng mà , nhưng mà thật là rất nhớ cô ấy. Chú chó săn nghĩ vậy, hai lỗ tai giật giật, theo thói quen phát ra một chuỗi âm thanh đau thương khi thì nức nở nghẹn ngào.

Hoffman than nhẹ một tiếng, chợt có chút không đành lòng, trước mắt chợt hiện lên hình ảnh chung sống của Tau và Ngân Hồ.

Một nửa thú thiện lương đơn thuần như vậy có nên mang về thú đồ cho các nhà khoa học động vật tiến hành thí nghiệm hay không? Anh vốn chỉ là muốn làm thí nghiệm đặc biệt với nửa thú nhưng giữa đường lại chung sống cũng nhóm Tatu và Ngân Hồ làm cho anh dường như quên mất những đấu đá tranh giành của loài người, hơn nữa mấy lần nhìn thấy nhóm nửa thú ra tay giúp đỡ khi quân nhân gặp nguy hiểm, không biết từ lúc nào lòng anh đã dần thay đổi. (tyvy.diendanlequydon) Hoffman ngưng mắt nhìn dụng cụ giải phẫu đang lóe sáng bên cạnh, lần đầu tiên sinh ra dao động với quyết định thi hành của Sở Phán Quan.

Tatu giật giật cánh tay, phát hiện vẫn không thể gờ lên được, nhất thời phát ra âm thanh ủy khuất buồn phiền, cố để cho suy nghĩ trở lại.

Nhìn thấy con mắt đen nháy không có tiêu cự của Tatu, trong lòng Hoffman bỗng nhiên sinh ra một cảm giác thương hại, vỗ vỗ tay anh, khích lệ nói : “Đừng quá lo lắng, tôi sẽ cố gắng hết sức chữa trị cho cậu. Chính cậu cũng cần phải phấn chấn lên đừng để Lâm Gia thất vọng. Chờ khi cô ấy trở lại hãy để cô ấy nhìn thấy một Tatu dũng mãnh hơn. “

Tatu nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi cuộc cũng dần dần bình tĩnh lại. Anh gạt đầu một cái, điềm nhiên nhắm mắt lại, khoe miệng cong lên một nụ cười.

*****

Lannok xử lý vết thương cho Lâm Gia, lại cố gắng hạ sốt cho cô. Sau khi Lâm Gia tỉnh táo được một chút thì lại lâm vào mê man, mặc cho Lannok làm thế nào cũng không có nửa điểm phản ứng.

Ngân Hồ nằm bên cạnh Lâm Gia, không hề chớp mắt nhìn cô chăm chú, thỉnh thoảng lại đưa lưỡi ra liếm nhẹ lên cánh tay lên gương mặt cô, khẽ chớp đôi mắt xanh thăm thẳm tràn đầy thương tiếc.

Cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng nức nở nhỏ nhoi, làm lông mao trên cổ Ngân Hồ dựng đứng lên, quay đầu hung hăng trừng mắt với nửa thú Kim Điều chỉ dám len lút núp sau phiến đá đang thò đầu ra, còn gầm nhẹ một tiếng uy hiếp.(tyvy.diendanlequydon)

Kim Điều rụt cổ lại, lưu luyến không rời nhìn Lâm Gia một cái mới lùi lại phía sau tảng đá, phờ phạc rũ rượi ngồi trên mặt đất liếm liếm vết thương trên người. Thương thế của nó rất nghiêm trọng, cánh tay bên phải bị bẻ gãy kéo lê trên mặt đất, bụng và ngực thì bết máu thê thảm không nỡ nhìn. Tất nhiên Lannok sẽ không giúp nó chữa trị, nhóm nửa thú lại càng kì thị nó, nếu không phải vì Lâm Gia nói đỡ cho nó thì bọn họ đã sớm xé tan xác nó rồi. (tyvy.diendanlequydon) Con Kim Điều bị thương nghiêm trọng nên không thể đi tìm được thảo dược trị thương, không còn cách nào khác đành tự liếm láp vết thương của mình, cũng may khả năng tự bình phục của nó cũng cao, nên tính mạng cũng không có gì nguy hiểm. Nhóm nửa thú đã nhiều lần xua đuổi nó nhưng nó vẫn không chịu rời đi, kết quả trên người lại thêm không ít vết thương.

Dick tỉ mỉ trải thảm cho Lâm Gia, ôm lấy cô ngồi trên đệm. Đợi đến khi Scott dựng lều lên, Dick lại ôm cô vào trong lều, đặt cô cẩn thận trên giường rồi nằm nghiêng bên người cô.

Hình dáng của Ngân Hồ khổng lồ nên không thể vào trong lều, anh không cam lòng xù lông lên nhìn vào bên trong lại thấy Dick ôm lấy Lâm Gia nằm trong lều thì con người lóe lên tia lửa giận, tức giận xông vào nhe răng với Dick.

Dick ngẩng đầu liếc anh một cái, bình tĩnh nói : “Đi ra ngoài, đừng tranh cãi làm phiền Lâm Gia nghỉ ngơi.“Nói xong lại gờ chân đá Ngân Hồ ra ngoài.

Lannok ngó thấy khuôn mặt buồn bực của Ngân Hồ, lại nhìn thấy nhúm lông trắng như tuyết trước trán in dấu bàn chân màu đen kìa (do Dick đạp) thì không nhịn được ôm bụng cười lăn lộn, chảy cả nước mắt. Anh chỉ vào gáy Ngân Hồ, không quan tâm đến anh đang tức giận mà nói : “Kí hiệu trên trán rất hợp với cậu nha, haha,..... “

Ngân Hồ tức giận gờ móng vuốt về phía anh, chồm rầu không ngừng rung rung. Bởi vì sợ ảnh hưởng đến Lâm Gia nghỉ ngơi, Ngân Hồ quả nhiên không chui vào trong lều nữa. Nhưng anh lại không muốn rời đi vì vậy sau khi dạo quanh lều có mấy vòng thì không thể làm gì khác hơn là nằm xuống trước lều, buồn phiền gục đầu vào chân.

Thật không hiểu tại sao, sau khi biến thành thú lại không thể dễ dàng biến thành người ? Cả ngày phải trông mắt nhìn Dick quán lấy chiếm tiện nghi của Lâm Gia ! Thật tức chết Hồ ! Anh nguyên rủa Dick, sau khi biến thành hình thú thì cả đời đừng biến lại thành hình người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Lannok đi đến trước, ngồi chồm hổ xuống duỗi ngón tay chọc chọc vào sau gáy anh: “Này, Tiểu Lão Hồ, cậu không phải làm gì sao lại ù rũ.”

Ngân Hồ đang buồn bực, cũng không thèm ngẩng đầu lên chỉ giật giật lỗ tai bày tỏ đã nghe thấy.

Lannok nắm lỏng anh, cười đùa nói: “Cậu xem honey của cậu vẫn còn đang hôn mê, ít nhất phải ngủ cả đêm mới có thể tỉnh dậy. Có Dick ngủ cùng cô ấy nên sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Hơn nữa...”

Lannok thu lại nụ cười, tiến đến bên tai Ngân Hồ, cố ý hạ thấp giọng thần thần bí bí nói: “Tôi đảm bảo ngày mai Dick không thể đọc chiếm honey.”

Lỗ tai Ngân Hồ không xoay vòng nữa, quay mặt sang lộ đôi mắt nghi ngờ nhìn Lannok, phát ra một tiếng khò khè rất nhẹ.

Lannok lại hắc hắc nở nụ cười, ánh mắt màu lam nheo lại, giờ ngón trở lên đặt trên khóe miệng: “Cậu cứ kiên nhẫn đợi đến mai đi.”

Lâm Gia ngủ mê man đến sáng ngày thứ hai mới tỉnh lại. Khi cô vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một đôi mắt biếc như trời xanh đang nhìn mình, có lẽ do ốm yếu mà mặt mũi có vẻ hơi tiêu tụy. Lâm Gia ngơ ngẩn, ý thức còn mờ mịt đang dần dần khôi phục.

Dick thấy cô tỉnh lại, mặt mũi lộ vẻ vui mừng, ánh mắt dịu dàng như làn nước, thấp giọng nói: “Em không sao thật tốt.”

Một câu thần nhiên, nhưng lại làm cho trái tim Lâm Gia cảm thấy ấm áp vui vẻ, thiếu chút nữa nước mắt lại trào ra. Điều nói những người bị bệnh thường hay yếu đuối, những lời đó thật đúng với cô.

“Xin lỗi, đã làm phiền mọi người lo lắng...” Giọng của Lâm Gia có chút nghẹn ngào, thật vất vả mới khắc chế được xúc động, không rơi lệ. Cô bị Kim Điều ép buộc rất sợ không thể gặp lại bọn Dick nữa, không nghĩ đến nhanh như vậy đã được trở về bên bọn họ, giờ phút này cảm thấy mình thật may mắn vì đã sống sót sau tai nạn. Nhưng ngày nguy hiểm kia thật đúng là như ác mộng, nhưng cũng may là đã nhanh tỉnh lại.

Dick cúi đầu, thè lưỡi liếm giọt nước óng ánh nơi khóe mắt Lâm Gia. Lâm Gia đỏ mặt cào cào mái tóc, sáng giọng: “Dick, đừng làm rộn...Ngô...” Dick ngậm vành tai cô, làm lời nói còn sót lại trong nháy mắt bị nghẹn ở cổ họng không thể thoát ra được. Dick vụng về dùng đầu lưỡi treu chọc vành tai mềm mại mà nhạy cảm của cô, một cảm giác nhột nhột khó tả như có một dòng điện truyền đi khắp người cô.

Lâm Gia tròn tròn đôi mắt, thân thể không khống chế được mà run rẩy, gương mặt nhất thời nhuộm một màu hồng nhạt càng thêm diễm lệ, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, ánh mắt mênh mông quyến rũ. Cô kinh ngạc phát hiện mình lại không hề ghét hành động này của Dick, ngược lại có chút...vui vẻ?

Hai người quá gần nhau, hơi thở mát mẻ như làn suối len lỏi vào mũi, lay động lòng cô. Thân thể trắng kiện hoàn toàn bao phủ lấy cô, cho dù không đề lên nhưng vẫn có cảm giác áp bách rất mãnh liệt.

Lâm Gia then thưng quay mặt sang một bên, cứu vành tai thoát khỏi môi và lưỡi của Dick, thấy Dick còn đuổi theo cô vội gờ tay lên bụng lấy mặt anh, lắc nhẹ đầu một cái nhẹ giọng nói: “Dick, đừng như vậy.”

Lâm Gia bởi vì suy yếu mà giọng nói trở nên mềm mại, đến tai Dick thì trở càng trở nên ngọt ngào ngây thơ, làm lòng anh càng thêm yêu thích. Ánh mắt Dick mỉm cười dịu dàng, cầm lấy tay cô liếm liếm lòng bàn tay, sau đó ngưng mắt nhìn cô, đáy mắt như có sóng ngầm bắt đầu khởi động.

“Đã dậy rồi thì em cũng muốn đi hóng mát một chút.” Lâm Gia bắt đầu cười cười rút tay về muốn đứng dậy nhưng bên hông chợt thấy căng thẳng. Một cánh tay của Dick đang vòng trên eo cô, một cánh tay khác thì đặt trên sống lưng, ôm cả người cô vào trong lồng ngực.

Lâm Gia bất ngờ không kịp đề phòng, hai tay theo bản năng đặt lên bả vai anh, không kịp đợi cô phản ứng trên môi đã truyền đến xúc cảm mềm mại. Lâm Gia vội vàng lấy tay chống đỡ vào lồng ngực Dick muốn khước từ, nhưng anh lại không cho cô có cơ hội đề cự tuyệt. Một tay của Dick nắm chặt gương mặt cô, một bàn tay khác lại ôm lấy cơ thể của cô đặt lên người mình. Hàng mi dài như quạt nửa che khuất đôi mắt màu lam, Dick cẩn thận tỉ mỉ dùng môi lưỡi mình hôn lên bờ môi Lâm Gia, khiến cho đôi môi cô trở nên hồng diễm ướt át mới chịu lui ra. Nhưng ngay sau đó đầu lưỡi lại trúc trắc mở hàm răng trắng tinh của Lâm Gia, chui vào tìm được đầu lưỡi thơm tho của cô, thăm dò liếm nhẹ một cái rồi lại rút lui ra ngoài.

Lâm Gia bị anh hôn cho mộng mị, thiếu chút nữa không thở nổi, vốn nghĩ anh sẽ buông tha cho mình, đang định mở miệng ra hít không khí, ai ngờ lại một lần nữa bị lấp kín. Một lần nữa đầu lưỡi của Dick lại quấn lấy lưỡi cô, không ngừng treu chọc, thỉnh thoảng đầu lưỡi lại quét qua hai bên khoang miệng, cánh tay ôm dưới nách cô, một cánh tay lại bao lấy một bên mềm mại của cô, đầu ngón tay như vô tình mà lại cố ý xẹt qua áo mỏng chạm vào đầu vú.

Đầu Lâm Gia oanh một tiếng, tay nắm thành một quả đấm đập lên sống lưng bền chắc của Dick, cau mày, từ trong miện phát ra âm thanh ô ô. Thật hay a, người này từ khi nào đã len lén sờ đến ngực cô rồi?

Trong mắt Dick thoáng hiện ra tia vui vẻ, đầu lưỡi không ngừng kích thích những điểm nhạy cảm trên hàm răng và khoang miệng của cô, cô vô lực không

thể đứng dậy cả người không khống chế được khẽ run. Hô hấp của Lâm Gia càng ngày càng dồn dập, quả đấm đặt trên lưng Dick từ từ buông ra rồi vô lực mà đặt trên vai anh.

Dick không hề nhẹ nhàng như trước nữa, động tác mạnh mẽ mất đi dịu dàng. Lâm Gia bị anh mạnh mẽ tiến công làm cho quân lính dần dần tan rã, chỉ cảm thấy cả người phiêu phiêu荡荡 như đang trên mây, chỉ có thể bị động mà chịu đựng sự nhiệt tình của anh.

Lồng ngực rắn chắc của Dick phập phồng, thỉnh thoảng lại ma sát vào đỉnh núi nhạy cảm của cô, xúc cảm nhồn nhột khiến đáy lòng cô phiêu荡荡 tê dại không nói lên lời. Dưới lớp áo mỏng có cái gì đó đang lặng lẽ dựng đứng theo hô hấp mà phập phồng lên xuống. Thân thể vốn đã vô lực nay như hóa thành một dòng nước. Hô hấp rối loạn, cả người nóng ran.

Thân thể Dick càng thêm nóng bỏng, da thịt vốn dĩ màu mật ong nay đã dần chuyển sang màu hồng phấn, hơi thở nặng nề, cơ bụng cũng căng lên, một tầng mỡ hôi mỏng xuất hiện trên cổ và trán. Mồ hôi dung hợp một chỗ, theo cơ bụng săn chắc duyên dáng mà chảy xuống, thành từng giọt trong suốt. Khuôn mặt Dick cũng nhiễm màu hồng nhạt, đôi mắt màu lam bị phủ một tầng sương mù, mệnh mệnh mờ mịt.

Trong đầu Lâm Gia bây giờ là một mảnh hỗn loạn, đỏ mặt ngơ ngác nhìn Dick, đã sớm quên trách cứ anh, ngược lại lồng ngực còn đang đánh trống thích thích. Trước kia từng nghe người ta là nói sắc đẹp mê người, cô đã sống hai mươi mấy năm, hôm nay mới chân chính nhận thức được lời nói này. Cũng đều là nữ nam tóc trắng, nhưng Ngân Hồ thì tràn đầy sức sống còn mang theo một chút ngây ngô rờ rờ như ánh mặt trời, mà Dick theo như kiếp trước mà nói thì lại là một chàng trai thuần thực cơ trí phúc hắc, bọn họ mỗi người đẹp trai một kiểu. Quan trọng nhất là tâm địa bọn họ thiện lương đối đãi với mình thật lòng không bao giờ rời xa.

Dick cầm lấy tay Lâm Gia đưa đến bên môi, hôn lên ngón tay cô rồi lên gò má, đôi môi rồi lên trán, cuối cùng lại mở tay cô ra rồi hôn lên lòng bàn tay, còn đuôi đầu lưỡi liếm liếm, khiến hai cánh tay cô nổi lên một tầng da gà.

Lâm Gia bị hôn đến nỗi phải thở gấp, trong mơ màng đôi tay cô lại bị Dick dẫn dắt đặt lên mặt anh, đầu ngón trỏ di chuyển trên đôi lông mày màu trắng rồi đến sống mũi thẳng tắp. Hai ánh mắt đối diện nhau, đôi mắt màu xanh dương như chứa đựng tất cả mọi thứ, phảng phất trong đó là ánh sáng rực rỡ của mùa hè trên đỉnh núi, vừa tinh khiết thiêng liêng nhưng lại sắc sảo chói mắt.

Lâm Gia chỉ cảm thấy linh hồn mình như đã bị đôi mắt này hút đi, như chìm vào hồ nước xanh thẳm, trong hồ nước đó lại phảng phất bóng hình của cô. Không biết đã qua bao lâu cho đến khi thấy rõ bộ dạng ngây ngô của mình trong đôi mắt anh, Lâm Gia mới lấy lại được tinh thần. Cô muốn rút tay về, nhưng bắt đầu dĩ lại bị Dick giữ chặt.

Dick lật người lại hai tay nắm lấy bả vai Lâm Gia, trong nháy mắt đã đè lên người cô, nhìn cô chăm chú. Tóc dài trắng như tuyết buông xõa chảy xuống hai bên mặt Lâm Gia, những sợi tóc mềm mại lạnh lẽo quấn quanh đầu vai cô. Khi Dick nhẹ nhàng cử động, những sợi tóc tựa như lông chim nhẹ nhàng phe phẩy trên da thịt cô.

Thân là thủ lĩnh nhóm nửa thú dị biến, trong cơ thể Dick tiềm ẩn một loại bản năng của giống đực, bởi vì lúc trước ở trong hình dáng của con người mà bị suy nhược, bây giờ khi anh phóng túng mình khao khát với Lâm Gia, bản năng nguyên thủy nhất khi động tình dần dần thức tỉnh.

Dick không biết rằng khi anh hành hạ Lâm Gia như vậy cũng chính là đang hành hạ mình. Từng trận nhiệt lưu không ngừng hướng xuống bụng, nơi nào đó đã bành trướng, hận không thể thoát ra khỏi quần để chọc phá, cứng rắn đặt ngay trong bắp đùi Lâm Gia. Mặc dù đã cách một lớp quần áo nhưng Lâm Gia vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được từng nhịp đập của tiểu địch. Chỉ cần cô hơi cử động một chút, tiểu địch liền trướng lên, dần dần chống đỡ ngày lỏng vào vườn hoa, đang có khuynh hướng tiến vào.

Lần này Lâm Gia không dám chần chừ nữa giờ tay lên không chút do dự tát thật mạnh vào mặt Dick: “Dick, bình tĩnh một chút! Mau buông em ra.”

Dick thấy đôi mày thanh tú của Lâm Gia đang nhíu chặt, không khỏi ngăn ra, màu đỏ trong mắt dần mất đi. Anh hít sâu một hơi, miễn cưỡng rời khỏi người Lâm Gia, ngồi sang một bên nhắm mắt lại hít từng hơi thật sâu, nơi đáng sợ nào đó đang nổi cao lên, cơ hồ vênh lên đến bụng.

Lâm Gia vội vàng ngồi dậy sửa sang quần áo, không dám nhìn sang Dick. Nghĩ lại những hình ảnh vừa rồi, cô lại cảm thấy mặt mình còn nóng hơn cả sốt. Chợt trong đầu cô lại thoáng qua một ý nghĩ, động tác vừa rồi của Dick có vẻ như không hề xa lạ, không biết anh học từ đâu những kĩ xảo như vậy, dần dần nghĩ lại cô lại có cảm giác không được tự nhiên.

Sau khi Dick có thể kìm chế được mình, nhìn về phía Lâm Gia, thấy cô đang ngơ ngác xuất thần, thoát nhìn có chút không vui, còn tưởng rằng mình làm cô đau, vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi, khi anh tỉnh lại thấy em bình an nằm bên cạnh nên không khống chế được mình, quên mất rằng trên người em còn có vết thương. Có phải đụng phải vết thương rồi hay không? Để anh xem xem.” Lâm Gia lắc đầu một cái: “Không sao em rất khỏe, cũng không tức giận gì.”

“Vậy sao em lại không vui.”

Lâm Gia cúi đầu cắn cắn môi, cô suy nghĩ xem mình có nên hỏi rõ ràng chuyện này hay không, nếu không trong lòng cô sẽ không thấy thoải mái. Lâm Gia hít một hơi, ấp úng hỏi: “Dick, tại sao anh lại hôn em như vậy, em thấy hình như anh có rất nhiều kinh nghiệm trong chuyện này?”

Dick sáng khoái nói: “Là Lannok dạy anh, anh ta nói muốn theo đuổi phụ nữ thì phải học kĩ thuật X, còn cho anh xem rất nhiều tranh ảnh để anh có thể học tập.”

Một con quạ đen bay qua đầu Lâm Gia, khoe miệng cô giật giật rồi lại im lặng cúi đầu. Dụ dỗ một nửa thú ngây thơ như vậy, quả nhiên đúng là bạn tốt của nhau, háo sắc vô si giống y hệt Cain.

Bên ngoài chọt truyền đến tiếng gầm gè tức giận của Ngân Hồ, sau đó lều cô kịch liệt rung động. Khóa kéo được Dick kéo lên, nhưng Ngân Hồ vẫn không vào được, anh tức giận phá vỡ một cột lều chui đầu vào.

Sáng sớm anh vừa tỉnh dậy đã nghe thấy những âm thanh kỳ quái từ trong lều truyền ra, còn đánh hơi được cả mùi động dục của Dick, khiến anh tức giận xù lông, tên Dick âm hiểm khôn khéo này, ý vào bản thân đang ở hình người, thừa dịp anh ngủ say mà dám chiếm tiện nghi của Lâm Gia.

Nếu không phải Lâm Gia bị thương thì anh hận không thể phá vỡ lều cô ra, đánh cho Dick một trận, không cần biết Dick có phải thủ lĩnh ở đây hay không, dù sao anh cũng không thừa nhận.

Dick cũng không hề có biểu hiện nào chột dạ, khí định thần nhàn nhàn nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang phóng hỏa của Ngân Hồ, nhàn nhạt nói: “Ngân Hồ, cậu hù dọa Gia rồi, cô ấy vừa hồi phục được một chút, không thể dễ bị hù dọa như vậy. Cậu cũng đã trưởng thành đứng cả ngày âm ỉ như vậy. Cậu xem xem lều đã bị cậu làm hư rồi, cậu muốn cho Gia ngủ ngoài trời sao?”

Lâm Gia len lén liếc về phía Dick, trong lòng cực kỳ khinh bỉ, vừa rồi hù dọa em không phải là anh hay sao? Em vừa mới mở mắt đã bị anh ăn đậu hủ như vậy....

Dường như cảm nhận được tiếng lòng của Lâm Gia, Dick quay đầu sang nhìn cô nhếch miệng cười một tiếng, nhe hàm răng trắng. Lâm Gia bỗng thấy sống lưng mình lạnh buốt, vội vàng cúi đầu đêm kiến, thật không hổ là thủ lĩnh của nhóm thú, khí thế quá mạnh mẽ.

Ngân Hồ trừng ánh mắt hình viên đạn, cái đuôi vểnh lên, giận đến nỗi hai chòm râu không ngừng run rẩy. Giờ phút này đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung cảm xúc của anh nữa rồi, chưa bao giờ anh lại gặp một con sư tử vồ vơ si như vậy. Công phu trả thù của Dick đúng là đã đạt đến trình độ tuyệt hảo rồi.

“Hazz, mới sớm ra mà đã nóng như vậy.” Đúng lúc này tiếng của Lannok vang lên: “Honey, anh (*) có nước thuốc tốt lắm, em có muốn xoa một chút lên người hay không?”

Lâm Gia như được đại xá, vội vàng nói: “Muốn, làm phiền anh quá.” Cô muốn nhanh chóng trốn khỏi hai thú thú ngây thơ đang tranh giành tình cảm này ngay lập tức.

Lâm Gia thò người ra sờ sờ vào móng trước của Ngân Hồ, an ủi: “Ngân Hồ, Dick cũng chưa làm chuyện gì quá quái với em. Anh nghe lời đi ra ngoài trước đi. Nếu lều cô này mà sụp thì tối nay em chỉ có thể ngủ đất thôi đấy.” Ngân Hồ hít hít mũi về phía Dick một cái lại cúi đầu liếm vào mặt Lâm Gia rồi mới chịu đi ra ngoài lều cô.

Dick ôm Lâm Gia lên phía trên lều, để Lannok vương tay vào: “Trước hết tôi phải kiểm tra thương thế của Lâm Gia một chút đã.” Dick do dự một chút rồi gạt đầu, không tình nguyện nhìn Lannok ôm Lâm Gia đi.

“Thiếu tá Lannok, trước khi kiểm tra có thể cho tôi rửa mặt một chút không?” Lâm Gia khẩn cầu. Cũng đã ba ngày rồi trừ ngày hôm qua... lúc tỉnh dậy có dùng khăn lông ẩm lau qua mặt và tay chân một chút, đã mấy hôm rồi cô cũng không được tắm rửa thoải mái. Tối hôm qua lại đổ một thân mồ hôi, bây giờ cảm thấy cả người dính dính thật khó chịu, vậy mà Dick còn hôn xuống, bây giờ nghĩ lại Lâm Gia thấy thật là làm khó cho Dick.

“Không thành vấn đề.” Lannok ôm Lâm Gia đến một khối đá đã được che kín, nơi đó đã để sẵn hai thùng nước ấm.

Lannok lấy từ trong balo ra một cái khăn lông sạch sẽ và một chút sữa tắm, “Honey, vết thương của em còn chưa lành hẳn có hơi bất tiện, hay là để anh đến giúp em nha.”

Lâm Gia liếc thấy khuôn mặt cười xấu xa của Dick, quả quyết lắc đầu: “Không cần, tự em có thể tắm được....”

Lannok cười ha hả bắt lấy cánh tay của Lâm Gia, dùng một giọng nói chân thật đáng tin: “Honey, sao lại không được chẳng lẽ em đã quên quy tắc chung của chúng ta rồi hay sao? Hơn nữa chiếu cố một nữ bệnh nhân xinh đẹp như vậy là chức trách của bác sĩ.”

Lâm Gia nhúu chặt mày, quả nhiên Lannok đã đạt đến cấp độ cao, ít nhất trước mặt cô Cain còn giả bộ đứng đắn một chút, nhưng Lannok thì ngay cả mặt mũi cũng không thèm để ý, lúc nào cũng có thể bày ra bộ mặt háo sắc mà không cần phải dấu giếm.

Lannok hoàn toàn không để ý đến sự xem thường của Lâm Gia, tự mình bỏ khăn lông vào thùng sắt, chà sát rồi vắt khô, nghiêng đầu hí mắt nhìn Lâm Gia: “honey, em tự mình cởi quần áo hay là để anh cởi dùm đây?”

Giọng nói lạnh lạnh của Dick bỗng từ đâu truyền tới: “Cậu giúp Gia cởi, tôi sẽ cởi giúp cậu.”

Chiếc khăn lông trong tay Lannok rơi xuống, rơi vào trong thùng làm nước bắn tung tóe lên mặt anh. Hai tay Lannok ôm trước ngực, về mặt khoa trương, nhìn chăm chăm vào Dick: “Cậu muốn cướp sắc tôi? Tôi đối với đàn ông, à không đối với tất cả giống đực đều không có hứng thú!”

“Tôi cũng vậy.” Dick đi tới, túm lấy cổ áo Lannok, kéo anh đi: “Cho nên tôi sẽ không để cậu cởi quần áo giúp Gia.”

Lannok ngẩng đầu nhìn sắc trời, cười đến xảo trá: “Dick, tôi không thể thân mật với Honey thì cậu cũng không có cơ hội đó đâu.”

Dick ngẩn ra, đang muốn hỏi cho rõ thì bỗng thấy thân thể cứng đờ, về mặt trở nên cổ quái. Anh hét lên một tiếng, thân thể kịch liệt rung động, trong chớp mắt cả người đã biến thành một con sư tử trắng như tuyết.

Lannok đứng lên, phúi bụi trên mũi, ảo não không thèm nhìn Dick, sờ sờ cằm khoe khoang nói: “Tôi đúng là một thiên tài! Loại thuốc đặc chế này quả nhiên có thể rút ngắn được chu kì bài xích biến dị của nửa thú. Phải nhanh chóng nghiên cứu chế tạo thêm mới được, không đủ dùng không đủ dùng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Lâm Gia thấy Lannok bị Dick kéo đi thì nhanh chóng cởi quần áo xuống, vừa mới lấy khăn lông lên chuẩn bị lau thân thể thì lại nghe thấy tiếng hô của Dick khiến cô giật cả mình.

Lâm Gia vội vàng dùng khăn lông che trước ngực, len lút thò đầu ra khỏi tầng đá nhìn quanh, lại vừa lúc nhìn thấy Dick đang biến thành thú hình. Theo như lời Lannok nói thì chuyện này coi như Dick đã bình an vượt qua giai đoạn dị biến lần đầu, Lâm Gia đành lùi về chỗ cũ, đang định lùi về thì vừa vặn giao với tầm mắt của Lannok.

Lannok nháy mắt một cái, nhếch miệng cười một tiếng, ánh mắt màu lam lỏng lách sáng lên, khiến cô cả kinh vội vàng trở về, nhanh nhanh chóng chóng lau người cho xong.

Còn dư lại một thùng nước ấm, Lâm Gia khổ não nắm nắm tóc, bởi vì vai bị thương mà cô không có cách nào gội đầu, nhưng bây giờ mà không gội thì đúng là rất khó chịu. Lâm Gia đang phân vân không biết có nên gội đầu hay không, thì bỗng phát hiện Lôi đang nhẹ nhàng đi đến. Cho đến khi Lannok không cẩn thận giẫm lên một cành cây khô tạo ra tiếng vang, cô mới giật mình quay đầu lại, phát hiện ra Lannok thì giật mình kêu khẽ lên một tiếng.

Cô cuống quýt quay đầu lại tìm quần áo, lại phát hiện ra quần áo của mình đã bị Lannok ném trên tầng đá. Cô chỉ có thể quay lại núp mình trong thùng nước phía sau, xấu hổ nói: “Thượng Tả Lannok, mời anh đi ra.”

Lannok không trả lời, ngo ngắc đứng đó nhìn Lâm Gia, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh vừa rồi. Khi Lâm Gia ngồi chồm hổm trên đất đưa lưng về phía anh, mái tóc đen óng buông xõa sau gáy, một vài lọn tóc dịu dàng quấn quanh bờ vai. Những đường cong uyển chuyển, trơn bóng như ngọc, da thịt màu mật ong như lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Khung xương tinh xảo động lòng người, vòng eo mảnh khảnh, hai cái mông mướt mà ngạo nghễ ưỡn lên xinh đẹp trơn bóng như khối đậu hũ, khiến người ta hận không thể vuốt ve nó trong lòng bàn tay.

Từ khi chào đời đến nay Lannok chưa bao giờ trải qua cảm giác kích động như vậy, đầu ông lên một cái, cả người nhiệt huyết dâng trào, ánh mắt giăng co trên người Lâm Gia không cách nào dời đi. Hình ảnh Lâm Gia khắc vào mắt anh, như một con lốc mạnh xâm chiếm vào từng góc ngách trái tim anh.

Lâm Gia thấy Lannok há miệng, ánh mắt si mê nhìn cô chằm chằm, hoàn toàn không có ý dời đi khiến cô cảm thấy vừa xấu hổ vừa khó chịu, tức giận đỏ thừng nước tắm lên người Lannok: “Anh để quần áo của em ra xa như vậy làm gì?”

Nước bắn tung tóe vào mắt rồi cuộc cũng khiến linh hồn nhỏ bé của Lannok trở lại. Lannok cứng nhắc vuốt vuốt mắt, cúi đầu lau nước lên tay áo, ngừng đầu lên lại khôi phục dáng vẻ lẳng nhăng thường ngày.

Anh gơ chiếc túi ny lon trong tay nói: “Đừng tức giận, honey. Anh mang quần áo sạch sẽ đến cho em đây.” Vừa nói vừa nhấc chân đi đến bên cạnh cô.

“Ai, ai, anh đừng đến đây.” Lâm Gia hoảng hốt, không ngừng phát tay; “Anh mau lui lại đi, ném quần áo đến đây cho em là được rồi.”

Lannok thấy Lâm Gia xấu hổ như vậy, càng thấy thú vị lập lại nỗi lên ý định trêu chọc. Anh cố ý bước một bước thật dài, cười xấu xa: “Honey, chúng ta đứng xa như vậy nhờ may ném trúng thùng nước thì thảm, cho nên tốt nhất anh vẫn nên đứng lại gần hơn.”

Lâm Gia bị dọa cho sợ, không ngừng hát nước về phía anh, còn thân thể thì núp sau thùng nước, hận không thể co mình lại thành một hòn đá: “Đứng lại! Anh mau đứng lại!”

Lannok vội vàng lui lại phía sau, anh đã thành công trêu chọc Lâm Gia, vui vẻ ôm bụng cười to, vừa cười vừa ném quần áo đến cho Lâm Gia; “Được rồi, được rồi không đùa với em nữa, em mặc quần áo từ tể vào đi anh sẽ giúp em gội đầu, được không?”

Lâm Gia giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, lườm Lannok một cái nhặt quần áo dưới đất lên trợn mắt nói: “Anh xoay đi chỗ khác.” Lannok gơ hai tay lên bắt đầu dìu xoay người: “Được, được...” Lâm Gia mở túi ny lon ra, bên trong là một bộ quần áo mới tinh là quần phục của đàn ông.

Lannok bỗng nhiên nói: “Đây là bộ quần phục nhỏ nhất của Jill, còn mới, cậu ta còn chưa kịp dùng đã dị hy sinh rồi, ... em chịu khó mặc mấy hôm, chờ đến được cứ điểm trên mặt đất, anh sẽ quần áo thích hợp cho em.”

Lâm Gia ngẩn ra, trong lòng lại thấy buồn phiền, yên lặng cầm quần áo đó lên, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn...” Cảm ơn anh, Lannok, cũng cảm ơn Jill. Hon nữa, ... thật xin lỗi.

“Được rồi, anh có thể xoay người.” Lannok được Lâm Gia cho phép mới xoay người. Anh quan sát Lâm Gia một phen, sờ sờ cằm gật đầu: “Mặc dù hơi rộng, nhưng mặc cũng không tệ lắm.”

Lâm Gia xấu hổ cười, không được tự nhiên kéo kéo bộ quần áo rộng thùng thình: “Được, được chứ?”

“Đương nhiên rồi, mặc quần áo này trên người, bao nhiêu ưu điểm đều bị che lại hết, nhìn qua không khác nào quân nhân, căn bản là không cần lo lắng đưa đến ong bướm.”

Lâm Gia chợt nhớ đến khi mình xuyên qua đây đã gặp đủ loại X quấy rầy, không khỏi thở dài: “Chỉ mong như anh nói.”

Lannok móc ở túi ra một gói dầu gội đầu nhỏ nhỏ, xé ra đổ trên lòng bàn tay trái: “Anh giúp em gội đầu.” Lâm Gia gạt đầu một cái, cời mái tóc dài ra, cúi người rũ mái tóc ra trước mặt, lộ ra cần cổ. Lannok dùng gáo múc từng gáo nước dội từ từ lên người Lâm Gia. Tóc dài như mây, sau khi thấm nước càng thêm đen bóng mềm mại, sáng bóng như gấm. Lannok trà xát hai lòng bàn tay tạo bọt xà phòng rồi xoa đều lên mái tóc ướt của Lâm Gia, ngón tay len lỏi vào từng sợi tóc, lòng bàn tay vừa phải xoa bóp nhẹ nhàng trên đầu cổ.

Lâm Gia nhắm mắt lại để cho từng ngón tay Lannok xoa xoa trên đầu cô, một trận tê dại lan tràn toàn thân, làm cô thoải mái suýt chút nữa thì hừ ra thành tiếng. Cô không thể không thừa nhận kỹ thuật xoa bóp của Lannok rất tuyệt còn hơn cả những người gội đầu chuyên nghiệp.

Cô đang định mở miệng nói cảm ơn chợt nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Lannok, rồi mập mờ nói: “Như thế nào có thoải mái không? Honey, kỹ thuật làm tình của tôi tuyệt đối còn lợi hại hơn, em nhất định phải thử nha.” Vừa nói ngón tay vừa di chuyển đến vùng thái dương, cố ý dừng lại bên vành tai nhẹ nhàng vuốt tóc, đầu ngón trở như vô tình mà cố ý nhẹ nhàng vuốt ve vành tai nhạy cảm.

Lâm Gia giật thót một cái, cánh tay và cần cổ trong nháy mắt nổi lên một tầng da gà, lời cảm ơn đến bên khóe miệng lại nuốt vào trong bụng. Cô làm sao có thể quên được Lannok là một tên đẹp trai nhưng bản chất vô lại chứ.

Lannok gội sạch sẽ xà phòng trên đầu Lâm Gia, tìm khăn lông lau khô tóc cho cô, sau đó đứng bên cạnh tiếp tục nói khoác năng lực X của mình xuất sắc như thế nào.

Lâm Gia nhắm mắt lại dùng sức chà xát tóc, cố gắng coi những lời Lannok nói như tiếng muỗi bên tai, nhưng đến khi cô nghe thấy Lôi nói nếu như có cuộc thi Kỹ năng X nhất định anh sẽ giành phần thắng thì không thể nào nhịn được nữa. Lâm Gia quyết định phải đánh gãy cái ý tưởng đó của anh, vì vậy mở miệng cắt đứt câu nói của anh: “Thượng tá Lannok, em không muốn chọn một người có kinh nghiệm X phong phú làm bạn, anh đừng tốn nước miếng nữa.”

Động tác của Lannok chợt cứng đờ, tựa như bị Lâm Gia đã kích, buồn bực nói: “Thật không...” Lâm Gia chắc chắn gạt đầu một cái, khẳng định nói: “Tất nhiên.”

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy Lannok phản kích kêu to: “Thật khéo thật khéo,! Anh là xử nam, vô cùng hợp với điều kiện của Honey! Anh còn đang lo lắng Honey chê anh chỉ có lý thuyết mà không có kinh nghiệm thực tế, hắc hắc hắc.....” Lâm Gia run lên, khăn lông đang cầm trên tay cũng rơi xuống.

Lannok ôm chặt cánh tay cô, khuôn mặt trịnh trọng: “Honey đừng lo lắng, anh mặc dù thật sự chưa có làm nhưng kiến thức lý luận đã học vô cùng nhuần nhuyễn, chắc chắn sẽ rất nhanh tiến bộ, đảm bảo sẽ làm em thấy thoải mái...”

“Dừng lại!” Lâm Gia vội vàng bịt miệng Lôi lại, chỉ sợ nếu anh còn nói tiếp, chỉ sợ còn phân tích rõ cả các động tác khi X ra mắt. Người này thật đúng là vô si không còn chỗ để nói.

“Bọn Ngân Hồ đâu?” Lâm Gia kéo bàn tay đang nắm tay cô xuống, không tự nhiên mà nói sang chuyện khác.

Lannok cố ý lộ ra khuôn mặt thất vọng, buông tai ai oán: “Vì để em an tâm lắm, anh đã bắt bọn họ đi xa rồi. Ài, anh cũng nên nhận rõ thực tế, honey quan tâm đến nhóm nửa thú hơn tôi. Thật ra anh cũng rất tốt mà, ưu điểm rất nhiều, so với Dick và Ngân Hồ cũng không hề kém”

Lâm Gia nhặt khăn lông lên, ném vào ngực Lannok: “không phải em nói anh không tốt. Ừ cảm ơn anh đã giúp e gội đầu.” Lannok nhếch miệng: “Honey, trong mắt em có phải anh chỉ tốt được mỗi việc giúp em gội đầu không?” Lâm Gia giờ khóc giờ cười, nhức đầu vô chán: “Em không nói như vậy.”

“Được rồi, không đùa nữa.” Lannok nhin cười, khom lưng ôm lấy Lâm Gia: “Em vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đi ăn điểm tâm một chút rồi uống thuốc.”

Nhóm nửa thú vẫn đang chờ bên ngoài cửa thấy Lannok ôm Lâm Gia đi ra lập tức vây quanh đến. Lannok không thể làm gì khác hơn là đặt Lâm Gia xuống, sau đó lại nhanh chóng đẩy nhóm nửa thú ra ngoài.

Lâm Gia đưa tay vuốt vuốt đám lông xù trên đầu nhóm nửa thú, đến Dick thì tay lại run lên dừng lại giữa đường. Cô nhìn vào cặp mắt màu lam nhạt của Dick, trong đầu lại hiện lên cảnh triền miên cùng anh trong lều sáng nay, mặt lại nóng lên. Ánh mắt Dick dịch chuyển, há mồm ngậm lấy đầu ngón tay cô, đầu lưỡi khẽ liếm.

Ngân Hồ thấy thế trừng mắt, nổi cơn ghen, dùng lực đẩy Dick ra, quay mặt úy khuất nhìn Lâm Gia, nổi “dấm chua.” Lâm Gia cười cười đưa tay vỗ vào ót Ngân Hồ. Ngân Hồ chợt đứng dậy đi vòng quanh hai vòng, khò khè dán sát vào người cô, dụi dụi đám lông xù trên đầu vào ngực cô. Đưa lỗ mũi vào ngực cô ngửi ngửi một cái, ánh mắt sáng lên. Anh ngẩng đầu liếm liếm trên mặt Lâm Gia rồi xoay người chạy vào trong rừng, thân anh nhanh chóng đã mất hút.

Lannok thấy kỳ quái sờ sờ gáy, hỏi Lâm Gia: “Ngân Hồ làm sao vậy?” Lâm Gia sờ sờ cái bụng rỗng đang réo lên, lúng túng cười: “Có lẽ Ngân Hồ vì tôi đi săn...” Anh đúng là một con hồ biết quan tâm.

Lannok ồ lên một tiếng, giao hoạt cười nói: “Honey, em vừa mới khỏe lên, vết thương còn chưa khỏi hẳn, chỉ có thể ăn nhẹ một chút, thịt nướng không thể ăn nhiều. Con hồ kia....cũng không phải chỉ hái rau dại đi.” Dick nheo mắt lại nhìn Lôi, đúng là một giống đực gian trá.

Lannok nhanh chóng lấy balo của anh đến, từ bên trong móc ra một bọc gì đó màu xanh lá cùng một ổ bánh mì đen, hả hê khoe khoang: “Buổi sáng anh đi một vòng quanh rừng lại phát hiện ra không ít rau dại, thuận tay hái một chút rửa sạch sẽ mang về. Honey, anh làm sandwich dau dại cho em nè. Tay nghề nấu nướng của anh rất được, bảo đảm hương sắc đủ cả.”

“Em giúp anh, nấu ăn cũng là sở trường của em.” Lâm Gia vừa nghe đã thấy hứng thú, những ngày qua cô chỉ được ăn mỗi thịt nướng, miệng đã nhiệt cả lên rồi, vô cùng khát vọng được ăn chút rau dưa.

Lannok cũng tự nhiên hết sức vui vẻ: “Được, có thể được ăn thức ăn tự tay Honey làm đúng là may mắn.”

Sư tử trắng- Dick cực kỳ đồng tình liếc nhìn phương hướng Ngân Hồ vừa đòi đi, tìm một chỗ sạch sẽ lười biếng nằm xuống, duỗi thẳng tứ chi ngáp một cái thật to. Quả nhiên đối mặt với giống đực xảo trá như Lannok vẫn là nên lấy tĩnh đối chế động.

Tân Hiểu vội vàng chạy đến phòng làm việc của Clermont, trong lòng như lửa đốt, không kịp để vệ binh thông báo, đã đẩy cửa vọt đến trước mặt Clermont: “Em nghe nói quân đoàn đặc chủng gặp phải giặc cướp tập kích, thiếu chút nữa bị tiêu diệt! Đã lâu như vậy mới báo cho em biết, vì sao anh lại gạt em!”

Clermont đang cầm một bản báo cáo, về mặt phức tạp nhìn Tân Hiểu, mày nhíu chặt, ánh mắt lập lờ bất định.

Tân hiểu thấy anh không nói lời nào, còn tưởng rằng Kiều An đã xảy ra chuyện, sắc mặt trắng bệch, nhào tới trước túm lấy áo anh, giọng nói run rẩy: “Nói chuyện với em đi! Có phải Kiều An đã...”

“Kiều An không có việc gì.” Clermont không như thường ngày ôm lấy Tân hiểu vào ngực mà đẩy cánh tay của cô ra, rồi đi: “Hắn ta không sao cả, đã được quân đội khu C8 cứu, chỉ bị một vết thương nhỏ thôi.”

Một giọt nước ở khóe mắt Tân Hiểu lăn xuống, cô vừa khóc vừa cười nói: “Thật tốt quá, Kiều An không bị làm sao, thật tốt quá...” Chuyện cô lo lắng nhất không có xảy ra, thần kinh căng thẳng cũng được buông lỏng. Cô như là đi dựa vào ngực Clermont, đưa bàn tay ôm lấy thắt lưng anh, vui mặt vào ngực anh, một mối ni non: “Clermont, anh phải người đưa Kiều An về đi, đừng để anh ấy đến thủ đô. Mỗi ngày em đều buồn phiền lo lắng anh ấy gặp chuyện không may, em...”

“Hiểu Nhi” Clermont vươn tay ôm chặt cô, một tay nắm lấy cằm của cô ta nâng lên, đến khi Tân Hiểu đối mặt với ánh mắt của anh, con mắt sắc từ từ trở nên thâm trầm như màn đêm đen tối. Một lúc sau, anh mới sâu kín nói: “Một khắc khi em đẩy Kiều An ra ngoài kia, em nên hiểu rõ, hắn ta đã không thể về được nữa.”

Con người Tân hiểu chợt co rút lại, ngực chợt đau nhói. Cô cắn môi, tự trấn an nói: “Em không hiểu ý anh. A, anh làm em đau đấy....” Cô gầy gù muốn thoát khỏi bàn tay đang khống chế mình của Clermont, nhưng hai cánh tay lại bị anh nắm thật chặt không thể động đậy được. Tân Hiểu kinh ngạc phát hiện ra ánh mắt dịu dàng của clermont đã biến mất, người đàn ông trước mắt này đôi mắt thâm trầm mà lạnh lẽo, xa lạ khiến cô sợ hãi.

Ngón tay đang nắm cằm cô đột nhiên tăng lực, đau đến chảy nước mắt: “Clermont, Anh điên rồi? Mau buông em ra!” Tân Hiểu giùng giàng hét lên: “Anh dám đối xử với em như vậy sao? Không phải là vì em suy nghĩ cho anh, thậm chí không tiếc hy sinh Kiều An,...” Cô nhớ đến Kiều An, trong lòng lại càng thêm đau đớn.

Clermont chợt lạnh lùng cười một tiếng, giọng nói căm hận cắt đứt lời cô: “Nếu như Kiều An thành công, anh còn có thể dễ dàng tha thứ cho em và cậu ta ở cùng một chỗ. Nhưng đáng tiếc cái tên ngu xuẩn kia lại thất bại. Hắn ta chẳng những phụ sự mong đợi của em, còn khiến thủ đô phát hiện ra hắn đang tạo phản, ngay cả anh cũng bị hắn làm cho liên lụy, sau này hắn ta nhất định sẽ bị bộ chỉ huy hoải nghi. Hắn đã phá hư kế hoạch của anh, em nói xem, anh còn có thể để cho hắn sống sao?”

Tân Hiểu chợt tròn to hai mắt, kinh hãi nhìn Clermont, không thể tin được nói: “KHông không thể nào....Anh, làm sao anh lại biết được kế hoạch của em?”

Clermont khẽ mỉm cười, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt dịu dàng thường ngày, anh buông bàn tay đang nắm trên cằm Tân Hiểu ra, kéo cô vào trong ngực, hôn lên đôi môi đang run rẩy của cô, rồi lại gần bên tai cô khẽ cười nói: “Dĩ nhiên anh phải biết rõ chứ, cho nên anh mới đồng ý cho Kiều An tham gia quân đoàn đặc chủng. Em có thể thể vì anh mà bảo hắn ta buông tha nhiều năm chiến công vinh dự như vậy, tất nhiên anh cũng vui lòng mà thành toàn. Quả nhiên em vẫn thích anh nhất, có phải không? Vì anh, em cư nhiên lại hy sinh Kiều An. Nhưng mà, Kiều An cũng thật đáng thương. Dù sao hắn vẫn còn tốt hơn so với những người bạn kia của hắn, ít nhất còn được em thương nhớ nhiều năm như vậy. Đúng rồi còn có hắn và con của em, chắc đó là một bé trai nhí, Kiều An đến khi chết đến địa ngục mà biết được chân tướng chắc cũng cảm thấy vui mừng, dù sao cũng khó có ai có thể được chết trong tay chính con trai của mình.”

Thân thể Tân Hiểu cứng đờ, ánh mắt thẳng tắp nhìn Clermont, giọng nói run rẩy: “Anh, Không phải anh nói đưa trẻ kia năm mười tuổi đã bị bệnh chết rồi hay sao?”

Clermont vuốt ve khuôn mặt tái nhợt lạnh như băng của cô, cúi đầu khẽ cắn vào vành tai mềm mại của cô: “Anh đã bồi dưỡng con em và Kiều An thành một người lính xuất sắc, em có vui hay không? Chẳng qua nó sẽ nhanh chóng giết chết người cha phản đồ của nó, đúng là thật khiến người ta bần khoản.”

Tân Hiểu chỉ cảm thấy lòng mình như bị một tia sét đánh xuống. Vòng ôm của Clermont trước giờ vẫn ấm áp như cũ nhưng cô lại thấy lạnh lẽo thấu xương, như bị vây quanh một tầng băng tuyết rét lạnh. Bàn tay nắm thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay, đau đớn từ trong ngực lan ra, ánh mắt lại càng đau nhức lợi hại, khô khóc không còn một giọt lệ.

Lannok mang một thùng nước dội đến vào đồng lửa còn đang cháy dở, say sưa ăn miếng thịt nướng trước mặt, cười nói với Lâm Gia: “Honey, em ăn tốt như vậy chứng tỏ đã khôi phục không tệ. Em nên báo đáp tôi mới phải”

Trải qua mấy ngày được Lannok trị liệu, buổi tối này thứ hai Lâm Gia đã không còn sốt, hai ngày sau đã khôi phục lại khỏe mạnh. Khôi phục lại sức sống, giờ giờ chuỗi thịt nướng đang xâu trên cành cây nhỏ, nói giỡn: “Không phải công lao của anh? Là bởi vì tôi nhiều ngày không ăn thịt, không thể chịu được nữa. Có thịt nướng trước mặt nên phải cố gắng ăn nhiều thôi.”

Lannok thờ dài: “Đúng là con gái, qua cầu rút ván.” Còn chưa dứt lời một cành cây đã rơi xuống đầu anh.

“Lannok đừng nói hươu nói vượn nữa.” Lâm Gia không hề yếu thế, nhưng tuy miệng lưỡi không buông tha người nhưng trong mắt lại tràn đầy vui vẻ. Cũng không biết từ khi nào khi cô và Lannok ở cùng nhau đã không còn xấu hổ nữa, bình thường anh sẽ trêu chọc cô vài câu, không phải ngoài khét trong sống, thì chính là cô dở khóc dở cười hận không thể đập cho anh một trận. Nhưng cô cũng không ghét, dần dần còn có chút hưởng thụ không khí ôn ào thoải mái này.

Những ngày qua bởi vì cô bị thương nên chỉ có thể ở lại đây. Ngân Hồ một tác cũng quán lấy cô không dỗi. Sau khi Dick khôi phục lại hình thù thì lộ vẻ uy nghiêm, mỗi ngày đều mang theo một nửa thú khác đi xung quanh tuần tra, công việc bảo vệ luôn được làm thận trọng.

Nói đến nửa thú Lâm Gia mới nhớ, quay đầu nhìn về thân hình cao lớn đang núp sau cây cỏ thụ.

“Kim Điều vẫn luôn đi theo chúng ta, Ngân Hồ đuổi thế nào cũng không chịu đi.” Lannok ở một bên thờ dài: “Anh thấy nó rất đáng thương, ngày hôm qua đã trị thương cho nó. Quả nhiên nó khôi phục rất nhanh người, cánh bị gãy mà giờ đã không còn khác trước là mấy.”

Lâm Gia a một tiếng, tâm tình trở nên phức tạp. Mặc dù cô không hận con Kim Điều, nhưng cũng không có tình cảm gì với nó. Ngày hôm qua nghe Lannok nói, Kim Điều là con thú dị biến thất bại của bọn cướp Roddy Elias, trời sinh tính tình hung tàn rất khó khống chế. Lâm Gia vô cùng lo lắng không biết được con Kim điều khi nào sẽ nổi điên mất đi khống chế. Đến lúc đó không biết nó có làm người khác bị thương hay không, nhưng giết nó thì lại thấy không đành lòng, đuổi nó lại không chịu đi, thật là khó khăn.

“Đúng rồi, tên Dạ Lam đó đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, không biết hẳn có sao không?” Lâm Gia miễn cưỡng từ bóng dáng tịch tịch kia dời đi: “Còn cả Dạ Hoàng nữa, anh định xử lý bọn họ thế nào?”

Cô nhớ hai ngày trước có nhìn thấy tình cảnh của Dạ Hoàng, không nghĩ đến một thủ lĩnh nhóm cướp lại đẹp trai như vậy, thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Lannok vuốt vuốt lỗ mũi, cười nói: “Cho bọn họ đi cùng chứ sao. Đặc biệt là tên Dạ Lam đó, thân thể hẳn ta bị thi biến vô cùng kỳ lạ, tôi nghĩ nên nghiên cứu hẳn ta kỹ một chút.” Anh vác súng lên vai: “Anh dẫn người đi tuần tra một chút, em đi nghỉ đi.”

Lâm Gia kéo túi hành lý của Lôi đặt vào sau lưng, tựa vào đó ngủ. Vừa nhắm mắt không được bao lâu lại bị tiếng động vật khò khè đánh thức, một trận nhiệt nóng phun lên trên mặt, rồi một cái gì đó êm ái liếm liếm, khuôn mặt rất nhanh đã bị liếm ướt nhẹp.

Lâm Gia không khỏi nhủ mầy, bởi vì đang rất buồn ngủ cho nên dứt khoát nhắm mắt tiếp tục giả vờ ngủ, đợi Ngân Hồ thấy cô không tỉnh lại sẽ tránh ra không làm âm ỉ đến cơn nữa. Nào ngờ, Ngân Hồ lại lấy chòm râu cọ cọ vào má cô, vừa gai ngứa nhột nhột khiến cô giả bộ cũng không được nữa, chỉ đành mở mắt ra.

Người đang ngủ lại bị đánh thức tất nhiên tâm tình sẽ không vui. Lâm Gia chính là người như vậy. Cô nghiêm mặt đưa tay túm lấy chòm râu của Ngân Hồ ra sức nhéo: “Tại sao anh lại đánh thức em hả? Con hổ hừ!”

Ngân Hồ híp mắt mặc kệ cho cô nhéo râu hả giận, còn rất biết phối hợp phát ra mấy tiếng ư ừ. Chờ đến khi Lâm Gia buông tay, anh lại cúi đầu liếm liếm mặt cô, xoay người nằm trên đất, nhếch cái đuôi lên đập đập vào sống lưng, ý bảo cô lên đi. Dick cũng đi đến hướng cô ừng ực kêu nhỏ.

“Sao thế, các anh muốn dẫn em đi đâu?” Lâm Gia kỳ quái hỏi, Ngân Hồ chớp chớp đôi mắt màu lam, nghiêng đầu ngoao.. ngoao.. ngoaoooo.. kêu nhỏ. Thấy Lâm Gia không hiểu ý tứ của anh thì phập phồng hai hàm răng, cái đuôi vẫy vẫy quét tới quét lui trên người cô, ánh mắt màu lam càng thêm tha thiết.

Scott từ trong rừng chạy đến, ôm Lâm Gia lên người Ngân Hồ: “Dick phát hiện có xe tăng bọc thép đang hướng đến chỗ chúng ta. Lannok đoán có thể là quân đội Liên Bang nên đã dẫn người đi kiểm tra. Lâu như vậy mà vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, không biết có nguy hiểm không chúng ta cũng đi xem một chút.”

Ngân Hồ công Lâm Gia chạy vào giữa rừng, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn cô, khiến cô thấy ngượng ngùng. Lâm Gia mới nhớ vừa rồi có nhéo chòm râu anh nên chuyển qua lấy lòng, cất lực hôn một cái trên gáy anh, ôm lấy cổ dính vào lỗ tai anh nhỏ giọng xin lỗi: “Thật xin lỗi Ngân Hồ, vừa rồi em đã tức giận với anh.” Ngân Hồ cọ xát vào mặt cô, quay đầu dương dương đắc ý hướng về phía Dick.

Dick làm như không thấy gì, trong mắt bình tĩnh không hề dao động, cũng không hề tức giận. Ngân Hồ không nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Dick, nên mất hứng bước nhanh hơn hướng về phía rừng rậm.

Mấy trăm chiếc xe thiết giáp và xe tăng được nguy trang cẩn thận đang dừng cách đó không xa, những quân nhân đoàn độc lập bày đã sẵn sàng đứng đó tiếp đón, Lannok và mấy tên quan quân mặc đồng phục đen láy đang đứng nói chuyện với nhau.

Lâm Gia đứng ở phía xa nhìn họ, cảm thấy một người áo đen nhìn rất quen mắt, thế nhưng người đó lại kéo mũ thật thấp, còn đưa lưng về phía cô nên không nhìn thấy rõ được tướng mạo của hắn. Nếu Lannok đã chủ động tiếp xúc với bọn họ thì chắc những người đó không phải là người của khu C8.

Lâm Gia đang muốn gọi Ngân Hồ mang cô đứng gần hơn để nhìn cho rõ xem người quan quân đó là ai thì người đó lại vừa vặn nhìn về phía cô. Ánh mắt của hai người cùng lúc giao nhau, Lâm Gia kinh ngạc tròn to mắt, người đó là Corey.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Corey nhìn thấy cô trong nháy mắt cũng là giật mình sững sốt, chợt liên lộ ra nụ cười mừng như điên, hướng về phía cô dùng sức phất phất cánh tay, hoàn toàn không giống bộ dạng bình tĩnh vững vàng của anh lúc trước.

Tìm Lâm Gia bỗng nhiên khê động, đây hình như là lần đầu tiên cô nhìn thấy Corey cười thoải mái như thế. Bị nụ cười của anh cảm hóa, Lâm Gia kim lòng không đậu cũng cười cười giờ tay hướng anh vẫy vẫy. Tất cả sĩ quan cũng quay đầu nhìn về phía cô.

Lannok liếc nhìn Corey, nâng khuỷu tay lên thúc thúc cánh tay anh, nháy mắt ra hiệu nói: "Oi, mấy ngày này sợ là cậu đã tương tư thành cuồng rồi phải không?"

Corey bên tai đỏ ửng, cũng không giải thích, chỉ dặn dò những người khác vài câu sau đó đi nhanh tới chỗ Lâm Gia. Lannok đang muốn tiếp tục giễu cợt Corey một chút thì đã thấy một nữ sĩ quan vóc dáng cao gầy đáng người nóng bỏng nhảy xuống từ trên xe thiết giáp bên cạnh. Mắt anh sáng lên, thức thời ngậm lại miệng, cười gian ôm ngực chuẩn bị xem kịch vui.

Nữ sĩ quan bước nhanh đuổi theo Corey, một phen kéo cánh tay anh lại: "Corey, làm gì chạy gấp như vậy?" Cô ta không nhìn ánh mắt không vui của Corey, chỉ hướng Lâm Gia nhủ nhủ mầy, trong đôi mắt đẹp màu lam tràn ngập khiêu khích: "Cô ta hẳn là người phụ nữ mà anh phải bảo vệ bên cạnh? Giới thiệu cho em một chút đi." Vừa nói vừa liếc mắt đánh giá Lâm Gia, khóe môi gợi lên nụ cười mỉa mị.

Corey hất tay cô ta ra, nhủ mầy nói: "Nữ sĩ Ruili, chuyện liên quan đến quý cô Lâm Gia tôi đã kể qua với tướng quân, không phải lúc ấy cô cũng có ở đó sao? Tôi nghĩ tôi không cần thiết phải lặp lại."

Ruili chặc một tiếng, méo miệng nói: "Không muốn nói thì thôi. Có mới nói cũ, đàn ông không có ai là tốt cả!" Nghe một câu "Chân lý danh ngôn" quen thuộc như thế, Lâm Gia không nhịn được phụt cười lên tiếng.

Ruili trừng mắt: "Có cái gì buồn cười?" Cô ta nâng ngón tay chỉ vào Corey, đầu ngón tay gần như chọc đến chóp mũi anh: "Đừng nhìn tên này mặt ngoài thành thật trầm ổn, thực chất trong lòng đối với phụ nữ cực kì bất bẻ, bằng không sẽ không lớn như vậy vẫn là xử nam chưa khai bao! Nhớ ngày đó hắn là vì tôi và Max kết hợp trước mà liên quăng tôi..."

"Nữ sĩ Ruili!" Sắc mặt Corey xanh mét, mày kiếm đen rậm nhăn thành xuyên chữ: "Mời cô chú ý lời nói, đừng bẻ cong sự thật."

Ruili còn muốn giải thích, bỗng nhiên thoáng nhìn sư tử trắng như tuyết đứng bên cạnh Lâm Gia, mắt sáng lên, tay ôm mặt kinh hi hô: "Thật là một sư tử trắng xinh đẹp! Trời ạ, màu lông này quả thực là rất mộng ảo !!" Cô ta bỏ qua Corey chạy tới chỗ Dick. Chạy đến nửa đường, một sư tử đực gốc châu Phi đột nhiên nhảy ra ngăn ở trước mặt cô ấy, hướng cô ấy rống to một tiếng, làm màng tai Ruili ong ong rung động, cô ấy thét chói tai rồi liên tục lui về phía sau, chân vừa trượt một cái liền ngã đặt mông trên đất.

Timo khốc khốc hừ lạnh một tiếng, ngao nghễ ngẩng đầu lên, neho đôi mắt màu lưu ly lại, uy phong凛冽 bề ngễ (nhìn bằng nửa con mắt) nhìn Ruili tê liệt ngồi trên đất sợ tới mức mặt trắng bệch.

Dick nhàn nhá đang đưa cái đuôi, về chán ghét trong mắt biến mất, thâm nghĩ may mắn là Timo đúng lúc nhảy ra rống lên một tiếng dọa lui cô gái này, nếu không chắc chắn cô ấy sẽ bị cái đuôi của anh quất bay đến trên tảng đá đối diện làm giấy dán.

"Timo, anh làm vậy là không đúng rồi." Lâm Gia lo lắng những quân nhân kia sẽ bối vì vậy mà gây bất lợi cho nhóm nửa thú, chỉ đành phải nhẹ giọng phê bình Timo vài câu. Timo lắc lắc cái đuôi, ngẩng đầu ra oai một cái rồi tránh ra.

Corey cố nén cười, cũng không quản Ruili nữa, bước đi đến trước mặt Lâm Gia. Anh kiềm chế tâm trạng đang kích động của mình, tỉ mỉ nhìn ngắm Lâm Gia, cô mặc một bộ quân phục kiểu nam rộng thùng thình, cổ áo mở rộng lộ ra một đoạn băng vải trắng muốt. Đồng tử Corey mạnh mẽ co rút lại, thương tiếc và tự trách nhất thời tràn ngập trong lòng. Anh không có cách nào kiềm chế bản thân không giờ hai cánh tay ôm Lâm Gia vào trong lòng, nhẹ nhàng ghi chặt.

Lâm Gia có chút giật mình, vốn định đẩy Corey ra nhưng chợt nghe anh dấn ở bên tai lầm bầm nói: "Thật xin lỗi, không thể bảo vệ em thật tốt." Lâm Gia nhớ tới ánh mắt ấy nảy đến cực điểm vừa rồi của Dick giống y như anh bây giờ, lòng nhất thời mềm nhũn, đành phải để mặc anh ôm lấy mình.

Trong lòng Ngân Hồ và Dick đồng thời kéo còi báo động, mắt xanh nguy hiểm nheo lại. Lại thêm một giống đực muốn tranh đoạt Lâm Gia, mà lại còn là một tên cực kì có thực lực!

Dường như phát hiện được ánh mắt không tốt của hai thú, Corey ôm không bao lâu liền buông lỏng tay ra.

"Thượng tá Corey, Tatu đâu? Anh ấy bây giờ đang ở đâu?" Lâm Gia không yên hỏi, từ lúc cô bị bắt đi, trong lòng lo lắng nhất chính là an nguy của Tatu. Cho dù lần đó anh thành công thoát khỏi đuôi giết của bọn cướp nhưng lại không biết anh có thể bình yên vượt qua nguy hiểm của kỳ bãi xích dị biến hay không.

"Cậu ta còn ở khu C8, bắt quá, chúng ta lập tức phải đi tiếp cậu ấy." Corey vội hỏi: "Lúc tôi rời khỏi khu C8 tình trạng của cậu ấy coi như ổn định, không có nguy hiểm đến tính mạng. Tin tưởng, cậu ấy sẽ không có chuyện gì đâu."

Trong lúc hai người đang nói, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Ruili từ trên mặt đất đứng lên vọt tới trước mặt sư tử Timo, mở ra hai tay nhảy dựng lên ôm lấy cổ Timo, cười lớn nói: "Rất tàn bạo !! Ra thích! !" Timo hoảng sợ, anh gặm nhẹ đong đưa đầu cảnh cáo Ruili buông tay ra. Ai ngờ Ruili gặt gao tóm lấy bờm sư tử của anh không buông, còn dùng lực hôn một cái lên mặt anh: "Ta tuyên bố, sau này ngươi sẽ là thú cưng chuyên thuộc của Ruili ta!"

Trán Timo nổi lên gân xanh, anh dùng cái đuôi quấn lấy thắt lưng Ruili kéo một cái, ném ra ngoài. Timo niệm tình cô ấy là giống cái con người mảnh mai cho nên không dùng lực, Ruili bị ném xuống đất cũng không bị thương gì, chỉ là ăn một miếng đất bùn nhão và cát. Các quân quan đi theo sau chạy tới vội vàng đỡ cô ấy lên.

Ruili kéo tóc vàng xoắn gọn sóng của mình khoắc lên đầu vai, trên mặt cô ấy không có nửa điểm tức giận, ánh mắt nhìn về phía Timo ngược lại càng thêm hưng phấn, thì thào nói: "Nửa thú thật sự là rất anh tuấn, không biết lúc biến thành hình người sẽ là bộ dáng gì nữa..." Timo khinh bỉ xoay người đưa móng đối diện với cô ấy.

Lâm Gia vừa nghe, cũng nhìn xem chăm chăm Timo, đúng vậy, cô cũng chưa thấy qua bộ dạng hình người của Timo, thật muốn nhìn một chút hình người của anh là như thế nào.

Lannok đi đến đây, vỗ vỗ bả vai Corey: "Không ngờ cậu lại lợi hại như vậy, có thể từ trong khu C8 miệng hồ hang sói kia thoát khỏi, đợi lát nữa cậu nhất định phải kể lại tường tận mọi chuyện cho mình đó." Anh quay đầu nhìn về phía Lâm Gia, chớp chớp đôi mắt: "Honey, Corey rất không tệ nha, đừng bỏ qua cậu ta."

Lâm Gia lười quan tâm anh, làm bộ như không nghe thấy, cô nghĩ nghĩ, cân nhắc rồi nhỏ giọng hỏi Corey: "Có phải khu C8 muốn giam giữ Tatu để làm nghiên cứu hay không?"

Corey gật gù đầu, lại thấy mặt Lâm Gia lộ vẻ ưu sầu, vội nói: "Đừng lo lắng, chúng ta chính là muốn đến khu C8 cứu bọn Tatu ra ngoài. Tôi có được chỉ thị của thượng tướng Rick và trợ giúp của khu E2, khu C8 không dám giữ lại bọn họ đâu."

Đêm khuya, trong phòng theo dõi và điều khiển, một tên quân nhân vừa ngáp vừa từ trong WC đi ra, hoàn toàn không phát hiện chỗ tối ở phía sau đang giấu một bóng người. Một tiếng vang trầm đục, tên quân nhân mềm nhũn ngã xuống.

Ngon đèn mờ mịt chiếu vào trên hành lang, kéo thành một vệt bóng dài dài phía sau An Đức. Hắn dừng lại trước một cánh cửa, nắm chặt cây súng trong tay. "Nếu có chút suy nghĩ gian dối, giết không cần hỏi!" Lời nói của Clermont vọng ở bên tai, làm cho hắn trắng đêm bị dày vò khó ngủ. Lúc đầu hắn còn ôm tâm lý tin rằng mọi người là hiểu lầm Kiều An, nhưng hôm qua sau khi nghe lên được Hoffman nói chuyện với Cain thì hắn chỉ có thể đối mặt sự thật. Nhưng vừa nghĩ đến việc chấp hành mệnh lệnh của thiếu tướng phải tự tay xử tử Kiều An, trong lòng chẳng những cực kì khó chịu mà còn không hiểu sao cảm thấy áy náy nặng nề, trái tim giống như bị một đôi tay vô hình bóp chặt, đau đến không chịu nổi.

An Đức nhắm mắt lại hít sâu một hơi, xoay nắm cửa lặng lẽ mở cửa phòng, gờ súng lên nhắm ngay Kiều An nằm ở trên giường đang ngủ say dựa lưng về phía hắn. Đang muốn kéo cò súng, trên cổ đột nhiên bị một cánh tay rắn chắc dùng lực ghì lại, súng trong tay đảo mất bị cướp đi. Kiều An thì bừng tỉnh, nhảy dựng lên quát: "Ai? !"

An Đức bị Cain kéo vào phòng, Hoffman và Kiều Trì theo sát sau đó tiến vào phòng, cửa nhanh chóng được khép lại.

Cửa sắt ra vào của thông đạo dưới đất lập lòe ánh lam, cửa sắt hóa thành vô số đường kẻ ô vuông nhỏ nhảy lên sau đó chậm rãi tiêu tan mất. Hơn mười chiếc xe thiết giáp từ bên trong nổi gót mà ra, xếp thành hai hàng đứng ở phía trước quân đoàn xe tăng của khu E2. Mặt Đan Phật Nhĩ âm trầm từ trên một chiếc xe thiết giáp trong đó nhảy xuống, đám người Corey và Mike cùng ra nghênh đón.

Đan Phật Nhĩ liếc nhìn Lannok đứng ở xa xa một cái, lạnh lùng nói với Corey: "Thiếu tá Lannok là sĩ quan của khu C8 ta, trong lúc chiến đấu hắn đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng, phải trở về khu C8 nhận thẩm phán quân sự."

Corey đi đến hành quân lễ rồi đưa văn kiện cho hắn: "Thượng tướng Đan Phật Nhĩ, đây là mệnh lệnh thượng tướng Rick tự mình ký tên, trong đó bao gồm điều lệnh thăng chức cho thiếu tá Lannok và thông báo giáng cấp xử phạt với thượng tá Liệt Minh Uy. Mời ngài xem qua."

Đan Phật Nhĩ nghe vậy giận không kiềm được, chỉ vào Lannok lạnh lùng nói: "Hắn trái với quân lệnh, thượng tướng cư nhiên còn thăng chức cho hắn? !"

Một sĩ quan khu E2 đứng ở bên cạnh Corey nói: "Nếu tướng quân Đan Phật Nhĩ có dị nghị với mệnh lệnh của thượng tướng Rick thì có thể đề xuất biện hộ lên bộ chỉ huy tối cao. Nếu như tòa án công bằng của quân sự tối cao đã tiếp nhận đơn kiện của ngài, thì sẽ bác bỏ mệnh lệnh quyết định của thượng tướng, chuyện thiếu tá Lannok thăng chức tự nhiên sẽ bị hủy bỏ. Nhưng trước đó, ngài không được cãi mệnh lệnh của thống soái tối cao."

Đan Phật Nhĩ tức giận đến sắc mặt xanh mét, hung tợn trừng mắt liếc Lannok một cái, thu hồi ánh mắt: "Thượng tá Thư Vân, ta còn cần cậu dạy phải làm thế nào sao?"

Thư Vân đứng thẳng hành lễ, cung kính nói: "Tôi thất lễ, tướng quân."

Đan Phật Nhĩ tóm lấy văn kiện từ trong tay Corey, mở ra nhìn kỹ thật lâu mới khép lại. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua trên mặt từng người Corey, Thư Vân và Lannok, cuối cùng dừng ở trên mặt Lannok, giọng cầm hận nói: "Thiếu tá Lannok, không, là thượng tá. Cậu quả nhiên rất có bản lĩnh. Thừa dịp rối loạn cứu con đàn bà kia và nửa thú rồi ở lại đó không về, còn qua mặt ta vượt cấp xin công, giành công trạng được thăng chức cậu rất đắc ý đúng không?"

Lannok cười mà như không cười nhìn hắn, trầm mặc không nói. Đan Phật Nhĩ một quyền đánh vào trong không khí, trên mặt có điểm không nhìn được, hấn hao tổn tâm cơ đạt được một nửa thú, vốn trông cậy vào có thể độc lập nghiên cứu mà chiếm cứ tiên cơ, nhưng lại bị một tờ mệnh lệnh của thượng tướng Rick dễ dàng cướp đi, thật sự rất không cam lòng. Văn kiện trong tay bị hắn nắm chặt đến nhăn nhúm.

"Devic đã thương binh lính chúng ta, còn phá hủy không ít thiết bị, theo luật pháp quân sự quy định cậu ấy bị bắt giam sáu tháng, bây giờ còn đang trong thời gian chịu phạt, cậu ta phải ở lại cho đến hết kỳ giam mới được đi." Đan Phật Nhĩ nghen rất lâu mới nghĩ ra một cái lý do tri hoãn sứt sọc như vậy.

Corey nhú nhú mày, thầm nghĩ không biết Đan Phật Nhĩ lại đang có chủ ý gì, tuy rằng bọn họ có thượng tướng Rick chỉ lệnh và bộ đội khu E2 làm chỗ dựa, nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn khu C8, nếu Đan Phật Nhĩ đột nhiên trở mặt mạnh mẽ giữ bọn họ lại thì cũng không phải không có khả năng.

Không đợi anh trả lời, Thư Vân ở bên cạnh nói tiếp: "Tướng quân, thượng tá Corey đã báo cáo với bộ chỉ huy tối cao nguyên nhân vì sao bọn họ tự tiện rời khỏi khu C8. Bộ chỉ huy tối cao cũng đã tiếp nhận giải thích của ngài ấy rồi, đã được miễn tất cả hành động của bọn họ, cũng truyền mệnh lệnh xuống cho khu E2 tổ chức trùng tổ nhân viên quân đoàn đặc chủng. Nếu tướng quân kiên trì cho rằng thiếu tá Devic phải hoàn thành chịu phạt, vậy chúng tôi sẽ theo ý tứ của tướng quân, áp giải cậu ấy trở về phủ sau đó báo cáo với nhất bộ chỉ huy tối cao xin tiếp tục để cho cậu ấy chịu phạt."

Đan Phật Nhĩ không nói gì, chỉ đành phải sai người dẫn người của quân đoàn đặc chủng bị bắt giam tới. Máy chiếc xe vận tải quân dụng lần lượt từ cửa ra vào chạy tới đỗ ở một bên, người trong xe giam giữ lục tục nhảy xuống tụ tập đến một chỗ.

Hoffman mặc quân phục phàn quan màu trắng từ trong đám người đi ra, đẩy Tatu ngồi trên xe lăn đi đến chỗ đám người Corey.

Trên người Tatu ốm yếu, bước đi nghiêng nghiêng ngã ngã, tay trái nắm chặt bàn tay Hoffman đang đỡ trên vai anh, đôi mắt đen không có tiêu cự mở thật to, lỗ tai thú không ngừng chuyển động nghe ngóng âm thanh xung quanh.

Trón trong xe thiết giáp khu của E2 vùng trộm hướng ngoài cửa sổ nhìn xung quanh- Lâm Gia vừa nhìn thấy Tatu liền kích động đến suýt chút nữa lao xuống xe, may mắn Ngân Hồ đứng lúc dùng cái đuôi cuốn lấy cổ tay cô, cô mới khỏi phục lý ty.

Lâm Gia nắm chặt cái đuôi Ngân Hồ, hút hấp cái mũi, ứa trước nước mắt kích động nhìn bóng dáng chú chó to lớn quen thuộc cách hơn trăm mét ngoài kia, liều mạng báo cho chính mình trăm ngàn không thể xúc động. Ngân Hồ ừng ực động dậy người, nhẹ nhàng đặt cằm lên đầu cô, nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, trong mắt xanh trong suốt tràn đầy loại tình cảm thân thiết. Lâm Gia vuốt ve bộ lông mềm mại của anh, trái tim dần dần bình tĩnh trở lại.

Một giờ sau, hai quân rút cục giao tiếp xong, người của khu C8 rút về căn cứ dưới đất, còn khu E2 thì kiểm kê tất cả nhân viên may mắn còn sống sót của quân đoàn đặc chủng, sau đó sắp xếp bọn họ vào trong các bộ đội.

Lâm Gia nhìn về phía Tatu khuôn mặt tiêu tụy đang ngồi trên xe lăn, nghĩ đến ngày đó Tatu cô độc chịu được thống khổ của kỳ bài xích dị biến, bên người ngoài Hoffman ra thì không có người quen thuộc với anh bầu bạn, lòng chột đau càng thêm đau.

Corey đưa Tatu lên chiếc xe thiết giáp bên cạnh, vài người quân nhân cũng theo đi lên, ba chân bốn cẳng nâng Tatu vào xe thiết giáp. Tatu mơ hồ chỉ nhìn thấy một mảnh bóng người chớp lên ở trước mặt, anh có chút khản trương bắt được tay Corey.

Xe lăn vừa đặt ổn định, cổ anh đã bị một đôi cánh tay mảnh khảnh gắt gao ôm, hương thơm nhẹ nhàng và thân thể mềm mại tiến vào trong ngực anh, trên môi truyền đến xúc cảm ấm nóng ướt át, khứu giác tri độn (không ngủi thấy rõ) rút cục cũng ngủi thấy được hương thơm quen thuộc làm tim anh đập loạn.

Tatu vui sướng cả người run rẩy, lỗ tai thú kích động run run, quá mức vui sướng nháy mắt bao phủ lấy anh, trừ cảm giác mừng như điên ra thì cái gì cũng không có, linh hồn như bay lên 9 tầng mây, trong lúc nhất thời lại như si như dại đi, không có phản ứng gì. Mãi đến khi giọng nói nhớ thương truyền vào trong tai, anh mới lấy lại tinh thần: "Tatu..."

Tatu phát ra tiếng khò khè vui vẻ, mở ra hai tay gắt gao ôm lấy Lâm Gia.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Lâm Gia đau lòng hôn vào đôi mắt vô hồn của Tatu, ôm chặt lấy cổ anh, chui vào cánh tay anh, lần đầu tiên phóng túng chính mình rơi lệ.

Tatu cảm thấy bả vai mình ướt, chân tay cũng trở nên lúng túng, muốn lau nước mắt cho Lâm Gia nhưng lại sợ móng tay mình làm xước da thịt cô nên không dám động đây. Càng hoảng hốt anh lại càng không biết làm gì, do dự hồi lâu mới nói được một câu: “Gia, đừng khóc, ...Tu không biết phải làm sao.”

Tatu lo lắng an ủi ngược lại càng khiến Lâm Gia không thể ngừng được nước mắt. Cô không tiếng động nghẹn ngào, nước mắt trong suốt liên tục lăn xuống, không ngừng rơi xuống cánh tay anh. Trong lòng Tatu run lên, hít hít mùi của Lâm Gia, do dự một chút rồi đưa đầu lưỡi, cẩn thận liếm liếm hai hàng nước mắt của Lâm Gia, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng cô an ủi: “Gia, anh không sao,...em đừng khóc.”

Lâm Gia thấy anh dỗ mình như dỗ dành một đứa trẻ, rốt cuộc cũng không nhịn được mà cười rộ lên, vừa cảm động lại vừa thấy nghẹn ngào. Vốn dự định khi gặp được Tatu nhất định phải an ủi anh nhất định không được làm cho anh lo lắng. Ai ngờ khi vừa gặp mặt lo lắng và nhớ thương, gặp lại sau khi trải qua bao nhiêu sinh tử cảm xúc không thể khống chế được khóc bù lu bù loa, cứ nhiên lại để cho người mù yếu đuối Tatu an ủi cho mình thật đúng là xấu hổ.

Lâm Gia bình phục lại tâm trạng, lau nước mắt, cầm chặt tay Tatu, dịu dàng nói: “Thật xin lỗi, làm anh phải lo lắng.”

Ngân Hồ cúi đầu cọ cọ vào Tatu, sau đó liếm mặt anh, ghé vào lỗ tai anh kêu nhỏ. Tatu lập tức nhận ra anh, ôm lấy đầu hồ, thân thiết cọ cọ: “Ngân Hồ, tất cả mọi người có ở đây không?” Ngân Hồ ngao một tiếng lại cọ cọ vào anh, Tatu vui vẻ cười lên ha hả.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả công việc, quân đoàn bộ đội lại lên đường tiếp tục hành trình.

Trong buồng xe vô cùng an tĩnh, ngay cả người hay ăn dấm nhất là Ngân Hồ cũng không lên xe mà chủ động chạy đến cùng bọn Dick chen lên xe vận tải, để cho Tatu và Lâm Gia có không gian bên nhau.

Qua thật lâu mà Tatu vẫn còn đắm chìm trong vui sướng, anh nhắm mắt ôm lấy Lâm Gia. Hai lỗ tai kích động không ngừng vẫy vẫy, bàn tay đặt trên mái tóc cô nhẹ nhàng vuốt ve, cánh mũi kích động không ngừng hít lấy mùi thơm dịu nhẹ cơ thể cô, thỉnh thoảng trong miệng lại phát ra tiếng gọi: “Gia, Gia,, ...”

Lâm Gia nghe thấy mà lỗ mũi chua xót, ngẩng đầu lên nắm lấy khuôn mặt anh, đỏ mặt nhẹ nhàng hôn lên trán anh. Tatu là con chó rất thân thiết với cô thế nhưng hai người đã hai lần tách nhau ra, mỗi lần có thể nói là sinh ly tử biệt, bây giờ anh bị mù cô lại càng thương xót.

Tatu giật mình một cái, mở đôi mắt mê dại nhếch miệng cười. Lâm Gia nhìn đôi mắt Tatu không có tiêu cự mà lòng càng thêm đau nhói, gờ tay lên vuốt ve mặt anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng miêu tả khuôn mặt xinh đẹp đó: “Tatu đừng lo lắng, Lannok sẽ chữa khỏi đôi mắt cho anh.”

“Ừ” “Tatu gật đầu một cái, nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi bắt lấy tay Lâm Gia, đặt ở ngực mình: “Tu tỉnh lại...Không tìm thấy Gia, nơi này đập rất dữ dội, thỉnh thoảng thỉnh thoảng rất đau. Rất sợ...Gia gặp chuyện không may.”

“Đồ ngốc...” Lâm Gia không biết mình phải nói gì cho phải. Đúng là một chú chó vô cùng ngốc, thân thể đã suy yếu như vậy mà chỉ biết lo lắng cho an nguy của cô. Cô ôm chặt lấy thất lưng của Tatu, mặt dán vào lồng ngực anh. May mắn con ác mộng kia không trở thành sự thật. Mặc dù thân thể Tatu có hơi yếu nhưng anh vẫn không có việc gì. Chỉ cần sống sót qua giai đoạn bài xích dị biến, chắc chắn anh sẽ nhanh chóng khôi phục được sức khỏe. Chỉ cần bọn họ đều sống tốt thì cái gì cũng chẳng còn quan trọng đủ là phải tách nhau ra....

Tatu giống như cảm nhận được điều gì đó, chợt ôm lấy Lâm Gia, cái đuôi quăn thật chặt lấy hông cô, dường như muốn hòa tan cô vào cơ thể mình, trong cổ họng phát ra những âm thanh nức nở nghẹn ngào: “Gia và Tu ....đừng ..... rời xa nhau nữa, có được không?”

Lâm Gia cả kinh, không kịp phản ứng lại, chụp lấy sống lưng anh, nhỏ giọng an ủi: “Được, ...sẽ không rời xa nhau.” Cô cũng hy vọng mình và Tatu sẽ không phải xa nhau nữa, cũng không rời xa bọn Ngân Hồ và Dick. Nhưng ở thế giới đầy rẫy sự chết chóc này, sự xuất hiện của loài người và mãnh thú dị biến có thể là hy vọng sống sót được hay không. Vô luận là Liên Bang hay bọn giặc cướp Rooddy Elias thì bọn họ đều trăm phương ngàn kế muốn nắm giữ những bí mật của nhóm thú dị biến để phục vụ cho mục đích của họ. Những thú này dù chạy đi đâu cũng không thể tránh được bị họ lùng bắt, cô phải làm gì để bảo vệ họ đây?

Thân thể Tatu còn rất yếu, lại hơn nửa ngày phải lăn qua lăn lại rất nhanh đã cảm thấy mệt mỏi. Anh nằm xuống đất tựa đầu vào đùi Lâm Gia ngủ thật say.

Lâm Gia khẽ vuốt ve mái tóc đen cứng của Tập Tu, cho đến khi anh chìm vào giấc ngủ say mới ngẩng đầu lên khẽ thở dài. Corey vẫn lẳng lặng ngồi bên cạnh nghe thấy tiếng thở dài của Lâm Gia, mới lên tiếng quan tâm: “Làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không?”

Lâm Gia đối diện với ánh mắt màu xám tro kia, trong lòng cô cảm thấy thật ảm áp, Corey là người đầu tiên cô quen biết khi đến thế giới này, qua nhiều lần trải qua sống chết, vào mỗi thời khắc mấu chốt dường như Corey đều có thể mang đến hy vọng cho cô. Hơn nữa nếu không phải nhờ Corey, chỉ sợ rằng cô khó có thể gặp được Tatu. Khi vừa mới gặp cô còn phòng bị đối với anh nhưng dần dần lại trở nên tin tưởng...Có lẽ, so với bạn bè thì gần hơn một chút, nhưng cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều, cô cũng không muốn nghĩ xem tình cảm của mình đối với cả Lannok và Cain rốt cuộc là loại tình

cảm như thế nào.

Lâm Gia chợt cảm thấy hốt hoảng, vội vàng dời ánh mắt nói: “Không có việc gì, chỉ là cảm thấy hơi mệt thôi.”

Corey thấy sắc mặt cô có hơi tái nhợt nên càng thêm lo lắng, vội ngồi xuống bên cạnh cô lấy đầu Tatu đang gối trên bắp đùi cô ra, lại lật một cái chăn mềm trải xuống đất: “Em nằm nghỉ chút đi.”

Anh thấy Lâm Gia do dự, vươn tay rất tự nhiên ôm lấy cô, trấn an nói: “Gần đây mọi chuyện rất yên ổn, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Hơn nữa, tôi sẽ canh giữ bên cạnh em mà.” Lâm Gia được ôm vào trong một lồng ngực ấm áp, gương mặt dần trở nên ửng đỏ.

Trước kia Corey cũng từng có hành động này đối với cô. Khi đó cô vẫn là tù binh, vì sinh tồn nên chỉ có thể nhẫn nại cho dù trong lòng còn rất kháng cự. Nhưng bây giờ tình cảm của cô đã có chút thay đổi, đối với những hành động thân thiết của Corey dường như đã không còn bài xích nữa. Đây là tin tưởng hay là lệ thuộc?

Mỗi khi bị thương hay lúc mệt mỏi, luôn có những người cho cô nương tựa vào. Bất kể là người như thế nào vào thời điểm khổn khó đều trở nên mềm yếu, thậm trí sẽ quên mất tình cảm thực sự của mình, giống như cô vậy. Khi thân thiết với Lannok hay Corey cô gần như quên mất mình chỉ đang là một tù binh. Lệ thuộc giống như một thói quen vậy, cô sợ mình sẽ trở thành người bỏ đi mất. Một người bỏ đi, kết cục sẽ là bị người khác tùy ý định đoạt, còn liên lụy đến những người chân chính muốn bảo vệ cô nữa. Cô tin tưởng vào Corey nhưng không thể lệ thuộc vào họ được.

Lâm Gia ngồi dậy sửa lại mái tóc hỗn loạn, không để lại dấu vết từ trong ngực Corey tránh ra, ngược mắt lên cười nói: “Được rồi, cảm ơn anh, thượng tá Corey.”

Corey nhìn thấy hai má cô đỏ ửng, tim không khỏi nhộn nhạo, ánh nhìn càng thêm dịu dàng. Anh cố gắng kích động muốn ôm cô vào lòng mà hôn, đứng lên khoanh chân ngồi vào trước, quay đầu lại cười nói: “Phải 3 tiếng nữa chúng ta mới dừng lại để nghỉ ngơi, em nên nghỉ trước đi.”

Lâm Gia cười gật đầu một cái, nằm xuống bên cạnh Tatu ngủ. Cô dang tay ra ôm lấy vòng hông vững chắc của Tatu, thân thể dán chặt vào người anh, lặng lặng lắng nghe tiếng tim anh đập.

Tatu an tâm ngủ, còn Lâm Gia lại suy nghĩ miên man. Cô không thể để cho bọn họ đem bọn Dick làm vật thí nghiệm nghiên cứu giải phẫu được, chờ đến khi Tatu an toàn vượt qua được giai đoạn nguy hiểm, cô sẽ nghĩ biện pháp để cho bọn Dick rời đi. Nhưng muốn khống chế bọn Dick không phải chỉ có Liên Bang, mà còn cả đoàn giặc cướp Rooddy Elias. Trước đây cô cho rằng chỉ cần bọn Dick có thể đoàn kết với nhau, muốn sinh tồn ở thế giới này không có gì khó khăn, nhưng sau khi Kim Điều xuất hiện, cô mới ý thức được rằng, mọi chuyện đã không còn vượt qua tưởng tượng của cô còn mạnh hơn rất nhiều, khi dị biến bọn họ còn có nhiều thiếu sót thì cũng không phải bách chiến bách thắng, thậm chí còn có thể bị giết hại, nghĩ đến đây, Lâm Gia không khỏi ôm Tatu chặt hơn.

Lannok gọi tù binh Dạ Hoàng đến lấy lời khai, căn cứ Roddy Elias mấy tháng trước đã bắt đầu tiến hành các thí nghiệm biến dị trên động vật, nhưng đến nay hầu như chưa có biến dị nào thành công. Đa số các động vật làm biến dị đều bị chết hết, chỉ một số ít còn sống sót, Kim Điều chính là một trong số những con sống sót đó. Những con thú biến dị thất bại đó chẳng những có trí thông minh hơn người, còn có sức mạnh hơn người, bị bọn cướp dùng làm vũ khí công kích đám nửa thú của quân đội Liên Bang. Bất quá những con thú dù sống sót qua các thí nghiệm tàn khốc nhưng mấy tháng sau lại bị nhiễm virus mà chết đi. Nhưng không hiểu tại sao thân thể con kd kia lại có thể phục hồi như trước.

Lâm Gia đang vui nghĩ, chợt thấy Tatu nhúc nhích, một lát sau thì lông mi rung động rồi từ từ mở mắt. Tatu chép chép miệng mấy cái rồi dụi mắt, cong miệng lên cười ngây ngô. Lâm Gia bị dáng vẻ ngây thơ của chú chó này mà mềm lòng, không nhịn được ôm mặt anh hôn một cái.

Tatu mờ mịt mở lớn hai mắt, nghiêng người ôm chặt lấy Lâm Gia, ngửi ngửi hơi thở của cô, chu cái miệng lên muốn hôn.

Lâm Gia một tay đỡ bả vai anh, một tay vỗ nhẹ mặt anh, nghiêng đầu cười tránh né, mắt Tatu không nhìn thấy, bắt được đầu liên hôn đó, vì vậy môi mặt vành tai cảm cần cổ xương quai xanh, lòng bàn tay Lâm Gia đều bị anh hôn qua. Hai người ôm nhau nhích tới nhích lui, thân thể dán chặt lẫn nhau mà sát khó tránh được phản ứng sinh lý.

Lâm Gia rất nhanh phát giác thứ gì đó của Tatu vốn dĩ mềm yếu dán vào đùi cô đã dần dần trở nên cương cứng, thô ráp chống đỡ trên bụng cô, làm cô bị dọa cho sợ đến nỗi không dám nhúc nhích.

Lâm Gia vội vàng bưng lấy mặt Tatu: “Tatu đừng làm loạn.” nhưng chú chó đang vui sướng như thế làm sao có thể ngừng. Anh lăm lăm kéo tay Lâm Gia xuống, lôi cô vào ngực, chui vào cần cổ và ngực cô vừa ngửi vừa hôn.

“Tên vô lại.” khí nóng phun lên cổ, khiến làn da nhạy cảm nổi lên một tầng da gà. Phản xạ đầu tiên của cô chính là ngửa đầu lên né tránh, không ngờ lại vừa vận đưa bộ ngực cao ngất đến bên môi Tatu, một nụ hôn nóng rực rất nhanh đã được in dấu lên đó.

Lâm Gia sợ hãi thiếu chút nữa kêu ra tiếng, vội vàng đưa tay ra níu lấy lỗ tai Tatu, nhỏ giọng nói: “Tatu đừng quậy nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.” Cô vừa nói vừa chợt dạ nhìn quanh xem động tĩnh của Corey bên ngoài. Thật là Tatu bình thường thật thà, cô nói gì cũng nghe vậy mà lúc ôm lại trở nên hăng hái, tính tình tùy hứng, giống hệt như cá tính của anh trước khi biến thân. Sớm biết như thế đã không cùng anh chơi đùa.

Tatu thấy giọng Lâm Gia có vẻ tức giận, uất ức dừng lại động tác, đành hoảng nằm xuống, nhưng vẫn ôm lấy cô không chịu buông.

Lâm Gia thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi não loạn cùng Tatu, nếu chẳng may bị người khác nghe thấy tiếng động thì rất xấu hổ. Cô nhích dần về phía sau khiến chó chó Tatu nhú lông mày, cổ họng phát ra tiếng rên thật thấp, nhỏ giọng gọi: “Gia.....” Nói chưa hết lại ôm chặt lấy eo cô.

Mặt Lâm Gia nhất thời đỏ lên như quả táo chín, cô rõ ràng cảm nhận được cây gậy của Tatu đang dần dần trở nên to lớn, thậm chí còn có thể nhận thấy được nó đang run rẩy. Lâm Gia giật giật hai chân muốn rời khỏi nhưng trong lúc lúng túng lại đụng vào, ai ngờ động tác này ngược lại lại gia tăng ma sát.

Khoái cảm khác thường từ dòng điện kia truyền đến toàn thân, Tatu khẽ cong người lên. Không kiềm chế được mà thở gấp, tròng mắt lượn lờ hơi nước, khóe mắt lộ ra tình ý, mặt đỏ bừng, chân mày nhíu lại như rất khổ sở mà cũng như đang vui vẻ. Cây gậy đó trường đau mà lại như đang muốn tiếp tục to ra.

Phương phát, vòng eo không khống chế được mà cử động, từng phát từng phát đụng vào bắp đùi Lâm Gia.

Lâm Gia thẹn thùng túng quẫn, sợ kinh động đến đám người Corey đang ngồi phía trước, nên không dám phát ra âm thanh chỉ đành lấy tay dùng sức đẩy lồng ngực Tatu muốn từ trong ngực anh rời đi. Tatu phát hiện Lâm Gia muốn rời đi, bất giác lại càng dính chặt vào cô, cây gậy của anh lại càng tăng cường ma sát với bắp đùi cô, vài bực nơi đó rất nhanh đã bị thấm ướt.

Nhìn gương mặt trầm mê của Tatu, Lâm Gia vừa xấu hổ lại vừa sợ hãi, thân thể cứng lại không dám cử động, nhịp tim như đánh trống. Tatu vừa biến thành nửa thú không lâu, không thể giống như con người khống chế được mình**. Nếu không ngăn lại kịp thời, chờ đến khi cái đó trong người anh thức tỉnh, bản năng của loài thú rất có thể anh sẽ biến cô thành của đồng, không cần để ý có người xung quanh hay không.

Tatu khổ sở nheo mắt, khoái cảm phía dưới đánh úp toàn thân, từng từng lớp lớp lại không cách nào phát tiết. Anh không biết phải làm thế nào, một bên phát ra âm thanh ừng ực một bên hôn lên gương mặt Lâm Gia. Chân dài kẹp lấy hai chân của cô, động tác của eo dần dần nhanh hơn.

Corey ngồi phía trước nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn quanh, Lâm Gia gấp đến độ đưa tay bắt lấy cây gậy của Tatu lại dùng sức bóp một cái, Tatu kêu một tiếng thảm thiết, buông tay ra ôm lấy cây gậy của mình gào thét

Lâm Gia giả bộ vừa tỉnh ngủ, vỗ vỗ vào vai Tatu liên tục nói xin lỗi: “Vừa rồi em ngủ mơ, không cẩn thận đá vào anh. Có phải rất đau hay không, thật xin lỗi, xin lỗi.”

Hai tai Tatu run lên, mồ hôi ngẩng đầu, nức nở như muốn nói gì đó. Lâm Gia vội vàng bịt miệng anh lại, cười cười giải thích với Corey: “Haha, thượng tá Corey, có thể cho tôi xin chút nước không? Tatu muốn uống nước.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Ngân Hồ hung tợn nhìn chằm chằm nửa thú Kim Điều đang cuộn lui ở trong góc, thỉnh thoảng lại nhe răng phát ra tiếng rít gào uy hiếp trầm thấp. Anh em báo săn và sói nhỏ Lier cũng rất bài xích Kim Điều, vừa thấy hắn động đậy, liền không khách khí làm bộ muốn cắn hắn.

Kim Điều ngao hót trầm thấp, lại bị Ngân Hồ rống lên một tiếng, sợ tới mức dùng cánh bao chính mình thành quả bóng tròn, tận lực co rút người lại, cuộn mình ở trong góc không dám lên tiếng nữa. Kim Điều tựa hồ đã quyết định rồi, mặc kệ nhóm nửa thú có bài xích uy hiếp hắn như thế nào thì hắn cũng sẽ không phản kháng cũng nhất quyết không rời khỏi.

Bộ dạng đáng thương nhẵn nhụi chịu đựng của hắn đã làm cho lòng Laka và Timo sớm sinh đồng tình và không đành lòng. Hai người bọn họ không có cùng bọn Ngân Hồ ăn hiếp Kim Điều nữa, ngược lại khi nhìn thấy anh em báo săn hoặc là Lier ăn hiếp Kim Điều quá mức thì sẽ đi ra ngăn cản một chút.

Dick từ đầu đến cuối đều bình tĩnh nằm úp sấp ở một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc cho nhóm nửa thú nháo Kim Điều như thế nào anh đều không quan tâm. Anh đã sớm nhìn rõ ràng, đám Ngân Hồ này là loại mạnh miệng mềm lòng, làm ra bộ dạng hung ác bất quá là dọa dọa Kim Điều, chứ cũng không thật sự thương tổn hắn. Tuy rằng mọi người vẫn còn bối vì Kim Điều đã từng thương tổn Lâm Gia mà chán ghét hắn, nhưng thức chất cũng đã không còn có địch ý mãnh liệt hắn nữa. Dick ngáp một cái mở mắt ra, chăm chú nhìn Kim Điều, thấy đôi mắt của hắn từ khe hở giữa lông cánh xoay tròn vụng trộm nhìn ra xung quanh bên ngoài, khóe miệng không dấu vết nhẹ nhàng cong lên. Hừm, thêm một tên biết bay cường đại bảo vệ Lâm Gia, cũng không tệ.

Buổi tối nghỉ ngơi, người của đội hậu cần đưa thịt chín tới, Dick và Ngân Hồ chiếm một thùng thịt chín lớn, còn các thú thú khác thì cùng nhau chia sẻ thịt chín còn lại.

Nửa thú Kim Điều lui ở trong góc, cánh nửa mở, chậm rãi lộ mặt ra. Hắn nhìn chằm chằm đồng thịt chín, không ngừng nuốt nước miếng. Chờ nhóm nửa thú mỗi người gặm cắn phần thịt của mình thì hắn mới đóng cánh lại. Kim Điều chậm rãi di chuyển đến bên thùng sắt đựng thịt, nơm nớp lo sợ liếc trộm nhóm nửa thú một cái, thấy bọn họ không có ý tứ xua đuổi mình, lúc này mới lấy một khối thịt nhỏ nhất ở trong thùng ra đi đến góc xó ăn ngon lành.

Trước giờ hắn căn bản không ăn thịt chín, vì để trì hoãn tốc độ nội tạng hư thối còn phải cần nuốt virus zombie Satan vừa bị nhiễm, mà lúc này hắn thích ăn thực phẩm chín hơn, không bao giờ muốn đụng vào thịt tươi hay thịt thối nữa.

Khối thịt chín lớn bằng bàn tay rất nhanh liền ăn xong, Kim Điều liếm liếm miệng, còn chưa thỏa mãn liếm liếm đầu mỡ dính trên tay. Bụng tuy rằng vẫn đói, nhưng hắn lại không có đi lấy thịt lần nữa. Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh cô gái đó, chỉ cần nhóm nửa thú không đuổi hắn đi thì đối một chút chẳng

sao cả.

Ngân Hồ ngẩng đầu, nhìn Kim Điều một hồi, bỗng nhiên ngậm một khối thịt chín đứng dậy đi đến chỗ hắn. Kim Điều nghe được động tĩnh liền quay đầu, nhìn thấy Ngân Hồ đi đến chỗ mình, sợ Ngân Hồ lại muốn cắn mình, hắn liền khăn trương dựng thẳng cánh lên nhắm thẳng góc xó lui tới, đôi mắt đáng thương trông mong nhìn Ngân Hồ, miệng phát ra tiếng hét cầu xin tha thứ trầm thấp.

Ngân Hồ ném thịt tới trước mặt hắn, sau đó trầm trọng hừ một tiếng rồi quay đầu đi, không tiếp tục nói chuyện với hắn nữa. Kim Điều sững sờ nhìn khối thịt, luẩn quẩn hồi lâu, xác định Ngân Hồ thật sự chấp thuận cho hắn ăn, hắn mới dám cầm thịt lên nhét vào miệng.

Dick nằm úp sấp ở một bên yên tĩnh bằng quan nhìn, trong mắt lóe ra ý cười âm áp. Anh nhìn Laka và Timo gật gật đầu, hai thú hiểu ý anh cũng ngậm khối thịt đưa đến trước mặt Kim Điều. Kim Điều cảm kích hướng về bọn họ đập đầu, khoe miệng cứng ngắc cong lên, trên gương mặt anh tuần lộc ra tươi cười giống con người.

Ngân Hồ thấy mọi người đều tỏ ý tốt với Kim Điều, rất có ý tứ tiếp nhận hắn thì trong lòng lại bắt đầu giận dữ. . . Đúng là anh không có địch ý quá lớn với Kim Điều, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là không giết hắn thôi, chứ muốn anh nhận Kim Điều trở thành đồng bọn thì không thể. Anh không muốn cùng một tên bại hoại từng thương tổn Lâm Gia làm đồng bọn!

Ngân Hồ dùng một cái đứng lên, cái đuôi nặng nề vung, quát tới trước mũi chân Kim Điều, Kim Điều sợ tới mức suýt chút nữa bị nghẹn chết. Kim Điều phun thịt vụn ở trong miệng ra, bắt đầu mãnh liệt ho khan, hô đến mức mặt đỏ tai tím vẫn không có ngừng lại.

Dick âm thầm thở dài, tuy rằng hết sức nhút nhát, nhưng cũng có thể hiểu cho tâm trạng của Ngân Hồ, cho dù là chính anh, cũng không thể tiếp nhận Kim Điều trở thành đồng bọn ngay lập tức được.

Ngân Hồ trêu cợt Kim Điều xong, trong lòng thoải mái hơn một chút, nhảy xuống xe chạy đi tìm Lâm Gia. Dick đứng lên, ngăn trở những thú thú khác cũng chuẩn bị đi theo, không cho phép bọn họ xuống xe. Khu C8 không biết mảnh thú dị biến xen lẫn đi theo quân đoàn đặc chủng, bây giờ còn chưa có chạy ra khỏi khu vực trực thuộc của khu C8, cho nên anh không thể khinh thường. Nếu lỡ bị khu C8 phát hiện thì rất có khả năng liền không thể đi được nữa.

Cửa trước của xe thiết giáp mở ra, Lâm Gia ngồi ở trong xe cùng Tatu dùng cơm. Vừa ăn xong, Lâm Gia liền nhìn thấy Ngân Hồ chạy đến đây, bắt gặp nở nụ cười. Ngân Hồ nhẹ nhàng nhảy lên xe, cao hứng liếm liếm mặt Lâm Gia, sau đó lại thân thiết đi cọ Tatu.

Vừa cọ trên người Tatu, cái mũi Ngân Hồ chợt giật giật, ngửi được một mùi hương ngọt ngào quen thuộc truyền đến từ trên người Tatu, liền không khỏi sùng sốt. Ngân Hồ ừng ực lại đưa cái mũi đến trên người Tatu dùng sức ngửi ngửi, sau khi xác định được mình phán đoán đúng liền quay đầu thương tâm nhìn về phía Lâm Gia, trong mắt xanh tràn đầy ủy khuất.

Lâm Gia chỉ muốn vỗ trán, cô suýt chút nữa đã quên cái mũi của Ngân Hồ rất thính, nhất định là ngửi được lúc này cô cùng Tatu "Thân thiết" sau lại lưu mùi "Đặc biệt" trên người anh, nên làm cho rằng đã xảy ra chuyện gì, sinh ra dấm chua.

Lâm Gia không biết làm sao thở dài, đưa tay ôm lấy cổ Ngân Hồ, hôn hôn cái mũi phấn hồng của anh, lại lấy lòng cào cào dưới cằm anh, có chút chột dạ sảng giọng: "Bình dấm chua, đừng nghĩ lung tung. Em chỉ đang chăm sóc Tatu thôi, làm sao có thể xảy ra chuyện gì?"

Ngân Hồ hừ hừ, quay đầu nhìn nhìn Tatu đang mở to đôi mắt không còn sáng rọi như lúc trước mờ mịt nhìn xung quanh, trong mắt hoài nghi dần dần biến thành thương tiếc. Anh cụp lỗ tai tròn, khò khè liếm miệng Lâm Gia một chút, tiến vào trong xe thành thật nằm úp sấp xuống.

Corey và Cain đang dùng cơm ở một bên liếc nhau, đều cảm giác thực ăn trong miệng không có hương vị gì. Vây quanh bên cạnh Lâm Gia là đám nửa thú đó, quan hệ của bọn họ thân mật như vậy, không biết trong lòng cô còn có thể chấp nhận người khác hay không.

*****

Kiều An nhíu mày ním môi, hai tay mang còng sắt dùng sức nắm thành nắm đấm, mu bàn tay nổi lên gân xanh. Đôi mắt hắn che kín tơ máu, đã sớm không còn thần thái sắc bén ngày xưa, thỉnh thoảng liếc nhìn An Đức đang cúi đầu ngồi ở trong góc, về mặt cổ quái.

An Đức bị còng tay, đôi tay nắm lại gối sau đầu, ngón trở tay phải bắt an gãi gãi các ngón tay bên tay trái. Biết rõ người đàn ông trước mặt này là phản đồ, cho dù xử quyết hắn cũng không có sai, nhưng không hiểu sao trong lòng An Đức lại có một loại cảm giác có tội mãnh liệt, làm cho anh không dám nhìn thẳng Kiều An. Không khí áp lực cực độ ngày đó đã muốn tra tấn anh điên rồi. Anh thật sự không nghĩ ra, vì sao Corey muốn nhốt anh và Kiều An cùng một chỗ? Việc này hoàn toàn không hợp quy củ.

An Đức nhớ rõ trước khi đặc quân đoàn chủng khởi hành, Hoffman kiểm tra thân thể của anh và Kiều An một lần, sau đó Corey liền giam giữ hai người bọn họ ở trong chiếc xe thiết giáp này.

Lúc đầu An Đức rất khăn trương, sợ Kiều An sẽ nhân lúc mình mơ hồ thả lỏng cảnh giác liền đột nhiên xông đến bóp chết mình, loại cảm giác lo âu làm cho hai ngày hai đêm này anh không dám chợp mắt. Bất quá chuyện anh lo lắng cũng không có xảy ra, Kiều An vẫn im lặng ngồi ở bên cạnh, không có hành động gì.

Đến ngày thứ ba, buổi tối lúc nghỉ ngơi Hoffman lại dẫn Kiều An đi thẩm vấn. Hoffman vừa dẫn Kiều An đi, An Đức liền thật sự chống đỡ không nổi ngã đầu ngủ thiếp. Lần này vừa ngủ là ngủ thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau, lúc anh tỉnh lại thì phát hiện trên người được đắp một cái chăn mỏng, mà Kiều An thì đưa lưng về phía anh ngủ ở đối diện. An Đức không thể nói rõ được tâm trạng của mình ngay lúc đó, nhưng từ lúc đó anh bỗng nhiên không hề lo lắng Kiều An sẽ giết chết mình nữa.

"Cha mẹ cậu là ai? Clermont có quan hệ gì với cậu?" Kiều An bỗng nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp phá vỡ không khí yên tĩnh quý dị mấy ngày nay.

An Đức cả kinh, chợt dạ nhìn Kiều An chăm chăm, ấp úng trả lời: "Tôi là cô nhi. Tướng quân Clermont vẫn luôn giúp đỡ tôi đến khi trưởng thành, sau đó còn muốn đưa tôi gia nhập quân đội khu D9."

Kiều An gắt gao nhìn An Đức chăm chăm, sâu thẳm trong đáy mắt có sóng ngầm tuôn ra, chậm rãi nói: "Ngày đó Hoffman tìm ta nói chuyện, hẳn cho ta nhìn một phần báo cáo. Cậu có muốn biết trên báo cáo đó viết cái gì hay không?" An Đức ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Kiều An nhắm mắt lại hít sâu một hơi, cố gắng khắc chế tâm tình đang kích động, nửa ngày sau mới trầm giọng nói: "Hoffman xét nghiệm DNA của ta với cậu, kết quả cho thấy ta là cha ruột của cậu!"

*****

Ban đêm đoàn xe ngừng trú nghỉ ngơi, mà trên xe quân y thì mọi người vẫn còn đang bận rộn.

Một nhân viên y tế từ trong thùng đông lạnh lấy ra một cái ống nghiệm chứa chất lỏng màu đỏ đặt trên bàn thực nghiệm trước mặt ở Lannok. Hoffman chỉ vào vậy ống nghiệm nói: "Đây là mẫu máu của mảnh thú Kim Điều lần trước cậu đưa cho tôi, tôi đã xét nghiệm rồi. Đúng rồi, tôi vẫn luôn muốn hỏi, cậu làm thế nào mà lấy được mẫu máu vậy?"

Lannok niễn cường tựa vào bên cạnh bàn, duỗi ngón tay búng búng vào thành ống nghiệm: "Cái đêm lúc chiến đấu kia, kim hồ Laka có kéo được một mảnh da thịt nguyên vẹn trên người Kim Điều xuống, tôi rút một mẫu máu sau đó cất lại, vốn định ngày hôm sau sẽ đưa đến cứ điểm phòng thí nghiệm nghiên cứu một phen."

Trong mắt Hoffman toát ra vẻ khen ngợi, anh cho nhân viên y tế lui xuống hết, từ trên giá thí nghiệm lấy một ống nghiệm chứa chất lỏng màu lam ra đặt lên bàn, song song với ống nghiệm chứa chất lỏng màu đỏ: "Đây là mẫu máu hôm qua lấy được từ Kim Điều, tôi đã tiến hành so sánh với hàng mẫu cậu đưa tới. Tôi phát hiện kết cấu gen của Kim Điều trước sau đã xảy ra biến hóa lớn. Trước đó có thể đã vì khuyết thiếu bước chuyển đổi nào đó mà Kim Điều không thể tiến hóa thành nửa thú chân chính." Anh chỉ vào ống nghiệm màu đỏ: "Mẫu máu cậu lấy biểu hiện trong máu Kim Điều lưu lại một lượng độc tố và virus lớn, sẽ từng bước ăn mòn nội tạng và tổ chức cơ thể hắn, cuối cùng làm cho hắn tử vong." Hoffman lại chỉ ống nghiệm màu lam: "Nhưng bây giờ, trong máu Kim Điều xuất hiện một loại chất xúc tác có nguyên tố đặc biệt, có thể tinh lọc độc tố và virus trong máu Kim Điều. Các khí quan và tổ chức cơ thể bị nhiễm virus cũng bởi vậy mà dừng việc hủ hóa, gen lại lần nữa dị biến."

Lannok nhíu mày căng thẳng đứng dậy, ánh mắt trở nên nghiêm túc, nghĩ nghĩ nói: "Kim Điều cướp Lâm Gia đi bất quá chỉ có hai ngày đã đưa cô ấy trở lại, hơn nữa sau đó bất luận nhóm nửa thú có đuôi như thế nào thì hắn cũng không chịu đi. Tôi nghĩ rất có thể là Lâm Gia..." Anh cùng với Hoffman liếc nhau, trong lòng đều có suy nghĩ.

Im lặng rất lâu, Hoffman mới mở miệng trước: "Cậu cảm thấy phải làm cái gì bây giờ?" Lannok hừ một tiếng không đáp lời.

Hoffman cẩn thận cầm lấy ống nghiệm màu lam, ánh mắt lập lòe bất định: "Nếu như quả thật là như vậy thì Lâm Gia sẽ không thể đạt được quyền tự do của cư dân. Bộ chỉ huy tối cao hội sẽ giam lỏng thậm chí giam giữ cô ấy, bởi vì giá trị nghiên cứu của cô ấy so với mảnh thú dị biến càng..."

"Cút chó! !" Lannok đột nhiên cười lạnh, trong mắt xanh toát ra lửa giận: "Bộ chỉ huy tối cao là một đám cút chó! Đám hồ lớn đó chỉ biết trăm phương nghìn kế muốn giải phẫu Lâm Gia, hoặc là đối đãi giống như với động vật, điên cuồng mà tiêm vào cho cô ấy các loại virus zombie làm thí nghiệm, thẳng đến giết chết cô ấy mới thôi!"

Lông mày Hoffman nhíu lại mím môi không nói, im lặng nhìn ống nghiệm trong tay, nửa ngày mới thấp giọng nói: "Nhưng nếu chúng ta không báo cáo cho bộ chỉ huy tối cao thì chính là trái với quân pháp, sẽ đã bị xử phạt cực hình."

Lannok gھừ cợt cười một tiếng, nhếch mày nói: "A? Cậu không biết gì hết thì lấy cái quái gì báo cáo?" Anh cầm lấy ống nghiệm màu đỏ lắc lắc, đổ tất cả chất lỏng bên trong vào bồn nước, cầm bàn chải súc sạch sẽ toàn bộ chất lỏng bên trong. Hoffman bình tĩnh nhìn anh làm xong tất cả, không có chút ý tứ ngăn cản.

Lannok quăng ống nghiệm không vào trong thùng rác, nhìn Hoffman, buông tay cười nói: "Đương nhiên, cậu có thể đến bộ chỉ huy tối cao thông báo tôi với bọn họ. Nhưng tôi sẽ chết không nhắm mắt."

Hoffman cười cười, từ trong kẹp hồ sơ lấy kết quả báo cáo xét nghiệm mẫu máu của Kim Điều ra đưa cho Lannok: "Cậu đã quên cái này. Không tẩy trừ sạch sẽ, cậu vẫn là sẽ chết không nhắm mắt."

Trong mắt Lannok hiện lên một tia kinh ngạc, chợt ha ha cười nói: "Không sai!" Anh sờ sờ túi áo: "Thượng tá Hoffman, cậu có cái bật lửa không?"

Một làn khói màu lam lượn lờ dâng lên, bị gió thổi qua phiêu tán vô tung. Thư Vân ngồi xếp bằng trên mặt đất, châm thuốc lá sau đó thả cái bật lửa lại vào trong. Bữa tối đặt trên hòn đá ở bên chân hắn, không hề có dấu vết đã động qua. Hắn lặng im nhìn chăm chú vào xe quân y nằm ở cách đó không xa, ngọn lửa âm i của đèn lọc thuốc lá lúc sáng lúc tối, làn khói tràn ngập che dấu ánh đỏ mờ hồ lóe ra trong mắt xanh của hắn.

*****

Dạ Hoàng mở mắt ra nhìn nhìn xung quanh, xung quanh một mảnh tối đen, trừ ánh trăng xuyên qua từ trong lỗ thông gió thì cái gì cũng đều không nhìn thấy. Hắn bị giam trong một chiếc xe thiết giáp đóng kín, trong bóng đêm trừ nghe thấy tiếng hít thở của chính mình ra thì hắn không còn nghe được tiếng

gi nữa.

Sau khi thi biến Dạ Lam vẫn hôn mê bất tỉnh, hần bị người của sở phán quan mang đi cách ly, trong chiếc xe rộng như vậy lại chỉ có một mình hần, nhưng hần không có cách nào tùy ý đi lại. Tay chân đều bị xiềng xích bó khóa điện tử bằng kim loại, bốn mảnh dây xích sắt buộc chặt ở trên người, vòng cổ bị cố định trên mặt đất, phạm vi hoạt động của hần còn không được 1 m, nhiều nhất là đủ để hần duỗi tay chân hoạt động một chút không đến mức tê liệt.

Mỗi tối sẽ có người đưa thức ăn cho hần, chỉ có lúc này binh lính trông giữ hần mới có thể cởi bỏ xiềng xích trên người hần, dẫn hần xuống xe giải quyết một chút vấn đề sinh lý. Vì tận lực giảm bớt chuyện bài tiết phiền toái này mà mỗi ngày quân đoàn đặc chủng chỉ cho hần một chén nước và một lượng thức ăn cực nhỏ không đủ nhét kẽ răng để ăn.

Mặt khác quân đội còn tặng kèm cho hần hình phạt mỗi ngày mười roi, vì thế chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi mà hai má và hốc mắt Dạ Hoàng liền lõm xuống, người gầy tong gầy teo, nửa người trên gần như không còn da thịt nào là nguyên vẹn hoàn hảo, rớt cuộc nhìn không ra bộ dạng từng tuần mỹ tuyệt luân.

Đói khát và mất nước từng bước ăn mòn ý chí chiến đấu của hần, đau xót và nhục nhã đánh vỡ kiêu ngạo tự tôn của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Dạ Hoàng chưa từng trải qua thất bại như vậy bao giờ, mấy ngày liên tiếp bị hành hạ cả thể xác và tinh thần khiến hần vô cùng mệt mỏi. Thậm chí hần còn nghĩ đến việc tự giải thoát cho mình, vậy mà câu nói đầu tiên của sĩ quan Thư Vân đã khiến hần bỏ qua ý nghĩ đó- nếu hần chết sẽ ném xác Dạ Lam cho bầy thú làm thức ăn. Cho nên ngay cả chết hần cũng không có tư cách.

Những vết thương trên người vô cùng đau đớn, vết thương mới đè lên vết thương cũ, chỉ hơi cử động một chút cũng đau như bị dao cắt. Mỗi lần tra tấn xong hần lại bị vắt lên xe, vết thương không có thuốc bôi cũng không được băng bó, những vết thương bên hông bắt đầu mưng mủ, hôm nay còn chưa bị tra tấn nhưng hần đã cảm thấy không chịu được nữa rồi. ....Dạ Hoàng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại một chút để nghỉ ngơi, buồng xe chấn động mấy cái rồi ngừng lại. Dạ Hoàng cười khổ một tiếng, đã đến giờ bị tra tấn.

Tiếng kéo khóa nặng nề, cánh cửa bị người mở ra, ánh sáng chiếu vào, Dạ hoàng khó chịu nhắm mắt lại, Hai tên lính lên xe mở xích sắt ở chân hần ra, ngang ngược kéo hần xuống.

Thư Vân ngâm một liều thuốc tựa người vào cửa xe, liếc nhìn ang ngã xuống dưới đất không đứng lên được, khoe miệng giương lên. ....Hần ném tàn thuốc xuống lấy chân đạp tắt, nhận chiếc roi một binh sĩ đưa đến: “Chiếc móc câu trên cái roi này có thể móc toàn bộ da thịt của ngươi xuống đấy. Lần này ngươi giết nhiều quân đội của Liên Bang như vậy đòi lại của ngươi một chút máu cũng không có gì là quá đáng chứ.”

Dạ Hoàng ngưng gãi gãi, cười lạnh một tiếng khạc ra một ngụm máu, ngẩng đầu lên nhìn về phía Thư vân khàn giọng nói: “Chỉ tại các ngươi không đầu lại được.”

Thư Vân đá một phát lên người hần: “Miệng còn cứng lắm! Đừng quên Quân đoàn đặc chủng bị nhóm người các ngươi trong ứng ngoài hợp nhưng vẫn còn sống sót một phần ba, mà chiến đoàn Tật phong của các ngươi thì toàn bộ đã bị tiêu diệt hết.” .....Đôi mắt Dạ Hoàng âm thầm xuống thoáng qua một tia xấu hổ, định nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Thư Vân ngồi xổm xuống, nắm tóc Dạ Hoàng nâng mặt hần lên, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ: “Tuồng chiến đoàn tật phong xuất sắc như thế nào hóa ra cũng chỉ là một đám người ngu ngốc! Tuy ngươi không phải nhưng đám thuộc hạ của ngươi thì chính là như vậy, hiện tại đến ngay cả em trai của ngươi cũng không thể bảo vệ được.”

Đột nhiên Dạ Hoàng mờ to mắt, hai con ngươi đỏ ngầu: “Ngươi đã đồng ý với ta không giết Dạ Lam!” Thư Vân cười lạnh, nhỏ giọng nói: “Những người ngu xuẩn đều phải trả giá thật lớn! “trái tim Dạ Hoàng cảm giác như có một cái gì đó xoẹt qua, rất nhanh không kịp nắm bắt. ....Thư Vân buông tay, giẫm lên lưng hần một cái nặng nề.

Dạ Hoàng rên lên một tiếng, đau nhức khiến hần suýt nữa đã bất tỉnh, khoe miệng chảy xuống một dòng máu tươi. Không đợi hần hít thở một roi đã quất xuống, đau đến nỗi thân thể run lên, không khống chế được mà rên thành tiếng, trán cũng toát mồ hôi lạnh. Chỉ thiếu chút nữa là hần đã chết, kế tiếp còn 9 roi nữa, Dạ Hoàng chỉ hận giây phút này mình không chết đi.

“Thượng tá Thư Vân,! Dừng roi này hành hình hần ta sẽ chết mất.” Đột nhiên Cain nhảy từ trong xe bọc thép ra hét lên dừng lại.

Chiếc roi của Thư Vân dừng lại giữa không trung, dừng lại một chút rồi từ từ hạ xuống, không cho là đúng cười cười: “Hần ta không phải kẻ thành thật tôi chỉ muốn dạy dỗ hần một chút sẽ không đánh chết hần. Còn nữa hần ta giết nhiều chiến hữu của chúng ta như vậy chết cũng không có gì đáng tiếc.”

Cain cau mày nói: “Hắn ta chết hay không đã có tòa án quân sự phán xét, nếu tôi nhớ không nhầm, cấp trên đã hành hình hắn ta mười ngày nay rồi, ngày hôm qua đã hết hạn tra tấn. Anh không thể tra tấn hắn nữa.”

Thư Vân ném roi cho binh lính: “Xin lỗi tôi có chút không không chế được. Bởi vì hôm nay tôi mới tình cờ biết được một chiến hữu của tôi trước ở quân đoàn đặc chủng đã bị chiến đoàn Tập Phong tập kích bất ngờ mà chết trong đêm đó.”

Cain bị câu nói của thượng tá Thư Vân khiến lòng lại dâng lên căm phẫn, nhưng may ý chí của anh còn không chế được, ép xuống căm phẫn. ....Anh nhìn chăm chăm Dạ Hoàng, trầm giọng nói: “Tôi cũng hận không thể giết chết hắn, nhưng quân đội có kỷ luật của quân đội, thủ đồ sẽ xử tội của hắn. Nếu chúng ta lạm dụng hành hình sẽ chẳng khác nào đám giặc cướp kia.”

Ánh mắt Thư Vân xoẹt qua tia đỏ: “Yên tâm đi chuyện vừa rồi sẽ không xuất hiện nữa đâu. Thiếu tá Cain, người này giao cho anh.” Dứt lời xoay người đi. .... Cain nhìn theo bóng lưng Thư Vân đang rời đi, trong lòng có cảm giác kỳ lạ không nói ra được. Chờ đến khi Thư Vân đi xa, Lâm Gia mới từ sau chiếc xe bọc thép đi ra.

Cain khựng nửa ngày cũng không rặn ra được nửa chữ, gấp đến độ đỏ mặt, lại sợ Lâm Gia chán ghét mình nên chỉ có thể ôm cô chặt hơn nữa. Lâm Gia bị anh ôm chặt đến suýt nữa không thở nổi, đang muốn đẩy anh ra lại nghe thấy anh ghé sát vào tai mình nói: “Tôi, tôi. ....Th .... Thích ....em.”

Lâm Gia kinh ngạc tròn tròn hai mắt, hoài nghi rằng mình nghe lầm, Cain lưu manh như vậy nhưng lại bày ra bộ dạng thiếu niên ngây thơ tỏ tình với mình??? Hoàn toàn không giống như ấn tượng của cô với anh.

Cain lần đầu tiên tỏ tình nên rất ngượng ngùng, anh chôn mặt vào cổ Lâm Gia không dám ngẩng lên. Lờ mờ nói ra khỏi miệng trong ngực dường như đang nóng lên, nhiệt dâng lên trên mặt, anh đoán là nhiệt trên mặt mình đã có thể nướng chín được cả trứng gà rồi.

Cain mím môi thành một đường thẳng tắp, hầu kết không ngừng chuyển động, vô luận thế nào cũng không có dũng khí để nói lại câu nói đó một lần nữa.

“A? Hai người đang làm gì vậy?” Giọng nói kinh ngạc của Lannok truyền đến, Lâm Gia cả kinh đẩy Cain ra. Cain buông tay lui ra từng bước, đôi mắt xoẹt qua về cô đơn, Trong ngực cảm thấy khó chịu nhưng lại không hiểu khó chịu ở đâu.

Lâm Gia thấy dáng vẻ sa sút của anh cũng không đành lòng, nhìn anh cười cười xin lỗi, nhưng cũng không kịp cười quá nhiều đã bận rộn hỏi Lannok kết quả kiểm tra của Tatu.

Lannok suy nghĩ liếc Cain một cái, thấy khuôn mặt uất ức của anh, trong lòng thầm cảm thấy thoải mái. Thật ra khi này anh đã đến được một lúc, núp sau cánh cửa nhìn trộm Cain ôm Lâm Gia, thấy Cain ghen nửa ngày cũng không không rặn ra được một câu, suýt nữa không nhịn được đã cười thành tiếng. Đến khi Cain tỏ tình anh lại cảm thấy mình rất khó chịu cố ý ngạc nhiên mà kêu to một tiếng.

Lâm Gia nghe Lannok nói tình trạng của Tatu đang có chuyển biến tốt cuối cùng cũng an tâm, đang định trở về. Bỗng Lannok vỗ vỗ vào bả vai Cain: “Cain, cậu mang Tatu đến đây. Cậu ta phải ở đây vài ngày để tiến hành trị liệu cho đến khi vượt qua quá trình bài xích.”

“Tại sao? Không phải anh vừa nói Tatu không có vấn đề gì hay sao?” Cain thấy Lannok đẩy mình ra nên cảm thấy mất hứng. Lâm Gia vừa nghe Lannok nói như vậy lại khó tránh khỏi lo lắng.

Lannok cười cười với anh rồi đi về phía tủ lấy ra một bình thủy tinh nhỏ: “Ừ, đây là thuốc đặc hiệu, hôm nay vừa chế thành công. Nếu Tatu không kịp thời uống thuốc đặc chế này phản ứng bài xích sẽ rất lớn, bây giờ mặc dù không còn nguy hiểm đến tính mạng nhưng khả năng phục hồi của cơ thể rất chậm, kéo dài lại sơ gây phiền toái. Cho nên tôi và Hoffman nghĩ ra một biện pháp dùng thuốc dạng lỏng rót vào trong máu của cậu ta sẽ giúp tẩy rửa độc tố trong máu, liên tục làm như vậy mấy ngày sẽ giúp thân thể cậu ta khôi phục lại.”

Cain liếc một cái, khoe miệng giật giật: “Đúng rồi, tên tù binh đó bị thương rất nặng, cậu có thể trị thương cho hắn ta được không?” Lannok phát tay với Cain một cái: “Người trông coi hắn vừa rồi có nói với mình đã phái người đến đó rồi, cậu mang Tatu đến đây trước đi.”

Cain biết rõ Lannok không muốn cho anh và Lâm Gia ở chung một chỗ. Anh vốn định nói đến chuyện nhân viên ý tế để đánh lạc hướng nhưng bây giờ đã bị Lannok nói như vậy không thể tìm được lý do phản bác, chỉ đành không cam lòng lê bước dời đi.

Chờ đến khi Cain đã đi xa, Lannok lại nhanh chóng ấn nút đóng cửa lại, trong buồng xe bây giờ chỉ còn anh và Lâm Gia.

Lannok xoay người nhếch miệng cười một cái, hàm răng trắng như tuyết khiến Lâm Gia choáng váng. Đột nhiên cảm thấy tim mình đang đập thình thịch, sau đó lại cảm giác có một dự cảm xấu, khiến cô không khỏi lui về phía sau hai bước.

Lannok nhú nhú mày, đi đến bên cạnh cô, nắm bả vai cô cười hi hi nói: “Honey, anh muốn thương lượng với em một chuyện.” Lâm Gia vặn vẹo bả vai ý muốn bảo Lannok buông tay ra, bất đắc dĩ là Lannok lại hoàn toàn không biết tự giác, bàn tay giống như giăng co trên bả vai cô không muốn dời. Không chỉ như thế, một cánh tay khác còn bò đến bên eo cô, ấn cô vào ngực: “Honey, em định chọn người nào làm bạn đời đây? Anh hy vọng mình không bị gạt ra bên ngoài.”

“Cái gì mà chọn bạn đời?” Trong lòng Lâm Gia đang run lên, nghe ý tứ này chắc Lannok đang muốn nói đến quy định của bọn họ ở đây.

Quả nhiên Lannok không phụ sự “kỳ vọng” của cô, giờ tay lên nhéo vào chóp mũi cô, cười giống như hồ ly: “Sweetheart, em giả ngu cũng rất đáng yêu. Chẳng lẽ không ai nói cho em biết em quyền tự do chọn bạn đời, trong một tháng phải chọn ra 5 người từ trong cận thân hộ vệ để cùng em kết hợp chiều sâu hay sao?” Một tia chớp bỗng đổ xuống đầu Lâm Gia, khiến đầu cô như ong ong lên. Lâm Gia há mồm tròn mắt giả bộ ngu Cô cũng hy vọng là mình ngu thực sự. Cái quy định này rốt cuộc là tên ngu ngốc nào nghĩ ra vậy, đúng là chế độ luật pháp bị ôi lừa bịp.

Đôi mắt Lannok thoáng hiện lên tia vui vẻ bừng bừng, thừa dịp cô sững sờ mà bắt lấy cổ tay cô, không hề do dự cúi đầu hôn lên môi cô. Lâm Gia còn chưa kịp phản ứng đầu lưỡi của Lannok đã cạy hàm răng cô xâm nhập vào bên trong càn quét.

Lâm Gia ô ô kêu lên, bị ai phát hiện ra khí lực của mình trước mặt Lannok cư nhiên lại không có chút tác dụng nào, một tay bị anh kiềm chế ở phía sau một tay lại bị giữ trước ngực không cách nào thoát ra được. Đầu lưỡi anh linh hoạt công kích vào những điểm nhạy cảm bên trong miệng cô.

Thân thể Lâm Gia không khống chế được khẽ run, bàn tay cô bị giữ trước ngực cố tạo thành nắm đấm đâm vào lồng ngực Lannok, bắt lấy cổ áo anh muốn đẩy anh ra. Đáy mắt màu xanh dương của Lannok bỗng lóe lên, giống như cánh sắc tươi sáng của thảo nguyên vào mùa hè bỗng dấy lên một ngọn lửa nhỏ, trong chớp lát đã lan tràn ra khắp thảo nguyên.

Anh buông môi Lâm Gia ra, ôm thật chặt lấy Lâm Gia đang thờ đốc trong ngực, chớp mũi cọ cọ vào gương mặt tròn nhẵn của cô, thăm thẳm những âm thanh vô cùng quyến rũ: "Thật xin lỗi, anh đợi không kịp nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Lâm Gia đẩy Lannok ra, khàn giọng nói: "Này, anh đừng làm vậy!" Cô mềm mại vô lực trách nhưng vào tai Lannok thì lại trở thành lời giận yêu làm nũng.

Anh cúi đầu cười, một cánh tay chặt chẽ kiềm lấy vòng eo Lâm Gia, một tay khác thì bắt được tay cô, đặt môi một lần lại một lần hôn cô, trong mắt xanh lưu chuyển ý cười ấm áp: "Honey, bộ dạng này của em thật sự là cực kỳ xinh đẹp đó em biết không? Nghe tên Cain kia nói thích em, anh ghen tị lắm. Trước kia anh vốn không biết ghen tị là loại cảm giác gì, nhưng bây giờ thì biết rồi, chính là chỗ này có chút không thoải mái."

Anh nắm tay Lâm Gia đặt lên ngực trái của anh, lại cúi đầu hôn trán cô, môi một đường hôn đi xuống rồi dừng ở trên môi cô, nâng mặt cô lên không cho tránh né, môi nhẹ nhàng vuốt ve môi cánh hoa của cô, ni non thăm thẳm thì nói: "Honey, anh cũng yêu em. Cain có thể nghĩ đến việc trả giá sinh mệnh của mình vì em, anh cũng có thể làm được. Cho nên, đừng đẩy anh ra..."

Lannok khép hờ hai mắt, mi dài dày rậm màu đỏ rũ xuống che đầy con ngươi, lời nói nhỏ nhẹ gần như cầu xin tựa lông chim phát qua lòng cô.

Lâm Gia rừ mi mắt mím môi không nói, lời từ chối xoay quanh ở cổ họng không thể nói ra thành lời. Một tay cô đặt ở trước ngực anh tạo ra khoảng cách giữa hai người, một tay khác thì vẫn bị Lannok nắm chặt không có rút về, giống như tâm trạng mâu thuẫn của cô lúc này. Một bên cố ý ngăn cản không cho anh tiếp cận, một bên lại do dự có nên thẳng thắn thành khẩn đối mặt với cảm giác của mình dành cho anh hay không.

Lannok thấy Lâm Gia không nói, trong mắt xẹt qua một tia bối rối. Từ trước đến giờ anh vẫn luôn rất ghét thể tục thị phi, chưa bao giờ để người nào hoặc việc nào ở trong lòng. Nhưng từ sau khi gặp được Lâm Gia, anh liền bị khí chất thâm trầm, thiện lương, kiên cường và độc đáo của cô hấp dẫn, ở chung lâu dài lại không biết từ lúc nào hình bóng Lâm Gia đã khắc sâu vào trong lòng anh.

Mặt ngoài Lannok thoát nhìn còn lâu cá hơn so với Cain, nhưng kỳ thật trong lòng lại rất tán thành quan niệm của Corey. Lúc anh công tác ở thủ đô, tiếp xúc với phụ nữ chỉ giới hạn trong công việc, sau đó vài năm anh vẫn luôn trụ ở chiến trường, càng không có cơ hội tiếp xúc đến phụ nữ. Không phải không có phụ nữ thích anh, mà ngược lại, xuất thân, chức quan và tướng mạo của Lannok thẳng được không biết bao nhiêu thanh niên, được phụ nữ coi trọng, phụ nữ hy vọng được kết hợp với anh rất nhiều, chỉ là lúc ấy anh cần bản không có tâm trạng muốn loại chuyện này.

So với Corey và Cain, ở phương diện tình cảm thì anh là trong sáng nhất. Cain đã từng x, Corey thì tuy rằng chưa từng kết hợp với phụ nữ, nhưng ít nhất còn từng động tâm với phụ nữ. Còn Lannok, vô luận là thân thể hay là tấm lòng, đều là hàng vừa đóng gói.

Lần đầu tiên Lannok khát vọng mãnh liệt được đồng ý như thế, anh sợ hãi nghe được lời từ chối của Lâm Gia, nghĩ đến chuyện có lẽ cô sẽ từ chối thì ngực anh liền đau đến co rút lại.

"Em có thể chấp nhận Tatu và Ngân Hồ, vậy vì sao không thể chấp nhận anh?" Lannok kéo cánh tay đang tạo khoảng cách giữa hai người của Lâm Gia ra, tuy rằng anh còn đang cười hi hi, nhưng nụ cười đã có chút miễn cưỡng: "Honey, anh cũng là quân y xuất sắc nhất của Liên Bang, lại còn là một chiến sĩ ưu tú, chấp nhận anh có lời nhiều lắm á."

Lâm Gia ngẩn ra, đáy lòng như dây đàn đang căng mà bị gió kích thích, cô vẫn luôn không hề nghĩ đến cảm giác của mình đối đám người Corey là như thế nào. Bọn họ không giống những quân nhân khác, bọn họ chưa bao giờ xem cô là một tên tù binh. Bọn họ tôn trọng cô, dốc hết sức bảo vệ cô, thậm chí còn nguyện ý vì cô mà vào sinh ra tử. Lâm Gia rất rạch ròi, cô biết bản thân nếu muốn sinh tồn thì tuyệt đối không thể thoát ly khỏi quần thể mà sống một mình, trong lòng phân vân đến thế nào thì cuối cùng vẫn chỉ có thể tuân theo quy tắc tuần hoàn của thế giới này. Cô sớm hay muộn gì cũng phải chấp nhận rất nhiều đàn ông trở thành bạn đời của mình.

Lâm Gia hít sâu một hơi, đỏ mặt lắp bắp nói: "Em biết anh là một người đàn ông rất tốt, đối với em cũng cực kì tốt. Anh... anh cho em chút thời gian. Em sẽ cân nhắc..."

Tuy rằng không có lập tức đồng ý, nhưng cô không có từ chối! Đáy lòng Lannok nhất thời dấy lên hy vọng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với hai răng máy đồ của Lâm Gia, trong lòng anh liền một trận kích động, ước chế lâu dài bắt đầu rục rịch, rừ rừ mắt nhìn thấy cổ áo Lâm Gia bị lôi kéo xuống dưới lộ ra đầy đà tron bóng trắng như tuyết và khe rãnh thật sâu, hô hấp bỗng ngưng nặng nề, mạnh mẽ dùng thân thể ngăn chặn Lâm Gia trên vách xe.

Một tay anh bắt lấy tay Lâm Gia, một tay khác lại vội vàng xốc làn váy Lâm Gia lên, đùi thon dài hữu lực cường thế chen vào giữa hai chân cô, kiếm dài sừng sững đề ở chỗ mềm mại tinh tế nhất của cô.

"Đừng mà! Anh mau buông ra!" Lâm Gia vừa sợ vừa tức, sao lại thế này, Tatu là như thế này, Lannok cũng là như thế này, đều muốn bá vương ngành thương cung sao? ? Cô bắt quá chỉ nói một câu sẽ cân nhắc thôi, như thế nào liền dẫn tới người này động dục chứ?

Lannok đỏ mặt hôn môi Lâm Gia, ngăn lời kháng nghị của cô lại, lưỡi cạy mở hàm răng của cô ra, cuồng nhiệt đoạt lấy mùi thơm thoang thoang trong miệng cô.

Hai tay Lâm Gia bị bắt lấy, chân lại bị tách ra, nửa người giắt trên người Lannok, căn bản không còn chút sức lực. Lâm Gia vịn vào người liều mạng muốn tách khỏi gây sát nóng hừng hực đang không ngừng hướng chỗ tư tình tế dò hỏi, trán và trên chóp mũi rất nhanh rịn ra một tầng mồ hôi.

Cô giãy dụa ngược lại càng làm cho thân thể hai người liên tục ma sát, Lannok buông môi cô ra, ngẩng đầu lên cắn răng dồn dập thở hổn hển, chỉ cảm thấy máu toàn thân nhấm thẳng chỗ bụng mà tụ tập, phía trước truyền đến xúc cảm mềm mại ấm áp, mạch đập của gây sắt cũng theo đó nhẹ nhàng rung động, sung đến gần như muốn nổ tung. Khoái cảm mất hồn khó nói nên lời truyền đến, đánh thức dục vọng nguyên thủy nhất trong cơ thể anh. Thắt lưng trắng kiện theo bản năng càng mãnh liệt đẩy về phía trước truy tìm an ủi, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể cách quần áo chậm rãi ma sát bập dề non nớt của Lâm Gia.

"Không được em thực sự cho phép, anh không thể bắt buộc em làm loại chuyện này!" Lâm Gia nhú đôi mi thanh tú trừng Lannok, đôi mắt e thẹn phiến muộn và tức giận ứa lên một tầng nước mỏng manh mờ mờ, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, cô không biết bộ dạng của mình bây giờ thu vào mắt Lannok lại càng lộ vẻ quyến rũ chọc người.

Đồng tử Lannok co rụt lại, con ngươi đột nhiên trở nên sâu thẳm, lồng ngực rộng lớn phập phồng thật nhanh, hơi thở nóng rực phun trên gáy Lâm Gia, da thịt tinh tế nhất thời nổi lên một tầng da gà.

"Ai bảo em quá bất công, anh thật sự chờ không kịp rồi." Nói xong, lại một lần nữa cắn lấy môi cô trần trọc.

Lannok há miệng dùng sức mút, đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi Lâm Gia quấn quít một chỗ, bàn tay theo vạt áo bên eo cô chui vào trong quần áo mở nút áo ngực, lại chuyển tới phía trước cầm lấy đầy đà cao ngất, không nhẹ không nặng vuốt ve, ngón cái thì cực kì có kỹ xảo gãi gãi hồng quả nhỏ mềm mại.

Trong mắt Lâm Gia mờ mờ dần dần ngưng kết thành nước mắt, đầu mi khóe mắt bị nước mắt thấm ướt, thân thể bị Lannok đặt ở trên vách xe, hai tay bị chế trụ, chân bị bắt tách ra kẹp lấy đùi Lannok, ngực bị bàn tay to lớn ấm áp của Lannok bao vây, lòng bàn tay chai sạn lướt qua da thịt mẫn cảm, từng trận khoái cảm khó nịn lan đến toàn thân. Cô dồn dập thở dốc, mi dài như cánh bướm run rẩy, thân thể bị Lannok áp chặt trước ngực anh, da thịt cảm nhận được độ ấm của anh, cả người liền trở nên vô lực mềm như tơ, mềm nhũn dựa trên người anh, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại đứt quãng.

Nghe được tiếng rên rỉ của Lâm Gia, Lannok hơi lấy lại được một chút lý trí, nhưng lại thật sự không áp chế được mãnh liệt trong cơ thể, bàn tay kiềm chế Lâm Gia do dự một chút, cuối cùng nắm tay cô đặt lên chỗ sung của anh. Cả người Lannok mạnh run lên, sau đó cuồng dã đóng đưa vòng eo ở trong tay cô bắt đầu rút ra đẩy vào.

Tất cả những gì tồn trữ trong cơ thể Lannok hơn hai mươi năm qua một chút đều bắt đầu bị khiêu khích, thất lực không tự chủ được tần suất nhanh hơn, không ngừng va chạm vào lòng bàn tay cô, khoái cảm cực hạn chưa bao giờ thể nghiệm qua cứ như vậy lan khắp toàn thân. Trong lúc đó, không chỉ có quần áo Lâm Gia hỗn độn mà quần phục của Lannok cũng bị mở tung, lộ ra lồng ngực màu đồng đầy đặc mồ hôi không ngừng phập phồng lên xuống.

Yết hầu Lannok phát ra từng trận tiếng rống trầm thấp, mồ hôi theo thái dương chảy xuống, giống như muốn vò nát Lâm Gia mà điên cuồng cắn mút môi cô, trên nu bàn tay cầm lấy đầy đà của cô nổi lên gân xanh rõ ràng, lực độ nắm bóp càng lúc càng lớn. Vòng eo liên tục đẩy về phía trước, lớp vải bao vây gây sát đã hơi hơi thấm ướt.

Lâm Gia trốn không thoát, cảm thấy lửa nóng cứng rắn trong lòng bàn tay từng đợt run rẩy, dưới tình thế cấp bách cô ngậm chặt miệng, dùng sức cắn xuống. Lannok đột nhiên bị ăn đau, cả người một trận run rẩy, trong đầu nháy mắt biến thành trống rỗng.

Một lát sau, Lannok mới thở hào hển chậm rãi buông Lâm Gia ra, môi dưới chảy máu, một dòng máu đỏ tươi từ miệng anh uốn lượn chảy xuống. Lannok hít một hơi, ngón cái lau đi vết máu bên môi, chớp mắt cười nhìn Lâm Gia: "Honey răng nanh thật sắc bén, suýt chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của anh rồi."

Lâm Gia cực kì giận dữ, gờ chân dẫm mạnh lên chân anh: "Đáng đời anh! Nếu lần sau lại dám cưỡng, em..." Cô nhìn nhìn xung quanh, cầm lấy một con dao hướng dưới quần anh quơ quơ: "Em cho anh cả đời làm xử nam!"

Lannok nhanh như chớp bắt lấy tay Lâm Gia, một tay lại đoạt lấy dao phẫu thuật, hơi dùng sức liền lại lần nữa ôm lấy cô, nhanh chóng hôn Lâm Gia một cái sau đó buông tay ra, cười xấu xa nói: "Anh cũng không thể để cho em tự hủy đi hạnh phúc của chính mình."

Lâm Gia tức giận không thàm nói lời, đuổi theo Lannok muốn giẫm lên chân anh, lại bị anh linh hoạt né tránh.

Hai người đang âm ỉ thì tiếng đập cửa hợp thời vang lên, chỉ nghe Cain ở ngoài cửa háng giọng kêu: "Như thế nào lại đóng cửa? Lannok! Cái tên khốn

khiếp cậu rốt cuộc là muốn làm cái quái gì? ! Mình đã dẫn Tatu đến rồi! Mau mở cửa!"

Lannok dừng lại, ngón trở nhẹ nhàng cọ qua môi mọng sưng đỏ của Lâm Gia, liếc mắt cười: "Hương vị honey thật ngọt."

"Cút! !" Lâm Gia đẩy tay anh ra, chạy đến cửa xe nhấn nút.

Cửa xe vừa mở ra, Cain lên xe, nổi giận đùng đùng trừng Lannok: "Cái tên khốn khiếp cậu có phải đến chiếm tiện nghi Lâm Gia đúng không?" Lannok buông tay, thần thái tự nhiên: "Không có nha. Mình chỉ là đang giải thích phương án điều trị của Tatu cho honey nghe thôi." Cain không tin: "Vậy cần gì phải đóng cửa?"

Lâm Gia lo lắng nếu Cain nháo nữa thì sẽ không dứt, lỡ đâu đều ghen chạy tới tìm cô "gian tình" một chút, làm sao mà chịu được chứ? ! Cô đành phải nói dối: "Thiếu tá Cain đừng hiểu lầm. thượng tá Lannok là thật giới thiệu phương án trị liệu cho em." Cain thấy Lâm Gia nói như thế chỉ đành phải bỏ qua.

Tatu ngồi trên xe lăn được đẩy lên xe quân y, anh vừa thấy Lâm Gia liền nhếch miệng cười ngây ngô, đôi mắt đỏ như con thỏ đã khôi phục sáng rọi, lỗ tai thú trên đỉnh đầu nhích tới nhích lui.

Lòng Lâm Gia có chút chột dạ sờ sờ hai má, xác định không còn nóng như lúc trước nữa mới tiến lên xoa xoa lỗ tai anh, ôn nhu nói: "An tâm ở trong này điều trị liệu, em sẽ ở cùng anh."

Tatu cầm tay cô, nghe lời gật đầu đầu. Anh bỗng nhiên ngừng đầu khụt khịt, khò khè nói: "Nơi này, tại sao lại... có mùi giống đực... động dục?"

Đã bước tới cửa xe- Cain mạnh xoay người, một ánh mắt hình viên đạn bắn về phía Lannok, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lannok, cậu cái tên khốn khiếp này!" Trên mặt Lannok cười đến không nhận được, bước nhanh vọt tới bên cạnh Cain bắt lấy cánh tay anh túm ra ngoài.

Lâm Gia thở dài một hơi, ôm lấy cái đầu to lớn của Tatu, điểm điểm mũi anh, cười nói: "Khứ giác cũng bắt đầu khôi phục rồi..."

Quân đoàn đặc chủng rốt cục chạy ra khỏi khu trục thuộc của khu C8. Buổi tối đoàn xe ngừng trú nghỉ ngơi, nhóm nửa thú đều nhảy xuống xe, bọn họ rốt cục không còn bị giới hạn di chuyển trong xe nữa, mà đã có thể tự do hành động. Thiên tính của mãnh thú làm cho bọn Dick càng thích ở trên đường tự do săn bắt, săn thịt tươi để ăn mà không phải là thịt đông lạnh, vừa vặn mấy ngày nay quân đoàn đặc chủng cung cấp nuôi dưỡng nhóm nửa thú cũng cảm thấy cung ứng thức ăn áp lực rất lớn, nhưng bây giờ thì tốt rồi, đôi bên đều cảm thấy thoải mái.

Dick cho anh em báo sẵn và sói Lier đi sẵn, còn lại đi tuần tra khu vực quanh quân đội ngừng trú nghỉ ngơi.

Timo dạo qua một vòng cồn cát cách binh đoàn xe thiết giáp không xa, không có phát hiện gì dị thường. Anh nhận rồi phát chán đang định chạy đến chỗ xa giết zombie trốn ở quanh đây chơi thì bỗng nhiên nghe được có người kêu tên anh. Anh quay đầu xem, chỉ thấy một cô gái mặc quân phục lái một chiếc xe Jeep mui trần chạy đến chỗ anh.

Timo nhận ra nữ quân nhân này chính là cô gái tóc vàng ngày đó đã chiếm tiện nghi của mình, gọi là gì ấy nhỉ? Timo nheo mắt lại, làm sao cũng không nhớ được tên của cô gái này.

Ruili thấy Timo dừng lại nhìn đến đây liền vui vẻ phát tay với anh: "Timo! !" Lỗ tai Timo run lên, từ lúc nào cô gái này biết tên anh? Gọi thân thiết như vậy, làm như rất quen thuộc vậy, thật đáng ghét.

Xe Jeep chạy lên đồi núi sau đó dừng lại, xe còn chưa có ngừng ổn, Ruili liền mở cửa ra nhảy xuống chạy về phía Timo. Timo sợ cô lại giống như lần trước xông đến đột nhiên ôm lấy mình, nên liền hướng về phía cô hung tợn nhe răng gầm nhẹ. Ai ngờ Ruili không chút nào để ý Timo cảnh cáo, chạy vội tới trước mặt anh mở hai tay ra định nhảy đến chỗ anh. Timo tức giận chém ra chân trước, hướng cô vung lên một mảnh đất cát.

Ruili thành linh bị hất cho cả người đầy đất cát, chỉ đành phải dừng lại, phụt phụt phun đất cát rơi vào miệng ra: "Này, anh làm cái gì... A! !" Nói còn chưa xong thì cổ chân đã bị cái đuôi Timo quất lấy, cả người bị anh nhắc lên giữa không trung vung qua vung lại.

Ruili bị lắc cho đầu váng mắt hoa, sợ tới mức phát tay kêu sợ hãi: "Mau buông tôi xuống! !"

Timo đắc ý nhếch miệng hừ cười, trong lòng vui sướng không nói nên lời, giáo huấn giống cái lông vàng đáng ghét này một chút, xem cô còn dám kiêu ngạo nữa không? !

Tóc dài sau đầu Ruili giữa không trung phát phới, khuôn mặt trắng nõn đã muốn vì sung huyết mà biến thành màu đỏ. Timo chớp chớp đôi mắt, bỗng nhiên cảm thấy tóc vàng tung bay lóe sáng của Ruili thoát nhìn rất giống bộ lông của mình, nói thẳng ra là đều xinh đẹp như vậy, cái đuôi vui vẻ cang hăng say vung loạn.

Ruili chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, trong lúc nhất thời dạ dày cũng sôi lên. Cô vội vàng lấy súng lục bên hông ra, dùng sức ném vào đầu Timo: "Su từ ngục! !"

Timo đang chơi vui vẻ nhất thời quên phòng bị, chợt thấy một vật đen tuyền giữa không trung bay đến, tránh không kịp liền bị nện ngay ót, bỗng nhiên giật mình cái đuôi cũng vung lên.

Tiếng thét chói tai của Ruili còn chưa dứt, người đã ngã đến trên cồn cát, lăn vài vòng mới dừng lại. Timo sừng sốt vài giây, chợt nhếch miệng phát ra hắc hắc tiếng buồn cười.

Ruili nằm nửa ngày mới đứng lên, tóc vàng loạn thành một núi, trên mặt dính đầy đất cát. Thấy Timo cười nhạo mình, cô liền tức giận đến cắn răng: "Sur tử thú! chờ đó! Tôi sẽ báo thù!"

Timo cười lớn hơn nữa, chẳng hề để ý vẩy vẩy cái đuôi, xoay người muốn rời khỏi, bỗng nhiên ngửi được một mùi hôi thối từ trong gió truyền tới, nhất thời hưng phấn mà dựng thẳng lông bờm lên, bốn chân bắn ra móng vuốt như đao thép, trong mắt bốc lên sát khí. Sur tử đực Timo gốc Châu Phi trời sinh hiếu chiến, tính tình tàn bạo so với này hẳn nữa thú, mấy ngày liên tục không được thoải mái đánh nhau, đã sớm làm anh nhàm chán muốn chết, rốt cục anh cũng tìm được việc vui, đương nhiên muốn tận tình chém giết một phen.

Timo theo mùi rất nhanh phát hiện có một đàn zombie nhỏ trên sa mạc cách chỗ quân đoàn nghỉ ngơi 1 km, anh xông qua chỉ một hồi công phu đã tiêu diệt hơn phân nửa đàn zombie.

Timo đang chém giết hăng say, bỗng nhiên nghe được tiếng xe dừng gấp. Anh quay đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc xe Jeep đậu trên cồn cát, vài con zombie đã vọt tới trên xe muốn phá cửa sổ vào, trong cửa kính xe một chút màu vàng lóe lên. Timo rống to một tiếng phóng qua đó, trong nháy mắt liền xé nát hết zombie.

Sau khi tất cả zombie đều bị Timo tiêu diệt, Ruili mới run run mở cửa xe lăn xuống, chân mềm đến suýt chút nữa không đứng dậy nổi. Sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt cô nhìn Timo lại tràn ngập sùng bái. Cô đã hoàn toàn quên mất lúc này bị giáo huấn ra sao, một bên kêu tên Timo, một bên chạy về phía anh, kết quả lại bị cái đuôi Timo quấn lấy cổ chân nhấc lên chống ngược đầu xuống.

Lúc này Ruili chẳng những không mắng, ngược lại vui vẻ kêu lên: "Anh quá tuyệt vời! Timo! Làm bạn đời của em đi!" Timo khinh thường hừ một tiếng, ném cô trở về trên xe.

*****

Do quan binh của khu E2 mới tổ kiến mà thành quân đoàn đặc chủng với thêm một đám mãnh thú dị biến đi theo, lòng quân ổn định ý chí chiến đấu tăng cao. Đáng tiếc quân đoàn bởi vì có sức mạnh cường đại uy hiếp người khác như thế mà liên tục mười ngày qua đều gió êm sóng lặng, tổng cộng chỉ gặp được hai ba đàn zombie tàn mạt khắp nơi, về phần bọn giặc cướp thì ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu.

Tatu được Lannok và Hoffman tỉ mỉ điều trị, mà bệnh trạng mắt mù cơ thể hư nhược do tác dụng phụ của phản ứng bài xích dị biến đã chậm rãi biến mất, tình trạng cơ thể cũng từng bước tốt hơn. Một tuần sau, Tatu gần như hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh, Lâm Gia và nhóm thú đều cực kỳ vui vẻ.

Trong đoạn thời gian này Lâm Gia gần như mỗi ngày đều ở bên cạnh Tatu chăm sóc cho anh, Tatu có thể nói là trong họa gặp phúc, có thể độc chiếm Lâm Gia, đây chính là phúc lợi mà chưa ai được trải qua. Hưởng hết Lâm Gia thân mật chăm sóc, lòng Tatu như được ngâm trong hồ mật, ngọt ngào ấm áp, làm chó lớn vui mừng đến choáng váng.

Bất quá, xuất phát từ lòng tự trọng của giống đực, cuối cùng Tatu không có không tự kiểm chế mà sa vào ôn nhu hương của Lâm Gia, bản năng bảo vệ âu yếm giống cái làm cho anh nhanh chóng phản chấn trở lại... Dù sao, những ngày anh độc chiếm Lâm Gia rất lâu, xung quanh nơi nơi đều là ánh mắt hâm mộ ghen tị uất hận, làm cho anh áp lực không nhỏ.

Sau khi Tatu khôi phục thị lực, thức thời không hề cả ngày gần gũi Lâm Gia nữa. Nhóm thú thú còn lại rốt cục cũng có thể thân cận Lâm Gia, đáng tiếc bọn họ không thể khôi phục hình người, nhiều nhất cũng chỉ là lần lượt liếm liếm cạp cạp Lâm Gia, không thể giống như Tatu còn có thể hôn nhẹ hay ôm một cái. Tatu mỗi ngày ngọt ngào hạnh phúc, còn nhóm thú thú hâm mộ đến phát hỏa, cuối cùng cả đám khác thường chờ đợi có thể mau đến kỳ bài xích tiếp theo.

Ngày Tatu vui vẻ không thể tiếp tục được bao lâu, buổi sáng ngày thủ đô phái quân đội nghênh đón quân đoàn đặc chủng, anh liền không hề báo trước biến trở về hình thú. Cũng chính là ngày hôm đó mọi người biết được một tin tức kinh người: khu D9 phản bội đi theo địch! Clermont diệt trừ quan viên thủ đô sắp xếp ở khu D9, tuyên bố nguyện trung thành với Roddy Elias, gia nhập chiến đoàn Liệt Phong của Roddy Elias, cũng điều khiển quân đội tấn công khu C8.

Hai quân bắt đầu giao chiến, thiếu tướng Đan Phạt Nhĩ của khu C8 gặp chuyện ở văn phòng, bị nội gián ẩn nấp ở khu C8 bắn chết. Quân đội khu C8 phút chốc lâm vào hỗn loạn sau đó bại lui, ngay cả quan chỉ huy Liệt Minh Uy cũng chủ trương đầu hàng. Sĩ quan phụ tá Kiều Trì nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, hấn một bên hướng thủ đô và hai khu gần nhất xin viện trợ, một bên lấy bản lĩnh của Lôi Đình đào móc tiêu diệt toàn bộ nội gián của khu C8. Ngay sau đó Kiều Trì lấy lý do bất lực mà tước đoạt quyền lợi của thượng tá Liệt Minh Uy, đảm nhiệm chức quan chỉ huy chiến thời, rốt cục miễn cưỡng ngăn cản thế công của phản quân khu D9.

Nhưng mà vài ngày sau thủ đô lại lần nữa thu được cầu cứu của Kiều Trì, đoàn giật cướp Liệt Phong gia nhập chiến đấu, xuất ra hai mãnh thú đáng sợ, khu C8 thương vong thảm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Quân đội thủ đô đến rất đột xuất, trước đó không hề báo trước cho ai cả, vì vậy mà còn suýt nữa gây hiểu lầm.

Lúc đoàn đặc chủng Lê Minh dừng lại nghỉ ngơi thì phần lớn nhóm nửa thú sẽ đi kiếm ăn, ngay cả Dick và Ngân Hồ cũng đi, chỉ để Tatu ở lại bảo vệ Lâm Gia. Bởi vì một đường sống yên bề lảng, nhóm nửa thú cũng dần buông lỏng cảnh giác, hơn nữa bọn họ đi săn cũng không xa, nếu có gì nguy hiểm cũng kịp trở về.

Lâm Gia ăn một miếng bánh bao, Tatu vốn đang yên tĩnh nằm trên người cô nghỉ ngơi bỗng đứng lên, hướng về khoảng không phía Bắc phát ra tiếng gầm nhẹ.

Corey và Cain cũng cảnh giác nhìn theo, ánh mắt Tập Tu nhìn lên trời, không lâu sau liền phát hiện bóng dáng một chiếc phi cơ đang dần xuất hiện trên bầu trời.

Đang lúc bọn họ gọi mọi người trong đoàn chuẩn bị kịp thời nghênh chiến lại nghe thấy tin tức, thì ra là quân đội của Liên Bang đến đón bọn họ, làm bọn họ sợ khiếp vía một phen.

Lâm Gia không ngờ quân đội Liên Bang lại đến đột ngột như vậy, khiến cô không kịp ứng phó. Cô đang còn do dự xem trước khi đến thủ đô có nên cho nhóm nửa thú dời đi, nhưng bây giờ đã không cần phải nghĩ nữa, nhưng vì bảo vệ an toàn của Tatu chỉ còn cách đuổi anh đi. Thật may hôm nay Tatu và Kim Điều ở bên ngoài, còn nhóm nửa thú cũng đi săn. Cô đoán khi Dick phát hiện quân đội của thủ đô đến cũng sẽ bảo nhóm nửa thú ẩn nấp, tạm thời không cần phải lo lắng. Mà cô nhất định phải ứng phó với những người này, dốc toàn lực để ngăn cản bọn họ đuổi giết nhóm nửa thú.

Vậy nhưng Tatu sống chết cũng không chịu dời đi, mặc kệ cô có giả vờ mắng chửi đuổi anh anh cũng không chịu dời đi khiến cô tức đến mức dậm chân: “Tatu, nghe lời đi! Nhanh lên một chút! Nếu anh ở lại sẽ gặp nguy hiểm đó!”

Tatu lắc đầu, vòng qua vòng lại bên người Lâm Gia, thỉnh thoảng lại cọ sát vào cô hít hít, nhưng lại bị Lâm Gia dùng sức đuổi ra. Cách đó không xa, phi cơ đã từ hạ xuống, tiếng gầm rú ngày càng gần. “Đi mau! Không đi sẽ không kịp đâu! Em không muốn anh lại gặp chuyện không may!” Lâm Gia vội la lên.

Tatu ra sức lắc đầu, phát ra những âm thanh nức nở, đôi mắt ướt át ủy khuất nhìn Lâm Gia. Anh không biết tại sao Lâm Gia đột nhiên lại giận dữ với anh, còn muốn đuổi anh đi nữa. Thỉnh thoảng cô còn nói sẽ không bao giờ....sẽ không bao giờ rời xa anh cơ mà. Anh không sợ chết nhưng sợ nhất lại là phải rời xa cô.

Trong lòng Lâm Gia cũng đau như cắt, liều mạng ngăn lại nước mắt đang muốn chảy ra, quyết tâm muốn đuổi Tatu đi. Không phải cô không muốn ở chung với nhóm nửa thú nhưng cô sợ rằng giấc mộng của mình sẽ bị thay đổi nếu như cô dám để bọn họ ở lại đây.

Corey và Cain im lặng đứng bên cạnh, cũng không ngăn cản Lâm Gia, bọn họ đều không đành lòng nhìn nhóm nửa thú trở thành đối tượng nghiên cứu của sở nghiên cứu.

Ai ngờ Lâm Gia chẳng những không đuổi được Tatu đi mà còn nhìn thấy nhóm Dick cũng đang trở về. Tất cả nhóm nửa thú đều không chịu dời đi, khiến Lâm Gia rất tức giận muốn chết. Da mặt Ngân Hồ còn dày đến mức tiến đến bên cạnh cô cọ tới cọ lui làm nũng, cô tóm lấy lỗ tai anh khóc nức nở: “Đồ ngốc... Tại sao lại không đi chứ?”

Lúc này quân đội Liên Bang đã đến hết, nhóm nửa thú có muốn đi cũng không thể bình an mà đi được nữa. Đang lúc Lâm Gia buồn phiền lại thấy Lannok chạy đến nói với cô đừng lo lắng.

“Thủ đô vừa mới báo tin cho tôi, bộ chỉ huy tối cao đã thông qua quyết định không cho phép bất kỳ ngành hoặc cơ cấu nào được tiến hành nghiên cứu trên nhóm nửa thú, phải đảm bảo an toàn cho họ.” Lâm Gia không ngờ được mọi chuyện lại có thể chuyển biến như vậy, nhất thời sững sờ không biết phải làm sao.

Lannok nắm bả vai cô cười xấu xa: “Honey, em yên tâm đi, có người bảo vệ em mà.” Lâm Gia không thể giải thích được, căn bản cô không hề quen biết quan chức cao cấp nào trong Liên Bang, người nào nguyện bảo vệ cô cơ chứ? Chẳng lẽ là Lannok.

Lannok thấy Lâm Gia nghi ngờ liếc mắt về phía mình, sờ mũi xấu hổ một chút nói: “Không phải anh... là Hoffman. Vì giữ được các mảnh thú biến dị, cậu ta gần như đã vận dụng tất cả các quan hệ ở thủ đô. Khi còn ở khu D9, cậu ta đã liên lạc với các quan viên có tiếng nói trong thủ đô hơn nữa còn thuyết phục được cả cha cậu ta- trung tướng Grant và huynh trưởng là thiếu tướng Will ủng hộ cậu ta. Khi chúng ta rời đi, trung tướng của bộ chỉ huy tối cao đã đề nghị cấm các hành vi nhốt nhóm nửa thú để tiến hành thí nghiệm. Vốn tưởng sẽ gặp phải phản đối không ngờ lại được thượng tướng Rick ủng hộ. cho nên bộ chỉ huy đã nhanh chóng mở hội nghị thông qua quyết định.”

Lâm Gia kinh hãi, không nghĩ đến Hoffman lại giúp cô như vậy, đúng là khó có thể tin được, một lúc lâu sau mới có thể lấy lại được tiếng nói: “Thượng tá Hoffman sao? Thật... thật không thể tin được.”

Lannok gật đầu cam kết, nhún mày nói: “Honey, đừng nói em, tôi quen biết cậu ta lâu như vậy cũng còn không nhìn ra nữa là.”

Lâm Gia nhìn ra phía xa xa, Hoffman đang nói chuyện với người của thủ đô, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ. Quả nhiên con người không thể nhìn mặt ngoài được. Có người bên ngoài thật tâm nhưng trong lòng lại giả dối, ngoài mặt giả bộ thân thiết nhưng sau lưng lại làm ra những chuyện nói xấu người khác, làm chuyện xấu xa hại người, mà có những người nhìn bề ngoài lạnh lùng vô tình nhưng lại âm thầm giúp đỡ mình vượt qua tất cả khó khăn.

Cô còn đang chìm trong suy nghĩ lại thấy Hoffman và người của thủ đô đang đi về phía này. Người sĩ quan trẻ tuổi bên trái nhìn từ xa có chút quen mắt. Đến khi người nọ lại gần, Lâm Gia đột nhiên cảm thấy khăn trang nhíp tim đập nhanh lợi hại.

Chờ gần hơn chút nữa, Lâm Gia rút cuộc cũng nhìn rõ mặt người đó, nhất thời cả kinh che miệng lại, không dám tin nhìn vào mắt mình, cho đến khi người nọ đứng lại trước mặt cô cười cười cô mới từ trong hoảng hốt lấy lại được tinh thần: “Đương. . .Đương Kiện.”

“Tiểu Gia” Dương Kiện mặc quân phục màu đen thoạt nhìn còn anh tuấn nhiều hơn so với trước kia, anh nhếch miệng cười cười, giang tay ôm Lâm Gia một cái thật chặt, thiếu chút nữa khiến cô không thể thở nổi, may mà còn kịp thời buông tay ra. Lâm Gia đang trong ngạc nhiên nên sức lực còn yếu, chỉ vui mừng nhìn Dương Kiện, một câu cũng không nói ra được.

Ánh mắt Dương Kiện hiện lên tia vui mừng, hết sức đè nén kích động mỉm cười nhìn nhìn đánh giá Lâm Gia, theo thói quen lại gõ nhẹ lên trán cô một cái: “Làm sao em nhìn thấy anh lại như nhìn thấy quỷ vậy hả! Đáng đáp anh rất dọa người sao.”

Lâm Gia lắc đầu một cái, một tay nắm lấy tay anh, không hề che giấu tình cảm vui sướng của mình, kích động nói: “Không phải, gặp lại anh thực sự là quá tốt! Em vẫn luôn lo lắng cho anh!”

Ánh mắt Dương Kiện tràn ngập vui mừng, nhưng rất nhanh đã trở lại như bình thường, Anh lại bao lấy bàn tay Lâm Gia trong bàn tay mình: “Anh cũng vậy, rốt cuộc cũng được nhìn thấy em, đúng là không dễ dàng gì.”

Bàn tay dương Kiện rất lớn rất dày, lòng bàn tay lại khô ráo, những ngón tay tay thon dài có lực, khiến cho người khác có cảm giác an toàn. Trái tim cảm thấy ấm áp, khiến hốc mắt Lâm Gia nóng lên. Dương Kiện nhìn cô như vậy tâm tình càng kích động, ánh mắt lại càng thêm dịu dàng, thiếu chút nữa đã không nhận được ôm lấy cô vào trong ngực.

Trừ Hoffman những quân nhân khác đều rất ngạc nhiên, bọn họ nhìn hai người không thể ngờ được người này lại là bạn của Lâm Gia.

Lannok nheo mắt lại nhìn Dương Kiện nửa ngày, khủy tay chọc chọc Hoffman nhỏ giọng hỏi: “Này, đây chính là người đã thuyết phục thượng tướng Rick đồng ý đề nghị của anh phải không? Nhìn rất lạ.”

Hoffman hừ lạnh nói: “Không phải anh nói mặc dù cậu không ở thủ đô nhưng những chuyện ở thủ đô cậu nắm rõ như lòng bàn tay hay sao? Hỏi tôi làm gì?” Lannok bị anh làm cho cứng họng, tức giận tròn mắt.

Hoffman mặc kệ anh, tiến lên cắt đứt cuộc nói chuyện của Lâm Gia và Dương Kiện, nghiêm mặt nói: “Xin lỗi, hai người có chuyện gì hãy để về sau nói. Liên Bang đột nhiên gặp phải tình huống rất nghiêm trọng, bộ chỉ huy tối cao có chuyện khẩn cấp muốn truyền cho quân đoàn đặc chủng.”

Lâm Gia và Dương Kiện vất vả lắm mới có thể gặp được nhau, vội vội vàng vàng cái gì cũng chưa kịp hỏi. Chờ đến khi hai người gặp lại lần nữa đã là chuyện sau khi quân đoàn làm xong chuyện của thủ phủ.

Bởi vì khi khu D9 đột nhiên bị khu C8 làm phản bao vây, phía trước bị tấn công kịch liệt Lâm Gia đành phải đơn độc chịu đựng ba ngày trong sở phán quan cho đến khi được Hoffman bảo lãnh ra ngoài. Thượng tướng Rick phê chuẩn cho Lâm Gia có được quyền tự do của công dân do Hoffman phụ trách giám thị. Nhưng những nửa thú biến dị vẫn phải tiếp nhận kiểm tra thân thể và sức miễn dịch trong nửa tháng nữa, Hoffman liên tục bảo đảm bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm gì, Lâm Gia cũng không còn cách nào khác chỉ có thể tin tưởng anh và Dương Kiện.

Hoffman đưa Lâm Gia vào trong nhà mình, cũng cho bọn Corey và hộ vệ chăm sóc cô trong cuộc sống thường ngày. Kể từ sau hôm đó Hoffman không thấy trở về, nhà anh ở gần sở phán quan, chỗ này vô cùng thoải mái, các thiết bị đồ điện cũng rất đầy đủ, những khi Lâm Gia vào ở lại bị cắt mất điện thoại và internet.. thiết bị truyền tin.

Lâm Gia bị hạn chế ra ngoài, cô ở trong căn hộ của Hoffman hai ngày không được đi đâu đã kìm nén đến dãi cả cổ. Tu Viễn chỉ mờ hồ truyền vài tin tức trong cuộc chiến vì thủ phủ không muốn cho dân chúng bị khủng hoảng nên không cho phép đài truyền hình truyền ra nhiều tin tức.

Thật may là còn có đám người Corey thay phiên nhau ở với cô, mua cho cô VCD nhạc, nói chuyện phiếm chơi game, còn có thể thỉnh thoảng nói cho biết một chút tình hình cuộc chiến. Chỉ là Corey không hề nói cho Liên Bang đã có 3 tướng lĩnh của 3 khu trực thuộc hoặc bị ám sát hoặc đã phản bội đi theo địch, đoàn giặc cướp rất tích cực cải nội gian vào tất cả các lĩnh vực của quân đội, khiến cho nền kinh tế Liên Bang cũng bị ảnh hưởng rất nặng.

Một tuần lễ sau, Corey và Cain cũng bị sắp xếp đi theo đoàn quân tiên phong, hôm sau phải lên đường ra chiến trường. Ra chiến trường là nơi không biết được sẽ bỏ mạng khi nào, huống chi cuộc chiến lần này còn không giống lúc trước, rất kịch liệt tàn khốc, nói là lần quyết chiến của đoàn giặc cướp Roddy Elias và Liên Bang cũng không phải là quá. Bọn họ sợ Lâm Gia lo lắng nên không nói chuyện này cho cô biết, cho nên nói hôm nay mọi người khó có khi được rảnh rỗi muốn tụ tập lại ăn uống một bữa thật ngon.

Sáng sớm mọi người đã lục đục đến, mỗi người xách theo bao lớn bao nhỏ nào là bột mỳ, hoa quả, lạc xường, thức ăn phải chế thành một quả núi nhỏ, giống như là chuẩn bị trước lương thực cả tháng cho Lâm Gia vậy. Lâm Gia mơ hồ cảm thấy có điều gì không đúng nhưng cũng không tiện hỏi, nghĩ thầm có lẽ bọn họ thực sự muốn tụ họp mà thôi.

Corey còn mang đến một bộ đồ làm bếp kiểu Trung Quốc, bên trong có chày cán bột cũng không biết là lấy ở đâu. Trên đường đến thủ phủ, Lâm Gia có từng tán gẫu với Cain và quê hương mình, cô là người phương bắc Trung Quốc, nên rất thích ăn những món liên quan đến bột mỳ, nhất là sủi cảo thịt là món mà cô thích ăn nhất.

Lúc đó Corey đã thầm ghi nhớ trong lòng sau khi đến thủ đô chỉ cần rảnh rỗi là anh đi khắp các siêu thị quân đội tìm nơi cũng ứng đồ làm bếp kiểu Trung Quốc, mất mấy ngày cuối cũng cũng tìm ra, lập tức lại bỏ ra một số tiền lớn để mua. Tâm nguyện của Corey là nếu như anh có thể toàn vẹn chân tay từ trong cuộc chiến trở về, hy vọng có thể ở bên Lâm Gia mỗi ngày vì cô mà làm các món ăn của Trung Quốc.

Healy nghe nói Lâm Gia muốn ăn sủi cảo, vén tay áo lên vỗ ngực: “Tôi biết làm bánh bao và pizza, làm sủi cảo Trung Quốc cũng không vấn đề gì đâu.”
Mấy ngày trước anh vừa mới xuất viện, vừa ra viện đã đến đây trình diện, chỉ sợ nếu trì hoãn thêm mấy ngày nữa cái vị trí thủ vệ kia cũng sẽ bị người khác cướp mất.

Lâm Gia nghe thấy thế buồn cười, theo như cách nói của Healy, việc nấu các món phương tây và phương đông cũng không cần phải học rồi. Các món khác cô không biết làm nhưng hoành thánh lại làm rất ngon, Lâm Gia rửa tay thật sạch đeo tạp dề vào chuẩn bị thì thố tai năng lại bị bọn họ ngăn lại.

Lannok cời tạp dề của Lâm Gia xuống ném cho Healy, ả Lâm Gia xuống ghế: “Honey, nấu ăn là trách nhiệm của đàn ông, phụ nữ không cần phải vào bếp, khói dầu sẽ làm hại làn da các em. Em chỉ cần nói phương pháp làm sủi cảo cho chúng ta biết là được.”

Mấy người đàn ông cũng kiến trì không cho cô xuống bếp, cô không là gì được chỉ đành ngồi bên cạnh nói cho bọn họ biết cách làm. Chưa nói với nhưng bọn họ cũng rất có thiên phú nấu cơm.

Healy nhào bột mỳ, Lannok cán bột rất nhanh. Corey thì băm thịt làm nhân, theo lời Lâm Gia còn cho thêm cả gia vị trứng, không có dầu vừng nên đành lấy dầu ô liu, chỉ nghĩ thôi cũng thấy mùi thơm bốc lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Corey chà xát tay, cười nói: “Tiểu Gia, em đến phòng khách trong xem tivi đi, bọn anh sẽ làm xong ngay thôi.” Từ sau khi Dương Kiện gọi Lâm Gia là Tiểu Gia, đám gia hỏa nghe xong liền học theo, từng người từng người đều gọi Tiểu Gia cực kì thân thiết.

Lâm Gia thấy bọn họ nhanh như vậy đã bắt đầu, cũng không có chuyện nào cô có thể hỗ trợ, đành phải thông thả đến phòng khách xem tivi. Cô ngồi ở trên sofa, nhàm chán cầm điều khiển từ xa chuyển kênh, tất cả đều là mấy bộ phim 3D tình cảm, xem ra thời này ngay cả chương trình thời sự cũng đều hủy bỏ.

Chuyện trong nhà bếp đều bị người đoạt hết, Cain dạo qua một vòng, tìm không thấy việc có thể làm, bị người khác đuổi ra ngoài. Không còn cách nào khác đành gia nhập hàng ngũ làm sủi cảo cho Lâm Gia, anh vốn rất buồn bực, đảo mắt thoáng nhìn thấy Lâm Gia đang ngồi một mình trên sofa, trông mất chuyển động, chợt nghĩ đến đây chẳng phải là cơ hội tốt để anh và Lâm Gia ở riêng với nhau sao? Tâm trạng Cain lập tức tốt lên, chạy nhanh đến ngồi bên cạnh Lâm Gia tìm chuyện tán gẫu với cô.

Lâm Gia không được tự nhiên nhích người qua, bên tai hơi nóng lên. Từ sau khi Cain thổ lộ với cô xong, cảm giác của cô đối với Cain có chút biến hóa, cũng không có cách gì khách khí xa cách giống như trước nữa. Cũng không phải là chán ghét anh, cùng nhau trải qua nhiều việc như vậy, cô đã sớm phát hiện mặc dù Cain có chút lưu manh nhưng là người chính trực thiện lương, là một người đàn ông rất tốt. Cô cảm thấy không được tự nhiên là không hiểu được phải làm thế nào để đáp lại tình cảm của Cain. Nếu theo như lời Hoffman nói, cô nhất định phải chọn năm người cận thân hộ vệ làm bạn đời thì chọn Lannok, Corey hình như không tệ, dù sao cô cũng không có cảm giác bài xích bọn họ. Vậy Cain thì sao, cô có thích anh hay không?

Cain thấy Lâm Gia không yên lòng, trong lòng có chút khó chịu, gượng cười nửa thật nửa giả nói: “Tiểu Gia, em như thế nào lại mắt hờn mắt vía thế? Không phải là đối với anh có ý tứ gì chứ?” Lâm Gia bị Cain nói ra suy nghĩ trong lòng, mạnh ngẩng đầu, vừa lúc giao với ánh mắt anh.

Cain ngờ ngác dừng ở hai trong mắt như thu thủy của Lâm Gia, tìm đập tình thích liên hồi. Nhớ lại ngày đó anh cố lấy dũng khí thổ lộ tâm tình với cô, đầu ông một tiếng trở nên chỗ trống.

Cain lưu manh phá lệ cảm thấy ngượng ngùng, vì giữ lại sĩ diện che dấu tình trạng lúng túng của mình, anh đứng lên thật nhanh háng giọng một cái: “Em có muốn uống chút gì không?”

Lâm Gia lấy lại tinh thần, liền gật đầu: “Uống.”

Cain tìm trong tủ lạnh nửa ngày, lấy ra một lon nước trái cây cho Lâm Gia, phần nộ đóng lại tủ lạnh oán giận: “Ngay cả một chai bia cũng không có, tất cả đều là nước suối và nước trái cây. Cái tên Hoffman này y như đàn bà vậy! Này, mình đi mua chút bia, các cậu có muốn mua gì không?”

Corey buông dao thái ra, kéo Cain đến một bên, thấp giọng nói: “Tiểu Gia không thể ra ngoài, cấp trên lại không có sắp xếp phụ nữ ở đây chăm sóc, rất nhiều thứ không chuẩn bị cho cô ấy. Cậu... Khụ khụ, cậu mua chút đồ dùng phụ nữ đi.” Vừa nói vừa nhảy mắt mấy cái với Cain.

Mặt Cain hơi hơi đỏ lên, ngượng ngùng trộm ngắm Lâm Gia, muốn anh- một người đàn ông con trai đi mua mấy thứ kia, thật đúng là ngượng ngùng. Nhưng nghĩ lại ngày mai mình sẽ phải lao tới chiến trường, không biết còn có mạng mà trở về hay không, về điểm này e thẹn lúng túng gì đó dẹp hết một bên đi. Có thể sống mà chăm sóc Lâm Gia nhiều một chút anh đã cảm thấy rất may mắn rồi.

Cain rất nhanh liền trở lại, trên vai khiêng một kết bia, trong tay còn cầm một túi lớn chứa vật dụng hàng ngày. Anh đặt kết bia xuống, để túi vật dụng hàng ngày lên sofa, nói với Lâm Gia: “Tiểu Gia, đây là mua cho em. Em xem xem, còn thiếu cái gì không? Anh lập tức đi mua.”

Lâm Gia mở túi ra, mặt quét một cái liềm hồng như cà chua chín. Thì ra vừa rồi Corey là bảo Cain mua băng vệ sinh cho cô! Bất quá tính tình thật đúng là nhanh, không ngờ rằng Corey lại âm thầm nhớ kỹ “ngày có” của cô. Lâm Gia đã cảm động lại cảm thấy rất thẹn thùng, ấp úng nói cảm ơn, xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

Chúng nam ở trong nhà bếp chơi khoảng một giờ sau, rốt cục một đĩa sủi cảo thơm ngào ngạt cũng được bung lên bàn. Corey đưa đĩa cho Lâm Gia sau đó ưỡn ngực thẳng tắp, cùng những người khác chờ mong lại không yên nhìn cô chăm chăm, rất giống một đám tân binh chờ đợi trưởng quan bình luận vậy.

Lâm Gia cắn một ngụm sủi cảo, nước canh nồng đậm thơm ngon nháy mắt tràn ngập khoang miệng, ầm ập toàn bộ trái tim, khoe mắt hơi ướt át. Cô cúi đầu yên lặng nhắm nháp hết một viên sủi cảo, mới nâng mắt mỉm cười cười: "Ăn rất ngon, đúng là hương vị trong tưởng tượng của em, em rất thích! Rất vui về! Thật sự cảm ơn các anh."

Trên mặt chúng nam đồng thời hiện ra nụ cười vô cùng vui vẻ, cùng nhau hòa theo khua môi múa mép khoe công lao với Lâm Gia.

"Tôi đã nói Tiểu Gia chắc chắn thích ăn mà, xem vô sủi cảo này tôi cán tốt ghê chưa!"

"Giê, nếu không phải tôi nhào bột, cậu làm sao có thể cán ra vô sủi cảo đều và dai như vậy?"

"Khụ khụ, dù vô sủi cảo ăn được cỡ nào thì có thể có ăn ngon bằng nhân bánh sao?"

"Hắc, đừng quên, là tôi chạy qua thiết nhiều cửa hàng mới mua được loại thịt tươi cực phẩm này á."

"Cain, cậu thôi đi, liền mua một đồng thứ nhưng lại không xuống bếp hỗ trợ, không biết xấu hổ mà còn ở đó nói nữa?"

"Lannok, cậu còn làm trò, không phải cậu giành việc nhào bột sao, có gì đặc ý?"

...

Lâm Gia thấy bọn họ nói một hồi trở thành gây gỗ liền vội vàng hoà giải: "Đừng ồn, mọi người đều có công lao. Rất cảm ơn các anh đã chuẩn bị cho em com trưa phong phú như vậy. Nào, mau ăn đi, sủi cảo lạnh liền ăn không ngon."

Chúng nam bị một câu của Lâm Gia, mới ý thức được hành vi của mình có bao nhiêu ngây thơ, một đám ngưng ngừng ngây ngô cười. Từng đĩa từng đĩa sủi cảo thơm nức mũi không ngừng được bung lên bàn, mỗi một đĩa đều không đến hai phút đã bị sử lý sạch sẽ.

Cain và Lannok ăn đến miệng đầy một họng, cái trán đỏ mồ hôi, ngay cả bia cũng xem như nước là uống một ngụm lại một ngụm, chỉ để ý mạnh mẽ nhét sủi cảo vào miệng, vừa ăn vừa hàm hồ khen ngợi: "Ăn ngon, ăn ngon! Sủi cảo của Trung Quốc xưa vị thật ngon!"

Lâm Gia buồn cười: "Nếu có thể có nhiều nguyên liệu nấu ăn và gia vị trung hòa hơn thì em có thể làm đồ ăn Trung Quốc thật ngon cho các anh ăn."

Mắt Cain sáng lên, chợt lại ảm đạm xuống. Anh nhớ tới ngày mai mình sắp phải ra chiến trường, tâm trạng nhất thời xụ xuống, sủi cảo trong miệng đột nhiên trở nên không còn tư vị gì, thấp giọng thì thầm: "Có mạng trở về mới có thể ăn đồ em nấu..."

Lâm Gia sững sốt, quay đầu nhìn anh: "Anh nói cái gì?"

Corey khụ khụ, ngắt lời nói: "Cain cậu ấy nói còn muốn ăn thêm một đĩa nữa."

Cain hoàn hồn lại, cười gượng nói: "Phải, phải. Anh hâm nóng lại một chút rồi mang lên!" Lannok lau miệng, buông dao nĩa ra: "Mình giúp cậu!" Những người khác vội vàng đưa giỡn dời lực chú ý của Lâm Gia đi.

Lâm Gia không tốt tiếp tục nghiên cứu thêm, mặc dù cô không có nghe rõ ràng Cain nói cái gì, nhưng biểu tình cô đơn bi thương lúc đó của Cain thì không tránh được đôi mắt của cô.

Buổi tối Dương Kiệt và Hoffman trở về, hai người lại mang về rất nhiều rau quả tươi và thịt tươi. Rau quả tươi cực kì hiếm thấy, cho dù là tướng lĩnh cao cấp nếu muốn ăn rau quả tươi cũng đều phải đặt trước một tháng với chỗ cung ứng thực phẩm, càng đừng nói là sĩ quan bình thường, cho dù có tiền cũng không mua được, bình thường phải đợi hai ba tháng mới có rau quả tươi, còn phải tốn không ít tiền.

May mắn Hoffman xuất thân là con nhà quan, có người anh trai thứ hai là chuyên quản cung ứng vật tư. Lần đầu tiên Hoffman không tiếc xin anh trai, hơn nữa còn tìm rất nhiều tiền mới mua được đầy đủ rau quả tươi. Nước tương, dấm chua, dầu mè, ngũ vị hương, gia vị Trung Quốc cũng là Hoffman tìm đến, sau khi từ Dương Kiệt biết được lai lịch của Lâm Gia, anh lo lắng Lâm Gia không quen ăn thức ăn thủ đô cung cấp, cho nên cô ý đến chỗ cung ứng thực phẩm tìm gia vị Trung Quốc xưa. Mấy gia vị đó nếu ở thế kỉ trước khi xuyên qua thì không đáng giá chút nào, nhưng ở cái nơi vật chất thiếu thốn này thì chút vật đồ cực kì sang quý.

Đám người Corey nhìn nhân viên cao cấp của thủ đô cộng thêm cao to - giàu có - anh tuấn- Hoffman, trong lòng liền hâm mộ ghen tị.

Dương Kiệt ồn ào muốn thi thố tài năng Lâm Gia làm một chút thức ăn chính tông của Trung Quốc, Lâm Gia nhớ rõ Dương Kiệt rất biết nấu com, chẳng qua anh là người mang chủ nghĩa đàn ông nên cực ít khi xuống bếp. Lúc trước vài lần xuống bếp ít ỏi của anh chính là không phải ăn tết thì liên hoan, còn không thì là chúc mừng sinh nhật của cô... Còn có lúc cô bị bệnh nữa, Dương Kiệt cũng sẽ xuống bếp nấu com cho cô, cháo ăn sáng anh đều có thể làm được hương vị ngọt ngào ngon miệng.

Cô còn nhớ rõ bữa cơm chiều cuối cùng trước xuyên qua chính là do Dương Kiến làm, tất cả hơn mười món ăn đều là cô thích ăn nhất. Chỉ là ngày đó Dương Kiến bởi vì cô đột nhiên bị điều về nước mà tâm trạng cực kì buồn bực, lúc ăn cơm về mặt buồn bực chỉ lo uống rượu, rất ít nói chuyện với cô.

Nhìn một bàn đầy thức ăn và rau quả tươi, trong lòng Lâm Gia cực kì cảm động. Kỳ thật là bác sĩ thú y thuộc tổ chức quỹ bảo vệ động vật, cô có thể thích ứng với bất kì điều kiện gian khổ gì, một chút cũng không yếu ớt, với thức ăn lại không kén chọn, chỉ cần có thể ăn cô đều ăn. Nhìn đến ánh mắt chân thành tha thiết của chúng nam, không đành lòng từ chối ý tốt của bọn họ, những lời này nói không nên lời.

Lâm Gia thành tâm mà tỏ vẻ cảm ơn, ai ngờ Lannok cọt nhả ôm lấy bả vai cô, chỉ chỉ miệng: "Nếu honey thật muốn cảm ơn, vậy thì hôn anh một cái là được." Không hề nghi ngờ, lời Lannok nói đưa tới ánh mắt khinh bỉ và trách mắng không lưu tình chút nào của chúng nam. Lannok đành phải nhận xử phạt, xám xịt chạy xuống nhà bếp thành thật nhặt rau rửa đồ ăn.

Tay nghề nấu cơm của Dương Kiến quả là không tệ, nhưng cho tới bây giờ anh chỉ làm đầu bếp, còn lại chuẩn bị như nhặt rau rửa đồ ăn, anh cảm thù đến tận xương tủy, tuyệt sẽ không động tay. Đám người vì để có thể thỏa mãn con thèm ăn của mình mà xung phong nhận việc chuẩn bị nguyên liệu, rửa đồ ăn rửa đồ ăn, cắt thịt cắt thịt, trong phòng lại bắt đầu trở nên náo nhiệt. Cũng may nhà của Hoffman đủ lớn, một đồng người đàn ông cáo to vạm vỡ tuôn ra tiến vào bảy tám lần cũng không có vẻ chật chội.

"Một mẻ quá, may mắn tôi từng đi lính, bằng không thật đúng là chịu không nổi, súng này đúng là nặng thật." Dương Kiến ném súng lên bàn, đặt mông ngồi vào trên sofa, hai chân bắt chéo, nhắm mắt lại một mẻ tựa vào lưng ghế, bộ dạng đã mệt rũ rời.

Lâm Gia do dự một chút, vẫn là nhịn không được hỏi: "Dương Kiến, anh có biết Dick bọn họ thế nào không?" Từ lúc nhóm thú thú bị đưa đi làm kiểm tra, cô vẫn không nghe được một chút tin tức của bọn họ.

Dương Kiến mở mắt ra, trông trắng mắt còn có tơ máu, anh cười nói: "Yên tâm, ngày mai là em có thể nhìn thấy bọn họ rồi." Thấy mặt Lâm Gia có vẻ ưu sầu, lại nói: "Hoffman tự mình trấn kiểm tra quá trình, không có tổn thương bọn họ."

Hoffman nắm tay khụ khụ: "Chỉ lấy một chút máu và cốt tủy của bọn họ thôi, đều là tôi tự mình ra tay, miệng vết thương tuyệt đối chỉ to bằng lỗ kim thôi."

Mặt Lâm Gia đỏ lên, trong lòng có chút khinh bỉ chính mình, người ta đã muốn dồn hết toàn lực bảo vệ cô và nhóm thú thú, ngay cả Dương Kiến cũng đã cam đoan lần nữa, chính mình còn nghi thần nghi quỷ cái gì, thực sự có chút lòng dạ hẹp hòi mà.

"Đúng rồi, như thế nào anh lại thành quân nhân? Dick từng nói với em, các anh từng bị quân đội đuổi bắt. Sau đó anh và Emma bị quân đội mang đi, còn bảo bọn họ rời xa con người."

Dương Kiến im lặng một chút, cười nhạt nói: "Thực sự mà nói, là anh chủ động để cho quân đội Liên Bang dẫn anh đi."

Lâm Gia lấp bắp kinh hãi, không hiểu hỏi: "Không phải anh cảnh cáo Dick phải trốn tránh quân đội sao, vì sao chính mình ngược lại chủ động tiếp xúc bọn họ?"

Dương Kiến bĩu môi: "Nói ra có lẽ em sẽ cảm thấy anh có chút ngốc. Lúc ấy anh sở dĩ chủ động tìm quân đội Liên Bang là vì anh muốn lấy mạng của mình đánh cược một phen. Zombie hoành hành, nơi nơi đều không an toàn, anh dẫn theo một đám mãnh thú luôn né qua trốn lại cũng không phải là biện pháp tốt. Hơn nữa, anh cho rằng cùng với rơi vào tay đám cướp giết kia thì không bằng giao tiếp với quân chính quy có vẻ tốt hơn."

"Vậy Emma thì sao? Bây giờ cô ấy thế nào?"

Dương Kiến ngần ra, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Anh không trả lời, nhắm đôi mắt đứng lên: "Anh đi nấu cơm!" Nói xong vọt vào nhà bếp, đuổi những người khác ra ngoài: "Đám ngu ngốc này đều ra ngoài hết đi! Đừng cản trở tôi xào rau!"

Đám người Corey giống như đều có thể đã rõ vì sao Dương Kiến lại đột nhiên táo bạo như thế, yên lặng rời khỏi nhà bếp.

Nhìn bóng dáng Dương Kiến bận rộn trong nhà bếp, tim Lâm Gia từng chút từng chút trầm xuống, có một loại dự cảm bất an nảy lên trong lòng.

Hoffman đi đến, thấp giọng nói: "Năm trước Dương Kiến và sư tử cái Emma bị mang về thủ đô. Lúc ấy Emma bị nhiễm virus zombie, thân thể thập phần suy yếu. Dương Kiến và cô ấy bị cách ly giam giữ. Sau đó sở nghiên cứu phát hiện Emma sinh ra năng lực miễn dịch với virus, gen cũng phát sinh dị biến, liền nhốt cô ấy tiến hành các loại châm chích nghiên cứu. Em có biết, lúc ấy bộ chỉ huy tối cao còn chưa có thông qua nghị quyết đối xử tử tế với mãnh thú dị biến..."

"Emma đã chết?" Lâm Gia thốt ra. "Không..." Hoffman vội nói, trong mắt xẹt qua một tia không đành lòng, hít sâu một hơi, sau đó gian nan mở miệng: "Cô bị trộm đi trước khi còn chưa chết, nhưng vì bị giải phẫu quá nhiều mà thân thể cực kì suy yếu." Lâm Gia đỏ hốc mắt, Emma là một sư tử cái nhỏ còn ở tuổi vị thành niên, nhớ tới bộ dạng ngây ngốc ngây ngất đáng yêu của nó, đôi tay vô thức nắm thành nắm đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay.

Một tiếng loảng xoảng vang lên, Dương Kiến ném sọt (mười xào thức ăn) vào trong chảo, quay đầu cảm tức nhìn Hoffman: "Cậu có thể cảm miệng được không! Có thể để yên cho mọi người ăn một bữa cơm chiều vui vẻ không hả? Đừng nghĩ đến cậu từng giúp tôi mà tôi sẽ không đánh cậu!"

Trên mặt Hoffman lộ vẻ ngượng ngùng, cầm lấy nón quân đội của mình đội lên, xoay người đi đến hướng cửa. Lúc đi qua bên cạnh Lâm Gia, Hoffman dừng bước lại, rừ mi mắt nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi, nếu tôi có thể giác ngộ sớm một chút, có lẽ Emma..." Anh mím môi không nói gì nữa, yên lặng mở cửa rồi đi.

Cơm chiều rất thịnh soạn, nhưng những người có mặt trong lòng đều tựa như bị một tảng đá lớn đè ép, ai cũng không có tâm trạng mà ăn. Dương Kiến ăn qua loa sau đó liền cùng Lannok rời khỏi, trước khi đi anh để lại cho Lâm Gia một cái bộ đàm, chỉ cần anh còn ở thủ đô thì có thể tùy thời liên lạc cho anh.

Cain và Healy ở nhà bếp rửa chén đĩa, Corey dọn dẹp phòng, mọi người đều không nói lời nào, không khí im lặng làm cho người ta cảm thấy áp lực. Lâm Gia tắm rửa xong trở về phòng ngủ, cô cần ổn định tâm trạng thật tốt.

Cain vỗ tai, nghe được tiếng cửa phòng ngủ Lâm Gia đóng lại mới lau khô tay tràn đầy bọt xà phòng, vọt tới trước mặt Corey đoạt lấy khăn lau trong tay anh, thấp giọng nói: "Cậu còn lau cái gì nữa? ! Đêm nay cậu thân cận hầu hạ Tiểu Gia, có cái gì muốn nói thì mau nói với cô ấy đi."

Ánh mắt Corey trốn tránh, nhìn chăm chú vào phòng ngủ của Lâm Gia, nhếch môi im lặng không nói.

Cain chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngày mai chúng ta đã phải lên chiến trường, ai biết còn có thể sống sót trở về hay không? ! Nếu cậu còn giữ lời muốn nói dưới đáy lòng, nói không chừng sẽ không còn cơ hội nói với cô ấy nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Lâm Gia mặc đồ ngủ ngắn ngủi bên cạnh giường, trong tay cầm bộ đàm mà Dương Kiến đưa cho, bên bả vai vắt một cái khăn lông, tóc dài ướt nhẹp sau lưng cũng quên không lau.

Mặc dù trước kia cô đã vô số lần chuẩn bị tâm lý nhưng khi chính tai mình nghe được Ennam gặp tai nạn cô vẫn không thể nào tiếp nhận được, trong lòng thấy vô cùng khó chịu. Hơn nữa cô cảm thấy bọn Corey vẫn còn chuyện gì đó quan trọng giấu cô, mặc dù bọn họ giả vờ rất tốt nhưng trong lúc vô tình vẫn lộ ra bị thương, những điều đó không thể qua được mắt của cô.

Chợt nghe thấy tiếng mở cửa cô từ từ quay đầu lại.

Corey vừa tắm xong quanh mình chỉ quấn một chiếc khăn tắm, đứng ở cửa lẳng lặng nhìn cô, mái tóc ngắn không chịu nghe lời dựng thẳng lên. Bên tóc mai còn đang nhỏ xuống vài giọt nước rơi xuống lồng ngực màu đồng ánh lên như thủy ngân. Ánh mắt bình thường màu nâu nay bị phủ một tầng hơi nước càng lộ vẻ trong trẻo, khóe mắt mờ hồ lóe lên một vài giọt nước khiến ánh mắt đó kém đi vài phần sắc bén cơ trí thêm vào đó vài phần dịu dàng mơ màng. Cơ ngực hoàn mỹ trắng kiêu da thịt màu đồng bóng loáng như kim loại. Từng múi cơ bụng săn chắc theo hơi thở của anh mà phập phồng lên xuống.

Lâm Gia mê mẩn nhìn anh, trong đầu bắt chợt lại hiện lên hình ảnh anh đang bị thương máu me be bét khắp người khiến cô cả kinh, chiếc khăn lông vắt trên vai cũng theo đó mà rơi xuống chân.

Corey bị Lâm Gia làm cho hết hồn, sai bước đi đến, túm lấy vai cô về mặt tràn đầy ân cần: "Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không? Anh..." còn chưa nói xong một bàn tay đã nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh.

Ánh mắt Lâm Gia vẫn còn đang ngập chìm trong sợ hãi, không hề chớp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Corey, tựa như đang xác định sự hiện hữu của anh vậy.

Corey kinh ngạc mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Lâm Gia, đầy mắt đang dao động mãnh liệt. Da thịt rõ ràng cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay cô, mùi hương như có như không chui vào mũi anh trên choker trong lòng anh, con tim nhảy thình thịch trong lồng ngực.

Ánh mắt hai người giao nhau, đầu ngón tay Lâm Gia không kiềm được vuốt ve hàng lông mày đen dày đặc của Corey, sống mũi thẳng tắp, nỗi hoảng sợ trong mắt dần nhạt đi. Cũng may vừa rồi chỉ là ảo giác, Corey không có chuyện gì, anh vẫn bình an đang đứng trước mặt mình.

Ánh mắt Lâm Gia dần dần khôi phục, trong lòng cũng bình phục hoảng loạn dần biến mất. Sau khi tỉnh táo lại cô phát hiện ra mình lại đang vuốt ve khuôn mặt Corey, nhất thời xấu hổ mặt đỏ đến mang tai vội vàng rút tay về, lại bị Corey bắt lại.

"Corey, xin lỗi, vừa rồi em bị ảo giác, cho nên mới...mới..." Lâm Gia không nói lên lời, không biết nên làm gì cũng không dám nhìn Corey cúi đầu lấp bấp giải thích: "Xin lỗi, vừa rồi em không cố ý..."

Lâm Gia càng giải thích càng thấy rối, tại sao vừa rồi cô lại mơ mơ màng màng mà ăn đậu hũ Corey như vậy chứ, dù là bị ảo giác hù dọa cũng không nên làm ra hành động như vậy?

Cô đang suy nghĩ lung tung thì gương mặt lại bị một bàn tay thô ráp nhưng rất ấm áp bao lấy, khiến cô ngẩng đầu lên.

Corey nhìn chăm chú vào Lâm Gia, ánh mắt sáng quắc hiện lên tia vui vẻ phảng phất có thể thấy bóng hình cô trong đó. Một lúc sau Corey hắng giọng khẽ gọi cô: "Tiểu Gia...Anh thích em, không anh yêu em, từ lần đầu nhìn thấy em anh đã yêu em. Anh rất hy vọng em có thể cho anh được ở bên cạnh

em, cả đời bảo vệ cho em.”

Thân thể Lâm Gia khẽ run, miệng há ra nhưng không nói được nửa chữ, trái tim xoẹt qua cảm giác khác thường, giống như có gì đó đã chôn thật sâu dưới đất đang bắt đầu ngoi lên. Cô chưa biết đó là tình cảm như thế nào cả người đã lọt vào trong đệm giường mềm mại.

Thân thể Corey cường tráng che trên người cô, hai người dán vào nhau không có một khe hở. Hơi thở nóng rực phun trên mặt cô, lồng ngực kiên cố ép chặt cô xuống đệm giường mềm mại, bàn tay thô ráp không biết đã chui vào váy cô từ lúc nào, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trên lưng cô, mang theo từng trận tê dại.

Lâm Gia không chịu được, gờ tay đẩy Corey ra, lại bị anh dễ dàng dùng một tay bắt lấy đặt lên đỉnh đầu, tư thế đó lại càng làm hai người dính chặt lấy nhau. Lâm Gia rõ ràng cảm nhận được phần dưới của anh đặt ở bắp đùi mình đang có phản ứng.

Dục vọng của Corey ngủ đông nay đã thức tỉnh lại, hai mắt đỏ ngầu không còn thanh tỉnh nữa. Anh thích Lâm Gia, đã thích rất lâu rồi từ lần đầu nhìn thấy cô anh đã có hảo cảm, Bây giờ sau khi đã cùng cô trải qua nhiều chuyện, tình cảm thích đó đã dần biến thành yêu. Đây là lần đầu tiên anh động lòng, cũng là lần đầu tiên anh yêu mến một người, yêu đến nguyện hy sinh cả tính mạng bản thân mình để bảo vệ cô.

“Corey đừng kích động.”

Corey ngẩn ngơ như không nghe thấy, nhìn chăm chăm vào Lâm Gia khẽ nhếch đôi môi anh đào, nhiệt nóng không ngừng dồn xuống dưới bụng, trên trán mồ hôi rỉ ra lấm tấm, bàn tay đang đặt trên bả vai cô chậm rãi đi xuống, cẩn thận miêu tả từng đường cong của cô, cuối cùng dừng lại bên phần hông mềm mại không ngừng vuốt ve.

Eo là nơi Lâm Gia mẫn cảm nhất, da thịt mềm mại trong nháy mắt đã ửng hồng lên, cô không nhịn được khẽ cong người, miệng phát ra một tiếng ngâm nhỏ như mèo kêu.

Corey nghe thấy âm thanh yêu kiều như vậy, con người híp lại, trên trán nổi gân xanh, dục vọng phía dưới lại càng bành trướng. Hơi thở của anh hỗn hển gấp rút, tia thanh tỉnh cuối cùng trong mắt cũng mất đi.

Corey cúi đầu hôn lên đôi môi Lâm Gia, cuồng nhiệt như muốn cắn nuốt lấy cô, bàn tay không ngừng xoa nắn trên phần da thịt mềm mại trên eo cô, thân thể ép xuống gần cô đang gãy gập. Khăn tắm vây quanh người Corey vì động tác của anh mà rơi lỏng ra, lại bị anh kéo ra ném xuống đất quần áo ngủ của Lâm Gia cũng bị anh cời ra ném sang một bên, thân thể trần truồng không bị che đậy ép trên người cô.

Trong nháy mắt khi da thịt chạm vào nhau làm hai người không nhịn được mà cùng hô lên. Lý trí đã tan rã khi bị anh hôn trong khoảng khắc da thịt thân mật với nhau đã được kéo trở về mấy phần.

Cô có thể nói rõ cho Corey biết cô cũng có tình cảm với anh, nhưng cô cũng không muốn mình lại vội vàng giao thân thể ra như vậy.

Mặc dù từ nhỏ Lâm Gia đã được tiếp nhận tư tưởng phương tây nhưng đối với quan niệm X cô vẫn tương đối bảo thủ, cảm thấy đây vẫn là chuyện sau khi cưới mới có thể phát sinh, cô cũng giống như những cô gái bình thường khác mơ ước có một hôn lễ. Cho dù bị xuyên qua thế giới này không thể không tiếp nhận cùng lúc nhiều người đàn ông nhưng cô vẫn như cũ hy vọng mình và Corey có thể trải qua một hôn lễ chính thức xác định quan hệ vợ chồng hoặc quan hệ bầu bạn sau này rồi sau đó mới có quan hệ.

Lâm Gia muốn nói cho Corey biết suy nghĩ đó của mình nhưng vừa mới mở miệng đã bị anh phủ kín. Đầu lưỡi Corey bá đạo xông vào trong miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô muốn cô cùng anh dây dưa, làm cô căn bản không có cơ hội mở miệng. Mà thân thể hai người lại ma sát khiến cho cây gậy ở bắp đùi Lâm Gia không ngừng bành trướng cứng rắn lên. Lâm Gia trợn to hai mắt, gấp đến độ đỏ mặt, thân thể vừa căng thẳng vừa khản trương, cổ sức ép chặt hai đùi lại ngăn cản cái vật đang muốn thăm dò vào trong kia.

Giờ phút này trong lòng Lâm Gia đan hện chết mình tại sao lại hồ đồ làm ra hành động khiến Corey hiểu nhầm như vậy được. Cô gấp đến mức khuôn mặt cũng đỏ bừng thật vất vả mới đợi được đến khi Corey buông tay cô ra, vội vàng ôm lấy khuôn mặt anh cứu thoát đôi môi mình: “Corey, anh buông em ra đi. Em không muốn như vậy, chờ sau khi chúng ta kết hôn... rồi hãy lại... cái kia sẽ tốt hơn.”

“Kết hôn?” Trong lòng Corey không ngừng suy nghĩ, một chút lý trí đã bắt đầu khôi phục. Thời niên thiếu anh đã từng đọc một quyển sách giới thiệu văn minh xã hội cổ đại có chế độ kết hôn chỉ được vĩnh viễn yêu mến một người phụ nữ duy nhất. Nửa đời anh đã mơ ước theo đuổi một hôn nhân như vậy không nghĩ đến Lâm Gia lại có cùng suy nghĩ đó với mình.

Corey dừng động tác lại nhìn xuống nửa người phía dưới, hít thật sâu mấy cái cổ để nén dòng nhiệt đang chảy trong người mình, một lần nữa mở mắt ra ánh mắt đã trở nên trong trẻo rất nhiều.

Anh chống người lên, cúi đầu hôn lên khóe miệng Lâm Gia, dịu dàng nói: “Em nói rất đúng, chúng ta kết hôn.” Anh từ trên người Lâm Gia lật xuống, kéo chăn mỏng đắp lên cho cô.

Corey lếc phần dưới của mình vẫn còn đang cứng rắn, cười khỏ lắc đầu một cái, đứng dậy đi vào toilet. Rất nhanh sau đó vang lên tiếng nước chảy, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng thở dốc của đàn ông.

Lâm Gia đỏ mặt kéo chăn che kín mặt, vừa rồi coi như là cô chủ động cầu hôn sao? Chắc không tính là vậy chứ, không tính chứ? Cô chỉ là muốn kéo dài thời gian với anh thôi, thực sự chỉ là muốn kéo dài thời gian thôi a...Được rồi cô thích Corey, cũng không ghét khi ở chung với anh. Kết hôn cũng có thể suy nghĩ.

Lâm Gia lật người ngồi dậy, nhặt quần áo ngủ ném trên đất mặc vào người, mắt lại liếc thấy túi đeo lưng của Corey đang đặt ở cửa.

Túi đeo lưng không đóng lại, lộ ra một tệp giấy trắng. Lòng hiếu kỳ nổi lên, cô đi đến rút tờ giấy ra nhìn một chút.

Đây đúng là bản danh sách quan nhân ra tiền tuyến in bằng tiếng Anh. Liên tiếp trong đó là những cái tên đứng đầu là Corey, Cain. Thì ra bọn họ sắp phải ra tiền tuyến, ngày mai sẽ phải lên đường ra tiền tuyến.

Corey từ phòng tắm đi ra lại phát hiện sắc mặt Lâm Gia có chút nhợt nhạt, vội vàng tiến lên ôm lấy cô hỏi: “Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Lâm Gia lắc đầu một cái nhưng cũng không ngừng đầu nhìn anh.

Corey nhíu nhíu mày, tầm mắt di chuyển lại nhìn thấy tờ giấy trong tay cô, nhất thời hiểu mọi chuyện. Anh ôm lấy Lâm Gia, khẽ vuốt sống lưng đang cứng nhắc của cô, dịu dàng trấn an: “Đừng lo lắng, mặc dù bọn anh đi tiền phong nhưng cũng là ở trung đội xe tăng không cần phải chiến đấu anh dũng, cũng không quá nguy hiểm”

Lâm Gia dùng sức ôm lấy thắt lưng anh, ngừng đầu nhìn vào mắt anh nghiêm mặt nói: “Anh nói thật chứ, có phải tình hình chiến trận đang rất nguy hiểm không? Nếu như chỉ một khu phản bội theo địch là sao thủ đô lại cần huy động nhiều người như vậy?”

Cánh tay Corey cứng lại, một lúc lâu sau mới bắt đầu hôn lên đỉnh đầu Lâm Gia: “em thật thông minh, không thể gạt được em cái gì cả...”

Corey dìu cô lên mép giường, nghiêm túc nói: “Không sai, không phải chỉ một khu phản bội mà là thủ lĩnh của ba Liên Bang chín khu vực trực thuộc hoặc đã phản bội hoặc đã hy sinh. Không chỉ như thế, Liên Hợp Quốc cũng bị phá hủy, nhiên liệu và vật liệu cung ứng cũng bị thiếu hụt. Ngày hôm trước khu nguyên liệu quan trọng bị tấn công tình thế rất nghiêm trọng, thủ đô đã cử người ra tiếp viện, bọn anh là những quân nhân tiên phong được phái ra chiến trường”

Trong lòng Lâm Gia bỗng dâng lên cảm giác vô lực, dựa vào ngực Corey, hít thật sâu một hơi rồi nhắm mắt lại: “Em sẽ chờ anh bình an trở lại. Các anh đều phải bình an trở lại.”

Lâm Gia an tĩnh nằm trong ngực Corey, thuận theo anh ôm vào lòng, đèn tường màu xanh nhạt chiếu xuống hình bóng hai người. Lại nói, hai người cũng không phải lần đầu tiên ngủ chung giường nhưng lại là lần đầu tiên ôm nhau ngủ.

Lâm Gia đặt tay lên ngực trái Corey, cảm nhận con tim đang đập mạnh mẽ trong ngực anh, mắt mờ thật to, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước. Một chút cô cũng không cảm thấy buồn ngủ, mỗi phút dường như muốn xác định người đàn ông này vẫn còn bên cạnh cô, vẫn còn sống bình an.

Hai mắt Corey lim dim, khóe môi cong lên, một cánh tay nắm lấy cánh tay Lâm Gia đang đặt trên ngực anh còn một cái khác ôm lấy cô vào ngực, bàn tay như có như không vuốt ve sống lưng Lâm Gia.

Người phụ nữ trong ngực dù không động dậy nhưng thân thể lại căng thẳng, thỉnh thoảng hàng mi dài lại quét qua ngực anh chứng tỏ cô không hề ngủ.

Cô đang lo lắng cho anh, cô sợ có thể sẽ mất anh! Cô nói cô nguyện ý chờ anh về để kết hôn!

Nhận thức được điều này khiến Corey rất vui vẻ, lần đầu tiên trong đời có tư tưởng xấu không muốn đi an ủi người yêu. Anh thích cô mà cô cũng thích anh, tình cảm của anh đã được đáp lại. Trên đời này có một người phụ nữ nguyện yêu anh, hứa hẹn cùng nhau đi đến già khi tóc đã bạc, còn gì có thể hạnh phúc hơn điều đó nữa.

Anh rất tham luyến cái cảm giác này, rất giống cảm vợ chồng như trong sách xưa đã miêu tả. Mặc dù không làm gì cả chỉ lẳng lặng ôm lấy nhau mà ngủ nhưng trong lòng cũng cảm thấy mãn nguyện rồi.

“Thật tốt...” Corey nhẹ nhàng nói, có chết cũng đáng...

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Đàm Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Cain nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, thỉnh thoảng đứng lên dán mắt trên vách tường ý đồ nghe động tĩnh phòng cách vách. Ngẫu nhiên nghe được một tiếng giường lay động, anh liền cả kinh nhảy dựng lên, mặt đỏ ửng tai hột không thể lập tức xông qua đó xem đến tột cùng là có chuyện gì, nhưng lại không có lá gan thật sự xông vào này.

Trong đầu Cain không ngừng hiện ra hình ảnh Corey và Lâm Gia mây mưa nóng bỏng, chỉ gặp đến độ gắt gao nắm tóc, trong lòng giống như có một trăm con mèo đang cào cào, vừa đau lại vừa ngứa. Giờ phút này tâm trạng anh rất quái lạ, vừa chờ đợi Corey nắm lấy cơ hội thổ lộ với Lâm Gia, hai người có thể tiến một bước phát triển, lại vừa không hy vọng đêm nay hai người liên chiều sâu kết hợp. Tuy rằng anh biết rõ bản thân chắc chắn không thể đi tranh đêm đầu của Lâm Gia, nhưng ít nhất Corey cũng phải đợi cho đánh giặc xong được Lâm Gia xác định chính thức làm bạn đời chứ?

Nhớ tới ngày mai phải ra tiền tuyến, có thể Lâm Gia còn chưa có trả lời câu thổ lộ của anh, trong lòng Cain có chút khó chịu. Không có được lời thừa nhận âu yếm của phụ nữ, vạ nhất anh chết trận, vậy sẽ trở thành tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời này của anh.

Cain phiền não bứt tóc ngồi chồm hổm trên giường, trong lòng kịch liệt mâu thuẫn, chà xát tóc thành ổ gà sau đó rút cục đã hạ quyết tâm, bất luận thế nào đi nữa thì đêm nay anh cũng đều phải ở cùng một chỗ với Lâm Gia! Dù sao anh cũng chính là một tên lưu manh da mặt dày, sợ cái gì? Anh thông suốt đi ra ngoài!

Cain bước xuống giường, lấy đèn pin từ trong ba lô ra, mở cửa định đi đến phòng ngủ của Lâm Gia, ai ngờ lại nhìn thấy một cái bóng đen nửa ngồi xổm trước cửa phòng Lâm Gia, đang đầu mông đứng ở góc tường nghe lén.

Nhận thấy ánh sáng, tên đó nhanh chóng quay đầu, tia sáng từ đèn pin chiếu vào trên tóc dài màu đỏ vàng của hắn.

Cain tức giận đến trừng mắt nghiêng răng, thấp giọng mắng: "Lannok cậu thẳng khốn này..."

Lannok không biết xấu hổ nhếch miệng cười, phất tay ý bảo Cain qua đây, Lannok không nói gì nhưng môi lại mấp máy trào phúng anh: "Đừng giả bộ, không phải tên khốn cậu cũng muốn làm như vậy sao? !"

Trong lòng Cain khinh thường, bĩu môi vẫn là rón rén đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Lannok. Hai người vừa dán đầu đến trên cửa, cửa phòng liền không hề báo trước đột nhiên mở ra. Nửa người đều dựa vào trên cửa- Lannok và Cain bất ngờ không kịp phòng bị, rất bất nhã cùng nhau ngã phịch xuống.

Hai tên khốn nghe lén ở góc tường bị Corey bắt tại trận, trong lòng rốt cuộc có chút xấu hổ, ực kì ăn ý nằm úp sấp trên mặt đất giả chết.

Corey mặc đồ ngủ từ trên cao liếc xuống bọn họ, lạnh lùng nói: "Còn mau không đứng dậy, liền ở trong này nằm sấp đến sáng đi." Lannok và Cain giả vờ không nổi nữa, chỉ đành phải cười gượng đứng lên.

Lannok vừa đứng lên liền rên rỉ cời quần áo, mắt sói lóe ánh xanh (lục), nhìn chằm chằm Lâm Gia ngồi ở trên giường: "Corey cậu đã được hầu hạ honey vài lần rồi, tôi còn chưa được một đêm nào. Đêm nay liền để cho tôi tới hầu hạ cô ấy đi." Nói xong nhảy dựng lên như sói phóng về phía Lâm Gia.

Tay còn chưa có đụng tới tóc Lâm Gia, anh đã bị Corey và Cain túm cánh tay ném ra ngoài ngã sấp xuống mặt đất. Cain còn đập lên mông anh một cái, căm giận mắng: "Cậu mẹ nó có thể rứt rề một chút hay không, xem cậu háo sắc như khi vậy!"

Lannok cố gắng một hồi mới xoay người nhảy lên, chỉ vào lều trại nhô cao phía dưới, không biết xấu hổ vui cười nói: "Cậu còn từng được phóng thích qua vài lần tồn trữ bên trong! Còn chim chóc của mình từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng tiến vào tổ chim!"

Cain chặc một tiếng, nâng ngón tay chỉ Corey: "Trưởng quan Corey so với cậu 'Tích trữ' còn nhiều hơn, cậu đặc ý cái quái gì!" Mặt Corey tối sầm, nheo mắt lại nhìn về phía Cain, trong mắt lóe sát ý.

Cain rùng mình một cái, chớp mắt nhìn trời, "Đêm nay ánh trăng không tệ..." Lâm Gia quay mặt đi che miệng lại cố gắng nén cười, bả vai lại kiềm không được run run.

Lannok vỗ vỗ bụi đất dưới mông, nhìn lướt qua Corey, tiếp tục không sợ chết khiêu khích: "Vừa rồi mình đều nghe thấy hết, hắn đã muốn chiếm tiện nghi Lâm Gia, mặc kệ chim chóc của hắn có vào tổ hay không thì chắc chắn cũng quanh quần ngoài tổ một hồi. Mà mình thì..."

Corey đen mặt lớn tiếng đánh gãy lời Lannok nói: "Quậy đủ chưa? ! Tất cả đều rút khỏi đây ngay cho tôi!"

"Không thể!" Lannok và Cain trắm miệng một lời, vừa rồi còn cãi nhau một hồi nay hai người đột nhiên đoàn kết. Lannok nói: "Theo góc độ y học mà nói, trước đêm đàn ông lên chiến trường thì đều có xúc động muốn lưu lại huyết mạch của mình, thường xuyên không chế không được muốn XO người khác giới. Đêm nay tôi muốn ở lại giám sát cậu, tôi không thể cho cậu tổn thương honey!" Mặt Corey hoàn toàn biến thành màu đen.

Lâm Gia rốt cuộc nhịn không được, phụt cười lên tiếng. Ánh mắt ba người đều bị tiếng cười của cô hấp dẫn. Chỉ thấy Lâm Gia chống tay ngồi ở mép giường che miệng cười đến không ngừng được, tóc đen mềm mại như lụa toàn bộ vén qua một bên lộ ra quầng rừ, áo ngủ cộc tay làm dáng người thon dài lung linh như ẩn như hiện, hai má xinh đẹp như cánh hoa đào, tròn mắt long lanh nước, ngực cao ngất theo tiếng cười nhẹ nhàng rung động, chốc lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Đám người Corey đồng thời nặng nề mà nuốt nước miếng, đôi mắt hận không thể dán trên người Lâm Gia, máu toàn thân nhấm thẳng xuống dưới. Cain đầu tiên chịu không nổi, xoang mũi xông lên một mùi máu tươi, thật đáng buồn lại chảy ra máu mũi.

Lâm Gia bị bộ dạng Cain làm hoảng sợ, vội vàng cầm hộp giấy lên ném tới trên người Cain: "Cain, anh chảy máu mũi!" Cain sùng sốt, ngượng ngừng che cái mũi, kéo khăn tay ra lung tung lau máu mũi.

Lannok gian nan thu lại tầm mắt từ trên người Lâm Gia, khinh bỉ nhìn Cain: "Không có tiền đồ, honey cười cười liền có thể làm cậu chảy máu mũi, nếu cho cậu hầu hạ cô ấy ngủ, không phải cậu sẽ bạo mạch máu sao?"

Cain dùng khăn giấy ngăn chặn lỗ mũi, liếc Lannok xem thường, ồm ồm nói: "Người làm mình chảy máu mũi cũng chỉ có Tiểu Gia, chứng minh trong lòng mình chỉ có một mình cô ấy! Đêm nay nói cái gì mình cũng muốn ngủ ở trong này." Nói chưa xong người đã bỏ nhào vào trên giường ôm lấy Lâm Gia, mân mê miệng làm bộ muốn hôn, Lâm Gia sợ tới mức vội lấy gối đầu qua đặt ở trên mặt anh.

Lannok bắt lấy cổ chân Cain kéo anh xuống dưới, mắng: "Tên khốn cút chó! Còn háo sắc hơn cả mình nữa!"

Trên trán Corey nổi đầy gân xanh, cầm súng lục lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lại dám quậy nữa, tôi không ngại thương cho hai cậu mỗi người một viên!"

Lannok và Cain sợ tới mức run run, rút cục thành thật đứng lên đi qua một bên, cột nhà cầu xin: "Cho bọn tôi ở lại đi mà, bọn tôi cam đoan sẽ không làm gì cả, chỉ thuần khiết là ngủ thôi."

Corey do dự một chút, cuối cùng vẫn mềm lòng, nhìn về phía Lâm Gia thăm dò của cô ý kiến. Anh đã rõ tâm trạng của Cain cùng Lannok, bọn họ đơn giản là hy vọng có thể ở cùng Lâm Gia nhiều hơn một chút, mang theo kí ức tốt đẹp tới tiền tuyến. Ai cũng không dám nói trước mình có thể sống sót từ chiến trường trở về hay không, đều hy vọng trước khi chết có thể bớt đi một chút tiếc nuối.

Trong lòng Lâm Gia rõ ràng Lannok và Cain đùa giỡn là cố ý chọc cô vui vẻ, không để cô suy nghĩ miên man. Bi thương và cảm động đan vào trong lòng cô, bất giác cười trong nước mắt.

Cô hút hấp cái mũi, đồ mặt đi chuyển đến giữa giường, cúi đầu lấp bắp nói: "Giường rất lớn, chen chúc chen chúc có lẽ có thể đủ chỗ ngủ..." Đôi mắt Cain và Lannok lập tức sáng rực, vốn không ôm nhiều hy vọng nhưng không ngờ cô lại thật sự đồng ý cho bọn họ ở lại, mừng như điên sau đó ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.

Cain khăn trương chà xát tay: "Thật, thật vậy chăng? Tôi có thể lưu lại?"

Corey cười gian nói: "Cậu cũng không phải là chưa từng hầu hạ Lâm Gia, ngược ngồng cái gì?" Cain hắc hắc ngây ngô cười, gãi đầu nhìn trộm Lâm Gia.

Lannok không nhiều lời, nhanh chóng cởi áo bỏ nhào vào trên giường, chiếm cứ giường bên trái, kéo tay Lâm Gia qua hôn hôn, cười đến thấy răng không thấy mắt: "Honey, chúng ta ngủ đi!" Đôi mắt nhắm lại bắt đầu ngáy ngủ. Corey nằm bên phải Lâm Gia, đem ôm ôm cô ở trong ngực nhắm mắt ngủ.

Cain thất thần tại chỗ, trong lòng âm thầm mắng Lannok nhanh tay. Nhưng ai bảo anh phản ứng chậm, bây giờ bên cạnh Lâm Gia đã không còn vị trí giành cho anh. Cain không cam lòng đi quanh giường lớn vài vòng, thật sự không có biện pháp, cuối cùng đành phải ở cạnh giường cuộn mình nằm bên chân Lâm Gia ngủ.

Cain mơ mơ màng màng vừa sắp ngủ thiếp đi thì trên lưng bị một cái chân thối của Lannok đá trúng, đập anh tỉnh lại. Cain ảo não quay người, chân nhỏ trắng nõn ónh nhuận của Lâm Gia rơi vào trong mắt anh, nhất thời làm anh xem thẳng mắt.

Không ngờ rằng Lâm Gia vóc dáng cao gầy, chân lại nhỏ như vậy, thoát nhìn một tay anh cũng có thể nắm trọn. Hình dáng chân hoàn mỹ, móng chân cắt gọn gàng lộ ra màu hồng nhạt, đầu ngón chân ónh nhuận trong sáng tựa như quả nho, dụ người nhìn mà thêm.

Cain nuốt nuốt nước miếng, đôi mắt hướng lên trên, chỉ cảm thấy máu toàn thân đều xông lên não. Lâm Gia mặc váy ngủ không dài, chỉ vừa che đến bắp chân, tơ lụa cột nhả bó chặt cái mông căng tròn mượt mà. Hai chân thập phần thon dài, đường cong nhu hòa tuyệt đẹp, da thịt trơn bóng tinh tế như ngọc, ngay cả một cái lỗ chân lông cũng nhìn không thấy.

Hai má Cain nóng lên, hô hấp không khỏi hỗn loạn, bụng buộc chặt lợi hại. Đang lúc anh ý loạn tình mê, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy trên bắp đùi Lâm Gia có một vết thương dài màu hồng nhạt. Như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, dục niệm vừa bốc lên nhất thời bị tưới mát.

Cain nhớ lại mấy ngày trước ngẫu nhiên nhìn thấy vết thương trên vai Lâm Gia, tim co rút đau đớn, nhìn không được đưa tay xoa bóp chân Lâm Gia, lòng bàn tay chạm đến vết thương gỗ ghề, lòng càng đau hơn.

Thân thể Lâm Gia nhẹ nhàng run lên, chịu đựng ngứa ngáy không có đá văng tay Cain đi, nhắm mắt lại ở trong lòng Corey giả bộ ngủ. Cain phát hiện Lâm Gia khăn trương, anh buông tay ra. Nhưng anh đúng là vẫn còn không yên tâm, đợi chốc lát xác định Lâm Gia đã ngủ, anh mới lặng lẽ đứng dậy hôn mặt Lâm Gia một chút mới an tâm đi ngủ.

Buổi tối lúc Cain ngủ, không biết vì sao nhiều lần bị Lannok hoặc Corey đập xuống giường. Cứ như thế nhận hết "Ngược đãi" nhưng trong lòng Cain lại vẫn là ngọt hơn mật, mỗi lần bị đập xuống đất, lại vẫn như cũ bò lên giường kê bên chân Lâm Gia tiếp tục ngủ thẳng đến hừng đông.

5h sáng, chuông đồng hồ báo thức vang lên, tuyên bố thời gian ngọt ngào của đám người Corey đã kết thúc.

Lần đầu Lâm Gia không có từ chối bọn Corey thân cận hầu hạ, tùy ý Corey rửa mặt chải đầu cho cô, mặc quần áo Cain đã giúp cô chọn, một ngụm ăn hết bữa sáng Lannok chuẩn bị cho cô.

Sau đó Lâm Gia tự mình giúp Corey mặc quần phục, giúp anh cài từng cái cúc áo, cẩn thận vuốt mỗi một chỗ nếp nhăn trên quần áo, lại giúp anh đội quần mũ. Động tác của cô thành thạo tự nhiên, y như mỗi một người vợ tiền chồng đi làm vậy. Lannok và Cain hâm mộ nhìn Corey, đều kỳ vọng một ngày kia Lâm Gia cũng có thể đối với mình như vậy.

Lâm Gia làm xong hết thảy, mỉm cười đánh giá Corey một chút, vuốt cằm nói: "Tốt lắm, cực kì anh tuấn." Tiếp theo cô ôm Corey một cái: "Chúc anh thành công trở về!"

Trong lòng Corey ảm áp lại có chút phiền muộn, anh ôm lấy Lâm Gia, hôn trán cô một cái: "Ừ, anh sẽ."

Cain hâm mộ muốn chết, anh kéo Lâm Gia qua, chưa lõm hừ nói: "Tiểu Gia, không thể phân biệt đối xử, anh cũng phải ra chiến trường đó."

Lâm Gia kiễng chân khề hôn mặt anh một cái, ra vẻ thoải mái cười nói: "Anh cũng vậy, nhất định phải còn sống trở về! Hơn nữa không được thiếu cánh tay gãy cái chân!"

Mặt Cain đỏ lên, gãi gãi đầu, hắc hắc cười nói: "Được!" Anh thừa dịp Lâm Gia không chú ý, mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng, thật nhanh hôn môi cô. Lâm Gia tuy rằng giật mình, nhưng lại không đẩy anh ra, nhắm mắt lại thuận theo vấn đề cho anh hôn.

Sau một hồi Cain mới buông tay ra, ngón cái nhẹ nhàng cọ qua đôi môi của hồng nhuận Lâm Gia, dán ở bên tai cô thấp giọng nói: "Em yêu, nếu anh có thể sống sót trở về, hy vọng có thể đổi được một lời hứa hẹn của em."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

"Được rồi được rồi, nên đến phiên anh!"

Lannok không kiên nhẫn, một phen ôm lấy Lâm Gia, cúi đầu kề sát mặt cô, ngón trỏ điểm điểm môi cô, trong ánh mắt màu lam tràn ra ý cười: "Anh không muốn gián tiếp hôn môi tên Cain khốn khiếp đó cho nên nụ hôn này anh ghi nợ, đợi đến khi anh trở về sẽ đòi lại." Nói xong tay lớn di chuyển đến miệng của Lâm Gia, dùng sức néo một cái, Lâm Gia cả kinh suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Lannok ôm chặt cô, cầm lấy tay cô để xuống phần dưới của mình, xấu xa cười nói: "Nơi này cũng vậy, ghi nợ. Honey, em đừng quên đó nha." Lâm Gia đầy mặt vạch đen từ trong lòng anh tránh thoát, bất giác bị thương ly biệt đều bị hành động đáng khinh của Lannok làm tiêu tan đi rất nhiều.

Tiếng chuông cửa vang lên, bộ đàm của Corey đồng thời truyền đến tiếng Mike: "Thượng tá Corey, tôi và Riva tới thay chăm sóc quý cô Lâm Gia." Sắc mặt Corey cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia không đồng ý, anh lạnh nhạt ừ một tiếng rồi đóng bộ đàm, cũng không lập tức đi mở cửa.

Cain so với anh càng thiếu kiên nhẫn hơn, đen mặt mắng: "Hai tên khốn này cũng không phải cận thân hộ vệ của Lâm Gia, hai tên đó có tư cách gì đến chăm sóc Lâm Gia?!" Lannok liếc nhìn Corey một cái, tuy rằng anh cũng rất ghét tên Mike này nhưng nếu là cấp trên ra lệnh thì anh cũng khó mà nói cái gì.

Lâm Gia cầm tay Corey, mỉm cười trấn an: "Yên tâm, em sẽ không để cho hai người đó gần gũi hầu hạ em đâu, có Healy ở đây với em sẽ không sao đâu. Chờ Hoffman và Dương Kiến đến, em sẽ liền nói với bọn họ, nhờ bọn họ hỗ trợ điều Mike và Riva đi."

Corey cười cười, nâng tay sờ sờ tóc Lâm Gia: "Nếu vậy thì không cần, theo quy định bên cạnh em phải có ba người cận thân hộ vệ, điều bọn họ đi đổi lấy mấy tên khốn xa lạ khác anh càng lo lắng hơn."

Cain hừ một tiếng, không tình nguyện mở cửa ra. Mike và Riva đi đến, hần hướng đám người Corey gật gật đầu rồi cố ý xuyên qua bọn họ đi đến trước mặt Lâm Gia hành quân lễ: "Quý cô Lâm Gia, tôi và Riva vừa nhận lệnh trở thành cận thân hộ vệ tạm thời của cô. Trước khi cô được giải trừ hạn chế thì chúng tôi sẽ phụ trách trông coi cuộc sống hằng ngày của cô."

Corey lạnh lùng nhìn Mike, sắc mặt âm trầm dọa người. Về mặt Lannok cũng không tốt lắm, ai cũng không muốn lại có thêm mấy tên đực rựa tiếp cận Lâm Gia, lại còn là loại đực rựa không được tốt như thế. Cain chắc một tiếng: "Thì ra chỉ là tạm thời, tự hào cái quái gì chứ!"

Riva nhìn không được muốn cãi, lại bị Mike phát tay ngăn lại. Mike không quan tâm Cain, hướng Corey vờn tay: "Thượng tá Corey, tôi và Riva được xếp vào sư đoàn 3 không quân của viện quân thứ hai. Tình thế Liên Bang ác liệt, chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ lại kề vai chiến đấu ở chiến trường. Bất quá, tôi vẫn là cầu chúc cho các cậu chiến thắng trở về!"

Về mặt lạnh lùng cứng nhắc của Corey hơi mềm chút, anh nắm tay Mike, cũng trịnh trọng chúc phúc: "Cậu cũng vậy!" Lâm Gia nhìn hai bóng dáng rần rần cao lớn, dùng sức cắn cắn môi, bức nước mắt sắp tràn ra khóe mắt trở lại.

Đoàn quân tiên phong 1 ở quảng trường thành phố anh hùng dưới đất của thủ đô tập kết chuẩn bị xuất phát, Lâm Gia vì bị hạn chế tự do mà không cách nào đến quảng trường đưa tiễn bọn họ, cô chỉ có thể ở nhà xem tivi trực tiếp.

Liên Bang vì ổn định dân tâm mà đồng ý cho đài truyền hình phát sóng trực tiếp cảnh quân đội xuất phát. Mặt Lâm Gia gần như dán vào màn hình tivi, ở trong một đoàn quân nhân đang đứng xếp hàng chỉnh tề cô vội vàng tìm kiếm bóng dáng bọn Corey. Mike và Riva yên lặng đứng phía sau cô, sau khi màn ảnh chuyển qua vài hình, Mike giơ tay chỉ vào hình ảnh một đoàn quân nhân đang đứng canh gác ở trước đầu xe tăng hạng nặng: "Bọn họ ở trong này."

Lâm Gia vội vàng nhìn lại, quả nhiên phát hiện đúng là bọn Corey. Cô kích động khẽ vượt màn ảnh, mắt không chuyển nhìn chăm chăm mấy người đàn ông oai hùng rần rần, ở trong lòng không ngừng cầu nguyện chúc phúc bọn họ có thể bình an trở về.

Phát sóng trực tiếp đã hết rất lâu mà Lâm Gia vẫn chưa từ từ trong thương cảm ly biệt tình lại, ngồi trên sofa ôm gối ngẩn người. Bên cạnh không có bóng dáng quen thuộc, lần đầu cảm giác được khác thường cô vô cùng khó chịu. Không có cách gì biết được tình hình cụ thể của nhóm thú thú cũng đã đủ làm cho cô lo lắng mà Corey lại dưới tình huống cô chưa chuẩn bị tâm lý đã đột nhiên báo cho cô biết ngày mai họ sẽ phải ra tiền tuyến tham chiến. Loại giây phút này dù nói là sinh lý từ biệt cũng không đủ, lúc trước vì không muốn làm cho bọn họ lo lắng, Lâm Gia mới cố gắng kiên cường, không muốn để lộ ra bị thương. Đợi cho bộ đội xuất phát, cô mới dám phóng thích đau thương tồn trữ trong lòng đã lâu.

Lâm Gia ngờ ra trong chốc lát sau đó tìm đến giấy bút, dựa trên bàn bắt đầu viết viết vẽ vẽ. Cô thích phác họa, đau khi bị điều đến Châu Phi vì công việc quá bận rộn nên đã nhiều năm không đụng đến bút vẽ. Hôm nay không biết vì sao cô đột nhiên bắt đầu này sinh một suy nghĩ trong đầu, muốn vẽ lại hết những chuyện đã trải qua sau khi xuyên đến thế giới này, bọn Corey Lannok Cain đều vẽ lên giấy, còn có nhóm thú thú sau khi tiến hóa thành hình người, toàn bộ đều dùng bút vẽ lại trên giấy.

Lâm Gia vẽ rất chuyên chú, ngay cả Dương Kiên trở về trở về lúc nào cô cũng không chú ý. Dương Kiên gọi vài tiếng, thấy Lâm Gia không có phản ứng, anh đành phải vỗ nhẹ bả vai cô.

Tiếng cười im bật mà chỉ nghe được tiếng Timo kêu gọi Emma, những người có mặt lòng đều trầm xuống. Lâm Gia biết từ nhỏ Timo đã rất thích Emma, cảm tình đặc biệt thâm hậu. Lúc trước Timo nhìn thấy Dương Kiên mang Emma suy yếu rồi đi, liền cho rằng Dương Kiên không sao thì Emma nhất định cũng sẽ không sao.

Dương Kiên áy náy cúi đầu, nắm chặt nắm đấm. Nếu có thể có cơ hội, anh nguyện ý dùng tính mạng của mình trao đổi Emma bình an trở về.

Lâm Gia vỗ vỗ bả vai Dương Kiên, hít sâu một hơi, tiến lên giữ chặt Timo, cố lấy dũng khí nhẹ giọng nói: "Timo, Emma không ở đây. Thật xin lỗi, chúng tôi đã không thể bảo vệ cô ấy tốt, đã làm mất cô ấy, thật xin lỗi..."

Timo an tĩnh lại, đôi mắt màu vàng hoang mang nhìn Lâm Gia, nửa ngày sau ngập ngừng nói: "Đã làm mất?"

Lâm Gia cố nén chua xót trong lòng, cầm tay lớn của Timo: "Uh, Emma bị bọn cướp trộm đi, bắt quả chúng ta nhất định sẽ tìm cô ấy trở về!"

Timo cảm ngược lại tay Lâm Gia, trong mắt tràn đầy không tin, anh mở mắt to, quay đầu nhìn Dương Kiên: "Đã làm mất?"

Dương Kiên không dám nhìn vào mắt anh, rơm rớm mắt trầm giọng nói: "Thật xin lỗi, là lỗi của tôi..."

Timo rốt cục tin tưởng, anh đau lòng ôm lấy Lâm Gia, đầu lớn đặt trên vai cô, trong cổ họng phát ra tiếng hức hức trầm thấp bị thương. Lâm Gia ôm lấy anh, khẽ vuốt đầu vai anh dịu dàng an ủi, không khí đột nhiên trở nên bị thương, tâm trạng mọi người đều rất nặng nề.

Sau một hồi, Hoffman hắng giọng, mở miệng đánh vỡ bầu không khí áp lực: "Có một tin tức tốt, chúng tôi đã phát hiện được nguyên tố thúc đẩy nửa thú hoàn thành tiến hóa cuối cùng, đang tiến hành nghiên cứu chế tạo thuốc tương quan. Còn có Dick và Ngân Hồ đã tiến vào giai đoạn dị biến hoàn toàn sớm hơn dự kiến, hai ngày này rất có thể sẽ biến thành hình người."

Lâm Gia vội hỏi: "Tôi có thể gặp bọn họ đúng không?"

Hoffman gật gù đầu: "Tôi sẽ nhanh chóng giúp cô sắp xếp, tiếc tôi sẽ phải người tôi đón Timo, cậu ấy còn phải làm một số kiểm tra. Còn có, ngày mai thượng tướng Rick muốn gặp cô, ngài ấy muốn trao đổi chuyện mãnh thú dị biến với cô." Anh dặn dò Dương Kiên vài câu sau liền đi khỏi.

Dương Kiên mệt mỏi thở dài, nói với Lâm Gia: "Thượng tướng Rick chờ tôi bây giờ mới mở miệng, hẳn cũng đã chịu không ít áp lực. Em đừng rất lo lắng, anh sẽ đi với em, để anh đến nói với ngài ấy." Lâm Gia mỉm cười không nói, trong lòng thầm đoán mục đích Rick muốn gặp cô.

Hoffman trở lại sở phán quan, sai người đưa Dạ Hoàng đến phòng thẩm vấn.

"Tôi không muốn tốn thời gian với cậu." Hoffman tựa vào trên ghế, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Dạ Hoàng đầy người là vết thương cùng với tứ chi đang mang xiềng xích nặng nề, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn: "Quân đội Liên Bang đã khai chiến toàn diện với Roddy Elias, cho dù cậu có cứng đầu chết cũng không khai ra vị trí căn cứ thì sớm hay muộn gì chúng tôi cũng sẽ tìm được nó."

Thân thể Dạ Hoàng run lên, vẫn cúi đầu không nói.

Hoffman không nhanh không chậm nói: "Cậu đã không còn giá trị lợi dụng, vậy tôi cũng nên dừng hết tất cả việc điều trị cho Dạ Lam." Dạ Hoàng ngẩng phát đầu lên, đôi mắt vẫn đỏ hồng ác trùng mắt nhìn Hoffman.

Hoffman không thêm đề ý, anh lật giờ hồ sơ Dạ Lam: "Tư liệu ghi chép Dạ Lam sát hại qua không ít binh lính của Liên Bang, cho nên cho dù là chết cũng phải nhận hình phạt. Bất quá cậu yên tâm, tôi sẽ sử dụng thuốc độc tốt nhất, sẽ không làm cho cậu ta đau đớn thật lâu..."

"Câm miệng! !" Dạ Hoàng điên cuồng hét lên đánh về phía Hoffman, quân cảnh bên cạnh nhanh chóng bắt lấy hắn, gờ gậy lên đập mạnh vào đầu gối hắn. Dạ Hoàng nặng nề quỵ rạp xuống đất, lồng ngực phập phồng kịch liệt, từng ngum từng ngum thở hổn hển, đôi mắt phun lửa, gất gao nhìn chăm chăm Hoffman, như là muốn cắn xé anh.

Hoffman yên tĩnh nhìn thẳng hắn, ánh mắt lạnh như băng.

Thật lâu sau sau Dạ Hoàng mới suy sụp rơm rớm mắt, cúi đầu khàn giọng khẩn cầu: "Tôi nguyện ý nói ra vị trí tổng bộ căn cứ. Xin anh, chữa khỏi cho em trai tôi."

Hoffman lạnh lùng cười một tiếng: "Lợi thế của cậu đã hết."

Về mặt Dạ Hoàng vận vẹo, răng nanh cắn răng rắc, trước mặt một mảnh màu đỏ. Hoffman hồ hững nhìn hắn, khoe môi cong lên biên độ trào phúng.

Dạ Hoàng cuối cùng đầu hàng, hắn thống khổ nhắm mắt lại, gian nan nói: "Căn cứ ở xưởng quân đội và cung ứng năng lượng!"

Hoffman mở máy tính ra, bật bản đồ, mi mắt cũng không nâng: "Bây giờ liền nói cho tôi biết vị trí xưởng quân đội và căn cứ. Nếu cậu nói dối, tôi sẽ lập tức hạ lệnh chấp hành tử hình với Dạ Lam."

Thăm vắn Dạ Hoàng giằng co suốt một ngày, cuối cùng lúc Hoffman đưa tới vị trí một căn cứ xưởng quân đội thì đã là rạng sáng. Anh nhìn điểm căn cứ lóe ra trên màn ảnh, âm thầm kinh hãi.

Căn cứ của bọn cướp Roddy Elias không coi ai vào đâu mà đặt ngay tại Liên Bang, nhưng đếm hơn mười năm vẫn hoàn toàn không bị phát hiện, điều này chỉ có thể nói rõ hai chuyện: một là bọn cướp Roddy Elias phòng chừng mạnh hơn xa so với quân đội, còn mặt khác chính là các ngành trong trung tâm thủ đô tất nhiên có nội gián gài vào, lặng yên không một tiếng động tiêu hủy toàn bộ tin tức mà quân đội đã nhiều năm điều tra căn cứ của chúng, chẳng trách đặc công tinh anh phải đi điều tra căn cứ đều tra không ra.

Dạ Hoàng nhìn chằm chằm vào Hoffman, đôi mắt che kín tơ máu không có một chút ừ rừ.

Hoffman mặt mũi xoa trán: "Tiếp theo là vị trí căn cứ cung ứng năng lượng."

Dạ Hoàng liếm liếm môi khô khốc: "Tôi muốn nhìn thấy Dạ Lam, xác định nó còn sống tôi mới có thể nói."

Hoffman nhìn thoáng qua Dạ Hoàng, khép bản đồ máy tính lại: "Tôi dẫn cậu đi gặp cậu ta."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

9h sáng, Lâm Gia và Dương Kiến đứng giờ đi đến nơi làm việc của Rick.

Văn phòng của người đứng đầu Federal State cũng không quá khí thế, bài trí và trang hoàng phục cổ mà đơn giản, Lâm Gia thoáng nhìn còn cho rằng mình đang đến phòng tiếp khách của quý tộc Anh quốc.

Thấy bọn họ đến, thượng tướng Rick buông văn kiện trên tay ra, đứng lên từ sau bàn công tác đi ra.

Trước khi nhìn thấy Rick, Lâm Gia từng đoán rằng hắn hẳn là một quân nhân đã qua tuổi 40 hoặc tướng mạo uy nghiêm, đáng người khô ngô. Nhưng không ngờ rằng khi thật sự được nhìn thấy hắn mới phát hiện hắn đúng là một thanh niên diện mạo tuấn mỹ khí chất nho nhã.

Toàn thân quân phục đen, đáng người hắn cực kì thon dài kiện mỹ, trên vai rộng lớn là ba huy hiệu bằng vàng rang rỡ phát sáng, tóc đen mắt đen thân thái phấn chấn, bộ dáng nhìn qua nhiều nhất chỉ gần ba mươi tuổi. Tóm lại, tuy rằng nụ cười hòa nhã nhìn qua rất thân thiết, nhưng trong ánh mắt lại dấu không được vẻ uy nghiêm.

Thượng tướng Rick nhìn thấy Lâm Gia cũng không có lộ ra nửa điểm biểu tình kinh diễm, ánh mắt đánh giá cô bình tĩnh mà xa cách.

Rick ra hiệu bọn họ ngồi xuống, nhìn Lâm Gia đi thẳng vào vấn đề nói: "Quý cô Lâm Gia, Liên Bang gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay. Hy vọng ngài và các người bạn nửa thú của ngài có thể giúp chúng tôi giành được chiến tranh thắng lợi."

Lâm Gia không có lảng tránh ánh mắt Rick, cô nghĩ nghĩ, bình tĩnh nói: "Thật xin lỗi ngài tướng quân. Tôi chỉ có thể đại biểu cho bản thân tôi, không thể quyết định thay Dick bọn họ. Cá nhân tôi cực kì nguyện ý góp sức cho Liên Bang, chỉ không biết tôi có thể làm chút gì được cho các người hay không?"

Rick tựa hồ sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, không có hiện ra biểu tình ngoài ý muốn, vẫn duy trì mỉm cười khéo léo: "Cô nói rất đúng, vậy bây giờ liền trưng cầu một chút ý kiến của bọn họ đi." Trong lúc Lâm Gia sững sờ, hắn đã ấn nút điện thoại truyền lời trên bàn: "Mời thủ lĩnh thú Dick và Ngân Hồ vào đi."

Mấy phút sau, Dick và Ngân Hồ được cảnh vệ mang đến văn phòng. Thì ra đêm qua hai người bọn họ đã lần lượt hoàn toàn tiến vào kỳ bài xích, biến thành hình người.

Ngân Hồ vừa nhìn thấy Lâm Gia liền hưng phấn mà xông đến mở hai tay ra ôm cô lên khỏi mặt đất, không chút kiêng kị nào liếm hôn môi và khuôn mặt của cô.

Lâm Gia bị anh náo loạn làm đỏ mặt, cô cũng không có phóng khoáng như Ngân Hồ, không có gan không coi ai ra gì thân thiết trước công chúng.

"Ngân Hồ đừng quậy nữa, mau buông em xuống! Chúng ta đang nói chuyện chính sự mà!" Lâm Gia theo thói quen định giờ tay tóm lấy lỗ tai tròn của Ngân Hồ, ai ngờ sờ soạng phải không khí, lỗ tai tròn của Ngân Hồ đã biến mất!

Lâm Gia cả kinh, ánh mắt quét đi xuống, quả nhiên phát hiện sau mái tóc vàng bên sườn mặt Ngân Hồ là hai lỗ tai màu da của con người.

Cô còn nhớ rõ trước kia lúc Ngân Hồ cọ đến thân thiết với cô thì cái đuôi lớn sẽ cuốn lấy thắt lưng cô, nhưng lần này bên hông lại không có loại trói buộc nào. Lại cẩn thận xem lần nữa, răng nanh sắc nhọn của Ngân Hồ đã trở nên chính tề trắng như tuyết, đẹp đến làm cô lóa mắt. Còn có cái lưỡi mềm linh hoạt ướt át liếm trên mặt, hai má cô kia cũng hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn, chứng minh đầu lưỡi Ngân Hồ đã không còn xước mang rõ nữa. Tất cả biến hóa này chứng minh Ngân Hồ đã sớm hơn vài tháng hoàn toàn tiến vào giai đoạn dị biến!

Lâm Gia vừa mừng vừa sợ, càng gấp rút muốn nhìn xem bộ dạng Ngân Hồ. Không còn lỗ tai tròn để nắm, Lâm Gia đành phải nâng tay dùng sức chụp mặt anh.

Ngân Hồ đang liếm hăng say, đột nhiên trên mặt bị hai bàn tay vỗ trúng. Anh rất bất mãn ngẩng đầu, trong mắt xanh tràn đầy ủy khuất: "Thật lâu không gặp Gia, nhớ lắm. Đừng đánh Hồ." Nói xong lại đưa lưỡi liếm chớp mũi của cô, than thở nói: "Hương vị Gia thơm quá, Hồ rất nhớ Gia."

Lâm Gia hắc tuyến đầy mặt, thân thể Ngân Hồ tiến hóa nhanh chóng, nhưng khả năng ngôn ngữ này lại tiến triển thật sự chậm, đến bây giờ còn chưa thể nói chuyện lưu loát như Dick.

Lâm Gia vội che cái miệng làm loạn của Ngân Hồ, một tay khác thì trấn an sờ sờ mặt anh: "Thượng tướng đang thương lượng công việc với chúng ta, nếu anh lại không nghe lời em liền không quan tâm anh. Ngoan, mau buông em xuống."

Ngân Hồ khò khè cọ cọ mặt Lâm Gia, vạn phần không muốn buông cô ra, nhưng vẫn ôm thắt lưng của cô không muốn buông. Lâm Gia thở dài, ôm thì ôm đi, chỉ cần đừng nữa loạn hôn loạn liếm là được.

Dương Kiến nhìn bọn họ, trên mặt mặc dù còn đang cười, nhưng trong mắt lại lạnh yên xẹt qua một tia âm đạm. Bàn tay đặt trong túi quần của anh bất giác nắm chặt, lòng khó chịu tựa bị lửa đốt.

Dương Kiến xuyên qua đã hơn nửa năm, đến nay vẫn như cũ không có cách gì hoàn toàn thích ứng chế độ phối ngẫu nơi này. Lúc anh vừa gia nhập quân đội Liên Bang, cấp trên thấy anh là sĩ quan do thượng tướng Rick tự mình đề bạt, vì muốn lấy lòng anh mà từng sắp xếp cho anh một cô gái trẻ mà khi đó đã có được sáu bạn đời làm phối ngẫu. Lúc ấy anh không hề nghĩ ngợi liền từ chối.

Có hai lý do, một là anh không có cách nào chấp nhận cùng với tên đàn ông khác đồng thời có được một cô gái; mặt khác là từ đầu tới cuối trong lòng anh đều chỉ có một mình Lâm Gia.

Dương Kiến không phải loại đàn ông có thể chia sẻ tình yêu với người khác, anh rất một lòng, chỉ là đối với tình cảm còn có chút tri độn không giỏi biểu đạt. Anh thích Lâm Gia, nhưng mãi đến sau nhiều năm hai người quen biết anh mới phát hiện tâm ý của mình. Mà khi đó, tình yêu dành cho Lâm Gia đã trở thành một loại thói quen của anh.

Quan tâm chăm sóc cô là thói quen, bất luận cô chạy đi đâu làm gì anh đều yên lặng đi theo cũng là thói quen. Dần dần, anh cảm thấy tâm ý của mình có nói ra hay không hình như cũng không quan trọng, dù sao trong lòng anh cũng không thể cất chứa người phụ nữ khác, hơn nữa anh cho rằng chỉ cần có thể ở cạnh Lâm Gia bên thì sớm hay muộn cô cũng sẽ nhận lời mình.

Lúc đầu Dương Kiến cho rằng Lâm Gia và anh đều là người xuyên qua, chế độ hôn nhân một chồng một vợ của thế kỷ 21 đã ảnh hưởng khắc sâu vào tư tưởng, cô tuyệt sẽ không chấp nhận loại chế độ giống như cộng thể này. Nhưng sau khi nghe được tin tức thì anh không thể không đối mặt sự thật, Lâm Gia đã chấp nhận quy tắc của thế giới này. Mà anh cũng dần dần nhận thức được mình kiên trì có chút buồn cười. Thế giới này tỉ lệ nam nữ chênh lệch quá mức, cho dù Lâm Gia có không muốn đi nữa thì cô vẫn bị cưỡng chế đưa cho nhiều tên đàn ông, cùng với tiếp nhận đàn ông không quen biết thì anh tình nguyện để Lâm Gia chủ động lựa chọn đàn ông cô thích làm bạn đời, cho dù đối phương có là nửa thú nửa người...

Nhưng nghe là một chuyện, chính mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, nhìn cô và đàn ông khác thân thiết, trong lòng Dương Kiến vẫn rất không thể chịu được.

Rốt cuộc Dick vẫn là thú linh thú, ít nhiều gì cũng đoán được ý tứ Rick: "Tôi biết ngài là thú linh của con người. Không phải là ngài muốn chúng tôi đi đối phó với đám mãnh thú kia chứ?"

Lâm Gia trầm nghĩ, Dick quả nhiên đủ trực tiếp, bất quá nhóm thú thú đơn thuần liền là như thế này, có chuyện thì nói không quanh co lòng vòng.

Rick cũng không cảm thấy Dick đường đột, vẫn mỉm cười nói: "Không sai. Chuyện liên quan đến sinh tồn của con người, Liên Bang cần các người giúp."

Dick nghĩ nghĩ, thành thực nói: "Chúng tôi có từng chiến đấu với Kim Điều, nói thật, sức lực mãnh thú cường đại hơn chúng tôi rất nhiều." Ngân Hồ nghe xong có chút không phục, tuy rằng đêm đó anh bị Kim Điều đánh cho thật sự thảm, nhưng lúc đó anh đang ở hình người, không có khả năng chiến đấu.

Ngân Hồ không phục ưỡn ngực nói: "Bây giờ Hồ so với trước kia mạnh hơn nhiều, nhất định có thể đánh bại đám quái vật kia! Dick sợ hãi, đừng kéo theo ta!" Sắc mặt Dick trầm xuống, nhìn chăm chăm Ngân Hồ, ánh mắt uy nghiêm lạnh lùng.

Ngân Hồ vốn muốn không yếu thế trùng trở về, lỡ tai liền bị Lâm Gia mạnh mẽ, đau đến anh đã quên mất hung ác, ngo ngoe gọi cúi đầu chớp mắt xanh nhìn về phía Lâm Gia: "Gia..."

"Ngân Hồ, Dick nói đúng, lực công kích của đám mãnh thú kia rất cường đại, bây giờ anh còn chưa phải là đối thủ của bọn chúng." Đối mặt nỗ lực của Ngân Hồ, Lâm Gia một chút cũng không mềm lòng, ngược lại càng tăng lực tay.

Cô lo lắng nhất là nhóm nửa thú không đoàn kết, Ngân Hồ cái gì cũng tốt, chỉ là thích tranh cường hão thắng. Nếu bình thường thì không có gì, hơn nữa dùng quan điểm con người mà nhìn thì Ngân Hồ có lòng tranh đấu làm thú linh thú, là biểu hiện "Cố gắng tiến tới". Nhưng trước mắt đã là giai đoạn cực kỳ quan trọng, anh rõ ràng năng lực không bằng Dick, nhưng lại còn nhớ thương muốn tranh đấu với Dick làm thú linh thú như vậy liền không được, sẽ nháo ra nội chiến.

Lâm Gia nhìn chăm chăm đôi mắt Ngân Hồ, nghiêm khắc nói: "Đừng quên, buổi tối ngày đó bọn Laka Dewey là liên hợp lại cũng không thể đánh bại Kim Điều, chẳng lẽ một mình anh có thể đánh bại bọn Laka sao?"

Ngân Hồ nhếch miệng lên, đôi mắt màu lam tràn đầy ủy khuất, kêu khò khè, mặt không ngừng cọ bả vai Lâm Gia, biểu đạt mình bất mãn. Lâm Gia không chút do dự đẩy anh ra, xoay người nói với Rick: "Dick nói không sai, trước mắt bọn họ không chắc chắn có thể là đối thủ của đám mãnh thú kia, không thể tùy tiện để bọn họ ra chiến trường."

"Nhưng mà..." Rick có chút khó xử, hần nhìn thoáng qua Dương Kiện: "Nếu nhóm nửa thú không tham chiến, vốn không có cố gắng vì nghĩa vụ công dân, sẽ rất khó đạt được quyền tự do công dân." Hần vì thông qua đề án đối xử tử tế với nửa thú mà thừa nhận áp lực thật lớn từ khắp nơi. Nếu Lâm Gia không giúp hần khuyên can nửa thú tham chiến, người phản đối của bộ chỉ huy tối cao sẽ mượn cơ hội làm khó dễ hần, bước tiếp theo muốn cho nhóm nửa thú có quyền ngang hàng với con người sẽ gần như không có khả năng.

Lòng Dương Kiện trầm xuống, mày kiếm nhăn càng chặt, anh do dự nhìn về phía Dick, không biết nên khuyên như thế nào. Thượng tướng Rick đã đồng ý tất cả với anh, cũng đều là vì thành lập sự tồn tại của Liên Hợp Quốc và củng cố trụ cột địa vị lãnh tụ của bản thân Rick. Bây giờ chiến sự phía trước cực kỳ căng thẳng, quân đội Liên Bang kế tiếp bại lui, nếu quân đội không thể lấy được chiến tranh thắng lợi, Liên Hợp Quốc nhất định diệt vong, mà một khi Roddy Elias nắm trong tay cơ quan quốc gia thì tình cảnh của nhóm nửa thú sẽ hung hiểm hơn trước kia gấp trăm lần. Nhưng thực lực nhóm nửa thú không bằng mãnh thú, lên chiến trường cũng là chịu chết. Thật sự là khó cả đôi đường.

Thấy Dương Kiện chần chờ không thôi, sắc mặt Rick càng ngày càng ngưng trọng. Không đợi hần mở miệng, Dick bỗng nhiên nói: "Mặc dù không nắm chắc, nhưng chúng tôi nguyện ý tham chiến. Hơn nữa vì Gia, chúng tôi nhất định sẽ thắng. Nếu chúng tôi thắng, ngoài việc đạt được quyền lợi ngang hàng với con người, tôi còn có một yêu cầu." Anh đi đến bên cạnh Lâm Gia, cầm tay cô: "Đó là chúng tôi muốn thành phối ngẫu của Gia!"

Ngân Hồ lập tức phụ họa, gật đầu như mổ thóc: "Phải! Gia là phối ngẫu của chúng ta!"

Rick sững sốt, vẻ mặt đông lạnh dần dần dịu xuống, mắt đẹp hẹp dài lóe ra ý cười, ý tứ hàm xúc liếc nhìn Lâm Gia một cái.

Lâm Gia bị Dick nói trắng ra "Tuyên bố phối ngẫu" cùng với ánh mắt cười nhạo của thượng tướng Rick làm cho mặt đỏ tai hồng, lại cảm thấy như vậy không ổn, đành phải giả ngu dời mắt nhìn nơi khác.

Sắc mặt Dương Kiện một hồi xanh một hồi trắng, nhìn chăm chăm vẻ mặt cười đến sánh lạn của Dick, mắt đẹp phun lửa, nắm đấm giấu trong túi vang lên tiếng rắc rắc. Tuy rằng trong lòng anh đang khó chịu cực kỳ nhưng lại cũng không thể lên tiếng phản đối.

Rick thu tất cả biểu tình của những người có mặt ở đây vào trong mắt, trong lòng có ý định, mỉm cười nói: "Yêu cầu này rất đơn giản, ta đáp ứng cô."

Ngân Hồ hoan hô một tiếng, bế Lâm Gia lên hôn một cái vang dội, mắt xanh sáng sao trên trời, vui sướng nói: "Hồ có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Gia rồi." Dick cũng vui vẻ liếm liếm Lâm Gia tay.

Lâm Gia không biết làm sao sờ sờ đầu hai thú thú, trong lòng thâm than, người ta muốn các anh lên chiến trường bán mạng, bắt quả là cho các anh hứa miệng hư vô, liền làm cho các anh vui mừng thành như vậy, thật sự là lại ngốc lại ngây thơ...

Vì muốn không chế được thú thú, Rick tuyệt sẽ không để cô đi theo đến chiến trường, bắt quả cô nhất định sẽ nghĩ biện pháp đi theo.

"Gia yên tâm, chúng ta sẽ đánh bại đám quái vật kia!" Dick tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, ôm lấy cô nhẹ giọng an ủi: "Gia ở đây chờ chúng ta trở về!"

Rick đồng ý với Dick và Ngân Hồ sau khi bọn họ làm kiểm tra xong thì không cần đứng ở sở phán quan, mãi đến lần nửa biến thành hình thú lên chiến trường thì trước đó bọn họ có thể ở cùng một chỗ với Lâm Gia. Lúc này sư tử hổ trắng đã cao hứng đến hồng rồi, thúc giục Dương Kiện dẫn bọn họ đến sở phán quan làm kiểm tra, muốn thật sớm về nhà với Lâm Gia.

Ngoài cửa sở phán quan nghiên cứu miễn dịch virus zombie, Hoffman cởi bao tay, tay phải đặt trước máy quét dấu vân tay trên cửa, máy quét qua sau đó cửa phòng tự động mở ra. Hoffman đi vào cửa, nhóm quân nhân phía sau cũng đẩy mạnh Dạ Hoàng đi theo. Dạ Hoàng bị trùm đầu bằng bao đen, không thấy rõ phương hướng, vì trên người có thương tích mà cả người vô lực, cổ chân xiềng xích có vẻ đặc biệt nặng nề.

Bác sĩ chủ trì sớm chờ lâu ngày thấy bọn họ đến thì lập tức đi lên đón. Hoffman nhìn báo cáo hần chuyển tới một chút, sau đó đến gần phòng theo dõi đặc biệt.

Hoffman tháo bao trùm đầu Dạ Hoàng xuống: "Dạ Lam ở bên trong, người ở trong này nhìn xem đi." Dạ Hoàng lao đảo đi lên trước, cách kính thủy tinh

chống đạn thật dày nhìn chăm chú vào Dạ Lam cả người cảm đầy ớn lạnh nằm ở trên giường bệnh, tìm một trận co rút đau đớn.

Dạ Lam gầy chỉ còn lại da bọc xương, hai má hóp vào, vành mắt đen thui lõm sâu, sắc mặt trắng bệch như người chết, trên cổ quần băng gạc thật dày, da thịt mỏng manh trong suốt gần như hiện ra mạch máu màu xanh dữ tợn.

"Bây giờ nó thế nào?" Dạ Hoàng khàn giọng hỏi.

"Hiện tượng thì hóa đã biến mất, nhưng không thể sinh ra năng lực miễn dịch. Nội tạng và não bị virus dị biến ăn mòn lợi hại, cũng có dấu hiệu suy kiệt, số lượng tế bào máu cũng thấp hơn quy định bình thường." Hoffman dẫn đo nói.

Dạ Hoàng quay đầu lại, đôi mắt che kín tơ máu lộ ra đau thương rõ ràng: "Anh có thể trị cho nó khỏe mạnh được không? Em trai của tôi... Lá gan rất nhỏ, chưa từng giết người, đám binh lính đó đều là tôi giết, chuyện này không liên quan đến nó."

Thấy Hoffman không nói, Dạ Hoàng khẽ động khóe miệng, tự giễu cười cười: "Nó còn sau lưng tôi vụng trộm chạy tới chỗ nhốt tù binh nữ, tôi biết được sau đó đánh gãy chân nó. Sau đó tôi dẫn nó theo bên người, bức bách nó xem tôi giết người, dạy nó phải giết người như thế nào, nhưng mà thằng nhóc này vẫn là nhất gan yếu đuối như vậy, từ đầu đến cuối đều không xuống tay được. Nó thật sự chưa từng giết người..."

Mặt Hoffman không chút thay đổi, đợi Dạ Hoàng nói xong rồi mới lạnh lùng nói: "Dạ Lam không chết, người nên khai ra nguồn năng lượng cung ứng đi." Dạ Hoàng dừng một chút, nản lòng gật gật đầu, ánh sáng trong mắt mất hết.

Binh lính đang chuẩn bị dẫn hắn đi ra, thân thể Dạ Lam vẫn hôn mê bất tỉnh đột nhiên giật bắn, dụng cụ theo dõi chữa bệnh đồng thời phát ra tiếng rít sắc nhọn, đèn đỏ không ngừng lóe sáng.

"Không xong! !" Hoffman vọt vào phòng bệnh, dùng tốc độ nhanh nhất ấn cái nút dụng cụ. Hai mắt Dạ Lam nhắm nghiền cả người không ngừng run rẩy, hàm răng đập vào nhau lạch cạch liên hồi, băng gạc quần trên cổ rất nhanh chảy ra rất nhiều máu màu đỏ thẫm.

Hoffman kinh hãi không thôi, tầm mắt rơi xuống bình truyền dịch, nhất thời sắc mặt đại biến. Anh vội vàng mang bao tay, nhanh chóng nhỏ kim tiêm trên cổ tay Dạ Lam ra, lấy bình truyền dịch xuống.

Nhân viên y tế nghe được động tĩnh liền nhanh chóng chạy đến. "Ngoài hai người ra, còn lại mọi người đi ra ngoài!" Hoffman lưu lại hai phản quan tâm phúc, đuổi hết tất cả nhân viên y tế bao gồm cả bác sĩ chủ trị ra ngoài.

"Dừng dùng thuốc trên cái giá đựng thuốc đó!" Hoffman chỉ vào một người trong đó, lớn tiếng ra lệnh: "Cậu chạy đến phòng thuốc, tự mình đi lấy thuốc rồi dùng tốc độ nhanh nhất mang đến đây! !" Anh quét tất cả lọ thuốc trên bàn xuống thùng rác, để hòm thuốc tùy thân lên bàn, lấy huyết thanh Lannok mới nghiên cứu chế tạo từ trong hòm thuốc ra, tiêm vào cho Dạ Lam.

Dạ Lam thống khổ từ chối trong chốc lát rồi lại lần nữa lâm vào hôn mê, cổ và miệng chảy ra máu tươi thấm ướt chăn và ga giường.

"Thượng tá, cơ quan bệnh nhân xuất hiện co giật! !" Phản quan đang cầm máu cho Dạ Lam kêu lên.

"Chuẩn bị điện cực và truyền nước biển vào tĩnh mạch! ! Tiến hành sinh hóa và kiểm tra độc tính của hắn!" Hoffman nhìn máy theo dõi nhịp tim, cầm lấy điện cực đặt trên ngực Dạ Lam. Thân thể Dạ Lam giật nảy lên một cái, màn hình máy theo dõi biến thành một đường thẳng tắp. Hoffman thử lại, biểu hiện nhịp tim vẫn là một đường thẳng tắp.

Dạ Hoàng đứng ở ngoài cửa sổ quan sát đột nhiên giật thoát binh lính chạy vào trong phòng bệnh. Một binh lính nhanh tay lẹ mắt, đuổi theo bay lên giờ chân đá hắn một cái, hai binh lính cùng hợp lực gắt gao đưa áp hắn xuống đất.

Dạ Hoàng điên cuồng mà giãy dụa, hai mắt đỏ đậm gào lên: "Hoffman! ! Người gạt ta! ! Ta phải giết ngươi! !" Cửa rầm một tiếng mở ra, Dương Kiên bước nhanh mà vào, Lâm Gia đi theo phía sau anh.

"Sao lại thế này?" Dương Kiên đứng ở cửa quát.

Hoffman thấy Lâm Gia đi theo đến đây, mắt liền sáng lên, vội buông điện cực ra, kéo Lâm Gia đi vào.

"Thật xin lỗi nhưng tôi cần cô hỗ trợ!" Hoffman lấy một ống kim từ trong hòm thuốc ra, dùng dây cao su buộc chặt cánh tay Lâm Gia, sau đó rút một lượng máu từ tĩnh mạch trong cánh tay cô ra.

Hoffman né tránh ánh mắt kinh ngạc của Lâm Gia, kéo băng gạc trên cổ Dạ Lam xuống, tiêm ống máu vào trong vết thương thôi rửa. Mười mấy giây sau, trái tim đã ngừng đập của Dạ Lam chậm rãi co bóp lại. Lại một lát sau, máu cũng ngừng, máu thịt thối nát xung quanh miệng vết thương cũng dần dần cứng lại, cuối cùng từng mảnh từng mảnh tróc ra, lộ ra da thịt mới màu hồng nhạt.

Phản quan nhìn hiển thị trên máy theo dõi một cái, kinh hi nói: "Trưởng quan, máy kiểm tra triệu chứng bệnh và sinh mệnh đã một lần nữa xuất hiện dấu hiệu sống sót! Hắn thật sự đã sống lại rồi! !" Xoay mặt vui sướng nhìn về phía Lâm Gia: "Quý cô Lâm Gia, máu của cô đã cứu được tên này! Thật sự rất thần kỳ! !"

Ánh mắt Hoffman buồn bã, chậm rãi đứng thẳng dậy nhìn về phía Lâm Gia, rừ mi mắt thấp giọng nói: "Thật xin lỗi... Tôi đã vốn định che giấu."

Lâm Gia nhìn Dạ Lam, nhớ lại Kim Điều từng lột xác trước mặt cô, trong nháy mắt cái gì cũng đều rõ ràng. Lâm Gia mím môi, khẽ cười nói: "Anh không

cần xin lỗi tôi, đây là chức trách của anh. Tôi chỉ là không ngờ rằng không chỉ có Dick bọn họ mà ngay cả thể chất của bản thân tôi cũng trở nên đặc biệt như vậy, không biết đây là phúc hay là họa?"

Dương Kiến xông lên bảo vệ Lâm Gia ở phía sau, căm tức nhìn Hoffman: "Các người không được động vào cô ấy! Hai Emma còn chưa đủ sao?!"

Hoffman nhìn Dương Kiến, ánh mắt kiên nghị vẻ mặt nghiêm túc: "Yên tâm, tôi sẽ không để ai tổn thương cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Hoffman nói với Dương Kiến: "Cậu đưa Lâm Gia trở về đi, chuyện còn lại tôi sẽ xử lý." Trợ thủ Jill chăm chú nhìn Lâm Gia, đang muốn mở miệng nói chuyện thì lại nhận được ánh mắt cảnh cáo của Hoffman, đành phải phần nộ ngậm miệng lại.

Dương Kiến không nhiều lời nữa, kéo Lâm Gia nhanh chóng rời khỏi phòng giám sát. Dạ Hoàng bị binh lính áp chế trên mặt đất, lúc Lâm Gia đi ngang qua hắn, hắn đột nhiên ngáng đầu, đôi mắt sung huyết gắt gao nhìn cô chăm chăm, mãi đến bóng dáng cô biến mất ở ngoài cửa.

Ngân Hồ và Dick còn chưa có làm kiểm tra xong, Dương Kiến quyết định đưa Lâm Gia trở về trước.

Lúc xe Jeep chạy ra cửa lớn của sở phán quan, Lâm Gia mới thấp giọng hỏi: "Em cảm thấy hình như Hoffman đã sớm biết thể chất của em đặc biệt, nhưng anh ấy vẫn giấu diếm không có báo cáo. Anh ấy có thể gặp phiền toái gì hay không?"

Về mặt Dương Kiến có chút ngưng trọng: "Nếu Hoffman biết mà không nói thì sẽ bị quân pháp nghiêm khắc xử phạt. Bất quá chức vị của tên đó quan trọng, hơn nữa hậu trường vững chắc, anh nghĩ cấp trên sẽ không thật sự làm gì hắn đâu. Người nên lo lắng bây giờ là em. May mắn bây giờ chiến sự căng thẳng, Liên Bang cần mượn dùng sức lực của bọn Dick, bằng không tình cảnh của em sẽ rất nguy hiểm."

Lâm Gia rũ mi mắt không nói gì, một trận khí lạnh từ sau lưng lặng yên dâng lên. Nếu Liên Bang không lâm vào khốn cảnh, như vậy cô và nhóm nửa thú hẳn là sẽ bị đám người gọi là nhà khoa học kia nhốt vào trong lồng xem như bé chuột bạch mà giải phẫu làm nghiên cứu rồi.

Dương Kiến thấy sắc mặt Lâm Gia có chút tái nhợt, vội giơ tay cầm tay cô đặt ở đầu gối, trấn an nói: "Đừng lo lắng, bây giờ bọn họ đã không còn lý do nhốt em. Anh cũng sẽ bảo vệ em."

Lâm Gia lấy lại tinh thần, thay đổi thành giọng điệu thoải mái đùa giỡn: "Vận khí của em đúng là không tệ. Anh xem, thiên thời địa lợi nhân hoà, cơ bản em đều có đủ."

Dương Kiến thấy mặt cô giãn ra, mày kiếm nhíu chặt hơi chút buông ra, phối hợp hỏi: "Nhân hoà là những ai?" Lâm Gia cố ý không nhìn anh, cười mấy tiếng: "Dick, Ngân Hồ, Corey, Cain, Hoffman..."

Lâm Gia tách ngón tay ra đếm tên, sắc mặt Dương Kiến cũng theo từng ngón tay đếm đếm của cô mà biến đen, môi mòng nhếch lên, mắt đẹp mơ hồ dần hiện ra lửa giận, xe Jeep càng chạy càng nhanh, suýt chút nữa tông vào đuôi một chiếc xe quân đội ở trước mặt.

"Chú ý an toàn!" Lâm Gia thấy mặt Dương Kiến đen như đất nổi liền không dám trêu chọc anh nữa, thành thật nói: "Nhưng may mắn nhất là có anh ở bên cạnh em. Nếu không phải do anh cố gắng thì em và Dick bọn họ đã không có được công bằng tương đối như bây giờ. Cảm ơn anh."

Dương Kiến trầm tĩnh lại, lại phát hiện khoe miệng mình đang cong lên, làm bộ như không để ý nói: "Cảm ơn cái gì. Nếu là em cũng sẽ làm như vậy thôi. Đúng rồi, chuyện xảy ra hôm nay đừng nói cho người khác biết."

"Được, em biết phải làm như thế nào." Lâm Gia mỉm cười, nhìn đường cong sùn mặt cương nghị của Dương Kiến, lo lắng trong lòng liền tiêu tán đi rất nhiều.

Sau khi Dương Kiến đưa Lâm Gia về nơi Hoffman, lại liền đến sở phán quan tiếp tục làm kiểm tra cho Dick và Ngân Hồ. Xong xuôi lại đến chỗ cung ứng mua một ít thực phẩm, lúc về đến nhà thì đã qua buổi trưa.

Nghe được tiếng chuông cửa, Riva chạy tới mở cửa, lúc nhìn thấy Dương Kiến ôm hai bao thịt tươi lớn cùng với Ngân Hồ và Dick theo phía sau đi vào thì không khỏi sửng sốt: "Bọn họ như thế nào..."

Dương Kiến để đồ trong tay lên trên bàn: "Thượng tướng phê chuẩn trước khi bọn họ khôi phục hình thù thì có thể ở lại bên cạnh Lâm Gia. Đúng rồi, hôm nay tôi cũng ở lại đây."

Riva buồn bực, anh vẫn luôn bị đám người Corey gạt qua một bên, thật vất vả mới đợi được cơ hội có thể thân cận Lâm Gia này, ai ngờ lại bị Dương Kiến và nửa thú nhóm phá hư, thật sự là không hay ho chút nào.

"Các anh về rồi." Lâm Gia vừa mới nhặt rau xong, tùy tiện xoa xoa tay từ nhà bếp đi ra đón.

Ngân Hồ nhìn thấy Lâm Gia, liền bỏ đồ trong tay xuống vọt tới trước mặt cô, nắm tay cô lên liếm liếm. Lâm Gia vội vàng rút tay về, vỗ móng vuốt anh một cái, sắc giọng: "Đồ ngốc, vừa rồi em còn chưa rửa tay, rất bẩn đó có biết không! Về sau không được loạn liếm nữa!" Ngân Hồ hắc hắc cười, ôm lấy Lâm Gia, đầu cọ cọ mặt cô.

Dick buông đồ ra, một bên đánh giá bốn phía một bên ngửi mùi hương trong không khí, ánh mắt dừng ở trên người Riva và Mike, nhũn mảy nói: "Mùi của các người rất xa lạ, Gia không muốn bầu bạn với hai người, mau đi đi!"

Riva phát cáu, cá giận nói: "Buồn cười! Tôi là cận thân hộ vệ do bộ chỉ huy tối cao bổ nhiệm tạm thời, phải ở bên cạnh quý cô Lâm Gia."

Dick lạnh lùng nhìn anh: "Nếu cậu dám chơi xấu ở đây, tôi sẽ liền ném cậu ra ngoài." Cho dù anh còn đang trong kỳ biến thân, nhưng sức lực cũng cường đại hơn xa con người. Nhưng lúc anh nói lời này thì hoàn toàn không có vẻ ý mạnh hiếp yếu, hoàn toàn là một bộ "Đây là nhà tôi, tôi và bà xã của tôi đều không chào đón cậu", làm cho Riva tức giận đến trợn mắt.

Cùng nửa thú nói không thông, chỉ đành phải nhờ người giúp đỡ. Riva quay đầu nhìn Dương Kiến, cắn giận nói: "Trưởng quan, anh phụ trách giám sát đám nửa thú, có trách nhiệm ngăn loại hành vi vô lễ vượt quy củ này!" Anh làm sao hiểu được Dương Kiến chỉ mong sao đàn ông bên cạnh Lâm Gia càng ít càng tốt a.

Dương Kiến vuốt cằm ra vẻ khó xử: "Chỉ sợ việc này tôi làm không được. Quên nói cho cậu biết, thượng tướng đã phê chuẩn Dick trở thành người được đề cử làm bạn đời của Lâm Gia, mà các người chỉ là cận thân hộ vệ tạm thời. Cho nên, cậu ta có tư cách bảo các người rời khỏi."

Riva trợn tròn mắt, ghen hòng trần trời nhìn Dương Kiến: "Sao... Làm sao có thể? Làm sao tên thú nhân đó... có thể trở thành người được đề cử làm bạn đời của Lâm Gia?"

Dương Kiến nhún nhún vai, buông tay nói: "Thiên chân vạn xác. Nếu không tin cậu có thể đi hỏi thượng tướng Rick." Riva tức giận đến méo miệng, anh nào có gan đến hỏi thượng tướng Rick! Nếu chẳng may là thật, như vậy không phải là ngang nhiên nghi ngờ mệnh lệnh của quân chủ sao? !

Mike bỗng nhiên hơi hơi cười, giữ chặt Riva, bình tĩnh nói với Dương Kiến: "Được rồi, chúng tôi lập tức rời khỏi. Chuyện chăm sóc quý cô Lâm Gia liền giao cho các người. " Anh đội mũ lên, chào quân lễ với Lâm Gia, vươn tay mỉm cười nói: "Chỉ sợ trước khi lên chiến trường cũng không cơ hội gặp lại, cô hãy bảo trọng."

Mặc dù trong lòng Lâm Gia có chút băn khoăn, nhưng cô lại không tình cảm gì với hai người này. Không muốn làm cho trong lòng bọn họ có ảo tưởng, vẫn là sớm một chút từ chối bọn họ có vẻ tốt hơn. Lâm Gia cầm tay Mike: "Thượng tá Mike, thiếu tá Riva, rất cảm ơn các anh hai ngày qua đã chăm sóc cho tôi. Chúc các anh chiến thắng trở về!"

Riva nán lòng cúi đầu, đẩy lòng vừa mới đẩy lên hy vọng lại bị lời nói xa cách lạnh lùng của Lâm Gia dập tắt. Trên mặt Mike khó nén được vẻ thất vọng, anh yên lặng nhìn Lâm Gia thật lâu, ánh mắt pha trộn vẻ cô đơn, bất đắc dĩ, tiếc nuối, oán hận rồi cuối cùng dần dần biến thành lạnh nhạt.

Lâm Gia bị anh nhìn đến có chút sợ hãi, duy trì nụ cười miễn cưỡng, bất quá cô một chút cũng không muốn lên tiếng giữ hai người họ lại. Không phải tất cả đàn ông tạo cho cô ấn tượng tốt cô cũng đều phải nhận. Nếu không có cách gì chấp nhận, vậy thì không cần cho bọn họ bất kỳ hy vọng gì vẫn là tốt hơn.

Mike nhắm mắt lại hít sâu một hơi, lúc mở mắt ra ánh mắt đã khôi phục sáng rọi, như là đã hạ quyết tâm nào đó, trên mặt lại lần nữa hiện lên nụ cười tao nhã. "Được. Nếu vậy, tạm biệt." Anh gật gật đầu với Lâm Gia, xoay người nhanh chóng rời đi, không hề quay đầu lại. Riva vịn phần lưu luyến liếc nhìn Lâm Gia một cái, rồi rũ đầu chán nản đi theo phía sau Mike rời khỏi.

Dương Kiến đưa bọn họ ra ngoài, im lặng nhìn xe Jeep khởi động đi xa. Mây kiếm càng nhiều càng chặt. Trong lòng anh bỗng nhiên nảy lên một loại cảm giác kì quái, cảm thấy Mike có chỗ nào đó là lạ, lại nói không nên được là chỗ nào.

Dick và Ngân Hồ rất thích Dương Kiến, một chút cũng không bài xích anh ở bên cạnh Lâm Gia, thậm chí nguyện ý cho anh ra tay nấu cơm. Dương Kiến bụng đồ ăn thơm ngào ngạt lên bàn, Dick và Ngân Hồ trái phải tách ra ngồi ở bên cạnh Lâm Gia.

Ngân Hồ cầm một cái chân gà béo ngậy lên nhét vào trong miệng, tay còn lại cũng không nhàn rỗi, duỗi tới đĩa thịt viên. Lâm Gia vội vàng quơ lấy đôi đũa, gõ vào mu bàn tay anh một cái: "Không được bóc đồ ăn bằng tay không, quá dơ bẩn! Mau dùng đũa!"

Ngân Hồ ngao một tiếng rút móng vuốt về, một bên thổi mu bàn tay một bên ưỡn khuỷu nhìn Lâm Gia: "Hồ, không biết."

Lâm Gia nhin cười, nhét đôi đũa vào trong tay anh: "Không biết thì học, dễ lắm."

Ngân Hồ làm bằm cầm lấy đôi đũa chọc vào trong bát, còn chưa có đụng tới bát thì đôi đũa trong tay anh liền bị gãy thành bốn khúc. Lực tay anh quá lớn, một chút không cẩn thận liền vặn gãy đôi đũa. Ngân Hồ thấy Lâm Gia trừng mình liền cuống quýt ném đũa xuống, ôm lấy Lâm Gia cọ đến cọ đi, miệng phát ra tiếng ngao ngao lấy lòng.

Lâm Gia bị anh chọc cười, cười xoa bóp lỗ tai anh: "Không sao, từ từ học sẽ quen thôi." Từ lúc Ngân Hồ tiến hóa thành lỗ tai con người, Lâm Gia liền nhéo riết thành nghiện. Hình dáng lỗ tai Ngân Hồ rất đẹp mắt, vành trên hơi nhọn, dái tai thì thịt thịt mềm mềm, xúc cảm cực kì tốt.

Ngân Hồ thấy Lâm Gia kiên trì muốn dạy anh cầm đũa liền mặt mày ủ rũ nhìn cô, môi chu lên hừ hừ. Lâm Gia buồn cười, thật sự không đành lòng tiếp

tục ăn hiếp mèo lớn, vuốt tóc anh cười nói: "Được rồi được rồi, không muốn dùng đũa thì không dùng nữa, chỉ cần mỗi lần trước khi ăn cơm anh đều phải rửa tay sạch sẽ là được."

Ngân Hồ vui vẻ hôn Lâm Gia một cái: "Gia tốt nhất."

Dick yên lặng cúi đầu, nhú mày nhìn chằm chằm đôi đũa trước mặt. Nhìn trong chốc lát sau, anh vươn ba ngón tay cẩn thận vơ đôi đũa lên nắm ở trong lòng bàn tay, học bộ dạng Dương Kiệt đang dùng đũa gấp rau, thật cẩn thận kẹp một khối thịt kho tàu lên.

Ngân Hồ đình chỉ vui đùa âm ỉ, mở lớn miệng kinh ngạc nhìn Dick. Dick ngừng thở, tập trung tinh thần khổng chế lực tay, rung rung đưa khối thịt đến bên miệng, thuận lợi ăn vào bụng.

"Dick, anh học nhanh thật đó, thật thông minh." Lâm Gia vỗ vỗ bả vai Dick tỏ vẻ ngợi khen. Tuy rằng chỉ là học xong cách dùng đũa, nhưng dù sao đó cũng là một loại kỹ thuật.

Ngân Hồ phồng má, thấp phần không phục trùng mắt nhìn Dick, hỏi Lâm Gia lại muốn học cách dùng đũa lần nữa. Ai ngờ lúc tức lên càng khó khổng chế tốt khí lực, vừa bắt đầu cầm chiếc đũa lên liền nắm đứt thành tám khúc.

Lâm Gia không nhịn được, nằm gục trên bàn cười đến không dùng được. Dương Kiệt cũng giật giật khoe miệng, ghen cười đến đau bụng. Mặt Ngân Hồ đỏ lên ảo não ném chiếc đũa xuống, dứt khoát bùng bát thịt kho tàu lên, lấy tay làm đũa lùa toàn bộ vào miệng, vừa ăn vừa thờ phỉ phỉ trùng Dick.

Dick liếc nhìn bộ dạng ghen khuất của Ngân Hồ, chậm rì rì gấp một khối thịt đưa vào miệng, tao nhã ăn, trong lòng tràn ngập cảm giác chiến thắng.

Ăn xong cơm trưa, Dương Kiệt dẫn dò Lâm Gia vài câu sau đó liền rời khỏi, dù sao cũng có Dick và Ngân Hồ ở đây, Lâm Gia sẽ không có vấn đề gì. Người của sở phán quan đến bây giờ còn chưa có tìm đến Lâm Gia, Dương Kiệt đoán rằng Hoffman có thể đã tạm thời ép chuyện Lâm Gia xuống. Nhưng mà lúc ở trong phòng giám sát miễn dịch có nhiều người thấy như vậy, Hoffman sợ là che lấp không được bao lâu. Dương Kiệt nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn quyết định nói việc này với thượng tướng Rick để chuẩn bị sớm một chút, đây là biện pháp thỏa đáng nhất.

Trong phòng theo dõi điện tử của sở phán quan, Hoffman và trợ thủ Jill của anh đang ở xem băng theo dõi. Mấy giờ trôi qua vẫn không phát hiện điểm đáng ngờ. Trong đoạn băng là vài nhân viên y tế dựa theo trình tự bình thường đối thuốc tiêm dịch cho Dạ Lam đang trong tình trạng hôn mê, cũng ghi chép số liệu các hạng mục.

Hoffman hí hóp đôi mắt, chăm chú nhìn màn ảnh, không bỏ qua bất cứ chi tiết gì. Bỗng nhiên anh mở to mắt, nhanh chóng ấn nút tạm dừng, chỉ vào một bác sĩ trên màn ảnh đưa lưng về phía camera đang đứng ở bên giường truyền dịch cho Dạ Lam: "Lập tức tìm tư liệu của người này đến cho tôi!"

Trợ thủ tìm một phần hồ sơ từ trong tập tư liệu ra đưa cho Hoffman: "Người này là trung úy Turon, hẳn là trợ lý bác sĩ được khu D9 điều đến sở phán quan của thủ đô từ nửa năm trước."

Hoffman lật nhanh xem hồ sơ lý lịch, lông mày thanh tú càng nhăn càng chặt, khi anh nhìn đến dòng chữ "Turon. Sở trường y khoa: đạt bằng đại học về độc tính sinh hóa", ánh mắt liền trở nên sắc nhọn như dao. Hoffman mạnh khép lại hồ sơ, mệnh lệnh nói: "Lập tức bắt Turon!"

Nhưng anh còn chưa tới khoa miễn dịch thì có một quân cảnh chạy đến báo cáo, nói là phát hiện thi thể Turon trong phòng khử trùng dụng cụ điều trị của khoa miễn dịch.

Hoffman u ám nhìn thi thể phủ vải trắng trên mặt đất, trong lòng thầm hận mình quá mức sơ suất, để cho nội gián ra tay trước một bước. Pháp y kiểm nghiệm sơ bộ sau đó nói với Hoffman, thời gian Turon tử vong là từ ba đến bốn giờ trước, ước chừng là khoảng 10h sáng nay đã bị giết hại, trên người không có máu cũng không có vết thương, chỉ phát hiện một cái lỗ kim thật nhỏ ở sau gáy, xác định là bị tiêm vào thuốc độc trí mạng.

Hoffman im lặng nghe pháp y cẩn thận miêu tả, trái tim dần dần bị bóng đen dày đặc bao phủ. Anh xoay người, ánh mắt đảo qua từng người của đội quân cảnh và nhân viên y tế, không có người nào lộ ra vẻ mặt khác thường.

10h, đúng lúc Dạ Lam gặp sự cố, bên trong xảy ra chuyện thì bên ngoài kẻ địch liền cho người bí mật xử lý, tin tức của bọn chúng cũng thực nhanh.

Mặt Hoffman lạnh như băng, phân phó trợ thủ Jill lưu lại thăm vấn sau đó bước nhanh đi ra cửa. Sáng mai anh phải nhanh chóng xử lý hết tin tức nắm trong lòng bàn tay, Turon chết đã biểu thị cuộc chiến giữa Liên Bang và tập đoàn Roddy Elias lặng yên đến trước thềm hạn.

Trên tòa cao ốc của bộ chỉ huy tối cao, Mike theo thượng tướng Laurence đi ra từ trong văn phòng, đi đến ngõ quẹo cuối hành lang, đẩy cửa phòng tư liệu ra lác mình đi vào.

Mike vòng qua giá sách chất đầy văn kiện đi vào bên trong, mãi đến khi nhìn thấy người đàn ông đứng ở phía trước cửa sổ. Nghe được động tĩnh người đàn ông xoay người, ngọn đèn mờ hồ chiếu vào trên người hắn, khuôn mặt lạnh lẽo như dao khắc.

Mike đánh giá hắn, khẽ cười nói: "Thượng tá Thư Vân, không, phải là tổng đoàn trưởng Askar. Ngài ẩn dấu thật sâu, trụ ở khu E2 mười năm, ngay cả trung tướng Đái Lan cáo già kia cũng chưa phát hiện ra thân phận thật của ngài, thật không đơn giản."

Mặt Thư Vân không chút thay đổi, cũng không tiếp lời anh, chỉ hỏi: "Cậu tới tìm Laurence có chuyện gì?"

Mike nhún nhún vai, vẻ mặt tiếc nuối: "Vốn định đêm nay ở bên cạnh người đẹp, nhưng đáng tiếc Dương Kiệt mang về hai nửa thú, tôi bị bọn họ đuổi ra ngoài. Bất quá tôi phát hiện được một chút manh mối, liền đến chào hỏi Laurence một tiếng, để cho hắn có nhượng điểm mà áp chế Rick một chút."

Anh còn muốn trêu đùa thêm vài câu nhưng chợt thấy ánh mắt Thư Vân giống như băng lạnh, lạnh lùng nhìn mình, trong lòng run lên, vội vàng thu lại nụ cười, thẳng lưng nghiêm mặt nói: "Tuy rằng Lâm Gia che dấu rất khá, nhưng tôi vẫn phát hiện trên cánh tay trái của cô ấy có lỗ kim, hẳn là bị rút máu. Tôi nghe nói sau khi Lâm Gia gặp Rick thì có cùng Dương Kiên đến khoa miễn dịch của sở phán quan, tôi liền đến đó thăm dò. Ai ngờ Hoffman mệnh lệnh quân cảnh phong tỏa cả khoa miễn dịch, bắt luận kẻ nào không được vào, manh mối tạm thời gián đoạn."

Bờ môi Thư Vân tách ra tạo thành một nụ cười lạnh: "Hoffman nhất định là đang giấu diếm bí mật gì đó của cô gái kia. Bất quá không sao, chúng ta rất nhanh sẽ biết thôi."

Lâm Gia cho rằng hôm nay Dương Kiên sẽ không đến đây, ai ngờ lúc cô chuẩn bị cơm chiều thì Dương Kiên trở lại. Lâm Gia mừng hết lớn, nhanh chóng đuổi Dick và Ngân Hồ đang càng giúp càng rối rắm ra khỏi nhà bếp. Cô để Dương Kiên giúp một tay, hai người ăn ý hợp tác, rất nhanh đã chế biến ra một bàn đồ ăn phong phú.

Vì chăm sóc Ngân Hồ không biết dùng lửa, bữa tối chủ yếu lấy thịt nướng kiểu dáng Tây Âu làm chủ. Mười mấy phút sau, phần lớn thức ăn đã vào bụng Dick và Ngân Hồ, còn trong lòng Dương Kiên và Lâm Gia thì đang có việc phiền muộn nên cũng không ăn được bao nhiêu.

Cơm nước xong, Dương Kiên kéo Dick dạy anh chơi cờ vua. Ngày cờ này là anh tự vẽ đi đặt làm cách đây không lâu, đây lần đầu tiên anh lấy ra chơi.

Lâm Gia xuống nhà bếp rửa bát đĩa, Ngân Hồ cũng đi phụ giúp. Lúc Ngân Hồ rửa cái đĩa, lực chú ý bị nước trong bồn hấp dẫn, kết quả không không chế được lực tay, liên tiếp bóp nát ba cái đĩa. Lâm Gia không thể nhìn được nữa, nhéo lỗ tai Ngân Hồ, đuổi anh vào phòng tắm rửa.

Mà Dick thì lại sinh ra nồng đậm "Hứng thú" với cờ vua, nhất là quân cờ hình đầu ngựa, bị anh không cẩn thận bỏ vào miệng cắn rớt đầu. Dương Kiên mất thấy bộ cờ mình vất vả làm ra nay đã thành thức ăn khuya cho Dick liền tức giận đến môi run run. Nhưng anh lại không có can đảm nắm lỗ tai Dick, cho nên đành phải nhốt mình trong phòng, một mình một người sinh hỏa dỗi.

Lâm Gia bận rộn cả ngày, tắm rửa xong sau đó ôm gối đầu thiếp đi. Ngân Hồ và Dick rón ra rón rén đi vào, trái phải tách ra nằm xuống bên cạnh cô.

Ngân Hồ trừng mắt liếc Dick một cái, chiếm hữu ôm lấy Lâm Gia, kéo cô vào trong ngực mình. Kết quả làm cho Lâm Gia nằm mơ thấy thất lung của mình bị dây thừng trói chặt, khó chịu lắm lắm. Lâm Gia cau mày mơ mơ màng màng xoay người, vừa lúc rơi vào vòng ôm của Dick. Ngân Hồ vừa ghen vừa tức, lại sợ đánh thức Lâm Gia sẽ bị mắng cho nên không dám đưa tay ôm cô trở về, đành giận dỗi xoay người nhắm mắt lại ngủ, mắt không thấy lòng không phiền.

Dick tiếp thu kinh nghiệm từ sai lầm của Ngân Hồ, chỉ nhẹ nhàng ôm Lâm Gia, để cho cô tựa vào trong ngực dày rộng của mình. Lâm Gia thoải mái mà hừ hừ, cuộn mình lại ở trong lòng Dick an ổn ngủ.

Rạng sáng, Hoffman ở trong phòng làm việc của mình sửa sang lại văn kiện. Lúc gõ xong một chữ cuối cùng vào máy tính thì một trận tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến.

Sau đó cửa bị người đẩy ra, phán quan cấp cao thiếu tướng Keno mang theo vệ binh đi vào, Hoffman bằng tốc độ nhanh nhất ấn chuột phải, gửi thư.

Keno đồng dạng nói với Hoffman: "Thượng tá Hoffman, cậu bị tình nghi là trái với quân pháp, tướng quân Laurence đã phê chuẩn bắt người, mời lập tức đi theo chúng tôi."

"Tôi đã biết. Mời các người chờ một chút." Hoffman không chút kinh hoảng, sửa sang lại văn kiện bỏ hồ sơ vào trong túi, đứng lên liếc mắt nhìn phán quan Jill đứng ở phía sau Keno. Jill rút cổ, xấu hổ cúi đầu.

Vệ binh tiến lên đang muốn còng tay Hoffman thì một sĩ quan bước nhanh vào, đưa một ký lệnh cho Keno: "Thiếu tướng Keno, đây là chỉ lệnh của thượng tướng Rick, bảo ngài lập tức dẫn thượng tá Hoffman đến phòng tòa án quân sự, không được trì hoãn."

Keno nhận chỉ lệnh nhìn lướt qua, sắc mặt nhất thời xanh mét. Hắn nâng mắt nhìn về phía Hoffman, mắt hung dữ lạnh lẽo, đè nén lửa giận cười lạnh nói: "Thượng tá Hoffman, có một người cha và anh trai tốt thật sự là không tệ."

Lông mày Hoffman khẽ nhíu: "Đúng là rất không tệ."

Keno đoạt lấy còng tay, dùng sức giữ còng vào cổ tay Hoffman, một phen nắm vật áo anh, giọng căm hận nói: "Đừng nói là cha của cậu, cho dù là thượng tướng Rick, hẳn cũng không có khả năng bao che một kẻ tội phạm liên tiếp trái với quân pháp. Các tướng quân bởi vì đề án hoang đường đối xử tử tế với nửa thú gì đó của cậu đã sớm sinh ra bất mãn, cậu chờ bị xử bắn đi!"

Hoffman hờ hững nhìn thẳng Keno, đôi mắt xanh lam sâu thẳm trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có nửa điểm gợn sóng: "Trưởng quan, tôi có phải là tội phạm hay không là do tòa án quân sự phán quyết, không phải cậu định đoạt."

Keno hừ lạnh một tiếng buông tay ra: "Mang hắn đi! !"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Sau khi Hoffman bị mang đi không lâu, sĩ quan phụ tá của thượng tướng Rick liền lập tức thông báo cho Dương Kiện.

Bởi vì lo lắng cho Hoffman, buổi tối Lâm Gia không ngủ được, trời còn chưa sáng liền tỉnh lại. Lúc bộ đàm vang lên tiếng Dương Kiện thì cũng là lúc cô đang ở nhà bếp hầm canh thịt bò làm bữa sáng cho bọn Ngân Hồ, một bên còn hấp bánh bao thịt.

"Không phải là Hoffman đã xảy ra chuyện chứ?" Lâm Gia buông đồ ra, từ trong nhà bếp đi ra, trên mặt khó nén vẻ lo lắng.

Dương Kiện đóng lại bộ đàm nhìn thoáng qua Lâm Gia, sắc mặt có chút ngưng trọng, trầm giọng nói: "Chuyện Hoffman thay em giấu diếm đã bị người tố giác, vừa bị toà án quân sự cho người mang đi. Anh sẽ lập tức đi thăm dò tình hình một chút, em đừng quá lo lắng."

Lâm Gia thấy anh định đi ra cửa, vội nói: "Anh chờ một chút." Cô chạy vào nhà bếp, lấy vài cái bánh bao trong lồng hấp để vào giấy túi đưa cho Dương Kiện: "Bữa sáng, đừng quên ăn."

Bởi vì trường kỳ công tác dã ngoại mà quên ăn thiếu ngủ là chuyện thường. Hơn nữa thể lực tiêu hao lớn, thời gian ba bữa không cố định cho nên dạ dày Dương Kiện có chút không tốt. Lâm Gia là bạn tốt kiêm hợp tác nhiều năm với anh cho nên sớm dưỡng thành thói quen chăm sóc cuộc sống thường ngày của anh cũng đúng lúc nhắc nhở anh dùng cơm.

Dương Kiện sờ sờ túi giấy nóng hổi, ngửi mùi bánh bao thịt, trong lòng ngọt như mật, nói thầm: "Anh thật sự ước gì trong lòng em chỉ có một mình anh..."

Lâm Gia không có nghe rõ, ngạc nhiên hỏi: "Anh vừa nói cái gì?"

"A, không có gì." Mặt Dương Kiện đỏ lên, cuống quýt che dấu. Anh giờ giờ túi giấy trong tay lên, cười nói: "Cảm ơn!"

Đi đến cửa, Dương Kiện xoay người lại nói: "Đúng rồi, có thể tạm thời anh không thể đến gặp em. Vừa rồi anh đã thông báo cho Healy tới đón, cũng bảo cậu ta đến sở phán quan đưa Timo đến. Thượng tướng Rick nói một khi chuyện em có thể chất tình lọc sáng tỏ, chỉ sợ sẽ mang đến nguy hiểm cho tính mạng của em, cho nên ngài ấy phái một chi đội đặc chủng bảo vệ em. Vì vấn đề an toàn, tốt nhất em đừng ra ngoài. Nếu theo dõi tình hình thì có thể gọi Healy giúp em thăm thính."

Lâm Gia gật gật đầu, "Được, em đã biết."

Dương Kiện đi rồi, Lâm Gia không có tâm trạng nấu cơm, một mình ngồi ở sofa trầm tư. Nếu Hoffman biết thể chất đặc biệt của cô, vậy người có quan hệ với Hoffman còn có y thuật tinh thông là Lannok nhất định cũng biết, không biết toà án quân sự tối cao có thể thông báo bắt Lannok hay không. Hai người này đều xúc phạm quân pháp, theo quy định là phải bị xử phạt cực hình. Hoffman mang trong mình chức vị quan trọng, lại được thượng tướng Rick cực kì tín nhiệm, hơn nữa còn có cha anh quan lớn làm chỗ dựa, cho dù toà án tối cao phán anh có tội thì hơn phân nửa khả năng là còn có thể bảo trụ tính mạng, nhưng Lannok thì không chắc chắn cũng sẽ như vậy.

Cô từng nghe Dương Kiện nói, Lannok không có gia thế hiển hách, cha ruột tuy rằng là tướng quân có tiếng tăm nhưng nhiều năm trước đã chết trận, thuộc hạ cũ phần lớn đã phân tán ra các châu, trong vùng trung tâm thủ đô cũng không có người có thể giúp đỡ anh, Lannok hoàn toàn là dựa vào tài năng và cố gắng của bản thân mới đi đến hôm nay.

Lúc đầu anh phát triển ở sở phán quan của thủ đô cũng không tệ, mắt thấy sẽ thăng chức thành phán quan cấp cao, ai ngờ phái bảo thủ của bộ chỉ huy tối cao dưới khuyến khích của tướng quân Laurence liền quyết nghị triển khai nghiên cứu virus miễn dịch trên cơ thể sống, đối tượng thực nghiệm cư nhiên còn bao gồm tù binh và phạm nhân. Bởi vậy Lannok vì muốn đuổi theo lý tưởng của mình mà dù sáng dù tối cản trở cũng cố gắng nghiên cứu sinh hóa của cơ thể sống, rốt cục đắc tội Laurence cầm đầu phái bảo thủ. Lannok bị phái bảo thủ xa lánh chèn ép, vô vọng thăng chức, công tác cũng lâm vào đình trệ.

Lâm Gia vốn là vì chuyện của Hoffman mà buồn bực cả ngày, bị Dick nói trúng chỗ ngứa liền bất giác xả ra một tràng, nói hết tất cả suy nghĩ của mình ra, Dick nghe xong cũng là một hồi sững sờ.

Lâm Gia thoáng nhìn Dick nghiêng đầu mờ mịt nhìn mình chằm chằm, lời nói ngừng một chút, không khỏi cảm thán mình suýt chút nữa đã quên mất dù Dick có thông minh thế nào đi nữa thì bản chất của anh vẫn là một thú thú đơn giản thiện lương! Anh làm sao mà biết được con người sẽ vì tranh đoạt quyền lực mà đoàn kết với nhau hoặc cũng có thể sẽ trở nên đầu đá điên cuồng.

Lâm Gia cười vỗ vỗ mặt anh: "Xem em này, làm gì mà nói với anh những chuyện này chứ, anh nghe cũng không hiểu." Dick bất mãn nhũn mày, đang muốn mở miệng phản bác.

Phòng ngủ cửa bị đẩy ra, Ngân Hồ một đầu tóc trắng rối bời, mắt ngủ lim dim từ trong phòng ngủ đi ra, vuốt bụng làm nũng nói: "Gia, thơm quá à. Hồ đói bụng..."

Lâm Gia sáng giọng: "Suốt ngày chỉ biết ăn thôi! Anh chờ một chút, canh thịt sắp hầm xong rồi."

Ngân Hồ dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng phát hiện Dick đang ôm Lâm Gia liền lập tức tỉnh ngủ. Ngân Hồ thờ phỉ phỉ đi đến, đặt mông ngồi vào bên cạnh Lâm Gia, giờ tay ôm cô ngồi lên đùi mình, đầu lớn cọ cọ bả vai cô, chưa lẽ hỏi: "Hai người... Đang làm gì vậy?"

Lâm Gia cười nắm lỗ tai anh một chút: "Anh thật là chua! Em và Dick có thể làm gì chứ? ! Nói đúng ra là chỉ nói chuyện mà thôi."

Ngân Hồ vốn không có ngủ được mùi động dục trên người Dick, lại nghe Lâm Gia nói như vậy nên trong lòng thoải mái hơn. Nhưng nghĩ đến vừa rồi Dick ôm Lâm Gia, anh vẫn là không cam lòng, nhích qua muốn liếm liếm mặt Lâm Gia, lại bị cô đưa tay ngăn trở.

Lúc bộ chỉ huy tối cao thông qua dự thảo nghị quyết nghiên cứu virus miễn dịch trên cơ thể sống thì anh bị Laurence điều đến thường trú trọng bộ đội ngoại ô. Mục đích của Laurence rất rõ ràng, muốn anh đi chịu chết. Nhưng hết lần này đến lần khác Lannok không chỉ có y thuật cao mà kỹ thuật giết địch tác chiến cũng rất giỏi, bị điều đến bộ đội ngoại ô hơn một năm mà chẳng những không chết còn sống được thật tốt.

Lúc Lannok nhậm chức ở thủ đô anh rất được thượng tướng Rick và thượng tướng Korff thương thức, kỳ thật bị điều ra ngoại ô là vì anh mang trọng trách nghiên cứu thuốc miễn dịch. Anh và thủ đô vẫn duy trì liên hệ chặt chẽ, cho nên đó là lý do vì sao anh có thể đứng lúc nghe được tin tức trọng yếu của trung tâm thủ đô.

Nửa năm trước mảnh thú dị biến xuất hiện, nhân viên đặc công của thủ đô liền theo chỉ thị của thượng tướng Rick trực tiếp truyền tư liệu cho Lannok. Sau đó nhân viên đặc công vẫn luôn núp trong chỗ tối âm thầm cung cấp vật liệu cần cho nghiên cứu và kết quả nghiên cứu mới nhất của sở phán quan cho anh, nhờ vậy Lannok mới có thể nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc sức khỏe mới chích cho nửa thú dị biến. Nếu như Lannok còn ở lại thủ đô thì nhiều nhất sẽ giống như Hoffman bị mang ra tòa án quân sự thẩm vấn, sẽ không có người dám trắng trợn làm hại anh. Nhưng anh là ở tiền tuyến, vậy mới khó nói.

Lâm Gia đang xuất thần, bỗng nhiên đệm sofa chợt trùng xuống, một đôi cánh tay hữu lực nhẹ nhàng ôm lấy cô.

"Gia, Hoffman che giấu cái gì cho em?" Dick hít lại đôi mắt xanh nhạt, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Gia chăm chú: "Anh nghe được em và Dương Kiện nói chuyện. Có phải thân thể của em cũng sinh ra dị biến hay không?"

Lâm Gia kinh ngạc nhìn Dick, thầm nghĩ người này cũng quá thông minh đi, khả năng nhận biết và năng lực phân tích quả nhiên không phải cái, thật không hổ là thủ lĩnh thú.

Nghe Lâm Gia kể lại mọi chuyện, Dick ngược lại lộ ra vẻ mặt thoải mái, tay lớn nhẹ vỗ lưng Lâm Gia, hơi chắc chắn nói: "Em đừng quá lo lắng. Thống soái tối cao của con người đã chấp nhận thân phận của em, hơn nữa còn đồng ý sau khi chiến tranh kết thúc sẽ cho chúng ta quyền tự do của công dân. Nếu là trước đây tra ra Hoffman giấu diếm không báo cáo thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nhưng bây giờ phán cậu ta có tội căn bản không có đạo lý."

Lâm Gia nghĩ nghĩ, không đồng ý lác đác nói: "Mọi chuyện không đơn giản như vậy. Dương Kiện nói đối thủ của tướng quân Rick rất bất mãn việc ngài ấy ngăn chặn chuyện thực nghiệm virus miễn dịch trên cơ thể sống. Lần này thượng tướng Rick khuyên bộ chỉ huy tối cao thông qua quyết định đối xử tử tế với nửa thú đã chọc giận bọn họ, bọn họ vẫn luôn canh me bắt lỗi tướng quân để buộc tội ngài ấy."

Hoffman chẳng những là thân tín của ngài ấy mà còn là người đưa ra đề án đối xử tử tế với nửa thú, trong lúc Federal State đang ở giai đoạn mấu chốt lại bị người tố giác nghiêm trọng không làm tròn trách nhiệm, đám người kia chắc chắn sẽ bắt lấy việc này lớn làm văn, sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội này đâu."

"Bản lĩnh không được liếm bậy." Lâm Gia đứng lên, cùng kéo Ngân Hồ và Dick lên: "Mau đi đánh răng rửa mặt, sau đó ăn điểm tâm."

Phòng tắm và bồn tắm loại nhỏ không lớn lắm nhưng cũng đủ cho vài người cùng nhau rửa. Ngân Hồ và Dick thật nhanh tắm rửa xong, lúc cả hai đầy người ẩm ướt đi ra thì cũng là lúc Lâm Gia vừa bùng điểm tâm lên bàn. Hai đĩa lớn bánh bao thịt nóng hổi hấp và một bát canh thịt bò thơm nức mũi, Ngân Hồ thêm ăn không ngừng chảy nước miếng.

Sức ăn của Dick và Ngân Hồ lớn kinh người, một người có thể ăn 20 đến 30 cái bánh bao thịt heo loại lớn, nếu không phải tối hôm qua Dương Kiện giúp cô chuẩn bị trước nhân bánh thì dù cô thức dậy thật sớm bắt đầu làm vỏ bánh cũng không kịp làm xong cho hai người này ăn. Bất quá loại đãi ngộ này chỉ giới hạn trong hôm nay thôi, Dương Kiện và Hoffman cũng không ở đây, rau quả và thịt tươi lúc trước mua về đều ăn hết rồi, ngày mai mọi người chỉ có thể ăn thức ăn mà mỗi ngày đội hậu cần phân phát thôi.

Lúc Dick và Ngân Hồ đang ăn ngấu nghiến đầy một miệng thì tiếng chuông cửa vang lên, cửa phòng bị người mở ra. Healy rút chìa khóa đi vào: "Trưởng quan, tôi tới rồi!"

Lâm Gia vội đi ra đón: "Dương Kiện có việc đi trước rồi. A? Timo, anh làm sao thế?" Timo từ sau lưng Healy lộ đầu ra, lông mày đen rậm nhún vào một chỗ, quai hàm bạnh ra, trên mặt mang theo ấn tượng tức giận.

Timo nghe thấy Lâm Gia hỏi liền đẩy Healy ra, nghiêng người, cánh tay trắng kiện nhẹ nhấc. Lâm Gia nhìn lên, nhất thời mắt choáng váng, trên cánh tay anh thế mà lại có một người!

"Ruì... Ruì?"

Ruì lu luyến buông Maxim ra, cười tủm tỉm vẫy vẫy tay với Lâm Gia: "Hi! Tôi đến ăn cơm kè, cô không ngại chứ?" Tuy là đang hỏi Lâm Gia nhưng đôi mắt lại liếc về phía Timo, đuôi mày khêu mắt đều là dấu hiệu tình yêu.

Timo ném cho cô một cái liếc, tự mình đi đến trước bàn ăn, cầm bánh bao thịt lên liền nhét vào miệng. Ruì muốn đi qua lại bị Healy ngăn lại: "Thật xin lỗi quý cô Ruì, cô không thể đi vào. Không phải cô có chuyện muốn nói với quý cô Lâm Gia sao? Liền nói ở đây đi."

Trong lòng Ruili cực kì khó chịu, bất quá mặc dù cô điều ngoa, nhưng dù sao bản thân cũng là quân nhân, không dám trái với quân lệnh, chỉ đành phải kiềm chế lửa giận. Lâm bộ như không sao cả cười nói: "Vậy được rồi, không vào thì không vào." Xoay người nói với Lâm Gia: "Corey có từng nói với cô chuyện anh ấy và tôi từng yêu nhau nhưng vì hiểu lầm mà tách biệt hay không?"

Lòng Lâm Gia nao nao, sau đó mỉm cười nói: "Vậy sao? Anh ấy chưa từng nhắc tới mà tôi cũng không hỏi." Ruili hơi khó tin, Corey thế mà chưa từng nhắc tới chuyện của cô và anh với Lâm Gia?

"Tôi biết lần đó là tôi sai, tôi vẫn luôn muốn hợp lại với anh ấy nhưng anh ấy lại không chịu gặp tôi." Lúc Ruili nhắc tới chuyện cũ ánh mắt có chút âm đạm "Ngày đó nghe nói anh ấy mạo hiểm đến khu E2 cầu viện tôi, lúc ấy tôi mừng muốn chết, cực lực yêu cầu gia nhập quân đoàn đặc chủng muốn cùng anh ấy đến khu C8 cứu người, chỉ hy vọng trên đường có thể xoay chuyển lòng anh ấy để anh ấy lại một lần nữa yêu tôi, nhưng đáng tiếc lại không như mong muốn. Thì ra trái tim anh ấy đã sớm không đặt trên người tôi, mặc kệ tôi có bù đắp như thế nào cũng không thể." Vừa nói vừa quan sát Lâm Gia, thấy vẻ mặt cô tự nhiên không động đậy, trong lòng thoáng thất vọng. Sau đó cô ngẩng ngẩng đầu lên: "Là tự tôi phạm vào sai lầm, làm cho tôi mất đi một người đàn ông tốt. Nếu Corey không muốn tha thứ, tôi không có lý do tiếp tục dây dưa, cho nên tôi quyết định buông tay anh ấy, chúc phúc cho hai người."

Lâm Gia nhếch mày cười, cô ấy này thật sự rất thẳng thắn, có gan toàn lực theo đuổi người mình thích, cũng có dũng cảm thừa nhận sai lầm và thất bại, cũng coi như là người cầm được bỏ được.

Ruili liếc mắt nhìn Timo một cái, hắng giọng, khẩn trương nhìn Lâm Gia: "Tôi nghe nói Timo xem coi như mẹ của mình, đối với cô không có cái hứng thú kia." Lâm Gia quần bách một chút, xấu hổ gật gật đầu.

Đôi mắt Ruili nhất thời sáng rực, hơi xấu hổ, ngượng ngập hỏi: "Tôi thích Timo, hy vọng anh ấy trở thành bạn đời của tôi. Cô... Sẽ không ngăn cản tôi theo đuổi anh ấy chứ?"

Ngân Hổ và Dick nghe vậy liền đồng thời dựng thẳng lỗ tai. Còn Timo chẳng hề để ý ôm bát mảnh liệt uống canh thịt, hoàn toàn không quan tâm các cô nói cái gì.

Lâm Gia khóc cười không được, lời này Ruili nói ra giống như cô chính là bà mẹ khó tính ngăn cản chuyện tình yêu của con trai mình và cô ấy vậy: "Tôi xem Timo là người thân của mình, đương nhiên hy vọng anh ấy hạnh phúc. Nếu có một cô gái tốt thương yêu anh ấy, thật lòng thực dạ đối tốt với anh ấy, mà Timo cũng rất vừa ý cô gái đó, vậy thì tôi có lý do gì mà ngăn cản bọn họ ở bên nhau chứ?"

Ruili mừng rỡ như điên, cầm tay Lâm Gia: "Tôi đương nhiên là thật sự chính thích anh ấy..." Nói còn chưa dứt lời, Timo liền đột nhiên xông đến, lạnh lùng nhắc cô lên ném ra ngoài cửa, sau đó tùy tay đóng cửa lại.

Timo mất diếc tai ngơ tiếng kháng nghị và tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền đến, làm như không có chuyện gì xảy ra kéo Lâm Gia ngồi trở lại trước bàn, tiếp tục vui vẻ gặm bánh bao.

Healy gật gật khoe miệng, trong lòng có chút đồng tình với Ruili. Cùng là người đồng cảnh ngộ, hơn nữa theo tình hình trước mắt mà nói thì khả năng Ruili theo đuổi được Timo còn thấp hơn mình theo đuổi Lâm Gia, tiền cảnh này thật sự là... Không mấy khả quan.

Đêm khuya, trong nhà tù đặc biệt của sở phán quan thủ đô, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào trên người hai gã tù phạm.

An đức ôm đầu gối ngồi ở đầu giường, mặt chôn ở trong cánh tay, không muốn đối mặt với người đàn ông ngồi ở đối diện anh. Kiều An gặm hết nửa ổ bánh mì đen khô cứng, thức ăn còn lại thì lạng lẽ để vào trong đĩa của An Đức.

Một lát sau, thấy An Đức vẫn là bộ dạng ủ rũ gục đầu xuống, trong lòng Kiều An chợt nổi lên một trận lửa giận, nhìn không được mắt: "Đồ vô dụng! Không phải cậu rất muốn ta chết sao? Đừng có ngay lúc ta còn chưa bị xử bắn thì cậu đã đối chết trước ta như thế." Bà vai An Đức khẽ run lên, chôn mặt càng sâu.

Trong mắt Kiều An phun lửa, cực kì giận dữ, đột nhiên đứng lên, mang theo một trận tiếng xiềng xích trên tay chân vang lên. Hần bước đi qua tóm lấy áo An Đức, con ngươi phun lửa nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta một bước đi sai liền không còn đường rút lui. Nếu cậu vẫn còn một bộ chán nản như vậy sẽ lại dẫm lên vết xe đổ của ta! Cậu mẹ nó muốn chết sao?!"

An Đức nhìn Kiều An, môi càng mím chặt, hầu kết kích động trượt lên xuống, lỗ mũi vì thở tức giận mà gấp rút đóng mở, vằn đỏ trong mắt dần dần tăng thêm. Trước khi hận ý giấu ở đáy mắt trào ra thì An Đức rũ mi mắt, như cũ im lặng không nói.

Bàn tay Kiều An nắm áo An Đức run rẩy rồi buông ra, hần lui ra phía sau một bước, yên lặng nhìn An Đức đang gục đầu xuống, cái cảm gần như dán đến ngực, hồi hận trong mắt càng thêm đầy đặc hơn.

Cửa lao bỗng nhiên bị người mở ra, một sĩ quan vóc dáng cao to đi vào, cũng nhanh chóng đóng cửa sắt lại.

Người tới đứng trước mặt Kiều An, đôi mắt tràn đầy vẻ trào phúng: "Thật sự là cha con tình thâm a, thượng tá Kiều An, hẳn là anh sẽ không quên hiệp định giữa chúng ta chứ?"

Trong mắt Kiều An xẹt qua một tia kinh ngạc, giận tái mặt cười lạnh nói: "Đêm đó ở trấn York người bàn bạc với tôi hẳn là cậu rồi! Thượng tá Mike. Không thể tin được ngay cả cậu cũng phản bội Liên Bang!"

"Anh nói sai rồi, tôi chưa bao giờ trung thành với Liên Bang chứ nói gì phản bội? Đừng quên, tôi là trung thành với là thủ lĩnh Roddy Elias." Mike tháo

mũ quân đội xuống, sờ sờ huy chương trên đó, trong mắt lóe ra hung dữ lạnh lẽo: "Kể từ lúc tôi mặc bộ quân phục này vào thì mục đích phấn đấu của tôi từ đầu đến cuối là tiêu diệt liên hợp quốc, mục đích đó chưa từng dao động." Lời vừa dứt, trong đầu bỗng nhiên hiện ra bộ dáng Lâm Gia nói cười vui vẻ, vẻ mặt có chút mờ mịt. Hắn rất thích Lâm Gia, chưa từng có người nào có thể làm rung động lòng hắn như vậy. Nếu Lâm Gia nguyện ý chấp nhận hắn thì hắn có thể vì Lâm Gia mà phản bội Roddy Elias hay không? Trong lòng Mike xẹt qua một tia không cam lòng, giả thiết này của hắn cũng không tồn tại, bởi vì Lâm Gia đã quả quyết từ chối hắn.

"Đồ phản bội! !" An Đức đột nhiên nhảy dựng lên xông qua chỗ Mike.

Mike lắc mình né tránh, ánh đỏ trong tay chợt lóe, xiềng xích trên tay chân An Đức thoáng chốc phát ra ánh điện màu xanh lam, giật anh ngã xấp xuống đất. An Đức hai mắt trắng dã cả người kịch liệt co rút, thân thể cuộn thành một đoàn, há miệng thở dốc, ánh điện biến mất một hồi lâu sau mới tỉnh lại.

Sắc mặt Kiều An xanh mét, cắn răng cắn tức nhìn Mike, nắm đấm vang lên tiếng rắc rắc, cực lực đè nén lửa giận cuộn cuộn trong ngực.

Mike đi thông thả đến bên cạnh An Đức, nâng mũi chân lên giẫm giẫm mặt anh: "Nhóc con, đừng quên cha cậu mới là kẻ phản bội chân chính."

An Đức thờ hào hển gian nan ngẩng đầu, sắc mặt trắng như tờ giấy, môi xanh trắng khô nứt, thân thể vẫn run rẩy, vừa rồi điện giật làm cho anh tạm thời không thể nói nên lời.

Mike thường thức điều khiển trong tay, nghiêng đầu liếc nhìn Kiều An: "Thượng tá Kiều An, phạm vào tội phản quốc là phải bị phán tử hình. Con trai anh cũng sẽ không có kết cục tốt. Chắc chắn, cha là kẻ phản bội, cấp trên kiêu cha nuôi cũng là kẻ phản bội, anh nói xem toà án quân sự tối cao sẽ tin tưởng cậu ta là trong sạch sao?"

Đồng tử Kiều An co rút lại, trái tim giống như bị một tảng đá to đè xuống vừa ngọt ngào vừa đau, vừa lại hận Clermont thấu xương. Nếu không phải Clermont trăm phương ngàn kế muốn dồn hắn vào chỗ chết thì hắn sẽ không bí quá hoá liều quyết định hợp tác với bọn giặc cướp. Kiều An đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần để chết, Liên Bang xử quyết hắn là chuyện trong dự kiến. Nhưng An Đức thì khác, anh bất quá là bị cái tên Clermont khôn khiếp lợi dụng, quãng đời còn lại rất có khả năng sẽ ở sống trong lao tù. Chuyện này bảo hắn làm thế nào mà cam tâm đây? !

An Đức đột nhiên giãy dụa muốn đứng lên, Mike quét mắt liếc anh một cái, ngón cái ấn xuống cái nút màu xanh trên điều khiển.

"Đừng! !" Lời Kiều An còn chưa dứt, ánh xanh chợt lóe, An Đức còn chưa kịp kêu thảm thiết thì liền ngã xuống đất, run rẩy ngất đi. Đôi mắt Kiều An sung máu, gân xanh trên trán nổi lên, hận không thể nhào lên xé xác Mike, nhưng lý trí cuối cùng đã ngăn trở hắn.

Mike nhún nhún vai, ngón cái vuốt ve cái nút màu đỏ trên điều khiển: "Ai nha, tôi ấn nhầm nút. Theo lý thuyết, một tên trọng phạm liên tiếp công kích sĩ quan, hắn là phải lập tức xử quyết hắn mới đúng."

Thân thể Kiều An chấn động, máu tươi từ giữa khe hở nắm đấm rơi xuống. Hắn hít sâu một hơi, nói giọng khàn khàn: "Cậu muốn tôi làm cái gì?"

Mike cong khóe môi, giống như không chút để ý nói: "Tôi giúp anh đưa An Đức ra ngoài, cũng bảo đảm đưa hắn đến chỗ an toàn. Anh giúp tôi giết một người là được."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Timo đang cầm chân gà ngồi trên sofa, mắt không chuyển xem tivi. Cách đó không xa là Lâm Gia ngồi ở trước bàn, đang dùng notebook Healy mang đến cho cô mà hoàn thành tô màu cho bức tranh, định sau khi hoàn thành sẽ lồng kính bảo quản (treo lên tường).

Lại nói, cô chưa bao giờ chụp hình chung với bọn Corey Lannok, thậm chí sau khi bọn họ trở về nhất định phải tìm lúc thích hợp chụp một tấm mới được. Liên tục mấy ngày ngủ không đủ giấc, Lâm Gia vẽ vẽ một hồi cảm thấy hơi mệt.

Cô xoa xoa huyết thái dương, liếc mắt nhìn Lannok trong bức vẽ đang cười đến vô tâm vô phê, động tác trên tay dừng một chút, bỗng nhiên không hiểu sao cảm thấy hoảng hốt.

Cô vội vàng nhắm mắt lại vỗ vỗ mặt, cố gắng đẩy nỗi lo lắng từ trong lòng ra ngoài, không ngừng ở trong lòng an ủi mình: "Không sao, bọn họ sẽ không có chuyện gì, sẽ không ..."

Sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của nhóm thú thú sắp tham chiến mà ngày đó cô không dám biểu hiện ra nửa phần yếu đuối và lo lắng trước mặt bọn họ. Mà trên thực tế, cô lại không có một ngày nào được ngủ an ổn, đêm nào cũng đều gặp ác mộng, sau khi tỉnh giấc lại không có cách gì đi vào giấc ngủ. Bị giam lỏng ở trong phòng không được tự do hành động, cộng thêm loại hãm hực này nữa, cho nên cô đành phải không ngừng tìm chuyện để làm, vẽ vẽ đọc sách, dạy Ngân Hồ biết chữ, hỏi thăm tin tức từ Healy, không cho mình có thời gian rảnh rỗi mà miên man suy nghĩ.

Dick cầm quần áo tắm xong sẽ thay từ trong phòng ngủ đi ra, liếc thấy Ngân Hồ đang ngồi trên sàn nhà mặt ừm ừm nhìn chăm chăm bàn cờ, khóe

miệng cực nhanh cong lên, nhưng thoáng cái liền khôi phục về mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, xoay người nhẹ nhàng đi đến phòng tắm.

Hôm qua anh "Vô tình" nói với Ngân Hồ, Lâm Gia rất thích cờ vua, trước kia thường xuyên nhìn thấy cô và Dương Kiến chơi loại cộc gỗ kỳ quái này cho nên anh quyết định nhanh chóng học cách chơi cờ vua để làm cho Lâm Gia vui.

Ngân Hồ nghe xong liền gấp gáp, sức mạnh của anh và Dick tương đương nhau, nhưng Dick lại thành thực thông minh hơn anh, biết nhiều chữ hơn anh, nói chuyện cũng lưu loát hơn, nếu như ngay cả chơi cờ cũng tốt hơn, vậy anh theo đuổi Lâm Gia sẽ còn có ưu thế gì đáng nói sao? Không được không được, anh phải đuổi kịp Dick học xong cờ vua trước Dick mới được.

Vừa vặn lúc học đại học Healy đã từng nghiên cứu qua cờ vua cổ đại, Ngân Hồ nhìn anh và Lâm Gia chơi một ván sau đó mỗi ngày liền dây dưa bắt Healy dạy cho mình.

Ngân Hồ hoàn toàn không chú ý tới Dick cổ quái, anh là đang hí hửng, một tay chống cằm, một tay nắm đầu cờ ngựa, vẻ mặt rồi rầm rầm nhìn chăm chăm bàn cờ. Healy ngồi ở bên cạnh anh, vừa khoa tay múa chân vừa giảng giải cho anh như thế nào đi cờ. Ngân Hồ nghe xong nửa ngày vẫn là không hiểu. Nếu như nghe đến lúc tâm trạng buồn bực khó chịu thì anh liền ngẩng đầu hung dữ trừng Healy một cái, phòng má tức giận không thèm nghe Healy dạy.

Thực lực kém nhau quá xa, Healy nào dám tỏ vẻ nửa điểm dị nghị, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo. Trong lòng anh cực kỳ ủy khuất, ngăn ngừa mấy ngày phải dạy cho một con hổ nửa người mù chữ học được cách chơi cờ vua, anh không phải chịu khổ bình thường rồi.

Lâm Gia tô màu tốt nhất cho tranh vẽ, nhìn đồng hồ một chút, đóng máy tính lại đứng dậy đi xuống nhà bếp. Buổi sáng đội hậu cần đưa thức ăn tới trong đó có một khối thịt tươi lớn, cô cắt thành khối ướp muối và xì dầu rồi đem chưng. Nhóm nửa thú thích ăn đồ ăn cô làm, cô liền tận lực sử dụng nguyên liệu không nhiều lắm nấu ăn biến đổi đa dạng làm chút thức ăn ngon lấp đầy bụng bọn họ.

Phòng tắm ở ngay bên cạnh nhà bếp, bên trong truyền đến tiếng nước, thủy tinh khắc hoa mờ mờ hiện ra thân hình cao lớn của Dick. Lâm Gia tắt lửa, đeo bao tay cách nhiệt mang thịt đặt sang đĩa lớn. Cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra, Dick thò đầu ra, lông mi dài màu trắng còn đọng giọt nước: "Gia, anh quên lấy áo, em giúp anh lấy một chút đi."

"Được, anh chờ một chút." Lâm Gia đành phải buông bát ra đi vào phòng tìm quần áo cho Dick.

Dick liếc mắt nhìn phòng khách một cái, thấy Ngân Hồ và Healy vẫn đang vui đùa nghiên cứu cờ vua, căn bản không chú ý tới bên này, mày kiếm gương lên, khoe miệng lại nhếch lên lần nữa.

Lâm Gia cầm áo Dick vội vàng đi đến đây, đưa cho anh: "Đây, quần áo của anh."

Dick cười nhìn cô, mắt xanh bị hơi nước nhiễm qua dị thường trong suốt sáng ngời, đáy mắt ẩn ẩn vẻ giảo hoạt.

Lâm Gia thấy anh không nhận quần áo mà chỉ yên lặng nhìn chăm chăm mình, hơi kỳ quái: "Dick, quần áo của anh... A!" Lời còn chưa dứt, Dick nhanh như tia chớp túm lấy tay cô, kéo cô vào phòng tắm, tùy tay đặt cô trên cửa phòng tắm.

Dick vươn ngón trỏ đặt nhẹ trên môi Lâm Gia, nghịch ngợm nháy nháy mắt, ra hiệu cô đừng lên tiếng. Bị Dick kéo vào phòng tắm, Lâm Gia liền rõ ràng ý đồ của anh. Cô vốn muốn lên tiếng ngăn cản, ai ngờ đột nhiên bị hành động của Dick làm cho lòng mềm nhũn, lời nói tràn ra bên miệng liền nuốt trở về, chờ Dick đóng lại cửa mới ý thức được mình trúng bẫy của anh.

Nhưng nếu cô gây gỗ với Dick thì chắc chắn sẽ kinh động Ngân Hồ, siêu cấp bình dấm chua đó mà quậy lên thì khó mà thu xếp được.

Chỉ do dự trong chốc lát, vòi hoa sen phun ra nước ấm liền làm ướt quần áo của cô, Lâm Gia tức giận đến cắn môi e thẹn phiền muộn trừng mắt nhìn Dick, thấp giọng nỉ nháy: "Anh thật đáng giận!" Cô làm sao hiểu được bộ dạng xấu hổ và giận dữ của mình ở trong mắt Dick xem ra càng giống như là đang làm nũng.

Hô hấp của Dick bị kiềm hãm, con ngươi màu lam trở nên âm u, ánh mắt nhất thời giăng co trên người Lâm Gia. Áo mỏng ướt sũng dán sát trên người Lâm Gia, làm đường cong gợi cảm hoàn mỹ hiện ra, hai quả rất tròn ngạo nghễ đứng trước ngực thoạt nhìn mềm mại như vậy, hai viên nho nhỏ ở chính giữa cứng rắn nổi lên.

Hai mắt Dick đỏ ửng, nhìn chăm chăm hai quả nhỏ đang không ngừng phập phồng, hô hấp dần trở nên dồn dập, rất nhanh liền cảm thấy miệng khô lưỡi khô, theo bản năng liếm liếm môi.

Lâm Gia sừng sốt, nhìn thấy ánh mắt Dick có chút không thích hợp, theo tầm mắt của anh cúi đầu xuống nhìn chính mình, nhất thời mặt đỏ như máu, vội vàng che ngực, xoay người muốn mở cửa phòng tắm ra.

Một tay Dick kéo cô trở về đặt trên vách tường, đôi tay chống hai bên người cô, giam cô giữa hai cánh tay, thấy Lâm Gia muốn tránh thoát, một tay anh đè bả vai của cô lại, một tay khác kim lòng không đầu xoa khuôn mặt cô.

Vòi hoa sen phun nước xối trên cơ thể trần trụi kiện mỹ của Dick, giọt nước trên vai hội tụ thành vô số dòng suối nhỏ, lập tức ở trên da thịt bóng loáng màu đồng uốn lượn chảy xuống, chảy qua điểm nhỏ màu nâu nhạt trên ngực, lưu lại một mảnh thủy quang chói mắt trên vùng cơ ngực. Hơi nước mờ mờ lung mờ mờ quấn quanh dưới người anh, bộ vị trọng điểm ngủ say như ẩn như hiện.

Hai má Lâm Gia nóng lên, cố gắng không nhìn tới thân thể gợi cảm đến cực điểm của anh, căng thẳng tóm chặt quần áo trong tay, hai má nóng lên hai chân như nhũn ra, tim thịch thịch nhảy loạn. Mà Dick lại hết lần này tới lần khác muốn kích thích cô, tay lớn nhẹ vỗ về khuôn mặt cô, da thịt mềm mại

nhảy mất nổi da gà, cảm giác mềm mềm ngứa ngứa lan đến đáy lòng, trêu chọc sợi dây mỏng manh trong lòng cô.

Bàn tay to lớn áp sát thô ráp của Dick giống như mang theo dòng điện, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt cô, thật cẩn thận như vậy, giống như cô là báu vật dễ vỡ. Lâm Gia giật mình ngẩng ra nhìn Dick, hai gò má xinh đẹp hồng hồng, giọt nước đọng lại trên lông mi cong vút của cô, mi dài như cánh bướm rung động, môi cánh hoa đỏ mọng như là thạch hoa quả vị ô mai, làm cho người ta hận không thể ăn vào miệng.

Dick nheo mắt lại nhìn chằm chằm môi cô, hầu kết lẩn lộn vài cái, mắt đẹp nổi vằn đỏ. Tay lớn lòn qua gáy cô, đầu ngón tay mon trón xương quai xanh tinh xảo, dẫn tới cô một trận run rẩy.

Quần áo rơi xuống, Lâm Gia cuống quýt cầm tay anh, ngăn cản anh tiếp tục thăm dò đi xuống, lo lắng bị người bên ngoài nghe thấy, chỉ có thể đỏ mặt thấp giọng lừa nói: "Dick, đừng như vậy. Bọn Ngân Hồ đang ở bên ngoài..."

Không đợi cô nói xong, Dick liền bắt được tay cô hôn một cái, đầu lưỡi linh hoạt thật nhanh liếm qua lòng bàn tay mẫn cảm của cô. Lâm Gia thỉnh thoảng bị anh đánh lên muốn rút tay lại, lại bị anh chặt chẽ bắt lấy đặt trong ngực, cơ thể cao to áp sát cô, hoàn toàn bao phủ cô ở bên trong.

Hơi ngóng dương cương phả ra làm cho Lâm Gia một trận mê muội, chỉ có thể dựa vào vách tường chống đỡ cơ thể. Khóe miệng Dick cong lên, trong ánh mắt xanh nhạt chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Lâm Gia, dịu dàng đến gần như có thể chảy nước. Một tay đỡ lấy bả vai cô ổn định cơ thể của anh, một tay khác thì nắm lấy vòng eo cô, giữ chặt cô ấn trên người mình.

Lâm Gia cả kinh đứng dậy chống bả vai Dick, tránh né anh xâm nhập, mang theo tiếng khóc nức nở mềm như tơ cầu xin: "Đừng, Dick... Chờ sau này, có được không..." Cô cũng không muốn lần đầu tiên là ở ngay trong phòng tắm.

Nghe thấy tiếng Lâm Gia cầu xin, Dick trong cơn mê mang thoáng trở nên thanh tỉnh. Anh ôm lấy Lâm Gia, chôn mặt vào gáy cô, hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói: "Gia, giúp anh. Anh sẽ không làm đau em..."

Cả người Dick nóng hổi, cơ thể sôi sục từng khối cơ bắp thất chặt, cho dù không nhìn thấy, cô cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng dữ tợn của anh. Nhìn anh nhăn nheo khổ sở như thế, Lâm Gia không khỏi mềm lòng, e lệ gật gật đầu.

Qua rất lâu, Lâm Gia mới nhẹ tay nhẹ chân từ trong phòng tắm đi ra. Cô đang chuẩn bị trốn về phòng ngủ thì bị sắc mặt xanh mét của Ngân Hồ vừa vặn bắt được. Vì thế sự tử và hổ lại lần nữa nổi dậy, Lâm Gia bất đắc dĩ, chỉ đành phải đối chiếu theo "Đãi ngộ" của Dick cũng phục vụ Ngân Hồ một lần.

Dương Kiệt đã mấy ngày không thấy bóng dáng, Lâm Gia bị tạm thời hạn chế tự do nên không có cách nào đi ra ngoài, đành phải nhờ Healy mỗi ngày tìm hiểu tin tức. Nhưng dù sao Healy chỉ là một sĩ quan bình thường, ngoài việc nghe được toà án quân sự đang thẩm tra xử lý Hoffman không làm tròn trách nhiệm, Dương Kiệt và Rick đang vì anh mà tích cực biện hộ ra thì không có cách gì biết được tình hình tiến triển cụ thể.

Một tuần sau Healy mang đến thông tin chiến đấu mới nhất ngoài tiền tuyến, hai ngày trước khu D9 phản bội bọn cướp Lodi Elias hiệp trợ thành công đánh chiếm khu C8. Lúc hai quân giao chiến, thuộc hạ cũ của Liệt Minh Uy cứu hấn tử trong tù ra, ý đồ phản bội đi theo địch, lại bị quan chỉ huy Kiều Trì xử quyết. Đêm trước khi khu C8 bị rơi vào tay giặc, hấn dẫn dắt một đoàn quân đội yểm trợ và dân thường rút lui, lại ở trên sa mạc bị đàn zombie dị biến và bọn cướp bao vây, cuối cùng lấy thân hy sinh cho tổ quốc.

Khi Lâm Gia nghe được tin tức này thì trong lòng rất khó chịu. Tuy cô và Kiều Trì tiếp xúc không nhiều lắm nhưng trong ấn tượng của cô Kiều Trì là một sĩ quan thanh niên chính trực cơ trí. Nếu không phải là do hấn giúp thì quân đoàn đặc chủng không có cách gì thoát thân khỏi khu C8, cô và nhóm thú thú sẽ còn đang gian nan sinh tồn ngoài dã ngoại, bất cứ lúc nào cũng có thể chết. Ngay khi khu C8 đang ở tình thế sinh tử tồn vong thì cũng là lúc hấn nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, lấy thủ đoạn của Lôi Đình quét sạch nội gián trong khu C8, triệt tiêu Liệt Minh Uy, dẫn dắt quân đội chống cự cường địch, bảo vệ dân thường rời đi. Đáng tiếc, hấn vẫn là không thể đợi được bộ đội cứu viện của thủ đồ.

Khi nhóm mãnh thú dị biến lục tục tiến vào kỳ bài xích, nhà trọ của Hoffman đã sắp nhét không nổi nhiều người như vậy, thượng tướng Rick liền phái người sắp xếp cho Lâm Gia một nhà ba tầng ở chỗ khác. Có thể lại được gặp Lâm Gia, nhóm thú thú đều cực kì vui vẻ, tuy rằng trong lòng mọi người rất rõ ràng, thời gian được gặp nhau như vậy rất ngắn.

Vài ngày sau, toà án quân sự rốt cục tuyên án Hoffman với hành vi không làm tròn trách nhiệm bị miễn đi quân hàm và chức vụ, phán xử giam ba năm, bắt giữ ở ngục giam đặc biệt của thủ đồ. Bởi vì Hoffman kiên trì nói ngoài mình ra thì không còn người khác biết chuyện thể chất đặc biệt của Lâm Gia cho nên pháp viện tối cao không có truy cứu trách nhiệm của người khác.

Sau khi thượng tướng Laurence nghe được phán quyết thì tức giận đến đập bẻ một cái chén. Dựa theo hấn suy nghĩ thì Hoffman không bị xử quyết cũng nên nhốt trong tù vĩnh viễn không thấy ánh sáng mặt trời, ai ngờ được chỉ là tạm thời cách chức giam cầm, ngay cả một cọng tóc gáy cũng không động đến anh, đây còn không phải là trắng trợn bao che sao?!

Cảnh vệ nhanh chóng thu dọn hết mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất lui về phía sau đi ra, Laurence vẫn tức giận ngồi trên ghế thờ nặng nề, miệng không ngừng mắng Rick.

Sĩ quan phụ tá nghĩ nghĩ, tiến lên cẩn thận nói: "Tổng quan, chỉ cần chúng ta nghĩ cách làm cho công việc nghiên cứu virus miễn dịch không có cách gì tiếp tục tiến hành thì bộ chỉ huy tối cao sẽ suy xét đến việc dừng chấp hành nghị quyết đối xử tử tế với nửa thú, đến lúc đó ngài có thể dễ dàng bắt đầu công việc buộc tội nguyên thủ."

Laurence nhún mày nói: "Hoffman bị giam, công việc nghiên cứu không phải đã tạm dừng sao? Cũng không thấy bộ chỉ huy tối cao có động tác gì."

Sĩ quan phụ tá lấy một phần báo cáo cơ mật từ trong kẹp văn kiện để trên bàn ra trình lên Laurence, thấp giọng nói: "Đây là mật báo vừa đưa đến hôm nay. Người phụ trách tiến hành nghiên cứu huyết thanh miễn dịch ngoài mặt là nhóm phản quan dẫn đầu Hoffman, nhưng ngầm bên trong còn có một tên quân y đang tiến hành nghiên cứu nữa, hẳn là tâm phúc của thượng tướng Rick và thượng tướng Korff, nghe nói nghiên cứu đã có được tiến triển rất lớn. Hoffman nay bị giam, chỉ cần diệt trừ người đó, không phải nghiên cứu miễn dịch cơ thể sống sẽ thất bại sao. Tiếp tục chấp hành nghị quyết che chở nửa thú và ngừng tiến hành thực nghiệm trên cơ thể sống của thượng tướng Rick, lại không có cách gì đạt được huyết thanh miễn dịch, nhất định sẽ khiến cho bộ chỉ huy tối cao mãnh liệt bất mãn, khi đó ngài chỉ cần đề nghị bộ chỉ huy tối cao khởi động trình tự buộc tội là được."

Laurence mở văn kiện ra, nhìn ảnh chụp Lannok ở trên góc trái của trang đầu bản báo cáo.

"Thì ra là Lannok... Ta sớm nên nghĩ đến. Vốn định để cho hắn một con đường sống, thế mà không ngờ hắn lại luôn ngấm giờ trò quỷ!" Laurence nghiêng rặng nghiêng lợi nói, trong đôi mắt vẫn đục đột nhiên lóe ra ánh sáng hung ác tàn bạo, đầu ngón tay nhấn nhả ảnh chụp Lannok, lạnh lùng cười: "Phó quan chỉ huy đoàn tiên phong 1 là Fred phải không? Nói với hắn, ta không hy vọng nhìn thấy Lannok còn sống trở về!"

Màn đêm buông xuống, tiếng lửa đạn cuối cùng cũng biến mất, mọi thứ xung quanh đều chìm vào trong yên lặng. Mặc dù màn đêm đã che dấu khói thuốc súng nhưng mùi thuốc súng và mùi máu tươi phiêu tán trong không khí lại thật lâu cũng không tiêu tan.

Từ lúc đoàn quân tiên phong 1 xuất phát đến nay cũng đã trải qua mấy cuộc chiến tranh lớn nhỏ. Hôm nay gặp được kẻ địch không phải là đoàn giặc cướp mà là một đàn lớn zombie do hai zombie mammon dẫn dắt. May mắn chẳng những hỏa lực của đoàn quân tiên phong cường đại mà còn mang theo mảnh thú Kim Điều. Sau một hồi ác chiến đàn zombie bị đủ ngược đãi, còn quân đội thì thương vong không lớn.

Corey bị thương, bả vai và phần eo bị zombie cào trúng, thương thế không nhẹ nhưng may mà không bị nhiễm virus zombie. Lannok giúp anh băng bó vết thương xong cũng tiêm vào thuốc giảm nhiệt. Corey rất nhanh hôn mê, Cain đắp chăn cho anh rồi mới đi theo Lannok xuống xe.

Lannok xoa xoa cái cổ đau nhức, có chút mệt mỏi tựa trên cửa xe, hướng Cain vờn tay: "Này, cậu có thuốc lá không?"

Cain sờ soạng trên người một chút, lấy một bao thuốc lá từ trong túi áo. Anh rút một điếu thuốc lá từ trong bao ra cẩn thận bẻ đôi, đưa cho Lannok một nửa, mình ngậm một nửa.

Cain lấy cái bật lửa ra, cũng dựa vào cửa xe hung hăng hút một ngụm, phun ra một vòng khói màu lam, híp mắt nói: "Mỗi lần đánh giấc xong liền càng muốn cô ấy..."

Lannok gạt gạt tàn thuốc, cúi đầu liếc mắt nhìn dưới người một cái, cười đến vô cùng tà ác: "Yên tâm, đánh giấc xong sẽ được nhìn thấy cô ấy. Mình còn phải dựa vào cô ấy để thoát khỏi thân phận xử nam đây này, hắc hắc..."

Cain nhú mày, khinh miệt nghiêng đầu liếc anh một cái: "Tiểu Gia mà coi trọng cái tên lưu manh cậu thì thật sự là mắt bị mù!"

Lannok ha ha cười lớn: "Mình là lưu manh, còn chẳng lẽ cậu là người đang hoảng?"

Cain chắc một tiếng, tựa nghĩ đến cái gì, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười mỉa mai: "Vừa nghĩ đến trong lòng cô ấy không phải là không có mình liền cảm thấy chết cũng không hối tiếc."

Lannok không trả lời, mặc dù khóe miệng vẫn mang theo nụ cười nhưng trong mắt lại là một mảnh trong trẻo mà lạnh lùng. Gió đêm mang theo mùi máu phát qua khuôn mặt anh, thổi tung mái tóc cam vàng trên trán. Lannok ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, khôn hắc âm u áp lên đỉnh đầu thượng, nhìn không thấy một tia sáng, trong lòng bỗng nhiên nuôi tiếc.

Sớm biết như vậy, lúc trước nên yêu cô ấy một lần thật thông khoái, ít nhất, sẽ không nuối tiếc như vậy...

Lannok hít hết một ngụm khói cuối cùng, quăng tàn thuốc xuống đất giẫm tắt, đứng thẳng dậy chỉnh chỉnh mũ, trầm giọng nói: "Thiếu tướng Fred phái mình đi làm nhiệm vụ đặc biệt, dẫn dắt đoàn độc lập 7 đến thành phố Khang Đình cứu dân thường bị nhốt trong khu C8 ra. Chút nữa mình sẽ xuất phát, cậu chăm sóc Corey cho tốt."

Mày kiếm của Cain dựng thẳng, bỗng nhiên nhảy dựng lên cả giận nói: "Đầu Fred bị xi-măng đổ vào sao? ! Chỉ bằng vài người đoàn độc lập 7 các cậu? Đây không phải là bảo các người đi chịu chết sao? !"

"Hắn là quan chỉ huy, mình chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh." Lannok lấy một cái hòm kim loại từ trong ba lô ra đặt trong tay Cain, trịnh trọng dặn dò nói: "Cậu nhớ bảo quân nó thật tốt, ngoài Corey ra thì không được nói cho bất kì kẻ nào biết. Nếu mình chết, cậu nhất định phải nghĩ cách giao nó cho thượng tướng Rick, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người của hắn."

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Sau khi đánh lui một đàn zombie, Lannok gọi trung sĩ tới, chỉ vào hơn mười người dân thường sợ tới mức phát run cuộn lui trên mặt đất, mệnh lệnh nói: "Bill các cậu dẫn những người dân này lui lại trước! Những người còn lại thì theo tôi tiếp tục tìm kiếm."

Một người đàn ông trong đoàn dân thường đứng lên, nước mắt nước mũi lẫn lộn nói: "Trưởng quan, hai ngày trước chúng tôi bị zombie đuổi giết, tôi sợ trốn không thoát liền giấu hai đứa con vào trong cống thoát nước ở phía đông trung tâm thành phố. Xin các ngài nhất định phải cứu con tôi ra..."

Lannok nói: "Chỉ cần bọn chúng còn sống, tôi nhất định sẽ dẫn bọn chúng rời khỏi."

Bill che chở đám người đó rút khỏi thành phố Khang Đình, người của đoàn độc lập 7 chỉ còn lại không tới một nửa, mười mấy phút qua đi, bọn họ vừa đuổi đến phía đông trung tâm thành phố.

Trong lúc đang tìm kiếm người sống sót thì nghe thấy tiếng binh lính cảnh giới kêu to: "Trưởng quan! Zombie đến!"

Tiếng súng vang lên dày đặc, ngăn chặn đàn zombie tiến công. Lannok mang theo vài binh lính chạy đến sau một bức tường, bưng súng máy lên bắn phá đàn zombie đang xông tới. Bóng dáng binh lính lóe ra ánh lửa trong, thân thể zombie trong ánh lửa bị súng pháo đánh thành vô số mảnh nhỏ, trên tường, trên mặt đất tất cả đều là máu đen nhớp nháp phun ra lúc chúng nổ tử vong, cả con đường như địa ngục đầm máu.

Scott bắn hết đạn, một bên đổi bằng đạn một bên thở hồng hộc mắng to nói: "Con mẹ nó như thế nào bắn cũng bắn không hết! Trưởng quan, với tình hình này thì trong thành phố không có khả năng còn người sống sót! Tiếp tục tiêu hao dần, chúng ta sẽ biến thành điểm tâm của đám quái vật này!"

Lannok cầm súng quát vào đầu một zombie rồi xoay người đáp cho Scott một cái, lạnh lùng nói: "Lúc trước cậu cũng nói như vậy, kết quả chúng ta cứu ra mười một người! Cậu có thể đảm bảo trong thành phố không người nào sống sót nữa không hả?"

Scott nghẹn họng, trong lòng vừa thẹn vừa tức, lấy ra viên đạn tốt nhất điên cuồng mà bắn phá zombie.

"Trưởng quan! Phát hiện người sống sót! Là hai đứa trẻ!" Lúc đám người Lannok đang ần núp thì nhóm binh lính tìm kiếm ôm hai đứa bé trai từ trong cống thoát nước ra.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm, phía trước một tên binh lính bị phá tan phòng ngực, zombie nghênh diện phóng tới hất hất ngã xuống đất, đảo mắt hắn đã bị zombie cắn đứt yết hầu.

Lannok xông qua nổ súng bắn cho đầu zombie nát thành mảnh nhỏ, nhặt tên lửa rơi trên đất của tên lính kia lên, nhắm ngay mấy zombie đang đi theo xông tới bóp cò. Tên lửa gót sạch đầu của mấy zombie sau đó dừng lại ở giữa đàn zombie nổ mạnh, dấy lên trận biển lửa tận trời, trong tiếng nổ mạnh là máu đen thịt khối bay tứ tung. Ánh lửa thu vào trong ánh mắt thâm thúy màu lam của Lannok, giống như núi lửa phẫn nộ phun trào ra dung nham, sườn mặt kiên nghị dưới lửa đạn chiếu rọi như dát lên một tầng kim sa.

Lửa lớn đột nhiên bị tách ra, một bóng đen nhanh như tia chớp từ trong biển lửa nhảy ra, phóng tới hất Lannok ngã xuống đất.

"Trưởng quan! !" Scott và bọn lính muốn cứu viện nhưng zombie không ngừng nhảy lên, bọn họ không thể không ưu tiên chống cự zombie tiến công trước.

Bả vai truyền đến đau đớn, móng vuốt zombie xuyên thấu tầng quần phục phòng hộ bằng kim loại đâm vào trong máu thịt của Lannok. Thử tập kích anh là một zombie mammon vừa mới tiến hóa thành hình người, sức lực chưa hoàn toàn kích phát, bằng không một kích vừa rồi Lannok căn bản không thể ngăn được.

Lúc zombie phóng tới, Lannok đã đứng lúc giơ cánh tay ra, đôi tay gắt gao kẹt cổ zombie, đùi phải ngăn thân thể zombie lại, dung toàn lực ngăn cản không cho nó cắn mình. Zombie mammon mở ra mồm to tràn đầy răng nanh, nước dịch tanh hôi sền sệt từ trên răng nanh rơi xuống. Nó đón một thời gian nhưng không có cách gì cắn được Lannok, khuôn mặt tương tự con người vụn vụn lợi hại, miệng phát ra tiếng rít gào phẫn nộ khàn khàn, móng vuốt càng thêm buộc chặt chộp vào trên vai Lannok.

Máu tươi từ kẽ tay nó chảy ra, dưới đau nhức thể lực Lannok dần dần chống đỡ hết nổi, sức lực cánh tay càng ngày càng yếu. Trong đôi mắt âm u của zombie mammon nhất thời lóe ra ánh sáng khát máu hưng phấn, đột nhiên dùng lực tránh thoát cánh tay Lannok, móng vuốt đè Lannok lại, há miệng tát tới anh...

Tách trà rơi xuống đất vỡ nát, mảnh sứ vỡ văng lên chân trần trụi của Lâm Gia, cắt một đường nhỏ lên da thịt mềm mại, máu đỏ tươi từ miệng vết thương chảy ra theo cẳng chân tròn bóng lăn xuống.

"Quý cô Lâm, cô làm sao vậy?" Clover hoảng sợ, nhìn thấy vết máu trên chân cô, vội vàng gọi cảnh vệ đi lấy thuốc cầm máu.

Lâm Gia vẫn duy trì tư thế ngồi nâng tách ở trên sô pha, đôi mắt lớn mờ to vòm ngực dòn dập hô hấp, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, cơ thể không kiềm chế được run rẩy. Vừa rồi trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh Lannok bị zombie xé xác, một giây chết chóc đó trái tim cô tựa bị dao găm đâm trúng, đau đến cô gần như không có cách nào hô hấp. Tách trà từ trong tay rơi xuống, sứ vỡ và nước trà nóng bỏng bắn tung tóe lên chân nhưng cô lại hồn nhiên không hay biết, cũng không cảm thấy một tia đau đớn.

Một lát sau, Lâm Gia run rẩy nâng tay lên che mặt, từng ngum từng ngum thở dốc, ý lạnh từ đáy lòng trào ra thật nhanh lan tràn ra toàn thân, mồ hôi lạnh nháy mắt ướt đầm ngực.

Trên mặt Clover hiện ra vẻ đồng tình, cô đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Lâm Gia, cầm bàn tay lạnh như băng của Lâm Gia, vỗ về trấn an: "Tôi biết cô

rất khổ sở, ngày mai bọn Dick sẽ theo quân đội tới tiền tuyến. Kỳ thật từ lúc Dick đồng ý tham chiến, bộ chỉ huy tối cao đã sắp xếp nhóm nửa thú vào đoàn quân thứ hai, thật xin lỗi, hôm nay mới nói tin tức này cho cô. Rick đã cố gắng trì hoãn, anh ấy đã thừa nhận áp lực rất lớn, đây là quyết định của bộ chỉ huy tối cao, đoàn quân thứ hai vốn là đã xuất phát từ một tuần trước rồi..."

Lâm Gia lắc đầu không trả lời, nhắm mắt lại cực lực bình phục khủng hoảng trong lòng.

Buổi chiều Lâm Gia nhận được lời mời của Clover, mời cô cùng ăn bữa tối. Hôm qua Dương Kiện đã tiết lộ tin tức sắp xếp nhóm nửa thú vào quân tham chiến cho Lâm Gia biết, bởi vậy lúc Clover uyển chuyển nói tin tức này với cô thì cô không cảm thấy quá đột ngột. Rick cố ý sắp xếp như vậy là hy vọng Clover có thể trấn an Lâm Gia nhưng Lâm Gia cho rằng Rick có hơi chuyện bé xé ra to rồi, cô cũng không phải nữ sinh nhu nhược, từ lúc Dick và Liên Bang đạt thành hiệp nghị thì cô đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý.

Lúc gặp Clover, Lâm Gia mới rõ ràng vì sao Clover được gọi là người đẹp nhất liên hợp quốc, Clover đã gần 35 tuổi nhưng lại được bảo dưỡng rất tốt, vóc dáng cao gầy, mặc váy dài màu tím nhạt, tóc dài vàng nhạt cột gọn gàng sau đầu, một nhánh tóc mai quấn lộn rừ xuống hai bên, con ngươi màu cà phê óng ánh như bảo thạch, Clover thướt tha cao quý mê người giống như Violet đắm chìm trong nắng sớm. Lâm Gia rất kinh diễm, không khỏi đoán rằng lúc Clover còn trẻ sẽ đẹp ra sao.

Clover cực kì bình dị gần gũi, cử chỉ tao nhã lời nói ôn hòa, có lẽ cũng có liên quan đến công việc của cô ấy. Cô chẳng những là phu nhân nguyên thủ, mà còn là chủ tịch hiệp hội quyền lợi phụ nữ liên hợp quốc. Dừng buổi tối xong, Clover mời Lâm Gia thưởng trà. Giá trị của lá trà ở thế giới này có thể so với vàng, bình thường chỉ cung ứng cho phụ nữ tầng lớp cấp cao. Vì Clover là phu nhân nguyên thủ địa vị cao quý, cho nên mỗi tháng lượng lá trà cung ứng bất quá ba ounce(*), Clover luyện tiết không dám uống một mình, chỉ dùng để chiêu đãi khách quý.

(*): đơn vị trọng lượng Anh, Mỹ, bằng 1/16 bảng.

Cánh vệ xử lý tốt vết thương trên đùi Lâm Gia, Clover thấy cô vẫn nhắm mắt trên mặt không có một tia huyết sắc, không khỏi lo lắng hỏi: "Không phải là thân thể cô không thoải mái chứ? Tôi sẽ lập tức gọi bác sĩ đến."

"Không, tôi không sao." Lâm Gia lắc đầu, đau nhức vừa rồi đã tiêu tán, chỉ là ngực vẫn bị đè nén như cũ. Cô lấy lại bình tĩnh, giọng nói vẫn mang theo run rẩy: "Chỉ là đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng ngực ngột ngạt, có lẽ là bởi vì dạo này không có nghỉ ngơi tốt. Thượng tướng Rick đã giúp chúng tôi rất nhiều. Tôi rất cảm kích những việc ngài ấy đã làm. Dick là chủ động yêu cầu tham chiến, anh ấy làm như vậy không chỉ là vì con người mà còn là vì cho chính bọn họ."

"Rất cảm ơn cô đã hiểu." Clover nhẹ vỗ về đầu vai Lâm Gia, cảm thấy hơi không đành lòng, do dự một chút, nhẹ giọng hỏi: "Tôi... có thể giúp chút gì cho cô không? Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ dốc hết sức giúp cô."

Lòng Lâm Gia khẽ động, trong đầu lại lần nữa thoáng hiện hình ảnh Lannok và Corey cả người toàn là thương tích. Nguyên vọng của cô? Đúng vậy, nguyên vọng của cô chính là hy vọng có thể canh giữ ở bên người bọn họ, cùng bọn họ chiến đấu, dốc hết sức bảo vệ bọn họ, vĩnh viễn không rời không bỏ.

Lâm Gia hít sâu một hơi nhìn Clover, đắn đo mở miệng: "Phu nhân, cô có thể khuyên thượng tướng Rick đồng ý cho tôi theo quân đoàn ra tiền tuyến hay không?"

Clover kinh ngạc nhưng không ngoài dự đoán, đều là phụ nữ cô có thể hiểu rõ tâm trạng của Lâm Gia. Chỉ là yêu cầu này có hơi vượt qua phạm vi năng lực của cô.

Clover khó xử nói: "Cô nói xem tôi nên dùng lý do gì để thuyết phục Rick đây? Hơn nữa anh ấy cũng không thể qua mặt bộ chỉ huy tối cao trực tiếp ra quyết định, chỉ sợ..."

Lâm Gia vội nói: "Tôi biết trong quân đội có phụ nữ, chẳng phải Ruili là nữ quân nhân sao? Tôi cũng từng được huấn luyện, thân thể cường kiện phản ứng nhanh chóng, kỹ thuật bắn súng cũng không tệ, sẽ không trở thành gánh nặng cho quân đội đâu. Mà quan trọng nhất là máu của tôi có tác dụng tinh lọc, có thể thanh trừ virus zombie biến dị."

Clover cầm tay Lâm Gia: "Cũng bởi vì thể chất đặc biệt của cô mà sẽ làm cho Roddy Elias ham muốn, cho nên chúng tôi mới muốn cô ở lại thủ đô nhận bảo vệ."

Lâm Gia khẽ mỉm cười: "Nếu nhóm nửa thú không thể bảo vệ tôi thì còn ai có thể bảo vệ được tôi?"

Clover cười lớn, im lặng nhìn cô chăm chú. Sau một hồi, cô mới nhẹ nhàng thờ dài một hơi, nói: "Được rồi, tôi đồng ý với cô..."

Đột nhiên tiếng đập cửa dồn dập vang lên, cánh vệ mở cửa ra, một quân cảnh vội vàng đi vào, cũng bất chấp không hành lễ, lo lắng báo cáo: "Phu nhân Clover, tướng quân bị kẻ ám sát đâm thương, mời người lập tức qua đó."

Thượng tướng Rick chỉ bị chút vết thương nhẹ, cánh tay phải bị đạn cắt thương. Lúc Clover và Lâm Gia chạy tới văn phòng thì thấy hắn đang ngồi ở trên sofa thương lượng chuyện với thượng tướng Korff và Dương Kiện, bác sĩ ngồi xổm một bên băng bó vết thương cho hắn.

Thấy Clover đến, ba người dừng nói chuyện với nhau. Clover vội tới trước mặt Rick cầm lấy sách trên tay hắn ra, nhìn đến băng gạc quấn trên cánh tay phải của hắn sẫm máu, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt liền không khỏi đỏ lên.

Rick cầm tay cô, dịu dàng trấn an: "Anh không sao, chỉ là trầy da mà thôi." Tiệp đã nói với Lâm Gia: "Thật ngại quá, quý cô Lâm Gia. Vừa rồi ở đây có

hơi hỗn loạn, đã quấy rầy các người dùng com."

Lâm Gia vội hỏi: "Ngài đừng nói như vậy, nhìn thấy ngài không sao là tốt lắm rồi." Rick khẽ mỉm cười, cúi đầu tiếp tục an ủi Clover trong ngực.

Lâm Gia đi đến trước mặt Dương Kiến, thấp giọng hỏi: "Có bắt được kẻ ám sát hay không?"

"Bắt được, bị cảnh vệ nổ súng đã thương, đang cấp cứu..." Dương Kiến tháo mũ xuống buồn bực khó chịu nắm nắm tóc: "Kẻ ám sát là Kiều An!"

Lâm Gia chấn động, cầm cánh tay Dương Kiến, kinh ngạc hỏi: "Kiều An? ! Như thế nào lại là hắn? Không phải hắn đã bị nhốt rồi sao?"

Sắc mặt Dương Kiến rất khó coi, Kiều An thoát khỏi nhà tù không người phát hiện, có thể thấy được thủ đồ bị thế lực của Roddy Elias thâm thấu sâu đậm, anh làm sao còn có thể yên tâm để Lâm Gia ở lại thủ đồ nhận bảo vệ được chứ? Đêm trước ngày ra tiền tuyến mới phát hiện ra chuyện đáng sợ như vậy, tâm loạn muốn chết.

Dương Kiến thấp giọng nói: "Có người vụng trộm đánh tráo thả Kiều An và An Đức ra, để cho Kiều An giả dạng thành cảnh vệ trà trộn vào bộ chỉ huy ám sát thượng tướng Rick. Nếu không phải Kiều An quá kích động lúc bắn không chính xác thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

"Vậy An Đức thì sao? Có tìm được cậu ấy hay không?"

Dương Kiến lắc đầu: "An Đức mất tích, không có tìm ra cậu ấy đang ở đâu. Anh đoán có thể cậu ta đã được người đưa ra khỏi thủ đồ."

Dương Kiến nhìn thoáng qua thượng tướng Rick, kéo Lâm Gia qua thấp giọng nói: "Hành động ám sát không thể nghi ngờ là mưu đồ của nội gián do bọn giết cướp xếp vào thủ đồ. Nếu như nguyên thủ bị giết thì bộ chỉ huy tối cao chắc chắn sẽ lâm vào hỗn loạn, ắt sẽ ảnh hưởng đến chiến sự nơi tiền tuyến. Tướng quân Korff đã và đang tra rõ nội gián ẩn nấp trong thủ đồ, hy vọng có thể nhanh chóng quét sạch đám khốn đó."

Lâm Gia nghĩ nghĩ, làm bộ như lơ đãng nói: "Em nghe Healy nói, Kiều An là sĩ quan ưu tú có kinh nghiệm sa trường dày dặn, kỹ thuật bắn súng của hắn cực tốt, có danh xưng là tay súng thiện xạ, không ngờ rằng hắn cũng sẽ có lúc kích động như vậy? Em cảm thấy hắn có chút danh bất phù thực (*)."

(*): ngược lại với danh bất hư truyền, danh không khớp với thực tế.

Lòng Dương Kiến khẽ động, lông mày căng chặt buông ra, cúi đầu cười như không cười nhìn Lâm Gia, đôi mắt sáng kinh người. Lâm Gia bị anh nhìn chăm chú đến chột dạ, co quắp di dời ánh mắt, thầm nghĩ ở trước mặt người đàn ông Dương Kiến chủ nghĩa giả này, có phải mình nên giả ngu một chút mới tốt hay không?

*****

Thành phố Khang Định, sau một hồi chiến đấu khốc liệt rốt cục cũng khôi phục yên tĩnh. Trong một tòa nhà ba tầng chưa bị hủy tổn hại bên ngã tư đường phía đông trung tâm thành phố, là chỗ nghỉ ngơi tạm thời đoàn của độc lập 7. Lầu ba là nơi dành cho người bị thương nghỉ ngơi, chính giữa phòng là dùng để làm phòng phẫu thuật tạm thời.

Kim Điều ngồi ở một góc sáng sủa trong phòng, im lặng liếm vết thương trên cánh tay, đôi mắt màu vàng quay tròn chuyển động. Anh vừa giết xong một đoàn zombie, thế lực gần như cạn kiệt, bây giờ bụng đói là. Có thể đêm nay không giống như thường ngày, đánh giấc xong liền có người mang một thùng thịt lớn đưa tới cho anh ăn.

Kim Điều chăm chú nhìn Cain, nhớ rõ tối hôm qua lúc anh đang ngủ say thì đột nhiên bị người này lay tỉnh, sau đó người này dẫn anh chuồn êm ra ngoài, dung anh làm vật cưỡi bay đến đây, đúng lúc cứu một người đàn ông tóc đỏ từ trong tay zombie ra.

Scott vận ấm nước sôi, đổ sạch nước vào trên tay Cain. Giúp Cain rửa sạch tay, Scott phun nước khử trùng lên tay anh, sau đó lấy túi ni lông chân không trong hộp thuốc ra đưa cho anh. Trong túi ni lông là toàn bộ dụng cụ phẫu thuật.

Cain xé mở túi ni lông, mang bao tay chuyên dùng để phẫu thuật vào, lấy dao phẫu thuật lóe ngân quang ra. Anh khấn trương nuốt nước miếng, nói với Lannok: "Ở đây không có bác sĩ cho nên chỉ mình ra tay. Yên tâm, việc này mình làm rất thành thực, cậu kiên nhẫn một chút."

Lannok nằm trên mặt đất, quần áo bên bả vai bị xé mở, lộ ra vết thương dữ tợn sâu đến có thể thấy được xương, máu còn đang không ngừng chảy ra ngoài, da thịt bên cạnh miệng vết thương đã bắt đầu hủ hóa. Tuy rằng đã tiêm vào huyết thanh nửa thú nghiên cứu chế tạo kháng virus mới nhất nhưng vẫn phải cắt bỏ máu thịt hư thối ở vết thương mới có thể phòng ngừa thi biến. Không biết từ đâu Scott tìm được một cái chăn rách nát dưới người anh, làm cho anh không đến mức nằm trên sàn đất lạnh lẽo.

Về mặt Cain khấn trương, giờ dao phẫu thuật, do dự mà khoa tay múa chân bên vết thương trên vai Lannok vài cái, như là không dám xuống tay.

Lannok thấy thế cố hết sức nâng cổ lên, nhìn chăm chăm Cain nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Này, cậu đừng có mà nhân cơ hội trả thù nha! Đừng cho mình không biết, cậu muốn cố ý cắt thịt thối rồi cắt luôn da thịt bình thường của mình, lưu lại vết sẹo khó coi chọc honey ghét bỏ mình."

Trán Cain nổi lên gân xanh, tức giận nói: "Nếu không phải anh đây trộm đi tới cứu viện, cậu còn có thể có tinh thần mắng chửi người sao?" Không đợi Lannok mở miệng, Cain giờ tay chém xuống, lưu loát cắt lấy một miếng thịt thối bên cạnh vết thương trên vai trái của anh.

Lannok đau đến suýt chút nữa nghiêng vờ rãng, trên mặt nháy mắt đỏ mồ hôi hột.

Scott bị hành động dũng cảm cắt thịt của Cain dọa ngu, giật giật khoe miệng về mặt như đứa ngốc nhìn Cain. Thấy Cain lại muốn hạ xuống một dao, anh vội vàng ngăn lại: "Thiếu tá Cain, nên tìm thuốc tê cho trưởng quan trước rồi hãy xuống dao."

Cả người Cain cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, vài giây sau mặt không chút thay đổi nói: "Tại sao cậu không nói sớm?"

Lannok tức đến hộc máu, về mặt vặn vẹo cắn răng mắng: "FUCK! Tên khốn cậu mau rút qua một bên đi! Để cậu ra tay không bằng anh đây tự xử!"

Cain nhú mày, lấy tay cầm dao phẫu thuật chọt chọt vết thương Lannok, nhếch miệng cười đến kỳ dị: "Dùng thuốc tê nhiều quá sẽ không tốt cho trí óc, đầu óc cậu vốn đã ngốc nghếch rồi, cho nên tốt nhất là đừng dùng."

Lannok trừng mắt đang muốn nổi bão, bả vai lại là một trận đau nhức, đau đến anh hận không thể cắn luôn đầu lưỡi của mình. Cain lại như tia chớp một lần nữa cắt xuống mấy miếng thịt thôi. Anh một bên ra tay một bên hung tợn mắng: "Dù sao cái mạng chó của cậu cũng chỉ có một cái, cũng đừng lãng phí thuốc tê! Cái tên khốn cậu còn xem bọn này là anh em sao? Biết rõ Fred là tay sai của Laurence, vậy mà còn nghe lời hắn nói thật sự đi chịu chết, trong đầu cậu toàn là cứt sao? ! Cậu muốn lập công, muốn thành anh hùng cũng được đi, nhưng đừng kéo các anh em trong đoàn chết chum!"

Thấy Lannok đau đến sắc mặt trắng bệch, Cain rút cuộc không đành lòng, không xuống dao nữa, nhận ống kim Scott chuyển tới, tìm thuốc tê vào cho Lannok.

Lannok đột nhiên dùng sức nâng tay phải lên tát cho Cain một cái, đánh cho Cain đặt mông ngồi đến trên mặt đất.

Vết thương trên vai lại bị xé rách, máu tươi tuôn ra, Lannok hút khí lạnh phần nộ quát: "Ông đây là quân nhân! Chức trách của quân nhân chính là bảo vệ dân thường, chiến sĩ đoàn độc lập 7 cho tới bây giờ đều là vì người dân mà chiến đấu, không phải vì cái vinh dự cứt chó kia! Có người dân bị nhốt trong thành phố này, chẳng lẽ chúng ta có thể thấy chết mà không cứu sao? !" Một trận mãnh liệt ho khan gián đoạn lời anh đang nói.

Lannok đoạt lấy dao phẫu thuật: "Fred là tên cặn bã, nhưng những người dân vô tội kia thì không phải! !" Nói xong tự mình ra tay cắt lấy một miếng thịt to lớn bên cạnh vết thương trên vai trái.

Đang muốn cắt dao thứ hai thì Cain đứng lúc đoạt lại dao phẫu thuật, xụ mặt bắt lấy tay Lannok, cầm kim tiêm vào trong mạch máu trên cánh tay anh, đẩy thuốc tê vào.

Giúp Lannok xử lý tốt vết thương, Cain mới thấp giọng thì thầm một câu: "Thật xin lỗi."

Lannok khép hờ mắt, cả mặt toàn mồ hôi lạnh, nghe xong lời Cain nói, mí mắt vén lên một chút: "Biến, nếu cậu sợ chết, còn cùng tới đây làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Lúc đêm khuya, Dương Kiện đi ra từ phòng phỏng vấn, sắc mặt u ám, ánh mắt tóe lửa giận.

Phán quan tra hỏi gần một canh giờ, kết quả cũng không hỏi được gì. Hai người Kiều An và An Đức từ đầu đến cuối không nói một câu nào, về mặt vô cảm ánh mắt tan dã như hai bức tượng điêu khắc không có linh hồn, dùng bất cứ thủ đoạn nào để tra tấn họ cũng không có hiệu quả. Hiển nhiên thủ phạm đứng phía sau đã sớm phát hiện ra họ nhất định sẽ bị quân đội phát hiện, vì tránh cho họ khai ra trước đó đã hạ độc lên đây thần kinh đại não, tuy không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng có thể làm cho người ta mất đi ý thức, biến thành cái xác không hồn.

Bộ đàm bên hông vang lên tiếng gọi, Dương Kiện đề xuống nút trả lời: "Trưởng quan, vừa rồi bác sĩ mới nói cho chúng tôi biết, ca phẫu thuật của nghi phạm Kiều An sắp kết thúc rồi."

Mười phút sau, khi Dương Kiện vừa chạy đến phủ phán quan, đèn của phòng phẫu thuật cũng vừa tắt.

An Đức được nhân viên y tế đẩy ra, Dương Kiện quét mắt nhìn hắn một cái rồi hỏi bác sĩ phẫu thuật chính: "Hắn ta thế nào rồi?"

"Hai viên đạn đã được lấy ra. Chỉ là vết thương bị đạn bắn ngang hông tương đối nghiêm trọng, có giữ được tính mạng hay không thì phải xem trong 24 h tới anh ta có tỉnh lại được không."

Dương Kiện im lặng nhìn Kiều An được nhân viên y tế đẩy đi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Hành động ám sát thất bại, mà Kiều An lại không chết, chỉ chờ nhóm nửa thú rời đi, người đứng sau Kiều An nhất định sẽ giết hắn diệt khẩu. Nếu Kiều An chết, con đường bắt được gian tế trong thủ phủ cũng gãy. Hai mươi bốn giờ, màn này thủ phạm có thể chờ nhưng anh lại không chờ được. Chưa đến 5h nữa, anh và nhóm nửa thú sẽ phải theo quân đoàn hai lên đường, anh không tin những người phủ phán quan và đặc công có thể bảo vệ được Kiều An.

Lúc Dương Kiện trở về chỗ của Lâm Gia cũng đã là bốn giờ sáng, càng lúc càng gần lúc quân đoàn hai phải dời đi. Anh đưa nhóm nửa thú đến trại lính tập hợp để chuẩn bị lên đường, thuận tiện sẽ nói lời từ biệt với Lâm Gia.

Dương Kiến móc chìa khóa mở cửa phòng khách, khi anh nhìn thấy Lâm Gia đang ngủ say trên ghế salon thì bước chân dừng lại một chút, đôi mắt híp lại.

Lâm Gia gồi đầu lên tay phải nằm nghiêng trên ghế salon, tay trái duỗi ra khoác trên tấm đệm ghế, cánh tay thon dài dường như muốn rơi ra bên ngoài, chiếc áo tắm bằng vải bông che đầy những đường cong trên cơ thể cô, nhưng từ vạt áo thì bắt đầu lộ ra bắp đùi và đôi chân thon dài khiến người khác phải suy nghĩ. Ánh đèn màu hồng nhạt rơi trên người cô, khiến da thịt như phát sáng, mái tóc đen lộ ra từng vòng ánh sáng màu đỏ tím. Một quần tạp chí rơi trên đất cạnh cô, hiển nhiên cô đã chờ đến nỗi bất chi bất giác mà ngủ đi, làm cho quyển sách trong tay rơi xuống đất.

Dương Kiến lẳng lặng nhìn chăm chú vào Lâm Gia, đáy lòng dâng lên cảm giác ấm áp, khóe miệng không khỏi dâng lên. Anh bỗng có cảm giác mừng rỡ của một người chồng luôn có vợ đợi trở về.

Dương Kiến rón rén đi đến, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh cô. Dương Kiến nhìn khuôn mặt ngây thơ trầm tĩnh của Lâm Gia trong mắt tràn đầy vui vẻ, giờ tay lên vuốt những sợi tóc rơi trên mặt cô vào đằng sau tai.

Thấy thân thể Lâm Gia giật giật anh vội vàng thu tay lại, một lát sau lại không nhịn được lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve từng đường cong trên khuôn mặt Lâm Gia, rốt cuộc khiến cô từ trong mộng tỉnh lại.

Lâm Gia hoảng hốt hô lên một tiếng, hai hàng lông mi như hai cánh bướm khẽ rung động, lật người rồi từ từ mở mắt. Ánh mắt mê mang nhìn Dương Kiến rồi từ từ trở nên tỉnh táo, Lâm Gia ngồi dậy vừa dụi mắt vừa nói: “Anh trở về khi nào vậy? Làm sao lại không lên tiếng? Làm em giật cả mình!”

Dương Kiến giờ tay lên rất tự nhiên mà sửa lại những lọn tóc rối cho cô, khóe miệng chứa đựng chút buồn bình vui vẻ: “Vừa mới trở về không bao lâu. Không ngờ lại phát hiện em ngủ say như heo vậy. Đang muốn chụp ảnh lưu lại làm kỉ niệm thì em đã tỉnh mất rồi.”

“Nga, vậy không phải em tỉnh lại rất đúng lúc hay sao, ngăn lại hành động chụp ảnh trái phép này!” Lâm Gia liếc anh một cái thăm nghĩ, anh là một thanh niên tốt sao lại đi chụp ảnh đáng về đang ngủ của người khác cơ chứ.

Cô nắm lấy tay Dương Kiến nhìn đồng hồ, cả kinh nói: “Cũng bốn giờ hơn rồi, đừng nói với em là anh bận rộn đến tận bây giờ cả đêm không ngủ đấy.” Dương Kiến cười cười, coi như là thừa nhận.

Lâm Gia mím môi, thấp giọng hỏi: “Không phải anh đã tra ra thứ gì rồi chứ?”

Dương Kiến duỗi lưng một cái, ngửa mặt trên ghế salon cười nói: “Không tra được gì cả, chỉ là có rất nhiều chuyện cần phải xử lý và sắp xếp.”

Lâm Gia cũng không hỏi nữa, đứng lên túm lấy chân dài của Dương Kiến ném lên salon: “Không đến một giờ nữa các anh sẽ phải lên đường, anh tranh thủ ngủ đi một lát. Chờ em làm điểm tâm xong sẽ kêu anh dậy.” Nói xong mang dép đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Dương Kiến gồi lên tựa ghế salon vẫn còn lưu lại hơi ấm của Lâm Gia, híp mắt lại chăm chú nhìn cô đang bận rộn trong bếp, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Thần kinh luôn căng thẳng cũng được thả lỏng xuống chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi không chịu được, không bao lâu ngủ thiếp đi.

Không giống như lần ra đi trước đây của bọn Corey, Lâm Gia lúc này đã thông qua quá trình thẩm tra, được thủ phủ chính thức công nhận thân phận là một công dân tự do. Vì vậy dưới sự giúp đỡ của Clover, Lâm Gia đặc biệt được cho phép có thể đi vào quảng trường tiền Dương Kiến và nhóm nửa thú.

Dương Kiến và nhóm nửa thú được sắp xếp vào đội thứ hai của quân đoàn cơ động K9 tình nhuệ. Lần này toàn là những quân bài chủ chốt của Liên Bang, chẳng những có nhóm nửa thú là kỳ binh cường đại mà những binh lính không quân và đoàn thiết giáp cũng được trang bị những vũ khí tình nhuệ nhất, Dương Kiến là chỉ huy phó của quân đoàn.

Sắp chia tay với Lâm Gia, nhóm nửa thú không mấy vui vẻ, bọn họ vây Lâm Gia vào giữa chần chừ chậm chạp lưu luyến không rời. Lâm Gia cũng không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là trấn an từng người một. Bởi vì không biết chỉ huy tới cao của bọn họ có đồng ý cho cô ra tiền tuyến hay không cho nên anh không thể nói chuyện hôm qua nói với Clover cho Dick biết được, tránh để đến lúc đó chuyện không thành sẽ khiến cho bọn họ thất vọng.

Lâm Gia đang kéo Tatu chỉnh sửa trang phục cho anh, Timo đứng bên cạnh cô nhàn nhã dùng cái đuôi của mình chơi với hòn đá nhỏ bỗng đột nhiên đứng thẳng người phát ra tiếng gầm nhẹ.

Lâm Gia quay đầu lại nhìn theo ánh mắt anh bất giác bật cười, thì ra là Ruili đang chạy đến đây, khó trách Timo lại không thích.

Thấy Ruili giơ tay hay cánh tay muốn ôm mình, Timo chột quất đuôi vào mũi chân cô, xông lên nhẹ rặng. Ruili rùng mình một cái đầu cái miệng không tình nguyện mà dừng lại. Lâm Gia buồn cười, không khỏi nghĩ đến khi Timo tiến hóa đến giai đoạn hoàn toàn sẽ không còn cái đuôi mà dọa Ruili nữa.

Ruili thấy Timo không để ý đến mình, liền đi đến trước mặt Lâm Gia, nhú mày lại khoe khoang: “Haiz tôi được sắp xếp làm quân hậu cần quân đoàn hai, có thể đi lên tiền tuyến cùng Timo, không ngờ chứ?”

Lâm Gia không thể không thừa nhận đúng là mình vô cùng hâm mộ cô ấy, chỉ là nhìn bộ dạng tươi cười của Ruili, phảng phất như thể không phải cô ấy đi ra chiến trường mà là cùng bạn tốt đi dã ngoại ăn cơm thuận tiện theo đuôi người mình yêu vậy.

Lâm Gia bất giác có chút buồn cười, nhưng vẫn lễ phép nói: “Ừ, có chút. Ra chiến trường rất nguy hiểm, hy vọng cô có thể bình an, ngàn vạn lần phải

chăm sóc mình cho tốt.”

Lúc đầu Ruili cũng không phải có ý khiêu khích Lâm Gia, chỉ là hành động vừa rồi của Timo khiến cô rất lúng túng, xấu hổ quá nên mới đem bực tức đó vấy lên người Lâm Gia. Có vài người phụ nữ gây gổ với đàn ông nhưng lại không có cách nào tính sổ với họ nên mới có thói quen làm khó cho những người phụ nữ khác.

Ai ngờ Lâm Gia lại không tính toán với cô ngược lại còn chúc phúc cho cô, trong lòng Ruili liền có chút băn khoăn, lúng túng cười cười, lấp bắp nói: “Cô cũng bảo trọng, bọn họ nhất định sẽ bình an trở về.” Nói xong lại nhìn Timo một cái rồi mới xoay người tránh ra.

Đến lúc lên đường, nhóm nửa thú theo sát không dời nói lời từ biệt, rồi theo sự hướng dẫn của mấy người quân nhân trở về hàng.

Dương Kiến chờ nhóm nửa thú đi ra ngoài, lúc này mới đến trước mặt Lâm Gia, ôm cô vào trong ngực, ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: “Chờ anh xử lý xong hết mọi chuyện, anh sẽ ...” Dương Kiến không nói hết câu chẳng qua là cánh tay xiết chặt cùi đầu vô cùng nhẹ nhàng hôn lên mặt Lâm Gia.

Lâm Gia không hiểu anh đang định nói gì đang muốn mở miệng hỏi rõ ràng Dương Kiến đã buông cô ra xoay người sai bước rồi đi

Lâm Gia cũng không đuổi theo, yên lặng đưa mắt nhìn bọn họ đi xa, chỉ cảm thấy chóp mũi chua chua ngực cũng cực kỳ buồn bực. Vì không muốn cho bọn Dương Kiến lo lắng, cô vẫn cố đè nén mình, không bày ra bộ dạng khổ sở trước mặt bọn họ, thẳng đến bây giờ mới có thể từ từ buông lỏng tâm tình mình, mặc cho nước mắt chảy đầy mặt.

“Cô quên nói lời tạm biệt với tôi rồi, quý cô Lâm Gia.” Một bàn tay to nhẹ nhàng xoa đầu Lâm Gia, dọa cô giật mình. Lâm Gia xoay người nhìn lại thì ra là Mike.

Mike mỉm cười nhìn Lâm Gia, khi nhìn thấy nước mắt trên mặt cô ánh mắt chợt lóe lên, trái tim không khỏi giật giật, nụ cười nhanh chóng vụt tắt.

Lâm Gia ghen ngào lau nước mắt đi, hít sâu một hơi, tận lực khiến cho tiếng nói của mình được bình thường, vươn tay về phía Mike: “Thượng tá Mike chúc anh bình an trở về.”

Mike nhìn vào ánh mắt Lâm Gia, con người cô không nhìn ra có nửa điểm quyến luyến.

Mike tự giấu cười một tiếng, chút hy vọng còn sót lại nơi đáy lòng biến mất hầu như không còn, trong mắt là mảng hàn băng. Anh vươn tay ra tùy ý cầm lấy tay Lâm Gia, âm thanh nói ra không có nửa điểm tình cảm: “Cảm ơn.” Buông tay ra, Mike xoay người rồi đi, ánh mắt âm u lại có thêm một tia ngoan lệ.

Trong căn phòng trong phủ phán quan, Kiều An đang nằm trên giường bệnh còn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt đã không còn tái nhợt như trước nữa.

Bác sĩ chủ trị sau khi kiểm tra toàn thân cho anh, vẻ mặt không còn ngưng trọng nữa. khi ông lật xem số liệu nhân viên y tế ghi chép, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra vẻ vui mừng. Ông phân phó cho nhân viên y tế: “Các cô chú ý đến tình hình bệnh nhân, khi anh ta tỉnh lại phải lập tức báo lại với tôi đầu tiên.”

Một gã nhân viên y tế vừa gọi điện thoại báo tin tình hình đội hiến binh, mấy người bên cửa bị đá văng ra, mấy người đàn ông trang bị áo đen bịt mặt vọt vào. Y sĩ trưởng còn chưa kịp nổ súng đã bị bọn họ đánh gục. Mấy người áo đen đó nhanh chóng chĩa súng vào nhân viên y tế trước giường.

Tình hình đành chỉ treo chuông, cửa sổ bằng thủy tinh công nghiệp dày cộm cũng bỗng dưng nát bấy, từng miếng kính văng ra bay về phía những người áo đen, giống như chùy thủ đang đâm vào thân thể họ, một con hồ lớn phá nát cửa sổ nhào vào đầy tên áo đen ngã trên mặt đất.

Kim hồ Laka vung cái đuôi, súng trong tay những người áo đen đều bị ném vào tường nát bấy, ngay sau đó cánh tay bọn họ cũng bị cắn rơi bay ra ngoài. Cùng lúc đó, phòng bệnh liên tiếp truyền ra tiếng súng, không lâu sau một đội hiến binh chạy đến giải quyết những phần tử vô trang ở bên ngoài.

Tìm được đường sống trong chỗ chết trên đầu và cổ nhân viên y tế bị máu bắn lên tung tóe, mặc dù đã được cứu sống nhưng bọn họ bị dọa cho sợ đến xụi lơ trên mặt đất. Mấy phút sau trong phòng bệnh dần khôi phục yên tĩnh, Laka dùng móng vuốt đề lên vết thương của một tên áo đen không cho hắn ta nhúc nhích, lỗ mũi ngửi tới ngửi lui trên người hắn, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh ừm ực.

Dương Kiến mang theo các hiến binh nhanh chóng tiến vào. Anh nhìn lướt qua Johnne đang nằm trên giường bệnh thấp thỏm trong lòng cuối cùng cũng dễ xuống được, vui mừng vỗ vai Kim Hồ: “Laka làm rất tốt! May nhờ anh đến kịp thời.”

Laka lắc lắc cái đuôi, đông đưa thân thể, nhảy mất biến thành hình người xách tên áo đen đi: “Người này không bị thương giao cho anh.” Laka nhớ những gì Dương Kiến giao phó không hề giắt hé những sát thủ mà để lại một người còn sống.

Dương Kiến gật đầu một cái, đang muốn phân phó cho người cảnh vệ công tay lại đem đi, người áo đen bỗng mở to hai mắt, cổ họng phát ra âm thanh cổ quái.

Dương Kiến chợt giật mình: “Không xong!!” Anh vội vàng bóp miệng tên áo đen nhưng đã muộn. Máu đen từ trong miệng tên áo đen chảy ra, mắt trợn trừng, thân thể co quắp kịch liệt rồi ngừng hô hấp.

“Đáng chết!!” Dương Kiến ném thi thể xuống, giận dữ quát to: “Đáng chết! Cur nhiên trước đó bọn họ đã cho bọn chúng uống độc dược!”

Nhóm áo đen này là từ sĩ, trước khi hành động đã uống thuốc độc nấn tính. Nhiệm vụ của bọn họ là trước khi độc dược phát tác phải giết chết Kiều An. Bởi vì sau khi chuyện xảy ra bọn họ tuyệt đối sẽ trốn không thoát, cho nên mặc kệ nhiệm vụ có thành công hay không bọn họ phải chết là không thể

nghe, những người thủ phạm đứng đằng sau chuyện này nhất định sẽ không để được bọn họ được sống.

Vì bất được nội gian đang ẩn náu trong thủ phủ, tối hôm qua Dương Kiên và thượng tướng Rick đã bàn bạc, nghĩ ra biện pháp này. Thượng tướng Rick đã tìm những người thân tín của ông đến phủ phán quan âm thầm bố trí mọi chuyện. Buổi sáng, Dương Kiên giả vờ theo quân đội dời đi, thật ra sau khi xuất phát không lâu anh đã đem theo Kim Hồ Laka và anh em nhà báo sẵn lẹ đi về thủ phủ. Theo kế hoạch anh em nhà báo sẵn sẽ đi trước báo vệ thượng tướng Rick, anh và Laka sẽ đến phủ phán quan, cuối cùng kịp thời cứu được Kiều An còn bắt được người ám sát. Cứ tưởng rằng rốt cuộc cũng có thể tìm hiểu được nguồn gốc người đứng sau giết đây, ai ngờ đầu đầu mỗi đầu tiên lại bị cắt đứt.

Đang lúc Dương Kiên không biết xoay xở ra sao, Laka chỉ vào thi thể nói với anh: “Trên người hắn. ... Có mùi rất kỳ quái, là vừa được lưu lại. Giống như là ... zombie, nhưng lại có chút không giống, rất quái vật ... cường đại”

Dương Kiên cả kinh vội hỏi: “Anh có thể men theo mùi tìm được người không?”

Trụ sở Laurence, từ cửa chính đến thư phòng trên mặt đất máu chảy thành sông, xác chết của cảnh vệ lê lét ven đường, mỗi người đều có một kiểu chết dị thường kinh khủng.

Laurence cả người vẩy đầy máu tươi núp trong góc thư phòng, tay cầm súng run lên. Lưng ông chống đỡ trên vách tường lạnh băng, vẫn còn không tự chủ được cổ sức lùi lại về phía sau.

Hơi thở của Laurence đập, hoảng sợ nhìn người đàn ông cao lớn đứng ở cửa thư phòng, hai hàm răng run lên: “Tại sao? Tại sao...”

Dưới ánh đèn màu lam mờ mờ, khắp người người đàn ông đó đều là máu tươi, dường như là tu la đến từ địa ngục, ánh mắt màu xanh dương mơ hồ lóe lên màu quỷ dị.

“Tại sao! Thư Vân! Tại sao lại muốn giết tôi!” Laurence dốc hết sức hét lên, điên cuồng nổ súng về phía Thư Vân. Bóng đen chớp động tiếng súng im bật, Laurence vẫn duy trì tư thế tay giờ súng, chẳng qua là trong tay đã không còn súng.

Thư Vân liếm liếm vết máu nơi khóe miệng, âm trầm cười cười, lộ ra hàm răng nhọn trắng hếu: “Tại sao à? Bởi vì phải có một thượng tướng của Liên Bang phải chết. Vốn dĩ ta định ám sát thượng tướng Rick, đáng tiếc là không thành công. Vốn định tranh thủ thời gian trừ khử thêm Kiều An nữa ai ngờ vẫn bị thất bại, bởi vì tên kia đã cho nhóm của thú trở lại. Bọn họ rất nhanh sẽ tra ra nội gián nằm vùng trong thủ phủ, ta không có bản lĩnh, cũng không còn thời gian cũng không còn cách nào khác là phải giết người cho đủ số lượng, dù sao người cũng là nhân vật lãnh đạo nòng cốt trong hợp chủng quốc”

Laurence kinh hãi tròn to đôi mắt, tức giận nói: “Người là người của Roddy Elias?” Ông ta tuy có ham muốn cá nhân rất mạnh hơn nữa lại là đối thủ của thượng tướng Rick, nhưng ông cũng không phản bội Liên Bang, trước đây không biết Thư Vân là nội gián của bọn cướp, ngược lại vẫn cho Thư Vân là tâm phúc trung thành với mình.

“Sai lầm rồi, tôi không phải loài người. Ông đoán sai rồi!” Thư Vân giờ súng lên trán Laurence.

Hai mắt Laurence đầy máu, cắn răng cắn hận mắng: “Cái đồ quái vật! Nhất định người không được chết từ tế!”

Nụ cười trên mặt Thư Vân càng sâu hơn, sâu xa nói: “Đồ ngu xuẩn nhà người đã giúp ta không ít, cho nên tôi sẽ cho ông chết có chút thể diện, cùng phương thức thức chết với loài người.” Tiếng súng vang lên, đầu Laurence phun ra máu, thân thể mập mạp trượt theo vách tường ngã trên đất.

Thư Vân vất súng đứng lên, trên mặt hiện ra tia khổ sở, ngay sau đó bàn má trái rơi xuống một khối da thịt thối rữa. Hắn sờ sờ mặt rửa thầm một tiếng xoay người dời đi. Ngoài cửa truyền đến tiếng thú rống rung trời, một bóng đen phá cửa mà vào, nhanh như chớp nhào lên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Lúc Lâm Gia và Healy cùng chạy tới sở phán quan, vừa đi vào cửa chính đã bị Laka và Timo xông tới ôm lấy.

Lâm Gia thoáng nhìn băng vải quấn trên cổ Laka, vội vàng đẩy hai người ra xem xét thương thế. Timo chỉ bị chút vết thương ngoài da, không có gì đáng lo. Còn thương thế Laka có hơi nghiêm trọng, mặt trái và sau lưng bị phỏng, đã được bôi một tầng thuốc mỡ. Cổ và cánh tay có rất nhiều lỗ kim, lan ra tới trong băng gạc và băng vải. Bất quá so với Dewey thì vết thương của anh còn chưa thể tính là quá nghiêm trọng. Bụng Dewey bị Thư Vân xé rách, còn có vết hầu bị cào thương, không thể không tiến hàng phẫu thuật.

Nhìn thấy Dương Kiên đi đến, Lâm Gia vội bắt lấy tay anh lo lắng hỏi: "Tình hình Dewey thế nào?"

Dương Kiên cầm lại tay cô: "Dewey không sao, tuy rằng bị thương có vẻ nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Cậu ấy vừa làm phẫu thuật xong còn đang hôn mê, phải ngày mai mới có thể tỉnh."

Lâm Gia vỗ vỗ ngực, thả lỏng tinh thần: "Em muốn đi xem anh ấy." Hồi thăm Dewey xong, lại xác nhận tình hình của anh với bác sĩ, đoàn người mới đi trở về.

Lâm Gia sắp xếp co hai thú thú nghỉ ngơi trong phòng dành cho khách rồi cô ở lại bên cạnh cho đến khi bọn họ ngủ mới lui ra ngoài, trở lại phòng khách liền nhìn thấy Dương Kiện đang ngồi trên sofa, dường như đang đợi cô.

Dương Kiện vừa mới tắm rửa xong, đôi mắt mệt mỏi che kín tơ máu, trên người còn đọng lại những giọt nước, bên hông khoát khăn tắm rộng thùng thình, nửa người trên để trần, trên vai đắp một cái khăn tắm màu trắng. Thấy Lâm Gia đi ra, anh đứng lên, tầm mắt hai người giao nhau.

Lâm Gia đi đến trước mặt anh, bình tĩnh nói: "Bây giờ anh có thể kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối cho em biết được không?"

Dương Kiện hắc hắc cười, xấu hổ gãi đầu, thấp giọng nói: "không phải anh cố ý gạt em..."

"không phải em trách anh giấu diếm, em biết anh làm như vậy là vì muốn bắt nội gián trong thủ đô. Nhưng em nghĩ em có quyền được biết trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn có, là ai đã thương bọn Laka." Lâm Gia ngắt lời anh, nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, nói từng câu từng chữ.

Dương Kiện thở dài, kéo cô ngồi xuống, nói thẳng ra tất cả.

"Thượng tướng Laurence nơi cấp nỏ không có, căn bản đã quét sạch nội gián, nhưng bọn anh không bắt được Thư Vân, đã để cho hắn chạy thoát..." Dương Kiện cắn răng nói, trong mắt lộ ra không cam lòng và lửa giận. Anh cảm thấy rất tự trách, tội mị bố trí mọi thứ, hy sinh nhiều người như vậy, tất cả chỉ vì muốn diệt trừ tận gốc nội gián mà Roddy Elias đã xếp vào trong thủ đồ, nhưng cuối cùng lại vẫn để cho Thư Vân chạy thoát, nói xem làm sao mà không tức được chứ?

"Thư Vân là mãnh thú dị biến?" Lâm Gia nghe thấy liền kinh hãi, thật không ngờ Thư Vân bề ngoài thoát nhìn nhả nhận như vậy lại là quái vật đáng sợ, Laka và anh em báo sẵn liên hợp lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng bắt phân thắng bại với hắn, nếu không phải Dương Kiện dẫn dắt quân đội tới dùng vũ khí tấn công, bức hắn chạy trốn thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

"Rất khó nói, Laka nói mùi của Thư Vân đã tiếp cận zombie cao cấp rất gần, nhưng lại có điều không giống."

"Nơi như vậy Kiều An đến giờ vẫn chưa tỉnh lại cũng là do anh cố ý sắp xếp?" Lâm Gia tò mò hỏi.

"không sai. Là anh bảo sở phản quan truyền tin tức trong vòng hai mươi tư giờ Kiều An sẽ tỉnh lại ra ngoài, tổ chức nội gián ẩn núp trong thủ đô khẳng định sẽ bắt an, bách khiến cho bọn hắn không được nói dối trước áp dụng hành động. Nhưng kỳ thật Kiều An bị thương rất nghiêm trọng, chỉ sợ rất khó tỉnh dậy nổi." Dương Kiện xoa xoa lông mày, giọng điệu cực kỳ nặng nề.

Anh đã mệt mỏi tới cực điểm, mấy ngày nay tinh thần vẫn bị vây trong trạng thái đề phòng cao độ, thiết kế bố cục, bốn ba chiến đấu, ba ngày qua mỗi ngày ngủ không đến ba giờ, cho dù cơ thể làm bằng sắt cũng chịu đựng không nổi, chẳng qua vì phải giải thích mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Lâm Gia hiểu mà anh mới cố gắng chống cự đến bây giờ.

Lâm Gia không có hỏi lại, đứng thẳng dậy cầm lấy khăn tắm vắt trên vai anh, nửa quỳ trên sofa giúp anh lau khô tóc: "Lau khô tóc rồi đi ngủ một chút đi, miễn cho buổi sáng tỉnh dậy lại đau đầu."

Dương Kiện thoải mái mà thở dài, nhắm mắt lại dựa vào sofa, thân thể dần dần thả lỏng.

"Đúng rồi, có một tin tức tốt anh muốn nói cho em biết." Dương Kiện bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, miễn cưỡng mở mắt ra một khe hở, hạ giọng nói: "Bộ chỉ huy tối cao đã phê chuẩn cho em đi theo bọn anh ra tiền tuyến, ngày mai liền xuất phát."

Lâm Gia nghe vậy liền mừng rỡ, lại chợt nhớ tới Dewey đang bị thương: "Vậy Dewey thì sao?"

"Cậu ấy ở lại thủ đô, phụ trách bảo vệ thượng tướng Rick."

Lâm Gia nhếch mày từ chối cho ý kiến, nếu Dewey biết anh phải ở lại một mình thì không biết sẽ nháo thành bộ dạng gì nữa, xem ra sáng mai cô phải tự mình tìm anh làm một chút "Công tác tư tưởng."

Dương Kiện lấy lại tinh thần, tiếp tục nói: "Bọn anh đã có được bằng chứng phạm tội không làm tròn trách nhiệm lạm dụng chức quyền của Laurence, tuy rằng hắn đã chết nhưng bộ chỉ huy tối cao vẫn triệt bỏ quân hàm của thượng tướng Laurence, cũng duyệt để án cấp cho nhóm nửa thú thân phận hợp pháp."

Lâm Gia nghe vậy vui vẻ nói: "nói như vậy bọn Dick sẽ có được quyền lợi ngang hàng với công dân?"

Dương Kiện nhìn đến bộ dạng vui cười của Nghiên Nghiên, trong lòng khẽ động, con buồn ngủ giảm bớt một chút, bất giác đưa tay捏捏 mũi cô một cái: "Đúng vậy. Chờ đánh giặc xong, bọn Dick sẽ giống như em đều đạt được quyền công dân, không còn lo lắng bị con người ngược đãi hay đuổi giết."

Lâm Gia đẩy tay anh ra: "Nếu có thể như vậy thì không còn gì tốt hơn. Hy vọng chiến tranh có thể mau kết thúc, mọi người đều bình an trở về."

Lâm Gia ấn Dương Kiên ngồi trở lại sofa, hai tay đặt trên vai anh, cười nói: "Nhìn anh mệt như vậy, để em giúp anh mát xa một chút, xem như thưởng cho anh thế nào?"

Dương Kiên mở to mắt: "Mát xa toàn thân?"

Lâm Gia đưa tay chọc trán anh một cái, phì nhỏ: "Này thì hoang tưởng! Để em mát xa cái đầu ngốc nghếch này của anh một chút mới được."

Dương Kiên ủ rũ nói thầm: "Haiz, so với Ngân Hồ, đãi ngộ của anh thật sự là quá thấp..."

Lâm Gia dùng sức mím môi không cho khoe miệng cong lên, làm bộ như không có nghe thấy anh nói, ngón tay dùng sức vừa phải xoa ấn ở huyệt vị trên da đầu cho anh. Dương Kiên thoải mái mà thở dài, nhắm mắt lại mắt ngửa đầu ra sau, bộ dạng hưởng thụ.

Mới xoa bóp được mấy phút, thân thể Dương Kiên bỗng nhiên nghiêng một cái, ngã vào trong lòng Lâm Gia. Lâm Gia bất ngờ không kịp phòng bị suýt chút nữa bị Dương Kiên đè lên, vội vàng đỡ lấy bờ vai anh, cúi đầu nhìn, không ngờ anh ấy lại ngủ gục.

Lâm Gia không biết làm sao lắc đầu, cẩn thận đặt anh nằm trên sofa, đắp chăn lại. Lúc cô đang muốn đứng dậy rời khỏi thì tay đột nhiên bị nắm lấy, không đợi cô kịp phản ứng thì đã bị Dương Kiên kéo vào trong ngực. Dương Kiên xoay người đặt Lâm Gia ở trên người, hai tay gắt gao ôm cô, chân dài lại cuốn lấy chân cô.

Cả người Lâm Gia bị nhốt chặt trong lòng Dương Kiên, mặt dán vào lồng ngực nóng bỏng của anh, căn bản không tránh thoát được, không khỏi e thẹn phiền muộn vỗ vỗ sau lưng một chút, thấp giọng mắng: "Cái tên khốn này, anh dám giả bộ ngủ?"

Dương Kiên nhắm mắt mỉm cười, cảm cọ cọ mái tóc trên đỉnh đầu Lâm Gia, ngửi mùi thơm thoang thoảng trên tóc cô, giọng buồn ngủ nặng nề nói: "Từ lúc chúng ta gặp nhau đến giờ, em chưa từng ở chung một mình với anh. Nhìn bọn họ cùng em ăn cơm, cùng em nói chuyện, thậm chí cùng em ngủ qua đêm, anh liền càng lúc càng không thể chịu đựng nổi..."

Lâm Gia nghe vậy chợt giật mình ngậy ra, trong lòng có chút chua chát, nhất thời không biết phải nói cái gì mới tốt. Dương Kiên là một người đàn ông rất ưu tú, bất luận cô đi đâu cũng đều luôn đi theo bên cạnh cô. không phải cô không hiểu tâm ý của anh mà là cô không biết rõ cảm giác của mình đối với anh.

Từ trước đến giờ mỗi khi hai người muốn tiến một bước thì đều sẽ bị chuyện này chuyện nọ trì hoãn. Thường xuyên bị công việc điều đi, thích ứng với hoàn cảnh làm việc mới, thành lập nhiều quan hệ với người ở môi trường đó... Làm việc cường độ cao và việc vất trong cuộc sống hằng ngày đã làm cho quan hệ của hai người trước sau vẫn duy trì trạng thái trên tình bạn nhưng dưới tình yêu. Lâu dần, cô dường như đã quen với loại ở chung này, không hề nghĩ đến việc có muốn tiếp tục phát triển hay không.

Lâm Gia thừa nhận khi đó mình đã bị Dương Kiên chiều hư, yên tâm thoải mái hưởng thụ anh chăm sóc và quan tâm, dần dần xem mọi việc anh làm trở thành đương nhiên, rất ít nghĩ đến cảm nhận của anh. Kỳ thật, trong lòng cô hiểu rõ, Dương Kiên là đang luôn luôn chờ đợi cô hồi đáp.

đang suy nghĩ, bên tai chợt truyền đến xúc cảm mềm ướt, Dương Kiên ngậm vành tai nhẹ nhàng mút, chớp mũi vuốt ve khuếch tai, ở bên tai cô thì non: "Đêm nay em ở lại với anh đi..."

Lâm Gia rũ mi mắt nhẹ giọng nói: "Anh có thể buông ra chút hay không, ôm chặt như vậy em hơi khó chịu..."

Dương Kiên than thở vài câu, hơi buông lỏng tay ra, bất quá bàn tay vẫn là nắm trên lưng Lâm Gia.

Lâm Gia xoay người, hai tay xuyên qua dưới nách Dương Kiên, vòng ra sau lưng rắn chắc của anh, bên tai hơi nóng lên, sửa sang lại suy nghĩ một chút nhẹ giọng nói: "Dương Kiên, em hiểu ý của anh, chờ em..."

Còn chưa nói xong, bà vai đột nhiên trầm xuống, Dương Kiên gục đầu trên đầu vai cô, bên tai truyền đến tiếng ngáy rất nhỏ.

Lâm Gia nhìn bộ dạng ngủ ngon lành của Dương Kiên, trong lòng vừa thẹn vừa quẫn bách. cô thật vất vả lấy hết dũng khí định trả lời Dương Kiên, vậy mà ngay giây phút mấu chốt này anh lại cứ thế ngủ mất.

cô giận dữ há miệng cắn bả vai của anh một cái, lưu lại hai dấu răng trên làn da màu mật ong của anh, phát hiện anh đang ngủ bị ăn đau mà nhíu mày thẳm thì, lúc này cô mới bớt giận một chút, thấp giọng cười mắng: "Đồ ngốc!" Cắn xong lại cảm thấy hành động của mình thật sự ngây thơ, không khỏi khẽ mỉm cười.

Tâm trạng đột nhiên trầm tĩnh lại, chỉ cảm thấy một môi bắt đầu kéo tới. Lâm Gia tìm một tư thế thoải mái, ở trong lòng Dương Kiên rất nhanh liền thiếp đi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Gia, lúc Dewey biết mình phải ở lại dưỡng thương không thể đi theo ra tiền tuyến thì tâm trạng uể oải dĩ thường. Lâm Gia khuyên can mãi an ủi mãi anh mới chịu nghe. Dewey nghe Lâm Gia nói bảo vệ tốt thượng tướng Rick chính là bảo vệ cô, cho nên mặc dù vẫn không quá cam lòng thì cũng miễn cưỡng chấp nhận sắp xếp này.

Cùng Lâm Gia từ phòng bệnh đi ra, Dương Kiên dẫn cô đi gặp thượng tướng Rick. Lúc hai người tới văn phòng thượng tướng thì ngoài dự đoán nhìn thấy một người quen.

Lâm Gia có chút không thể tin được đôi mắt mình, kinh hi kêu: "Thượng tá Hoffman!"

Hoffman một lần nữa mặc vào đồng phục phản quan màu trắng, nhìn qua rất có tinh thần, chỉ là thân hình hơi gầy, điều này làm cho anh có vẻ vàng thêm tuần mấy rần rồi.

Hoffman hướng Lâm Gia gật gật đầu, trên mặt vẫn là nụ cười tao nhã: "Lâu rồi không gặp, quý cô Lâm Gia."

Dương Kiện đi đến trước mặt Hoffman, nhẹ nhàng nắm anh một cái: "Cậu đi khỏi đó bằng cách nào?"

Hoffman trả lại anh một nắm, cười nhạt nói: "Nếu nói theo người cô đại các người thì tôi được 'tạm tha'. Trước mắt là đang trong lúc quan sát, chờ cơ hội lập công chuộc tội."

Thượng tướng Rick đứng lên, nói với Dương Kiện: "Thượng tá Hoffman sẽ theo hai người ra tiền tuyến, chờ sau khi chiến tranh thắng lợi mới chính thức khôi phục chức vị ban đầu." Lâm Gia và Dương Kiện nghe xong thật mừng rỡ.

Dương Kiện kiềm chế tâm trạng kích động đùa với Hoffman: "nói vậy trước khi chiến tranh kết thúc thì cậu chỉ là tiểu binh không có quan chức? Những người từng bị cậu ức hiếp có thể nhân cơ hội báo thù đó nha."

Hoffman không sao cả nhún nhún vai, trừ phi đầu óc của tên đó bị nước vào, nếu không ai dám "báo thù" anh?

Bộ chỉ huy tối cao xếp Lâm Gia đoàn quân cơ động 2 tỉnh nhuệ của khu k9, chức vị là quân y đặc biệt. Chỗ đặc biệt chính là cô chỉ phụ trách xem bệnh chưa thương cho nhóm nử thú, không phục vụ cho người khác.

Dương Kiện làm xong công việc giao tiếp, dẫn Lâm Gia và nử thú đi lên trực thăng vũ trang. Mười mấy giờ sau, rốt cục đã đuổi kịp quân đoàn 2.

Hai gã thủ vệ canh giữ ở ngoài cửa lớn đang tựa vào trên cửa nhằm chán nói chuyện tào lao thì bỗng nhiên thoáng nhìn thấy có người đi đến, vội vàng ngừng nói chuyện với nhau.

Editor: tyvybutchi

một người phụ nữ dáng người cao gầy ông ẹo đi đến đứng trước mặt bọn họ, hai người đồng thời ngửi thấy mùi hoa hồng làm người ta mê say không khỏi đánh bạo nhìn về phía người phụ nữ, trong mắt không che dấu được ngọn lửa nóng cháy.

Dáng người Pelle cực tốt, cô mặc áo hở vai làm cho bộ ngực trắng nõn đầy đặn gần như muốn nhảy ra ngoài, tóc quấn màu nâu khoác trên đầu vai trần óánh nhuận. Váy dài xanh lam kiểu đuôi cá bao lấy thắt lưng tinh tế, mỏng căng tròn và hai chân thon dài, làn váy kết toàn kim cương lỏng lánh, làm cho cô thoát nhìn như nữ vương bề ngễ nhìn mọi người.

Pelle nâng cằm lên, mi dài rậm buông hờ trên đôi mắt màu xám lạnh như sông băng, khoe mắt dư quang trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua hai người, môi hồng như máu hơi cong lên.

Hai gã thủ vệ lập tức toát mồ hôi lạnh, giống như bị người bóp cổ hô hấp khó khăn, vội vàng cúi đầu không dám lại nhìn.

Pelle là thủ lĩnh niềm vui mới, sự tàn nhẫn và vẻ đẹp của cô giống như làm người ta hít thở không thông, nếu như mạo phạm cô, nhất định sẽ chết rất thảm.

Pelle héch cằm ra hiệu, một gã thủ vệ vội vàng mở khóa cửa.

An Đức ngồi ở bên giường thấy cửa bị mở ra, đột nhiên đứng lên, cảnh giác nhìn người xinh đẹp phụ nữ đi vào: "cô là ai? Đây là căn cứ của Roddy Elias đúng không?"

Pelle đi đến chỗ anh, cách không đến 1m mới dừng lại. cô cũng không lo lắng sẽ đã bị tấn công, trên cổ và cổ tay An Đức đều bị khóa sắt còng lại. Chỉ cần anh tấn công người, khóa sắt sẽ tự động buộc chặt phóng điện làm ngất hoặc giết chết anh. Món đồ chơi này là hình cụ (*) phát minh mới nhất của Federal State, An Đức sẽ không thể không biết.

(*): dụng cụ cực hình.

Pelle híp mắt cao thấp đánh giá An Đức một phen, vron ngón trở ái muội lướt một chút trên khuôn mặt thanh tú của anh, tựa như đang thử xúc cảm.

Thấy An Đức chán ghét nghiêng người né đi, Pelle cong khoe môi, trong mắt lóe lên vẻ trêu tức: "Anh rất thông minh. Hoan nghênh anh đến căn cứ của chúng tôi, đây là phủ đệ của thủ lĩnh. Thủ lĩnh muốn gặp anh, đi theo tôi." An Đức chần chờ một chút, đi theo cô ta ra khỏi cửa.

An Đức đi theo Pelle vừa đi vừa đánh giá bốn phía. Anh phát hiện nơi này như là một tòa cung điện, hai bên có rất nhiều căn phòng rộng mở. Cổng vòm bằng đá cẩm thạch màu trắng, cột đá hình trụ điêu khắc hoa văn, rất có khí chất cung điện Âu Châu cổ. không được hoàn mỹ chính là cứ cách mấy phút sẽ có một đội ngũ mặc quân phục vũ trang hạng nặng màu xám đi ngang qua bọn họ.

Pelle dẫn An Đức đi vào cuối hành lang, một cánh cửa màu đỏ thật lớn xuất hiện ở trước mặt bọn họ, trước cửa là tám gã thủ vệ đứng canh.

Pelle đặt tay phải lên màn hình máy phân biệt vân tay, dưới tay lóe sáng, cửa từ từ mở ra.

An Đức nghe được bên trong truyền đến tiếng phụ nữ rên rỉ cao vút và tiếng gầm nhẹ như dã thú của đàn ông, khuôn mặt tuấn tú lập tức hồng lên, thầm nghĩ ăn cướp đúng là ăn cướp, làm loại chuyện này cũng không kiêng dè ai.

Pelle tựa như đã sớm nhìn quen lắm rồi, xem như không có việc gì đi vào, một thủ vệ đẩy An Đức vào rồi đóng cửa lại.

An Đức đi theo Pelle xuyên qua phòng khách xa hoa, đứng trước một cánh cửa nhỏ màu trắng, tiếng rên rỉ nam nữ chính là truyền ra từ phía sau cánh cửa này.

Pelle quay đầu nhìn anh cười cổ quái, đẩy cửa ra.

Nhìn hình ảnh trước mắt, mặt An Đức trắng bệch, kinh hãi trừng lớn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Trong nháy mắt khi cửa mở ra, tiếng rên rỉ càng rõ hơn.

An Đức kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, vì sợ hãi mà không thể nào ngăn được cơ thể đang ngừng run rẩy.

Trong nhà trên chiếc giường lớn xa hoa, hai người phụ nữ đang ngửa mặt lên, một cô gái tong đó hiển nhiên đã không còn tức giận, máu nhuộm vào mái tóc dài màu vàng kim che kín khuôn mặt trắng bệch đáng sợ của cô ta, từ vai trái đến bụng bị móng nhọn xé rách, máu trên vết thương đã khô lại, nhìn trông như một con búp bê vải của trẻ con đã bị xé rách.

một cô gái khác thì đang đối diện cửa, mái tóc đỏ xõa xuống đất, máu sền sệt nhuộm cả khăn trải giường. Ánh mắt màu râm nắng tròn tròn, hoảng sợ nhìn An Đức chằm chằm, gương mặt xinh đẹp giờ lại méo mó, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai đứt quãng, giống như đang cầu cứu anh.

một con thú cực kỳ to lớn đang nằm trên người hai phụ nữ này, cái móng cứng cáp có lực dễ dàng chế trụ trên người cô gái, đầu chôn vào ngực cô, răng nanh bén nhọn lưu lại trên người cô gái rất nhiều vết thương, bây giờ nó đang chuyển trở về ngực và cắn cổ cô gái. Người phụ nữ dường như linh cảm được cái chết đang đến gần, giãy giụa hết chói tai.

Pelle tiến dần lên từng bước, nhẹ nhàng nói: "Roddy, anh cảm thấy khá hơn chút nào không? Hai người phụ nữ này cũng sinh ra biến dị, trong máu có chất độc, như vậy mới có thể giúp anh bớt thống khổ. Em còn dẫn theo người này."

Nửa thú Roddy nghe thấy tiếng của Pelle, đầu hơi ngẩng lên, mái tóc đen rối bù xõa xuống để lộ ra một đôi mắt màu đỏ tươi.

An Đức cũng hít một ngụm khí lạnh, không khỏi lui về phía sau mấy bước. Roddy quét mắt qua hai người một cái, đột nhiên há miệng ra cắn, chiếc răng nanh đâm sâu vào cắn cổ người phụ

nữ, máu tươi từ trong miệng trào ra. Cả người cô gái kịch liệt co quắp, tiếng kêu càng thêm thê lương.

Dù sao An Đức cũng từng là lính đặc chủng, rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Anh xông lên phía trước muốn cứu cô gái đó nhưng mới chạy được hai bước thì đột nhiên Pelle lại xuất hiện trước mặt anh, tốc độ nhanh một cách kinh người.

Pelle giơ tay đặt trên ngực An Đức, lạnh lùng nói: "Nếu không muốn chết thì đừng bước lên." An Đức bị cô đẩy ra ngoài ngã xuống mặt đất, nửa ngày cũng không bò lên được.

Bỗng nhiên Roddy lại ngẩng đầu lên, hàm răng nhọn xé một miếng thịt lớn trên vai cô gái. Người phụ nữ kêu thảm thiết một tiếng, thân thể kịch liệt co rút, máu chảy lênh láng, đầu vô lực rũ xuống, rốt cuộc không động đậy được nữa.

Roddy đứng lên, khoe miệng và cắn cổ đều là vết máu, khi anh ta nuốt miếng thịt kia xuống, tia đỏ trong mắt dịu đi rất nhiều, thịt thối trên người cũng có thể nhìn được đang dần hồi phục.

An Đức từ dưới đất bò lên, Roddy thu hồi lại móng vuốt, khôi phục được hình dáng con người.

An Đức kinh ngạc nhìn hân, không thể tin được vào mắt mình: "Thượng tá Thư Vân..."

Roddy âm trầm cười: "Thư Vân? Người này cho đến bây giờ đều không hề tồn tại, chỉ có Roddy Elias ta thôi."

hắn quan sát An Đức, trong mắt lộ ra sự bất mãn, quay đầu về phía Pelle: "Tại sao hắn còn chưa xuất hiện dấu hiệu hóa thú?"

Pelle bắt đầu di nhún vai: "không rõ lắm. Tình báo Liên Bang truyền tin đến nói rằng quả thật hắn ta đã từng bị Zombie gây thương tích, sau đó được mãnh thú dị biến cứu sống, trong cơ thể đã sinh ra virus miễn dịch. Nhưng kỳ lạ là hắn ta không hề hóa thú. Hôm nay tôi còn tiêm cho hắn máu của mãnh thú mới được nghiên cứu ra nhưng đến bây giờ hắn vẫn chưa có dấu hiệu hóa thú."

An Đức cúi đầu liếc nhìn lỗ kim ở cánh tay, bỗng có cảm giác lạnh cả người. Anh là loại quái vật gì thế này? Roddy chỉ trong nháy mắt đã di chuyển đến trước mặt, vươn tay ôm cô ta vào trong ngực, thè lưỡi liếm lên cổ và đôi môi cô, giọng nói khàn khàn: "Em yêu, anh còn chút không thoải mái, độc tố trong người đã tích tụ quá lâu, hai người kia vẫn không thể khiến thể lực của anh hồi phục như trước. Nếu máu của hắn ta vẫn không đủ để anh chữa thương vậy thì em hãy đến đây."

Trong mắt Pelle xẹt qua một tia sợ hãi, thân thể nhỏ bé run rẩy một chút nhưng cô ta rất nhanh chóng che giấu được cảm xúc, cười gượng tay lên ôm cổ Roddy Elias, nghiêng hóp với môi lưỡi hắn: "Được rồi, vốn dĩ là muốn mang hắn đến đây cho anh thử một chút..."

Roddy Elias bế ngang thân thể cô ta, ngậm lưỡi cô ta mút vào, lạnh lẽo cười nói: "Đừng sợ, sẽ không khó chịu đâu. Chúng ta đổi chỗ khác đi, bảo bối."

"Được..." Pelle cứng đờ người cười cười, vui mặt vào lồng ngực hắn.

"sẽ không quá lâu đâu. Chờ anh tiến hóa hoàn toàn, lúc đó sẽ không cần máu của em nữa." Roddy Elias dịu dàng nói, cúi đầu vuốt ve gò má Pelle. Hắn ôm Pelle ra khỏi phòng, cũng không thèm liếc nhìn An Đức lấy một cái giống như anh không hề tồn tại vậy.

An Đức nhặt một băng ghế dài lên muốn đập lên người Roddy, Pelle lại đột nhiên mãnh liệt gãy giữa, cô cong người lên trọn to hai mắt, con ngươi chột co rút lại thành một đường thẳng, chia ra rãnh bén nhọn bên mỗi, cánh tay nâng cao trong nháy mắt biến thành móng thú.

Gần như ngay trong khoảnh khắc đó Roddy cũng biến thành hình dạng nửa thú, giữ vững lấy tứ chi không cho cô bắt được mình.

An Đức sững sờ mấy giây, chiếc ghế vung cao hung hăng đập vào Roddy. Cái ghế biến thành những mảnh vụn ngay trong không trung, ngay sau đó An Đức bị đập thật mạnh vào tường.

Máu từ trong miệng An Đức phun ra, xương cốt nội tạng giống như bị một hòn đá to lớn đè ép, đau nhức ừn ừ kéo đến toàn thân. Anh vùng vẫy ngẩng đầu lên, nhìn vào bóng tối trước mặt chỉ thấy chiếc đuôi dài ve vẩy trước mắt.

Sau mười ngày xuất phát từ thủ phủ, quân đoàn hai cũng giáp mặt với tư quân chủ lực của Roddy, trải qua ba ngày liên tục kháng chiến cực khổ, quân đội của Liên Bang cũng giành được thắng lợi, sau đó quân đội lựa chọn một cứ điểm trên mặt đất cách chiến trường không xa để nghỉ ngơi và hồi phục.

Nhóm mãnh thú bị thương được bố trí một phòng trong một căn nhà trống trải.

Lâm Gia băng bó kỹ vết thương cho chú sói nhỏ Lier, dặn dò: "Trước khi vết thương tốt lên không được biến thân." Lier kêu mấy tiếng bày tỏ sự bất mãn, anh cho là vết thương nhỏ như vậy không hề ảnh hưởng đến việc anh biến thân.

Lâm Gia sờ sờ lông xù bên tai anh, nghiêm mặt nói: "Lier, đừng có tùy hứng, mặc dù anh có khả năng miễn dịch những con thú đó biến dị virus rất lợi hại nếu biến thành người lực miễn dịch sẽ yếu đi rất nhiều, sợ rằng sẽ gây nguy hiểm." Lier liếm tay Lâm Gia, ừ ừ cúi đầu nằm úp sấp trên mặt đất.

Ngân Hồ và Max mỗi một bên nheo mắt lại khoé miệng cong lên kêu nho nhỏ, giống như đang cười nhạo Lier.

Lâm Gia xoay người trọn mắt lên với hai con thú: "Các anh cũng giống vậy, trước khi vết thương khỏi thì không được biến thành hình người."

Ngân Hồ và Max cười không đứng lên, Max té trên mặt đất, đầu đặt trên móng trước, hai lỗ tai cụp vào sau, ánh mắt màu vàng kim tràn đầy ỷ khuất nhìn về phía Lâm Gia. Ngân Hồ ngẩng đầu lên, hai lỗ tai vòng tới vòng lui khua lên má, râu ria nhếch lên, cổ họng phát ra tiếng nháy kháng nghị.

Trong lòng Lâm Gia dao động nhưng trên mặt vẫn giữ vững uy nghiêm, nhin cười nói như đinh chém sắt: "không có thương lượng gì hết, đối xử như nhau. Em cũng phải đi nói với bọn Dick như thế."

Ngân Hồ rên nhẹ một tiếng, bò lồm cồm đến trước mặt cô cọ tới cọ lui, đôi mắt xanh thăm mớ lớn, chớp chớp nhìn Lâm Gia. không còn biện pháp nào khác, đôi chân đã bị thú dữ cắn bị thương, làm hại chú mèo lớn chỉ có thể nằm.

Lâm Gia sờ sờ đám lông mao trên cổ Ngân Hồ, nâng mặt anh lên hôn một cái: "Nghe lời, chỉ một hai ngày thôi mà. Giữ hình thú thì sẽ bình phục nhanh hơn." Ngân Hồ thấy dùng nam nhân kẻ cũng không có tác dụng gì cả, không thể làm gì khác bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Lâm Gia dọn xong hòm thuốc đi ra cửa, xa xa thấy Dương Kiến và Hoffman đang cùng nhau nói chuyện, trên mặt hai người đều lộ rõ vẻ vui mừng. kam gia đi qua chỗ họ, Dương Kiến quay đầu lại nhìn cô, cười cười phát tay, về mặt nhẹ nhàng trên mặt là nụ cười: "Đây, Tiểu Gia."

Lâm gia bị lấy vui vẻ của anh, mỉm cười: "Vui mừng như vậy có phải có tin gì tốt không?"

Hoffman nói: "Sau khi giải phẫu thi thể thú dữ phát hiện nội tạng bọn họ bị virus biến dị ăn mòn rất nhiều, hầu như toàn bộ đều bị rửa nát. Khó trách chiến dịch lần này có thể tiêu diệt được hết bọn họ."

Dương Kiến nhìn thấy hòm thuốc trên vai Lâm Gia: Dạ Hoàng không có lừa tôi, bọn thú dữ này quả nhiên sẽ không trụ được lâu. Sau đó lại cười nói: “không có bầy thú giúp đỡ, sức mạnh của quân đội Roddy giảm đi rất nhiều, có thể nói là chúng ta sẽ thắng lợi.”

Hoffman nhíu mày, hiển nhiên là không đồng ý cách nói của Dương Kiến: “Tôi phát hiện thấy bầy Zombie càng ngày càng tập kích chúng ta có quy luật, nhất là khi chúng ta phải tiêu diệt đi làm nhiệm vụ cứu viện đều sẽ gặp nhóm Zombie, trong đó lại không thiếu những Zombie cao cấp. Bọn chúng hình như đã khôn hơn so với trước kia.”

Lâm Gia suy nghĩ một chút rồi nói: “Ý của anh là Roddy Elias đang tiến hành thí nghiệm đồng thời vừa biến dị thú vừa cải tạo những Zombie cao cấp.”

Ánh mắt Hoffman nhìn Lâm Gia mang theo tia tán thưởng: “Tôi cảm thấy rất có khả năng này. Từ nửa năm trước khi Emma bắt đầu mất tích, số lượng zombie cấp cao dường như là không thấy tăm tích đâu cả, cho đến gần đây mới bắt đầu xuất hiện mà dường như lần nào cũng liên quan đến đoàn bạn giặc cướp đó.”

Dương Kiến cũng không cười được nữa, phiền não nắm óc: “Roddy Elias muốn huỷ diệt loài người hay sao?”

Lâm Gia do dự một chút, cẩn thận nói: “Tôi nghĩ đoàn thú dữ không phải là quân bài chủ chốt của Roddy Elias. Roddy Elias có thể tiến hành thí nghiệm trên thân thể động vật vậy thì hẳn cũng có thể đem những zombie cao cấp và loài người làm đối tượng thí nghiệm, thậm chí ngay cả hẳn.”

Hoffman và Dương Kiến đều lấy làm kinh hãi, hai người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều trở nên lạnh lùng.

“Trưởng quan!”, một người lính chạy đến: “Quân đoàn sẽ nhanh chóng chuyển người bị thương đến đây”.

Lâm Gia cảm thấy kì quái: “Bọn họ không trang bị quân y hay sao?”

Hoffman nói: “Quân đoàn một trước giờ đã đánh mười mấy trận rất ác liệt, thuốc mà quân đoàn họ mang theo hầu như đã bị phá huỷ hết, mà những bệnh viện gần quân khu thì đã chật hết người rồi, cho nên những người bị thương không thể làm gì khác là đưa đến đây cho chúng ta trị liệu.”

Dương Kiến sau khi đưa Lâm Gia trở về thì rời đi, anh là chỉ huy phó còn rất nhiều chuyện cần xử lý. Nơi Lâm Gia ở sát mặt đường, là một căn nhà hai tầng, cả cô và những người phụ trách bảo vệ cho cô là mười người ở trong này.

Lâm Gia đi vào phòng, healy thuận tay khép cửa lại, tất cả khoá cửa ở đây đều đã bị đập vỡ, không có cách nào để khoá cửa. phòng đã được quân lính quét dọn rất sạch sẽ, tất cả thiết bị đã được đổi mới.

Trong phòng tắm đặt một chậu nước mát. Bởi vì đã bỏ hoang lâu ngày, nên hệ thống nước không được cung cấp đầy đủ, nước rửa mặt mỗi ngày đều là do lính hậu cần đưa đến.

Hỷ lý giúp cô đổ nước vào két, cô chỉ cần mở vòi hoa sen là có thể tắm. Làm xong những thứ này, Healy dời khỏi phòng tắm. Theo như quy định, anh vốn nên ở lại giúp Lâm Gia tắm rửa, chỉ là từ ngày đầu tiên khi Lâm Gia đến quân đội, cô đã không cho phép có người ở bên cạnh khi cô tắm rửa.

cô cầm quần áo và đồ tắm đi vào phòng tắm, kéo rèm cửa lên. Cửa phòng tắm đã hỏng, thật may là còn tấm vải mền miễn cưỡng có thể che được.

Lâm Gia đặt quần áo dơ lên cội hết rất cả quần áo, mở vòi nước lên làm ướt người và tóc rồi cầm xà phòng lên chà xát tạo bọt bôi lên thân thể, chợt nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến phía sau lưng.

Lâm Gia vội vàng xoay người, cách tắm màn vải phát hiện có người đang đi vào phòng tắm. cô nghĩ là Healy, cuống quýt cầm khăn tắm che kín thân thể, lớn tiếng nói: “Trung úy Healy, mời lập tức ra ngoài.”

Người nọ dừng bước, khẽ cười nói: “Honey, Healy đã bị anh đuổi ra ngoài rồi, bởi vì cậu ta thật sự không có trách nhiệm gì cả.” Lời còn chưa dứt màn vải đã bị vén lên.

“Lannok!” Lâm Gia sợ hãi kêu lên một tiếng, nhìn thấy Lannok cả người trần truồng, khuôn mặt hồng lên. cô vội vàng nhắm mắt lại, xấu hổ nói: “Cái tên khốn kiếp này sao anh lại không mặc quần áo? Nhanh ra ngoài đi!”

“Tắm dĩ nhiên là không mặc quần áo rồi.” Lannok nhìn tấm lưng trần uyển chuyển của Lâm Gia, trong mắt nhóm lên một ngọn lửa: “Tôi không thể đi ngoài được, Honey. Nếu không chính là không tuân theo quy định của người thủ vệ thân cận.”

Lâm Gia vừa muốn cãi lại, một cánh tay bèn chắc bồng nhốt cô lại, ôm cô vào một lồng ngực ấm áp mà kiên cố, sống lưng cô dán lên lồng ngực anh, mái tóc dài màu hồng dây dưa cùng một chỗ với mái tóc đen trên bả vai cô.

trên cần cổ rơi xuống từng nụ hôn nóng bỏng. Lâm Gia cảm thấy có một cái gì đó thô sấp chống đỡ trên mông cô, nhất thời hoảng hốt, dùng cùi chỏ chèn một cái vào eo Lannok: “Đừng đụng vào!”

Lannok rên một tiếng đau đớn nhưng không thể buông tay.

“Làm sao vậy?” Lâm Gia vừa quay lại, liền bị Lannok ôm vào trong ngực.

Môi bị anh hôn thật sâu, đầu lưỡi bị anh ra sức hút lấy, nốt sần ở lòng bàn tay suồng sã chạy trên da thịt cô, mang theo một trận run rẩy.

Chương 69

Lâm Gia trì hoãn một hồi lâu, còn đang ần ần trưởng đau tê dại. Nâng mắt liếc nhìn Lannok đang chống tay cạnh nằm nghiêng ở bên cạnh, thấy anh cười đến gần hoạt đặc ý, trong lòng lại vừa ảo não vừa thẹn thùng, trong đầu hiện ra hình ảnh mây mưa dâm mỹ vừa rồi, hai má không khỏi nóng lên.

Cô ngượng ngùng đối mặt Lannok, giờ phút này lại không muốn gọi anh, đành phải xoay người kéo chăn che kín mặt làm đà điều.

Lannok bắt lấy tay Lâm Gia, kéo chăn xuống, lộ ra khuôn mặt xấu hổ đến đỏ ửng của cô.

Lâm Gia cắn cắn môi, nhớ tới hứa hẹn với Corey bị mình đánh vỡ, cảm thấy rất có lỗi với anh, hơn nữa đối với bọn Dick và Ngân Hồ, diễm, đàn, lè, quý, đôn trong lòng cô cũng rất xấu hổ, chợt cảm thấy có chút giận bản thân và Lannok, không khỏi giận dữ trừng mắt nhìn Lannok, từ trong hàm răng phun ra hai chữ: "Bại hoại..."

"Anh rất thích làm bại hoại như vậy." Lannok da mặt dày cười với cô, tay lớn hứng thú vuốt ve bả vai trần trụi của cô, ngón trở về vòng tròn trên da thịt cô.

Lâm Gia không chịu nổi sự quấy nhiễu này, xoay người đưa lưng về phía anh. Tay Lannok như là dính trên người cô không chịu buông, dừng lại trên đầu vai cô vài giây sau đó liền dọc theo đường cong nghiêng người của cô đi xuống đến bên hông, giang hai tay đặt lên vùng bụng tròn mềm bằng phẳng, ngón tay cố ý điểm nhẹ rón lại trượt xuống phía dưới.

"Đừng quậy!" Lâm Gia đẩy bàn tay làm loạn của anh ra, kéo chăn bọc người rồi ngồi dậy. Chợt thoáng nhìn thấy một chút màu đỏ tươi trên khăn trải trắng như tuyết, trong lòng bỗng nhiên có chút buồn bã, cảm thấy có chút tiếc nuối. diễm, đàn, lè, quý, đôn Dù sao cô cũng là phụ nữ bình thường, có khát khao tốt đẹp với hôn lễ, mãi đến hôm trước còn không nghĩ đến chuyện chưa kết hôn liền cùng đàn ông phát sinh loại chuyện này.

Lannok thấy cô bỗng nhiên im lặng, vẻ mặt có chút cô đơn, vội đứng dậy từ sau lưng ôm lấy cô, hôn bả vai cô dịu dàng nói: "Thật xin lỗi, là anh sai, anh quá hấp tấp."

Lâm Gia lấy lại tinh thần sờ sờ mặt, không khỏi thầm nghĩ mình có hơi làm ra vẻ, dù sao chuyện gì cũng đã xảy ra, Lannok lại là bạn đời cô nhận định sớm nhất, cùng anh làm loại chuyện này cũng là rất tự nhiên, cần gì phải tự tìm phiền não chứ.

Cô vừa nghĩ như thế liền bình thường trở lại, quay đầu lại cười cười với Lannok: "Không, em cũng nguyện ý."

Lannok nghe vậy mắt liền sáng lên, tay trái cách chăn đặt trên bụng nhỏ của Lâm Gia, cười xấu xa thấp giọng nói: "Honey, chỗ này của em có thoải mái hay không?"

Lâm Gia e thẹn đỏ mặt, dùng sức néo mu bàn tay Lannok một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh thật đúng là... Vô sỉ!"

Lannok buồn cười nói: "Cũng bởi vì anh vô sỉ mới có thể có được em đầu tiên." Lâm Gia nâng khuỷu tay lên đẩy ngực anh một cái, mắng: diễm, đàn, lè, quý, đôn "Cút đi!" Lannok ha ha cười lớn, cười đủ, đưa tay nâng mặt Lâm Gia lên, tầm mắt hai người giao nhau.

Lannok yên lặng nhìn Lâm Gia chăm chú, giọng nói có chút khàn khàn: "Honey, em yêu anh không?"

Lâm Gia sững sờ: "Không thích anh thì em cần gì phải với anh..." Cô vốn muốn vui đùa vài câu qua lại nhưng Lannok lại nâng cằm cô lên, ánh mắt nóng vội khẩn thiết, tiếng lòng Lâm Gia khẽ động, nghĩ nghĩ một chút sau đó cẩn thận nói: "Em thích anh, Lannok." Cô không có cách gì nói ra chữ yêu, muốn cô nhận phần đồng bạn đời sau lại nói yêu bọn họ, hình như rất đạo đức giả.

Ánh mắt Lannok tránh né, mỉm cười hôn hôn chớp mũi Lâm Gia: "Cảm ơn em."

Lâm Gia thẹn trong lòng, cô dựa trên vai anh, ngón trở về vẽ vẽ trên cánh tay anh, ngập ngừng một hồi, rừ mi mắt nói: "Lannok, chờ chiến cuộc tố một chút, em muốn cử hành hôn lễ với các anh."

"Anh, nghi thức thần thánh cổ xưa." Lannok cười ngậm vành tai cô: "Đương nhiên là được, sắp rồi. Tinh thể chiến tranh đã sáng tỏ, chúng ta rất nhanh sẽ lấy được thắng lợi."

Lâm Gia nghe xong xoay người nhìn vào đôi mắt Lannok: "Có lẽ là em lo lắng nhiều, không biết vì sao, em cảm thấy trận chiến này không dễ dàng chấm dứt như vậy. Lỡ may, lỡ may em chết, các anh..."

Lannok cúi đầu hôn sâu môi cô, mãi đến khi Lâm Gia thở không nổi mới buông ra.

Lannok nhú mày nhìn Lâm Gia, trong mắt ần ần tức giận: "Không cần nói tiếp giả thiết nữa, đặc biệt là chữ chết này. Dễ dàng nói ra chữ chết này, chứng

mình em sẵn sàng từ bỏ tính mạng của mình. Như vậy rất không tốt, cực kì tổn thương người khác, đối với em và người yêu của em cũng không có trách nhiệm. điểnn, đàn, lê, quý, đôn Sở dĩ con người có thể tránh được tai nạn hủy thiên diệt địa này là bởi vì chúng ta chưa bao giờ từ bỏ tính mạng. Honey, trước khi từ vong thật sự đến, em tuyệt đối không thể có giả thiết mình sẽ chết."

Lâm Gia tỉnh té nhắm nuốt lời Lannok nói, trong lòng có chút xúc động. Hoàn cảnh càng ác liệt càng không thể buông tha cho hy vọng, không đến một giây cuối cùng thì tuyệt đối không được xem thường từ vong.

Hai người nằm trong giây lát, Lâm Gia cảm thấy trên người mồ hôi dính dính khó chịu, quần chắn đứng dậy muốn đi tắm rửa.

Lannok giữ chặt cô, trượt xuống giường ôm cô đang quần chắn lên, hừ hống cười nói: "Anh giúp em tắm rửa."

Trong lòng Lâm Gia lập tức kéo còi cảnh báo, từ trong ngực anh tránh thoát nhảy xuống, dùng sức đẩy Lannok ra, trừng mắt phi nhỏ: "Đừng hòng thêm lần nữa, đồ háo sắc."

Lannok thuận thế ngã chổng vó trên giường, hai tay chống sau người, nhìn Lâm Gia cười bốn cợt: "Bảo bối, chẳng lẽ vừa rồi anh hầu hạ em tắm rửa, em cảm thấy không thoải mái sao?"

Lâm Gia xấu hổ, cầm một cái gối đầu hung hăng nện ở trên mặt anh, trong tiếng cười lớn của Lannok chạy nhanh vào phòng tắm.

Healy canh ở ngoài cửa nghe được tiếng hai người ve vãn tán tỉnh, trong lòng vừa hâm mộ vừa buồn bực. Anh cực kì khổ sở bức bối đứng ở góc tường này hơn một giờ, cả người máu nóng dâng lên, vừa ghen tị vừa ngứa ngáy, suýt chút nữa đầu choáng váng chảy máu mũi. điểnn, đàn, lê, quý, đôn Anh vốn cho rằng Lâm Gia sẽ từ chối Lannok, nếu vậy anh có thể mà vọt vào kéo Lannok ra ngoài. Thế mà Lâm Gia lại không làm như vậy, còn cùng Lannok 'làm chuyện đó', nếu là cô tự nguyện vậy anh cũng không có lý do ngăn trở.

Anh nhớ rõ Lâm Gia từng nói chỉ muốn làm chuyện đó với người cô yêu. Vậy có nghĩa là cô đã tiếp nhận Lannok rồi, chứng minh cô là thích Lannok. Mà Lâm Gia lại thủy chung không tỏ vẻ gì với anh, đừng nói ôm hay hôn, ngay cả một cái nắm tay cũng chưa từng có. Rất rõ ràng, Lâm Gia không để anh ở trong lòng. Healy nghĩ đến đây, trong lòng có chút cay đắng, xem ra anh không có cách gì để được Lâm Gia quan tâm.

Dưới lầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đánh gãy suy nghĩ của Healy, đoàn người Dick chấp hành nhiệm vụ cứu viện đã trở lại.

Dick mặc quân phục mang quân hàm thượng tá màu đen đi ở phía trước, Tatu và Timo thì đi theo sau. Vì thuận tiện chiến đấu, Dick để cho Lâm Gia giúp anh cắt đi mái tóc dài, đổi thành tóc ngắn gọn gàng, nhìn càng có vẻ oai hùng tuấn mỹ.

Anh quét mắt nhìn Healy một cái, nhướn mày: "Sao cậu mắt hồn mất vía thế kia?"

Đúng lúc Lâm Gia vừa tắm rửa xong, nghe được giọng nói hùng hậu quen thuộc ngoài cửa liền hoảng sợ, rất có cảm giác bị người bất kê thông dâm tại giường.

Cô nhặt quần áo Lannok lên ném tới trên người anh, vội la lên: "Anh mau mặc quần áo, bọn Dick về rồi!"

Lannok rất kích động, ngược lại đắc ý cười cười, hai tay gác sau đầu thành thói nằm xuống, chắc lưỡi nói: "Sớm hay muộn gì bọn họ cũng sẽ biết, cần gì trốn trốn tránh tránh."

Lâm Gia xông qua tức giận đâm lên sáu khối cơ bụng của anh một cái, thấp giọng trách mắng: "Mau đứng lên! ! Tên khốn đáng ghét!"

Lannok giật mình, nhếch mày cười nhìn Lâm Gia: "Thật đáng yêu." Lúc này mới chút đứng dậy mặc quần áo.

Lannok vừa mặc quần lót vào cửa đã bị người đẩy ra, đám người Dick lập tức tuôn vào. Khứu giác nhóm thú thú rất nhạy, vừa tiến vào phòng liền ngửi thấy mùi nội tiết tố nồng nặc, điểnn, đàn, lê, quý, đôn lại nhìn đến Lannok gần như khóa thân, rất nhanh liền rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Timo thì không cảm thấy có cái gì, về mặt không sao cả, anh cảm thấy Lâm Gia và đàn ông kết giao phối bình thường giống như ăn cơm uống nước vậy thôi, chẳng qua là bị mùi tràn ngập phòng kích thích có chút hưng phấn, yết hầu phát ra tiếng khò khè trầm thấp.

Còn Dick thì thật sự hơi giật mình, anh nhìn Lannok, ánh mắt lại chuyển qua trên người Lâm Gia, về mặt không thể tin.

Tatu có vẻ là kích động nhất, anh nhìn Lâm Gia không chuyển mắt, đôi mắt hồng hồng nhiễm một màu tình dục, hầu kết không ngừng lăn lộn. Chó to toàn lực khống chế xúc động biến thân, xiết chặt nắm đấm ở ồ thờ hào hển.

Tuy rằng Lâm Gia đã tắm rất sạch sẽ nhưng nhóm thú thú vẫn có thể ngửi được trên người cô có mùi của Lannok. Cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của nhóm thú thú, Lâm Gia kéo kéo vạt áo, thẹn thùng gục mặt xuống.

Lâm Gia đi đến trước mặt Dick, sờ soạng khuôn mặt nóng hổi của mình một chút, lắp bắp "Thẳng thắn" với anh: "Dick, em, em và Lannok đã... điểnn, đàn, lê, quý, đôn Em không biết anh ấy sẽ đến, em vốn không định nhanh như vậy liền... Nhưng em còn đồng ý thì..." Lâm Gia phát hiện mình càng giải thích thì càng bậy.

"Không, chuyện này rất bình thường." Dick nhìn bộ dạng quần bách của Lâm Gia có hơi buồn cười, đưa tay ôm cô vào trong ngực, hít sâu một hơi, áp chế chưa xót trong lòng nói: "Anh chỉ là cảm thấy hơi bất ngờ..."

Lâm Gia ôm lấy Dick, ngẩng đầu nhìn anh: "Dick, không bằng ngày mai chúng ta cử hành một cái hôn lễ đơn giản ở chiến địa đi, xác nhận các anh trở thành bạn đời của em. Có được không?"

Động tác Lannok mặc quần áo dừng một chút: "Chúng ta? Chúng ta là những ai?"

"A? Cái này..." Lâm Gia gãi gãi đầu, khó xử quét mắt xung quanh.

Timo hoàn toàn không quan tâm đề tài này, đi loạn trong phòng tìm đồ ăn. Tatu đi đến trước mặt Lâm Gia, đôi mắt đen sáng kinh người, vô cùng chờ mong nhìn cô. diễn, đàn, lê, quý, đồn Healy đứng ở cửa, vẻ mặt rất là khản trương, tuy anh biết rõ Lâm Gia không xem mình là người sẽ chọn làm bạn đời nhưng trong lòng vẫn còn sót lại một tia mong chờ, hy vọng Lâm Gia có thể nhắc tới mình.

Trong đầu Lâm Gia nháy mắt liên tiếp xoẹt qua mấy cái tên, nhất thời cảm thấy rất đau đầu, lúc trước nghĩ đến rất đơn giản nhưng thật sự muốn tiếp nhận nhiều người như vậy vẫn thật là khó khăn.

Đang lúc Lâm Gia không biết nên trả lời như thế nào thì bộ đàm cô để trên bàn vang lên. Lâm Gia rời khỏi vòng ôm của Dick, cầm bộ đàm lên nhấn nút nghe, bên trong truyền đến tiếng Dương Kiện: "Tiểu Gia, có phải Lannok đang ở đó với em không?"

"Sao anh biết?" Lâm Gia kinh ngạc hỏi.

"Là Corey nói, cậu ấy cũng đến đây. Corey nói Lannok tới trước quân đội hộ tống người bị thương một bước, đoán chắc cậu ấy sẽ đến chỗ của em. Cậu ta đến bao lâu rồi?"

Lâm Gia xấu hổ nhìn thoáng qua Lannok, chột dạ nói: "Khoảng, khoảng hơn một tiếng đồng hồ thôi."

Dương Kiện im lặng vài giây sau mới nói: "Em dẫn cậu ta đến đây đi, có chút thủ tục cần làm."

Đội chữa bệnh ở trong toà cao ốc sở y tế sát đường, kiến trúc bốn tầng, là toà nhà có diện tích lớn nhất kết cấu chắc chắn nhất trong thành phố, diễn, đàn, lê, quý, đồn chưa từng bị phá hư quá lớn, đương nhiên thiết bị trong bệnh viện đều hư.

Sau khi đội chữa bệnh tiến vào trú thì nhanh chóng rửa sạch mười mấy căn phòng làm phòng bệnh tạm thời, cũng chuyển phần lớn dụng cụ y tế vào trong, nhóm bệnh nhân bị thương do đoàn hộ tống 1 đưa tới được sắp xếp nghỉ ngơi ở lầu hai.

Lâm Gia vừa mới bước vào cửa liền nhìn thấy Corey nghênh diện đi đến chỗ cô, cánh tay duỗi ra ôm cô vào lòng, nụ hôn mềm nhẹ đầu tiên là dừng ở trán cô, sau đó hôn sâu môi cô một phen trần trọc hút.

Sau một hồi Corey mới buông cô ra, nhũ mây chuyển chú nhìn cô, trầm giọng nói: "Tiểu Gia, sao em lại chạy đến tiền tuyến? Rất nguy hiểm!" Giọng nói có chút run rẩy, trong thâm thiết yêu thương còn mang theo một chút trách cứ.

Hốc mắt Lâm Gia đỏ ửng, cô đưa tay vòng quanh thắt lưng gầy khỏe mạnh của Corey, nhìn cặp mắt mỗi một phong trần kia của anh, kim lòng không đậu nâng tay mon trón khuôn mặt anh.

Cô đã sớm phát hiện lúc Corey đi lại chân trái hơi khập khiễng, cơ thể cũng gầy đi rất nhiều, lúc trước quân phục rất vừa vặn nay lại có hơi rộng rãi, diễn, đàn, lê, quý, đồn chắc chắn anh đã bị trọng thương rất nghiêm mới có thể biến thành như vậy.

"Em không phải là loại phụ nữ chỉ biết ngồi trong nhà an nhàn chờ các anh trở về. Các anh đi đâu, em liền đi đó."

Corey nghe thấy được sự kiên trì không thể thay đổi trong lời nói của Lâm Gia, không biết làm sao thờ dài, ánh mắt nhu hòa xuống, cúi đầu hôn khoe môi cô một cái: "Nhất định phải tự chăm sóc tốt cho mình, không thể bị thương, càng không thể chết."

Lâm Gia cười nói: "Nhiều người bảo vệ em như vậy, muốn bị thương cũng khó."

"Anh nói nghiêm túc!" Corey nghiêm mặt nói: "Tính mạng của em không phải chỉ của riêng em, mà còn là của bọn anh nữa."

Lâm Gia kinh ngạc nhìn Corey, trong lòng hơi cảm động, Corey chưa bao giờ nghiêm túc nói chuyện nhiều với cô như thế, có thể thấy được chuyện cô theo quân đội ra tiền tuyến làm anh có bao nhiêu lo lắng. Chợt sau lưng truyền đến tiếng Lannok: diễn, đàn, lê, quý, đồn "Sweetheart, Corey nói đúng đó, em là bạn đời duy nhất của bọn anh, nếu như em xảy ra chuyện gì thì bọn anh sẽ sống không bằng chết."

Lâm Gia bị câu nói buồn nôn của Lannok làm cho nổi gà da, trợn trắng mắt: "Anh có thể nói chuyện bình thường chút không hả."

Lannok đi đến cúi đầu hôn bả vai Lâm Gia một cái, thành công phát hiện cả người Lâm Gia run lên, đắc ý cười nói: "Gọi người yêu như vậy, anh cảm thấy rất bình thường."

Trong đầu Lâm Gia lại hiện lên hình ảnh cô và Lannok mây mưa, mặt nhất thời hồng lên.

Corey nghi hoặc liếc nhìn Lannok, lại nhìn Lâm Gia: "Hai người... đã có chuyện gì đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70

Lâm Gia cắn cắn môi không dám nhìn Corey, thẹn thùng cúi đầu, lộ ra cắn cổ trắng ngần.

Con người Corey chợt rụt lại, nhìn chăm chăm vào vết đỏ trên cắn cổ cô, trong lòng nhảy lên.

Anh cố gắng trấn định cảm xúc, chu đáo nghĩ cho Lâm Gia, quả nhiên anh phát hiện ra môi cô sưng đỏ, đôi mắt long lanh quyến rũ, nhất thời hiểu ra.

Corey âm trầm nhìn Lannok: “Cậu làm?”

Lannok không cợt nhả nữa, sống lưng thẳng tắp, thần nhiên đón nhận ánh mắt của Corey: “Đúng vậy, nhưng tôi không hề ép buộc cô ấy, là Tiểu Gia tự nguyện cùng tôi kết hợp.” điễn, đàn, lê, quý, đồn Nhất thời mọi người đều hiểu Lâm Gia và Lannok đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Dương Kiện vốn rất thấp thỏm, dự cảm xấu đã được chứng thật, vừa buồn vừa tức giận, tâm tình rất phức tạp. Anh nhìn Lâm Gia một cái, giật giật môi, nhưng vẫn nhẫn nại không hề nói gì.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Hoffman rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh, mặc dù anh có hảo cảm với Lâm Gia nhưng cũng không quá cứng nhắc. Anh quan niệm đàn ông và phụ nữ trưởng thành rồi thì những chuyện như thế cũng là bình thường, vì duy trì nòi giống, phụ nữ dù không có tình cảm cũng có thể chỉ định người kết hợp đó là chuyện rất bình thường, huống chi người nào tính ý một chút cũng phát hiện ra được Lâm Gia thích Lannok. Ngược lại anh thấy hành động thủ thân của Lâm Gia trước kia mới là kì quái.

Hoffman liếc nhìn xung quanh nhảy bèn phát hiện mọi người đều tỏa ra khí lạnh, vội vàng cầm lấy hòm thuốc trên bàn: “Tôi đi xem những người bị thương, mọi người cứ nói chuyện đi.” Nói xong thì nhanh chóng chạy lên tầng, điễn, đàn, lê, quý, đồn Nơi đây quá nguy hiểm, tốt nhất là anh nên đi ra chỗ khác.

Tatu hâm mộ nhìn Lannok, anh chỉ là một chú chó thật thà, có thể cùng Lâm Gia giao phối là chuyện hạnh phúc nhất đời, Lannok thật sự là may mắn, không biết khi nào anh mới được như vậy đây?

Tatu đi đến bên cạnh Lâm Gia, nắm tay cô lên áp vào mặt, cọ nhẹ bàn tay cô, đôi mắt trong veo nhìn cô, không hề che giấu khát vọng. Dick cũng cười ôn hòa với cô.

Mấy con thú có biểu hiện hành “lấy lòng người” không khác gì biểu hiện của mấy người đàn ông háo sắc, trong không khí tràn ngập vị chua, điễn, đàn, lê, quý, đồn mặt Lannok dày không kém tường thành là bao cũng cảm thấy có áp lực, đột nhiên nghĩ may là bình đàm chua Ngăn Hồ không ở đây nếu không chắc chắn anh sẽ gặp nguy hiểm.

Lâm Gia khẩn trương nhìn bọn họ, thầm nghĩ nếu như sau này mà như vậy cô phải suy nghĩ xem có nên tiếp nhận nhiều đàn ông như vậy hay không?

Một lát sau, Corey kéo Lâm Gia vào trong ngực, hôn lên hai má cô, dịu dàng nói: “Chúc mừng em, Tiểu Gia.” Thấy Lâm Gia không hiểu nhìn mình, anh mỉm cười giải thích: “Ồ đây có tập tục, người phụ nữ lần đầu tiên tiếp nhận kết hợp với đàn ông phải được những người yêu thương mình chúc phúc.”

Ánh mắt Dick sáng lên, vội vàng kéo Lâm Gia qua, bắt chước Corey dùng sức hôn một cái lên mặt cô: “Gia, chúc mừng em, điễn, đàn, lê, quý, đồn Hi vọng lần sau đối tượng giao phối của em sẽ là anh.”

Khỏe miệng Dương Kiện giật giật, hàm ý liếc Dick, thầm nghĩ quả nhiên Dick không hổ là thủ lĩnh của nhóm thú, phản ứng rất nhanh nhẹn, sau khi chúc phúc Lâm Gia cũng không quên đặt vấn đề.

Tatu thấy thế, nồn nóng muốn xông lên hôn Lâm Gia, nên xác định thân phận là người yêu cô rất quan trọng.

Lannok lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù anh đã chuẩn bị xong sẽ phải chiến đấu với đám đàn ông này nhưng rốt cuộc vẫn không muốn phải ăn đòn, điễn, đàn, lê, quý, đồn cũng may Corey thấu tình đạt lý, không vì ghen tuông mà đánh mất lý trí, quên mất quy tắc của người thủ vệ.

Dương Kiện đứng im tại chỗ, im lặng nhìn chăm chú vào nhóm nửa thú đang quây quanh Lâm Gia.

Buổi tối mọi người tụ tập ở một chỗ cùng ăn cơm, không khí rất quái lạ. Vì sợ bị đám đàn ông bao vây lại tấn công nên sau khi lấy xong thức ăn Lannok liền chạy đến bên cạnh Tatu- người thật thà nhất trong nhóm đó.

Sắc mặt Dương Kiện âm trầm, ăn qua loa xong rồi đi. Lâm Gia thấy anh đứng dậy đi ra cửa, liền tranh thủ trong gấp thức ăn của mình thả vào phần của Dick: “Em ăn no rồi, còn thừa lại cho anh.” Nói xong cũng đuổi theo Dương Kiện đi ra cửa.

Dick nhìn vào bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa, cúi đầu nhìn phần thức ăn của mình, rồi lặng lẽ gấp khối thịt bỏ vào trong miệng.

“Dương Kiện! Đợi đã...!” Lâm Gia đuổi theo Dương Kiện, nhưng người ta chân dài nên đi nhanh, cô không đuổi kịp nên không thể làm gì khác hơn là

lên tiếng gọi anh.

Dương Kiến dừng bước đợi cô đến gần rồi từ từ xoay người lại, ánh đèn mờ ảo từ trong phòng chiếu ra bao phủ lên người anh

Lâm Gia nhìn thấy long mày anh nhíu lại, ánh mắt u ám toát ra sự mất mát, hẳn là trong lòng đang rất đau. Dương Kiến không giống như bọn Corey, anh đến từ thế kỉ 21 của Trung Quốc, chế độ hôn nhân một vợ một chồng đã ăn sâu vào trong tư tưởng của anh. diễn, đàn, lê, quý, đôn Mặc dù sau khi đến thế giới này anh đã cố gắng thuyết phục mình cùng những người đàn ông khác chia sẻ Lâm Gia, nhưng khi mọi chuyện xảy ra anh vẫn không thể tiếp nhận được, trong lòng hết sức buồn bực khó chịu.

“Dương Kiến, chúng ta nói chuyện một chút?” Lâm Gia nhẹ giọng nói, thử thăm dò đưa tay ra muốn nắm tay Dương Kiến. Tay vừa mới nâng lên, liền bị Dương Kiến bắt lấy kéo lại, sau đó cả người bị anh bế ngang lên.

Lâm Gia thờ nhẹ một tiếng muốn tránh, lại liếc thấy trong mắt Dương Kiến toát lên lửa giận, cảm thấy đau xót trong lòng, không dám gây giũa nữa im lặng cho anh bế lên xe jeep.

Dương Kiến thả cô vào ghế sau xe jeep, động tác cũng không thể nói là dịu dàng. Không đợi cô ngồi đây anh đã chui vào xe đè lên người cô.

Thân thể Dương Kiến cao lớn lại đột nhiên nằm đè lên người cô, làm Lâm Gia thiếu chút nữa không thở nổi, diễn, đàn, lê, quý, đôn vội vàng đẩy bả vai anh, nhưng lại bị Dương Kiến nhanh tay bắt lấy kéo lên qua đỉnh đầu.

Lâm Gia có chút hoảng hốt, một Dương Kiến như vậy cô chưa từng gặp qua, há miệng vừa định lên tiếng, nhưng miệng cũng bị môi anh hung hăng phủ kín.

Dương Kiến xé rách quần áo của Lâm Gia, cuồng nhiệt hôn lên thân thể cô nhất là cعن cổ cô, anh ra sức mà mút vào như muốn lưu lại dấu vết của mình để che đi vết đỏ đã xuất hiện trên đó.

Cảm thấy Lâm Gia kháng cự, đôi mắt Dương Kiến càng trở nên tối tăm, bàn tay cách một lớp quần áo mỏng vuốt ve lên da thịt cô. Bàn tay to thô ráp bao bọc nơi đầy dầ của cô xoa nắn, sau đó lại di chuyển xuống phía dưới, diễn, đàn, lê, quý, đôn đầu ngón tay trở xâm nhập vào đào nguyên. Lâm Gia bị đau khẽ kêu lên một tiếng, Dương Kiến đột nhiên thức tỉnh, lập tức dừng lại động tác, buông lỏng cổ tay Lâm Gia, cứng đờ nằm trên người cô, ánh mắt bất an nhìn cô.

“Tránh ra!” Lâm Gia dùng sức đẩy Dương Kiến, vịn lưng ghế ngồi dậy ra sức thở dốc. Mới vừa rồi bị Dương Kiến hôn như bão tố làm cô suýt nữa không thở nổi, trong lòng cảm thấy thật tức giận với hành động xâm phạm mà không thèm để ý đến mình của anh.

Cô vốn định mắg Dương Kiến mấy câu nhưng thấy ánh mắt sợ hãi của Dương Kiến thì lời nói đến miệng nhưng không thể thoát ra được. Nếu như đứng ở góc độ của anh mà nghĩ nếu như cô mà phải cùng với những cô gái khác để tranh nhau một người đàn ông chỉ sợ cũng khó chấp nhận. Dương Kiến đã ở bên cạnh cô nhiều năm nhưng bây giờ lại không thể không chia sẻ với những người đàn ông khác, anh đã vô cùng nhẫn nại rồi.

Dương Kiến thấy Lâm Gia im lặng không nói, trong mắt toát lên vẻ giận dữ, trong lòng lại càng hối hận. Anh không ngờ rằng mình lại mất khống chế như vậy, thiếu chút nữa đã xâm hại cô. diễn, đàn, lê, quý, đôn Anh đã chuẩn bị sẽ phải cùng những người khác chia sẻ người mình yêu vậy thì cũng nên thân nhận đối mặt với thực tế này, mà không phải là ngoài miện nói rằng mình đồng ý nhưng trong lòng lại tỏ ra phẫn uất oán trách như vậy.

Dương Kiến giơ tay lên chỉnh lại mái tóc dài lộn xộn xoa hai bên má cô, đẩy ra sau tai, thành khẩn nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, Tiểu Gia, anh đúng là thẳng khốn. Vừa rồi anh có làm em bị thương không?”

Hốc mắt Lâm Gia ửng đỏ, lắ đầu một cái, cầm tay Dương Kiến nức nở nói: “Thật ra thì người nên nói xin lỗi phải là em. Em không còn gì để giải thích nữa cả, sự thật chính là em quá ích kỉ, diễn, đàn, lê, quý, đôn quy tắc của thế giới này chỉ là cái cớ để em có thể tiếp nhận nhiều đàn ông. Nếu như nói là yêu thì em không xứng đáng để nói yêu ai, cũng không xứng đáng để được anh yêu. Thật xin lỗi em đã phụ anh.”

Lâm Gia trừng lớn hai mắt cố gắng đè chua xót trong lòng xuống, tiếp tục nói: “Dương Kiến, không cần phải miễn cưỡng chính mình tiếp nhận những chuyện không công bằng như vậy. Như thế anh sẽ càng cảm thấy khó chịu.”

Dương Kiến im lặng nhìn Lâm Gia, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Lâm Gia thấy anh thật lâu không nói gì cho là anh đã quyết định buông tha, lau nước mắt nơi khóe mắt cố cười nói: “Em hi vọng chúng ta còn có thể làm bạn...” Lời còn chưa nói dứt, Dương Kiến đột nhiên nghiêng người ôm chặt lấy cô, dùng sức như muốn khảm cô vào trong người mình.

Anh rúc vào trong lòng Lâm Gia, hít sâu một hơi, cười khổ nói: “Anh chờ nhiều năm như vậy hôm nay làm sao có thể buông tha được cho em? diễn, đàn, lê, quý, đôn Không thể nào. Em, em cho anh một chút thời gian để thích ứng được không...”

Lâm Gia không nói gì, chỉ là dùng sức để ôm lại anh.

Còi báo động bỗng nhiên lại vang lên, Dương Kiến buông Lâm Gia ra :“Có kẻ địch xâm nhập phòng tuyến.”

Anh kéo Lâm Gia nhảy xuống xe, chỉ thấy phía nam ánh lửa cao ngút trời, không ngừng vang lên tiếng pháo lửa.

Một chiếc xe jeep nhanh chóng chạy đến, dừng lại trước mặt hai người, một người sĩ quan thò đầu ra: “TRưởng quan! Nhóm zombie cao cấp ở bên ngoài tràn vào. Tình hình vô cùng nguy cấp! Quan chỉ huy ra lệnh cho anh lưu lại 30 người lính ở lại chăm sóc người bị thương, còn toàn bộ những người

còn lại chuẩn bị ứng chiến.”

Mệnh lệnh truyền ra, những người lính nhanh chóng lên xe thiết giáp, đoàn xe lao về phía nam

Dương Kiện đưa Lâm Gia về trụ sở, giao cô cho Lannok: “Cậu ở lại trụ sở bảo vệ Lâm Gia.” Anh và Corey vội vã mang theo quân lính rời đi.

Tiếng súng đánh ngoài cửa càng ngày càng dày đặc, Lâm Gia đứng trước cửa sổ tầng hai lo lắng nhìn về phía nam. Tập Tu biến thành hình thú đứng bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại liến tay cô trấn an.

Lannok đi qua kéo tay cô: “Đừng đứng ở đây, nơi này quá nguy hiểm.”

Đột nhiên Tatu gầm nhẹ một tiếng, nhảy lên nhào về phía cửa sổ, làm cửa sổ vỡ tung, tiếng nổ từ bên ngoài truyền vào, chú chó lớn nhảy lên vồ vào đầu hai con zombie khiến chúng lăn ra đất. Nhưng rất nhanh lại có hơn mười con zombie nữa nhảy vào, Lannok kéo Lâm Gia rút ra khỏi căn phòng, quân lính bắn liên tiếp về phía bọn zombie.

Lâu một truyền đến tiếng súng và tiếng hò hét của bọn zombie, bọn zombie đã lên vào tấn công nên Lannok chỉ đành che chở cho Lâm Gia đi lên lầu, vừa mới chạy lên lầu ba, tất cả ánh đèn đột nhiên tắt ngóm, cả tòa nhà lâm vào trong bóng tối.

Những người bị thương cũng cầm vũ khí lên bắt đầu chiến đấu. Những người lính mở đèn pin cầm tay, Lannok bảo vệ Lâm Gia ở phía sau, Hoffman và Scott canh giữ hai bên người cô, cảnh giác lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Không bao lâu sau phía trên đầu truyền đến tiếng va chạm, nơi đèn pin chiếu xuống trần nhà xuất hiện vô số vết nứt, năng lực phóng xạ lan thật nhanh vào người. Chỉ một thoáng chốc trần nhà đã đổ ập xuống, diễm n, đàn, lè, q, uý, đôn một người lính đi phía trước không kịp tránh cũng bị rơi xuống theo, trong bóng tối vang lên những tiếng kêu thảm thiết súng tự động liên tục càn quét lóe lên ánh lửa.

Lâm Gia bị Hoffman kéo chạy xuống tầng dưới, Lannok và hai người quân nhân nữa đi phái sau yểm trợ cho họ.

Vừa mới xuống lầu, Hoffman đột nhiên xoay người đẩy mạnh Lâm Gia, vừa nổ súng vừa kêu to: “Lui về!”

Ngoài cửa lớn, Ngân Hồ và Tatu đang bị hơn mười con zombie tấn công cũng chạy đến, những binh sĩ bảo vệ ở tầng một hầu như đã chết trận, khắp nơi trên mặt đất là những thi thể không chọn vẹn, vách tường giống như được quét một son đỏ. Một con quái thú to lớn đạp lên thi thể những binh lính trong đại sảnh, hoàn toàn không sợ hãi súng đạn, nhanh như chớp nhào qua đấy.

Máu thịt bắn tung tóe đầy mặt và cổ Lâm Gia, Hoffman bị cánh con quái thú đập vào tường, từ ngực đến bụng bị rách một vết thương dữ tợn, không rõ sống chết.

Lâm Gia bóp cò súng, kèm theo tiếng súng nổ, diễm n, đàn, lè, q, uý, đôn con quái thú thét ra một tiếng chói tai rồi ngã lăn xuống đất, có vẻ Lâm Gia đã bắn trúng vào yếu điểm của nó.

“Lên lầu!” Lannok và những binh lính chạy đến trước mặt Lâm Gia, giờ súng lên bắn liên tục về phía con quái thú, Lâm Gia nhấc chân chạy về phía lầu 2.

Con mãnh lại một lần nữa nhào tới, đạn bắn vào cánh nó phát ra thanh âm của kim loại.

Lâm Gia nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết, giật mình vội đi theo đường vòng.

Những binh lính yểm trợ phía sau cô rồi rít ngã trên cầu thang, súng máy tán loạn khắp nơi. Con quái thú dẫm lên người Lôi và binh lính, giờ cao móng vuốt dẫm xuống, Lâm Gia hoảng hốt nhắm vào cánh con quái thú điên cuồng nổ súng.

Con quái thú ngừng đầu, buông Lannok ra hướng về phái Lâm Gia, chỉ một cánh tay cũng có thể đáng bay Lâm Gia ném trên mặt đất, cánh tay trái bị gai nhọn của con quái thú rạch vào một vết thương dài, máu tươi chảy ra.

Con quái thú ngừng cơn kích, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm máu tươi chảy ra từ cánh tay Lâm Gia, ánh mắt hưng phấn cuồng loạn. diễm n, đàn, lè, q, uý, đôn Nó chột ngửa đầu phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc khiến cho cả tòa nhà như sẽ sập xuống. Tiếng vọng không ngừng, con quái thú bay lên túm lấy Lâm Gia bay ra ngoài.

“không! !” Lannok ngẩng đầu lên, nhóm nửa thú cũng phát ra tiếng kêu thê lương, trơ mắt nhìn con quái thú mang theo Lâm Gia biến mất trong bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Lâm Gia mơ mơ màng màng cảm thấy cánh tay trái truyền đến đau đớn khó có thể chịu được, không biết cái gì đang không ngừng liếm miết vết thương của cô, không, không phải liếm, hẳn là tại mủ vào và khê cắn. ... cả người yếu đuối vô lực, từng trận lạnh lẽo trống rỗng, tựa là bị người rút cạn máu vậy. Thân thể giống như bị một tảng đá lớn đè nặng, nặng đến làm cho cô không thở nổi.

Lâm Gia không có cách gì mở mắt ra, theo ý thức thanh tỉnh, cảm giác cánh tay đau đớn dần tăng mạnh, miệng tràn ra tiếng rên rỉ đứt quãng rất nhỏ.

Trên chiếc giường to lớn, một người đàn ông khỏe thân dáng người to lớn, bên hông quấn băng vải đang nằm ở trên người Lâm Gia, đang vùi đầu không ngừng liếm mủ máu tươi đang chảy ra từ miệng vết thương trên cánh tay trái của cô.

Nghe được Lâm Gia tiếng rên rỉ, người đàn ông dừng động tác liếm cắn lại, ngẩng đầu. Khuôn mặt anh tuấn đao khắc kẻ sát những giọt máu, răng nanh và đôi mắt thăm thẳm thoáng ẩn hiện ánh đỏ, ánh mắt đông lạnh lộ ra hưng phấn cuồng loạn.

Đau đớn giảm bớt một chút, Lâm Gia dùng rên rỉ thả lỏng người, miễn cưỡng mở mắt. Bởi vì sốt cao làm ảnh hưởng thị giác, cho nên trong khoảng thời gian vừa thanh tỉnh này, cô chỉ có thể nhìn thấy có một bóng người lác lác ở trước mặt, không thấy rõ được mặt mũi.

Vết thương trên cánh tay trái của Lâm Gia đã được tìm thuốc nhưng chưa có bôi thuốc và băng bó, người đàn ông phủ trên người cô cẩn thận liếm sạch sẽ vết máu quanh vết thương của cô xong, sau đó mới hơi nâng người lên cúi đầu nhìn cô.

Hắn thấy Lâm Gia nửa mở đôi mắt vô thần, đôi môi không có chút máu, biểu tình có vẻ rất thống khổ, ánh đỏ trong mắt dần dần rút đi.

Người đàn ông từ trên người Lâm Gia lật xuống giường, động tác quá lớn khê động đến vết thương trên bụng, mày cực nhanh nhắm lại.

Hắn cầm lấy băng gạc và thuốc bột đặt ở trên bàn bên giường, mở bình thuốc ra rắc thuốc bột lên vết thương dài trên cánh tay Lâm Gia.

Một trận đau nhức đánh úp lại, vết thương như bị lửa nóng thiêu đốt, Lâm Gia cho rằng mình đang thét chói tai, nhưng chỉ nghe được mình đang phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, cả người không hề động được kịch liệt run rẩy, trên trán nháy mắt toát mồ hôi lạnh.

Cửa bị người đẩy ra, Pelle vội vàng mà vào: “Roddy, làm sao vậy?”

Roddy Elias khoát tay áo, nhắm mắt lại nhìn chằm chằm Lâm Gia, khỏe miệng cong lên biên độ quý dị, tựa hồ cảm thấy bộ dạng cô thống giầy dựa rất cảnh đẹp ý vui, không hề để ý Pelle đang đi tới.

Pelle ngẩn ra, môi giật giật, nhưng vẫn im lặng.

Mấy phút sau thuốc bột thấm vào da thịt, máu đọng lại, cảm giác nóng cháy sâu sắc dần dần ổn định. Lâm Gia nhắm chặt mắt từng ngum từng ngum thờ dốc, cả người giống như mới từ trong nước đi ra.

Roddy Elias không chút để ý băng bó cho Lâm Gia, mí mắt vừa nhấc, bỗng nhiên bị vết máu hình hồng mai từ băng gạc chảy ra hấp dẫn, nhất thời ánh mắt dần trở nên giống như sói điên.

Pelle cả kinh, sợ Roddy Elias lại tiếp tục hút máu Lâm Gia, vội vàng nói: “Roddy! Không thể hút máu của cô ấy thêm nữa.”

Roddy Elias liếm khỏe miệng, miễn cưỡng khắc chế mình. Hắn lùi lại phía sau nửa bước, tầm mắt từ miệng vết thương Lâm Gia chuyển thành tổng thể, khoảng cách này làm cho hắn thu hết bộ dạng ốm yếu nửa hôn mê của Lâm Gia đập vào mắt, trong cơ thể bỗng nhiên dâng lên một loại mãnh liệt khao khát quen thuộc.

Quần áo trên người Lâm Gia đã sớm không thấy bóng dáng, mồ hôi phủ kín da thịt màu mật ong phỉếm ánh nước, đầy dẫy trước ngực giống như mặt đảo no đủ thành thực, hai quả đảo nhỏ màu hồng theo hô hấp mà cao thấp phập phồng. Quần quần đội bị xé rách thành từng mảnh nhỏ, lưng quần nghiêng lệch bên hông bằng phẳng gầy gầy, cái rốn khéo léo đọng lại mồ hôi trong suốt, dưới ánh đèn mờ nhạt hạ lóe ra ánh sán nhàn nhạt.

Ở trong mắt Roddy Elias, Lâm Gia giống như nữ thần xinh đẹp chịu khổ trong bức tranh tôn giáo cổ đại, trong thống khổ có một loại gọi cảm cực hạn khác, càng thêm kích thích dục niệm cơ khát của hắn.

Roddy Elias không chuyển mắt nhìn Lâm Gia chằm chằm, màu mắt càng ngày càng u ám, cả người căng thẳng, dưới người rõ ràng nổi lên biến hóa. Pelle liếc nhìn dưới người Roddy Elias, trong mắt xẹt qua một chút vẻ trào phúng. Lại nhìn mắt Lâm Gia, trong mắt toát ra vẻ không đành lòng.

Cô đi qua dựa trên người Roddy Elias, dịu dàng nói: “Cơ thể của cô gái này rất suy yếu, chịu đựng anh không nổi. Không bằng...” Cô sờ soạng ngực mình một chút, cố ý dùng mềm mại cọ xát cánh tay Roddy Elias.

Cơ thể Roddy Elias cứng đờ, đột nhiên xoay người ôm lấy Pelle, miệng bắt lấy môi cô, đầu lưỡi thăm dò đi vào điên cuồng quấy, tay trái nắm cả thất lưng cô ấn lên người mình, tay phải thô ráp vuốt ve nắm nhéo bộ ngực cô.

Pelle bị đau đến nhũ mày, trong lòng vô cùng chán ghét nhưng ở ngoài mặt thì không biểu lộ gì, chỉ chịu đựng hành vi thô bạo của Roddy Elias.

Bụng bị vật cứng thật lớn đè lên, trong đầu Pelle lập tức thoáng hiện hình ảnh mấy ngày trước Roddy Elias xâm phạm bạo ngược cô, tim đập gần như muốn từ trong ngực xông ra.

Roddy Elias phát ra tiếng gầm nhẹ vội vàng, tay bắt đầu xé rách váy của cô. Trong lòng Pelle vừa vội lại vừa sợ, một bên đáp trả hắn, đôi tay một bên

chạy trên người hắn dụi dụi vuốt ve. Tay trái di chuyển đến bên hông hắn, bàn tay đầy móng làm bộ như lơ đãng xẹt qua miệng vết thương của hắn.

Đau đớn làm cho Roddy Elias phát ra một tiếng hí, hắn nhanh chóng đầu Pelle ra, hung ác nhìn cô chăm chăm.

“Thật xin lỗi, em vô tình không có chú ý tới, để em xem xem” Pelle có vẻ đã kinh hoàng lại rất lo lắng, cúi đầu xem xét vết thương của hắn. Nửa năm đó, Roddy Elias thành công tiến hành cải tạo cơ thể của mình, dung hợp Zombie Satan và gen của nửa thú. Từ đó về sau cô không thấy Roddy Elias bị thương lần nào nữa, hôm nay là lần đầu tiên, là người phụ nữ này nổ súng đã thương hắn. Vết thương nằm cách ba tấc phía dưới rốn, đó là nơi yếu nhất của hắn.

Roddy Elias cầm bả vai Pelle kéo cô ra xa, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô: “ Lover, nói cho anh biết, không phải là em đang nghĩ đến cái gì chứ?”

Pelle ngán ra, mờ mịt nhìn Roddy Elias, hỏi ngược lại: “Em có thể nghĩ cái gì? Vì sao anh lại hỏi như vậy?”

Roddy Elias nâng tay vuốt ve mặt Pelle, ngón tay lưu luyến trên đôi môi cô, đôi mắt màu lam sâu lạnh như hồ băng: “Không có gì, lo lắng em gặp ác mộng thôi.”

Pelle chớp chớp đôi mắt, ánh mắt lộ ra nghi hoặc.

Roddy Elias hôn đôi mắt Pelle một chút: “Anh cần ngủ một giấc khôi phục thể lực, em chăm sóc cô ấy cho tốt, trăm ngàn đừng xảy ra sự cố.” Ngón tay chuyển qua đè lên động mạch của Pelle: “Em và cô ấy đều là lover của anh, phải vĩnh viễn ở bên cạnh. Cho nên, em không thể để cô ấy biến mất, hiểu chưa.”

Ngón tay lạnh như băng làm cho Pelle nhớ tới cơ thể không hề có độ ấm của Roddy Elias, cả người từ lòng bàn chân dâng lên đến toàn thân đều cảm thấy lạnh, cô cố gắng che dấu sự sợ hãi, rừ mi mắt thuận theo nói: “Xin yên tâm, em vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh, cô ấy cũng sẽ không.”

Roddy Elias đánh giá cô, dường như đang xác định có nên tin lời cô nói hay không. Pelle ngừng đầu nhìn hắn cười cười, phá lệ quyến rũ xinh đẹp.

Roddy Elias hừ lạnh một tiếng, dùng ngôn ngữ chỉ có mình hắn mới có thể nghe hiểu lắm bả nói: “Ác mộng trong người có thể một chút cũng không dụ dỗ.” Sau đó hắn bước qua Pelle rời khỏi phòng.

Pelle chờ bóng dáng hắn biến mất ở cửa, cô mới hướng về phía cửa lặng lẽ lè đầu lườm ỏi ra một chút. Sau đó cô mới sửa sang quần áo lại rồi đi đến bên giường, nhủ thầm nhìn Lâm Gia.

Pelle không nghĩ ra, vì sao từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này, trong lòng cô liền dâng lên tình cảm thân thiết mãnh liệt, giống như thật lâu trước kia hai người đã quen biết nhau, hơn nữa quan hệ cũng không tầm thường. Loại cảm giác này làm cho cô không nhận được muốn tới gần cô gái gọi là Lâm Gia này, muốn bảo vệ cô ấy, không thể cho cô ấy bị Roddy Elias thương tổn.

“Đáng ghét, như thế nào mình lại đồng tình với con người hèn mọn chứ?” Pelle nhắm mắt lại lắc đầu vang lên câu nói vừa rồi của Roddy Elias.

“Không phải là em đang nghĩ đến cái gì chứ?”

Cô chưa từng nói với Roddy Elias cô mơ thấy cái gì đó, đó là một giấc mơ rất chân thật.

Trước kia mỗi khi Roddy Elias rời khỏi tổng bộ căn cứ lên vào liên bang trong một thời gian dài thì lúc cô ngủ sẽ đều luôn mơ thấy cùng một giấc mộng cổ quái. Trong mộng có vẫn là một sư tử con, đi theo phía sau một đám đầu thú, chạy thật nhanh khắp nơi trên thảo nguyên mênh mông rộng lớn.

Chạy dẫn đầu là một sư tử đực, cả người trắng như tuyết uy phong凛凛, một con hổ con cũng có màu lông không khác sư tử trắng lắm chạy song song bên cạnh, nhưng bất quá dù hổ con chạy hết sức vẫn không thể vượt qua được sư tử trắng.

Trong mơ quả nhiên xem đám thú con đó là anh trai, nhưng có một con sư tử con có bộ dạng khá giống cô. Sư tử con này luôn bầu bạn bên cạnh cô, mỗi khi cô không theo kịp đội ngũ thì sư tử nhỏ sẽ lo lắng dùng đầu đẩy cô.

Cô mơ hồ nhìn thấy xa xa có một người phụ nữ vẫy tay với bọn họ, gió và bụi đất che khuất hình dáng người phụ nữ đó, không thấy rõ được bộ dạng.

Trong mơ cô cực kỳ muốn đi đến bên cạnh người phụ nữ này, tựa như chỉ có bên cạnh người phụ nữ này, cô mới cảm thấy an toàn và ấm áp. Nhưng sau mỗi đêm cô đều giật mình tỉnh giấc, hơn nữa cũng không có cách gì lại đi vào giấc ngủ.

Tình trạng này cứ liên tục cho đến khi Roddy Elias trở về căn cứ mới biến mất.

Pelle lấy lại tinh thần, lấy một miếng vải bông sạch sẽ từ trong cái đĩa trên bàn ra, lau khô mồ hôi trên người Lâm Gia, sau đó cầm ống tiêm cũng từ trên cái đĩa đó tiêm thuốc giảm nhiệt vào cho Lâm Gia.

Một lát sau, Lâm Gia mới thả lỏng lỏng mày đang nhăn mặt, biểu tình trở nên bình tĩnh, nhắm mắt tựa như đang ngủ.

Pelle vỗ nhẹ lên mặt Lâm Gia, cười nhạo nói: “Đậy ăn chút đi rồi hãy ngủ, bụng cô không đói sao?”

Lâm Gia không thể tiếp tục giả bộ ngủ nữa, lông mi run lên, cổ hết sức mở mắt ra. Cô đang bị sốt cao, cổ họng cũng đau căn bản không nói được, chỉ có thể im lặng nhìn Pelle.

Một thìa vệ bụng thức ăn đi vào, trên khay là một bát cháo rau xanh và một ấm nước. Thìa vệ để thức ăn bên giường xong liền rời khỏi.

Pelle đỡ Lâm Gia ngồi xuống tựa vào trên đầu gối, trước tiên đút cho cô một chút nước ấm xong mới bụng bát cháo lên mức từng thìa một đưa đến bên miệng cô.

Lâm Gia ngửi được mùi thơm thoang thoang của cháo liền cảm thấy đói bụng, một hơi uống hết gần nửa bát cháo.

Pelle buồn cười nhìn Lâm Gia: “Cô cũng thật vô tư. Không nghi ngờ trong cháo có độc sao?”

Lâm Gia ăn xong, cảm thấy khôi phục thể lực được một chút, hắng giọng nói: “Không ăn cũng là chết, tôi không muốn chết, tôi muốn sống.” Dừng một chút, lại nói: “Cảm ơn cô.”

Pelle nhếch mày: “Không cần, đây là chuyện tôi phải làm, La Định phân phó tôi phải chăm sóc cô thật tốt.”

Lâm Gia lắc đầu, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Pelle: “Vừa rồi cô đã cứu tôi, tuy tôi không biết lý do gì nhưng tôi rất cảm kích cô.”

Pelle khẽ nghiêng đầu, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, sau đó nở nụ cười: “Lúc ấy có thể là tôi bị nóng đầu.” Cô không phát giác nụ cười của mình tràn đầy vui vẻ thật lòng.

Khói bụi bám trên thành phố Oka tan hết, đoàn quân thủ đô đánh lui hết đàn Zombie cao cấp tầm công bất ngờ. Binh lính dọn sạch chiến trường, chôn cất thi hài cho các chiến hữu, nâng nhóm người bị thương lên xe y tế chữa trị.

Ngoài xe y tế, Dương Kiến khoanh chân ngồi trên mặt đất, mở máy tính xách tay của Hoffman ra, nhập mật mã sau đó mở bản đồ Hoffman thừa tham gia.

Hoffman bị thương rất nghiêm trọng, nhưng bằng vào nghị lực kiên cường, anh vẫn kiên trì đợi đến khi viện quân đuổi tới. Trước khi hôn mê anh đã nói cho Dương Kiến biết, dựa theo lời khai của Dạ Hoàng thì anh đã gần tra ra vị trí căn cứ tổng bộ của Roddy Elias, tất cả dữ liệu đều ở trong máy tính của anh. Chỉ cần lần theo manh mối anh tìm ra tiếp tục truy tìm thì hẳn là sẽ có thể nhanh chóng tra ra vị trí cụ thể của căn cứ tổng bộ, vừa có thể phá hủy căn cứ của bọn cướp Roddy Elias vừa cứu được Lâm Gia ra ngoài.

Nhóm nửa thú phần nộ, tiếng gầm rú quanh quần bên tai mọi người, lửa giận thiêu đốt trong ngực những người có mặt ở đây.

Dương Kiến lấy một cái đĩa CD từ trong bao đựng máy tính ra cho vào ổ đĩa, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, đôi mắt lướt như bay trên bản phím. Vị trí bản đồ trên màn ảnh không ngừng biến hóa, mười mấy điểm sán tụ thành một đường vân.

Thời gian một phần một giây trôi qua, mùi máu tươi và mùi hôi thối trong không khí đã bị gió thổi đi mất, mặt trời xuất hiện phía chân trời. Hai mắt Dương Kiến che kín tơ máu, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, không ngừng thay đổi phương pháp tìm kiếm manh mối.

Bình minh ánh rạng đông đẩy lui bóng tối khỏi vạn vật. Khi anh gõ nhập một chữ mẹ cuối cùng, tất cả điểm sáng màu lam đột nhiên chuyển động, nhanh chóng tụ tập ở phương Bắc, cuối cùng ở vị trí một tòa sơn mạch dung hợp thành một điểm màu đỏ chói mắt.

Cùng lúc đó, máy tính phát ra tiếng tích tích cảnh cáo. Dương Kiến nắm chặt nắm đấm, cắn răng nói: “Tìm được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72

Đêm đó đoàn quân thứ 2 gặp phải một đàn lớn zombie cao cấp phân từ nhiều hướng vây đến tấn công bất ngờ, tổn thất có vẻ không ít, may mà chủ lực còn có thể giữ vững... Cũng không ngờ được khi quân đội còn chưa kịp nghỉ ngơi hồi phục thì quân phản bội và bọn cướp đã hung mãnh tiến công theo nhau mà đến, khiến đoàn quân thứ hai vẫn một mội ứng chiến không có cách gì thoát thân. Viện quân thủ đô chưa đến, đám người Dương Kiến chỉ có thể tạm thời gác lại kế hoạch nghĩ cách cứu viện Lâm Gia và bao vây tiêu trừ căn cứ tổng bộ.

Hoffman và Lâm Gia cũng đã lường trước như vậy, Roddy Elias chẳng những có được binh chủng mãnh thú mà còn khống chế được một số lớn zombie cao cấp đã qua cải tạo, bởi vậy cuộc chiến này tiến hành rất khốc liệt, cho dù có nhóm nửa thú gia nhập thì vẫn đánh rất gian nan.

Chiến tranh giằng co hơn một tháng, cuối cùng chỉ có quân nhân bị thương nặng mới có thể lui ra sau chữa trị, còn bị thương nhẹ thì đều phải ở lại tiền tuyến tiếp tục chiến đấu. Lại qua một tuần, quân đội Liên Bang tiến vào vùng sa mạc lớn nằm trong vùng trực thuộc của khu D9, vì thế nước uống, thuốc men và vật tư cung cấp đột nhiên trở nên túng thiếu.

Mọi người chỉ dám áp chế sao cho miễn cưỡng no bụng, mỗi hai ngày mới có món chính để ăn, tận lực bảo đảm cho nhóm nửa thú có đủ thức ăn. Nhưng dù vậy, mỗi ngày nhóm nửa thú vẫn chỉ có được bằng một phần ba lượng thức ăn lúc trước, bởi vì chiến sự căng thẳng, Dick chỉ có thể cách mấy

ngày phía ra một nửa thú đi dã ngoại kiếm ăn, đương nhiên dù có tìm được thức ăn hay không thì vẫn phải trở về đơn vị.

Quân đội đầy mạnh tiến độ đi đến căn cứ ở trung tâm vùng sa mạc này, sau khi hội hợp với đoàn quân thứ nhất thì gặp phải bọn cướp và quân phản bội chống cự ương ngạnh trước nay chưa từng có, bọn cướp thả ra mãnh thú không quá giống trước kia, chiến tranh lâm vào trạng thái giằng co. Thời gian mỗi lần giao chiến là liên tục hơn 418 giờ, có thể nói là bắn hết một viên đạn cuối cùng mới dừng tay.

Lần này sau hai ngày hai đêm chém giết rất cực đã làm cho quân phản bội chủ lực là khu D9 bị thương nặng, tiêu diệt không ít zombie cao cấp, thậm chí còn bao gồm một zombie Satan.

Thế lực của nhóm nửa thú gần như cạn kiệt, sau khi miễn cưỡng biến trở về hình người thì ngay cả quần áo cũng lười mặc, liền lần lượt nằm sấp trên mặt đất. Lier nhỏ tuổi nhất đổ rạp trên mặt đất liền ngủ thiếp đi, tùy ý quân y xử lý vết thương trên người cho anh.

Đội hậu cần thật nhanh đưa cơm trưa tới cho nhóm nửa thú, người được mùi thức ăn, nhóm nửa thú miễn cưỡng lấy lại tinh thần. Trước mắt, quan trọng nhất là bổ sung năng lượng, nhanh chóng khôi phục thế lực nghênh đón làn sóng công kích ác liệt tiếp theo.

Sức ăn của Ngân Hồ lớn nhất, không mấy phút đã ăn xong phần thức ăn của mình rồi. Anh một hơi nuốt xuống miếng thịt bò nướng cuối cùng, còn chưa đã thèm liếm liếm ngón tay.

Liếm hết các ngón tay xong, Ngân Hồ bỗng nhiên phát hiện trong tay Timo còn một cục thịt bò lớn, bụng lại thăm thì kêu ọt ọt. Anh dùng một cái đứng lên, vọt tới trước mặt Timo, một phen đoạt lấy cục thịt, cũng xông đến Timo nghe răng gặm nhẹ đe dọa.

Lâm Gia bị bọn cướp bắt đi Ngân Hồ vẫn luôn rất tự trách, tính tình ngày càng táo bạo, mà bây giờ đói khát làm anh càng khó khống chế tính tình, đã quên mất Lâm Gia từng nói là không được nội chiến. Tính tình Timo cũng là dữ dằn, làm sao chịu yếu thế, nhảy dựng lên xông đến Ngân Hồ rống trở về.

Mất thấy hai thú vì một miếng thịt sấp đánh nhau, thân là thú linh thú Dick cảm thấy đầu đã đau đến lợi hại.

Dick nặng nề mà thở dài, không biết làm sao đứng dậy đang định tiến lên ngăn trở thì chợt chất Ruili chạy nhanh tới trước mặt Ngân Hồ, chỉ vào mũi anh lạnh lùng nói: "Ngân Hồ, anh đã quên Lâm Gia từng nói không được nội chiến sao? Vậy mà anh toàn ý vào vóc dáng to lớn của mình mà ăn hiếp đồng bọn, khó trách anh không thể trở thành thú linh thú, cũng không bảo vệ được Lâm Gia!"

Ngân Hồ ngừng rít gào, thở hồng hộc trừng mắt nhìn Ruili, tức giận đến hàm răng nghiến ken kết.

Ruili ở chung với nhóm nửa thú cũng khá lâu, đã sớm nhìn ra tính cách của bọn họ, nhóm nửa thú tuyệt đối sẽ không ăn hiếp phụ nữ, cho nên cô một chút cũng không sợ hãi.

Cô vươn tay nâng cằm Ngân Hồ: "Còn không mau trả thịt bò lại cho Timo!"

Editor: tyvybutchi

Chương 73 (tiếp):

Ngân Hồ không để ý cô, quay đầu nhìn về phương bắc, đôi mắt màu lam bỗng nhiên lóng lánh ánh nước. Anh cúi đầu than thở một câu, vươn tay ném cục thịt bò lại cho Timo, xoay người đưa lưng về phía mọi người, lồng ngực nặng nề phập phồng.

Nghe thấy Ruili nhắc tới Lâm Gia đang bị bắt đi, ánh mắt tất cả thú thú đều ảm đạm xuống.

Timo ném thịt bò xuống đất, bắt lấy cánh tay Ruili lôi đi, trên mặt khó nén tức giận.

Ruili ra sức giãy giụa: "Anh làm đau em! Em giúp anh dạy con hổ thối kia, anh tức giận cái gì?" Timo không trả lời, chỉ lao thẳng đến lôi Ruili sềnh sệch tới đội hậu cần mới buông tay ra.

Ruili đau đến nước mắt sắp ứa ra, cô nhìn cổ tay sưng đỏ ửng khuất không thể tả: "Anh cái đồ dã thú này! Muốn vặn gãy tay em sao?!"

Timo hóa thú nghe răng nanh và móng vuốt, hung ác rống to với Ruili một tiếng làm cô sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

"Đừng lại đến làm phiền tôi nữa! Tôi đã có người phụ nữ tôi thích rồi, tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô làm bạn đời!" Timo nói xong, xoay người đi nhanh rồi khỏi.

Ruili sụt chút nữa òa khóc, nhưng cô đã liều mạng kiềm nén. Cô há miệng, quát cường hét to với bóng lưng Timo: "Anh gạt em! Đồ khốn! Bỏ qua em, anh nhất định sẽ hồi hận!" Timo rất nhanh bước đi xa, một đường không hề quay đầu lại.

Ruili tức giận đến đá cát đất một cái, mắng: "Su tử thối! Anh còn đáng ghét hơn con hổ trắng kia nữa!" Sau trút hết bực tức, bỗng nhiên cảm thấy xung quanh đang nhìn chăm chú vào mình, ngẩng đầu nhìn thì ra xung quanh còn có hơn mười binh lính đang ăn cơm, trong đó còn có một người là bạn đời của cô - thượng úy Tom.

"Nhìn cái gì vậy?! Các người chờ coi, tôi nhất định sẽ theo đuổi được anh ấy!" Cô hung tợn trừng mắt.

Bọn lính thật nhanh dời tầm mắt chuyên tâm gặm bánh mì của mình. Tom còn đang do dự có nên đứng lên đi đến ôm cô an ủi một phen hay không, thì

chợt nghe được tiếng cười trầm thấp: "Timo lại làm em phiền muộn sao? Rốt cuộc vẫn là đã thú không hiểu phong tình."

Mike mỉm cười đi đến, Ruili nhìn đến chỗ mình nên tháo mũ xuống hơi cúi người chào hỏi. Vừa chiến đấu xong, cho dù là Mike chú trọng dáng vẻ nhất thì giờ phút này cũng là tóc tai rối bời, vẻ mặt mệt mỏi, trên quần phục dính đầy bụi đất, bất quá này không ngại ngại hấn bày ra thân sĩ phái đoàn.

"Ruili bất giác bĩu môi, trong mắt toát ra khinh bỉ, thầm nghĩ lúc trước mình như thế nào lại bị ma quỷ ám ảnh mê thượng này trông rỗng hoa làm ra vẻ gia hỏa, còn vì hấn mà bỏ qua Corey, nhất định là lúc đó mình bị điên rồi."

"Không cho phép anh nói bậy về Timo." Dù tức giận nhưng Ruili vẫn nuốt ba chữ "Anh không xứng" vọt tới bên miệng xuống.

Mike nhìn ra Ruili khinh thường mình, trong lòng rất tức giận, nhưng ở mặt ngoài chỉ có thể làm bộ như không thèm để ý. Hấn cười tủm tỉm đi đến trước mặt Ruili, nghiêng người ở bên tai cô thấp giọng nói: "Tôi có một biện pháp tốt, nhất định làm cho tên sư tử đó mê cô. Có muốn nghe không?"

Ruili nghiêng đầu liếc hấn một cái: "Tôi sẽ không tin anh nữa đâu."

Mike xoa cái mũi một chút: "Xem ra trong lòng cô, tôi so ra kém hơn Corey, nhưng tôi vẫn có thể cướp được cô từ trong tay Corey, đây không phải đã chứng minh tôi có thủ đoạn hơn cậu ta sao?"

Ruili có chút dao động, bây giờ Timo là đối tượng cô quan tâm trước nhất. Cô theo đuổi Timo lâu như vậy, nhưng bất luận cô làm như thế nào thì Timo vẫn là không chịu đáp trả lại cô, ngược lại còn rời khỏi cô càng lúc càng xa. Cô thật sợ thời gian lâu, Timo sẽ hoàn toàn chán ghét cô, nếu vậy cô sẽ không còn cơ hội...

Mike nhìn lướt qua bốn phía, vươn tay ra trước mặt cô: "Ở đây nhiều người lắm, chúng ta tìm chỗ nào im lặng cùng nhau ăn cơm trưa đi?"

Ruili do dự một chút, đặt tay lên bàn tay hấn. Mike nhếch mày nhìn Tom khiêu khích, nắm tay Ruili rời đi.

Mike dẫn Ruili rời khỏi chỗ đám quân nhân này, vẫn đi đến bên ngoài vòng quân đội phòng vệ đầu tiên mới dừng lại.

Ruili bỏ bàn tay đang nắm chặt của hấn ra, lạnh nhạt nói: "Nói mau đi, tôi còn bề bộn nhiều việc..."

Mike nhún vai, ai oán: "Cô gái, em thật lạnh lùng, nhanh như vậy liền đã quên thời gian chúng ta từng cùng một chỗ vui vẻ rồi sao?"

"Nếu anh không nói thì tôi đi." Ruili làm bộ phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Mike liền vội vàng kéo cô, lắc đầu cười nói: "Tình tình ghê gớm thật... Đừng nóng vội, trước tiên để tôi giới thiệu cho cô một người bạn. Tham mưu trưởng của sư đoàn T7- Phật Nam." Một sĩ quan cao gầy từ sau xe tăng bên cạnh hấn đi ra.

Ruili ngẩn ra, tức giận nói: "Anh có ý gì?"

"Đừng nóng giận, Phật Nam mang vật quý đến cho chúng ta."

Phật Nam lấy một ống nghiệm chứa đầy nước thuốc trong suốt từ trước ngực ra giao cho Mike, Ruili phát hiện người đàn ông này còn đeo một đôi bao tay da.

Mike lắc lắc nước thuốc: "Em chỉ cần bỏ thứ này vào trong"

thức ăn của Timo, cậu ta nhất định sẽ thay đổi thái độ với em."

Ruili cười nhạo nói: "Anh đừng nói với tôi, cái gọi biện pháp tốt chính là hạ thuốc kích thích cho Timo."

"Đương nhiên không phải, đây là thuốc đặc hiệu được nghiên cứu chế tạo ra chuyên tiêm cho nửa thú." Mike vừa nói vừa tiến tới gần Ruili, cười đến cực kỳ dịu dàng.

Lòng Ruili sinh nghi ngờ, theo bản năng lui ra sau, hoàn toàn không phát hiện Phật Nam đã sớm đi ra sau lưng mình.

Phật Nam đột nhiên bắt lấy bả vai Ruili, xoay mạnh cô quay lại đối mặt với mình, nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

Ruili còn chưa kịp kêu thì ánh mắt đã lập tức đại ra, trở nên trống rỗng mờ mịt.

Người đàn ông cúi đầu ở bên tai cô nỉ non, đặt nước thuốc vào trong tay cô, Ruili máy móc gặt gặt đầu, sau đó nhắm mắt lại đứng yên tại chỗ như một pho tượng.

Phật Nam buông Ruili ra, cùng Mike trốn sau xe tăng chờ đợi.

Một lát sau, cơ thể Ruili run lên, mở mắt, ánh mắt khôi phục thanh minh. Cô nhìn nước thuốc trong tay, kinh ngạc vài giây sau đó liền lộ ra nụ cười vui sướng, nhét nước thuốc vào trong túi rồi vui vẻ rời đi.

Chờ cô đi xa, Mike mới nhỏ giọng hỏi: "Khứu giác của nửa thú rất thính, bọn họ có thể phát hiện hay không?"

Về mặt Phật Nam không chút thay đổi: "Sẽ không. Không màu không vị, giống nước thôi."

"Thủ lĩnh thế mà lại để cậu tự mình đến mạo hiểm, cô gái người thú gọi là Emma gì đó không cần cậu thôi miên sao?"

Con mắt màu tím của Phật Nam khẽ giật mình: "Một tháng thôi miên một lần. Thủ lĩnh đã có được vật cung mới rất tốt, sự tử cái rất nhanh sẽ trở nên vô dụng."

Mãi đến khi màn đêm buông xuống song phương đều không khởi xướng công kích nữa, đoàn quân nhân cơ hội nghỉ ngơi hồi phục và bổ sung đạn dược.

Sau khi Dương Kiến và Lannok dặn dò công việc cho mọi người xong mới cùng nhau đi dùng cơm. Nửa tháng trước, phó quan chỉ huy của đoàn quân thứ nhất - Fred bởi vì bị nghi ngờ là không làm tròn trách nhiệm nên đã bị bắt áp giải trở về thủ đô, cho nên cấp trên như Lannok đang bị thương nặng thay thế vị trí của hắn.

Hai người đi vào trong đội hậu cần, cửa toa ăn đã mở ra, binh lính hậu cần đang xếp hàng phân phát thức ăn cho mọi người. Ngân Hồ và Laka đứng ở sau toa ăn, kiếng chân nhìn vào bên trong.

Thì ra nhóm thú thú rất đói, không kịp chờ binh lính hậu cần đưa thức ăn đến đã cho hai hổ đến đây lấy cơm trưa.

Nghe thấy tiếng bước chân, Ngân Hồ và Laka quay đầu lại nhìn, vừa thấy là Dương Kiến và Lannok, hai người liền rất thân thiết cười tiếp đón.

Binh lính hậu cần liền tiếp nâng ra bốn thùng thịt chín đặt xuống trước mặt bọn họ. Ngân Hồ vui vẻ nhếch miệng cười, cướp thùng thịt người ta còn đang cầm trên tay, cúi đầu đưa cái mũi qua hít hà.

"Thật hâm mộ nửa thú, bữa nào cũng có thịt ăn." Lannok nuốt nước miếng một chút, kim lòng không đậu cảm khái.

Dương Kiến liếc anh: "Cái tên sắc lang cậu ăn Tiểu Gia còn chưa đủ?"

Ngân Hồ nghe thấy tên Lâm Gia, tay run lên, một khối thịt chín nhỏ từ trong thùng rơi ra. Một con chuột sa mạc từ dưới xe chạy ra nhanh như tia chớp ngậm lấy khối thịt đi, đảo mắt lại chui trở lại gầm xe tải.

Ngân Hồ tức giận ngao một tiếng, buông thùng thịt ra muốn chui xuống xe bắt con chuột sa mạc.

Dương Kiến vội vàng ngăn anh lại: "Quên đi, chỉ là chút thịt vụn thôi. Hơn nữa cho dù cướp về thì cũng đã bị dính bùn đất, không thể ăn."

Ngân Hồ chán nản gặt gặt đầu, cùng Laka mang thịt chín trở về phân cho đồng bọn.

Lannok nhìn bánh mì đen và khoai tây trong đĩa trên bàn ăn của mình, nặng nề mà thờ dài, cùng Dương Kiến tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống chuẩn bị ăn.

Anh và Dương Kiến nói chuyện phiếm vài câu, vừa ăn bánh mì vừa nhìn xung quanh. Bởi vì trường kỳ đóng quân ở chiến trường mà Lannok đã tập thành thói quen bất cứ lúc nào cũng quan sát động tĩnh quanh mình.

Anh nhận lấy ấm nước Dương Kiến chuyển tới vừa định uống nước thì bỗng nhiên thoáng nhìn thấy trước toa ăn có một bóng đen. Lại cẩn thận nhìn kỹ thì thấy rất giống con chuột sa mạc vừa mới cướp thịt của Ngân Hồ.

Anh lập tức buông ấm nước ra đẩy đẩy Dương Kiến, hai người đứng dậy đi qua xem xét, đúng là con chuột sa mạc đó, nhưng nó đã chết.

Từ trạng của chuột sa mạc rất đáng sợ, máu thịt giống như bị trùng ký sinh hút sạch sẽ từ bên trong, cơ thể khô quắt héo rút chỉ còn lại một tầng da, bên miệng tràn đầy bọt máu. Vụn thịt bị trộm khi nãy rơi bên miệng nó, chỉ mới bị cắn một góc nhỏ.

Hai người quá sợ hãi, lập tức chạy đến chỗ nhóm nửa thú nghỉ ngơi.

Dương Kiến vừa chạy vừa dùng bộ đàm báo cho Dick nhưng lại biết được Dick dẫn theo Tatu, Max Kim Điều đi tuần tra còn chưa trở về. Lúc hai người đuổi tới thì phát hiện nhóm nửa thú vây quanh ngôi trên mặt đất tựa như đã muốn bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

“Không được ăn! Có độc!”. Lannok chạy nhanh đến trước mặt Ngân Hồ, đoạt lấy miếng thịt anh đang định đưa vào miệng ném xuống đất làm Ngân Hồ giật mình...

Laka và Kim Điều cùng lập tức vất thịt đi, Timo và Lier vội vàng phun thịt trong miệng ra, móc họng nôn thịt đã nuốt ra ngoài.

Mấy giây sau, Timo và Lier biến sắc ôm bụng về mặt hết sức khổ sở. Hai ngu đó rất nhanh đã ngã trên đất, cả người không ngừng co quắp.

Lannok vội vàng đưa thuốc giải độc, đưa cho bọn họ, gọi Ngân Hồ và laka đưa bọn họ lên xe y tế chữa trị.

“Là loại độc không màu không vị! Khó trách đám nửa thú không phát hiện ra được, chỉ sợ đây là thuốc độc quân địch đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra để đối phó nhóm nửa thú!”. Lannok kiểm tra lại số thịt còn dư và thịt bị nôn ra, về mặt nghiêm trọng: “Nhất định tôi phải nghiên cứu ra thuốc cứu bọn họ, chỉ cần một chút sai lầm bọn họ cũng sẽ bị mất mạng. Thật may là Timo và Lier chỉ ăn có một chút”.

Dương Kiến không kìm được tức giận nghiêng răng nói: “Trong quân đội nhất định có nội gián. Nếu vừa rồi chỉ chậm vài phút chỉ sợ bọn Ngân Hồ đã...”

Nhóm nửa thú vây quanh cạnh xe, lo lắng chờ đợi. Ngân Hồ đứng một bên đi tới đi lui, lo lắng trong miệng phát ra tiếng ừ ừ ực.

Đột nhiên một con sư tử trắng vọt đến trước mặt bọn họ, cả người run lên rồi biến thành hình người.

“Timo và Lier thế nào rồi!” Dick nhìn Dương Kiến, trong mắt tỏa ra lửa giận, bắp thịt cũng căng lên, cả người tản ra hơi thở hung ác: “Tôi muốn giết sạch những tên kia!”

“Chỉ có Timo và Lier bị trúng độc.” Dương Kiến nói với Dick: “khi chúng tôi phát hiện ra thức ăn bị nhiễm độc nên đã đến báo với bọn họ, vốn tưởng không kịp sợ rằng bọn họ đã ăn hết rồi không nghĩ đến bọn họ mới chỉ chuẩn bị ăn”.

Ngân Hồ nghe nói như thế liền không xoay vòng vòng nữa. Anh sờ sờ cổ, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Khi lấy về tôi định ăn thì laka không cho phép, bởi vì Gia có quy định trước khi ăn cơm phải rửa tay sạch sẽ mới có thể ăn...”

Dương Kiến sững sờ, sau đó thấy buồn cười nói: “Tiểu Gia nhất định sẽ không ngờ rằng thói quen vệ sinh trước khi ăn của cô ấy quy định cho các cậu trong lúc vô tình lại cứu mạng các cậu.”

Đang nói thì Corey và Cain chạy đến, sắc mặt hai ngu rất khó coi, nhất là Corey, nhìn qua thì thấy anh vừa tức giận lại vừa thất vọng.

“Nửa giờ trước Mike đã dẫn một tiểu đội đi tuần tra, đến bây giờ vẫn chưa thấy về. Chúng tôi vừa mới phát hiện mấy thi thể thành viên tiểu đội này ở ở cát phía tây. Riva đã chết, còn mika và phật nam thì không thấy tung tích, trên mặt đất còn có một chiếc xe nhưng không phải là xe của quân đội chúng ta.”

Dương Kiến và Lannok đều khiếp sợ liếc mắt nhìn nhau: “Có khi nào Mike... là nội gián?”

Về mặt Corey phức tạp, mấy phút sau mới nặn ra được một câu: “Cũng có thể như vậy.”

Mặc dù anh và Mike không cùng một đội nhưng từ xưa đến nay hai người vẫn cùng nhau chiến đấu, trong liên bang anh vẫn luôn tín nhiệm Mike, chưa từng nghi ngờ Mike bao giờ.

Mới vừa rồi khi anh nhìn thi thể Riva, trái tim anh vừa lạnh giá lại vừa tức giận. Riva không xấu, lại rất trung thành với Mike, ở sau lưng, nhiều người còn nói anh ta là em trai của Mike, thế mà không nghĩ tới Mike thế mà lại hạ sát thủ với anh ta, đúng là thâm độc.

Corey hít sâu một hơi, bỏ qua thù hận với Mike. Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén: “Hạ độc nhóm nửa thú mục đích là muốn làm suy yếu lực lượng của quân ta, xem ra sẽ có một cuộc chiến tranh ác liệt, chúng ta cần phải chuẩn bị ứng chiến ngay lập tức!”

Quân đội vừa mới được sắp xếp, quả nhiên quân phản loạn và bầy zombie được Roddy Elias cải tạo đã phát động tiến công. Hai bên giáp chiến ác liệt, tình hình chiến sự không thể nói trước được điều gì. Max và Tatu nhận lệnh ở lại bảo vệ bên cạnh xe y tế, phòng chống sự xâm nhập của bọn zombie.

Số lượng zombie càng ngày càng nhiều, có không ít zombie đã phá được phòng tuyến xông vào bên trong. Max xé nát hai đầu zombie sau đó nhảy lên mũi xe y tế, cắn xé với một con zombie rồi cả hai đều bị rơi xuống.

Timo bị Douma tát một cái bật xa mười mấy thước, Lannok nhanh chóng nổ súng vào con Douma, đạn hợp kim sau khi khảm vào thân thể nó thì nổi tung, từng cục thịt thối rơi trên mặt đất. Một nửa bên mặt của con Douma bị nổ tung, chất dịch màu đen và máu đen vấy lên người nó, nhưng lại nhanh chóng khép lại. Lannok bóp cò súng nhưng giật mình đã hết đạn.

Con Douma quay đầu lại, tức giận nhào vào Lannok, nhưng đang ở giữa không trung lại bị Timo tấp một cái ngã xuống đất, con Douma tím được lông

mao của Timo, lật người lại đớp một cái trên vai anh.

Thân thể sau khi dị biến đã trở nên cứng cáp hơn, đạn bình thường không thể nào gây thương tổn cho con Douma được, nhưng răng nhọn của nó thì lại có thể đâm rách da thịt Timo đau đến nỗi giận gầm lên một tiếng, liên tục lăn lộn quất vào con Douma, mình cũng không đứng vững nằm trên mặt đất.

Tatu và Max bị bầy zombie tấn công, không rảnh để đến đây giúp anh. Douma lăn mấy vòng lại nhảy đứng lên, xông về phía Timo, hoàn toàn không quan tâm đến súng đạn.

Một quả lựu đạn đột nhiên từ đâu bay tới đánh trúng vào người con Douma, khiến nó bị đẩy xa ra mấy chục thước rồi nổ tung, ánh lửa chiếu lên một vùng lớn đất cát.

Lannok ghen hòng nhìn trần trời, đảo mắt về phía quả lựu đạn vừa ném tới hét lên với Ruili: “Đồ phụ nữ ngốc nghếch này! Cô muốn chúng tôi cùng chết hay sao?”

Ruili tròn mắt hét lại: “Tôi muốn cứu Timo, những người khác sống hay chết thì có liên quan gì đến tôi”.

Cô vứt bỏ quả lựu đạn, ngồi hồm xuống ra sức vỗ vào mặt con sư tử, lo lắng kêu: “Timo! Tỉnh lại đi!”

Thuật thôi miên của phật nam đối với Ruili sau một giờ thì hoàn toàn mất tác dụng sau khi Ruili tỉnh lại hẳn không thể nổ súng mà bắn thùng tay mình, Mike cư nhiên lại lợi dụng cơ hội hạ độc Timo, đồ đáng chết!

Nghe nói xe ý tề bị bầy zombie tấn công, Ruili trốn những người bảo vệ mình lên đi đến đây. Vừa vặn cô nhìn thấy Timo và Douma đang chém giết, tình hình rất nguy cấp. Nhưng những binh lính xung quanh lại lo lắng sẽ ngộ sát đồng đội không dám dùng hỏa lực mạnh công kích, dưới tình thế cấp bách cô đoạt lấy một quả lựu đạn nhắm ngay vào con Douma mà ném, kịp thời cứu Timo một mạng.

Tất cả lực chú ý của Ruili đều nằm trên người Timo, không hề phát hiện thấy một bóng đen đang từ trong biển lửa lao về phía cô.

“Mau tránh ra!” Lannok rống to, giờ súng bắn vào con Douma.

Ruili thấy trước mắt mình vô số máu bắn ra tung tóe, cả người bị đánh bay lên giữa không trung. Đau đớn từ phía sau lưng truyền đến, máu từ trong cổ họng tuôn ra.

Ruili có cảm giác gần như cả người mình đã bị chém thành hai mảnh. Cô không rơi trên mặt cát mà rơi vào một vòng ôm, bên tai nghe thấy có tiếng Timo bị phản rống lên giận dữ.

Tatu chạy đến gắt gao ngăn chặn con Douma đang liều mạng giãy giụa, răng nanh cắn vào vết thương bên eo của con Douma vừa bị lựu đạn làm cho bị thương, cô hết sức xé thân thể nó ra.

Ruili thờ gập, mặt mũi xám ngắt, trong miệng không ngừng tràn ra máu tươi. Cô nắm chặt lấy tay Timo, hai mắt tràn ngập nước nhìn anh chằm chằm.

Timo bị đau kêu nhỏ, bị thương nhìn tuối. Cả người cô bị Douma xé thành hai khúc, cho dù anh cố gắng liếm láp vết thương như thế nào cũng không còn biện pháp cứu cô được nữa.

Timo cẩn thận từng chút một ôm lise vào trong ngực, dán mặt cô vào ngực mình, đưa lưỡi ra không ngừng liếm đi những giọt nước mắt đang không ngừng chảy xuống của cô. Ruili lắng nghe nhịp tim của Timo, những lo lắng trong lòng cũng từ từ biến mất, lại càng không nỡ rời xa. Hai mắt Timo đưa xuống nhìn cô mấy giây, cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cô.

“Thật sao...” Ruili khó khăn nói được hai chữ, đôi mắt đột nhiên mở lớn, rồi lại co rút lại, ánh sáng trong mắt biến mất, vẻ mặt cũng ngừng lại. Timo vuốt mặt cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực, không cần phải lo lắng sẽ làm đau cô nữa.

Khởi thuốc súng dần tàn đi, trận chiến này rốt cục đã kết thúc, quân phản loạn do Clermont cầm đầu gần như đã bị diệt sạch.

Nhưng từ trên xuống dưới quân đội của liên bang không có một người nào nghĩ rằng mình đã giành được thắng lợi, bởi vì những kẻ địch chết đi đa số đã từng là đồng đội của bọn họ, còn thủ phạm chân chính gây ra cuộc chiến tranh này – bọn giặc cướp Roddy Elias thì lại không bị tiêu diệt.

Lannok đang sắp xếp cho quân y đi cứu chữa cho những người bị thương thì bộ đàm bên hông vang lên, thì ra là đoàn quân của nguyên soái trung tướng Thôi Ân tìm anh để mở cuộc họp khẩn cấp.

Chờ đến khi Lannok chạy đến chỗ để xe thiết giáp của Thôi Ân, anh lại phát hiện ra những người tham dự hội nghị trừ trung tướng ra thì chỉ có Dương Kiệt, Corey và Ngân Hồ, nhìn sĩ quan khác không có mặt.

Thôi Ân cũng không vòng vo, trực tiếp đi vào vấn đề: “Có hai vấn đề, một là chúng ta bắt sống tướng lĩnh quân phản loạn Clermont, hai là thủ lĩnh Dick sẽ quy hàng bọn họ.”

Lannok kinh ngạc, Thôi Ân dứt khoát ngăn cản anh mở miệng: “Hãy nghe tôi nói hết, Dick nhờ Ngân Hồ để lại cho chúng ta một lời nhắn, nói rằng cậu ta sẽ nghĩ cách đi vào căn cứ tổng bộ của Roddy Elias, để trong tương lai chúng ta sẽ trong ngoài kết hợp phá hủy căn cứ bọn giặc cướp”.

Lannok kinh ngạc nhìn về phía Ngân Hồ: “Dick đã sớm có quyết định như vậy!”

Ngân Hồ buồn nản cào cào móng tóc màu bạch kim nhìn chăm chú, hằm hừ nói: “Sau khi chúng tôi đánh bại bọn địch, đột nhiên Dick nói với tôi cậu ấy muốn đi theo bọn giặc cướp trốn vào hang ổ của bọn chúng. Tôi cũng muốn đi nhưng cậu ấy không cho phép. Nói là tôi có tóc dài màu bạc, đáng vẻ quá nổi bật, rất dễ bị bọn giặc phát hiện. Sớm biết thế tôi cũng đã cắt tóc rồi, nhưng Gia lại thích tôi để tóc dài... hừ...”

Hai hàng lông mày của Lannok nhíu lại như hai ngọn núi, thầm nghĩ Dick thật là giỏi hoạt, tự mình chịu nguy hiểm xâm nhập vào căn cứ địch vừa có thể có lợi cho cuộc chiến sau này, còn có thể nhân cơ hội chiếm được trái tim người đẹp, quả nhiên là một công đôi việc – chuyện tốt. Mặc dù có nguy hiểm đến tính mạng nhưng thật sự rất đáng để đánh đổi! Thật là hận mình không sớm nghĩ được biện pháp tốt như vậy.

Lannok liếc mắt nhìn Corey, cũng đọc được ý nghĩ như vậy từ trong mắt anh.

“Đưa Clermont vào”. Thôi Ân vừa dứt lời, cain và một người lính nữa kèm hai bên Clermont trong bộ quần áo bình thường lên xe, ấn hấn ta ngồi vào ghế.

Clermont nâng bàn tay đầy vết máu của mình liếc mắt nhìn qua mọi người, tầm mắt hấn ta dừng lại một chút thật nhanh trên người Corey rồi cụp xuống nhanh chóng che giấu thù hận trong đó.

Khi Roddy Elias phái quân đoàn tạt phong đến trợ giúp đoàn giặc cướp thì trận chiến cũng đã xong, cuối cùng bọn họ lại còn bị cắn ngược một cái, bị cướp những vũ khí và thức ăn còn lại, bỏ bọn họ lại giữa nơi hoang vu để họ tự sinh tự diệt,

Cùng đường Clermont không thể làm gì khác là ăn mặc thành dân thường ý đồ chạy trốn, nhưng lại bị Corey bắt lại.

Corey đứng lên: “Xin lỗi tướng quân. Tôi không tham gia tra hỏi”. Thôi Ân gật đầu một cái bày tỏ hiểu ý.

Khi Corey đi qua Clermont thì dừng chân nhỏ giọng nói: “kiều an không chết, còn lập được công chuộc tội, thời hạn hấn ta thì hành án cũng không dài lắm. Nhất định phu nhân tần hiền sẽ nguyện ý nửa đời sau ở cùng với hấn.

Clermont chợt ngừng đầu lê, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hiếu Nhi là ủa tôi! Chỉ của một mình tôi!”

Corey lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói: “Không, nhất định anh sẽ mất đi cô ấy, vĩnh viễn.”

“Pelle lại đến xem mặt trên trăng nhỏ này. Cậu nói xem cô ấy có thể coi trọng tên mặt trăng nhỏ này hay không!” Người trông cửa trẻ tuổi cúi người xuống dí sát tai vào nghe lén.

“Đừng có đại đột, cô ấy dù có không coi trọng tên này thì cũng không đến lượt cậu!” Một gã trông coi khác khinh bỉ nhìn hấn: “Thủ lĩnh cũng không để ý cô ấy kết hợp với những người đàn ông khác, người quan tâm vớ vẩn như thế làm gì!”

Đột nhiên cửa từ bên trong mở ra, dọa hai người kia lập tức đứng ngay ngắn. Pelle và an đức một trước một sau bước ra

Pelle lạnh lùng liếc bọn họ một cái làm hai người sợ toát mồ hôi lạnh, mắt nhìn chăm chăm xuống chân không dám phát ra tiếng động gì.

Pelle hài lòng cong khóe miệng, nhìn An Đức gật đầu, hai người cùng nhau rời đi.

Khuôn mặt An Đức ửng đỏ, thỉnh thoảng liếc trộm Pelle một cái, bước chân có chút lảng lảng. Mặc dù bên môi còn lưu lại mùi hương thơm mát của Pelle nhưng anh vẫn không thể nào tưởng tượng nổi. Cô ấy vậy mà lại hôn anh?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đan Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Pelle phát hiện An Đức đang nhìn trộm mình, trong lòng không khỏi đắc ý lại có chút hối hận. Quả thật cô có thiện cảm với An Đức, cho nên có “hoi” đùa giỡn An Đức.

Nhưng cô thật sự không dự đoán được chim non này lại phản ứng lớn như vậy, nhìn bộ dạng bối rối của anh, cũng không biết sau này có khi nào sẽ dính cô không tha không nữa?

Pelle nhếch mày, khóe miệng bất giác cong lên. Nếu bọn họ còn có thể sống sót thoát khỏi nơi quỷ quái này thì có lẽ cô sẽ suy xét đến việc sẽ chấp nhận An Đức...

Pelle không có nói với ai trí nhớ của mình đang dần có lại. Từ lúc bắt đầu tiếp xúc với Lâm Gia thì bóng dáng thường xuyên quanh quẩn trong đầu cô từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, khiến cô cảm thấy cực kì thân thiết; trước kia trong đầu chỉ thỉnh thoảng hiện lên hình ảnh linh tinh nhưng bây giờ thì lại thường xuyên xuất hiện, dần dần dung hợp nối liền tạo thành một hình ảnh đầy đủ hiện ra trước mắt cô.

Tuy cô vẫn không thể hoàn toàn nhớ được thân thể của mình nhưng tất cả trí nhớ đã thức tỉnh đều tỏ rõ một chuyện thực, đó là Roddy Elias là kẻ địch của cô. Người đàn ông này chưa bao giờ nói thật dù là một câu với cô, ngay từ đầu đã lừa gạt cô, tổn thương cô, lợi dụng cô.

Hai người vừa đi ra khỏi cửa lớn, chỉ thấy vài người đàn ông mặc quân phục màu xám đến chào đón. Người đàn ông cầm đầu bộ dạng gần ba mươi tuổi, đáng người cực kì to lớn, cơ bắp lực lưỡng như muốn xé rách quần áo. Hắn đi đến trước mặt Pelle, hơi cong người: “Tiểu thư Pelle.”

Pelle đánh giá hắn một cái, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Liệt Phong, đừng ủ rũ như vậy. Anh cũng không phải là lần đầu tiên bại trận, hắn là đã quen rồi đúng không? Nhanh đi, phấn chấn một chút!”

Da mặt Liệt Phong giật giật, trên mặt hiện ra vẻ xấu hổ. Hắn nắm chặt nắm đấm, cố nén nhục nhã, vâng lời nói: “Ờ.”

Pelle nhìn nhóm thủ vệ đứng ở phía sau hắn: “Những người đó là vệ sĩ mà Roddy lựa chọn cho ta sao?”

Liệt Phong lắc đầu: “Không phải. Thủ lĩnh nói để cho ngài tự mình đi chọn lựa.”

Pelle hừ lạnh một tiếng: “Ta mong là hắn đừng có biến đổi biện pháp tìm người giám thị ta. Chiến sự căng thẳng bây giờ thế nào mà hắn còn có thể rút ra nhiều người như vậy để chuyên ‘Bảo vệ’ ta chứ.”

Liệt Phong nhìn chằm chằm mũi giày của mình, giả vờ như cái gì cũng chưa nghe thấy.

Pelle cầm tay An Đức: “Đi, anh đi theo tôi, giúp tôi chọn vài người vào ‘Nhóm vệ sĩ’ của tôi.”

Liệt Phong nhìn hai bàn tay nắm lấy nhau của cô và An Đức, nhàu mày nói: “Chẳng lẽ người này cũng đi theo? Hắn là tù binh...”

“Hắn không phải là tù binh.” Pelle đánh gãy lời hắn nói, thu lại tươi cười, lạnh lùng nói: “An Đức đã sớm tuyên thệ nguyện trung thành với Roddy. Cha hắn là tướng lĩnh Kiều An của Liên Bang từng hợp tác với chúng ta. Roddy đã đồng ý với Kiều An, tiếp nhận con của hắn - An Đức gia nhập căn cứ.”

An Đức sùng sốt, lập tức cảm giác Pelle âm thầm nhéo nhéo tay mình, thức thời ngậm chặt miệng. Liệt Phong không dám nói lại, yên lặng lui qua một bên.

Trong đại sảnh rộng rãi, hơn hai mươi người đàn ông cao lớn mặc quân phục xanh đen mang theo mũ sắt xếp thành hai. Pelle đi qua trước mặt bọn họ, Liệt Phong đi theo phía sau cô, ghi lại tên từng người vệ sĩ mà Pelle nhìn trúng vào trong sổ tay.

Pelle không chút để ý đọc tên từng người: “Số 1, số 6, số 8...” Bỗng nhiên cô dừng bước, lăng lăng nhìn người đàn ông tóc nâu trước mặt, trong mắt cực nhanh xẹt qua một tia kinh ngạc.

Người đàn ông hơi ngẩng đầu, dưới vành nón lộ ra một đôi mắt trong sáng thâm thúy màu nâu nhạt, đáy mắt ảm ảm lóe ra ánh lam, diện mạo cực kì anh tuấn, hình dáng khuôn mặt giống như điêu khắc.

Trong phút chốc, Pelle chỉ cảm thấy trái tim gần như muốn từ trong ngực xông ra, một hình ảnh quen thuộc hiện lên trong đầu. Một cái tên quen thuộc bồi hồi ở trong miệng, thật lâu cũng không thể bật ra được.

Cô cực lực ổn định tâm thần, xoay người nói với Liệt Phong: “Số 16, bộ dạng rất anh tuấn. Ta muốn.” Nói xong tiếp tục đi đến phía trước.

Liệt Phong đi vài bước rồi dừng lại, quay đầu nhìn người đàn ông kia: “Cậu tên là gì, là người thuộc đoàn nào?”

Người đàn ông cất cao giọng nói: “Tôi gọi là Karst, thuộc chiến đoàn Tật Phong, sau bị xếp vào phân đội thứ năm đoàn mười bảy. Một tuần trước vừa từ tiền tuyến trở về tổng bộ.”

tận thế c75(tt)

Editor : tyvybutchi.

Chương 75 (tiếp):

Liệt Phong hoài nghi nhìn hắn một cái sau đó cẩn thận đối chiếu với tư liệu trong tay, cũng không có phát hiện ra cái gì khả nghi, nghe thấy Pelle không kiên nhẫn thúc giục, chỉ đành phải đuổi theo.

Lâm Gia mở mắt ra, mê mang trong chốc lát mới miễn cưỡng từ trên giường đứng lên, bị Roddy Elias giam cầm đã xấp xỉ hai tháng, trừ mỗi cách một đoạn thời gian bị mang đến phòng thí nghiệm trong căn cứ cung cấp máu cho Roddy Elias ra thì trong khoảng thời gian này cô đều bị giam lỏng ở trong căn phòng không lớn không nhỏ này, sống cuộc sống “Ngăn cách với thế giới”.

Việc này đối với người thích làm công tác dã ngoại như Lâm Gia mà nói thì không thể nghi ngờ chính là một loại khổ hình tinh thần. Lâm Gia cảm thấy may mắn lúc mình học đại học từng chọn môn học hướng dẫn ổn định tâm lý, nếu không rất có khả năng cô sẽ nổi điên. Lúc trước học chương trình này, cô vạn không ngờ rằng đối tượng đầu tiên mình hướng dẫn thế nhưng lại chính là mình.

Trên tường treo một cái đồng hồ điện tử cổ xưa, mặc dù như thế nhưng khi tỉnh lại cô vẫn không phân biệt được rốt cuộc bây giờ là buổi sáng hay là ban

đêm.

Lâm Gia đi vài bước liền cảm thấy choáng váng, cả người mềm nhũn vô lực, đây là di chứng do cô liên tục mất máu. Đạo này nhu cầu lượng máu của Roddy Elias đối với cô càng lúc càng lớn.

Lâm Gia chuyển đến ngồi xuống trên sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi mấy phút, nâng tay lên nhìn thoáng qua lỗ kim trên khuỷu tay, hôm qua có lẽ đã lấy đi 300cc máu của cô rồi, hơn nửa năm ngày trước và một tuần trước cũng đã lấy máu của cô, không đến mười ngày, lượng máu mà căn cứ phòng thí nghiệm này lấy của cô đã vượt qua gấp đôi lượng máu mà người thường có thể lấy trong một tháng.

Lâm Gia cười khổ một tiếng, nếu tình hình này cứ tiếp tục thì không được nửa tháng cô sẽ bị Roddy Elias lấy máu đến biến thành một cái xác khô.

Trên bàn bày mấy bình thuốc bổ máu và bánh bích quy nhỏ, Lâm Gia vặn mở một lọ uống xong, lại ăn vài miếng bánh bích quy, cảm giác tinh thần dường như tốt hơn một chút. Cô có thể khôi phục thể lực nhanh như vậy là nhờ thể chất sau khi dị biến, người thường nếu bị thương xuyên rút nhiều máu như vậy thì đã sớm nằm trên giường không dậy nổi.

Lâm Gia đi đến ghé tai vào trên cửa lắng nghe động tĩnh, bên ngoài rất im lặng, chỉ ngẫu nhiên nghe được tiếng bước chân binh lính tuần tra. Có lẽ cảm thấy một người phụ nữ thường xuyên bị lấy máu như cô không thể tạo ra uy hiếp gì cho nên số người vệ sĩ hình như ít đi rất nhiều.

Hơn nữa Pelle cũng đã mấy ngày không tới gặp cô. Lâm Gia nhớ rõ lần đầu gặp mặt, Pelle từng nói quân đội Liên Bang đã trấn áp được phản loạn, ra mục tiêu là tiêu diệt căn cứ Roddy Elias, triệu tập tất cả quân lực bao vây tiêu diệt các căn cứ của bọn cướp, Roddy Elias không thể không đẩy nhanh tiến hành thực nghiệm sinh hóa. Đây là lý do vì sao cô thường xuyên bị lấy máu.

Trong phòng không có tivi và máy tính, ngay cả quyển sách cũng không có. Có lẽ là lo lắng Lâm Gia bởi vì quá mức nhàm chán làm cho tâm trạng hậm hực sẽ ảnh hưởng đến tác dụng máu tinh lọc mà sau khi kiểm tra ba lô của cô xong thì đưa trả lại cho cô.

Tất cả vật có thể làm người khác bị thương trong ba lô đều bị cầm đi, còn lại trừ đồ dùng tùy thân của Lâm Gia và một quyển sách nói về lịch sử ra thì chỉ còn bản tập tranh và bút vẽ của cô. Pelle còn sai người đưa bản vẽ tới cho cô, để cô có thể vẽ giải buồn.

Lâm Gia cầm lấy bút vẽ, mở tập tranh để trên bàn ra, tiếp tục vẽ bức tranh còn dang dở dang của cô. Rời khỏi bọn Corey Dick chỉ có hai tháng mà cô lại cảm thấy như đã qua mười mấy năm. Thân thể ngày càng suy yếu, cô hơi hoài nghi có lẽ mình không thể sống sót trở về gặp bọn họ, trong lòng một ngày so với một ngày càng vẩn vương bọn họ.

Một lát sau, Lâm Gia nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, tưởng là thủ vệ đưa cơm trưa, cô đứng thẳng dậy tùy ý quay đầu.

Lúc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa, cô ném bút vẽ xuống đứng lên, kinh ngạc trừng lớn mắt: “Thượng tá...Mike?!”

tận thế c75(tt)

Editor : tyvybutchi.

Chương 75 (tiếp):

Mike đứng ở cửa, một tay cầm mũ dính đầy tro bụi, súng tự động vác nghiêng trên vai bên phải. Hắn mặc trên người cũng không phải là quân phục màu đen của Liên Bang, mà là quân phục màu xám mang theo bụi đất và vết máu. Mồ hôi thấm ướt quần áo dán sát trên ngực dày rộng, một đầu tóc vàng hỗn độn cực kì chói mắt. Mike chớp chớp đôi mắt tham lam đánh giá Lâm Gia, ánh mắt hận không thể xuyên thấu qua quần áo của cô, ham muốn cảnh đẹp bên trong.

“Thật không thể tưởng được trong lòng anh cũng có quý.” Lâm Gia chán ghét ánh mắt của hắn, thuận tay cầm lấy bản vẽ che ở trước ngực ngăn trở tầm mắt của hắn, giọng điệu mang theo trào phúng: “Anh ăn núp ở Liên Bang rất nhiều năm rồi đúng không?”

Mike trừng mắt nhìn Lâm Gia, cực kì tức giận vì hành động tránh né hắn như rắn rết của cô. Hắn xé nát mặt nạ dịu dàng tao nhã lúc trước, lộ ra vẻ mặt hung ác tàn bạo, mạnh mẽ bắt lấy tay Lâm Gia kéo cô tới trước mặt mình: “Em rất chán ghét anh sao? Hừm? ! Thật xin lỗi, nhưng cho dù bây giờ em có chán ghét anh đi nữa thì cũng không thể đẩy anh ra được.” Bỗng dưng rơi xuống đất bay đến chân hắn, Mike cúi đầu liếc nhìn bản vẽ một cái, nhìn thấy trên mặt giấy là chân dung của bọn Corey và Lannok, lửa giận càng bùng lớn, nhắc chân giẫm nát bản vẽ, mắng: “Trong mắt em chỉ có đám hỗn tạp đó thôi sao?!”

Lâm Gia theo bản năng lui ra sau, trong lúc kinh hoảng cô đã quên mất phía sau là bàn trà thủy tinh chân thấp, cẳng chân đụng mạnh vào góc bàn trà, nhất thời đứng không vững mất đà ngã ra sau. Mike bước một bước dài xông đến đỡ giữ chặt lấy cô, thuận thế nửa ôm cô vào trong ngực.

Lâm Gia dùng sức tránh thoát cánh tay ôm ngang bả vai cô của Mike, lùi lại phía sau vài bước giữ khoảng cách với hắn, lạnh nhạt nói: “Tôi nghĩ Mike cũng không phải là tên thật của anh, không biết bây giờ nên gọi anh như thế nào đây?”

“Đã qua rất nhiều năm, suýt chút nữa tôi đã quên mất thân phận chân chính của mình rồi.” Mike xoa xoa khóe miệng, giao khẩu súng cho vệ sĩ sau đó khép cửa lại, chậm rãi đi về phía cô.

Lâm Gia tức giận đến cả người run rẩy, hận không thể xé nát mặt Mike, nhưng cô biết rõ làm như vậy trừ việc chọc Mike tức giận càng thêm bạo lực đối đãi mình ra thì không có gì tốt. Cô cố gắng đè lửa giận xuống, không có hành động thiếu suy nghĩ, nhếch môi phẫn hận trừng mắt nhìn Mike, dùng sức muốn tránh thoát kiềm chế của hắn.

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, em nghĩ em vẫn là người phụ nữ được mọi người nâng trong lòng bàn tay gì đó sao, mà có thể tùy ý giẫm lên tôn nghiêm của người khác? !” Trong mắt Mike tràn đầy điên cuồng, cầm tay Lâm Gia không ngừng dùng sức, giống như kim sắt muốn bẻ gãy tay Lâm Gia vậy.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Gia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bây giờ em chỉ là một tù binh để cho người khác chơi đùa mà thôi!” Lâm Gia cắn môi nhin đau, im lặng nhìn Mike chằm chằm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quật cường, vừa không giãy giụa cũng không kêu to. Mike càng là muốn xem cô giãy giụa cầu xin tha thứ thì cô sẽ lại càng không để cho hắn toại nguyện.

Hai người giằng co trong chốc lát, mãi đến khi trên cổ tay Lâm Gia xuất hiện hai vết bầm xanh tím, Mike mới bắt đầu thả buông tay ra. Lâm Gia là nhân vật máu chó để Roddy Elias hoàn thành dị biến hóa thú, nếu thật sự làm cô bị thương thì có lẽ Roddy sẽ không tha thứ cho hắn.

Lâm Gia xoa xoa vết bầm trên tay, nhặt bảng về từ trên mặt đất lên.

Mike miễn cưỡng áp chế lửa giận lại lần nữa đẩy lên, hắn đoạt lấy bảng về ném lên tường, quát Lâm Gia: “Tôi có cái gì kém Corey chứ? ! Tôi thích em cũng không ít hơn hắn! Chuyện hắn có thể làm cho em tôi đều có thể làm được, hơn nữa còn làm tốt hơn hắn! Vì sao trong mắt em chưa từng có tôi tồn tại? Ngay cả một tên nguốc như Cain, em cũng có thể để ở trong lòng, nhưng tôi...”

“Bởi vì bọn họ chưa từng lừa gạt tôi, thật lòng đối xử với tôi.” Lâm Gia bình tĩnh đánh gãy sự tức giận phát ra từ sâu thẳm trong lòng hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, một chữ một câu nói: “Mà anh, anh cảm thấy tôi có thể tin nhiệm anh sao?”

Trên mặt Mike không ngừng biến đổi các loại tâm trạng, ánh mắt đan xen bị thương, phẫn nộ, không cam lòng, cuối cùng ngưng kết thành hận thù lạnh lẽo. Hắn đột nhiên quai dị cười rộ lên, trầm giọng nói: “Corey còn chưa có chạm qua em đúng không? Nếu vậy ít nhất, tôi có thể có được trước hắn một thứ.”

Lâm Gia nghe vậy liền kinh hãi, xoay người muốn chạy, vừa chạy ra một bước, tóc đã bị Mike nắm lấy kéo lại, ngay sau đó miệng mũi bị một chiếc khăn mặt gấu gao bịt chặt.

Lâm Gia ngửi thấy mùi đặc thù của Lidocaine liền lập tức ngừng hô hấp lại, những vẫn chậm một nhịp, tay chân trong lúc nhất thời trở nên mềm nhũn vô lực, cơ thể yếu đuối dựa vào trong lòng Mike.

Mike khó nén vẻ vui mừng như điên, bàn tay vuốt ve đầy đặn trước ngực Lâm Gia, trong mắt thiếu chút lửa dục dâm tà, dưới người một trận buột chặt. Trong lòng Lâm Gia một mảnh lạnh lẽo, hồi hận không có nhìn thấy khoảnh khắc Mike lấy bảng về đập đầu hắn, cho dù bởi vậy mà chết thì cũng tốt hơn là bây giờ chịu nhục.

“Em rốt cục cũng là của tôi.” Mike liếm liếm khoe miệng, cúi đầu hôn cô. Lâm Gia dùng một chút sức lực còn sót lại cắn chặt răng, chống cự đầu lưỡi hắn thăm dò vào.

Mike không có cách gì xâm nhập nhắm nháp cái lưỡi thom tho của Lâm Gia, tức giận cắn môi của cô một chút, nhìn thấy giọt máu sẫm đi ra và khoe mắt cô bởi vì đau mà ứa nước mắt, lúc này mới cảm thấy hơi vừa lòng chút.

Hắn xoay người bế ngang Lâm Gia lên đi tới bên giường, vừa đi vừa vùi đầu ở gáy ngậm cổ cô, liếm cắn vành tai cô, tiếng hô hấp khàn khàn dồn dập: “Tiểu Gia, bộ dạng im lặng của em rất đẹp rất mê người. Đừng lo lắng, tôi sẽ cho em hưởng thụ cảm giác tuyệt vời nhất trên đời.

Lidocaine gây tê hiệu lực ngày càng mạnh, ý thức của Lâm Gia càng ngày càng mơ hồ, tựa như có một bàn tay lớn kéo cô vào trong bóng tối. Cô giữ vững tỉnh táo, cố gắng mở đôi mắt nhưng không làm được, mí mắt nặng nề như bị tảng đá đè ép.

Mike nhìn thấy vẻ mặt gắng sức kháng cự hôn mê của Lâm Gia, trong lòng liền bốc lên một loại khoái ý vận vẹo. Hắn ném Lâm Gia lên giường, thô bạo xé nát quần áo của cô, sau đó trừng lớn đôi mắt kinh ngạc nhìn chăm chú vào cơ thể trần trụi của cô, tán thưởng nói: “Thật đẹp! Ta chưa bao giờ thấy qua cơ thể xinh đẹp như vậy!”

Mike vội vàng cởi quần áo đè lên trên cơ thể Lâm Gia, không ngừng mãnh liệt hôn mặt, môi, gáy cổ, ngực của cô, tay lớn theo da thịt trơn bóng thăm dò xuống, tìm được chỗ bấp dùi vuốt ve trên đùi vài cái. Hắn vội vàng tách hai chân thon dài của Lâm Gia ra, nâng người lên định nhảy vào.

Cửa đột ngột bị người mở ra, một cái bóng đen nhanh như tia chớp xông đến, nắm Mike lên ném hắn ra ngoài. Bàn trà thủy tinh đâm vào người hắn, đau đến hắn lớn tiếng kêu thảm thiết.

Pelle đứng ở cửa, chán ghét nhìn lướt qua Mike cả người toàn là máu: “Ném tên khốn này vào trong địa lao.”

Mike bị ngã đến đầu óc choáng váng, nghe thấy mệnh lệnh của Pelle, đầu hắn liền choáng váng, trong địa lao toàn là giam giữ mãnh thú thực nghiệm thất bại, bây giờ nhốt hắn vào đó không phải là để hắn làm thức ăn cho mãnh thú sao?

Hắn nhin đau đứng lên, không tìm được vật để che lấp cơ thể, chỉ đành vội vàng giải thích với Pelle: “Tiểu thư Pelle, là thù lĩnh bảo tôi đến giáo huấn người phụ nữ này một chút, ngài ấy nói...”

Một chân Pelle đá vào trên mặt Mike, dùng sức mạnh đến nỗi đá cả người hắn đều bay lên, lại nặng nề mà rơi xuống đất. Pelle héch cằn: “Kéo hắn xuống, làm cho hắn câm miệng lại!”

Hai vệ sĩ nhanh chóng tiến lên dùng báng súng đánh Mike đang định đứng lên, cũng không để cho hắn tìm đồ che lấp cơ thể mà cứ như vậy kéo hắn ra ngoài, tựa như đang kéo một con chó chết.

Karst sớm quán tốt chân cho Lâm Gia, nhìn thấy vết thương trên môi, trong mắt hiện lên một tia thương tiếc, tay lớn lặng lẽ xoa xoa hai má cô.

Pelle ra lệnh cho những người khác đều đi ra chỉ để lại Karst.

Cô đi đến trước mặt Karst, nhìn vào đôi mắt hắn một hồi lâu, nhếch mày nói: “Anh thế nhưng không hiểu chưa được tôi cho phép đã tự tiện ra tay, anh có biết điều này có thể làm anh mất mạng hay không?”

Karst rũ mi mắt, cung kính trả lời: “Thật xin lỗi, tôi nguyện ý nhận ngài xử phạt.”

Pelle bỗng nhiên cười rộ lên, cô bước đến trước mặt Karst ngời ngời, nhẹ giọng nói: “Này, mùi của anh tôi cảm thấy rất quen thuộc, không phải là trước kia chúng ta đã từng gặp qua rồi chứ?”

Karst ngẩn ra, chớp mũi cũng hít hít vài cái, trên mặt lập tức hiện ra vẻ kinh dị.

Nửa giờ sau hiệu lực của thuốc gây tê bắt đầu biến mất, Lâm Gia dần dần khôi phục ý thức. Cô cố hết sức mở mắt ra, nhìn thấy một bóng người mơ hồ lờ lờ ở trước mặt, đột nhiên nhớ tới trước khi hôn mê Mike đã cố ý xâm phạm cô, cơ thể co rúm lại thành một cục. Tiếng kêu chưa ra khỏi miệng, cơ thể đã bị một đôi cánh tay có lực ôm vào vòng ôm ấm áp.

“Gia! Không có việc gì, không có việc gì...” Có người ở bên tai cô dịu dàng an ủi, giọng nói quen thuộc suýt chút nữa làm cho cô òa khóc.

Lâm Gia mở to mắt, không thể tin nhìn người đàn ông đang ôm mình. Tuy tóc và màu mắt không giống như trước, nhưng cô vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra anh – Dick!

Lâm Gia há miệng, suýt chút nữa gọi ra tên Dick, những may mắn lý trí đúng lúc khống chế được xúc động, không có làm ra loại chuyện ngu xuẩn đó.

Còn Dick sau khi nhìn thấy phản ứng của cô thì ngược lại bất mãn nhăn mày.

“Gia, nhìn thấy anh, em mất hứng sao?” Dick cúi đầu hôn mặt Lâm Gia một cái.

Lâm Gia bị hành động lớn mật của Dick làm chóiáng váng mặt mày, cô rõ ràng nhìn thấy Pelle đang ở ngay bên cạnh anh vậy mà Dick còn làm như thế, anh bị nóng đầu sao? Ở trước mặt kẻ địch lại để lộ thân phận của mình?

Pelle cong mắt cười tủm tỉm với Lâm Gia, cong người dựa trên vai Dick, vô cùng thân thiết kề sát bên tai anh nói: “Anh đừng quá nóng vội, cơ thể cô ấy suy yếu không chịu được đâu. Nắm chắc thời gian, em sẽ tranh thủ cho anh một chút thời gian.”

Dick cầm tay cô, dặn dò nói: “Em cẩn thận một chút, nếu lại bị bọn họ thôi miên thì rất phiền phức.”

Pelle rút tay về giả làm mặt quỷ với Dick, cong môi không phục phản bác: “Aiz! Anh nghĩ em ngốc lắm sao? Nếu không phải nhờ em thì anh có thể nhìn thấy Gia sao? Chỉ là thủ lĩnh thú thôi mà, anh là sư tử em cũng là sư tử, ra oai gì chứ? Hừ!”

Lâm Gia kinh ngạc nhìn Pelle, kiềm chế tâm trạng kích động, giọng nói mang theo run rẩy: “Cô, cô thật là Emma?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76

Emma cúi người xuống cười híp mắt hôn lên trán Lâm Gia: “Emma và Pelle thì có gì khác nhau chứ? Chỉ cần biết chị là người quan trọng nhất với em là được rồi.” An Đức còn chưa kịp chào hỏi Lâm Gia thì đã bị Emma kéo ra khỏi phòng.

Emma dặn dò mấy vệ sĩ đi phía sau cô, đưa An Đức vào căn phòng bên cạnh.

Emma đóng cửa phòng lại, kéo An Đức ép chặt anh lên tường, nâng mặt anh lên, nhanh chóng hôn một cái lên môi anh: “An Đức, anh thật đáng yêu, em rất thích anh. Nếu em có thể thuận lợi trốn khỏi đây thì em hy vọng anh sẽ đồng ý làm bạn đời với em.”

Cô mềm mại nằm trong ngực An Đức, mùi hương như có như không của Pelle chui vào mũi anh, thấm vào cơ thể anh, khơi mào bản chất nguyên thủy nhất trong người anh, khóa kéo trước quần nhanh chóng nhô cao lên.

Emma phát giác biến hóa từ cơ thể An Đức, cô khẽ cười, cố ý ngo ngoáy vòng eo ngay nơi đang ngẩng cao lên của anh.

An Đức thở hổn hển, gương mặt tuấn tú cũng đỏ bừng, vội vã cầm lấy cánh tay Enma đẩy cô ra, khàn giọng nói: “Nữ sĩ Enma, tôi không thể...”

“Tại sao lại không?” Enma dễ dàng tránh được An Đức, cánh tay ôm cổ anh càng thêm chặt, một cánh tay khác mập mờ khoác lên hông anh, ánh mắt màu vàng càng thêm rực rỡ, đôi môi dán lên yết hầu của anh.

An Đức không tự chủ được giữ chặt lấy eo Enma, lý trí nói rằng anh nên từ chối cô, nhưng hết lần này đến lần khác cơ thể lại thành thực tham luyến vuốt ve người cô. Anh đỏ mặt, thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào cô, ấp úng trong cổ họng: “Tôi... tôi là vệ sĩ dự bị của Lâm Gia, trước khi bị cô ấy từ chối thì không thể làm bạn đời với những phụ nữ khác.”

Pelle trừng lớn hai mắt, ngón trỏ xẹt qua gò má anh, khẽ cười nói: “Nếu như chị ấy từ chối anh?” Dáng người Pelle rất cao, nhưng so với An Đức thì vẫn thấp hơn một cái đầu, nhưng bình thường đi giày cao gót thì cũng không thấp hơn là mấy, hai người dựa sát vào nhau, gần như mặt đối mặt.

An Đức cau mày nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó không có ý tốt liếc nhìn Pelle một cái, thành thật nói: “Nếu như nữ sĩ Lâm Gia không muốn tôi thì tôi... tôi đồng ý.”

Pelle dùng sức hôn lên mặt anh một cái, ánh mắt màu vàng nhạt toát ra sự vui sướng. Cô nín lấy cổ áo An Đức kéo anh lại, cọ cọ chóp mũi rồi buông anh ra: “Em chính thức báo cho anh biết, từ giờ trở đi, anh là của em, chỉ thuộc về mình em.”

Dick đỡ lấy Lâm Gia dậy tựa vào gối đầu giường: “Có muốn uống chút nước không?”

Lâm Gia gật đầu một cái, một chén nước ấm áp được đưa đến bên tay cô.

Nhìn Lâm Gia uống nước xong, Dick nhận lấy cái ly bỏ lên bàn, ôm cô vào trong ngực hôn một cái rồi mới nhỏ giọng nói: “Camera giám sát trong phòng cũng được Enma lấy đi rồi, bây giờ Roddy Elias cũng không rảnh rồi để ý đến em đâu.”

Enma giờ tay lòn vào tóc Dick, ngón tay chạy dọc theo thái dương khẽ vuốt hàng lông mày của anh: “Vốn dĩ màu mắt của anh rất đẹp.”

Dick mở lớn hai mắt: “Thuốc đổi màu mắt và màu tóc là của Hoffman cố ý bảo người đưa đến cho anh, mỗi lần dùng chỉ có hiệu quả trong vòng mười ngày. Thật ra bọn anh đã sớm có kế hoạch lên vào căn cứ cứu em và Enma. Ngoại trừ anh ra cũng chỉ có Hoffman và thượng tướng Rick biết kế hoạch này.”

“Chỉ có một mình anh?”

“Không, tổng cộng có năm người. Bởi vì bọn Ngân Hồ còn chưa đủ chứng chắc, hơn nữa quân đội cũng cần phải giữ vững chiến đấu, cho nên chỉ có một nửa nhóm thủ tham gia vào hoạt động xâm nhập lần này.”

Lâm Gia giờ tay lên ôm lấy hông Dick dán sát người vào lồng ngực anh, cọ trán vào mặt anh, nhắm mắt lại thở dài nói: “Bọn họ có khỏe không?”

Dick sửa lại tóc cho cô, dịu dàng nói: “Rất tốt, tất cả mọi người đều rất nhớ em, nhất là Ngân Hồ. Cậu ấy rất muốn đi cùng anh, nhưng tính tình cậu ấy quá nóng vội rất dễ bị bại lộ, cho nên anh không cho cậu ấy đi theo, làm cậu ta tức muốn chết.”

Lâm Gia nghĩ đến bộ dạng ảm ức uất ức của Ngân Hồ, không nhịn được cười thành tiếng. Cười được một lát, chợt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vừa rồi mới được tiêm thuốc tê, trong khoảng thời gian này lại thường xuyên bị rút máu, cơ thể cô đã sớm vô cùng suy yếu.

Dick cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không thể, cúi người xuống hôn lên môi cô. Anh thật sự quá nhớ nhung cô, vừa động đến thân thể cô, nghe thấy hơi thở của cô, căn bản là không có cách nào đè nén được khao khát đối với cô.

2.

Editor : tyvybutchi.

Chương 76 (tiếp):

Lâm Gia cũng hiểu được nỗi nhớ của Dick, mặc dù thân thể còn suy yếu nhưng vẫn cố gắng lên tinh thần nhiệt tình đáp lại anh. Hai người miệng lưỡi quấn quýt, thật lâu không muốn tách rời.

Dick nhận ra được Lâm Gia đang khó chịu, miễn cưỡng lấy lại lý trí, cường bách mình rời khỏi đôi môi mềm mại của cô. Hai người lẳng lặng ôm lấy nhau, lắng nghe nhịp tim của đối phương, hưởng thụ giây phút ngọt ngào ngắn ngủi sau khi gặp lại.

Một lát sau, Lâm Gia ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Roddy Elias đã lấy rất nhiều máu của em để làm thí nghiệm sinh hóa, em lo rằng trong giai đoạn này hân ta đã hoàn thành dị biến hóa thú, các anh cần phải cẩn thận...”

Dick trấn an nói: “Đừng lo lắng, bọn anh cũng đã vượt qua giai đoạn dị biến hoàn toàn, sức mạnh cũng không còn chênh lệch như trước nữa. Hơn nữa, quân đội đã tiến dần đến căn cứ tổng bộ của bọn giặc cướp, rất nhanh sẽ phát động tấn công. Đến lúc đó trong ngoài kết hợp, nhất định Roddy Elias sẽ bị chúng ta đánh bại.”

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng còi báo động, Enma đẩy cửa xông vào, lo lắng nói: “Căn cứ bị quân đội Liên Bang tấn công, toàn bộ thủ dữ trong đại lao được thả ra tham gia chiến đấu. Nhất định Roddy Elias sẽ lập tức đến đây đưa Lâm Gia đi, chúng ta nên chạy

nhANH THÔI! Toàn bộ tay sai của Roddy Elias em sẽ giải quyết.”

Lâm Gia nhanh chóng mặc quần áo tử tế, Dick lấy chăn bao cô lại. Thấy còn hơn mười vệ sĩ đứng sau Enma, Dick cảnh giác: “Bọn họ là...”

Enma vội vàng giải thích: “Yên tâm! Bọn họ đều là những vệ sĩ trung thành của em. Chẳng nhẽ anh cho là em chọn người lung tung hay sao? Đừng dài dòng nữa, em biết đường tắt đi thông qua mặt đất, đi nhanh đi.”

Dick ôm lấy Lâm Gia đi theo sau Enma, những người vệ sĩ cầm súng che chở ở phía sau. Quả nhiên phần lớn tay sai của Roddy Elias đều được đưa đi chống cự lại quân đội của Liên Bang, dọc đường đi chỉ gặp một đội giặc cướp. Chiến đấu một lát là kết thúc, Enma đưa mọi người đến nhà kho của khu căn cứ, chỉ cần có thể mở mã khóa cửa là có thể trốn xuống mặt đất.

Enma đặt tay trái lên bộ phận bảo mật của cửa, sau khi ánh sáng màu lam quét vãn tay, một chiếc kim thật nhỏ chích vào ngón trỏ cô lấy đi một ít máu. Một giây sau, cửa đột nhiên lóe lên những tia sáng màu đỏ chói mắt, ngay sau đó vách tường bằng sắt ở hai bên nhô lên lộ ra mười mấy nòng súng.

Dick ôm lấy Lâm Gia lui người nhảy về phía sau, Enma lập tức biến thành hình thú, đưa An Đức và những tay sai khác nhào ra ngoài. Tiếng súng vang lên dày đặc, hai người vệ sĩ không kịp né tránh bị đạn bắn cho tan xương nát thịt, chung quanh đều là máu tươi.

Lâm Gia ôm chặt lấy Dick, nhắm mắt lại không dám nhìn. Ở trạng thái nửa thú thì không sợ đạn nhưng Dick lại đang ôm Lâm Gia nên không thể biến thành hình thú, anh nhảy đến nơi an toàn, mũi chân vừa chạm đất, liền nghe thấy tiếng nổ ngay phía sau lưng. Dick liền tiếp nghiêng người tránh đạn cực nhanh, hai chân đạp lên vách tường lật người nhảy lên. Anh bay giữa không trung, một tay ôm lấy Lâm Gia một tay giơ súng bắn trả, bắn chết mấy tên tay sai xông lên phía trước.

Những tay sai phía sau Enma cũng nổ súng bắn chết những người còn lại, bọn họ cũng có những người bị trúng đạn ngã xuống đất. Enma nhảy đến trước mặt một người đàn ông bị thương liềm vết thương của hắn cố gắng cứu chữa, thế nhưng người đó vẫn nằm im rất nhanh đã hy sinh.

“Enma! Em bảo vệ Lâm Gia! Anh sẽ bắn vỡ cánh cửa kia!” Enma chạy đến, Dick thả Lâm Gia lên lưng cô, nhét súng và dao găm vào tay Lâm Gia: “Biết dùng súng tự động chứ?”

Lâm Gia giắt dao găm vào bên hông, nắm chặt súng tự động: “Biết.” Dick xé toang quần áo biến thành hình một con sư tử trắng dũng mãnh, đón mưa đạn bay lên vách tường, trong chớp mắt đã phá hủy được vài chiếc súng máy, nhảy xuống vách tường trước cửa kim loại.

Một tay Dick đánh thủng bộ phận bảo mật cửa, kéo đứt dây điện bên trong, phá hết súng máy trên vách tường gạch vuông, tiếng súng ngưng lại.

Dick lui về phía sau mấy bước, nằm phục người xuống rồi chọt nhảy vọt đến cửa chính, cánh cửa kim loại vững chắc bị anh đục thủng lóm một lỗ to hình vòng cung, mặt ngoài xuất hiện vài cái khe.

Đang lúc Dick chuẩn bị đục vào cánh cửa một lần nữa thì Enma đột nhiên xoay người làm ra tư thế chiến đấu gầm thét về phía cửa hành lang.

Bốn con báo đen khổng lồ từ trong hành lang nhanh như chớp nhảy ra nhào đến chỗ bọn họ, ánh mắt đỏ ngầu, nanh vuốt sắc nhọn như dao chém tỏ bọn chúng đều là những thú dữ đã được cải tạo gen.

3.

Editor : tyvybutchi.

Chương 76 (tiếp):

Một vệ sĩ đứng đầu còn không kịp giơ súng lên đã bị bọn chúng nhào tới quật ngã xuống đất, trong nháy mắt cả người đã bị cắt thành hai mảnh. Đám người An Đức nhắm vào đám thú điên cuồng nổ súng, tiếng súng hòa lẫn vào tiếng vệ sĩ kêu thảm thiết, máu thịt bắn tung tóe. Dick xông đến, chém giết kịch liệt với ba báo. Lâm Gia nhảy từ trên lưng Enma xuống, ý bảo cô ấy đến giúp Dick, còn mình thì chạy đến trợ giúp đám người An Đức ngăn cản một con thú dữ khác.

Đạn bắn liên tục lên người báo đen, nhưng chỉ tạo thành vết thương ngoài da chứ không thể làm tổn hại đến tính mạng của nó. May mà trên tay An Đức có súng hỏa lực cực mạnh, nhất thời con báo đen không thể nhào đến. Lâm Gia phát hiện khi bắn trúng vào cần cổ gần cuống họng của con báo đen thì nó lộ ra vẻ mặt đau đớn, thậm chí ánh mắt còn có chút sợ hãi.

Mất thấy hỏa lực của súng máy đã yếu dần, trong mắt con báo đen hiện lên tia khát máu. Lâm Gia không nghĩ ngợi, lớn tiếng nói: “Nhắm ngay cổ họng nó mà bắn!” Cô vừa nói vừa nhắm vào cổ họng nó nổ súng.

Con báo đen dường như không hiểu Lâm Gia nói gì, điên cuồng muốn đánh về phía Lâm Gia, lại bị mấy viên đạn bắn trúng vào cần cổ bên trái, đau đớn khiến nó khàn giọng kêu gào bi thảm.

Mọi người đều nhắm vào cổ con báo đen mà bắn, buộc nó không thể không cúi đầu để bảo vệ cổ, không ngừng nhảy ra sau tránh đạn. Nhóm vệ sĩ thừa thắng xông lên, không cho con thú dữ có cơ hội thở dốc. Một viên đạn bắn trúng ngay giữa cổ nó, máu tươi từ đó phun ra. Con báo đen kêu gào thảm thiết, quay đầu chạy thực mạng về phía hành lang.

Dick và Enma cũng vừa vịn giết chết ba con báo đen khác, xông lại cản nó. Lấy hai địch một, con báo đen căn bản không phải là đối thủ của hai mãnh thú biến dị. Dick nắm lấy cơ hội cần một phát vào cổ con báo đen, móng vuốt đâm vào lồng ngực nó, xé nó thành từng mảnh vụn.

Mọi người còn chưa hoàn hồn thì nghe thấy phía sau trong hành lang truyền đến một tiếng cười trầm thấp của đàn ông. Tay chân Enma run rẩy, lông toàn thân run lên, nhảy dựng trốn phía sau lưng Dick, ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm người đàn ông kia, cổ họng phát ra tiếng gầm khàn khàn.

Một thân ảnh khôi ngô từ trong hành lang đi ra, tất cả mọi người đều có cảm giác gương mặt kia nhìn như mạng theo sát khí muốn giết người.

Lúc Lâm Gia nhìn thấy rõ mặt người đàn ông kia thì cắn răng nắm chặt con dao găm trong tay, dùng toàn bộ tinh thần để cho mình không sợ hãi.

Roddy Elias dừng bước ở cửa ra vào, mái tóc đen vừa quăn vừa óng ánh dưới ánh đèn, quần áo màu xám tro căng phồng bao quanh bắp thịt vững chắc, ánh mắt màu xanh đen mờ hồ lóe lên, môi mỏng cong lên chậm chọc. Hắn ta không hề mang bất kỳ vũ khí nào, tay áo cuộn cao lên lộ ra móng vuốt cứng rắn dưới cánh tay.

Roddy Elias hơi hất hàm ngạo nghễ nhìn mọi người, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Lâm Gia, Lâm Gia cảm thấy máu trong người mình đông lại, không tự chủ được lui về phía sau.

Dick gầm nhẹ một tiếng nhảy đến trước mặt Lâm Gia, lấy cơ thể ngăn cản tầm mắt của Roddy Elias. An Đức vọt đến bên cạnh Enma, che chở cô ấy phía sau. Lâm Gia dựa vào tấm lưng ấm áp của Dick, hơi ấm trên người anh truyền đến đánh tan sợ hãi trong lòng cô.

Roddy Elias hép mắt, vươn tay về phía Enma, trầm giọng nói: “Đến đây, em yêu của anh...” Nhưng đáp lại hắn là tiếng rống giận của Enma.

“Pelle, phản bội anh là một quyết định không sáng suốt, nó sẽ đánh đổi bằng mạng sống của em đấy.” Enma khinh bỉ nhìn hắn, làm ra nét mặt nôn mửa, Lâm Gia không nhịn được cười ra tiếng, đưa tay sờ sờ lỗ tai đầy lông của Enma.

Lòng ngực Roddy Elias vì tức giận mà nhanh chóng phập phồng, ánh mắt trở nên hung ác, con người dần dần nhuộm thành màu đỏ, ranh năng đưa ra khỏi miệng, bắp thịt căng lên phá rách quần áo, làn da nhanh chóng phủ một màu xanh lá cây, mấy giây sau thân hình hắn đột nhiên trở nên to lớn gấp mấy lần.

Roddy Elias ngừng đầu rít một tiếng, đôi cánh to lớn phía sau lưng hắn chợt mở rộng, tiếng rống giận dữ đình tại như óc vang vọng trong đại sảnh, tác động đến màng nhĩ mọi người, đèn trên tường không chịu được cũng nổ tung.

Dick lắc đầu một cái, hét lên rồi nhào về phía Roddy Elias. Enma do dự một chút, quay đầu lại liếc liếc tay Lâm Gia, lấy dũng khí đi theo Dick gia nhập vào trận chiến.

4.

Editor : tyvybutchi.

Chương 76 (tiếp):

Ba mảnh thú chém giết mảnh liệt, cơ thể to lớn đụng vào vách tường trần nhà, xi măng bắn ra bốn phía, mặt đất nứt ra một lỗ thật sâu, cả đại sảnh cũng rung động như chấn động địa cầu.

Nhóm vệ sĩ kinh hoàng tránh né, An Đức kéo Lâm Gia chạy đến cửa cánh hợp kim bên cạnh. Một khối bê tông vỡ từ trên trần nhà rớt xuống, An Đức đè Lâm Gia lên tấm cửa hợp kim, lấy thân mình bảo vệ cô.

Khối bê tông rơi vào lưng An Đức, đau nhức trên lưng truyền đến giống như bị dao bổ. An Đức rên lên một tiếng, cả người lão đảo, Lâm Gia vội vàng ôm lấy anh: “An Đức.”

An Đức nhắm chặt hai mắt tựa vào người Lâm Gia, ngậm chặt hàm răng không ngừng hít một hơi thật sâu nhịn đau. Bê tông rơi lưu lại một vết thương dài hơn hai mươi cm trên lưng anh, làm trầy thịt đến lộ ra cả xương bên trong.

Lâm Gia diu anh dựa vào cánh cửa, vừa định tìm cho anh cái gì để cầm máu thì chợt nghe thấy tiếng kêu đau thảm thiết, Enma bị cái đuôi của Roddy Elias quét trúng đầu, bị hất lăn ra rất xa, ngã xuống đất không dậy nổi.

“Enma!” An Đức đau lòng kêu lên, giãy giụa muốn đứng lên đi đến bên cô ấy, lại bị Lâm Gia gắt gao đè lại: “Không thể đi qua đây được! Anh nhẫn nại một chút đi! Enma không sao đâu!”

An Đức chợt đẩy Lâm Gia ra, đứng lên lão đảo chạy đến bên Enma. Lâm Gia cũng bò dậy đuổi theo, vừa mới chạy được vài bước, lại nhìn thấy một bóng đen từ góc tối xông đến đánh ngã An Đức, rồi nhào đến cô.

Lâm Gia giờ sùng lên can quét về phía nó, làm nó không thể nào lại gần, nó có đầu người nhưng toàn thân lại là hình thú khắp nơi đều có vết thương. Gương mặt, chân tay, bụng, sống lưng, khắp nơi đều mọc ra vẩy trắng, chỉ có ngực là còn sót lại chút da, hiển nhiên là vừa mới hóa thú không lâu.

Nó nhìn chằm chằm Lâm Gia, không cam lòng lui về phía sau, móng nhọn không ngừng quơ quơ, trong miệng phát ra tiếng gầm rú. Mấy hộ vệ chạy đến trợ giúp Lâm Gia, bắn trúng vào cổ họng nơi yếu ớt nhất của nó, máu như suối phun ra. Con thú dữ ngã xuống đất co quắp kịch liệt, nhưng mắt vẫn nhìn Lâm Gia như cũ. Khi nó chết đi, những bộ phận hóa thú trên người nó cũng dần dần mất đi.

Lâm Gia nhìn nó khôi phục dáng vẻ con người, kinh ngạc nhỏ giọng hô: “Mike...” Mike nằm đó thờ dốc từng ngum từng ngum, sắc mặt tái nhợt, cả người

kịch liệt co rút. Hắn khó khăn ngẩng đầu phần hận nhìn Lâm Gia, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, hắn vươn tay về phía Lâm Gia giống như muốn cùng kéo cô xuống địa ngục.

Lâm Gia có chút không đành lòng, quay mặt đi không nhìn, toàn bộ lực chú ý đặt vào cuộc chiến của Dick và Roddy Elias.

Kể từ sau khi Roddy Elias hút máu cô thì những virus trong cơ thể đã được loại bỏ sạch sẽ, sức mạnh sau khi hóa thú đã tăng gấp đôi. Trên người Dick đầy vết thương, máu mờ hồ chảy trên má trái, ba vết máu chảy dài từ khóe mắt đến má, máu tươi nhuộm đỏ cả lông mao màu trắng muốt.

Roddy Elias đánh Dick đập vào tường, móng nhọn sắc bén cắm vào chân trước sư tử trắng, đôi cánh không lồ bỗng nhiên thu hẹp, cánh nhọn đâm thật mạnh vào người Dick.

“Dick!” Lâm Gia kinh hãi kêu lên, không để ý đến nguy hiểm nổ súng về phía Roddy Elias.

Dick điên cuồng hét lên một tiếng, há miệng cắn vào bả vai Roddy Elias, ranh ranh cắn vào da hắn giống như đang cắn vào kim loại cứng rắn, làm hắn phải buông móng vuốt. Dick nhận cơ hội dùng sức tránh thoát nhảy đến trước mặt Lâm Gia, dùng đuôi quấn lấy eo cô, ném cô đến chỗ nhóm vệ sĩ. Vết thương không ngừng chảy máu tươi, tầm mắt Dick dần trở nên mờ hồ, anh cố gắng gượng dùng sức vẫy mạnh đầu. Đến khi anh phát hiện được vết thương trên bả vai Roddy Elias đang nhanh chóng khép miệng lại thì vô cùng tức giận phát ra tiếng gầm nhẹ.

Roddy Elias liếc thấy Enma đang lao đảo đứng lên, con người chột co rút lại, giương cánh xông về phía cô. Dick cũng nhảy sát theo sau, ở giữa không trung ngăn hắn lại, hai con thú lại một lần nữa cắn giết. Một người hộ vệ đi vòng qua sau lưng Roddy Elias, nhắm vào cổ hắn nổ súng. Roddy Elias hung hăng đánh Dick rồi bắt lấy người vệ sĩ kia xé ra làm hai mảnh ném vào không trung.

Xác người vệ sĩ bị xé thành hai mảnh rơi xuống trước mặt Enma, cô bị phần rỗng giận, liều mạng một lần nữa đánh về phía Roddy Elias, lại bị móng vuốt của hắn làm rách một vết thương lớn trước ngực. Enma ngã xuống đất ngất đi, cơ thể hiện về hình người, An Đức bò đến ôm lấy cô ấy vào lòng.

Dick bị thương rất nặng, bị Roddy Elias đánh ngã trên mặt đất, trong nhất thời không cách nào đứng lên được.

Roddy Elias ngẩng cao đầu rống lên, từ bả vai trở lên chột biến thành hình người. Hắn nhìn Lâm Gia, tia máu trong mắt như đang thiêu đốt: “Tình yêu của anh, em và cô ta đừng nghĩ là sẽ trốn thoát được.” Lời còn chưa dứt Lâm Gia đã bị hắn nắm vào trong tay.

Roddy Elias xoay ngược cô lại siết cô thật chặt vào trong ngực, móng nhọn vuốt ve cổ cô, trên làn da mịn màng ngay lập tức xuất hiện mấy vết máu.

Lâm Gia cắn môi cố để cho mình không phát ra tiếng rên rỉ, đôi mắt tròn tròn căm tức nhìn hắn, Roddy Elias cúi đầu, đuổi lùi ra liếm vết thương của cô, giọng nói lạnh lẽo: “Em thuộc về anh, chỉ thuộc về anh!”

Ngoài cửa lớn chột truyền đến tiếng rống giận dữ của mãnh thú, sau đó cánh cửa hợp kim bị phá nát, Ngân Hồ và Timo dẫn đầu nhảy vào đại sảnh, Dương Kiến và Lannok cũng dẫn một đội quân theo sát phía sau.

Thấy Roddy Elias đang ép buộc Lâm Gia, Ngân Hồ tức giận nhe răng nhỏ giọng gầm thét, bắp thịt toàn thân nổi lên thành từng cục như khối sắt.

Roddy Elias thu hết dáng vẻ của nhóm nửa thú vào trong mắt, trên mặt hiện ra vẻ đắc ý. Hắn cố ý làm cho nửa người trên biến thành hình người, chỉ có cánh tay vẫn giữ nguyên hình thú trong tình trạng khổng lồ chế Lâm Gia.

Hắn liếm vào vành tai và cắn cổ Lâm Gia, cười nhẹ nói: “Máu của cô ấy có mùi vị rất ngọt ngào, nhất định là các người chưa từng được thử qua đúng chứ?”

Dương Kiến lạnh lùng nói: “Roddy Elias, căn cứ của người đã bị quân đội phá hủy, đừng ngoan cố chống cự nữa.”

Cả người Lâm Gia chột căng cứng, máu đỏ theo cắn cổ chảy xuống. Roddy Elias ngẩng đầu, đôi môi dính đầy máu tươi.

Dương Kiến kéo Lannok đang phần nộ lại, cố nén lửa giận nói: “Người muốn thế nào mới đồng ý bỏ qua cho Tiểu Gia?”

Roddy Elias liếm liếm khóe miệng, buông cánh tay đang kiềm chế Lâm Gia ra, chỉ vào Dick nói: Chỉ cần giết chết thủ lĩnh nhóm nửa thú, ta sẽ suy nghĩ đến chuyện bỏ qua cho người phụ nữ này.”

Nhóm nửa thú im lặng nhìn Dick, Ngân Hồ thở hồng hển, ánh mắt màu lam tràn đầy bi thương. Dick tập tễnh đi đến, toàn bộ lông ngực anh đều đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Dick biến thành hình người đứng trước mặt nhóm nửa thú, mắt nhìn chăm chăm Ngân Hồ: “Làm theo lời hắn đi.” Ngân Hồ lắc đầu một cái.

Roddy Elias hừ lạnh một tiếng, móng nhọn nắm bên hông Lâm Gia đâm vào da thịt cô. Lâm Gia đau đến run rẩy cả người, mềm nhũn nằm trong tay hắn như muốn ngất đi. Nhóm nửa thú kinh sợ nhìn Roddy Elias, hận không thể xé hắn ra thành từng mảnh.

Dick cả giận nói: “Không được làm cô ấy bị thương!”

Roddy Elias nâng khóe miệng, rút móng vuốt đang đâm vào người Lâm Gia ra: “Chỉ cần người giết chết anh em của người, ta đảm bảo sẽ không làm tổn thương cô ấy.”

Dick xoay người đánh một cái lên người Ngân Hồ, quát lên: “Đánh đi! “ Anh chợt biến thành hình thú đánh ngã Timo. Ngân Hồ bị phần nổi giận gầm lên một tiếng nhào vào Dick.

Thừa dịp lực chú ý của Roddy Elias đang dồn vào nhóm nửa thú, một người lính đặc biệt từ bên kia lặng lẽ đến gần Roddy Elias, đâm một nhát vào lưng hắn.

Thấy nhóm nửa thú tàn sát lẫn nhau, về mặt Roddy Elias bởi vì hưng phấn mà vận vẹo. Chính lúc hắn đang vui mừng như điên thì vùng bụng lại đột nhiên đau nhức kịch liệt, hắn kinh hãi cúi đầu, chống lại hắn là một đôi con người trong treo.

Một con dao găm cắm vào phần bụng yếu ớt nhất của hắn, Lâm Gia cắn răng nói: “Người đi chết đi!”

Mỗi đêm trong đầu Lâm Gia đều nhớ lại hình ảnh lúc cô bị Roddy Elias cướp đi, cô đã nỗ lực vào hắn như thế nào, từ đó nhớ được nhược điểm chí mạng trên người hắn. Cô cố ý để Roddy Elias bắt được mình, để cho hắn hả hê mà buông lỏng cảnh giác phía dưới, rồi cuộc cô cũng đã tìm được cơ hội đâm hắn một dao.

Roddy Elias rút con dao găm ra, trong nháy mắt hoàn toàn hóa thú, vuốt nhọn nắm chặt lấy cổ Lâm Gia, cười gằn nói: “Sợ rằng sẽ không được như cô mong muốn...” Lời còn chưa dứt, một bóng đen đã nhanh như chớp bỏ về phía hắn. Con ung khổng lồ bắt cánh tay hắn lại, mở ung sắc bén xé rách cánh của hắn.

Lâm Gia bị Roddy Elias ném mạnh ra ngoài, sau lưng đụng vào cây cột rồi ngã xuống đất. Cô phun ra một ngụm máu lớn, không nhìn được ngất đi.

Một tuần sau, ở sở y tế phán quan của phủ đô.

Trong ngực Dick là một đồng hồ ăn vật cao cấp hào hứng đi đến phòng bệnh đặc biệt ở tầng ba. Anh giờ tay định gõ cửa thì chợt phát hiện cửa không đóng.

Dick đẩy mạnh cửa phát hiện Lâm Gia cũng không ở trong phòng, bất đắc dĩ thở dài; “Tên Tia Chớp này cũng thật muốn chết, có cần phải làm phiền người khác ngày ngày coi chừng hắn như vậy không?” Anh vừa mới đặt đồ ăn vật lên bàn liền ngửi thấy một mùi hương quen thuộc thơm mát. Anh quay người quả nhiên thấy Lâm Gia tùm tùm đứng ở cửa.

Bị nụ cười sáng lạn của cô cảm hóa, Dick cũng cười với cô. Sau đó anh giang rộng hai tay, Lâm Gia lao vào ngực anh hôn lên môi anh.

--- ----Hoàn chính văn----

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Đàn Thú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.